ĐỘI MỘ
CHU ĐỨC ĐÔNG
daotieuva.blogspot.com
vh

Cưới ma

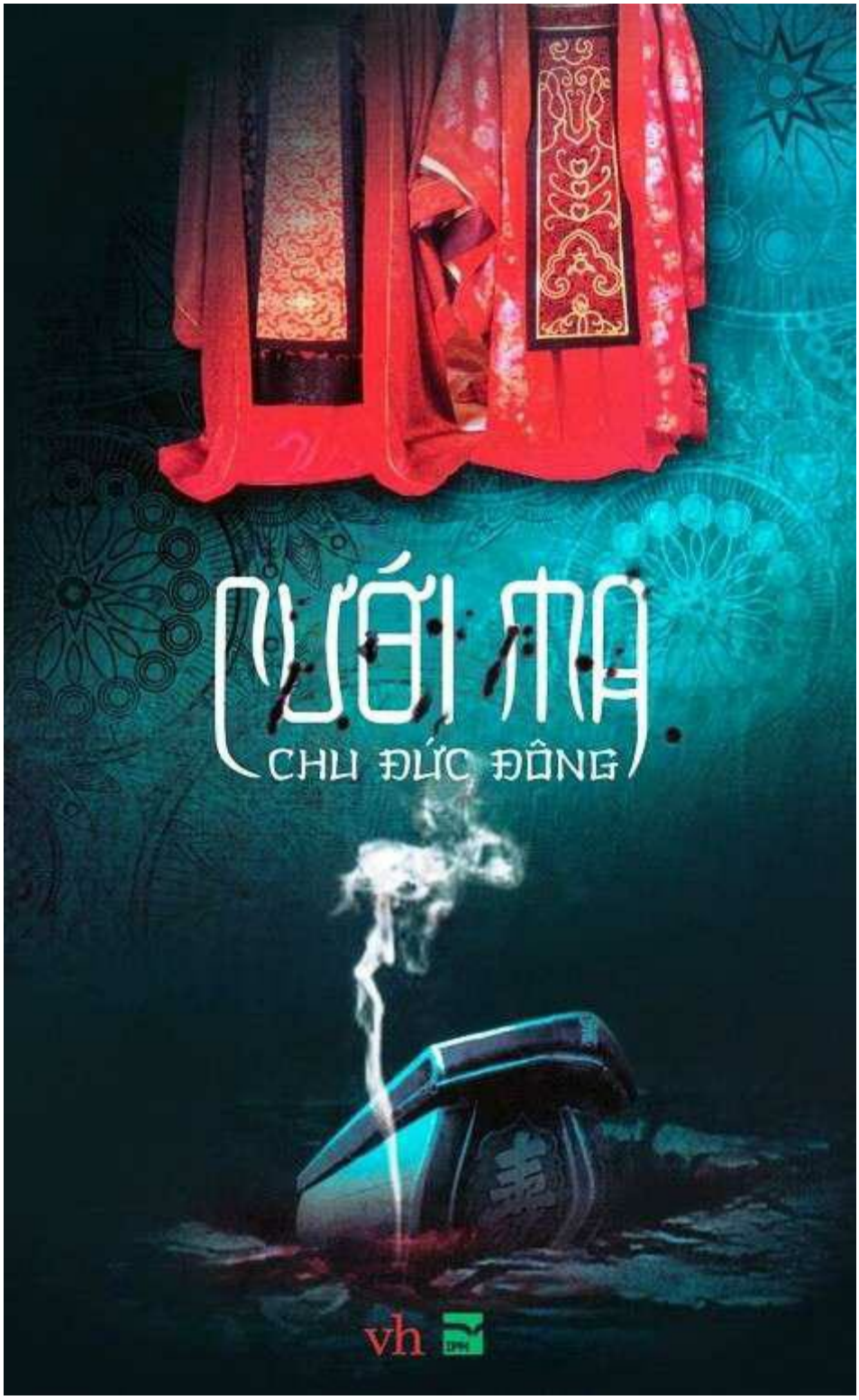

Cưới ma

Tác giả: Chu Đức Đông

Dịch giả: Trần Hữu Nùng

Số trang: 576

Kích thước: 15 x 24 cm

Ngày xuất bản: 30-05-2013

Giá bìa: 145.000 ₫

Công ty phát hành: IPM

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Chụp pic: nhule124

Type

Hạnh Nga: 1-20
alonso1011: 21-30
nileduong: 31-40
smilemai: 41-50
quynhdao90: 51-60
Xiaolan: 61-hết

Beta: evangelica

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn ebook: http://wwwluv-ebook.com

Giới thiệu

"… Dù cùng ai người nguyện cầu vĩnh viễn,

Sau vĩnh viễn người lại thuộc về anh.

Dù người hẹn với ai cả lai sinh,

Thì kiếp này cũng cho anh kỉ niệm."

Có những câu chuyện kinh dị ám ảnh người đọc vì câu từ, hình ảnh miêu tả, tình tiết v.v… và có những ám ảnh đến từ sự khơi gợi điểm tối trong bản thân mỗi con người, cùng cái vòng lẩn quẩn mãi không chấm dứt. Cưới Ma là một câu chuyện như thế.

Mở đầu với những tình tiết rất đỗi đời thường của nhân vật nữ chính Lục Lục nhưng lại gây ra sự căng thẳng mơ hồ về các mốc thời gian trùng lặp và những tưởng tượng "có căn cứ" của Lục Lục. Và rồi câu chuyện dẫn ta về thời điểm mà bạn trai của Lục Lục, Chu Xung, tìm ra tấm ảnh "Cưới Ma" trong thùng rác máy tính - thời điểm khởi đầu cho mọi sự bất thường như đã được dàn xếp.

Câu chuyện đưa người đọc vào hết vòng luẩn quẩn này sang cái vòng luẩn quẩn khác mà không thể tìm được cách thoát ra, từ đầu đến cuối truyện. Người đọc sẽ được tác giả dẫn vào trong những bí mật, và thậm chí gần như sắp phát điên cùng với nhân vật Khúc Thiêm Trúc khi cứ lặp lại trật tự bí ẩn của con số 142857 mà không thể tự nghiệm ra bí mật nào sẽ đi cùng trong dòng số ấy, và cả với tình tiết đang chờ đón phía sau.

Điền Phong – nhân vật trung tâm của câu chuyện này – mang hình thể con người, nhưng về bản chất là một sinh vật kỳ bí nào đó mà ta không thể tưởng tượng được. Anh ta cũng khát khao yêu thương và được yêu thương. Anh ta làm tất cả mọi chuyện chỉ để an ủi tâm hồn đã bị nhuốm đen của mình. Để rồi lúc nào anh cũng phải lựa chọn cho chính bản thân kết cục tiêu cực nhất.

Người đọc có thể có được những cảm giác rờn rợn và thậm chí ám ảnh qua ngòi bút của Chu Đức Đông. Thật giả lẫn lộn, không phân biệt đâu là âm, đâu là dương, đâu là tưởng tượng, đâu là thực tế, đâu là người… và đâu là ma. Độc giả còn có thể dễ bị hoang mang và có nỗi ám ảnh mơ hồ bủa vậy, khiến họ phải đặt câu hỏi cho chính bản thân mình: Giữa tình yêu và sự sống của bản thân, phải từ bỏ một thứ, trong hoàn cảnh đó, ta chọn gì? Về xây dựng tình tiết thì dù có khá nhiều tình tiết dư thừa, nhưng lại được tác giả để ngỏ, hoặc bỏ quên đi một các hữu ý. Vì xét cho cùng, điều đó làm cho câu chuyện thật hơn, gây thắc mắc không giải thích được và những tưởng tượng trong đầu người đọc. Cũng bởi trên thực tế, ta cũng có bao giờ hiểu được hết những hiện tượng xung quanh?

Có thể có người sẽ mong chờ một logic nào đó hơn trong câu chuyện này, hay về tình tiết sẽ liên quan đến những lý giải về tục lệ "Minh Hôn" ngày xưa, v.v… Hãy tự đặt ra câu hỏi: Người xưa đã có dụng ý, và những gì xảy ra trong cõi âm dương, liệu ta có khả năng lý giải? Bên cạnh đó, có logic nào đặt ra cho những tưởng tượng của con người?

©

Cưới Ma

Dù người đi, bỏ căn phòng hoang hóa,

Thì cũng để chìa khóa lại cho anh.

Dù người đi, để tình mọc rêu xanh,

Thì cứ kê nguyên lành hai chiếc ghế.

Dù người mang nhan sắc cho nhân thế,

Thì cũng xin gửi lại chiếc gương soi.

Dù người ngả vào kẻ khác mất rồi,

Thì cũng để bóng hình xưa ở lại.

Sinh hay tử, suy cho cùng đều là bí mật của thời gian, cứ thế chảy trôi, không tài nào nắm bắt. Nhưng nhân loại lại phát minh ra máy ảnh, khác nào ôm ảo tưởng níu giữ từng khoảnh khắc, gây sơ hở cho thiên cơ.

Cưới Ma bắt đầu mở ra từ một tấm ảnh thời Dân Quốc. Đó là một tấm ảnh hoàn toàn bình thường, đã trôi nổi trên mạng rất lâu, không rõ lai lịch từ đâu. Chỉ là một tấm ảnh câm lặng, nhưng đã khiến cho vô số người gặp ác mộng, thậm chí sợ hãi đến phát điên. Ảnh chụp một chú rể còn sống, đứng bên một cô dâu đã chết bị buộc vào giá gỗ cho thẳng người. Cô dâu thì nhắm mắt, hai bàn chân lơ lửng chứ không chạm đất, cũng không nhìn thấy tay phải của cô ta.

Bao nhiêu người đã xem và đã sợ, đến khi muốn xóa khỏi máy tính thì không tài nào xóa được. Hễ mở máy thì nó đã nằm sẵn trong recycle bin.

Người ta đồn rằng, nếu cặp đôi nào tìm đến địa điểm từng chụp bức ảnh này, rồi cũng chụp một bức ảnh hai người, thì thể nào cũng có người nhắm mắt người mở mắt, và người mở mắt sẽ chết trước.

Rất nhiều cặp tình nhân không cưỡng được tò mò, không hẹn mà cùng đưa nhau đến nơi chốn mù mịt chướng khí nằm ngoài bản đồ và ngoài vùng phủ sóng ấy, cùng chụp tấm ảnh, rồi cùng cúi đầu chờ lời phán định của Tử thần.

Mục lục

Chương 1: Có một đôi mắt

Chương 2: Cô ban gái bí hiểm

Chương 3: Con cá lăng lẽ bơi đi bơi lại

Chương 4: Bức ảnh cưới ma

Chương 5: Kỳ ngộ

Chương 6: Người ban gái

Chương 7: Kỳ la

Chương 8: Chết

Chương 9: Vu án mất tích

Chương 10: Cuộc hẹn

Chương 11: Kết hôn

Chương 12: Họ đã đi đâu

Chương 13: Nó đã xuất hiện

Chương 14: Bi mai phục

Chương 15: Đồ cũ

Chương 16: Cao thủ

Chương 17: Khúc Thiêm Trúc trở về

Chương 18: Người mù

Chương 19: Một đêm ở cùng Khúc Thiêm Trúc

Chương 20: Tìm kiếm

Chương 21: Bám theo

Chương 22: Chuyến đi xa lắc

Chương 23: Khách san Hồng Phòng

Chương 24: Áo trắng trở về trung nguyên

Chương 25: Câu chuyên giữa anh ấy và cô ta

Chương 26: Diễn viên

Chương 27: Trước khi Hồ Tiểu Quân mất tích

Chương 28: Đã tìm ra mật mã

Chương 29: Hình như là đáp án

Chương 30: Một thế giới khác

Chương 31: Ba tấm ảnh cưới ma

Chương 32: Nơi âm dương tiếp giáp

Chương 33: Bât mí

Chương 34: Chuyến đi

Chương 35: Mỗi lúc một gần

Chương 36: Thi trấn Đa Minh

Chương 37: Khách san

Chương 38: Đêm đen hãi hùng

Chương 39: Khi Khúc Thiêm Trúc chưa hóa điên

Chương 40: 142857 cao siêu khó lường

Chương 41: Viễn du miền Tây Nam

Chương 42: Đêm dài

Chương 43: Chu Xung và Luc Luc

Chương 44: Đã đến nơi

Chương 45: Sau nửa đêm

Chương 46: Chết gối đầu

Chương 47: Cuộc sống là bảy ngày nối tiếp bảy ngày bất tân

Chương 48: Lai là bảy ngày

Chương 49: Khúc Thiêm Trúc và Trường Thành

Chương 50: Mười ba đêm

Chương 51: Chu Xung và Luc Luc đến…

Chương 52: Công an Đồng Hoảng

Chương 53: Khách san Trở Về

Chương 54: Bán kính 14km

Chương 55: Người phu nữ ở Đồng Hoảng là ai? Thử nhìn xem

Chương 56: Đêm thứ ba

Chương 57: Bước ngoặt

Chương 58: Đáp án

Chương 59: Triệu Tĩnh

Chương 60: Trường Thành và Hồ Tiểu Quân

Chương 61: Càng bất ngờ hơn

Chương 62: Một ngày mới

Chương 63: Trước khi lên đường

Chương 64: Đi ra biển cả

Chương 65: Tuyệt đường

Chương 66: Trên chuyến tàu 1655

Chương 67: Lai lich người ấy

Chương 68: Đêm trước khi báo công an

Chương 69: Một kết cuc bi thảm

Chương 70: Niềm vui tân hôn

Chương 71: Bức thư bí hiểm

Dù người đi, bỏ căn phòng hoang hóa,

Thì cũng để chìa khóa lại cho anh.

Dù người đi, để tình mọc rêu xanh,

Thì cứ kê nguyên hai chiếc ghế.

Dù người mang nhan sắc cho nhân thế,

Thì cũng xin gửi lại chiếc gương soi.

Dù người ngả vào kẻ khác mất rồi,

Thì cũng để bóng hình xưa ở lại.

Dù thế giới của người giờ xa mãi,

Thì cũng lưu lại cột mốc để anh hay.

Dù người theo ai bước đến tương lai,

Thì quá khứ cứ gửi anh trọn vẹn.

Dù cùng ai người nguyện cầu vĩnh viễn,

Sau vĩnh viễn người lại thuộc về anh.

Dù người hẹn với ai cả lai sinh,

Thì kiếp này cũng cho anh kỷ niệm.

Chương 1: Có một đôi mắt

Lục Lục ở nhà một mình.

Đây là nhà của Chu Xung, một căn hộ tầng hai thuộc chung cư cũ. Phòng khách đặt ở tầng một, bên trên có thêm một gian gác lửng. Chu Xung là ca sĩ, hôm nay anh ta đi biểu diễn xa. Lục Lục rỗi việc, đang ngồi chơi điện tử. Nhà rộng hơn một trăm mét chỉ có mình cô, cho nên cảm giác hơi trống trải.

Bên ngoài gió thổi rất mạnh, cây cối nghiêng ngả dữ dội. Ánh đèn đường mờ ảo, như những bóng người vật vờ câm lặng. Hai bên đường tối om, không người qua lại.

Lục Lục kéo rèm cửa lại, tiếp tục chơi game. Rèm cửa màu đen u ám buông chấm sàn nhà, trông nặng nề giống như một bức tường sầu thảm. Chu Xung thích màu đen.

Lục Lục chơi say mê quên thời gian. Cô nhìn di động. Điện thoại đang hiện chữ số 23:23. Cô định chơi thêm một lúc nữa. Hôm nay là ngày 1 tháng 12 năm 2012, tức là ngày 26 tháng 10 âm lịch.

Kể từ giây phút này mọi việc bỗng trở nên khác thường.

Lục Lục chơi game "World of Warcraft". Lúc này cô đang làm nhiệm vụ ở một địa điểm có tên là Đông Ôn Dịch, cô cần giết một con quái vật. Địa hình ở đây gồ ghề hiểm trở, cực kì khó di chuyển. Những con sâu to đùng bò nhởn nhơ, lại thêm những con ma nữ ngao du khắp chốn, mõm ư ử những âm thanh ghê rợn: "Hớ hờ… ý… ý…"

Lục Lục bước đến trước mặt con quái vật, vừa định tấn công thì máy tính bỗng bị đơ. Cô tới tấp ấn bàn phím, không ăn thua. Cô chán ngán tắt máy. Vừa đụng vào thì nó lại chạy.

Lục Lục "xạch xạch" ấn phím tới tấp. Sau đó "tiên nữ" sống lại, tiếp tục làm nhiệm vụ.

Máy tính đặt ở phòng khách tầng một, gác lửng trên tầng hai chỉ có một căn phòng, đó là nơi Chu Xung tập đàn.

Trong phòng khách có một cầu thang hẹp đi lên tầng lửng. Ngồi từ đây nhìn lên, Lục Lục thấy cầu thang tối om. Hay là mình lên gác, bật đèn… Nhưng cô chỉ nghĩ thế thôi chứ không đứng dậy.

Lục Lục lại đứng trước mặt con quái vật ấy. Cô vừa định xuất chiêu "lửa mặt trăng" thì máy tính lại đơ. Chết tiệt. Phải nửa phút sau "tiên nữ" mới xoay được một vòng. Nhưng đã muộn. Tiên nữ đã biến thành vong hồn.

Quái dị thật!

Lục Lục điên tiết lườm con quái vật, nghĩ thầm: hôm nay ta nhất định phải hạ gục ngươi. Thực tế Lục Lục đang đọ sức với chiếc máy tính. Con quái vật trong game là quái vật đầu người, mình sâu róm, toàn thân béo ú, mầu sắc lòe loẹt một cách ghê tởm. Lục Lục cúi sát màn hình nhìn nó kỹ hơn, chợt cô thấy khuôn mặt nó quen quen, hơi giống một ai đó mà cô từng biết. Là ai nhỉ? Tự nhiên cô thấy sởn tóc gáy. Nhưng mà cô không thể nhận ra đó là ai.

Lục Lục thận trọng nhấn các phím. Tốc độ vẫn không vấn đề gì. Nhưng khi cô vừa định tấn công lần thứ ba thì máy lại trục trặc. Lục Lục trong máy tính liệt nửa người, di chuyển rất chật vật. Rồi đột ngột, lăn ra chết.

Lục Lục rời tay khỏi bàn phím, suýt phát khóc vì bực tức.

Lục Lục dừng chơi, lấy di động gọi cho Chu Xung. Chiều nay Lục Lục vừa *nấu cháo* điện thoại gần một giờ với anh, di động nóng rát cả tay.

"Chu Xung! Em muốn thay chiếc laptop khác."

"Em cứ thay đi, không cần phải hỏi anh!"

"Anh xem, có tức không? Mọi ngày em chơi game bình thường, nhưng vừa nãy, cứ đúng lúc quan trọng thì máy đơ. Ba lần liền như thế! Cứ như có một đôi mắt nấp trong máy ấy!"

"Khuya thế này mà em vẫn còn chơi game à?"

"Anh phải giúp em xả cơn bực tức này!"

"Được! Hôm nào về, anh sẽ đập nó giúp em! Đằng nào thì nó cũng là đồ second hand!"

Lục Lục ngập ngừng một lát, rồi tiếp tục: "Chu Xung, em thấy hơi sợ…"

"Sợ gì?"

"Em không biết chính xác…"

"Đừng nói liên thiên nữa, rửa mặt rồi đi ngủ đi!"

Lục Lục đành nhìn sang chiếc Laptop, rồi lẩm bẩm: "Tối nay… hình như em nói lỡ lời."

"Nói lỡ lời gì?"

"Em… thôi vậy! Không nói nữa. Anh nhớ ngày mai gọi điện cho em nhé!"

"Anh sẽ cố nhớ."

"Hôn anh."

"Anh yêu em."

Dập điện thoại, Lục Lục tắt game. Đồng hồ ở di động chỉ số 00:00.

Lạ lùng thật. Mười lần nhìn đồng hồ thì đến tám chín lần là các con số tròn trĩnh giống hệt nhau. Thôi, tạm gác chuyện đó lại. Tâm trạng Lục Lục lúc này rất căng thẳng, cô chẳng muốn nghĩ thêm về các con số chỉ thời gian trên điện thoại nữa – tối nay cô đã nói lỡ lời…

Nói lỡ điều gì?

Lẽ ra. Cô không nên nói trong – máy – tính – có – một – đôi – mắt.

Lục Lục định tắt máy, né tránh cái ánh mắt vô hình lặng lẽ, vĩnh viễn, sâu thẳm, nhìn chăm chăm vào mình. Nó gây cho cô cảm giác bất an.

Cô vừa định nhấp chuột thì chợt phát hiện ra một file văn bản để ngay ngoài màn hình đã không thấy đâu nữa.

Lục Lục chỉ ở nhà, cô chuyên viết lách, sống bằng nhuận bút. Đó là một bản thảo mà cô sắp phải nộp. Cô lục khắp các folder, lục lọi thùng rác trong máy tính… tuyệt nhiên không thấy.

Tức ơi là tức!

Ngồi nghệt ra một lúc, Lục Lục tắt máy, định trở vào phòng đi ngủ. Cô tắt đèn, đứng ở cửa ngoảnh lại nhìn. Cảm giác như chiếc Laptop đặt trên bàn cũng đang nhìn mình chăm chăm, cô rùng mình. Lục Lục khẽ khép cửa lại, nhìn lên trên gác tối om. Không thấy có gì lạ. Bấy giờ cô mới rón rén bước vào phòng ngủ, đóng cửa lại.

Lục Lục bật đèn ngủ, rồi chui vào chăn.

Mấy hôm trước, cô đã định đi lưu diễn cùng Chu Xung nhưng anh không đồng ý. Lục Lục rất chín chắn, cô hiểu rằng khi đi biểu diễn, Chu Xung cần các *fan* chứ không cần bạn gái. Nên cô cũng không nài nữa. Mà dù cô có cố nài anh cũng không tán thành, chưa bao giờ cô "thắng" được anh.

Lục Lục nằm nghiêng, kéo chăn sát cổ chỉ hở mắt, mũi và miệng. Như thế khiến cô có cảm giác an toàn hơn.

Gió ngoài kia ù ù thổi không ngớt, như tiếng rên rỉ ai oán của một gã khổng lồ chỉ liên tục thở ra chứ không hít vào, nghe sao mà thê lương.

Lục Lục lại nghĩ đến chiếc máy tính. Rõ ràng tối nay cô đã lỡ lời.

Đúng là trong máy tính có một đôi mắt, không hẳn sáng, cũng không hẳn mờ đục, đó là đôi mắt của nam giới, có vẻ thiếu tinh nhanh vì đã luôn phải mở to, chưa bao giờ được nhắm lại. Thỉnh thoảng nó lại chớp chớp, thật chậm. Ở trong máy tính nó cứ thế đăm đăm nhìn Lục Lục. Cuộc sống của Lục Lục vẫn diễn ra bình thường, chứng tỏ ánh mắt đó không làm hại ai. Có điều, lẽ ra Lục Lục không nên nhắc đến nó. Đó là điều cấm kỵ.

Cô đảo mắt nhìn khắp căn phòng một lượt, và một lần nữa, lại cảm thấy sự tồn tại của đôi mắt ấy.

Lúc này Lục Lục chợt hiểu ra một điều: đôi mắt ấy không chỉ tồn tại trong máy tính, mà nó còn đang dập dờn bay lượn giữa không gian của căn nhà này.

Đôi mắt ấy… chưa từng nhắm lại.

Lục Lục bỗng nghĩ đến một điều gì đó, cô mặc áo ngủ, ra khỏi giường, rảo bước khỏi phòng ngủ nhìn về phía cái bàn, trên bàn đặt một bể cá nuôi một con cá vàng to bằng ngón tay cái. Toàn thân con cá trong suốt, chỉ có một nửa cái đầu nó là màu đỏ. Lục Lục thường có cảm giác đôi mắt con cá nằm giữa lớp vây vàng óng luôn ẩn chứa một cái gì đó rất kì dị. Nếu cho rằng căn nhà này có một đôi mắt, thì đó chính là đôi mắt của con cá vàng này. Cô bỗng thấy hơi sợ nó.

Nó suốt ngày bơi lượn trong cái bể cá chật chội, mãi mãi im lặng, chỉ có đôi mắt là luôn mở to. Những lúc nhà vắng người, căn phòng này tối om, khi Lục Lục và Chu Xung đang ngủ say trong phòng… thì chỉ có đôi mắt nó luôn mở to tròn như thâu tóm toàn bộ sự im lặng đến rợn người.

Con cá vàng này là của Chu Xung. Hôm cả hai vừa dọn đến nhà này, anh bưng cái bể cá về.

Lục Lục không thích cũng không ghét, cô chỉ cảm thấy con cá này quá cô đơn, cô từng bảo Chu Xung nên mua thêm con cá nữa thả vào nuôi cho nó có bạn. Nhưng anh vẫn chưa mua.

Lúc này đêm đã rất khuya, chỉ có con cá vàng trong bể nước và Lục Lục đang câm lặng nhìn nhau. Cô bỗng nảy ra một suy đoán… Ý nghĩ này khiến cô kinh hãi: liệu có phải con cá vàng này đã từng là bạn gái của Chu Xung?

Chương 2: Cô bạn gái bí hiểm

Lục Lục biết ngày trước Chu Xung có cô bạn gái rất đáng yêu, Lục Lục từng dò hỏi Chu Xung: “Tại sao hai người lại chia tay nhau?” Chu Xung bình thản đáp: “Cô ấy đi ăn phở.” Cô không hiểu, hỏi: “Ý anh là gì?”

Chu Xung không đáp, anh tiếp tục nói: “Anh tình cờ phát hiện ra chuyện đó. Anh đã rất suy sụp. Sau này anh đã tha thứ cho cô ấy, nhưng cô ấy lại từ giã anh.”

Đó là một câu chuyện về sự phản bội. Nó để lại nỗi khổ đau, thù hận cùng những trắc trở gian truân… có lẽ đủ để viết thành một cuốn tiểu thuyết, nhưng Chu Xung chỉ nói về nó bằng mấy câu qua quýt. Sau đó anh không bao giờ nhắc đến cô gái ấy nữa. Lục Lục không biết họ tên, nghề nghiệp của cô ấy, cũng không biết hiện giờ cô ta đang ở đâu. Nếu Lục Lục ngẫu nhiên nhắc đến cô ấy thì Chu Xung mặt mày sa sầm. Dường như mọi thông tin về cô ta đều là vùng cấm địa đối với Lục Lục.

Có lần Chu Xung đưa Lục Lục đi trung tâm thương mại mua sắm quần áo, họ ưng một chiếc áo gió Hàn Quốc, có ba màu, Lục Lục ưng màu ghi nhạt, Chu Xung thì động viên cô mua chiếc màu đỏ. Lục Lục bèn nói đùa: “Chắc cô gái nào đó thích chiếc áo gió màu đỏ chứ gì?”

Khi thấy đề tài tiếp cận với cô gái bí hiểm năm xưa của mình, Chu Xung lập tức cảnh giác: “Đừng nói linh tinh!”

Lục Lục nói: “Anh nhạy cảm quá đấy! Em đâu có nói đến cô ấy?”

Chu Xung rất nghiêm túc nói: “Nếu em còn nhắc đến cô ta nữa thì anh sẽ không nhân nhượng nữa đâu!”

Lục Lục cũng phát cáu: "Nếu anh không muốn em nhắc đến nữa thì anh phải cho em biết lý do tại sao chứ."

Chu Xung buồn bã nhìn xung quanh, rồi lẩm bẩm: "Anh dại thật, sao anh lại đưa em đi mua quần áo nhỉ?" Nói rồi, anh hầm hầm quay người bước đi.

Cô bán hàng nhìn theo Chu Xung rồi lại nhìn Lục Lục. Ánh mắt cô ta ngụ ý chê Chu Xung rất thiếu văn hóa. Lục Lục rơm rớm nước mắt. Cô một mình đi sang vài quầy khác, rồi vẫn đuổi theo anh.

Chu Xung lớn lên trong gia đình không có đủ cả cha mẹ. Năm 14 tuổi bắt đầu học âm nhạc. Anh có phần kiêu kỳ, rất nóng tính, chưa bao giờ nói năng ngọt ngào với các cô gái. Trông anh lúc nào cũng có vẻ hơi lạnh lùng. Lục Lục hơn Chu Xung một tuổi, thường nhường nhịn anh như chị nhường em. Cô yêu khuôn mặt khôi ngô, góc cạnh của Chu Xung, yêu hai bàn tay với những ngón thon dài chơi ghi-ta điêu luyện. Lục Lục rất biết, bất kỳ cô gái nào cũng muốn "cải tạo" người yêu của mình: nhưng với cô, nếu Chu Xung bị "cải tạo" thành công thì cô sẽ không yêu anh nữa.

Cô nghĩ, nguyên nhân khiến Chu Xung có thái độ lạ lùng mỗi khi nhắc đến chuyện cũ… có lẽ là do anh quá yêu cô gái kia. Cho nên kể từ đó Lục Lục không bao giờ nhắc đến cô ta nữa. Cô gái ấy trở thành điều cấm kỵ giữa hai người. Có lần Chu Xung đang vắng nhà. Lục Lục nghĩ ngợi lan man rồi "tưởng tượng" một điều khiến cô thấy lạnh gáy: phải chăng Chu Xung đã giết cô ta?

Chương 3: Con cá lặng lẽ bơi đi bơi lại

Lúc này là hơn 1 giờ sáng, Lục Lục đang đứng trước cửa phòng ngủ nhìn con cá vàng trong bể kính đặt trên cái bàn nhỏ.

Dù bơi sang phía nào, đôi mắt nó vẫn nhìn thẳng vào Lục Lục.

Đêm khuya tĩnh mịch, con cá vàng cũng lặng yên.

Lúc nãy Lục Lục lên mạng xem một đoạn phim ngắn do nhà sản xuất Trương Á Đông thực hiện, tiêu đề là "L.I", kể về câu chuyện bi thương của một đôi trai gái. Chàng trai đã phụ tình, theo lời thề thốt ban đầu, anh ta đã biến thành một con vật cưng của cô gái - là một con cá vàng suốt ngày sống trong bể cá…

Trong khu dân cư, trong công viên, trên đường phố… có không ít người dắt theo con thú cưng của mình, cưng nựng thân thiết, xưng hô bằng đủ các thứ ngôn từ ngọt ngào, trong đó liệu có bao nhiêu cặp tình nhân không đi đến đích nhỉ?

Chớ tưởng thế là hão huyền!

Lục Lục càng nghĩ càng cảm thấy con cá vàng này rất đáng ngờ.

Có lần Chu Xung phải đi diễn cho buổi lễ chào mừng của một doanh nghiệp nọ, cùng ngày đó Lục Lục cũng phải đến dự một cuộc họp mặt các tác giả do một tạp chí quốc tế tổ chức, ở nhà sẽ không có ai cho cá vàng ăn, thay nước bể…

Lục Lục bèn nói nên đem cho con cá này đi, thì Chu Xung kiên quyết phản đối và còn nổi giận đùng đùng. Sau đó anh đã nhờ một người bạn thân nuôi hộ nó. Mấy ngày sau trở về, việc đầu tiên anh làm là đón con cá vàng về nhà.

Có lẽ thế thật, giữa Chu Xung và cô bạn gái kia đã từng thề độc với nhau. Cho nên sau khi nói lời chia tay, cô ta bị lời nguyền đó biến thành con vật cưng của Chu Xung. Nếu không, tại sao ánh mắt của con cá này lại quái dị như thế? Tại sao Chu Xung không mua thêm con cá nữa cho nó có bạn? Tại sao anh cứ khăng khăng không thể đem nó cho ai? Tại sao anh chưa bao giờ hé lộ về cô bạn gái cũ bí ẩn kia?

Nghĩ đến đây Lục Lục thấy rùng mình. Nếu con cá vàng này đúng là kiếp sau của cô bạn gái kia thì thật đáng sợ. "Cô ta" suốt ngày đêm lặng lẽ bơi trong bể cá, sống bằng dưỡng khí và chút thức ăn cá; cả đời "cô ta" chỉ làm một việc duy nhất là quan sát cuộc sống của Chu Xung và Lục Lục; quan sát họ ăn, ngủ, trò chuyện, cãi cọ, làm tình…

Lục Lục phải lên tiếng, cô phải nói chuyện với con cá vàng này, dù đêm khuya bốn bề im ắng như cõi chết. Cô cảm thấy hơi run sợ.

"Ngươi… là cô ấy à?"

Trong bể nước, con cá im lặng, vẫn chỉ đăm đăm nhìn Lục Lục. Sự im lặng của nó khiến người ta lạnh người.

Lục Lục định bước lại gần để quan sát thật kỹ đôi mắt luôn luôn mở to của nó, nhưng cô không đủ can đảm. Trí tưởng tượng của cô khiến cô sợ hãi.

Cô chỉ hỏi đúng một câu vừa nãy. Cảm thấy mình đang run lên từng hồi, Lục Lục từ từ thối lui, trở về phòng ngủ, đóng sập cửa lại.

Nằm trên giường, cô lại cảm thấy sự suy đoán của mình quá hão huyền. Thực tế là thực tế, đâu phải chuyện ma quái người ta thường đồn đại? Một cô gái sao có thể biến thành… con cá vàng suốt ngày lặng lẽ bơi đi bơi lại được chứ.

Tuy nhiên Lục Lục vẫn cảm thấy có một thứ vướng bận trong đầu: Đôi mắt! Dường như nó đang ẩn nấp đâu đó trong không gian, mở to không chớp, lúc nào cũng chăm chú theo dõi từng cử động của Lục Lục.

Đôi mắt ấy không ở trong máy tính, không ở trong căn hộ này, mà là chơi vơi trong vũ trụ bao la. Mỗi người là một thế giới, thế giới của mỗi người đều có một đôi mắt ở trên cao; giống như mặt trăng. Người ta nói rằng chỉ có một vầng trăng duy nhất, thực ra mỗi người đều có một vầng trăng của riêng mình.

Lục Lục mất ngủ, thức trắng.

Nếu thật sự không có đôi mắt kia, thì tại sao khi cô chơi game, mỗi lần đến đoạn giao tranh có tính quyết định thì máy lại đơ? Chắc chắn đã có một sự can thiệp vô hình! Chứ không thể nói chỉ là tình cờ, ngẫu nhiên. Nếu là tình cờ ngẫu nhiên, thì tại sao những người chơi bài, đã gặp vận son thì ván nào cũng son, đã gặp vận đen thì ván nào cũng đen? Tại sao? Khi bốn người ngồi chơi bài, hình như luôn có một người vô hình ngồi im lặng theo dõi. Đã có rất nhiều người từng trải nghiệm, ai cũng có những cảm nhận như vậy, thế nhưng không ai có thể lí giải được một cách rõ ràng. Rồi người ta cũng mặc nhiên chấp nhận và coi đó là "vận". Cứ thế, khi vận đang son thì người ta hay có tin vui, làm việc gì cũng suôn sẻ; khi vận đang đen thì luôn gặp tin dữ, uống ngụm nước cũng nghẹn tắc cổ…

Lục Lục muốn tìm ra căn nguyên của những chuyện bí hiểm này, nếu tìm ra đáp án thì cô sẽ không sợ đôi mắt kia nữa.

Hãy thử thực hiện một thí nghiệm nhỏ: trải một tờ giấy ra, coi tờ giấy là đời người. Lấy ngày làm đơn vị. Sau đó cầm nắm gạo ném xuống tờ giấy một cách tự nhiên; chỗ tập trung nhiều gạo là tức là vận son, chỗ hạt gạo thưa thớt tức là vận đen. Chắc chắn phải có chỗ lượng hạt gạo nhiều ít khác nhau. Nếu mật độ hạt gạo trải đều trên mọi đơn vị ngày, thì điều đó mới là không thể giải thích nổi. Và nếu mỗi đơn vị ngày đều chứa một lượng hạt gạo như nhau, sẽ không có khái niệm vận son hay không son như chúng ta vẫn hay gặp trong cuộc sống thật này nữa.

Lục Lục tuy là dân viết lách nhưng cô vẫn có những suy nghĩ rất lý tính. Cô luôn chịu khó quan sát mọi sự việc xung quanh mình một cách tỉ mỉ và logic. Bằng cách rất trực quan này, cô dường như hiểu ra rất nhiều vấn đề. Và thế là cô không thấy sợ nữa. Lục Lục tắt đèn, ngã người xuống nằm ngủ.

Dưới ánh trăng, bức tường trở nên sáng ma mị.

Có thứ gì đó đang nhấp nháy trong chỗ tối…

Lục Lục vẫn có cảm giác đôi mắt kia vẫn đang nhìn mình! Cô sắp phát điên.

Hình như nó không phải ở một nơi nào đó quá xa xôi, vì Lục Lục cảm thấy nó ở rất gần. Nhưng hình như nó không ở trong phòng ngủ này, vì cô cảm thấy nó ở rất xa, ngoài mọi đoán định của mình…

Lúc này, chiếc máy tính vẫn đang để trong thư phòng tối om. Mạng internet thực ra là cả một thế giới rộng lớn. Kết nối mạng, ta có thể nhìn thấy đôi mắt của các Tổng thống, đôi mắt của các ngôi sao, đôi mắt của các người đẹp, đôi mắt của những gã đàn ông đê tiện, đôi mắt của trẻ thơ, đôi mắt của con voi, đôi mắt của con gián… Nhưng, Lục Lục ý thức được rằng đôi mắt đang nấp trong máy tính của cô chẳng liên quan gì đến mạng internet.

Dòng suy nghĩ tiếp tục trôi đi… Lục Lục bất chợt nhớ ra một tấm ảnh mà hơn chục hôm trước Chu Xung nhận được. Đôi mắt kia chính là đôi mắt của người trong bức ảnh đó.

Đôi mắt mà cô đã tưởng tượng ra!

Lục Lục nằm im nhìn nhận lại toàn bộ sự việc. Lẽ ra cô không nên nghĩ đến tấm ảnh đó vào lúc này, đúng hơn là cô tuyệt đối không nên khớp đôi mắt trong tấm ảnh với đôi mắt mà cô có cảm giác nó đang tồn tại. Nhưng, ai có thể kiểm soát trí tưởng tượng của mình?

Đó là một tấm ảnh hoàn toàn bình thường, đã trôi nổi trên mạng rất lâu, không rõ lai lịch từ đâu, không có chú thích nguồn, không có âm thanh. Chỉ là một tấm ảnh câm lặng, nhưng đã khiến cho vô số người gặp ác mộng, thậm chí sợ hãi đến phát điên.

Chương 4: Bức ảnh cưới ma

Vào một buổi tối cách đây hơn chục ngày, Lục Lục đã đi ngủ, Chu Xung ngồi ở thư phòng và lên mạng. Chẳng rõ bao lâu sau đó, Lục Lục mơ hồ nghe thấy tiếng anh hét lên: “Lục Lục! Lục Lục…” Giọng anh lạc hẳn đi.

Lục Lục ngồi dậy, cô như nửa tỉnh nửa mê, không xác định được lúc này là trời vừa mới tối hay đã sắp sáng. Cô vội xuống giường rồi chạy ào sang thư phòng, thấy Chu Xung mặt tái nhợt, anh đang ngồi trước máy tính. Vẻ mặt của anh khiến Lục Lục phát hoảng.

Cô đứng phía sau lưng màn hình, khẽ hỏi: "Sao thế?"

Chu Xung nhìn chăm chăm vào màn hình, giọng run run: "Sợ quá!"

Lục Lục không dám đi vòng sang phía trước màn hình, tiếp tục hỏi anh: "Là thứ gì vậy?"

Chu Xung nói: "Em sang đây mà xem!"

Lục Lục vẫn đứng im, cô muốn Chu Xung nói rõ hơn.

Chu Xung lừ mắt: "Đồ khỉ, mau sang đây!"

Lục Lục đành bước vòng sang, đứng cách mấy bước nhìn vào màn hình. Thì ra là một tấm ảnh. Chỉ thấy lờ mờ, cô bèn bước lại gần để nhìn cho rõ hơn. Đó là tấm ảnh đen trắng, được tô màu một cách thủ công[1], không rõ vào khoảng năm tháng nào, cũng không biết người trong ảnh là ai. Bức ảnh một nam một nữ, nam đội mũ phớt đen, mặc áo dài khoác thêm áo chẽn cộc, trước ngực cài bông hồng trên nền lá đen; nữ mặc áo đen váy đen, đầu chít đai thất tinh[2] như trong các vở hý kịch, chính giữa gắn bông hoa màu đen, hai dải lụa to thả từ đôi vai xuống, trông rất giống mảnh băng đen cài trên vòng hoa viếng đám tang, phía dưới lộ ra hai bàn chân thon. Sau lưng họ treo một bức tranh cổ, hai bên có đôi câu đối rất khó nhận ra nội dung, Lục Lục chỉ đọc được vài chữ.

[1] Cho đến giữa thế kỷ trước, ảnh thường được chụp ảnh đen trắng, rồi tô màu theo lối thủ công.

[2] Mũ trang trí cho các vai nữ trong kịch cổ điển Trung Quốc.

Cô nhìn kỹ hơn, thấy cô gái trong ảnh đang nhắm mắt, hai bàn chân lơ lửng chứ không chạm đất, cũng không nhìn thấy bàn tay phải của cô ta.

Lục Lục hỏi: "Đây là ảnh của ai?"

Chu Xung buông ra hai chữ khiến Lục Lục sởn gai ốc: "Cưới ma!"

Lục Lục: "Cưới ma? Anh kiếm đâu ra cái ảnh này?"

Chu Xung: "Không rõ thằng chó đẻ nào gửi cho anh."

Lục Lục mở hộp thư của Chu Xung, nhìn địa chỉ người gửi, là một chuỗi những ký tự kỳ quái.

Lục Lục: "Họ gửi cho anh cái này làm gì nhỉ?"

Chu Xung không đáp, chỉ lẩm bẩm: “Anh đã nghe nói về tấm ảnh này, nhưng chưa từng nhìn thấy. Nghe nói, nếu ai đó nhìn thật lâu và thấy cô gái từ từ mở mắt… thì người đó sẽ chẳng sống được bao lâu nữa.”

Lục Lục nói: “Thế mà anh vẫn nhìn? Xóa luôn đi thì hơn.”

Chu Xung bèn xóa bỏ tấm ảnh đáng sợ này, sau đó anh thẫn thờ nhìn mãi vào màn hình máy tính.

Lục Lục nói: “Thôi, đi ngủ đi!”

Chu Xung vẫn ngồi im. Lát sau anh băn khoăn hỏi Lục Lục: “Em nói xem, nếu nhìn mãi vào tấm ảnh đó, liệu cô ta có mở mắt thật không nhỉ?”

Lục Lục đáp: “Chuyện nhảm nhí!”

Nhớ lại ngày hôm đó, Lục Lục càng thao thức.

Bên ngoài, gió đã lặng. Không gian tĩnh mịch lạ thường, như tấm rèm màu đen treo trong nhà. Im ắng như hai người trong tấm ảnh đó.

Nếu Lục Lục có cảm giác trong máy tính ẩn chứa một đôi mắt, thì nó chẳng liên quan gì đến cô gái trong ảnh, vì cô ta nhắm mắt, chỉ có người đàn ông mở mắt. Hôm đó cô chỉ nhìn kỹ cô gái chứ không chú ý nhìn người đàn ông. Cô chỉ nhớ mang máng anh ta trông khôi ngô sáng sủa, vẻ mặt hiền hòa, ánh mắt có nét cẩn trọng nhìn vào ống kính, cũng là nhìn vào bất cứ ai xem ảnh.

Đúng là đôi mắt đó hay sao?

Khuôn mặt có thể quên, mái tóc có thể quên, móng tay có thể quên… nhưng đôi mắt thì không thể. Nếu có ai đó trợn mắt với ta, thì ánh mắt đó sẽ mãi mãi được lưu lại trong kí ức.

Chính là ánh mắt của người đàn ông này đã bám trong máy tính của Lục Lục, đăm đăm nhìn mọi động tĩnh của Lục Lục! Khi Lục Lục chơi game, cứ thao tác đến thời khắc giao tranh quan trọng thì anh ta xông ra quấy rối. Lục Lục dường như có thể cảm nhận được anh ta không có ác ý, mà chỉ muốn cô biết đến sự tồn tại của anh ta mà thôi; anh ta lại không thể nói ra, nếu không, sẽ mắc phải một điều cấm kỵ gì đó.

Lúc trước, Lục Lục sợ quá nên mới nói luôn “đôi mắt”, cô không suy nghĩ gì về hậu quả. Bây giờ cô mới nhận ra, chắc hẳn khi cô vừa nói ra điều ấy, đôi mắt đó sẽ chớp chớp đầy lúng túng…

Gay rồi, Lục Lục sắp gặp vận xui. Liệu có phải lúc Chu Xung chỉ ném tấm ảnh vào thùng rác chứ không xóa một cách triệt để? Việc này rất quan trọng. Cô lại về giường, bật đèn ngủ, bật đèn phòng khách, bật đèn thư phòng. Chiếc Laptop vẫn nằm nguyên vị trí cũ trên bàn. Cô bật máy rồi xem thùng rác: có hơn ba chục file trong đó. Lục Lục nhanh chóng nhận ra file tấm ảnh, đúng là nó vẫn nằm đây! Khi Lục Lục sắp thao tác xóa vĩnh viễn, cô bỗng ngừng lại. Cô muốn xem lại tấm ảnh một lần nữa. Đôi khi, nhìn không rõ một thứ gì đó lại đáng sợ hơn là nhìn rõ nó. Cho nên, Lục Lục lại lấy tấm ảnh ra khỏi thùng rác, rồi kiên quyết mở nó ra.

Hình ảnh một đôi nam nữ lại xuất hiện trước mắt Lục Lục. Cô nhìn vào đôi mắt nhắm của cô gái rồi lại nhìn vào mắt người đàn ông. Hết sức bất ngờ, ngoài mọi đoán định của cô, đôi mắt quái dị vẫn khống chế máy tính và giám sát sinh

hoạt của cô hoàn toàn không mở. Đôi mắt ấy đang nhắm lại!

Chương 5: Kỳ ngộ

Lục Lục vốn từ tỉnh lẻ ra thủ đô học đại học, tốt nghiệp xong ở lại thành phố không trở về quê; cô đã lần lượt nhảy việc ở vài công ty, chưa thấy thật ưng ý, cuối cùng, cô lựa chọn làm nhà báo tự do, chuyên viết đủ các loại phóng sự xã hội.

Thân con gái xa nhà phiêu bạt kiếm sống thực không dễ gì, cha mẹ Lục Lục vẫn mong cô sớm lấy chồng. Nếu Lục Lục là người dễ tính thì có lẽ cô đã hoàn thành việc này rồi, nhưng cô lại rất kén chọn. Cô rất tin vào nhân duyên xuất phát từ cái nhìn đầu tiên. Thấm thoắt đã 36 tuổi mà cô vẫn chưa thấy ưng anh chàng nào. Có người động viên Lục Lục hãy tham gia chương trình "Gặp gỡ" do đài truyền hình tổ chức, cô lắc đầu quầy quậy. Theo cô đó không phải chương trình nhằm kết nối tình cảm mà chỉ là một tiết mục gây cười, giải trí. Dù có đốt hết mọi tấm rèm trên thế giới này, thì tình yêu vẫn là một điều bí mật riêng tư. Nếu đem nó ra trước ánh đèn, trước ống kính cho cả triệu người xem thì tình yêu sẽ biến dạng.

Lúc đầu, Lục Lục không cảm thấy mình là người kén cá chọn canh, cô tuy rất lý tính nhưng cũng không có yêu cầu gì quá khắt khe với nam giới, chỉ cần người ấy yêu cô là được. Như thế đâu phải là quá khắt khe? Về sau cô mới hiểu ra rằng trong tình yêu, không có tiêu chuẩn gì hết, đó mới là tiêu chuẩn cao nhất. Dù ta muốn có nhà có xe hay bất cứ thứ gì khác, miễn là ta có đưa ra "tiêu chuẩn" thì đều dễ tìm được đối phương đáp ứng đủ những điều đó. Nhưng ta chỉ muốn "yêu", thì tình yêu lại vốn không có chuẩn mực rõ ràng. Một hôm, Lục Lục ngẫu nhiên vào một trang web môi giới hôn nhân khá nổi tiếng "Lưới tình" với ý định thử quan sát xem sao. Cô điền vào đơn theo mẫu. Không ngờ, chỉ một động tác ấy cô đã có được Chu Xung.

Cha mẹ Chu Xung đã ly hôn từ lâu, anh cũng không biết cha mình hiện đang ở đâu, nghe nói ông đã mất. Sau khi anh tốt nghiệp đại học, mẹ mua cho anh ngôi nhà cũ này, sau đó bà đi theo một người đàn ông khác. Chu Xung chưa bao giờ đến nhà mới của mẹ, cũng chưa từng biết mặt người chồng mới của bà.

Anh sống bằng cây đàn ghi-ta, thoạt đầu hát rong ở hành lang các tuyến đường tàu điện ngầm, sau đó làm ca sĩ hát ở quán bar.

Khi hai người mới quen nhau, Chu Xung dường như chưa thật sự yêu Lục Lục. Gần nhau lâu ngày, Lục Lục nhận ra anh hay lơ đễnh, rất ít khi trò chuyện hay quan tâm tới cô. Anh chỉ suốt ngày ngồi bập bùng với cây đàn ghi-ta, soạn ca khúc… Thậm chí có lúc Lục Lục cảm thấy trong mắt anh cô dường như chỉ là một fan hâm mộ. Cả hai thường xuyên cãi cọ, cô rất thông cảm trước sự lơ đễnh của anh, còn anh thì ngược lại, không động lòng trước sự chân thành của cô. Chu Xung giống như một đứa trẻ, sau mỗi lần cãi nhau, Lục Lục đều là người dỗ dành xoa dịu anh trước.

Lục Lục cảm thấy số mệnh thật bỡn cợt mình. Cô mong có một chàng trai yêu cô, rốt cuộc lại vớ phải một anh chàng được cô yêu đơn phương. Chu Xung hình như chưa bao giờ thật sự yêu Lục Lục.

Tuy nhiên Chu Xung có một ưu điểm nổi bật là ưa sạch sẽ. Không phải chàng trai nào cũng được như thế, với một người nghệ sĩ thì lại càng không dễ gì.

Ngày nào Chu Xung cũng gội đầu, thay đồ lót, bít-tất, ba ngày lại thay vỏ chăn, ga trải giường, vải bọc sa-lông đem đi

giặt. Hình như việc nhà duy nhất của Chu Xung là giặt giũ, cũng là thú vui không biết chán của anh!

Chương 6: Người bạn gái

Có lần Lục Lục cãi nhau rất to với Chu Xung, sau đó cô tức quá bỏ đi. Ra khỏi nhà, cô không biết đi đâu, đành gọi điện kể lể với cô bạn thân Hồ Tiểu Quân. Tiểu Quân vốn là độc giả yêu thích đọc blog của Lục Lục, rất nhiệt tình, ngày nào cũng nhắn tin cho cô. Lục Lục hay viết về đề tài phụ nữ.

Mẩu chuyện dí dỏm "World of Warcraft" khiến Tiểu Quân rất mê, từ đó hai người quen nhau và trở thành bạn thân. Tiểu Quân làm việc ở một nhà trẻ ở thủ đô, ngoại hình ưa nhìn hơn Lục Lục. Cô có khuôn mặt nhỏ với đôi mắt nhỏ, cánh mũi nhỏ, đôi môi nhỏ, rất cân đối. Tính cách Tiểu Quân hơi ngây thơ nũng nịu, dễ khiến các chàng trai mê mẩn. Bạn trai của Hồ Tiểu Quân là Trường Thành, cao to đẹp trai, sau khi đi du học Pháp về liền mở một công ty quảng cáo, thu nhập trung bình nhưng dù sao cũng là hàng "ông chủ". Anh họ Cát, nhưng rất ít người biết, kể cả các bạn của Tiểu Quân cũng vậy, mọi người đều gọi anh là Trường Thành. Hồ Tiểu Quân giống Lục Lục ở chỗ bị cha mẹ thúc giục chuyện lập gia đình. Cô cũng nhờ mạng "Lưới tình" kết nối rồi quen Trường Thành. Lục Lục cũng biết một số chuyện lãng mạn của cặp đôi này: Trường Thành rất yêu Tiểu Quân, với anh, cô như bông hoa tuyết giữa mùa hè. Có lần Tiểu Quân đi công tác xa, Trường Thành ra ga tiễn cô. Cả hai cùng vào nhà ga, rồi lên hẳn trên tàu, cho đến khi tàu sắp chuyển bánh Trường Thành mới bịn rịn đi xuống. Tàu xình xịch chuyển bánh, Tiểu Quân ngồi nhìn màn đêm qua ô cửa sổ, lòng cảm thấy rất trống vắng, cô đơn. Cô không muốn xa anh.

Tàu rời xa thành phố, Tiểu Quân buồn bã đang định nằm xuống giường ngủ một giấc thì bỗng nhiên… một khuôn mặt quen thuộc, tươi cười, xuất hiện trước mặt cô khiến cô sửng sốt – Trường Thành! Thì ra anh đã vạch kế hoạch từ trước là sẽ đi với cô chuyến này, cũng đã mua sẵn vé tàu, nhưng không nói cho Tiểu Quân biết. Anh muốn dành cho cô một niềm vui bất ngờ.

Lục Lục rất ngưỡng mộ tình cảm lãng mạn của họ. Nếu so sánh với chuyện tình cảm của mình, cô có cảm giác giữa cô và Chu Xung không thể gọi là tình yêu mà chỉ là góp gạo thổi cơm chung mà thôi.

Nhận được điện thoại của Lục Lục, Tiểu Quân hẹn cô ra một quán cà phê trò chuyện.

Trời quang đãng sáng sủa, con phố nhỏ ngoài kia, khách bộ hành đang thong dong thả bước.

Tiểu Quân nói: "Sống với ca sĩ thật hạnh phúc, ngày ngày được nghe anh ấy hát."

Lục Lục nói: "Nhưng anh ấy đâu phải con ve sầu! Thực ra thì những gì tốt đẹp nhất của mình, anh ấy đều dành cho công chúng, những gì dở nhất thì quẳng cho tớ… Anh ấy cực nóng tính, luôn cho rằng phải hung dữ nóng tính như thế mới là đàn ông. Tớ không sao chịu nổi nữa."

"Hai người gắn bó được bao lâu rồi?"

"Hơn một năm."

"Coi như vợ chồng thật rồi, sao phải to tiếng với nhau làm gì nữa!"

Lục Lục giọng ấm ức: "Với những thứ thuộc về vật chất, tớ yêu cầu rất thấp. Đời tớ có thể không có gì cả, nhưng nhất định phải có một tình yêu sôi nổi mãnh liệt. Nếu không sống cũng bằng thừa."

Tiểu Quân cười khanh khách: "Nếu so với cậu thì xem ra tớ đã già mất rồi! Điều tớ quan tâm nhất hiện nay là, liệu tớ và Trường Thành có thể mạnh khỏe chung sống đến già hay không." Nói đến đây, Tiểu Quân bỗng buông ra một câu hơi bất ngờ: "Người ta có câu: không cầu cùng sinh một ngày, chỉ cầu được chết chung một ngày. Nói là vậy, thực ra không thể có một đôi nào thực hiện được điều này. Đôi lúc tớ cũng lẩn thẩn nghĩ ngợi, liệu mình và Trường Thành ai sẽ chết trước. Tớ mong mình sẽ chết trước. Chứ nếu anh ấy chết trước thì tớ không sao chịu đựng nổi nỗi đau khổ và cô đơn… tớ rất mâu thuẫn với mình."

Lục Lục nói: "Cậu nói lan man xa xôi quá rồi đấy!"

Tiểu Quân nói: "Nếu so với khái niệm sinh ly tử biệt đớn đau, thì việc cậu và Chu Xung thỉnh thoảng to tiếng với nhau chỉ là chuyện nhỏ bằng cái móng tay!" Lời khuyên này quả là có tác dụng. Lục Lục bỗng trào dâng trong lòng một niềm thương cảm ấm áp, nhưng lúc này mà quay về thì mất mặt quá. Cô lại bảo Tiểu Quân cùng mình đi dạo phố.

Mỗi khi không vui, Lục Lục thường thích đi shopping nhưng chỉ để ngắm. Cô tiêu pha khá dè xẻn, chỉ muốn mua đồ giảm giá: có lần cô đi cả ngày mà không mua nổi một cái áo. Hôm đó Tiểu Quân đi theo Lục Lục, nhưng Lục Lục lại chẳng mua gì, còn Tiểu Quân thì mua được một lô áo quần.

Lục Lục nói: "Cậu tiêu tiền như nước, nhỉ?"

"Ừ, mình nghiện mua sắm!"

"Trường Thành chiều cậu thật đấy!"

"Nếu anh ấy dẫn tớ đi, thì tớ còn mua nhiều hơn nữa. Anh ấy rất có mắt thẩm mỹ khi chọn đồ cho nữ giới."

Nghĩ đến Chu Xung, Lục Lục lại tức anh ách. Anh ấy mới chỉ một lần đưa cô đi mua sắm nhưng lại bất hòa rồi bỏ về.

Hai cô gái chơi đến khi tối mịt rồi mới ra tàu điện ngầm để về nhà. Lục Lục thầm mong Chu Xung gọi điện cho mình, rồi cô sẽ dập máy, như thế Lục Lục sẽ chứng tỏ được "tư thế" trước mặt cô bạn thân. Nhưng di động của Lục Lục vẫn không hề đổ chuông.

Lục Lục xuống ga trước Tiểu Quân, cô nói: "Cậu vào nhà tớ chơi đã, vào xem chỗ ở của bọn tớ."

Tiểu Quân nói: "Thôi! Nghe nói Chu Xung của cậu rất đẹp trai, tớ sợ mình sẽ yêu anh ấy mất!"

Lục Lục nói: "Thế thì ta đổi, để Trường Thành dẫn tớ đi mua sắm được không?"

Khuôn mặt Tiểu Quân tràn trề hạnh phúc, trước khi cửa toa xe đóng lại, cô còn kịp buông hai chữ: "Không được."

Tàu chuyển bánh, mỗi lúc một nhanh, rồi mất hút trong đường hầm u tối. Tàu dừng, hành khách đổ xuống, ai cũng

nhanh chóng ra khỏi nhà ga. Chỉ còn một mình Lục Lục đứng đó, cô nhìn quanh bốn phía mong nhìn thấy bóng Chu Xung. Nhưng không có.

Cô bước những bước nặng nề trở về trước cửa nhà, đứng nhìn lên gác. Có ánh đèn. Cô lên cầu thang rồi đi đến trước cửa. Lúc này cô rất mong Chu Xung đang đứng đợi sẵn ở cửa chờ cô, rồi ôm choàng lấy cô thật chặt. Nhưng tất cả vẫn trống vắng. Cô đặt túi xách xuống, vẻ mặt thản nhiên bước sang phòng ngủ. Ánh mắt Lục Lục tìm kiếm xem Chu Xung đang ở đâu. Hình như ngoài ban công có bóng người. Đúng. Chu Xung đang đứng ở ban công, liên tục rít thuốc lá. Lục Lục bước vào phòng ngủ, nằm vật lên giường. Cả căn nhà chìm vào yên tĩnh.

Cô đợi Chu Xung quay vào, chỉ cần anh vuốt nhẹ lên má cô một cái cũng được, nhưng không hề nghe thấy bước chân anh.

Cô cứ thế nằm vài phút, không chịu nổi nữa, bèn ngồi phắt dậy, bước bình bịch ra ban công, giật phăng điếu thuốc trên môi anh, rồi nhìn chằm chằm giận dữ.

Chu Xung đưa tay lên nắm đôi vai Lục Lục và chỉ nói độc một câu: “Hãy nhớ: lần sau bỏ đi thì đừng đi xa như thế.” Lục Lục ôm choàng lấy anh rồi òa khóc.

Chương 7: Kỳ lạ

Hôm qua Lục Lục ngờ rằng có đôi mắt ẩn nấp trong máy tính, thì chiều hôm nay Chu Xung trở về, anh đã hoàn thành chuyến lưu diễn. Cô trang điểm, mặc quần áo thật đẹp rồi ra ga tàu đón anh. Cô đến sớm 40 phút rồi vào sân ga, mắt không ngớt nhìn đồng hồ. Cô thấy sốt ruột. Hình như kim đồng hồ không chạy thì phải?

Cuối cùng, tiếng còi tàu tu tu một hơi dài rồi tiến vào ga. Lục Lục nghển cổ ngóng nhìn. Cùng đám đông hành khách xuống tàu, Chu Xung lưng đeo ghi-ta, cũng như các thành viên trong đoàn, tay anh xách các thiết bị âm thanh khác. Lục Lục và Chu Xung đều đã nhìn thấy nhau, nhưng Chu Xung chưa bước lại chỗ cô. Anh chào các đồng nghiệp, khẽ vỗ vai các bạn và dặn dò câu gì đó. Chờ họ đã đi hết, anh mới bước đến với Lục Lục. Cô khoác tay anh: “Bạn quan trọng hơn cả em kia à?”

Chu Xung không nói gì, anh đưa tay nắn bừa vào mông Lục Lục, cô vội gạt tay ra, ngoảnh nhìn bốn phía rồi nói nhỏ: “Ơ kìa! Họ đang nhìn đấy!”

Chu Xung nói: “Anh mới đi mấy hôm, mà em đã gầy hẳn đi! Nào, bây giờ anh đưa em đi ăn hải sản.”

Lục Lục: “Vừa kiếm được ít tiền đã tiêu hoang! Không nên! Tối nay em sẽ nấu món ngon cho anh. Em đã chuẩn bị cả rồi!”

Cả hai lên tắc-xi đùa nghịch trêu chọc nhau. Chỉ lát sau đã về đến nhà. Vừa vào nhà, Chu Xung đã đi tắm gội ngay. Lục Lục hăng hái xắn tay nấu bữa tối.

Trước kia Lục Lục rất vụng bếp núc, từ khi sống với Chu Xung cô mới bắt đầu tập nấu nướng. Cô hay xem chương trình dạy nấu ăn trên tivi, đọc sách hướng dẫn nấu ăn, nên đã gần trở thành một đầu bếp chính cống. Tuy nhiên, theo kinh

nghiệm của cô, việc nấu ăn có ngon hay không, không liên quan đến tay nghề, mà phụ thuộc vào tâm trạng. Chu Xung chưa bao giờ khen Lục Lục một câu. Với anh, phụ nữ biết nấu ăn là chuyện đương nhiên, thuộc về bổn phận.

Ăn uống xong, Chu Xung biến thành "kẻ xâm lược". Anh ấn Lục Lục lên giường, không nói không rằng, anh nhào vào chiếm lĩnh cô. Trọn vẹn rồi, anh mệt mỏi nằm lăn ra, khẽ nói: "Nước!"

Lục Lục đi rót nước cho anh. Khi quay lại phòng ngủ, cô đưa mắt nhìn qua cánh cửa thư phòng khép hờ, chiếc máy tính vẫn nằm yên trên bàn.

Cô bước lại bên giường đưa nước cho Chu Xung, anh uống ừng ực một hơi hết sạch. Lục Lục nói nhỏ: "Kể từ tối qua, em cứ cảm thấy có một đôi mắt ở trong nhà mình…"

Chu Xung: "Em ơi, anh đi mấy hôm vừa về đến nhà, em lại dọa anh luôn à?"

Lục Lục: "Anh nên tin ở trực giác của phụ nữ. Em cho rằng có liên quan đến tấm ảnh *Cưới ma* mà ai đó đã gửi vào email cho anh…"

Chu Xung: "Anh đã xóa nó rồi mà?"

Lục Lục: "Anh chỉ ném vào thùng rác thôi! Sau đó em mới xóa hẳn nó đi. Nhưng em cảm thấy hình như không thể xóa được nó…"

Chu Xung: "Lẽ nào nó lại quay lại! Nếu thế thì đúng là gặp ma rồi!"

Lục Lục: "Anh đừng quên điều này, tất cả đều có thể xảy ra. Và có lẽ… đôi mắt của người chết ấy đang ở trong máy tính của nhà chúng ta, hễ mở xem tấm ảnh ấy thì nó nhắm lại, hễ tắt máy thì nó mở ra…"

Chu Xung: "Em tưởng tượng khiếp quả, khiến anh sởn tóc gáy đây này."

Lục Lục: "Anh mà sợ, thì em biết dựa vào ai đây…"

Chu Xung: "Nếu em cảm thấy chiếc Laptop ấy quái dị thì chúng ta vứt béng nó đi, mua cái mới."

Lục Lục không thể quăng nó đi. Nói cho cùng, cô mới chỉ nghi ngờ chứ không thể khẳng định chuyện đó là thật.

Cô có thật sự nhìn thấy đôi mắt ấy không?

Lục Lục hôn Chu Xung, rồi nói: "Thôi, không nói chuyện này nữa. Em đi tắm đây."

Chu Xung: "Anh đi ngủ trước vậy."

Lục Lục: "Vâng."

Lục Lục thường tắm trước khi đi nằm, nhưng hôm nay Chu Xung hơi nóng vội ép cô lên giường. Giá mà cô tắm từ

trước thì đã không nhìn thấy nó.

Lúc này gần 12 giờ dêm, Lục Lục mới đi tắm. Các phòng đều đã tắt đèn, trong nhà tối om. Cô chầm chậm bước về phía buồng tắm. Vì Chu Xung đã ngủ say nên cô không xỏ dép mà rón rén đi chân trần thật nhẹ nhàng. Dường như các yếu tố này tập hợp lại dẫn đến việc cô phải chạm trán với nó.

Lục Lục mở cửa toilet, sờ đúng vào công tắc đèn, "cách" một tiếng, đèn bật sáng.

Cô nhìn thấy trên sàn buồng tắm là chiếc bàn chải đánh răng màu ghi nhạt của mình. Ai ném nó xuống đây nhỉ? Cô nhìn lên cái kệ gần sát tường chuyên đặt các vật dụng: xà phòng bột, chất tẩy rửa, dầu gội đầu, dầu dưỡng tóc, sữa tắm, kem xoa mặt, kem dưỡng da, kem tẩy da trắng, kem chống nắng, dầu thơm, hai bàn chải đánh răng, một tuýp kem đánh răng và… Tại sao bàn chải đánh răng của cô vẫn đang cắm trong cái cốc! Thế thì cái bàn chải dưới đất ở đâu ra?

Lục Lục nhìn kỹ cái bàn chải đánh răng dưới đất: màu sợi bàn chải nửa xanh nửa trắng, khác với bàn chải của cô. Hay là Chu Xung đi tỉnh xa, dùng nó rồi cầm về? Cô cúi xuống định nhặt nó lên, khi gần chạm vào nó thì tay bỗng cứng đơ. Lục Lục rụt tay lại, cúi sát xuống để nhìn. Cô đờ đẫn cứ như bị điện giật. Thứ đang nằm trên sàn lại không phải là chiếc bàn chải đánh răng!

Cô nhìn thấy phần đầu của "chiếc bàn chải" có hai đốm mắt bé tẹo sáng long lanh. Đó là một con sâu. Một con sâu đang bò.

Phần cán "bàn chải" là thân con sâu, "răng bàn chải" là những cái chân của nó!

Khác với phần lớn các cô gái, Lục Lục không sợ sâu bọ, cô thậm chí đã dùng tay đập chết vài con gián. Nhưng con sâu này lại khiến cô rùng mình bủn rủn. Vì, một là con sâu này quá to. Hai là, hình dáng nó rất kỳ quái. Trông nó hệt như một chiếc bàn chải đánh răng. Lục Lục tin rằng chưa có ai nhìn thấy con sâu nào tương tự như nó. Ba là, nó có *ánh mắt* hẳn hoi. Các loại sâu đều có mắt, nhưng không có ánh mắt. Con sâu này thì khác, mắt nó to bằng hạt tấm, lấp lóe ánh mắt ác cảm hằn học. Như ánh mắt của con người.

Đúng lúc Lục Lục còn đang ngớ ra, thì con sâu đã bò khá nhanh và chui xuống một cái lỗ tối om, ở ngay trên sàn toilet. Khi đám chân như răng bàn chải bò đi, thì cái đuôi "bàn chải" ve vẩy sang hai bên trông khá uyển chuyển, không cứng đơ như cô tưởng tượng.

"Lỗ thủng" trên sàn chính là lỗ thoát nước mà cái nắp chặn rác bẩn đã bị mất. Bên dưới cái lỗ tối om là một đám tóc rối đặc sệt còn đọng lại ở đó, nhìn mà phát khiếp.

Đờ đẫn một hồi lâu, Lục Lục không dám tắm nữa. Cô trở vào phòng, bật máy tính. Chu Xung đã ngủ say, có thể nghe rõ tiếng anh ngáy o o.

Lục Lục lên mạng. Cô định tra cứu những thông tin liên quan về con sâu với hình dáng và đặc điểm mà cô vừa thấy, nhưng không có kết quả. Cô bỗng nghĩ đến khả năng này: đó là một loài động vật mới, chưa từng được biết đến.

Nhưng, loài mới lạ, thì phải là động vật sống hoang dã, trên núi cao hay ngoài đại dương, còn con sâu này thì phát triển trong cống rãnh nhà vệ sinh của cô! Cô lập tức loại trừ nhà vệ sinh, bởi vì hàng trăm triệu năm qua chưa từng có chuyện nhà vệ sinh ẩn chứa động vật mới lạ mà nhân loại lại không biết đến. Nó có độc tố không? Nó có biết cười không? Có biết nói tiếng người không? Đã có ai biết về nó chưa?

Lục Lục định gọi Chu Xung dậy để kể cho anh biết, nhưng chợt nhớ rằng Chu Xung rất sợ sâu bọ, tính lại ưa sạch sẽ, nghe xong chuyện này, có lẽ anh sẽ không dám vào toilet nữa cũng nên. Cô chọn cách im lặng.

Lục Lục lại quay vào toilet nhìn cái lỗ thoát nước. Không thấy con sâu thò đầu lên. Cô quay ra, khép cửa lại rồi trở về phòng ngủ, nằm bên cạnh Chu Xung.

Cô lại nhớ đến đôi mắt.

Lẽ nào đôi mắt mà cô cảm nhận được lại nấp trong lỗ cống của nhà vệ sinh? Và, không chỉ có một đôi mắt, mà có rất nhiều đôi mắt; chúng nấp trong khe tường, trong tủ quần áo, trong cái gối…

Hôm sau, ngày 3 tháng 12. Buổi sáng trời nắng đẹp Chu Xung nhận được một cú điện thoại may mắn. Đứng ở ban công, anh đã nói chuyện điện thoại nửa giờ, rồi phấn khởi chạy vào phòng suýt nữa va phải Lục Lục.

"Sao thế?"

"Cơ hội đã đến!"

"Cơ hội gì?"

Chu Xung ngã nhào xuống đi-văng như một đứa trẻ, rồi xúc động nói: "Người của trang web "Lưới tình" gọi điện cho anh, họ muốn có một ca khúc riêng của trang web, và mời anh hát."

Lục Lục mắt tròn xoe: "Họ trả bao nhiêu tiền?"

Chu Xung bĩu môi: "Thiển cận thế? Dù không chi tiền anh cũng hát!"

Anh nói đúng. "Lưới tình" là trang mạng kết bạn, môi giới hôn nhân lớn nhất châu Á, mỗi ngày có vài triệu lượt người truy cập. Với một ca sĩ chưa thành danh, chưa ai biết đến như Chu Xung thì đây là một bước ngoặt lớn trên con đường sự nghiệp. Lục Lục cảm thấy chưa thật đáng tin: "Tại sao họ lại tìm đến anh?"

Chu Xung nói: "Họ không muốn mời các ca sĩ nổi tiếng, chỉ muốn chọn ca sĩ là hội viên của trang web, thế là tìm được anh."

Chu Xung và Lục Lục đều là hội viên của "Lưới tình", nhờ vậy mà ban quản trị của trang web ấy biết đến Chu Xung.

Lục Lục nói: "Bao giờ thu âm?"

Chu Xung: "Họ bảo anh đến bàn bạc ngay."

Lục Lục: "Em sẽ cùng đi với anh."

Chu Xung: "Đưa em đến thì còn ra sao? Em cứ ở nhà chờ, đợi anh về."

Nói rồi anh chạy vào toilet tắm gội, sau đó thay quần áo Lục Lục vừa là phẳng phiu, rồi chạy ào ra khỏi nhà. Lục Lục ngồi nhà một lúc rồi xuống phố. Cô đi siêu thị mua các loại thuốc sát trùng. Nhân lúc Chu Xung đi vắng, cô sẽ thử tiêu diệt con sâu kia.

Cô đeo khẩu trang, cầm số thuốc sát trùng vừa mua vào toilet. Cô đeo khẩu trang không nhằm giữ vệ sinh mà vì cô không muốn con sâu ấy nhớ mặt mình. Cô đổ toàn bộ số thuốc sát trùng xuống cái hố. Rất nhiều, thậm chí đủ dùng để khử trùng cả một căn nhà. Có loại là thuốc phun, có loại là thuốc rắc và có loại ở dạng thực phẩm… Lục Lục xả tất cả trong gian toilet bé tẹo. Sau đó cô đóng cửa lại chạy ra khỏi phòng.

Có lẽ tại người cô nồng nặc mùi thuốc, nên có một con bọ cánh cứng đang bay vù qua người Lục Lục đột nhiên rơi xuống đất chết đứ đừ.

Cô ngồi trên đi-văng dưới tầng một hai tiếng đồng hồ.

Liệu con sâu ấy có chết không? Cô không biết. Rất có thể đám thuốc độc ấy lại là món ăn khoái khẩu của nó cũng nên!

Lục Lục mở toang các cửa sổ, để cho mùi thuốc sát trùng bay đi.

Lúc trời gần tối thì Chu Xung trở về, trông anh có vẻ mệt mỏi.

Lục Lục vội hỏi: “Tình hình thế nào?”

Chu Xung nhìn quanh, khịt mũi: “Có mùi gì thế?”

Lục Lục nói: “Thuốc diệt côn trùng. Nhà có gián.”

Chu Xung đặt túi sách xuống, uể oải nói: “Lưới tình có quá nhiều hội viên, nên có đến vài nghìn người biết hát.”

Lục Lục: “Tức là anh không được chọn à?”

Chu Xung: “Họ bảo anh gửi một bài hát đến để dự thi.”

Lục Lục ai ủi anh: “Thời nay cạnh tranh rất ác liệt, cứ đến câu lạc bộ ca nhạc thì biết, toàn dân là ca sĩ! Nhưng dù sao đây cũng là một cơ hội, ta nên coi trọng.”

Chu Xung nói: “Anh sẽ thử, cũng chẳng sao.”

Tối hôm đó, khi Lục Lục đánh răng, cô bỗng thấy ghê cổ và bị nôn khan.

Chu Xung bước lại tựa vào khung cửa, hỏi: “Em có thai à?”

Lục Lục nói: “Bị kem đánh răng lọt vào họng.”

Chu Xung: “Chán thế!” Rồi anh quay ra.

Thực ra, cô không bị kem đánh răng lọt vào họng. Mà là, khi Lục Lục cầm cái bàn chải, cô bỗng tưởng tượng con sâu nọ đang bò trong miệng.

Lên giường, cô không sao ngủ được, trong đầu toàn là hình ảnh về con sâu ấy. Khi Chu Xung đã ngủ say, cô bèn xuống giường, đi dép lê, rón rén bước về phía toilet, bật đèn rồi nhìn khắp. Không thấy gì lạ.

Nó đã chết?

Trang mạng “Lưới tình” thành lập đã tám năm, cách đây ba năm niêm yết ở sàn chứng khoán Nasdaq[1]. Hiệu quả hoạt động rất tốt.

[1] Tên một sàn chứng khoán Mỹ.

Chiều này 4 tháng 12, “Lưới tình” gọi điện thông báo, Chu Xung đã được chọn! Họ gửi cả hợp đồng đến, thù lao thì rất cao. Lục Lục nhìn thấy con số mà sung sướng, vui mừng hết cỡ. Chu Xung thì dường như khá bình tĩnh, anh nói: “Lục Lục lần này anh nhất định phải hát cho thật tốt!”

Lục Lục nói luôn: “Đúng đúng.”

Theo hợp đồng, hai ngày nữa Chu Xung phải đến studio để ghi âm. Anh ôm cây ghi-ta ra ban công tập hát. Anh rất ít khi hát ở trong phòng, anh chỉ thích ngồi ban công chơi đàn. Lục Lục hỏi tại sao, anh nói ngồi trên cao nhìn xuống, cảm xúc mới thăng hoa được.

Hôm nay, thời tiết đẹp bầu trời cao xanh vời vợi.

Mọi người đều đã đi làm nên khu chung cư rất vắng vẻ yên tĩnh, chỉ có tiếng đàn ghi-ta và tiếng hát rất gợi cảm của Chu Xung. Lục Lục thầm nghĩ, cô và Chu Xung cứ thế này, sống bên nhau suốt đời thì thật hạnh phúc.

Nửa đêm hôm đó Lục Lục buồn đi tiểu nên thức dậy. Cô cầm điện thoại di động lên xem giờ: 01:01. Lại là còn số tròn trịa như những lần trước.

Lục Lục xuống giường, vừa đi về phía toilet vừa nghĩ ngợi. Tại sao cứ mỗi lần cô nhìn đồng hồ thì đều là các con số tròn chĩnh? Lục Lục nhớ lại những lần xem đồng hồ gần đây. Toàn là những con số chẵn. Cô cảm thấy khó hiểu…

Dừng trước cửa toilet, Lục Lục lại nghĩ đến con sâu hình bàn chải đánh răng. Cô chưa thực sự tin rằng đống thuốc sát trùng ấy sẽ diệt được con sâu quái vật kia. Cô quay về chỗ kệ để giày dép, thay dép xốp thành dép nhựa cứng rồi bước vào toilet, khẽ mở cửa, sờ vào công tắc, bật đèn lên. Quả nhiên cô lại trông thấy con sâu! Lần này nó đang ở chỗ khe cửa, khá gần Lục Lục. Có lẽ đang định bò ra ngoài. Khi đèn vừa sáng thì nó nằm im bất động, và nhìn Lục Lục chằm chằm; cô cũng nhìn nó. Cả cô và nó đều sững lại.

Lục Lục bừng tỉnh, cô co chân lên giẫm một phát thật mạnh, trúng con sâu. Cô ra sức giẫm chân day nó, nghiền nó nát vụn, rồi nhấc chân ra. Cô thấy nửa thân trên của nó bị nghiền nát bét, chỉ còn lại cái đuôi dài. Lạ thật, nó không có máu, chỉ có chất nhớt nhớt chảy ra.

Lục Lục lại thấy ghê cổ. Cô chạy ra ngoài, vứt đôi dép vào sọt rác, rồi đi lên toilet tầng trên rửa tay.

Trở lại phòng ngủ, lên giường nằm rồi cô vẫn thấy tim mình đập thình thịch, chân phải có cảm giác khó chịu, đó là bàn chân lúc nãy cô đã dùng để tiêu diệt con sâu. Cô nghĩ, sáng mai dậy sẽ xử lý cái xác con sâu, không để cho Chu Xung nhìn thấy nó. Cũng như khi đang ăn cơm, nếu thấy con ruồi chết thì ta nên lẳng lặng vứt nó đi mà không cần nói cho mọi người biết, nếu không, tất cả sẽ ăn mất ngon.

Vì thần kinh căng thẳng nên khi trời vừa sáng Lục Lục đã thức dậy. Chu Xung vẫn còn ngủ say, mê mệt như một đứa trẻ.

Lục Lục xuống giường, cô tìm một đôi găng tay, và đi đến toilet. Cô định sẽ dùng giấy vệ sinh bọc xác con sâu lại sau đó ném vào bệ xí, xả nước chục lần, tiếp đến sẽ rắc thuốc sát trùng ra sàn và đánh cọ toàn bộ…

Nhưng khi mở cửa toilet thì kế hoạch của cô phải xóa sổ. Xác con sâu đã biến mất!

Cô phát hoảng, quay lại nhìn. Cửa đóng kín mít, cửa sổ cũng vậy. Có điều, cô lại ngửi thấy một mùi lạ. Rõ ràng là con sâu đã chết và nó không thể bỏ đi đâu, vậy ai đã nhặt cái xác nó vứt đi? Hay là Chu Xung? Cô vội quay trở lại phòng ngủ lay Chu Xung thức dậy.

"Làm gì thế?" Đang ngủ ngon, nên anh rất bực mình.

Lục Lục nghĩ ngợi, rồi hỏi: "Có phải đêm qua anh vào toilet không?"

Chu Xung nói: "Vớ vẩn!" Rồi anh kéo chăn kín đầu.

Lục Lục kéo chăn xuống, tiếp tục hỏi: "Thực ra anh có vào hay không?"

Chu Xung nhìn cô chằm chằm: "Xưa nay anh không đi tè đêm bao giờ, em cũng biết rồi. Sao nào?"

Lục Lục lại kéo chăn trùm lên đầu anh, nói: "Được. Không sao."

Thần kinh Lục Lục căng ra như dây đàn. Rõ ràng là nhà này có một người thứ ba! Thực tế là cô đã cảm nhận thấy đôi mắt của *gã ấy* đang chớp chớp!

Lục Lục vào bếp cầm con dao thái rau, đi một lượt các gian phòng rồi lên gác xem xét. Không có chỗ để ai đó có thể nấp. Có lẽ gã ấy không có thân hình mà chỉ có đôi mắt; chỗ để một đôi mắt có thể ẩn nấp thì có quá nhiều chỗ…

Lục Lục đi xuống tầng một. Cô đứng trước cửa toilet và quan sát thật kỹ sàn nhà bóng sạch. Cô lại nghĩ: liệu có khả năng con sâu chưa chết không? Lục Lục ngồi thụp xuống quan sát tỉ mỉ sàn nhà. Có thể thấy một vết xám nhạt từ mép cửa chạy đến cái lỗ thoát nước tối om. Tức là con sâu bị giẫm nát ấy đã bò trở lại nơi nó chui lên!

Một thứ mùi hôi hôi bốc lên từ cái lỗ ấy!

Lục Lục chăm chú nhìn cái lỗ suốt hai phút!

Con gián bị đứt đầu, vẫn có thể sống được hơn chục ngày. Biết đâu con sâu này còn sống dai hơn hẳn hơn con gián?

Cô đi giật lùi trở về phòng ngủ, và quyết định đánh thức Chu Xung dậy.

Chu Xung cau có, đang định lầu bầu gì đó thì Lục Lục bịt mồm anh lại, nói: "Em nhìn thấy một con sâu rất quái dị…"

Chu Xung: "Ở đâu?"

Lục Lục: "Em nhìn thấy nó hai lần. Đêm qua, rõ ràng em đã giẫm chết nó, thế mà sáng nay nó lại bò trở lại cái lỗ cống, anh thấy kỳ lạ không?"

Chu Xung đưa tay sờ trán Lục Lục, nói: "Em ơi, lúc thì em bảo có đôi mắt, lúc thì bảo có con sâu… em định hù dọa anh gì thế?"

Lục Lục: "Thật đấy! Chúng ta nên nghĩ cách xem sao."

Chu Xung: "Em phụ trách đôi mắt, và cũng phụ trách con sâu luôn thể đi."

Lục Lục kêu lên: "Sao tất cả đều là em?"

Chu Xung cười hóm hỉnh: "Chúng đều thuộc lĩnh vực việc nhà!"

Ngày 5 tháng 12. Sau bữa cơm tối, Lục Lục tìm một cái lọ thủy tinh vốn đựng đồ ăn, đứng ở cửa toilet chăm chú nhìn cái lỗ cống thoát nước, chờ con sâu kia xuất hiện. Cô định bắt sống nó rồi đưa đến cơ quan chuyên môn để giám định. Nếu đúng là loài động vật mới, thì cô chính là người đầu tiên phát hiện ra, cô sẽ được độc quyền viết bài về nó. Lúc này Chu Xung đang ngồi xem tivi, anh gọi Lục Lục.

Lục Lục hỏi: "Có việc gì à?"

Chu Xung nói: "Một vụ mất tích, em vào mà xem."

Chu Xung là ca sĩ nhưng anh lại không hay xem các chương trình ca nhạc, chỉ thích xem các vụ án truy bắt tội phạm… Lục Lục thì không ngờ vụ án mất tích này lại ít nhiều có liên quan đến đôi mắt trong Laptop và con sâu trong toilet. Hiện giờ cô chỉ quan tâm đến chuyện con sâu, Lục Lục nói: "Em đang rình con sâu."

Chu Xung nói: "Em nên đi phỏng vấn vụ này, tư liệu rất sống động! Đừng lơ là nghiệp vụ của mình."

Lục Lục bèn đặt cái lọ thủy tinh xuống, bước vào xem tivi cùng Chu Xung. Cô cũng hay viết về các vụ kì án, trọng án, các vụ oan sai. Tòa soạn rất cần các bài viết thể loại này, nhuận bút cũng khá hơn. Cho nên, hễ có chút manh mối thì Lục Lục liền bám sát.

Mẩu tin này nói rằng: cô gái họ Khúc và bạn trai họ Triệu ra khỏi nhà ngày 27 tháng 11, đã chín ngày biệt tăm; gọi di động cho cả hai đều không có tín hiệu. Họ đã ấn định tổ chức đám cưới vào ngày 11 tháng 12, cả hai gia đình đều vui vẻ tán thành, cho nên loại trừ khả năng họ bỏ trốn với nhau. Cô Khúc là nhân viên pha chế tại một quán trà, anh Triệu là một huấn luyện viên tại một trung tâm thể hình, cả hai đều rất hài lòng với cuộc sống của mình. Cảnh sát đã vào cuộc nhưng

chưa phát hiện ra chi tiết nghi vấn nào về khả năng sát hại vì tình hoặc vì trả thù. Họ vẫn đang mất tích…

Trực giác của Lục Lục cảm nhận rằng đôi trai gái này lành ít dữ nhiều.

Tivi có đăng ảnh hai người, nhưng khuôn mặt thì bị xử lý Mosaic[2]. Cô gái mặc áo dài kiểu cổ điển, chắc là đồng phục tại nơi làm việc, chàng trai đứng bên cạnh chỉ mặc độc chiếc quần cộc màu be, tư thế trình diễn cơ bắp với những múi cơ cuồn cuộn, thoáng nhìn ngỡ là anh ta khỏa thân.

[2] Tạm làm mờ đi bằng các ô ca-rô.

Chu Xung nói: "Nhìn hắn biết ngay là người chẳng tử tế gì."

Lục Lục biết Chu Xung hay coi thường những anh chàng huấn luyện viên thể hình, quan niệm của anh là nam giới nên thể hiện bản lĩnh về tinh thần chứ không phải thể xác. Về góc độ này, Lục Lục cũng tán thành với Chu Xung.

Lục Lục nói: "Anh đừng nói bừa!"

Chu Xung nói: "Anh ngờ rằng, gã thể hình này có người tình, cô ta ngăn cản gã kết hôn với cô Khúc; cô Khúc biết chuyện bèn làm ầm lên với gã. Gã thể hình không thể dẹp yên cả hai cô, nên gã giết cô vợ chưa cưới, sau đó cùng người tình bỏ trốn."

Lục Lục nói: "Không ngờ anh thật có tài hư cấu! Vậy gã giấu xác ở đâu?"

Chu Xung: "Gã thuê hai tên nào đó, nửa đêm chuyển cái xác ấy đến công trường xây dựng rồi xây nhà đè lên!"

Lục Lục rùng mình: "Anh thật quái dị!"

Chu Xung: "Anh quái dị sao?"

Lục Lục: "Nghĩ ra điều này, tức là rất quái dị."

Chu Xung cười hì hì tinh nghịch: "Em nghĩ mà xem: ném cái xác vào máy trộn bê tông sau đó đổ xuống làm nền, rồi xây nhà cao tầng lên, ai mà tìm được?"

Lục Lục nói: "Họ sắp cưới nhau, sao có thể giết chết nhau được?"

Chu Xung nhìn thẳng vào mắt Lục Lục, nói: "Em nghĩ mà xem, trên đời này ai có nhiều khả năng giết em nhất? Không thể là người nhà, bạn bè, đồng nghiệp, càng không thể là người lạ; kẻ nguy hiểm nhất chính là người yêu! Giả sử em yêu một người khác, có thể hắn sẽ giết em; giả sử chính hắn yêu một người khác, hắn cũng có thể giết em. Tình cảm vốn luôn ở trạng thái động, rất có thể em hoặc người yêu của em lại đem lòng yêu một người thứ ba. Chuyện như thế lúc nào cũng có thể xảy ra, cũng tức là, luôn có khả năng em bị người yêu của mình sát hại.

Nói đến đấy, đôi mắt Chu Xung thoáng hiện một tia lạnh rợn người.

Không hiểu sao Lục Lục bỗng ngoảnh sang nhìn con cá vàng, nó vẫn đang bơi một cách cô độc, một bên mắt của nó

hướng về phía Lục Lục và Chu Xung. Lục Lục lập tức sà vào lòng Chu Xung, ôm anh thật chặt, nói: "Chu Xung! Anh rất khôi ngô đẹp trai, siêu đẹp trai! Dù giữa chúng ta xảy ra chuyện gì thì anh cũng đừng giết em. Em vẫn còn yêu đời lắm…"

Chu Xung bật cười: "Nếu anh yêu người khác thì sao?"

Lục Lục đáp: "Thế thì em tặng anh cho cô ta luôn cho xong."

Chu Xung: "Khỉ thật! Thì ra em không hề yêu anh!"

Lục Lục cười khanh khách một hồi, rồi nói: "Anh nói xem, sinh mệnh và tình yêu, thứ nào quan trọng hơn?"

Chu Xung: "Đương nhiên là sinh mệnh. Sinh mệnh chỉ có một, còn tình yêu thì chưa chắc."

Lục Lục bỗng cảm thấy có phần hẫng hụt: "Em không muốn anh trả lời như thế…"

Chu Xung: "Anh nghĩ sao nói vậy thôi."

Tối hôm đó Lục Lục không đi bắt sâu nữa. Chu Xung đã ngủ say, cô nằm bên cạnh nghĩ ngợi lan man. Ngoài cửa sổ, vầng trăng tròn vành vạnh như không thể tròn hơn tỏa ánh bàng bạc lạnh lẽo, nó đang ngắm nhìn Lục Lục. Cô thận trọng nhìn nhận mối tình giữa mình và Chu Xung, cảm thấy có một điều gì đó không ổn, nhưng rất khó giải thích. Sau khi cô đăng ký gia nhập "Lưới tình", nhân viên của họ giới thiệu cho cô ba người. Lục Lục đã gặp hai người đầu, một người gần 40 tuổi, lịch sự nhã nhặn, đeo kính trắng, trước khi nói thường hơi nhào người ra đằng trước, nghe nói anh ta là Giám đốc của một công ty. Lục Lục không có cảm tình. Người thứ hai trạc tuổi Lục Lục, cao to như một vận động viên, cô có cảm giác anh ta giống một anh hàng xóm của cô hồi nhỏ - cậu hàng xóm ấy luôn lấm lem, suốt ngày chảy nước mũi… ấn tượng ấy khiến Lục Lục cũng không có thiện cảm với anh này. Người thứ ba là Chu Xung, Lục Lục và anh gặp nhau ở đại sảnh rộng lớn của "Lưới tình", xung quanh tường treo đầy các tranh quảng cáo cỡ lớn về các bộ phim tình yêu trong và ngoài nước. Ở đây có nhiều chiếc bàn nhỏ, mỗi bàn có hai ghế. Từng đôi nam nữ có thể ngồi đây vừa uống nước vừa trò chuyện.

Lục Lục chưa từng xem Chu Xung biểu diễn nhưng cô đoán anh làm nghề ca hát. Chu Xung mặc áo sơ mi trắng và áo jacket màu đen, quần jeans rất bạc, đi giày thể thao màu đen. Cô có cảm giác Chu Xung chơi đàn ghi-ta nữa.

Chu Xung ngồi đối diện với Lục Lục, quan sát Lục Lục không cần giữ ý tứ. Sau đó nói một câu mà Lục Lục không bao giờ quên: "Xong! Đồng ý em!"

Nghe câu này Lục Lục muốn bỏ đi ngay, nhưng vì lịch sự nên vẫn ngồi lại, cô hỏi anh với vẻ bực mình: "Anh không muốn hỏi xem cảm nghĩ của em về anh thế nào à?"

Chu Xung nói: "Lát nữa nói cho anh biết cũng được. Bây giờ chúng ta ra ngoài, tìm một quán cà phê ngồi nói chuyện, chứ ngồi đây trông kỳ lắm."

Nói rồi, Chu Xung thản nhiên quàng vai Lục Lục sải bước ra ngoài. Anh dắt tay Lục Lục, cô không từ chối. Cả hai cứ thế sánh bước bên nhau… thế rồi, Lục Lục bỗng có cảm giác từ bây giờ mình đã làm bạn gái của anh chàng này! Cô ưng Chu Xung ở điểm nào? Không thể nói chính xác, nhưng ít ra cô thích cái sống mũi cao của anh. Về sau Lục Lục mới biết, cô là cô gái đầu tiên Chu Xung quen thông qua mạng "Lưới tình" này. Có phải đó là tình yêu sét đánh? Chưa chắc. Nếu sau đó Chu Xung lại gặp vài cô khác thì sao? Anh có lựa chọn Lục Lục nữa không?

Chu Xung nói, với anh sinh mệnh quan trọng hơn tình cảm. Điều này khiến Lục Lục rất không vui. Cô muốn anh nói tình yêu là trên hết, dù chỉ là câu nói dối cũng được. Nếu lần ấy "Lưới tình" bố trí Chu Xung gặp một cô gái khác, và anh lập tức say mê, thì liệu anh có còn cho rằng sinh mệnh quan trọng hơn tình yêu nữa không?

Dưới ánh trăng suông, Lục Lục tiếp tục miên man suy nghĩ: sinh mệnh và tình yêu, thứ nào quan trọng hơn?

Chậc, hẳn tất cả những người đang yêu sẽ đều trả lời: sinh mệnh quan trọng hơn, vì đáp án này chính xác. Con người ta khi phải đứng giữa sự lựa chọn một mất một còn này, họ sẽ lập tức làm theo bản năng tự phát: chọn sinh mệnh. Xét từ góc độ này thì Chu Xung đúng. Nhưng Lục Lục vẫn ước gì Chu Xung đừng nói ra suy nghĩ thật của anh.

Hôm sau Chu Xung đến "Lưới tình" ghi âm bài hát, ở nhà chỉ còn lại một mình Lục Lục. Tòa soạn gọi điện đến giục cô nộp bản thảo, cô hứa trước khi trời tối sẽ email gửi bài cho họ. Cô bật máy tính tìm bản thảo hôm nọ bị mất, vẫn không thấy. Cô đành ngồi viết lại. Cũng may, trước khi trời tối Lục Lục đã viết xong, cô gửi email cho ban biên tập.

Chu Xung vẫn chưa về, cô nên làm một việc… Lục Lục nhìn sang phía toilet. Đúng! Đi bắt con sâu chết tiệt ấy! Cô nhìn cái bể cá. Nếu bỏ con cá ra, thì cái bể miệng rộng đó là dụng cụ rất tốt để bắt con sâu. Nghĩ thế, Lục Lục bèn bước lại gần bể cá. Hình như con cá vàng cảm nhận được điều gì đó, nó bỗng dừng lại không bơi, chỉ đứng im nhìn thẳng vào mắt Lục Lục. Cô và nó nhìn nhau một chập, càng lúc Lục Lục càng cảm thấy đó là đôi mắt của một cô gái.

Chẳng rõ nguồn gốc con cá này từ đâu ra, nên Lục Lục không dám tùy tiện. Sợ Chu Xung sẽ nổi nóng, cô đành lại cầm cái hộp thủy tinh đựng thức ăn lần trước, rồi đi về phía toilet. Cô muốn làm xong việc này trước khi Chu Xung về. Nào ngờ, vừa mở cửa toilet thì nhìn thấy ngay con sâu! Nó đã bò vào cái hộp sắt tây đựng bột giặt, đuôi nó còn đang thò ra ngoài, ngoe nguẩy một cách bình thản. Tim Lục Lục bỗng đập rất nhanh. Cô khẽ đặt cái lọ thủy tinh xuống, mắt dán chặt vào cái đuôi con sâu. Cô cầm cái nắp hộp xà phòng lên… đúng lúc nó bò hẳn vào trong hộp thì cô đậy nắp lên.

Xong! Đã bắt được nó!

Cái hộp sắt tây này rất chắn chắn, cô đã vặn nắp thật chặt, nó chỉ có chạy đằng trời! Lục Lục phấn khởi, cô có cảm giác từ nay ngôi nhà của mình sẽ an toàn. Chắc con sâu đang giãy giụa, nhảy tưng tưng trong đống bột giặt. Cô cúi xuống lắng nghe, nhưng bên trong cái hộp rất yên tĩnh, cứ như con sâu không hề tồn tại trong đó. Lục Lục cảnh giác, giơ cái hộp lên xem xét khắp các bên, không hề có lỗ thủng, hộp kín như bưng. Lúc này cô mới yên tâm, thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo nên làm gì? Đại học Nông nghiệp chỉ cách nhà hai ga tàu điện ngầm, sáng mai cô sẽ đem con sâu này đến Trung tâm nghiên cứu sinh vật thuộc Đại học Nông nghiệp để họ kết luận xem đây là con gì.

Bây giờ Lục Lục sẽ đi nấu cơm. Tuy lúc nãy tay không hề chạm vào con sâu nhưng cô cứ cảm thấy hình như tay mình có mùi lạ, cô bèn rửa tay sạch sẽ rồi mới vào bếp.

Lúc Chu Xung về thì Lục Lục đã nấu xong xuôi.

"Thế nào rồi?"

"Đã ghi âm xong."

"Thế thì chúng ta nên uống một chút để chúc mừng!"

“Hôm nay anh đã gặp sếp của họ, tên là Điền Phong. Anh ta mới 30 tuổi, rất đẹp trai. Trẻ thế mà đã là tỷ phú.”

Chu Xung vừa nói vừa lặng lẽ rút ra tấm thẻ ngân hàng đưa cho Lục Lục, nói: “Mạng “Lưới tình” đã chuyển tiền vào tài khoản của anh. Cần tiêu gì thì em cứ tiêu.”

Lục Lục cầm tấm thẻ ngân hàng, cô rất vui: “Chúng mình không so với anh ta làm gì. Có khoản tiền này, em cảm thấy quá vui rồi.”

Hai người mở rượu vang để chúc mừng sự kiện này. Lục Lục vốn không định kể với Chu Xung về chuyện con sâu nhưng cô không chịu nổi nữa: “Anh ơi, em đã bắt được con sâu ấy!” Chu Xung cau mày: “Sâu nào?”

Lục Lục nói: “Em đã nói với anh… em thấy trong toilet có con sâu rất kỳ quái, hôm đó rõ ràng em đã giẫm nát nó thì mờ sáng hôm sau không thấy nó đâu nữa! Hôm nay em đã tóm được nó rồi!”

“Nó ở đâu?”

“Anh đi theo em?”

Cả hai cùng đến toilet, Lục Lục cầm cái hộp sắt tây đựng xà phòng giặt hươ lên: “Đang ở trong này.”

Chu Xung đứng ở cửa, nói: “Em định nuôi nó như con vật cưng à?”

Lục Lục: “Mai em sẽ đưa nó đến Đại học Nông nghiệp để họ giám định xem có phải là một loại động vật mới không. Anh có muốn nhìn thử không?”

Chu Xung nhìn cái hộp, không nói gì.

Lục Lục đặt cái hộp trong bồn tắm, dù nó có chạy ra thì cũng chỉ có thể rơi xuống bồn tắm chứ không thể trốn thoát. Sau đó cô từ từ mở nắp hộp, hé ra một khe rất hẹp, và nhìn vào trong. Không thấy con sâu đâu. Cô bèn mở to hơn, chỉ nhìn thấy bột xà phòng trắng xóa. Chắc nó trốn trong đám bọt xà phòng. Cô đứng lên lấy chiếc bàn chải đánh răng của mình cắm trong cái cốc, khuấy đám bột xà phóng. Chắc nó sẽ phải ngoi lên. Tất nhiên sau đó cô sẽ vứt cái bàn chải răng này đi không dùng nữa.

Chu Xung vẫn đứng ở cửa nhìn Lục Lục “thao tác” như đang xem một nhà ảo thuật biểu diễn.

Chu Xung hỏi: “Hay nó chạy mất rồi?”

Lục Lục nói: “Không thể! Vì chính em nhìn thấy nó chui vào hộp này, sau đó em đã đậy nắp thật chặt rồi, nó chạy đi đâu được?”

Chu Xung bước vào, nói: “Để anh!”

Anh cầm cái hộp lên, đứng ngay trước bệ xí, từ từ nghiêng cái hộp… bột xà phòng rơi rào rào xuống bệ xí. Cả hai chăm chú nhìn đám bột xà phòng trong hộp vơi dần. Không thấy con sâu nào cả. Cuối cùng, đã dốc hết hộp xà phòng

giặt vẫn không thấy bóng dáng con sâu đâu.

Chu Xung nhìn Lục Lục, như muốn nói cô hãy giải thích xem sao? Lục Lục ngờ ra, chỉ liên tục chớp mắt. Con sâu kỳ quái này chết rồi có thể sống lại? Và có thể đi xuyên qua kim loại hay sao? Lục Lục ném cái bàn chải đánh răng vào thùng rác, ngán ngẩm nói: "Có thể là… em đã nhìn nhầm."

Nửa đêm, trời bỗng nổi gió, nghe âm u. Chu Xung đã ngủ say, thỉnh thoảng anh lẩm bẩm mấy chữ trong ca từ. Mấy hôm nay anh rất mệt. Lúc nãy Lục Lục không đánh răng, bây giờ lên giường, cô thấy miệng đắng ngắt. Lục Lục dậy định vào toilet súc miệng. Giờ đây cô không còn sợ con sâu ấy nữa, thậm chí còn mong gặp lại nó.

Gió bỗng thổi mạnh, rú rít, đập ầm ầm vào cửa sổ.

Lục Lục đứng ở cửa toilet đưa tay bật công tắc đèn. Không sáng. Bóng đèn hỏng sao?

Cô quay trở về lục ngăn kéo lấy chiếc đèn pin, rồi quay lại toilet, chiếu khắp lượt…

Trên tường, trên trần, dưới sàn… dày đặc những con sâu y hệt đang bò! Một con trong số đó đang bò vào cái cốc đựng bàn chải đánh răng, cái đuôi nó dựng đứng – nó ngụy trang thành một chiếc bàn chải, nhìn rất giống! Chỉ khác là, bàn chải thật sẽ bất động, còn nó thì hơi rung rung.

Lục Lục gào lên như điên: "Chu Xung!!!"

Chương 8: Chết

Cô vừa kêu lên vừa lảo đảo chạy về phòng ngủ, nhảy vọt lên giường. Chu Xung không có trên giường, mà đang từ thư phòng bước ra, nắm chặt hai vai cô, lắc thật mạnh: "Kìa, kìa! Sao thế, sao thế?"

Chu Xung đang lên mạng, bỗng nghe thấy Lục Lục gọi, anh bèn chạy ra. Anh thấy Lục Lục ngồi trên giường, toàn thân căng cứng, đôi mắt trợn tròn cứ như người mắc chứng động kinh. Chu Xung lay thật mạnh Lục Lục, cô nhìn anh, vẻ kinh hãi trong ánh mắt dần mất đi. Cuối cùng, cô đưa hai tay ôm đầu, ngồi chết lặng.

"Em ngủ mê à?"

"Ừ."

"Phải tỉnh hẳn rồi hãy ngủ, nếu không sẽ lại tiếp tục gặp ác mộng."

"Anh đang làm gì?"

"Đang lên mạng."

“Vào ngủ với em đi!”

“Được! Chờ anh tắt máy đã.”

Đầu óc Lục Lục hình như có phần bất ổn, cô đang gắng làm rõ giấc mơ và cuộc sống thực của mình. Đúng là có con sâu đáng sợ ấy, cô nhìn thấy cả thảy ba lần. Vừa nãy cô ngủ mê thấy nó bỗng nhiên biến thành hàng trăm con sâu bò khắp toilet… nhưng Lục Lục lại cảm thấy mấy lần nhìn thấy nó đều là trong mơ, nếu không tại sao con sâu bị cô giẫm chết rồi lại bò đi? Nếu không, cô đã nhốt nó vào hộp sắt tây rồi tại sao nó cũng lại trốn ra được? Vừa nãy cô ngủ mê, lại y như thật: cô từ toilet chạy về, vừa chạy vừa kêu rồi trèo lên giường. Chu Xung chạy vào ra sức lắc vai cô thì cô tỉnh lại, thấy mình ngồi trên giường với tư thế y hệt lúc đang mơ…

Lục Lục không phân biệt nổi thực tại và giấc mơ nữa.

Chu Xung trở vào, anh định lên giường thì Lục Lục nói: “Anh thử vào toilet mà xem.”

Chu Xung cảnh giác: “Xem cái gì?”

Lục Lục: “Cứ nhìn khắc biết.”

Chu Xung: “Em ơi, em càng không nói thì anh càng sợ.”

Lục Lục: “Vừa nãy em ngủ mê thấy trong toilet toàn sâu là sâu.”

Chu Xung thở phào: “Em bị con sâu đó ám ảnh quá nên sợ đó thôi.”

Lục Lục kiên quyết nói: “Anh cứ vào xem đi!”

Chu Xung: “Thế này khác gì hành hạ anh?”

Lục Lục nói: “Anh không ra xem, em sẽ không yên tâm.”

Chu Xung miễn cưỡng bước vào toilet. Hệt như trong giấc mơ vừa nãy, gió đang ra sức xô ầm ầm vào cửa sổ, dường như thiên nhiên cũng chung sự lo lắng bất an với cô. Lục Lục cố dỏng tai lắng nghe tiếng bước chân của Chu Xung. Cuối cùng anh quay vào, nói: “Anh không thấy gì hết.”

Lúc này cô mới thở phào. Nhưng cô lại lập tức nghi ngờ: Chu Xung trở lại quá nhanh, hay là anh ấy không dám mở cửa toilet, chỉ đi mấy bước rồi trở lại?

Chu Xung tắt đèn, nằm xuống. Anh không bao giờ ôm Lục Lục nằm ngủ, anh luôn nằm thẳng, luôn cách Lục Lục một khoảng bằng cái đùi co lại, ngoảnh sang bên kia hình như như thế anh mới thấy dễ thở. Lục Lục áp mặt vào vai anh. Cả hai nhắm mắt.

Thế giới tối âm âm chỉ có tiếng gió rít ngoài khung cửa sổ.

Mọi ngày Chu Xung vừa nằm xuống đã ngủ liền, sấm đánh bên tai vẫn ngủ. Đêm nay Lục Lục không thấy Chu Xung

ngáy như mọi lần.

Chẳng rõ bao lâu trôi qua, Chu Xung nói rất tỉnh táo: "Gió to thật!"

"Ừ!"

Lát sau, anh lại nói: "Cửa sổ sắp bị đập vỡ cũng nên."

"Ừ."

Đêm về khuya. Bước chân của thời gian lần lượt đến với khắp mọi nhà. Người người đang chìm trong giấc ngủ.

Chu Xung lại nói, đầu anh vẫn quay sang một bên: "Một đêm như thế này, chắc phải xảy ra chuyện gì đó."

Lục Lục chợt giật mình: "Anh bảo sao?"

Một lúc lâu, Chu Xung mới trả lời: "Ví dụ, có kẻ đột nhập giết người… hoặc là biển quảng cáo rơi xuống làm chết người… hoặc là dây điện đứt, giật chết người…"

"Đừng ví dụ nữa, nghe sợ lắm! Ngủ đi!"

Chu Xung bỗng ngoảnh đầu sang: "Nó lại đến!"

"Ai đến?"

"Tấm ảnh hôm nọ."

"Tấm ảnh?"

"Ảnh cưới ma."

Gần như lập tức, Lục Lục lại nhìn thấy đôi mắt đang mở ra và đôi mắt đang nhắm lại. Cô thấp thỏm, hỏi: "Vừa nãy anh mở hộp thư à?"

Chu Xung: "Không, nó xuất hiện trong thùng rác."

Lục Lục rùng mình.

Nếu trong máu ta nhiễm một loại vi-rút, rồi nó tự sinh sôi nảy nở không thể tiêu diệt, nếu có một con sâu bước vào cuộc sống của ta rồi sống mãi không thể tuyệt chủng, nếu có một hình ảnh nhập vào bộ não của ta sau đó không ngớt tái hiện, không thể xóa bỏ… ta có cảm giác thế nào? Hẳn là vô cùng sợ hãi.

Lục Lục: "Anh đã xóa nó đi chưa?"

Chu Xung: “Em phải tự hỏi mình mới đúng.”

Lục Lục: “Lần trước em đã xóa vĩnh viễn rồi mà! Em hỏi anh vừa nãy anh đã xóa chưa?”

Chu Xung: “Xóa rồi. Nhưng có lẽ… nó sẽ còn trở lại.”

Lục Lục: “Liệu nó có phải là… điềm báo gì không?”

Chu Xung hỏi lại: “Ý em là gì?”

Lục Lục: “Một trong hai chúng ta… sẽ chết?”

Chu Xung: “Im đi!”

Lục Lục nín lặng.

Ở phòng khách bỗng có tiếng “tõm”… Tiếng con cá vàng quẫy trong bể. Nó cũng không ngủ, nó đang bơi trong cái bể tối om, im lặng và thản nhiên nghe hai người nói chuyện trong phòng ngủ.

Lát sau Chu Xung nói: “Có lẽ máy tính nhiễm vi-rút.”

Giọng anh có vẻ như muốn an ủi Lục Lục.

Lục Lục thì biết rõ vấn đề không ở cái máy tính. Gần đây cô cảm thấy chắc chắn, cuộc sống của cô và Chu Xung có điều gì đó rất lạ lùng đang xen vào. Lúc đầu ai đó gửi đến cho họ một tấm ảnh rất “gở” tựa như một lời nguyền rủa; sau đó mỗi khi Chu Xung đi vắng thì nó nhảy ra quấy rối, không cho Lục Lục chơi game; tiếp đến, quái dị hơn, nó mang đến một con sâu, cố ý để cô nhìn thấy nhưng không thể bắt, không thể giết…

Lục Lục bỗng nói: “Chu Xung, hôm nay anh hãy cho em biết, con cá vàng kia ở đâu ra?”

Chu Xung dường như sửng sốt, mắt nhìn Lục Lục hồi lâu rồi mới nói: “Em hỏi điều ấy làm gì?”

“Em không thể hỏi à?”

Giọng Chu Xung bỗng lạnh tanh: “Không được hỏi.”

Lục Lục phát cáu, cô ngồi bật dậy gào ầm lên: “Hai chúng ta đã ăn ngủ với nhau cả năm trời, còn có điều gì bí mật mà không thể nói ra? Chẳng qua chỉ là một con cá vàng, thế mà…” Lục Lục bỗng nhận ra rằng mọi chuyện bất thường đều bắt nguồn từ con cá vàng này, cô càng điên tiết, vừa nói vừa nhảy phắt xuống giường, chạy ra phòng khách bưng cái bể cá lên: “Em đập nó chết cho xong.”

Chu Xung kinh hãi chạy theo, kêu lên: “Đừng!” Nhưng đã muộn, “choang” cái bể cá vỡ tan, nước đổ ra lênh láng. Con cá vàng ra sức quẫy trên sàn nhao về phía Chu Xung như đang cầu cứu. Chu Xung tức nghẹn giọng, quát: “Đồ khốn!” Lục Lục không thể tự kiểm soát được nữa, cô giơ chân giẫm lên nó, con cá bẹp gí, máu be bét. Chu Xung ngây đơ, nhìn chằm chằm con cá vàng. Lục Lục tóc xõa rối mù, thở hồng hộc nhìn Chu Xung. Hơn một năm qua cô không

dám cưỡng lại Chu Xung, hôm nay cô đã bùng nổ.

Chu Xung ngẩng lên gườm gườm nhìn Lục Lục. Mắt anh vằn đỏ, trông thật đáng sợ. Cả hai lừ lừ nhìn nhau một hồi. Chu Xung bỗng đưa tay ra túm tóc Lục Lục: "Đền mạng đi!" Anh đẩy thật mạnh, Lục Lục ngã vật ra, đầu đập trúng ống dẫn khí sưởi, lúc đó chưa mở van khí nên đường ống vừa lạnh, vừa cứng, Lục Lục ngất xỉu. Một thứ chất lỏng âm ấm chảy ra từ mái tóc cô.

Kể từ lúc Chu Xung nói "gió to thật" cho đến lúc Lục Lục người mềm nhũn nằm dưới sàn chưa đầy nửa giờ đồng hồ. Tất cả xảy ra quá đột ngột.

Chu Xung đẩy Lục Lục quá mạnh, chính anh cũng ngã nhào sang một bên. Sắc mặt anh tái nhợt nhìn Lục Lục. Lục Lục nằm bất động, nhưng cô vẫn ý thức được rằng đang đêm khuya, cô sắp chết, cô muốn bảo Chu Xung rằng cô đang bị chảy máu xuống cổ nhưng cô không sao nói được. Cô chỉ im lặng nhìn chàng trai trước mặt – chàng trai cô quen biết qua mạng "Lưới tình", chàng trai mà cô đã chung sống 13 tháng trời, và bây giờ anh đã giết cô bằng bàn tay chơi ghi-ta… Cô không hề oán hận anh, cô chỉ mong lúc này anh sẽ bước lại ôm chặt lấy mình. Cô hiểu rằng tất cả là do số phận sắp đặt, lời nguyền của tấm ảnh cưới ma ngu xuẩn xuất hiện trong máy tính đã ứng nghiệm.

…

Các tình tiết kể từ khi Lục Lục hỏi con cá vàng ở đâu ra và Chu Xung đáp "không được hỏi" trở về trước là hiện thực. Còn mọi chuyện diễn ra sau đó là do Lục Lục tưởng tượng ra. Thái độ của Chu Xung khiến cô không vui, và cô càng cảm thấy con cá vàng ấy thực bí hiểm. Không hỏi thêm nữa, Lục Lục trở mình quay sang bên nhắm mắt lại. Chu Xung dường như có phần áy náy. Trái với thói quen mọi ngày, anh quay sang ôm lấy Lục Lục, nhỏ nhẹ nói: "Thôi nào! Em sẽ có một giấc mơ đẹp."

Nước mắt Lục Lục tuôn trào.

"Sao em lại khóc?"

"Em vừa tưởng tượng… rằng anh giết em."

"Anh giết em? Sao anh lại giết em?"

Lục Lục không dám nhắc đến vấn đề nhạy cảm "con cá vàng" và hành vi "bạo lực" kia. Cô chỉ nói: "Anh túm tóc em, rồi đập đầu em vào ống dẫn khí sưởi… và lúc em sắp chết, em cảm thấy mình không hề hận anh; em nhớ đến câu nói của anh: khi xa anh thì đừng nên đi xa quá. Em biết, mình không thực hiện được cho nên em buồn, rất buồn…"

Chu Xung nín lặng một lúc, rồi nói: "Ngẫu nhiên kỳ lạ."

"Ngẫu nhiên cái gì?"

"Vừa nãy, anh cũng tưởng tượng em tức giận xông ra phòng khách đập tan cái bể cá rồi giẫm chết con cá vàng của anh, anh tức quá quát ầm lên, em bèn chạy ào đến xông vào anh. Anh bị ngã đập đầu vào ống dẫ khí sưởi, máu tóe ra, anh cảm thấy mình sắp chết…"

Đã xuất hiện chuyện kỳ quái! Dự báo của thần chết không chỉ xuất hiện bằng tấm ảnh trong máy tính mà còn xuất

hiện bằng hình ảnh lạ lùng trong đầu óc hai người, lẽ nào lại là thế?

Lục Lục giọng run run: "Anh ạ, vừa rồi em tưởng tượng y hệt anh, nhưng người chết không phải anh mà là em!"

"Chắc em nói dối!"

"Không! Nếu nói dối, em là con anh!"

Bên ngoài gió bỗng lặng hẳn, không gian trở nên tĩnh lặng cứ như vô số cái mõm đang thở bất chợt ngậm lại, sau đó vô số cái tai bỗng dỏng lên nghe ngóng. Chu Xung im lặng một lúc, rồi chợt nói: "Có lẽ chúng ta nên dọn đi khỏi ngôi nhà này."

Chương 9: Vụ án mất tích

Sau khi tìm hiểu bằng mọi cách, Lục Lục đã biết về "câu chuyện đôi nam nữ mất tích": cô gái họ Khúc làm việc ở khách sạn Tây Sơn. Sáng ngày 7 tháng 12, Lục Lục đi thẳng đến khách sạn Tây Sơn.

Trời rất mát mẻ, không khí dễ chịu. Ngẩng nhìn trời, Lục Lục bỗng nhận ra cái thứ bấy lâu vẫn từ trên tầng cao lừ lừ trôi đi không phải là trời mà là một lớp bông màu xám len luốc, bây giờ đã bị mở ra, hiện lên một bầu trời thật sự, thẳm sâu và rất xanh. Không hiểu vì sao cô có một cảm giác kỳ quái: thời tiết này rất thích hợp với những chuyện mất tích.

Xuống xe buýt, cô đi quanh co vô số con phố nhỏ, đi chán chê vẫn chưa nhìn thấy khách sạn Tây Sơn, thậm chí đường phố vắng tanh không một bóng người.

Chợt một cô gái đi xe đạp, mặc đồng phục màu hồng đào, có vẻ là một nhân viên khách sạn đang đi ngang qua.

Lục Lục nói: "Phiền cô cho tôi hỏi…"

Cô gái xuống xe.

"Đến khách sạn Tây Sơn, đi lối nào?"

Cô ta chỉ về phía trước: "Ở ngay kia rồi. Đi thêm một quãng nữa là đến."

"Trong khách sạn Tây Sơn có một quán trà phải không?"

"Đúng! Tôi cũng làm việc ở quán trà đó."

"May quá! Tôi đang muốn tìm người của quán trà để hỏi chút việc."

“Tôi biết chị định hỏi gì rồi.”

“Thế ư?”

“Tivi đưa tin, nên ai cũng biết người của quán chúng tôi mất tích.”

“Cô ấy tên là gì?”

“Khúc Thiêm Trúc.”

“Vẫn chưa tìm thấy à?”

“Chưa. Bà mẹ chị ấy ngày nào cũng đến bắt đền Giám đốc của chúng tôi. Nhưng chị ấy mất tích vào ngày cuối tuần cho nên khách sạn không chịu trách nhiệm gì hết.”

“Cô có thân với chị Khúc Thiêm Trúc không?”

“Ở công ty này chỉ có tôi và chị ấy đều thẳng tính, cho nên chúng tôi khá thân nhau…”

“Tôi là phóng viên, muốn tìm hiểu vài điều về chị ấy, cô có thể giúp tôi không? Tôi rất cảm ơn.”

“Chị ấy 36 tuổi, cung Kim Ngưu, tính tình hay bốp chát nhưng thực ra không hề có ác ý với bất cứ ai. Bạn trai tên là Triệu Tĩnh, hình như nhiều hơn chị ấy hai tuổi. Anh ấy là huấn luyện viên thể hình, làm việc ở câu lạc bộ Mu Us Desert đóng ở ngay sau lưng khách sạn Tây Sơn.”

“Cô có cho rằng hai người ấy có thể đi đâu không?”

Cô gái nghĩ ngợi, rồi đáp: “Mọi người đều đoán rằng Khúc Thiêm Trúc lành ít dữ nhiều mất rồi…”

“Tại sao?”

“Anh Triệu Tĩnh được… nhiều bà già để mắt đến.”

“Bà già?”

“Khách hàng của anh ta thường là các bà tuổi năm mươi sáu mươi, giàu có, chị hiểu chứ?”

“Ý cô là, có kẻ đã giết Khúc Thiêm Trúc và giấu Triệu Tĩnh đi!”

“Ai cũng đoán thế.” Cô ta vừa nói vừa nhìn cái túi xách của Lục Lục: “Chị không ghi âm đấy chứ? Tôi không muốn lời nói của tôi biến thành lời của nhân chứng.”

“Cô yên tâm, tôi không phải cảnh sát, hai chúng ta chỉ nói chuyện bình thường thôi. Tôi lấy làm lạ, dù là người sống hay người chết, đâu dễ gì giấu đi đâu được?”

“Người còn sống đội lốt người chết, hoặc người chết đội lốt người sống, thì cô tìm thấy sao được?”

Câu này khiến Lục Lục rùng mình, cô nheo mắt nhìn cô gái: “Ý cô là gì?”

“Tôi chỉ thuận miệng nói vậy thôi.”

Chợt có một thanh niên vừa cầm bánh rán ăn vừa rảo bước đến, anh ta ngạc nhiên khi nhìn thấy cô gái đang đứng nói chuyện với Lục Lục, bèn gọi:

“Thiên Trúc!”

Cô gái đáp ngay: “Em đây!”

“Hiện giờ em làm việc ở đâu?”

“Ở khách sạn Tây Sơn. Anh thì sao?”

“Vẫn ở công ty cũ. Sắp bị muộn giờ đến nơi, anh đi đây. Ta sẽ liên lạc sau nhé!”

“Vâng.”

Anh ta vội chạy đến bến xe buýt cách đó không xa.

Lục Lục mở to mắt nhìn cô gái. Cô ta vội nói: “Anh ấy vốn là đồng nghiệp với tôi. Khi còn làm ở công ty đó tôi chưa đổi tên, tên của tôi là Thiên Trúc, nước Thiên Trúc[1]”

[1] Trong tiếng Trung Quốc, Thiêm Trúc và Thiên Trúc đồng âm; chữ viết thì khác nhau. Hai chữ Thiên Trúc: tiếng Trung Quốc gọi tên nước Ấn Độ cổ đại.

“Cô đã đổi tên à?”

“Đúng, hiện nay tôi là Hảo Thiên Dực.”

Lục Lục thoáng nghĩ rất nhanh: cô ta nói thật hay nói dối? Sao lại có chuyện trùng hợp thế này?”

“Chị định hỏi gì nữa không? Tôi phải đi làm đây.”

“Không. Cảm ơn cô nhé!”

Cô gái lên xe đạp rồi đi luôn.

Lục Lục không đến khách sạn Tây Sơn nữa, mà quay trở về. Cô sợ đến khách sạn Tây Sơn rồi họ sẽ nói không có ai

tên là Hảo Thiên Trúc cả. Cô nhận thấy thân hình cô ta hệt như cô gái Hảo Thiên Trúc vừa nói chuyện…

Chương 10: Cuộc hẹn

Tối nay Chu Xung đi hát phòng trà, sẽ về rất khuya.

Lục Lục ở nhà một mình, cô kéo kín mọi rèm cửa, rồi lại chơi game "World of Warcraft", cô muốn kiểm nghiệm xem đôi mắt quái dị kia có tồn tại hay không: dù mấy hôm trước, cứ mỗi khi thao tác đến chỗ gay cấn thì máy bị đơ, nhưng rất có thể chỉ là ngẫu nhiên mà thôi.

Vừa ngồi trước màn hình, Lục Lục đã cảm nhận có một ánh mắt… nó ẩn trong bóng tối. Cô không nhìn thấy mi mắt, lông mi hay con ngươi nhưng có thể nhìn thấy hai luồng sáng lấp lánh của nó. Lục Lục không để ý nữa, cô bắt đầu trò chơi. Sau khi đăng nhập, cô tổ chức đội quân tinh nhuệ và để đi tiêu diệt một số tên cầm đầu, máy tính vẫn hoạt động tốt, thậm chí tốc độ mạng còn nhanh khác thường. Lục Lục cảm thấy nhẹ nhõm. Sau khi giải tán đội ngũ, cô lại tổ chức đánh trận địa, vừa chờ đợi, vừa khai mỏ, hái thuốc. Sau khi chờ 20 phút, cô thâm nhập trận địa, đúng lúc này thì tuột dây mạng.

Lục Lục ngán ngẩm ngồi một lúc, rồi lại kết nối mạng, tiếp tục đánh trận địa. Chờ hơn nửa giờ mới đăng nhập được thì lại tuột dây mạng. Cô quay đầu ngó nhìn khắp xung quanh. Căn nhà vẫn tĩnh lặng. Cô lại nhìn tấm rèm che cửa màu đen. Hoàn toàn bất động. Cô thử vén nó lên. Không thấy gì lạ.

Lục Lục cảm thấy rất cô đơn, muốn có người để trò chuyện. Tất nhiên không thể gọi điện cho Chu Xung, vì lúc nay anh đang biểu diễn. Cô lại lên mạng, tìm một phần mềm chat, đăng ký nickname là "Hồng".

Vào chat room rồi, cô gặp một nickname là "anh Mạn", cô chọn luôn và chủ động nói chuyện trước.

Hồng: Xin chào.

Mạn: Bạn là nam hay nữ?

Hồng: Không khai báo, được chứ?

Mạn: Đương nhiên.

Hồng: Tôi gặp phải một chuyện kỳ quái, muốn trò chuyện với bạn.

Mạn: Thế ư?

Hồng: Hình như có một đôi mắt nấp trong máy tính của tôi, hễ tôi ở nhà một mình thì nó lại xông ra quấy rối. Tôi ngờ rằng lúc này nó đang lặng lẽ quan sát cuộc trò chuyện của chúng ta…

Mạn: Bạn đang ở nhà một mình à?

Hồng: Đúng.

Mạn: Ta chuyển sang chat ở mạng QQ.

Cả hai chuyển sang mạng QQ tiếp tục trò chuyện về đề tài này. Nói chuyện một lúc, Lục Lục nhận ra anh chàng này rất "hám gái", rất muốn biết có phải "Hồng" đang ở thành phố này hay không, đang ở khu vực nào, có thể gặp gỡ không… Chẳng thể nói chuyện tiếp, cô bèn cắt luôn và thoát khỏi mạng QQ, sau đó ngồi nghệt ra trước màn hình. Nếu đôi mắt kia tồn tại thật, thì nó có thể ẩn nấp ở đâu? Trong máy tính của mình? Trong tệp văn bản? Trong những người hàng xóm trên mạng? Trong các phần mềm lướt web? Trong thùng rác máy tính?

Thùng rác…

Lúc này cô mới nhìn thấy trong thùng rác mới có thêm một file! Thần kinh Lục Lục căng thẳng. Cô biết chắc chắn nó là tấm ảnh cưới ma mà Chu Xung đã xóa bỏ. Nó đã bị xóa sạch, thế rồi không hiểu bằng cách nào nó lại được khôi phục trở lại, rồi lại có mặt ở thùng rác.

Đêm nay quá yên tĩnh, đến mức nếu đánh rơi cái kim cũng sẽ nghe thấy. Lục Lục đối diện với màn hình, cô bỗng lên tiếng: "Ta biết ngươi đang nhìn ta." Nói xong, cô khẽ rùng mình. Đôi mắt ấy im lặng.

"Ngươi là ai? Nói cho ta biết được không?"

Đôi mắt ấy im lặng.

"Tại sao ngươi không cho ta chơi game? Lẽ nào ngươi chỉ muốn ta biết ngươi đang tồn tại?"

Vẫn im lặng.

"Ta sẽ đoán xem ngươi là ai. Nếu đoán đúng thì ngươi phải có chút phản ứng gì đó, được không?"

Vẫn im lặng.

"Ngươi là cha của Chu Xung?"

Im lặng.

"Ngươi là chủ cũ của chiếc máy tính này?"

Im lặng.

"Ngươi… là người đã chết trong tấm ảnh cưới ma?"

"Choang…" một tiếng nghe rất rõ! Tiếng động vọng ra từ gian toilet. Lục Lục sợ phát run, cô vội chạy về phía toilet.

Cái cốc đựng bàn chải đánh răng bị rơi xuống sàn. Cốc không vỡ, còn bàn chải đánh răng văng sát miệng lỗ thoát nước, răng bàn chải ngửa lên. Lẽ nào đây là phản ứng của *hắn*?

Lục Lục từ từ cúi xuống nhặt chiếc bàn chải. Bàn tay đang đưa ra bỗng dừng lại. Liệu có phải con sâu kia ngụy trang thành cái bàn chải này không? Cô nhìn thật kỹ. Không phải. Khi mua bàn chải đánh răng, cô đã cố ý chọn bàn chải màu xanh lục, còn con sâu kia màu ghi nhạt. Nhưng khi Lục Lục tiếp tục đưa tay ra thì cô bỗng rùng mình. Ngón tay thấy lành lạnh… rồi cô nhìn thấy phần cán bàn chải hơi động đậy, rõ ràng là cái đuôi con sâu! Lục Lục thét lên, đứng bật dậy rồi chạy ra ngoài. Con sâu màu xanh lục nhanh chóng chui xuống cái lỗ thoát nước tối om, cái đuôi ve vẩy mất hút. Lục Lục đứng chết trân. Nó là con sâu ư?

Trước đây Lục Lục dùng bàn chải đánh răng màu ghi nhạt, thì xuất hiện con sâu màu ghi nhạt, nay cô dùng bàn chải màu lục thì xuất hiện con sâu màu lục! Có phải cả hai vẫn chính là con sâu đó không?

Chúng biến đổi theo màu sắc bàn chải đánh răng của cô, để làm gì? Định lừa cô, để chui vào miệng cô chăng? Và, chúng đem bàn chải đánh răng của cô đi đâu? Tha xuống cái lỗ thoát nước hay sao?

Lục Lục đặt cái chậu chặn kín miệng lỗ thoát nước, rồi trở về phòng.

Mọi ngày khu vực này thường có tiếng bước chân của mọi người lên gác xuống gác, nhưng hôm nay thì im ắng khác thường. Lục Lục nhìn chiếc máy tính hồi lâu, rồi cô bỗng nói: “Ta muốn gặp ngươi, ngay bây giờ!”

Cô vừa nói xong bèn ngoảnh đầu nhìn quanh. Các bạn thử đoán xem Lục Lục nhìn thấy gì? Danh ca Michael Jackson đã chết? Khuôn mặt tuấn tú sáng ngời của anh với ánh mắt sâu thẳm đang nhìn Lục Lục. Cô choáng ngất mấy giây, toàn thân cứng lại. Rồi cô chợt nhận ra đó là tờ áp-phích quảng cáo của Chu Xung dán trên tường từ lúc nào! Không phải là ma.

Lục Lục quay lại nhìn cái máy tính, khẽ nói: “Tôi không biết thế giới của các người có những quy tắc gì, nhưng chắc không thể dễ dàng hiện thân, các người cần ẩn nấp. Thế này vậy: hai giờ chiều mai tôi ngồi trên ghế đá ở sân trước thư viện thành phố, nếu người có tồn tại thật thì hãy xuất hiện bên cạnh tôi. Tôi chờ!”

Nói xong Lục Lục tắt máy tính.

Chương 11: Kết hôn

Vậy là Lục Lục đã đơn phương hẹn *hắn*, ngoài tiếng động gây ra trong toilet, hắn chưa có một biểu hiện nào khác.

Cô nhìn di động, 22:04. Không còn là những con số giống hệt nhau như trước nữa. Đúng lúc này chuông reo. Hồ Tiểu Quân gọi đến: “Lục Lục, Lục Lục, tớ báo tin này nhé: ngày 15 tháng 1 năm 2011 tớ kết hôn.”

“Trời ạ, nhanh thế?”

“Sang năm kia mà!”

“Thực ra chỉ còn hơn một tháng nữa.”

“Người ta giục tớ khiếp quá.”

“Cậu sốt ruột thì có!”

“Sớm hay muộn thì vẫn phải cưới, hì hì…”

“Có cần tớ làm phù dâu không?”

“Bọn tớ không tổ chức tiệc cưới, mà là du lịch kết hôn.”

“Một chén rượu mừng cũng không cho nhau uống à?”

“Cứ chờ bọn tớ sẽ đem rượu Sài Mễ Hoa Điêu của Vân Nam về cho cậu. Mấy hôm nay tớ đang bố trí phòng tân hôn, ngày mai đi mua rèm che cửa, cậu đi cùng tớ được không?

“Lúc nào?”

“Chiều mai.”

“Được!”

“Cậu chờ tớ sẽ gọi điện nhé!”

“Được!”

Tối nay Chu Xung về tương đối sớm. Cũng như mọi lần, trước hết anh phải đi tắm gội.

Lục Lục kêu lên:

“Chu Xung, chờ đã!”

“Sao?”

Lục Lục hơi do dự, rồi nói: “Lúc đánh răng, anh để ý cái bàn chải nhé!”

“Sao phải thế?”

“Em vừa thay bàn chải mới… đừng dùng nhầm.”

“Bàn chải của em màu lục, của anh màu đỏ, nhầm làm sao được?”

Nói rồi anh bước đi, Lục Lục cố lắng nghe. Các tiếng động của việc tắm, cạo râu, rồi tiếng đánh răng từ toilet vọng ra…

Không thấy Chu Xung có biểu hiện gì bất thường. Cuối cùng anh khỏa thân bước ra, cơ thể thoang thoảng mùi xà bông.

Cả hai lên giường. Chu Xung ôm choàng Lục Lục. Dàn âm thanh vang ra tiếng nhạc du dương: bài hát chủ đề của mạng "Lưới tình", nhạc và lời do Chu Xung soạn, ca sĩ cũng là anh. Bài hát có tựa đề "Yêu hết mình". Giọng hát thật sâu lắng, truyền cảm và ấm áp, Lục Lục cảm thấy rung động say sưa.

Lục Lục: "Anh có nghĩ đến đám cưới của chúng ta không?"

"Chúng ta đã là vợ chồng rồi mà!"

"Ý em là… nghi thức…"

"Nghi thức là thứ rất vô duyên."

"Hồ Tiểu Quân và bạn trai quen nhau muộn hơn chúng ta, mà tháng sau họ đã cưới. Em cảm thấy họ mới thật là hạnh phúc."

Hình như câu nói này đụng đến một sợi dây thần kinh nào đó của Chu Xung, anh đẩy Lục Lục nhích ra, rồi đăm đăm nhìn ra ngoài cửa sổ. Không thấy trăng, chỉ nhìn thấy ánh sáng của các căn hộ phía đối diện, sáng xanh, hoặc vàng tía, hoặc sáng tối chập chờn – ánh màn hình tivi lấp loáng. Chu Xung im lặng rất lâu.

Lục Lục hích anh một cái: "Sao thế? Em chỉ định bàn với anh thôi mà?"

Chu Xung hỏi: "Bạn em bao giờ kết hôn?"

"Ngày 15 tháng sau."

"Nếu em có thể chuẩn bị xong thì chúng ta cũng cưới cùng ngày một ngày với họ!"

"Thật không anh?"

"Đương nhiên là thật!"

"Anh trêu em thì có! Kết hôn là việc lớn, cả hai chúng ta đều nên nghiêm túc."

"Anh rất nghiêm chỉnh. Dù sao hai ta đã nhất trí từ lâu: không bao giờ cần giấy đăng ký kết hôn, vì nó chỉ là hình thức thôi mà."

"Chúng ta sẽ du lịch kết hôn! Em vẫn muốn được nhìn thấy biển. Chúng ta sẽ đi Thanh Đảo, được không?"

“Mùa đông ra biển thì vô vị.”

“Mùa đông ra biển mới thú vị chứ! Mùa hè thì quá đông người, bờ biển rất mất vệ sinh. Chỉ có hai chúng ta ra đó sẽ rất lãng mạn, anh nghĩ mà xem!”

Chu Xung: “Được! Đi Thanh Đảo, xin vâng lời!”

Lục Lục véo anh một cái: “Em bảo anh vâng lời à?”

“Thế thì… theo hầu vậy!”

Lục Lục lại véo Chu Xung: “Ai bảo anh theo hầu?”

Chu Xung chặn tay Lục Lục, nói: “Còn véo nữa thì anh sẽ ra tay đấy!”

Lục Lục nâng mặt Chu Xung lên, đôi môi cô áp vào miệng anh thật chặt.

Bên cạnh họ, giọng ca của Chu Xung đang ngân nga:

Dù người đi, bỏ căn phòng hoang hóa,

Thì cũng để chìa khóa lại cho anh.

Dù người đi, để tình mọc rêu xanh,

Thì cứ kê nguyên hai chiếc ghế.

Dù người mang nhan sắc cho nhân thế,

Thì cũng xin gửi lại chiếc gương soi.

Dù người ngả vào kẻ khác mất rồi,

Thì cũng để bóng hình xưa ở lại.

Dù thế giới của người giờ xa mãi,

Thì cũng lưu lại cột mốc để anh hay.

Dù người theo ai bước đến tương lai,

Thì quá khứ cứ gửi anh trọn vẹn.

Dù cùng ai người nguyện cầu vĩnh viễn,

Sau vĩnh viễn người lại thuộc về anh.

Dù người hẹn với ai cả lai sinh,

Thì kiếp này cũng cho anh kỷ niệm.

Chương 12: Họ đã đi đâu

Hôm sau là ngày 8 tháng 12. Mặt trời đã lên cao. Chu Xung vẫn đang say giấc nồng.

Gần đây Chu Xung nhận làm gia sư, chiều nay anh phải đi dạy ghi-ta. Lục Lục cứ để anh ngủ, cô ra khỏi nhà, đến cửa hàng bán vật liệu xây dựng gần nhà mua một cái nắp chốt chặt miệng lỗ thoát nước, mang về đặt vào thật khít, chặt cứng. Vậy là đã cách biệt hoàn toàn với thế giới ngầm kỳ dị dưới kia. Chắc chắn con sâu ấy không thể bò lên được nữa.

Rồi cô vào bàn ngồi viết bài. Sau đó lên mạng đọc blog một lúc. Cuối cùng cô tắt máy, và ra khỏi nhà, đến một quán nhỏ ăn qua loa rồi lên đường đi đến khách sạn Tây Sơn. Lục Lục muốn thu lượm ít thông tin về cô gái Khúc Thiêm Trúc. Ngoài ra, cô cũng muốn thử xem có thể tìm ra cô gái tên là "Hảo Thiên Trúc" hôm trước đã gặp không.

Thư viện Đông Thành cách khách sạn Tây Sơn không xa lắm. Lục Lục ngồi trên tắc-xi vừa nhìn dòng người đi trên đường vừa nghĩ đến cuộc hẹn với đôi mắt. Bây giờ là 12 giờ 10 phút, còn hơn một tiếng nữa mới đến giờ hẹn.

Cô sẽ nhìn thấy nó, sẽ nhìn thấy *anh ta*, hay sẽ nhìn thấy *cô ta*?

Thư viện Đông Thành không lớn, lại ở khu vực tương đối hẻo lánh, rất ít người đến nên rất yên tĩnh. Lâu nay lại càng ít người đến thư viện vì có thể ngồi nhà vào mạng là có hết những thông tin họ cần. Tuy nhiên Lục Lục vẫn thích bầu không khí văn hóa đọc ở thư viện nên cô hay đến đây ngồi. Lục Lục cố ý chọn địa điểm này để gặp đối phương, vì ở đây vắng người, sẽ dễ nhận ra ai là chủ nhân của *đôi mắt*; nếu chọn địa điểm hẻo lánh vắng vẻ hơn nữa thì cô lại sợ không dám đi. Cô tuyệt đối không dám tưởng tượng việc hẹn gặp đôi mắt ở nghĩa trang ngoại thành hoặc ở rừng cây vào lúc nửa đêm. Ở thư viện, dù vắng vẻ đến mấy cũng vẫn là nơi công cộng, sẽ không có nguy hiểm gì hết.

Còn về cô gái Khúc Thiêm Trúc và bạn trai Triệu Tĩnh mất tích, họ chẳng hề liên quan gì đến Lục Lục, cô theo dõi vụ này chỉ là để viết bài kiếm chút nhuận bút mà thôi. Cô và Chu Xung sắp kết hôn, có nhiều việc cần đến tiền…

Lục Lục bỗng mở to mắt: cô lại nhìn thấy "Hảo Thiên Trúc" Cô ta vẫn mặc bộ đồng phục màu hồng đào, đang đi xe đạp, lưng rất thẳng, nhẩn nha đạp xe. Nơi này đang cách khách sạn Tây Sơn một con phố. Lục Lục hơi do dự, rồi cũng hạ cửa kính xe tắc-xi xuống, gọi to: "Hảo Thiên Trúc!"

Cô gái ngoảnh lại nhìn thấy Lục Lục bèn dừng lại, xuống xe. Lục Lục bảo anh lái xe đỗ lại, trả tiền xe rồi chui ra, bước lại nói: "Tôi đang định tìm cô!"

Cô ta mỉm cười: “Là chị đấy à?”

“Cô đang…”

“Tôi đi làm…”

“Có tin gì về Khúc Thiêm Trúc không?” Lục Lục vừa hỏi vừa quan sát vẻ mặt của Thiên Trúc.

“Giám đốc của chúng tôi nói cảnh sát đã điều tra ra rồi, hôm 27 tháng 11 Khúc Thiêm Trúc và Triệu Tĩnh đi Quý Dương.”

“Quý Dương?”

“Vâng. Có điều, rõ ràng có thấy họ lên tàu hỏa nhưng họ lại không xuống ga Quý Dương…”

“Nghĩa là sao?”

“Họ không có mặt trên tàu hỏa.”

Vậy là công an đã bắt đầu có manh mối. Lục Lục vừa tra số điện thoại vừa hỏi: “Lần trước cô nói mình đổi tên, nên tôi gọi là Hảo Thiên Trúc, được chứ?”

“Không sao. Cha mẹ tôi vẫn gọi tôi là Thiên Trúc mà! Chị gọi cho ai thế?”

“Một người quen ở sở công an, tôi hỏi tình hình xem sao.”

“Cho tôi biết với.”

Lục Lục vừa nghe điện thoại vừa nhìn cô gái, cô nhận ra cô ta có vẻ gì đó không bình thường.

Người quen ở phòng tuyên truyền sở công an cho Lục Lục biết đôi điều: công an đã tìm ra băng ghi hình của camera giám sát tại khu vực Khúc Thiêm Trúc thuê nhà. Cuốn băng cho thấy hơn 2h chiều ngày 27 tháng 11 Thiêm Trúc xách chiếc va ly to ra khỏi nhà, rồi lên xe tắc-xi. Công an truy tìm chiếc tắc-xi, người tài xế cho biết họ đi qua câu lạc bộ thể hình Mu Us Desert đón thêm một người đàn ông lên xe đi ra ga. Dọc đường đi hai người nói cười vui vẻ, hình như họ đã sắp đặt một chuyến du lịch. Công an lại đi Quý Dương, liên lạc với cảnh sát đường sắt Quý Dương. Nhưng đến khi xem các băng camera ở nhà ga thì không thấy bóng hai người ấy đâu nữa.

Chuyến tàu 1655.

Dừng cuộc điện thoại. Lục Lục dùng di động lên mạng tra cứu. Đó là chuyến tàu bình thường, khởi hành từ Bắc Kinh hồi 15:20, đến nơi 22:46, hành trình 1698 km, dọc đường tạm dừng ở hơn 20 ga xép… Trên chuyến tàu đó đã xảy ra những chuyện gì?

Cô gái hỏi: "Có tin gì mới không?"

"Đại khái như cô đã nói."

"Tôi ngờ rằng Khúc Thiêm Trúc nát vụn rồi, bị rơi từ vệ sinh xuống chẳng hạn, cái xác sẽ rải suốt ngàn cây số…" Cái mồm cô ta nói như máy.

Lục Lục vẫn nhớ nửa giờ nữa cô có *cuộc hẹn* với *đôi mắt*, không thể cứ đứng đây nghe cô ta mãi được.

Làn gió lạnh thốc đến kéo theo lá vàng xào xạc. Lẽ nào cô gái này cố ý kéo dài thời gian hãm cô đứng lại đây? Không thể. Tối qua một mình Lục Lục nói với chiếc máy tính, cô ta biết thế nào được? Nhưng cô bỗng nảy ra ý nghĩ thật đáng sợ: hay là *đôi mắt* ấy… đã đổi… địa điểm gặp gỡ?

Cô gái chưa có ý dừng lại, vẫn tiếp tục nói: "Một ai đó còn nguyên hình hài, thì vẫn có thể nhận ra được, chứ nếu kéo dài hàng ngàn cây số thì dù có rắc ngay dưới chân chị, chị cũng chẳng nhận ra đâu…"

Lục Lục nói luôn: "Cô phải đi làm chứ gì?" Cô ta bỗng nín lặng, lấy di động ra xem giờ, sau đó lên xe đạp: "Chết thật, muộn mất rồi!"

Lục Lục không ngờ có thể dễ dàng lùa cô ta đi như thế, cô gọi với theo: "Tôi muốn có số điện thoại của cô!"

Cô ta bèn vòng xe lại, nói số điện của mình rất trơn tru, rất nhanh. Lục Lục phải hỏi lại ba lần mới ghi được vào di động. Ngẩng nhìn thì cô ta đã đạp xe vút đi rồi. Một chiếc tắc-xi chạy qua, Lục Lục lên luôn, nói: "Đến thư viện Đông Thành."

Chương 13: Nó đã xuất hiện

Ngồi trên xe, Lục Lục lại nghĩ về cô gái vừa nãy. Hình như không có vấn đề gì, nhưng cô ta hơi ngồ ngộ, nói ra những câu rất kỳ cục… Nghĩ mãi nghĩ mãi, rồi Lục Lục nhận ra một điều khó hiểu: hai lần gặp Hảo Thiên Trúc đều là gặp trên đường chứ không phải ở khách sạn Tây Sơn!

Đã đến thư viện Đông Thành!

Lục Lục xuống xe, xem thời gian, 13 giờ 46 phút. Con 14 phút nữa mới đến giờ hẹn.

Bên trong cổng thư viện là một khoảng sân nhỏ, rất yên tĩnh, với những thảm cỏ nửa vàng nửa xanh vuông vức, được xén phẳng phiu; hai lối đi hình cung, bên cạnh đặt mấy chiếc ghế đá sạch sẽ. Một con chim màu đen sà xuống đậu, rồi lại bay vút lên. Lục Lục ngẩng nhìn bầu trời xanh, ánh nắng chói chang.

Lục Lục ngồi xuống ghế đá, thấy lạnh, cô lại đứng lên rồi thong thả dạo bước, đồng thời cảnh giác nhìn xung quanh. Trong sân lúc này chỉ có một mình Lục Lục. Cô chợt thấy ngạc nhiên, tự hỏi tại sao mình lại đến đây?

Đến để gặp *đôi mắt* trong máy tính! Thần kinh mình không bình thường thì phải?!

Thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua.

Một bé gái chừng bảy, tám tuổi, gầy gò xuất hiện, nó có làn da rất trắng, mặc áo len đỏ, cưỡi xe đạp trẻ em trang trí sặc sỡ, đang đi trên lối đi hình cung đến gần Lục Lục. Cô nhìn đồng hồ, 13 giờ 50 phút, còn mười phút nữa.

Sao không thấy cha mẹ đứa trẻ đâu nhỉ?

Bé gái đạp xe lướt qua Lục Lục rồi phóng thẳng ra ngoài cổng thư viện.

Từ đầu đến cuối không hề nhìn Lục Lục.

Có lẽ nó chẳng liên quan gì. Cô tiếp tục đợi.

13 giờ 55 phút, còn năm phút nữa.

Di động bỗng đổ chuông, Lục Lục hơi run run nhìn điện thoại. Hóa ra là Hồ Tiểu Quân gọi. Lúc này cô mới nhớ hôm qua đã hẹn với Tiểu Quân chiều nay cùng đi mua rèm cửa.

"Lục Lục, chiều nay vẫn đi chứ?"

"Sau 2 giờ tớ rảnh."

"Được! Tớ đang ở nhà trẻ, tớ sẽ tìm cậu ở đâu?"

"Tớ đang ở thư viện Đông Thành. Cậu đến đây mất bao lâu?"

"Gần thôi, chỉ sau 10 phút nữa."

"Thế thì vừa khéo. Cậu lại đây nhé!"

Lục Lục tắt máy, tiếp tục nhìn xung quanh.

Một người đàn ông cao lớn xuất hiện. Anh ta chừng ngoài 30 tuổi, đeo kính trắng, mặc áo len màu đen, hơi lộ ra cổ áo sơ-mi trắng, tóc hơi dài và rối, trông ra dáng trí thức. Anh ta đi vào cổng thư viện rồi bước về phía Lục Lục. Cô chăm chú nhìn anh ta. Gọng kính màu đen, mắt kính phản quang lấp lánh nên cô không thể nhìn rõ ánh mắt. Anh ta đang thong thả bước về phía Lục Lục. Chính là người này rồi! Lục Lục thở gấp, đôi tay hơi run run. Cô thoáng nghĩ hay là mình nên gọi cảnh sát 110. Anh ta bước đến trước mặt Lục Lục thì dừng lại. Cô cúi xuống nhìn mũi bàn chân mình, nhưng thực ra ánh mắt vẫn có thể nhận ra đôi bàn chân anh ta. Bàn chân đi đôi giầy da đen mũi rất nhọn, dây giày buộc chặt. Anh ta nói: "Là cô phải không?"

Lục Lục ngẩng phắt lên nhìn thẳng vào mặt anh ta. Một khuôn mặt xám đen, đôi mắt rất to, lòng đen nằm chính giữa, lòng trắng thì quá trắng trông cực kì đáng sợ. Cơ mặt anh ta đang không ngớt giật cục.

“Anh nói gì?”

“Tôi nói… là cô phải không?”

“Anh tìm ai?”

“Cô không phải Trương Tường à?”

“Trương Tường nào?”

“Xin lỗi. Mạng “Lưới tình” giới thiệu cho tôi một bạn gái, hẹn sẽ gặp nhau ở đây. Tôi ngỡ cô là cô ấy…” Nói xong anh ta cúi đầu rảo bước đi luôn. Lại là mạng “Lưới tình”! Lẽ nào con người thời nay đã mất khả năng giao tiếp trong cuộc sống, nên phải dựa vào mạng để tìm tình yêu?

Lục Lục xem giờ, 13 giờ 59 phút. Còn đúng một phút nữa.

Lục Lục thầm đếm ngược: 60, 59, 58, 57, 56, 55, 54, 53, 52, 51…

Một cô gái mặc đồng phục màu hồng đào đi xe đạp lướt qua ngoài cổng chính của thư viện. Lục Lục nghi hoặc, liệu cái bóng hồng ấy có phải là Hảo Thiên Trúc? Tại sao cô ta lại xuất hiện vào thời khắc nhạy cảm, địa điểm nhạy cảm này? Nhưng cô ta đi lướt qua luôn, Lục Lục cũng không nhìn rõ mặt cô ta. Tình huống này có được coi là *đôi mắt* kia xuất hiện không?

Khi cô đang suy nghĩ thật nhanh thì một cô gái bước ra từ gian phòng nhỏ của thư viện, cô ta mặc áo choàng rộng màu xanh, đeo khẩu trang màu trắng, một tay cầm cái chổi và một tay cầm chiếc rổ sắt, bước ra lối đi nhìn quanh tìm rác vụn. Một nữ công nhân vệ sinh của thư viện. Không phải người này.

Điện thoại đổ chuông, Hồ Tiểu Quân: “Lục Lục, tớ đã đến nơi!”

Vậy là Lục Lục chưa nhìn thấy đôi mắt kia thì Hồ Tiểu Quân đã đến trước, lúc này Lục Lục đang quá sợ hãi, chỉ mong Tiểu Quân đến ngay lập tức.

Lục Lục: “Tớ đang ở sân nhỏ trong cổng thư viện.”

Tiểu Quân: “Được!”

Tiểu Quân đang rảo bước vào cổng, vẫy tay với Lục Lục.

Chị công nhân vệ sinh bước lại gần Lục Lục, cầm cái rổ trút rác vào một cái thùng to màu đen, rồi lại tiếp tục bước đi nhặt rác. Tiểu Quân bước đến. Lục Lục không nói với Tiểu Quân mình đang chờ ai, cô vẫn lo lắng nhìn bốn phía chờ đôi mắt kia xuất hiện.

Không thấy gì hết.

Chị công nhân vệ sinh đi một lượt rồi bước vào một gian nhà nhỏ bên cạnh thư viện. Cả khoảng sân này trở lại vắng

vẻ không một bóng người. Lục Lục xem giờ. Hai giờ đúng. Tiểu Quân bước đến nói: "Kìa, sao cậu đứng ngẩn ra thế?"

Lục Lục tiếp tục nhìn quanh: "Tớ chờ cậu!"

Tiểu Quân: "Sao cậu không đứng ngoài cổng, lại bắt tớ vào tận trong này làm gì? Đi thôi!"

Lục Lục vẫn đứng yên.

"Đi nào!"

"Chờ thêm lát nữa…"

"Chờ ai?"

"Tớ hẹn một đôi mắt."

"Đôi mắt?" Tiểu Quân trợn mắt.

Lúc này Lục Lục mới nhận ra mình đang hoang mang nên đã trót lỡ lời, vội nói thêm: "Tớ hẹn một người, nhưng có lẽ người ấy không đến…"

Tiểu Quân: "Không sao. Tớ nán lại cùng chờ với cậu." Lục Lục nhìn quanh, nói: "Chờ thêm hai phút nữa. Cậu thích rèm cửa màu gì?"

"Màu đen."

"Giống Chu Xung của tớ!"

"Màu đen, ánh sáng không lọt vào được cho tớ cảm giác an toàn."

"Hình như phải là đen xen lẫn đỏ thì ánh sáng mới không lọt chứ?"

"Tớ sợ màu đỏ, vì giống như màu máu."

Cả hai trò chuyện một lúc. Sân thư viện vẫn không thấy ai xuất hiện. Lúc này là 14 giờ 2 phút.

Lục Lục bỗng cảm thấy mình thật nực cười. Đôi mắt đâu bắt buộc phải nghe lời cô, mà cô bảo nó xuất hiện? Nó sẽ ẩn nấp thật kỹ. Luôn là như thế, khi ta cho rằng nó tồn tại thì nó lại không tồn tại nữa; khi ta cho rằng nó không tồn tại thì nó lại xuất hiện.

Ta sẽ mãi mãi không thể xác định nó có tồn tại thật không? Chỉ khi nào ta chết rồi thì nó mới đến gặp để ta nhìn ra hình thù của nó. Lúc đó ta sẽ chẳng còn cách gì để nói cho bất cứ người đang sống nào biết chuyện nữa.

Lục Lục nói: "Đi thôi!"

Tiểu Quân: “Không chờ nữa à?”

Lục Lục: “Không chờ nữa.”

Cả hai ra khỏi cổng thư viện, vẫy tắc-xi hướng về khu chợ bán buôn vải vóc.

Trên xe, Lục Lục bỗng ngoảnh nhìn Hồ Tiểu Quân.

Tiểu Quân cũng nhìn cô, nói: “Sao cậu lại nhìn tớ?”

“Không! Tớ đang tưởng tượng… cậu làm cô dâu trông sẽ rất xinh.”

“Cô gái nào chẳng có một ngày như thế!”

Lục Lục lại nhìn thẳng, không nói gì nữa. Vừa rồi Lục Lục chỉ thuận miệng nói thế thôi, thực ra cô đang nghĩ đến một điều: lúc 1 giờ 55 phút Tiểu Quân nói mười phút nữa sẽ đến nơi, nhưng cô ấy đến sớm hẳn 5 phút, tức là đúng 14 giờ chỉ có Tiểu Quân đứng trước mặt Lục Lục. Đây là một sự thật. Liệu sự xuất hiện của Tiểu Quân chỉ là ngẫu nhiên?

Cô lại nhìn Tiểu Quân. Tiểu Quân cười: “Sao cậu cứ nhìn tớ mãi thế?”

Lục Lục hỏi: “Này, hai chúng ta quen nhau từ khi nào nhỉ?”

Tiểu Quân: “Ơ kìa! Tớ là *fan* đọc blog của cậu!”

Đúng thế. Họ quen nhau qua mạng, tức là thoạt đầu Hồ Tiểu Quân xuất hiện ở máy tính của Lục Lục trước… Lục Lục không biết gia cảnh, lai lịch của Tiểu Quân. Rất có thể Tiểu Quân không phải họ Hồ[1] cũng nên!

[1] Chữ Hồ: Hồ ly = Cáo

“Đúng! Cậu hay đọc blog của tớ… Mấy hôm nay không hiểu sao đầu óc tớ cứ chập chờn…”

“Có phải tại thiếu ngủ không?”

“Sinh hoạt của tớ… xảy ra mấy chuyện kỳ quái…”

“Cậu thử nói xem?”

“Ví dụ, lúc lên mạng chơi game, cứ đến thời điểm quan trọng thì máy trục trặc… Hình như có một đôi mắt nấp trong máy tính.” Nói đến đây Lục Lục nhìn thẳng vào mắt Tiểu Quân. Tiểu Quân có vẻ sợ hãi: “Tớ cũng từng có cảm giác đó, hình như có một đôi mắt nào đó theo dõi mọi sinh hoạt của mình… Nhưng có lẽ tớ đã nhầm?”

Lục Lục tiếp tục nhìn Tiểu Quân, nói: “Tối qua tớ rất tức, bèn hẹn gặp nó ở thư viện Đông Thành lúc 2 giờ chiều nay.”

“Nó?”

“Là đôi mắt!”

“Cậu… có thấy nó không?”

“Không.” Lục Lục nhìn xoáy vào mắt Tiểu Quân. “Đúng 2 giờ thì cậu đến!”

Hồ Tiểu Quân ngẩn người, rồi cười sằng sặc.

Lục Lục hỏi: “Cậu cười gì thế?”

Tiểu Quân cười mãi không thôi. “Cậu không thấy là buồn cười à? Câu chuyện thì đang hồi hộp… thế rồi đúng 2 giờ tớ đến! Ha ha ha…”

Lục Lục: “Đúng thế, tớ cũng cảm thấy kỳ lạ…”

Tiểu Quân nói: “Cuộc hẹn chẳng đâu vào đâu: cậu là người thật việc thật đang sống sờ sờ ra, còn nó thì nó một đôi mắt! Nó có thể nấp ở bất cứ đâu, cậu không thấy nó nhưng nó có thể thấy cậu!”

Lục Lục: “Ví dụ?”

Tiểu Quân: “Ví dụ, ở bãi cỏ, trên cành cây hoặc trong thùng rác…”

Lục Lục bỗng nhớ ra một việc: lúc gần 2 giờ, một chị lao công thư viện mặc áo choàng xanh, mặt đeo khẩu trang chỉ hở ra đôi mắt, một tay cầm chổi một tay cầm cái rổ, cúi đầu chậm rãi bước đến bên thùng rác đổ rác vào… sau đó lại chậm rãi bước đi.

Lục Lục bỗng nói: "Dừng xe lại!"

Tiểu Quân ngạc nhiên hỏi: "Sao thế?"

Lục Lục: "Tớ biết đôi mắt ấy ở đâu rồi. Xin lỗi, hôm nay tớ không đi với cậu được nữa."

Tiểu Quân kêu lên: "Ơ kìa bà chị ơi, sao lại trái khoáy thế?"

Nhưng Lục Lục đã xuống xe, chạy vụt đi.

Cô quay lại cổng thư viện Đông Thành, nhìn thấy căn nhà nhỏ mà chị lao công đã vào đó. Cửa khóa. Có lẽ chị ta đã đi rồi. Trong sân lúc này không một bóng người, cái thùng rác to màu đen vẫn đứng lù lù bên cạnh lối đi.

Lục Lục nghĩ đến cái thùng rác vì cô liên hệ đến Recycle bên trong máy tính – mọi người vẫn quen gọi là thùng rác! Tấm ảnh cưới ma trong máy tính, xóa kiểu gì cũng không được, vậy thì… liệu nó có thể có mặt trong cái thùng rác thật này không?

Lục Lục bước lại, mở nắp thùng rác, bất chấp bẩn hay sạch, cô thò tay vào bới một chặp. Một con chuột nhảy vội xuống đáy thùng, cô vẫn nín thở tiếp tục lật tìm. Cuối cùng, bên dưới đám giấy bụn và lá khô cô đã tìm ra *đối phương* mà cô hẹn gặp: tấm ảnh cưới ma! Trong ảnh, vẫn là người đàn ông có vẻ hơi ngượng nghịu, người phụ nữ mắt nhắm nghiền, người và mặt cả hai dính đầy bụi cát, cứ như vừa mới được đào dưới đất lên…

Lục Lục đứng ngây như tượng, toàn thân lạnh toát. Hoàn toàn chuẩn xác, *nó* đã đến!

Chương 14: Bị mai phục

Cô nhất định phải điều tra bằng được nguồn gốc của tấm ảnh này.

Khi Lục Lục trở về nhà thì Chu Xung đã đi dạy đàn. Cô vào thư phòng, lên mạng tra cứu các thông tin liên quan đến tấm ảnh cưới ma.

Thì ra tấm ảnh cưới ma đã bị tung lên mạng khá phổ biến, nhưng nó được chụp vào năm tháng nào, nhân vật trong ảnh là ai thì không rõ.

Trên mạng đồn đại rằng: cô dâu chú rể là người Dư Hàng. Dư Hàng là nơi phát tích của vùng văn hóa Lương Chử, vẫn được gọi là "vựa thóc bồ cá, quê hương tơ lụa, hoa quả bốn mùa, ngời ngời văn hóa". Cô gái tên là Diệp Tử Mi mười sáu tuổi, con nhà giàu; chàng trai tên là Vương Hải Đức mười chín tuổi, gia cảnh bần hàn. Năm 1922, khi cặp trai gái sắp cưới thì cô gái đột ngột mắc chứng sốt cao rồi bất hạnh qua đời. Hải Đức không muốn tuân theo phong tục địa phương "làm đám cưới với người chết", nên anh bỏ trốn để đi lính, nhưng lại bị nhà gái bắt đưa về để làm "đám cưới ma". Khi đó cô gái Tử Mi đã chết được sáu ngày, người ta dựng giá gỗ sau lưng nâng cô gái lên chụp ảnh đám cưới cho hai người, do vậy chân cô gái không chạm đất.

Về sau Vương Hải Đức đi Thượng Hải, mở một quán trà nhỏ, lấy người vợ Thượng Hải, sinh được một trai một gái. Ông mất năm 1988.

Không chỉ Lục Lục và Chu Xung, mà vô số người khác cũng rất khiếp hãi tấm ảnh này. Các đài truyền hình đã bắt tay vào tìm hiểu để giải mã. Kết luận cũng đã sáng tỏ: tấm ảnh ấy là trang bìa của một kỳ tạp chí X năm 2002. Phóng viên đài truyền hình đã đến phỏng vấn tạp chí đó, được biết một biên tập viên nhiếp ảnh của tạp chí đi thâm nhập nông thôn rồi mua lại tấm ảnh cũ đó của một gia đình nông dân tỉnh Sơn Tây…

Người biên tập viên ấy đã không còn làm việc ở tạp chí này từ lâu, không ai biết hiện ông ta đang ở đâu; và tất nhiên cũng không thể biết gia đình nông dân kia họ tên gì, ở xã huyện nào của tỉnh Sơn Tây.

Người ta đồn rằng địa điểm là Dư Hàng, nhưng nguồn gốc tấm ảnh thì ở Sơn Tây, hai thông tin không ăn khớp nhau, nên nguồn gốc thực sự của tấm ảnh cho đến giờ vẫn là một bí ẩn.

Lục Lục lại quan sát tấm ảnh. Cô cảm giác rằng lời đồn đại rất vô căn cứ, thực tế là người đàn ông vẫn còn sống, còn người phụ nữ đứng bên chỉ vừa mới chết. Chính Lục Lục cũng lấy làm lạ, không hiểu tại sao mình lại có cái cảm giác này.

Chuông chống trộm kêu vang. Chu Xung đã về. Lục Lục vẫn tiếp tục ngồi xem tấm ảnh.

Chu Xung đặt cây đàn ghi-ta xuống rồi bước thẳng vào loilet. Lát sau anh gọi ầm lên: “Em ơi lại đây!”

Lục Lục chạy đến, thấy Chu Xung đang đánh răng, anh chỉ tay vào cái nắp cống thoát nước, hỏi: “Em mua à?”

“Vâng. Để chặn không cho con sâu ấy bò lên.”

“Không ăn thua. Vì nhà này có rất nhiều lỗ thoát nước.”

Lục Lục nhìn khắp. Đúng thế, căn nhà này có nhiều cống tương tự…

Cô bỗng nói: “Anh ạ, em có cảm giác tấm ảnh cưới ma ở máy tính của chúng ta không thật giống tấm ảnh trên mạng.”

“Khác ở chỗ nào?”

“Bố cục như nhau, quần áo như nhau, ánh sáng cũng như nhau… nhưng người thì hơi khác…”

“Chắc là nhìn nhầm.”

Chu Xung súc miệng xong, anh nói sang đề tài khác: “Có người mách riêng với anh rằng tối qua em dờn dứ với hắn.”

Lục Lục không hiểu, hỏi lại: “Anh nói linh tinh gì thế?”

Chu Xung nói rất nghiêm túc: "Không phải à? Anh gợi ý vậy: anh Mạn. Hắn tên là Mạn." Mạn… Lục Lục cảm thấy cái tên này hơi quen quen, cô hiểu rằng Chu Xung không nói bừa. Cô ngạc nhiên, cố gắng nhớ lại xem anh Mạn là ai.

"À…" Lục Lục đã nhớ ra tối qua cô lên mạng *chat* với người này mấy câu. Lục Lục ngẩn người.

Tối qua Chu Xung biểu diễn ở phòng trà, sao anh ấy lại biết "anh Mạn"? Kỳ lạ quá!

Hay anh ta là bạn của Chu Xung? Có vô số phần mềm *chat*, có vô số *chat rooms*, Lục Lục chỉ ngẫu nhiên đăng nhập, thì gặp ngay bạn của Chu Xung hay sao? Không thể! Nếu là "phục kích" thì đối phương phải chủ động nói chuyện với cô mới đúng, thực tế thì trái lại, chính cô vào chat rooms rồi ngẫu nhiên chọn một người trong đó, và cô cũng chủ động nói chuyện với người ấy. Mặt khác, giả sử người ấy vừa khéo là bạn của Chu Xung thì anh ta cũng không thể biết Lục Lục là ai, lúc đó cô lấy tên là "Hồng".

Lục Lục nhìn anh, hỏi: "Anh quen anh Mạn à?"

Chu Xung: "Không quen. Hôm nay em đi rồi, anh bật máy, lên mạng, thấy có người vào QQ của anh, nói là muốn cho anh biết một điều bí mật, anh OK. Thế là anh ta truyền cho anh nội dung em và anh ta đã *chat* với nhau." Tại sao gã tên là Mạn này lại biết Chu Xung là bạn trai của Lục Lục? Sao gã lại biết nick chat QQ của Chu Xung? Lục Lục nói: "Anh cho em xem nội dung đó được chứ?"

Chu Xung đến trước máy tính mở ngay nội dung đó cho cô xem. Cũng may, nội dung đó không thêm bớt gì. Chu Xung tủm tỉm: "Anh nhận ra ngay: gã đang định tán em, nhưng tay nghề thì quá non. Anh chỉ lấy làm lạ: tại sao gã lại tìm ra anh?"

Lục Lục ngồi xuống ghế, ngao ngán nói: "Không liên quan gì đến anh ta cả."

Chu Xung: "Không liên quan?"

Lục Lục thẫn thờ chỉ vào chiếc máy tính, nói: "Hôm nọ em đã nói rồi: trong máy có một đôi mắt…"

Chu Xung gật đầu, hạ giọng: "Thứ gì cũng thế, là đồ second hand thì dễ khiến người ta gặp rắc tối."

Lục Lục bỗng hỏi: "Nhà này, gia đình anh mua từ lúc mới à?"

Chu Xung: "Anh đã nói với em rồi, đây là nhà cũ. Mẹ anh là góa phụ, mua được căn nhà cũ đã là cố gắng hết sức rồi."

Lục Lục nín thinh.

Chu Xung khua tay trước mặt cô, nói: "Sao em ngồi nghệt ra thế?"

Lục Lục nói: "Em đang nghĩ ta nên làm gì đây…"

Chu Xung rút phăng giắc cắm nguồn điện của Laptop, rồi ôm nó bước ra: "Quá đơn giản: đập bỏ, rồi mua cái mới!"

Lục Lục cảm thấy tiếc. Nó đã gắn bó với cô hơn một năm qua, cô đã dùng nó để viết vô số bài, nó vừa đượm hơi chủ cũ lại vừa đượm hơi Lục Lục…

Lúc Chu Xung bước ra đến cửa, cô gọi to: "Khoan đã!" Chu Xung đứng lại.

Lục Lục: "Em nghĩ đến một điều…"

Chu Xung: "Em xót của à?"

Lục Lục ngẩn người nhìn chiếc Laptop Chu Xung đang ôm trước ngực, nói: "Hacker!"

Chu Xung: "Gì cơ?"

"Có lẽ là hacker! Cả anh lẫn em đều dốt máy tính, rất có thể chiếc Laptop này bị hacker tấn công, chứ không có đôi mắt kỳ quái gì hết! Chẳng qua là bọn hacker trêu ngươi!"

Chu Xung nói: "Dù là nguyên nhân gì thì anh cũng đập bỏ, chứ nhìn nó rất ngứa mắt."

Lục Lục nắm cánh tay Chu Xung: "Cứ để em tìm hiểu xem sao đã, sau đó thì tùy anh."

Chu Xung ngẫm nghĩ, rồi nói: "Được. Anh chiều em."

Lục Lục lại bưng máy tính vào thư phòng, sau đó gọi điện cho một người quen tên là Hà, ngày trước cô đã từng phỏng vấn anh ta.

Nếu nói nghề máy tính là nghề giang hồ thì Hà là một siêu cao thủ vừa đại bợm vừa đại hiệp. Anh ta vốn là một hacker khét tiếng, từng tung ra vi-rút làm chấn động thế giới, rồi bị đi tù; ra tù, anh được một công ty lớn của Trung Quốc chuyên về phần mềm diệt vi-rút mời làm việc cho đến nay.

Hà nhận lời sau giờ tan tầm ngày mai sẽ đến xem giúp.

Buổi tối, Lục Lục chẳng còn tâm trí nào nấu cơm, cô gọi nhà hàng mang đến hai suất gà rán Kentucky. Hai người ăn xong, Chu Xung lại khoác chiếc ghi-ta đi hát. Anh dặn Lục Lục: "Em nên sớm đi ngủ." Cô nói: "Em sẽ chờ anh."

Chương 15: Đồ cũ

Chu Xung đi rồi, chỉ còn mình Lục Lục ở nhà. Cô thẫn thờ ngồi trên đi-văng phòng khách. Hình như cô không thể suy nghĩ gì được nữa. Bên tai cô văng vẳng câu nói của Chu Xung: *thứ gì cũng thế, là đồ second hand thì dễ khiến người ta gặp rắc rối.*

Điều này khiến cô nhớ đến câu chuyện cách đây một năm. Một hôm trời mát, cô nhìn thấy một cửa hàng bán máy

tính cũ gần thôn Trung Quan treo tấm biển "Chuyển nhà – đại hạ giá!" Cô bèn bước vào. Cửa hàng rất vắng vẻ, cô chủ hàng đang ngồi xem phim truyền hình, vẻ mặt lãnh đạm chẳng buồn để ý đến Lục Lục.

Lục Lục ngắm những chiếc máy tính trước mặt, cuối cùng cô ưng chiếc Laptop này. Trông nó còn khá mới, giá rất rẻ. Cô quyết định mua, tuy nhiên cũng thử nài mấy câu xem sao: "Chị ơi, liệu giá cả có bớt được không?" Cô chủ nhìn Lục Lục rồi hỏi: "Cô định trả bao nhiêu?"

Lục Lục có phần e dè: "Giảm giá 20%!"

Cô chủ tiếp tục xem phim truyền hình, buông luôn một câu: "Xách đi!"

Lục Lục lập tức nghi ngờ, hay là chiếc Laptop này có vấn đề gì đó, nhưng cô đã trả giá, họ cũng đã ừ rồi, thì cô còn nói gì được nữa? Cô bảo chủ hàng cắm điện, bật máy, xem xét một hồi, thấy không có vấn đề gì, bèn trả tiền xách nó về.

Bây giờ Lục Lục không thể nhớ ra khuôn mặt cô gái bán hàng đó nữa. Vả lại, khu vực đó bị di dời, cửa hàng cũng đã chuyển đi đâu không biết. Và tất nhiên lại càng không thể biết ai là người chủ đã đem bán chiếc máy tính này cho cửa hàng…

Đúng là không nên mua bất cứ thứ đồ cũ nào. Máy tính, đồ gỗ, quần áo, đồ chơi… đều có quá khứ riêng của nó mà ta không thể biết. Quá khứ luôn "ẩn náu" bên trong mỗi đồ vật. Chúng *mang hơi* chủ cũ, ta không có cách gì xóa bỏ được.

Căn nhà này cũng là nhà cũ…

Lục Lục miên man suy nghĩ.

Cùng một thời điểm – căn hộ hai tầng cũ kỹ - có thể xuất hiện nhiều khung cảnh khác nhau. Chu Xung ngồi ở ban công chơi ghi-ta, Lục Lục vào bếp làm cơm; một ông già ngồi hút thuốc ở ban công, một phụ nữ ngoài bảy mươi tuổi đang ngồi đi-văng xem tivi, một người đàn ông dáng người vừa phải đang ngồi ở góc tường cầm chiếc kìm vặn xoắn dây thép, một phụ nữ ngoài ba mươi tuổi để tóc ngắn đang bưng món ăn đặt lên bàn, một cậu bé 12—13 tuổi đang ngồi dưới sàn hò reo với chiếc ô tô đồ chơi chạy pin… không rõ những người này có quan hệ thân thuộc ra sao, có thể họ là một gia đình chứ không chỉ là một cặp như Chu Xung và Lục Lục. Cả căn nhà nồng nặc mùi khói bếp khét lẹt dầu mỡ. Lại có một thiếu nữ 17-18 tuổi đứng trên gác thò đầu xuống mắng mỏ cậu bé nghịch ngợm gây tiếng ồn…

Và… ngay cả Chu Xung cũng là đồ second hand.

Anh ấy đã từng yêu, yêu say đắm, đã từng chung sống với cô bạn gái ấy nửa năm trời. Có lẽ hồi đó đêm nào anh cũng ôm chặt cô ta nằm ngủ. Sau này hai người chia ly, đau xót, ứa máu… hẳn người Chu Xung cũng bị ám mùi cô ta, dù mỗi ngày anh tắm gội chục lần cũng không thể tẩy hết mùi.

Nghĩ đến đây, Lục Lục bỗng nhìn sang con cá vàng trên bàn, nó vẫn lặng lẽ bơi đi bơi lại. Cô cầm cái hộp thức ăn cá rắc mấy hạt vào bể cá, nó há cái mồm xinh xắn đớp lấy rất nhanh. Sau đó nó dúi đầu vào vách kính, ve vẩy đuôi, cứ thế đứng nhìn Lục Lục. Tại sao Chu Xung không thích Lục Lục nhắc đến cô gái ấy?

Lục Lục vốn biết khi cô đơn rất không nên suy nghĩ lan man. Nhưng cô không thể không nghĩ, sau đó là phỏng đoán, tiếp theo là đi vào chỗ bế tắc. Có phải cô gái ấy mắc bệnh hiểm nghèo? Có phải Chu Xung và cô ấy đã tổ chức đám cưới ma không?

Nghĩ đến đây Lục Lục rùng mình. Nhưng cô vẫn không thể ngăn mình tiếp tục tưởng tượng.

Sau khi mất người bạn gái. Chu Xung thấy đời mình trống vắng, buồn bã không nguôi, cách duy nhất để tự an ủi là… làm đám cưới ma với cô ta.

Rồi thời gian làm thay đổi tất cả.

Ngày lại ngày trôi đi, Chu Xung dần thoát ra khỏi nỗi bi thương. Đám cưới ma trước đây chỉ là một nghi thức thể hiện tình cảm sâu nặng của anh dành cho người bạn gái, chứ không phải tờ đăng ký kết hôn, nó không có giá trị ràng buộc về mặt pháp lý. Chu Xung không thể sống độc thân suốt đời, cho nên anh mới nhờ trang web "Lưới tình" giới thiệu cho mình một cô gái nào đó. Cô gái đầu tiên mà họ giới thiệu là Lục Lục. Anh vừa gặp đã ưng ngay, thực ra đó chỉ là một sự gật đầu tùy tiện rất dễ hiểu của một người từng đổ vỡ tình cảm…

Vậy thì… họ tổ chức đám cưới ma ở đâu? Có phải ở trong căn nhà này không?

Lục Lục nhìn cái cầu thang dẫn lên gác tối om, cô rất ít khi lên đó. Có lẽ căn phòng trên gác là phòng tân hôn của đám cưới ma. Dù sao thì đó vẫn cứ là "đám cưới." Xét từ góc độ này, Chu Xung là người đã có vợ. Giờ đây, cũng tại ngôi nhà này, Chu Xung lại sống chung, trò chuyện, ăn cơm, cãi nhau, làm tình với Lục Lục. Họ không biết rằng trong căn nhà này còn có mặt một người khác, đó là cô dâu ma. Rất có thể cô ta đã nhập vào trong con cá vàng kia, ngày ngày uất hận nhìn chằm chằm gã phụ tình Chu Xung và cô vợ bé Lục Lục… Nếu không, tại sao cuộc sống của hai người bỗng dưng xuất hiện tấm ảnh cưới ma?

Lục Lục càng nghĩ càng thấy sợ. Cô thận trọng bưng cái bể cá đi lên gác đặt xuống sàn. Rồi đi xuống, vào thư phòng, xách chiếc Laptop lên gác, cũng đặt xuống sàn.

Xong xuôi, cô lại đi xuống, cúi nhìn mũi bàn chân mình, rón rén bước vào phòng ngủ. Bao giờ cũng vậy, mỗi khi thấy sợ, cô lại muốn chui vào chăn. Khi ai đó đang ở một mình, họ thường đi lại thoải mái, nhưng Lục Lục thì khác, cô thường rất cẩn trọng, cứ như là xung quanh có vô số người đang nhìn vào mình.

Vào phòng ngủ rồi cô chốt chặt cửa, nhẹ nhàng nằm xuống giường, lắng nghe mọi động tĩnh trong nhà. Chỉ thỉnh thoảng nghe thấy vài giọt nước tí tích ở đường ống dẫn khí sưởi. Cô không biết chiếc Laptop trên gác lúc này đang thế nào.

Nếu sáng mai anh bạn Hà đến khám phá ra *đôi mắt* nấp trong máy tính chỉ là vi-rút, nhưng *nó* không chịu đầu hàng, thì có lẽ đêm nay *nó* sẽ nghĩ cách đối phó…

Trên gác không một tiếng động, vẫn tĩnh lặng. Nếu bất ngờ xảy ra chuyện gì đáng sợ.

Nhưng không xảy ra chuyện gì cả thì lại càng đáng sợ hơn.

Thực ra Lục Lục sợ cái gì?

Chẳng rõ sau bao lâu, Lục Lục mơ hồ nhìn thấy chiếc Laptop từ trên gác theo cầu thang gác đi xuống!

Nó lôi theo chuột và bàn phím, trông rất quái dị. Trong bóng tối nhờ nhờ thấp thoáng, cô nhìn thấy một bàn tay đang

cầm chuột, rồi thấy hai bàn tay đang nhẹ nhàng gõ bàn phím. Bàn tay cầm chuột rất to, là bàn tay nam giới. Hai bàn tay trên bàn phím thì nhỏ, là nữ. Lục Lục không thấy sợ hãi, cô chỉ băn khoăn hỏi: "Sao lại là ba bàn tay? Không đúng!" Hình như câu nói này đụng đến cái gì đó, một bàn tay trên bàn phím biến mất, tất cả chỉ còn lại hai bàn tay tiếp tục thao tác máy tính. Nhưng Lục Lục vẫn cảm thấy không ổn, vì cả hai bàn tay đều là tay phải!

Chương 16: Cao thủ

Sáng sớm hôm sau, lúc Lục Lục tỉnh dậy, thì Chu Xung đang ngồi bên giường nhìn cô. Nhớ lại giấc mơ đêm qua, không hiểu sao Lục Lục rất muốn bật cười. Ánh nắng chiếu vào sống mũi cao cao của Chu Xung, đường nét trông rất đẹp. Cô cảm thấy tràn trề hạnh phúc.

Chu Xung cười, nói: "Sao tối qua em lại bưng cả bể cá và máy tính lên gác?"

Lục Lục nói: "Em ở nhà một mình, thấy sợ…"

Chu Xung nâng mặt cô lên, tặng cô một nụ hôn nồng nàn: "Em vốn rất can đảm kia mà?"

Lục Lục: "Đúng thế, nếu không, em đâu dám đi hai lần bê chúng lên gác tối om?"

Chu Xung: "Tại sao em lại sợ con cá vàng ấy?"

Lục Lục đưa mắt đảo tròn, cô không muốn Chu Xung giận, bèn nói: "Cứ tối đến là em sợ đôi mắt."

Hôm nay "Lưới tình" gọi điện mời Chu Xung đến, không biết là về việc gì.

Lục Lục ở nhà xem tivi. Cô chờ đến xâm xẩm tối vẫn chưa thấy Chu Xung về.

Chuông cửa reo. Lục Lục nghĩ là Chu Xung, nhưng không phải, thì ra là cao thủ máy tính Hà, cô vội mở cửa. Anh ta trạc tuổi Lục Lục, người gầy gầy nhỏ thó, vai khoác chiếc túi màu bộ đội, trông rất giống một tay thợ khóa.

Lục Lục nói: "Phiền anh quá, phải lặn lội đến tận đây."

Cao thủ Hà nói: "Tôi cũng đang rỗi mà."

Lục Lục lên gác bê chiếc Laptop xuống đem vào thư phòng. Cao thủ Hà bước vào, đặt cái túi xuống, ngồi trước máy tính hỏi: "Nó làm sao?"

Lục Lục: "Tôi cứ cảm thấy trong máy có một đôi mắt…"

Hà mỉm cười: "Cô nói cụ thể xem?"

Lục Lục tóm tắt các sự việc gần đây. Cao thủ Hà bật máy điều tra, màn hình màu xanh hiện lên với vô số hàng chữ tiếng Anh dày đặc. Lục Lục hồi hộp nhìn giao diện trước mắt, có cảm giác mình đang đi theo vị bác sĩ vào nội tạng của con bệnh, có thể nhìn thấy tim, gan, phổ nóng hổi. Lúc này cô cần tìm ra đôi mắt đang ẩn náu kia.

Cao thủ Hà gõ lạch xạch hơn mười phút, rồi khởi động máy chạy bình thường.

Lục Lục nhìn anh ta, thận trọng hỏi: "Có vấn đề gì?"

Cao thủ Hà nói: "Kỳ lạ! Hai người không hề biết cập nhật phần mềm diệt vi-rút mới nhất, thế mà máy này cũng không bị nhiễm vi-rút. Giỏi đấy!"

Câu nói này khiến Lục Lục càng sợ: "Ý anh là máy này không vấn đề gì?"

Cao thủ Hà khẳng định: "Không vấn đề gì hết!"

Lục Lục bỗng thấy kinh hãi đến cùng cực. Có cảm giác luôn bị một người suốt ngày bám theo không rời nửa bước, *hắn* không làm gì cũng không nói gì hết. Bây giờ cô mời đại sư âm dương đến xua đuổi *hắn*, nhưng đại sư chỉ đi loanh quanh mấy vòng rồi phán rằng ở đây không có kẻ lạ mặt nào cả! Còn *hắn* thì vẫn đứng ngay gần đây lẳng lặng nhìn cô, và vẫn không làm gì, không nói gì.

Cao thủ Hà nói: "Hình như cô chưa thật yên tâm. Thế này vậy: tôi sẽ cài đặt lại windows, mọi thứ sẽ như mới!"

Lục Lục gật đầu lia lịa: "Được, được, được!"

Dù đôi mắt kia ẩn nấp ở đâu và trốn thoát được cuộc khám nghiệm, nhưng nếu bây giờ bị xóa sổ sạch sẽ thì ngươi cũng hết đất sống!

Cao thủ Hà lấy ra một đĩa CD, bắt đầu cài đặt lại hệ thống. Hơn mười phút sau đã hoàn thành. Lục Lục nhìn màn hình với các giao diện mới tinh, cô thấy yên tâm hơn rất nhiều. Cô không biết đôi mắt kia đã đi đâu, nhưng chắc chắn nó đã bị tan thây, không thể tác oai tác quái được nữa.

Việc đã hoàn tất, cao thủ Hà chào ra về, "Thực ra việc này đơn giản, cô chỉ cần gọi một anh thợ máy tính làm là xong ngay."

Lục Lục có phần ngượng nghịu. Nếu mạng chính phủ bị tin tặc xâm nhập, họ mời cao thủ Hà đến còn có lý; còn cô thì lại mời anh ta đến chỉ để cài đặt lại hệ thống…

Lục Lục: "Tôi cứ tưởng là nghiêm trọng…"

Hà cười nhẹ nhõm như không: "Cần gì, cô cứ gọi điện cho tôi."

Tiễn cao thủ Hà đi rồi, Lục Lục vội quay vào bật máy thử xem sao. Cô vẫn thấy thấp thỏm. Laptop không bị hacker tấn công, vậy các chuyện đã xảy ra nên giải thích thế nào?

Chương 17: Khúc Thiêm Trúc trở về

Cao thủ Hà đi khỏi một lúc thì Chu Xung về, vừa vào cửa anh đã hỏi ngay: "Cao thủ máy tính có đến không?"

Lục Lục từ thư phòng bước ra, vừa giúp Chu Xung treo áo lên mắc vừa nói: "Có."

"Có tìm ra vi-rút không?"

"Không."

"Thế thì anh phải đập bỏ máy."

"Cứ để xem sao đã. Vừa rồi anh ta đã cài đặt lại window."

"Em không sợ nó nữa à?"

Lục Lục hơi do dự, nói: "Nếu lại phát hiện ra điều bất ổn… thì anh vứt nó đi!"

"Được. Máy của em, tùy em."

"Trang web "Lưới tình" tìm anh có việc gì?"

"Họ muốn mở cuộc họp báo về bài hát của anh, địa điểm tại Thượng Hải, họ mời anh đến dự."

"Tức là anh phải đi. Bao giờ đi?"

"Ngày 17 tháng 12, thứ Năm."

"Cũng tốt. Đây là cơ hội rất hay. Anh sẽ đi mấy ngày?"

"Hôm sau quay về luôn."

Lục Lục hơi buồn buồn: "Em lại ở nhà một mình…"

Chu Xung hôn vào má cô, nói: "Nếu em thấy sợ thì gọi một cô bạn đến ở cùng."

"Mấy hôm tới chúng ta nên ra phố, anh cần mua vài bộ quần áo. Dự họp báo, nên ăn mặc cho đàng hoàng một chút."

"Anh mua quần áo thì em đừng góp ý gì là được."

“Được! Em chỉ đi cùng anh thôi. Anh nên mua cặp kính râm nữa. Ngôi sao phải có phong cách của ngôi sao.”

Chu Xung: “Vớ vẩn!”

Ngày 16 tháng 12, trời râm mát.

Buổi sáng, Lục Lục nhận được cú điện thoại từ một số máy lạ. Thì ra là của cô gái Hảo Thiên Trúc. Cách đây ít hôm cô gọi cho Thiên Trúc về tình hình Khúc Thiêm Trúc, cô ta đã lưu lại số di động của Lục Lục.

Giọng Hảo Thiên Trúc có vẻ gấp gáp: “Tôi cho chị biết một tin này.”

“Tin gì?”

“Khúc Thiêm Trúc đã trở về!”

“Trở về?” Lục Lục vừa mừng vừa thất vọng. “Từ bao giờ?”

“Cách đây hai hôm, ngày 14. Chị biết là ngày gì không?”

“Là ngày gì?”

“Chị ấy và bạn trai kết hôn ngày 11, theo tập quán dân gian, thì ngày 14 chị ấy sẽ trở lại nhà mẹ đẻ. Vậy là chị ấy đã trở lại thật. Nhưng chỉ có một mình…”

“Còn Triệu Tĩnh thì sao?”

“Không biết.”

“Không biết à?”

“Về hôm trước thì sáng hôm sau đến quán trà làm việc. Nói năng bình thường như mọi ngày, nhưng hễ ai hỏi rằng vừa rồi đi đâu thì Thiêm Trúc bắt đầu trở nên kỳ quặc, toàn nói linh tinh. Công an đã đưa chị ta về sở điều tra. Chị có quen bên công an phải không? Chị cứ hỏi họ xem sao.”

“Được! Cảm ơn nhé!”

“Chị hỏi Thiêm Trúc xem khi nào chị ấy trở lại làm việc. Tôi rất nhớ chị ấy.”

“Được, tôi sẽ hỏi hộ.”

Đặt di động xuống, Lục Lục bắt đầu suy nghĩ về vụ việc này. Lúc trước chỉ là hai người sắp cưới thì mất tích, đó là phần mở đầu của bài báo, thêm thông tin hôm nay thì coi như được viết được nửa bài, còn thiếu phần kết luận… hoặc còn gọi là còn thiếu đáp án.

Liệu công an có khai thác được đáp án từ miệng Khúc Thiêm Trúc không?

Lục Lục liền gọi điện cho người quen ở Sở công an để thăm dò tình hình về Khúc Thiêm Trúc. Người này giới thiệu cô với điều tra viên phụ trách vụ án này. Cô không ngờ sự việc lại phức tạp như vậy.

Công an gọi Khúc Thiêm Trúc đến, hỏi điều gì cô ta cũng trả lời trôi chảy, nhưng hễ hỏi: cô vào Triệu Tĩnh đã đi đâu, thì Thiêm Trúc mắt trợn tròn như ngủ mê gặp ma, rồi nói năng lung tung chắp vá, không sao hiểu nổi.

Triệu Tĩnh mất tích, Thiêm Trúc thì cùng đi, cho nên cô ta là nghi phạm đầu tiên. Cảnh sát chưa tìm ra manh mối, đương nhiên rất cần lời khai của cô ta, và ít ra đây cũng là người trong cuộc. Nhưng dù hỏi kiểu gì thì cũng không khai thác nổi bất cứ một thông tin nào, họ chẳng khác gì đang đối thoại với một kẻ đang mê sảng có thần kinh không bình thường.

Công an bí quá đành đưa Thiêm Trúc đi giám định thần kinh. Nhưng các bác sĩ không kết luận được, vì trường hợp này quá đặc biệt. Khám các chỉ số theo thông lệ, thì Thiêm Trúc rất bình thường, rất đủ "năng lực chịu trách nhiệm", nhưng hễ hỏi "Triệu Tĩnh đi đâu?" thì tư duy của cô ta lập tức rối loạn, thậm chí mất cả khả năng ngôn ngữ. Chuyển sang đề tài khác thì cô ta lại trở về trạng thái bình thường. Các chuyên gia không thể đưa ra kết luận, đây là việc chưa từng có trong lịch sử giám định thần kinh tư pháp.

Lục Lục cảm thấy khâm phục các vị chuyên gia ấy, vì họ rất tôn trọng y đức nghề nghiệp, tuyệt đối không tùy tiện đưa ra một kết luận nào đó cho xong chuyện; họ sẵn sàng thừa nhận rằng mình không thể đưa ra kết luận giám định chính xác. Đó mới là tinh thần trách nhiệm cao nhất! Hệ thần kinh của con người là một thế giới vô cùng bí hiểm, có nhiều trường hợp các chuyên gia cũng không thể giải mã được.

Khúc Thiêm Trúc càng không thể nói về tung tích của Triệu Tĩnh thì cô ta càng là đối tượng tình nghi số một.

Sau đó công an thẩm vấn lại, họ dùng máy kiểm tra nói dối. Các nhân viên điều khiển máy gắn các bộ cảm ứng vào ngón tay, ngực, cổ tay Khúc Thiêm Trúc, đo các thông số điện trở trên da, sự thay đổi của nhịp thở, của huyết áp… Lúc đó Thiêm Trúc ở trạng thái rất tỉnh táo, cô ta biết mình đang bị kiểm tra nói dối. Nhưng dường như cô ta lại không hiểu công an cần tìm hiểu điều gì.

Trước khi tiến hành kiểm tra, một nữ cảnh sát tuổi ngoài 40, giàu kinh nghiệm về lĩnh vực này đã trò chuyện "rất tự nhiên" với Thiêm Trúc.

"Hôm nay cô Thiêm Trúc bao nhiêu tuổi?"

"Hôm nay ư?"

"Xin lỗi. Năm nay?"

"26."

"Trông cô rất xinh."

Thiêm Trúc không nói sao, chỉ lặng lẽ, cảnh giác nhìn người nữ cảnh sát và chờ đợi.

“Cô thích công việc pha trà không?”

“Có.”

“Cô làm ở đó bao lâu rồi?”

“Đến tháng 2 sang năm thì vừa tròn một năm.”

“Cô có nhiều bạn không?”

“Nhiều! Tính cách tôi không giống con gái cho nên có nhiều cô gái rất thích tôi.”

“Có nhiều bạn nam không?”

“Cũng rất nhiều.”

“Anh ấy không ghen à?” Nữ cảnh sát này muốn lái câu chuyện sang Triệu Tĩnh nhưng chị không nói ra tên anh ta.

“Ai cơ?” Thiêm Trúc cảnh giác.

“Bạn trai của cô!”

Hai chữ *bạn trai* chẳng khác gì một lời nguyền khiến Thiêm Trúc đờ đẫn, rồi cô ta bắt đầu trở nên không bình thường nữa. Nhưng cô ta hoàn toàn không có vẻ gì là giả vờ điên dại, sắc mặt vẫn nghiêm chỉnh: “Bạn trai là cái gì? Là cái chậu sắt tráng men, đồ phản bội, tôi cực ghét không bao giờ chấp nhận! Tôi chỉ muốn lấy bùn nhão trát lên mặt hắn, cho hắn biến thành con lợn…”

Các bộ cảm biết truyền tín hiệu vào máy chủ để kiểm tra khả năng nói dối. Nhân viên điều khiển máy xác nhận: cả khi Thiêm Trúc ở trạng thái bình thường hoặc không bình thường, các chỉ số đều ổn định. Nói cách khác, Thiêm Trúc không nói dối một câu nào.

Người cảnh sát viên nhìn kỹ màn hình máy tính. Rồi bất thình lình tung ra một câu hỏi nhạy cảm: “Triệu Tĩnh đi đâu?”

Khi Thiêm Trúc nói đến chữ “con lợn” thì nét mặt vẫn tươi cười; nhưng khi nghe câu hỏi ấy của cảnh sát thì nét cười có vẻ trẻ con biến mất, rồi nói với ý tán đồng: “Về vóc dáng thì anh chàng họ Triệu là số một, nhưng chẳng có sự vật nào là tuyệt đối cả. Ví dụ bản thân tôi hồi nhỏ rất ngoan, nhưng lại rất thích cầm mũi dao rạch một đường trên đùi cô giáo…”

Máy tính cho biết các tham số sinh lý của Thiêm Trúc vẫn rất bình thường. Hình như cô ta đang kể về những ngày thơ ấu, đang trở lại với những ký ức rất đẹp. Nữ cảnh sát mỉm cười, ngắt lời: “Chúng ta nên nói về bố mẹ cô!”

Thiêm Trúc nghĩ ngợi, rồi nói: “Mẹ tôi… rất đanh đá nhưng cũng rất chịu thương chịu khó. Nếu chị về nhà tôi chơi, bà sẽ mời chị ăn nhiều món ngon…”

Nếu nói Thiêm Trúc là bình thường, thì một lúc nào đó lại không bình thường; nếu nói cô ta không bình thường, thì

một lúc nào đó lại thấy cô ta tuyệt đối bình thường.

Tuy nhiên, trong quá trình kiểm tra nói dối, cảnh sát sàng lọc ra được một từ quan trọng: phản bội. Có phải Khúc Thiêm Trúc phát hiện ra Triệu Tĩnh có hành vi phụ tình, sau đó cô giết anh ta không?

Nhưng đó chỉ là một từ, không thể coi là chứng cứ. Cảnh sát thấy bí, không biết nên xử lý nghi phạm đặc biệt này ra sao. Cuối cùng họ đành phải thả cô ta về nhà nhưng cấm đi khỏi thành phố, hễ cảnh sát triệu phải có mặt ngay lập tức. Nghe nói sau khi Khúc Thiêm Trúc ra khỏi sở công an thì lập tức rẽ vào một quán tạp hóa nhỏ mua cây kẹo dài ngậm luôn.

Triệu Tĩnh mất tích chỉ có Khúc Thiêm Trúc biết, nhưng hình như cô ta bị cái gì đó chặn họng, hoặc là, bị ai đó rút mất trí nhớ…

Lục Lục quyết định tạm thời không đi phỏng vấn Khúc Thiêm Trúc. Cô ta vừa bị công an phỏng vấn mấy lần, đang lúc nhạy cảm lại đến phỏng vấn tiếp thì không thể khai thác được gì, chỉ khiến cô ta càng hoang mang mà thôi. Cô ta đang ở trạng thái kỳ quái như thế, ngay công an còn không thẩm vấn được điều gì, thì Lục Lục lại càng không thể tìm ra thông tin. Cô đoán chắc chắn Khúc Thiêm Trúc đã bị một cú sốc ghê gớm nào đó, có lẽ ít hôm nữa sẽ dần bình phục.

Lục Lục gọi điện cho Hảo Thiên Trúc, hỏi được số di động của Khúc Thiêm Trúc. Cô muốn làm quen trước đã, rồi sẽ tiếp cận như một người bạn, như thế sẽ có hiệu quả hơn. Hảo Thiên Trúc cũng cho biết người quản lý quán trà cũng đã biết tin tức Khúc Thiêm Trúc được thả về, và cho rằng cô ta bị bệnh tâm thần hiếm gặp, tiếp xúc bình thường không thể nhận ra. Người quản lý quán trà đã gọi điện đến nhà Thiêm Trúc, nói rằng cô bỏ việc dài ngày nên bị sa thải.

Lục Lục bèn gọi cho Khúc Thiêm Trúc, chuông reo rất lâu mới thấy cô ta nghe máy. Một giọng nữ rất trầm.

“Ai đấy?”

“Là Khúc Thiêm Trúc phải không? Tôi là Lục Lục, bạn của Hảo Thiên Trúc.”

“Cô là ai?”

Lục Lục chợt nhớ rằng Hảo Thiên Trúc từng nói tên Hảo Thiên Trúc là tên cũ, tên mới đổi là Hảo Thiên Dực, ở khách sạn Tây Sơn đều gọi cô ta bằng tên mới. Lục Lục bèn cải chính: “Tôi là bạn của Hảo Thiên Dực.”

“Chào cô.”

“Thiên Dực hay nhắc đến cô, tôi rất muốn làm quen với cô. Tôi nói thế này có… đường đột quá không?”

“Không sao.”

“Tôi mới về thủ đô vài năm nay, rất ít bạn bè, bạn cùng đi dạo phố cũng chẳng có. Hôm qua tôi đi hiệu mua hai cái mũ, một cái màu đỏ, một cái màu đen, đều rất đẹp. Thiên Dực nói cô rất thích mũ, tôi muốn gửi bưu điện tặng cô một cái.”

“Thế thì ngại quá. Tôi đã có rất nhiều mũ. Cảm ơn nhé!”

“Mũ của con gái đâu phải để đội, mà là để ngắm nghía. Tôi sẽ tặng cô chiếc màu đỏ, cô nhắn tin vào di động cho tôi biết địa chỉ đi?”

“Được! Đúng là tôi rất thích mũ.”

Không ngờ hai bên nói chuyện rất ổn, từ chuyện mũ, giày dép… câu chuyện dần trở nên thân thiết. Nhưng Lục Lục vẫn rất thận trọng để giữ chừng mực, tuyệt đối không nhắc đến hai chữ bạn trai. Sắp ngừng điện thoại, Khúc Thiêm Trúc có phần quyến luyến, nói: “Cô đừng quên, là chúng ta đã hẹn nhau đi chơi phố đấy nhé.”

“Được.”

Chương 18: Người mù

Buổi chiều, Lục Lục và Chu Xung cùng ra ngoài.

Ngày mai là ngày 17 tháng 12, Chu Xung đi họp báo ở Thượng Hải. Lục Lục đưa anh đi mua sắm quần áo.

Cả hai rất ít khi ra phố, Lục Lục rất mong trời đẹp, nhưng chiều nay bầu trời tối sầm đầy mây đen. Mọi ngày trẻ con chạy nhảy nô đùa khắp sân, nhưng hôm nay trời lạnh, chúng bị cha mẹ giữ ở nhà.

Chung cư của họ được sơn màu ghi, đứng sừng sững dưới bầu trời âm u, chúng như chìm lẫn vào màu trời. Trong số các cửa sổ cao, Lục Lục nhìn thấy có một ô cửa dán chữ Song Hỷ đã bạc màu.

Chu Xung định gọi tắc-xi, nhưng Lục Lục nói nên đi tàu điện ngầm, vì lúc này là giờ đi làm nên đường rất đông. Chu Xung đồng ý. Muốn đi tàu thì phải xuống hầm để vào ga. Cả hai đi xuống và không ngờ lại gặp *người ấy*.

Lối đi xuống ga không đông người. Một thanh niên thấp bé đang chơi ghi-ta và hát; hai phụ nữ bày bán găng tay, bít tất và bán các loại kẹp văn phòng phẩm; một người đàn ông ngồi ở gần lối lên, tuổi ngoài bốn mươi, tóc hơi dài, bù xù, mặc áo gió màu xanh, đeo kính râm kiểu cũ, bên cạnh dựng cây gậy trúc, đầu gậy treo một lá cờ trên viết mấy chữ gì đó.

Lục Lục hỏi Chu Xung: “Ông ta ngồi đó làm gì nhỉ?”

Chu Xung đang bước lại gần cậu bé chơi đàn, đặt một tờ tiền vào cái hộp sắt đặt trước mặt cậu ta. Sau đó anh quay lại bên Lục Lục: “Em nói ai?”

Lục Lục khẽ nói: “Người đàn ông đang ngồi kia kìa…”

Chu Xung ngoảnh sang, rồi nói: “Anh không nhìn thấy.”

Lục Lục: “Người đeo kính râm, anh chưa thấy à?”

Chu Xung: “Em ơi, mắt em sao thế? Đó là người phụ nữ.”

Lục Lục lại nhìn lại, rõ ràng là người đàn ông, bèn nói: “Người mặc áo gió màu xanh, anh nhìn lại đi! Là phụ nữ sao được?”

Lục Lục ngỡ Chu Xung đùa cô, nhưng trông anh rất nghiêm túc. “Chính xác là phụ nữ.”

Lục Lục hơi choáng. Vẫn là một người đó, cô nhìn là nam, Chu Xung nhìn là nữ.

Cô nói: “Anh đừng đùa em nữa, em sợ đấy!”

“Sao lại nhát thế? Được! Ừ thì nam.”

“Ông ta là ăn mày à?”

“Thầy bói.”

“Sao anh biết?”

“Là người mù. Đeo kính râm, lại có cây gậy kia nữa.”

Đúng thế, khi cả hai bước lại trước mặt người đó, thì ông ta nói: “Hai người có định nghe nói mấy câu không?” Giọng ông ta không trầm không cao, hơi khó phân biệt giới tính, lại không nói tiếng phổ thông, nên rất khó nghe. Chu Xung đi thẳng, đáp: “Không.”

Lục Lục thì dừng lại, nhìn lá cờ treo trên cây gậy trúc, cây gậy ấy không viết mấy chữ thường gặp như là “Thiết khẩu trực đoán” hay “Thông thiên hiểu địa[1]… mà là một câu rất dễ hiểu: *chúng ta mới chỉ biết một nửa thế giới.*

[1] Nghĩa là: Đã phán là trúng, hiểu rõ lẽ trời đất.

Câu này đã níu chân Lục Lục.

Cô nói: “Bác ơi bác có thể giải thích hàng chữ viết trên lá cờ này không?”

Chu Xung nói: “Em làm gì thế?”

Lục Lục nắm tay Chu Xung ra hiệu.

Người mù nói: “Chỉ là một câu nói thật. Sống là ban ngày, chết là ban đêm. Chúng ta mới hiểu ban ngày thôi.”

Lục Lục: “Tức là… bác hiểu về ban đêm?”

Người mù: “Đương nhiên. Thế giới của tôi là ban đêm mà?”

Lục Lục: “Bác thử miêu tả một chút, tôi rất muốn nghe.”

Người mù: “Người chết tựa như ngọn đèn tắt, nhưng không có nghĩa là không còn gì nữa, chỉ là bỗng nhiên biến thành bóng tối, trong cái thế giới tối đen, thể xác ta không còn nhưng ý thức thì vẫn tồn tại… tựa như… để tôi nghĩ thêm… tựa như trạng thái cô đang nằm mơ. Cô hiểu rồi chứ?”

Chu Xung đứng bên quan sát người mù, ông ta có vẻ rất hài hước. Anh đưa tay lật mặt sau lá cờ, không thấy viết chữ gì.

Lục Lục: “Tôi muốn biết về tương lai – bác có đoán được không?”

Người mù: “Cô muốn biết về gì?”

Lục Lục: “Ví dụ… bạn trai tôi có phản bội tôi không.”

Chu Xung ngẩn ra nhìn người mù, rồi lại nhìn Lục Lục. Anh không ngờ Lục Lục lại hỏi câu này.

Người mù lắc đầu, nói: “Điều này thì tôi chịu không đoán được. Nhưng tôi có thể cho cô biết một điều khác, nếu cô muốn nghe.” Rồi ông ta, bằng một giọng rất kỳ dị, nói ra một câu khiến người ta phải lạnh gáy. “Cô và chồng cô, ai chết trước.”

Chu Xung lập tức kêu lên: “Này, thầy bói đừng ăn nói linh tinh! Nếu không nể thầy là phụ nữ thì tôi phải đá cho thầy một phát đấy!”

Lục Lục kinh ngạc ở chỗ Chu Xung nói ông ta là phụ nữ, mà ông ta không hề cải chính, vẫn nhắc lại với Lục Lục và cũng là để cho Chu Xung nghe: “Nếu cô muốn nghe.”

Lục Lục đưa ra tờ tiền mười đồng đặt vào tay người mù, nói: “Không muốn. Cảm ơn bác.” Rồi nói với Chu Xung: “Chúng ta đi thôi!”

Chu Xung gạt tay Lục Lục ra, rồi ngồi xổm trước mặt người mù, chẳng lịch sự gì hết, anh đưa tay đụng vào cái kính râm của thầy bói: “Hôm nay tôi đi mua kính râm, thầy bán cho tôi được không?”

Người mù không đáp, chỉ mân mê tờ mười đồng, cẩn thận gấp lại rồi cất vào túi áo; ông ta lại rút ra một mảnh giấy giơ về phía Lục Lục, nói: “Tôi biếu cô cái này.”

Lục Lục cầm mảnh giấy, thấy không có chữ gì hết.

Người mù nói: “Lời giải ở trong đó, cô nên giữ cẩn thận.”

Lục Lục khẽ nói: “Cảm ơn…” rồi cô khoác tay Chu Xung bước đi.

Đi qua một chỗ rẽ, Chu Xung hỏi: “Trên đó viết những gì?”

Lục Lục đưa anh mảnh giấy, nói: “Không viết gì cả.”

Chu Xung dừng lại, lật đi lật lại xem. Mảnh giấy rất dày, rất trắng, bóng láng, phản chiếu ánh đèn dưới tuyến đường tàu điện ngầm. Nhìn đi nhìn lại, rồi Chu Xung bỗng nói: "Có đấy!"

Lục Lục ngạc nhiên: "Sao em không nhìn thấy nhỉ?"

"Sờ thử xem!"

Lục Lục cầm mảnh giấy, xem kỹ… quả nhiên trên đó có một khoảng tròn tròn hơi lồi lên, nó như một hình vẽ thì phải.

Cô ngờ ngợ nhìn Chu Xung: "Thế này là sao?"

"Mật mã Da Vinci."

"Anh nghiêm túc một chút đi!"

"Chắc chắn là họ đưa ra một thứ mà em không hiểu, nếu không, một tờ giấy bán những mười đồng thì quá đắt."

"Chắc là hình vẽ này phải chứa đựng thông tin gì đó."

"Em cho rằng có thể là thông tin gì?"

"Em sao biết được?"

"Thế thì ai biết?"

"Em cũng chịu."

Chu Xung quay lại, Lục Lục đuổi theo, hỏi: "Anh đi đâu thế?"

"Anh sẽ nói chuyện với bà ta."

"Nói chuyện gì?"

"Hỏi xem, như thế là ý gì."

Lục Lục nghĩ là Chu Xung quay lại đánh người thầy bói, bèn cố kéo lại: "Chúng ta đi mua quần áo!" Nhưng không được, cô đành đi theo anh.

Cả hai trở lại chỗ cũ thì không thấy người mù ấy đâu nữa, chỉ còn lại hai người bán hàng tạp hóa đang nói chuyện với nhau và cậu thiếu niên đang đàn hát.

Lục Lục nhìn quanh bốn phía, băn khoăn: "Có lẽ người ấy không muốn nói chuyện với chúng ta."

Chu Xung: "Những kẻ chuyên bày trò bịp bợm bao giờ chả có tật giật mình."

Lục Lục: "Em có cảm giác vừa nãy ông ta ngồi đây chỉ là để chờ chúng ta."

Chu Xung: "Em lại bắt đầu nghi ngờ tưởng tượng đủ thứ rồi!"

Cả hai đi về phía tàu điện ngầm.

Chu Xung: "Em thật dễ tin! Thời nay chỉ có các ông bà già mới nghe bọn họ tán nhăng tán cuội thôi!"

Lục Lục im lặng. Họ bước đến chỗ máy bán vé tự động. Chu Xung nói: "Liệu anh có phản bội em không, chi bằng em cứ hỏi thẳng anh."

Lục Lục vẫn im lặng. Họ mua vé rồi ra sân ga chờ tàu đến. Chu Xung lại nói: "Hay là… anh mua cho em cái ống nhòm nhìn cực xa, để em lên nóc nhà mà nhìn tương lai?" Chu Xung đã nhận ra tâm trạng Lục Lục không ổn, anh bèn tìm đánh lảng sang chuyện khác.

Lục Lục nhìn vào đường ngầm hun hút tối om, cô vẫn không nói gì.

Chu Xung không nén được nữa: "Kìa sao thế? Em bị bà thầy bói yểm bùa rồi à?"

Rốt cuộc cô cũng mở miệng: "Em nghĩ một chuyện…"

"Chuyện gì?"

Lục Lục hơi do dự, rồi nói: "Trong máy tính nhà chúng ta có một đôi mắt, còn người thầy bói vừa rồi thì khiếm thị…"

Chu Xung chưa kịp hiểu ý Lục Lục là gì, anh ngẫm nghĩ, rồi hít vào một làn khí lạnh: "Thế đấy! Phụ nữ rất hay liên tưởng đủ thứ! Em lại dọa anh rồi?"

Chương 19: Một đêm ở cùng Khúc Thiêm Trúc

Sáng hôm sau Lục Lục ra sân bay tiễn Chu Xung. Anh lên máy bay rồi, Lục Lục vẫn ngồi lại ở phòng chờ, cô cảm thấy rất trống trải. Liệu Chu Xung ngồi trên máy bay có cảm thấy trống trải không? Đột nhiên, Lục Lục muốn làm một hành động lãng mạn như bạn trai của Hồ Tiểu Quân…

Cô muốn mua ngay vé máy bay, rồi bí mật đi cùng chuyến bay với anh. Chờ khi máy bay cất cánh, Lục Lục nhẹ nhàng bước đến bên Chu Xung, hỏi: "Anh cần đồ uống gì ạ?" Chu Xung sẽ phản ứng thế nào nhỉ? Chắc anh sẽ rất ngạc nhiên, rồi hỏi cô tại sao lại làm thế? Lục Lục tươi cười nói rõ suy nghĩ của mình. Có thể anh sẽ càu nhàu: "Em định đi thì cũng nên nói trước với anh, đừng làm thế này!"

Nghĩ vậy thôi chứ Lục Lục không hành động. Cô chậm rãi đi ra khỏi phòng chờ, đứng ngoài cửa ngẩng nhìn bầu trời xanh, nhìn các chuyến bay lên xuống… không rõ Chu Xung đang ngồi trên máy bay nào?

Có ba người đang kéo va-li bước vào phòng chờ, một người đội mũ lưỡi trai – trông quen quen, anh ta là ai nhỉ? À, đó là nhà sản xuất phim Cố Trường Vệ - một nhân vật nổi tiếng.

Lục Lục lại nhìn bầu trời. Cô tưởng tượng bất chợt có người vỗ vai cô. Và khi ngoảnh lại nhìn, người đó sẽ là Chu Xung. Cô vội hỏi tại sao anh lại xuống máy bay? Chu Xung cười nói: "Anh không muốn xa em." Lục Lục nói: "Chỉ vì thế thôi à?" Chu Xung: "Ừ…"

… Chuyện đó không thể xảy ra, Lục Lục có cảm giác tình yêu giữa cô và Chu Xung tựa như thảm cỏ đầu mùa đông, xanh tốt đấy, nhưng ai biết chắc trong đó không có những con côn trùng chuyên phá hoại thảm cỏ đẹp đẽ đó? Và, nếu nghĩ từ một góc độ khác, nếu Chu Xung là một chàng trai luôn phục tùng, luôn thỏa mãn mong muốn của Lục Lục, thì liệu cô có yêu anh nữa không?

Lục Lục đứng thêm một lúc nhìn mấy chục chiếc máy bay lên xuống… sau đó mới lên xe buýt trở về.

Buổi chiều, cô ngồi trong thư phòng mải miết viết bài. Kể từ khi cài lại windows, máy tính chạy nhanh hẳn. Bên ngoài hành lang văng vẳng tiếng trẻ con chạy nhảy nô đùa, còn nghe rõ cả tiếng mấy bà già nhắc nhở chúng.

Hiện cô đang viết về một nhân vật nữ cấp tiến, cô đã phỏng vấn xong từ tháng trước nhưng chưa viết ngay, vì thấy hứng thú với vụ án mất tích.

Lục Lục không phải nhà báo chuyên nghiệp, cô không thích viết bài từ góc độ người ngoài cuộc, cô muốn thể hiện vai trò của người có tham gia sự việc thậm chí tác động đến sự việc, thể hiện những cảm nhận của người trong cuộc.

Tối qua Lục Lục lại nói chuyện điện thoại với Khúc Thiêm Trúc, cả hai nói về mũ thời trang, giầy dép, thắt lưng rồi đến khăn quàng… Lục Lục luôn tránh nói các từ nhạy cảm như du lịch, xe lửa, tập thể hình, huấn luyện viên, câu lạc bộ Mu Us Desert, tình yêu, sở công an, mất tích, máy kiểm tra nói dối…

Cả hai trò chuyện rất vui vẻ, nhưng vẫn có thể nhận ra tiếng cười của Khúc Thiêm Trúc có nét buồn bã.

Cô vừa viết xong bài thì Chu Xung gọi điện về, nói rằng anh đã đến khách sạn, 8 giờ tối nay dự cuộc họp báo…

"Chu Xung, nếu lúc máy bay cất cánh, em bỗng có mặt bên anh thì anh sẽ thế nào?"

"Anh sẽ rất mừng. Lúc máy bay bắt đầu cất cánh, anh đã nghĩ lẽ ra nên đưa em đi cùng."

"Thật không?"

"Thật! Ngồi ghế bên cạnh anh là một cô gái trông rất giống người mù xem bói hôm nọ, mồm cứ bô lô ba la bắt chuyện với anh, ngán quá thể."

"Vì ngán cô ta nên anh mới nhớ đến em chứ gì?"

“Đúng là phụ nữ chỉ nghĩ lung tung.”

Nói chuyện điện thoại xong, Lục Lục cảm thấy rất vui. Cô gọi một bánh pizza, một suất súp Nga, ăn xong thì trời dần tối.

Lục Lục định chơi game “World of Warcraft”. Trước khi chơi, cô lên gác nhìn qua một lượt. Gác rất hẹp, chỉ khoảng hai chục mét vuông. Lục Lục ngại rằng để đến khuya mới lên thì cô sẽ cảm thấy sợ. Lúc này, khi ngoài kia vẫn có tiếng trẻ con nô đùa thì cô cứ lên quan sát trước cho yên tâm.

Cầu thang bằng sắt uốn khúc khá dốc. Mỗi khi lên xuống Lục Lục đều cảm thấy nguy hiểm. Cầu thang chếch vươn lên nóc nhà, trên nóc có một tum hình vuông, mở cửa tum là có thể nhìn ra ngoài.

Lục Lục thận trọng đi lên tầng hai bật đèn rồi nhìn khắp lượt. Đàn ghi-ta điện, bộ chỉnh âm, các thùng loa lớn nhỏ, những mớ dây điện rối mù, các giá đỡ, những mảnh giấy vương vãi… cô nhìn khắp lượt.

Rồi Lục Lục xuống cầu thang, thầm nghĩ, nếu bịt được cái tum trên kia thì tốt.

Sau đó cô bước đến toilet. Rất sạch sẽ ngăn nắp, không thấy một con sâu nào. Hôm trước cốc bị đổ, bàn chải răng bị rơi xuống sàn, cô đã mua bàn chải màu tím. Lục Lục nhìn nó thật kỹ, rồi cầm lên. Vẫn là chiếc bàn chải đánh răng chứ không phải là con sâu ghê tởm. Lục Lục thấy thật sự yên tâm.

Trời đã tối hẳn, lũ trẻ con đã về nhà, không gian trở lại yên tĩnh. Cô vào thư phòng, đóng cửa lại, chuẩn bị lên mạng chơi game.

Cô bỗng tròn mắt: trong thùng rác lại có thêm một file! Tim cô bỗng đập thình thịch. Lẽ nào đôi mắt ấy vẫn tồn tại?

Cao thủ Hà đã làm mới hệ thống, tựa như thay hết lục phủ ngũ tạng của một con người, thế mà đôi mắt kia lại bắt đầu chớp chớp! Toàn thân Lục Lục như bị đóng băng. Chu Xung đi vắng, cô phải làm gì bây giờ?

Nghĩ một hồi, cô bèn rút dây điện nguồn, bê chiếc Laptop lên, rảo bước đến gần cửa sổ định quăng đi cho nó tan thành trăn mảnh. Phần cứng đã tan tành thì ngươi đâu còn chỗ mà nấp? Từ cửa sổ tầng năm nhìn xuống thấy một ông già và ba bà già đang tập thái cực quyền dưới ánh đèn đường, rất thư thả, có vẻ như cả tiếng đồng hồ nữa chưa chắc đã kết thúc.

Lục Lục lại bưng Laptop vào đặt lên bàn, bật máy, nhìn vào thùng rác một lúc, rồi cô quyết định mở nó. Chắc lại là tấm ảnh cưới ma, cô dâu có lạ? Cô tìm thấy nó ở một chỗ khuất trong thùng rác, rồi mở xem, nhưng lại là một hàng chữ: *các người mới chỉ hiểu một nửa thế giới này!*

Dòng chữ của người mù! Người mù thoắt hiện thoắt ẩn! Tức là, đôi mắt của người mù ấy nấp trong máy tính!

Tim Lục Lục “thịch thịch thịch…” đập dữ đội như sắp vỡ tung. Cô có cảm giác dòng chữ này viết sau lưng tấm ảnh, có thể lờ mờ nhìn thấy những đường vân ở đáy tờ giấy ảnh; có lẽ tấm ảnh này là tấm ảnh cưới ma! Nhưng lần này là chú rể nhắm mắt, còn cô dâu lại mở mắt, cả hai đang quay lưng về phía Lục Lục, hoặc đúng hơn lúc này Lục Lục đang đứng sau lưng tấm ảnh cũ kỹ chụp hai người.

Lục Lục "close" nó, rồi chợt nhận ra thùng rác lại mọc ra một file nữa, cô run rẩy mở ra, vẫn là dòng chữ sau một tấm ảnh, nhưng là một dòng chữ mới: *cô muốn biết mật mã của tấm ảnh cưới ma không? Ta sẽ cho cô biết. Cắm tai nghe vào máy, sẽ nghe thấy giọng nói của ta.*

Lục Lục có cảm giác như mình đang bay trên mây, bụng cô thắt lại. Đôi mắt ẩn náu trong máy tính đang muốn nói chuyện với cô.

Không cần mở phần mềm công cụ nào, nó vẫn nói chuyện được? Cũng tức là dù cắm tai nghe hay không, nếu nó muốn nói thì máy tính sẽ truyền âm của nó!

Nhưng tại sao nó lại dặn Lục Lục đeo tai nghe vào?

Có lẽ là vì nó không muốn bất cứ ai khác nghe thấy giọng nói của mình. Nếu Lục Lục cắm tai nghe thì nó chỉ nói với một mình Lục Lục.

Nhưng Lục Lục không dám đeo tai nghe. Cô sợ việc một mình nghe giọng nói chẳng rõ của người hay ma; đeo tai nghe rồi, cô sẽ cách biệt với âm thanh cuộc sống thực, thế giới chỉ còn lại cô và nó, cô sẽ cô độc, tuyệt vọng và kinh hãi đến đâu! Chỉ thoáng nghĩ đến điều đó, cô đã lạnh toát sống lưng.

Tay Lục Lục run run chộp lấy di động gọi cho Chu Xung. Tắt máy. À! Chắc là Chu Xung đang dự họp báo. Lúc này cô buộc phải một mình đối mặt với tất cả.

Lục Lục nghĩ ngợi. Rồi cô cẩn thận bưng chiếc Laptop lên cứ như nó là quả bom hẹn giờ và bước ra ngoài cửa.

Cầu thang hẹp rất yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của Lục Lục. Cô cúi nhìn chiếc Laptop đã gắn bó với mình hơn một năm nay, hình như nó biết cô định làm gì nhưng nó không có phản ứng nào hết, chỉ im lặng như đã ngủ say.

Cô xuống tầng trệt, rồi bước đến cái thùng rác, nhìn quanh bốn phía. Đèn đường rất sáng, nhưng tuyệt đối vắng lặng. Cô nâng chiếc Laptop lên rồi ném thật mạnh xuống mặt đường xi-măng. Lẽ ra đây là việc của Chu Xung, nhưng bây giờ cô lại là người thực hiện. Cô hơi run rẩy. Một tiếng va đập mạnh, chiếc Laptop vỡ tan tành…

Điều khiến cô ngạc nhiên là rõ ràng vừa rồi cô không thấy bóng ai, nhưng sau tiếng động đập vỡ máy tính thì lập tức có một bà già xuất hiện. Bà đứng phía sau cái thùng rác, ánh mắt quàu quạu, nói giọng run run: "Nó đang tốt như thế sao lại đập bỏ?"

Lục Lục không biết bà ta là ai, cô chỉ ngẩn người nhìn. Tại sao bà ta lại đứng sau cái thùng rác? Lẽ nào bà ta chui ra từ cái máy tính vỡ?

Bà già lại nói giọng run run: "Con người thời nay toàn là ăn tàn phá hại!" Nói rồi bà ta bỏ đi. Lục Lục cho rằng bà già là người ở chung cư này, đang đi bới rác. Cô cũng hiểu nên tôn trọng người già nhưng đôi khi người già cũng quá đáng, hay cậy tuổi già để lên mặt chỉ trích người khác.

Bà già đi đến chỗ ánh đèn lờ nhờ thì không thấy bóng đâu nữa. Lục Lục cúi nhìn đám linh kiện máy tính tan hoang ngổn ngang dưới mặt đường, không thấy đôi mắt chớp chớp nào hết. Gọi là *đôi mắt*, chỉ là một cách nói trừu tượng, *nó* như một cảm nhận tồn tại trong ý thức của con người chứ không thể phô bày trên mặt đất như một hiện vật. Vậy thì nó ở đâu? Tất nhiên là vẫn ở nhà.

Có lẽ khi Lục Lục bưng chiếc Laptop ra để đập bỏ thì nó đã khôn ngoan bay ra, men theo cái cầu thang sắt bay lên, luồn qua cái ô vuông trên nóc rồi chui vào một thiết bị âm thanh nào đó…

Lục Lục nhặt các mảnh máy tính vỡ bỏ vào thùng rác, rồi cô nhìn lên tầng năm của khu nhà, cô bỗng sợ không dám lên nữa. Cô đã đập nát chỗ trú ngụ của nó, nó không thể nằm trong máy tính để quấy rối, cũng không thể đối thoại với cô thông qua tai nghe. Nhưng trời lạnh thế này cô không thể cứ đứng dưới sân này suốt đêm. Lục Lục lấy di động ra gọi cho Hồ Tiểu Quân đến làm bạn với cô, nào ngờ một giọng nói trong điện thoại vang lên đều đều: "Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau…" Tiểu Quân biến đi đâu không biết?

Thôi đành. Cô chầm chậm bước trở về căn hộ. Đêm nay sẽ sống ra sao đây? Nếu mình nuôi con chó thì tốt, người và chó đều là "có sinh khí", ở bên nhau chắc sẽ đỡ sợ. Nhưng nhà không có chó, chỉ có cô và cái của nợ không có sinh khí kia.

Lục Lục theo cầu thang đi lên tầng năm. Cầu thang tối om, bước chân vang lên cô đơn lạnh lẽo, nhưng cô không thấy sợ. Nỗi sợ đang chờ cô ở trong nhà.

Lục Lục đi rất chậm, vừa đi vừa suy nghĩ mông lung.

Cô tự trách mình, vì mình quá nhạy cảm, dễ phát hiện ra những tình tiết vô cùng nhỏ rồi sau đó tưởng tượng thêm về nó. Lúc đầu khi cảm nhận thấy sự tồn tại của đôi mắt, tại sao cô lại dại dột nói ra? Nhưng, nếu nói rằng đôi mắt trong máy tính, con cá vàng kỳ dị, hay việc cô và Chu Xung tàn sát nhau… chỉ là giả tưởng, không phải hiện thực, thì tấm ảnh cưới ma trong máy tính và tấm ảnh xuất hiện trong thùng rác ở thư viện lại hoàn toàn là sự thật, có phải cô tưởng tượng ra đâu? Vậy cô nên làm thế nào?

Lục Lục lại nhớ đến người đàn ông mù xem bói. Ông ta bảo có thể cho cô và Chu Xung biết ai sẽ chết trước, nhưng mọi người thường ít nghĩ đến điều này, mà chỉ quan tâm đến việc đối phương có yêu mình không, có phản bội mình không, hai người sẽ tổ chức lễ cưới ở nhà thờ nào, phải làm gì để sau này kiếm ra nhiều tiền mà hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc…

Cũng giống như chuyện ai cũng phải chết, rồi phải được chôn, nhưng ta chưa biết chỗ nào sẽ là nơi chôn ta sau này. Nói chung, đôi chân ta không thể tiếp xúc với nơi ấy, kể cả khi ta vô tình bước qua nó thì ta cũng không thể nhận biết. Lục Lục còn nhớ ông bà ngoại của mình. Khi về già, hai ông bà được các con thay nhau chăm sóc. Ông ngoại đến nhà Lục Lục, bà ngoại ở nhà cậu Lục Lục ở quê, một người ở miền bắc, một người ở miền nam cách nhau cả ngàn cây số. Về sau ông ngoại già quá, mắt lòa, tai điếc, hàng ngày cứ rờ rẫm mọi thứ bằng đôi bàn tay. Khi cô học lớp 5 tiểu học thì bà ngoại qua đời.

Có người báo tin này cho gia đình Lục Lục. Mẹ cô rất đau buồn, nhưng vài hôm sau mới báo tin này cho ông ngoại cô. Ông cụ phải vất vả lắm mới nghe rõ, rồi ông nói rõ to: "Bà ấy chết rồi à?" Mẹ Lục Lục khẽ gật đầu. Ông lại hỏi: "Bà ấy không bị đau đớn gì chứ?" Mẹ cô ra sức gật đầu. Ông bèn cười hà hà: "Chết rồi, chết rồi…" Ông cười rất lâu, hai hàng lệ mờ đục chảy dài theo các nếp nhăn trên má ông.

Lục Lục bỗng nghĩ xem cô và Chu Xung ai sẽ từ giã cõi đời trước? Chuyện đau buồn này không thể không xảy ra. Nhưng dù ai chết trước, Lục Lục vẫn không thể chịu đựng nổi, thế là cô cố nén không nghĩ đến nữa.

Đã về đến nhà. Lúc cầm chìa khóa chuẩn bị mở cửa, hình như cô thấy đôi mắt kia nhìn mình qua lỗ mắt thần gắn ở cánh cửa, chỉ khác là nó nhắm mắt, giống như đôi mắt cô dâu hơi lồi trong tấm ảnh cưới ma.

Lục Lục tra chìa vào ổ khóa rồi lại rút ra. Cô bỗng nhớ đến một người: Khúc Thiêm Trúc.

Hay là gọi Khúc Thiêm Trúc đến ở qua đêm với cô?

Lục Lục mở di động gọi Khúc Thiêm Trúc. Cô không ngờ ý nghĩ này lại gây nên chuyện lớn…

Di động được kết nối.

"Khúc Thiêm Trúc phải không?

"Lục Lục à?"

"Tôi muốn nói chuyện này…" Lục Lục vốn định nói: "Bạn trai tôi đi công tác" nhưng cô lại đổi lại: "Nhà chỉ có mình tôi, tôi rất sợ, cô có thể đến với tôi không?"

Cho đến giờ cả hai vẫn chưa gặp mặt nhau, lời đề nghị của Lục Lục khiến Khúc Thiêm Trúc hơi ngớ ra, rồi cô xởi lởi nói: "Được! Tôi cũng đang một mình chẳng biết trò chuyện với ai."

Lục Lục bỗng có cảm giác Khúc Thiêm Trúc là người thân nhất của cô trên đời này.

"Tôi ở Đông Thành, nhà cô ở đâu? Có xa không?"

"Không sao, tôi vẫy tắc-xi là đến ngay thôi, cô nhắn tin cho tôi biết địa chỉ đi!"

"Được! Tôi sẽ đón cô ở cổng chung cư."

Tôi sẽ ra hơi muộn một chút, mặt mũi đang lem nhem quá, phải trang điểm đã."

"Tôi đâu phải chàng trai, cô trang điểm làm gì?"

"Lần đầu gặp cô, tôi không muốn mình xấu như ma! Hì hì…"

Con gái trang điểm trước khi đi làm, hoặc trong các dịp lễ Tết là cầu mong mình luôn xinh đẹp và rạng rỡ; trước khi chết người ta cũng cần trang điểm một chút để sang thế giới bên kia mình vẫn xinh đẹp…

Lục Lục không biết lần trang điểm này quan trọng như thế nào đối với Khúc Thiêm Trúc.

Lục Lục nhắn tin, báo địa chỉ của mình cho Khúc Thiêm Trúc. Rồi cô xuống tầng trệt, lững thững đi đi lại lại. Nửa giờ sau, Khúc Thiêm Trúc gửi tin nhắn: Lục Lục, tôi sắp đến nơi.

Lục Lục vội ra cổng chính của khu chung cư, lúc này cô không thấy sợ nữa, chỉ cảm thấy bất ngờ mời Khúc Thiêm Trúc đến làm bạn vào giữa đêm hôm thế này có phần không thỏa đáng. Nhưng cô ta đã đến, thì cứ coi như dịp để mình phỏng vấn khéo cũng được.

Cô bước ra ngoài cổng chính. Một chiếc tắc-xi chạy đến, dừng lại, đèn trong xe bật sáng, khách đang trả tiền. Lục Lục chú ý quan sát, cô gái để tóc ngắn, chưa nhìn rõ mặt. Lát sau cô gái xuống xe nhìn quanh bốn phía. Cô gái mặc áo Jacket màu tím, váy bò ngắn, bít tất dài liền quần màu tím, đi bốt cao cổ cũng màu tím. Rất mốt. Khuôn mặt trang điểm nhẹ. Có lẽ là Khúc Thiêm Trúc. Lục Lục bước lại gần.

"Thiêm Trúc phải không?"

"Lục Lục!"

Khúc Thiêm Trúc cười khanh khách bước đến, nhìn Lục Lục từ đầu đến chân: "Cô xinh quá!"

Lục Lục: "Cũng từng có anh chàng nói rằng tôi thuộc tốp đứng đầu. Cảm ơn."

Lục Lục làm ra vẻ rất bỗ bã, thực ra cô đang quan sát ánh mắt của Thiêm Trúc.

Khúc Thiêm Trúc: "Cha mẹ cô đâu?"

Lục Lục hơi ngớ ra, rồi đáp: "Đây là nơi tôi và bạn tôi sống chung, nhưng anh ấy đang đi công tác."

Khúc Thiêm Trúc bỗng cười, nói: "Cô sợ gì?"

Lục Lục hơi ngượng nghịu: "Tôi cũng không biết nữa… chỉ cảm thấy nhà quá trống trải."

"Còn tôi từ bé đã rất gan dạ, hồi học cấp II đã từng đánh nhau. Tôi vốn là một cô bé rất hung dữ."

"Nhưng trông cô thì không có vẻ như thế."

"Khi đi học đại học thì tôi lại trở thành thục nữ."

Cả hai vừa đi vừa nói chuyện. Đã lên đến nhà Lục Lục.

Lục Lục vào bếp pha hai tách cà phê bưng ra, thấy Khúc Thiêm Trúc đang đứng ngắm bể cá.

"Cô thích cá cảnh à?"

"Đã từng nuôi, nhưng rồi nó chết. Tôi nuôi con gì cũng chết."

Cả hai ngồi xuống đi-văng.

Lục Lục: "Buổi tối Thiêm Trúc thường đi ngủ mấy giờ?"

"Chưa bao giờ ngủ trước 12 giờ đêm. Tôi cầm tinh cú mèo, nửa đêm vẫn tỉnh như sáo, suy nghĩ rất mạch lạc, uống thuốc an thần cũng không ngủ được."

“Tôi cũng thường đi ngủ muộn, hay chơi game.”

Khuya rồi, chẳng biết nhà nào ở ngoài kia lại đốt pháo nổ đùng đoàng một hồi lâu mới dứt. Rồi tất cả trở lại yên tĩnh. Lục Lục rất tỉnh táo nhớ rằng cô gái đang ngồi trước mặt mình đã từng mất tích rồi trở về rất bí hiểm, các chuyên gia cũng không xác định được cô ta có mắc bệnh thần kinh gì không…

Vì thế Lục Lục rất chú ý ánh mắt của Khúc Thiêm Trúc. Cô hy vọng có thể sẽ nắm bắt được nét gì đó không bình thường. Ví dụ thất thần, ngẩn ngơ, mất tập trung, hay hưng phấn khác thường… Đồng thời, Lục Lục cũng chú ý sàng lọc lời nói của cô ta xem có nói ra câu nào kỳ quặc lạc lõng không, có nói ra những câu rất phi logic không…

Lục Lục: “Thiêm Trúc sinh ngày nào?”

Khúc Thiêm Trúc: “Ngày 24 tháng 8, cung Xử Nữ. Tính cách rất cố chấp. Còn cô?”

Lục Lục: “Tôi cung Ma Kết.”

Khúc Thiêm Trúc: “Ha ha… cung Ma Kết rất lý tính.”

Lục Lục: “Thiêm Trúc có vẻ thạo về cái chòm sao nhỉ?”

Khúc Thiêm Trúc: “Tôi toàn đọc trên mạng. Đối chiếu với những người xung quanh, thấy rất đúng. Tôi thích cung Nhân Mã.”

Lục Lục: “Tại sao?”

Khúc Thiêm Trúc nói: “Vì họ lãng mạn.”

Câu chuyện giữa hai người hoàn toàn không có gì bất thường.

Lục Lục: “Cô thử kể về hồi học cấp II xem, tôi thấy rất thú vị.”

Khúc Thiêm Trúc: “Hồi đó cha mẹ tôi chưa ly hôn, ngày nào họ cũng cãi nhau ầm ĩ, chẳng khác gì hai con thú một đực một cái bị nhốt chung một chuồng, hễ nhìn thấy nhau là xông vào cắn xé. Lẽ ra, không thể sống chung thì giải tán cho xong, nhưng họ lại không giải tán, họ nhất định muốn giam hãm để làm khổ nhau, còn tôi thì quá chán ngán. Hồi đó thầy giáo chủ nhiệm lớp rất tốt với tôi. Với tôi, ký ức về thầy luôn là điều đẹp đẽ.”

Lục Lục: “Về sau thì sao?”

Khúc Thiêm Trúc: “Về sau cha mẹ tôi ly hôn, tôi ở với mẹ.”

Lục Lục: “Ý tôi là thầy giáo chủ nhiệm…”

Khúc Thiêm Trúc: “Hì hi… cô quái thật! Tôi biết thầy ấy thích tôi, tôi cũng thầm yêu thầy vì thầy rất tốt bụng, thế rồi dần dà tôi biến thành bạn gái của thầy, nhưng chúng tôi không công khai mối quan hệ. Khi tôi học lên cấp III, mẹ tôi thích một ông chú kinh doanh, ông ta rất tốt, ông cũng biết tôi không muốn về nhà bèn thuê cho tôi một chỗ ở, hàng tháng còn

cấp cho tôi kha khá tiền tiêu vặt. Thầy giáo chủ nhiệm cũ tìm đến tôi, cô biết tôi làm gì không?" Khúc Thiêm Trúc tủm tỉm cười hóm hỉnh.

Lục Lục: "Cô làm gì?"

Khúc Thiêm Trúc: "Tôi cho thầy mười ngàn đồng, nói rằng chúng ta chấm dứt quan hệ, đây là tiền em bồi thường tuổi thanh xuân cho thầy!"

Lục Lục phì cười.

Cuộc nói chuyện vẫn diễn ra bình thường.

Nhưng cô cảm thấy nên chuyển đề tài, kéo cứ đà này thì sẽ đụng đến vùng "cấm địa" của cô ta là tình yêu hiện nay.

Lục Lục: "Chắc hẳn hồi nhỏ cô rất nghịch ngợm?"

Khúc Thiêm Trúc: "Tôi hay làm đỏm. Hồi tám chín tuổi, một lần mẹ tôi đi uốn tóc về, tôi thấy rất đẹp nên cũng đòi uốn tóc, mẹ tôi mắng, không cho." Nói đến đây Khúc Thiêm Trúc nhìn sang cái tủ nước nóng lạnh của nhà Lục Lục, đưa tay sờ quanh cái bình nước. Lục Lục chú ý đến điều này, tại sao cô ấy vừa nói vừa sờ mũi như thế để làm gì? Thiêm Trúc bỏ tay xuống, tiếp tục nói: "Một hôm mẹ tôi đi vắng, tôi bèn nhét cái kìm cắp than vào lò than cháy hồng, nung lên, sau đó gí vào tóc để uốn tóc, hậu quả là tóc cháy thành than, xấu ơi là xấu… nhưng cô gái nào mà chẳng thích làm đỏm?"

Mọi chuyện vẫn hoàn toàn bình thường. Riêng việc đang nói chuyện, cô ta cứ đưa tay sờ mó cái bình nước, có lẽ chỉ là ngẫu nhiên. Cứ thế cả hai nói chuyện đến nửa đêm, dường như thế giới đều đã đi ngủ, chỉ còn Khúc Thiêm Trúc, Lục Lục và con cá vàng thức, cả chiếc đồng hồ treo tường nữa cũng không đi ngủ.

Khúc Thiêm Trúc nói: "Xin lỗi, tôi vào toilet một lát."

Lục Lục chỉ về phía toilet, nói: "Ở đằng kia, công-tắc đèn ở phía trong."

Khúc Thiêm Trúc đứng dậy bước đi, nói: "Cảm ơn."

Lục Lục nhìn theo Thiêm Trúc, thầm nghĩ: cô ta nói năng và hành động đều rất bình thường, không có điểm nào bất thường cả. Nhưng cô ta càng bình thường thì Lục Lục càng thấy sợ, liệu cô ta có bị tâm thần không?

Lục Lục rất hối hận vì đã gọi cô ta đến. Cả đêm phải ở bên một người không rõ có phải bệnh nhân tâm thần không thật là đáng sợ.

Cô phỏng đoán Khúc Thiêm Trúc bị tâm thần nhưng ở dạng rất bí hiểm, khoa học chưa xác định được. Bí hiểm như con sâu xuất hiện trong toilet chăng?

Từ toilet vọng ra tiếng xả nước, Lục Lục ngồi ngay ngắn. Thiêm Trúc trở vào, lần này cô ta ngồi gần Lục Lục hơn. Lục Lục thận trọng… chưa biết chừng lúc này mắt cô ta sẽ bất ngờ lóe lên những tia quái dị, rồi gào rú khóc lóc, cuối cùng chồm lên người cô dùng hai tay bóp cổ cô cũng nên…

Lục Lục ngồi nhích ra. Thiêm Trúc nhìn xuống đất, cười nói: “Sao cô lại né tránh tôi?”

Lục Lục: “Không… tôi thấy hơi mệt, nên muốn ngồi tựa một lát.” Rồi Lục Lục ngả người sang tay vịn đi-văng.

“Nếu cô mệt thì đi ngủ đi.”

“Không sao, tôi không buồn ngủ. Thiêm Trúc buồn ngủ à?”

“Tôi cũng không buồn ngủ.”

Khi chưa biết chắc cô ta có bị tâm thần không, thì Lục Lục không dám nằm chung giường với cô ta. Thà rằng thức qua đêm còn hơn.

“Mọi ngày cô rất ít khi trang điểm à?” Khúc Thiêm Trúc chủ động mở đề tài.

“Sao cô biết?”

“Tôi không thấy ở gian toilet có phấn sáp gì.”

Đề tài “trang điểm” khá gần với “tập thể hình”, Lục Lục thấy căng thẳng. Cô không muốn đụng đến “vùng cấm địa” nhưng rất sợ Khúc Thiêm Trúc lại ngẫu nhiên khơi ra.

Khúc Thiêm Trúc nói tiếp: “Cô có nhan sắc trời cho, lại có làn da rất đẹp, khối người phải ghen tỵ.”

Lục Lục nói: “Ghen tỵ gì chứ? Lâu nay soi gương tôi thấy mình đã bắt đầu có nếp nhăn rồi…”

Lục Lục bỗng nín lặng, vì cô thấy Khúc Thiêm Trúc chợt trở nên không bình thường. Cô ta nhìn chằm chằm vào mắt Lục Lục, hình như vừa nhớ ra một chuyện gì đó, hai tay đang đặt trên đùi bỗng động đậy rất kỳ quái. Sắc mặt cô ta rất nhanh chuyển sang tái nhợt. Cô ta sắp lên cơn! Lục Lục ngớ ra, ngồi thẳng dậy chuẩn bị tháo chạy. Cô vừa nghĩ xem nãy mình trót nói sai câu gì chăng, vừa khẽ hỏi: “Thiêm Trúc, sao thế?”

Cô ta không nói gì, vẫn tiếp tục nhìn Lục Lục. Rồi toàn thân cô ta run lên.

“Kìa, cô sao thế? Thấy khó chịu ở đâu?” Lục Lục nhớ ra vừa nãy mình nói là “soi gương”, khiến cô ta liên tưởng đến Triệu Tĩnh[1].

[1] Hai từ “soi gương” và “Triệu Tĩnh” đồng âm.

“Ai khó chịu? Nếu khó chịu thì bôi kem dưỡng da.” Khúc Thiêm Trúc buông một câu kỳ cục.

Lục Lục cảm thấy mình sắp phát điên, cô nhìn thẳng vào Khúc Thiêm Trúc, và nói lảng sang chuyện khác: “Này, cô có thích âm nhạc không?”

Cô ta cố nghĩ ngợi, rồi nói: “Ai cơ?”

Lục Lục: “Tôi không nói người nào, tôi nói là âm nhạc.”

“À… có thích… tôi thích nghe ca nhạc. Gần đây tôi rất thích nghe Từ Giai Oanh hát bài ‘Trên lưng bạch mã’.”

Đúng. Người hát không phải Trương Nghệ Mưu, hay Lưu Tường, mà là Từ Giai Oanh. Xem ra, cứ được “trở về quỹ đạo” thì Khúc Thiêm Trúc lại trở lại bình thường.

Lục Lục thở phào, có lẽ mối nguy hiểm đã qua đi. Nhưng lúc này cô lại sợ một điều khác: có thể khẳng định cô gái này thỉnh thoảng lên cơn. Trong nhà hiện giờ chỉ có Lục Lục và cô ta, cửa đã khóa, cửa sổ thì đóng im ỉm, đêm nay thế nào đây? Lục Lục và Chu Xung chỉ có một cái giường. Có lẽ đành chấp nhận tán gẫu qua đêm với cô ta vậy.

“Cô thích nghe bài hát gì?”

Lục Lục: “Tôi thích anh…” Cô định nói là thích nghe bạn trai tôi hát, nhưng lập tức dừng lại, vì muốn né tránh cái từ nhạy cảm ấy.

Khúc Thiêm Trúc: “Bài… anh…?”

Lục Lục: “Đó là bài ‘Anh khó mà xa em’ do Trần Tuệ Nhàn hát.”

Khúc Thiêm Trúc: “Tôi chưa được nghe. Có đĩa không, mở đi?”

Lục Lục: “Khuya rồi, ta đừng làm phiền hàng xóm. Để ngày mai.”

Khúc Thiêm Trúc: “Được!”

Lúc này là 1 giờ 24 phút sáng. Còn 17 phút nữa sẽ có chuyện. Chuyện gì? Lục Lục và Khúc Thiêm Trúc đều không biết. Chỉ có con cá vàng trong bể cá biết. Nó đang lặng lẽ bơi và chờ đợi.

Khúc Thiêm Trúc: “Tôi rất thích đoạn này trong bài ‘Trên lưng bạch mã’. Cô ta ê a hát luôn: “Anh cưỡi bạch mã vượt qua ba cửa ải, anh thay áo trắng trở lại Trung Nguyên, bỏ lại Tây Lương vắng vẻ, anh chỉ một lòng nhung nhớ Vương Bảo Xuyến…”

Giọng Khúc Thiêm Trúc nghe khá hay. Lục Lục gượng cười, nói: “Tôi nghe không hiểu.”

Khúc Thiêm Trúc nói: “Đó là ca sĩ Đài Loan, tôi phải tập mãi đấy! Hì hì…”

Cả hai tiếp tục tán chuyện về ca hát. Lục Lục nói: “Tôi pha thêm hai cốc trà nữa nhé!”

Khúc Thiêm Trúc đưa cốc cho Lục Lục, nói: “Cảm ơn.”

Lục Lục mỉm cười, đứng dậy bước đi. Cô vào bếp nhìn một lượt. Trên cái thớt có một con dao, phía trên có miếng thịt sống đang treo. Cô không chọn thứ này. Cô lại tìm kiếm. Và nhìn thấy quả lô gỗ để cán mỳ - trước đây cô và Chu

Xung bỗng nổi hứng muốn tự làm bánh gối, nên mới đi mua nó về, thực ra họ chưa cán lần nào – dùng nó làm vũ khí thì rất tốt. Nhưng cái của nợ này quá dài, giấu trong người sao được? Cuối cùng Lục Lục bưng cái máy pha cà phê ra đặt trên bàn trà. Cô cố tình để nó rất gần mình. Cô dự định sẽ vừa pha cà phê vừa tán chuyện với Khúc Thiêm Trúc. Nếu Thiêm Trúc bất chợt chồm vào cô thì cô sẽ lập tức bê cái máy pha cà phê lên đập vào đầu cô ta.

Khúc Thiêm Trúc nhìn cái máy pha cà phê màu nâu sẫm, nói: "Nó rất nặng nhỉ?"

Lục Lục nhạy cảm né tránh ánh mắt của cô ta, nói: "Trông có vẻ nặng, thực ra lại rất nhẹ."

Đúng thế, cái máy pha cà phê to xác nhưng thực ra rất nhẹ. Lục Lục nói xong lại thấy hối hận, lẽ ra mình không nên tiết lộ sự thật này mới phải. Khúc Thiêm Trúc nhìn vào mắt Lục Lục, cười nói: "Cô không quen thức đêm, mắt đỏ lên rồi kìa!"

"Thế à?"

"Ừ."

Lúc này là 1 giơ 37 phút sáng. Còn bốn phút nữa thì xảy ra chuyện.

Khúc Thiêm Trúc: "Hay là ta đi ngủ đi?"

"Đừng! Cứ nói chuyện một tý nữa."

"Này, tôi đến nhà cô, cô không sợ nữa phải không?"

"Đúng thế."

"Tôi dương khí nặng nên không sợ yêu ma, và càng không sợ yêu râu xanh." Khúc Thiêm Trúc nói câu tiếp theo khiến Lục Lục cảm thấy như bị điện giật.

Khúc Thiêm Trúc nói tiếp: "Thực ra trên thế giới này không có gì đáng sợ, ngoại trừ bệnh tâm thần."

Lục Lục ngẩng đầu thật nhanh nhìn Khúc Thiêm Trúc.

Cô ta rất nghiêm chỉnh hỏi Lục Lục: "Tôi nói không đúng hay sao? Ma quỷ thì có gì đáng sợ! Chúng chuyên nấp ở chỗ tối, trốn tránh con người, cớ gì phải sợ! Người ta vẫn có câu: mềm sợ thằng cứng, cứng sợ thằng ngang, ngang sợ thằng liều, liều sợ thằng điên. Ha ha…"

Lục Lục dường như không thở được nữa, cô như hóa dại nhìn Khúc Thiêm Trúc.

Khúc Thiêm Trúc tiếp tục: "Tất nhiên những ai mắc bệnh tâm thần thì lại càng khiếp, vì họ toàn nhìn thấy những thứ mà người khác không nhìn thấy… ôi chao, tôi không dám nghĩ nữa!"

Lúc này là 1 giờ 40 phút, còn vài chục giây nữa.

Đầu óc Lục Lục gần như tê liệt, không hiểu sao cô bỗng nhớ đến tấm ảnh cưới ma. Tuy không có mối liên hệ logic nào nhưng Lục Lục lại ngờ rằng vụ Khúc Thiêm Trúc và Triệu Tĩnh mất tích có liên quan đến tấm ảnh ấy.

Thế rồi cô nảy ra một ý nghĩ khiến cô phải hối hận đến chết: thử thăm dò cô ta xem sao…

Lục Lục bất chợt hỏi: "Thiêm Trúc đã nhìn thấy tấm ảnh cưới ma chưa?"

Khúc Thiêm Trúc bỗng run rẩy: "Cô… cô nói gì?"

"… tấm ảnh cưới ma."

Sắc mặt Khúc Thiêm Trúc dần trở nên rắn đanh, cô nhìn chằm chằm Lục Lục, người run lên bần bật dữ dội hơn hẳn lúc nãy, hình như toàn thân có thể tan rã bất cứ lúc nào! Lục Lục hoảng hốt quên hẳn cái máy pha cà phê, cô định lùi lại nhưng đôi chân cô lại không chịu nhúc nhích.

"Thiêm Trúc!"

Khúc Thiêm Trúc nhìn xoáy vào cô, tiếp tục run bắn.

"Này, cô có uống cà phê không?" Lục Lục định chuyển sang đề tài khác.

Dường như Khúc Thiêm Trúc không nghe thấy gì, thân thể cô như bị một sức mạnh nào đó khống chế, hoàn toàn không phải chính mình nữa. Lục Lục run run đứng lên định chạy ra ngoài cửa!

Khúc Thiêm Trúc bất ngờ tỉnh táo, không run rẩy nữa, sắc mặt xám xịt bỗng chuyển sang trắng bệch, nhìn vào bàn chân mình. Cô ta đang đi đôi dép lê màu hồng của Lục Lục, bên trên vẽ hình con mèo đen.

Lục Lục ngỡ cô ta đã trở lại bình thường, bèn thử thăm dò: "Thiêm Trúc có thấy lạnh không?"

Cô ta từ từ ngẩng đầu, ánh mắt hết sức mừng rỡ, nói rất nhỏ nhẹ: "Một! Một! Một Hai Một!" Giữa đêm khuya, cô ta lại hô khẩu hiệu bước đều với một giọng nói rất bí hiểm lạ lùng thế này, khiến Lục Lục kinh hồn bạt vía!

Hình như Lục Lục nhìn thấy những đôi chân bé nhỏ đi đủ các loại giày khác nhau đang lướt qua cửa sổ, nhưng cô không nhìn thấy mặt bất cứ ai, những đôi chân ấy nghe theo khẩu lệnh, nhịp nhàng bước tăm tắp đi qua màn đêm tối đen…

Khúc Thiêm Trúc tiếp tục hô khẩu hiệu, cô ta đứng dậy và lần lượt nâng đầu gối, chân nện rất chuẩn như một người lính, bước ra phía cửa sắt chống trộm: "Một! Một! Một Hai Một!"

Lục Lục hiểu rằng Khúc Thiêm Trúc đã chắc chắn hóa điên, cô đứng ngây người lúng túng không biết nên làm gì. Tại sao vừa nhắc đến tấm ảnh cưới ma thì cô ta hóa điên? Tấm ảnh ấy có liên quan gì với khẩu hiệu đi đều bước?

Chương 20: Tìm kiếm

Khúc Thiêm Trúc nhanh nhẹn mở cửa, chân vẫn bước đều, đi ra ngoài, miệng không ngớt lặp đi lặp lại: "Một! Một! Một Hai Một!"

Vì giọng cô ta nhỏ nên rất nhanh không còn nghe thấy tiếng hô nữa, chỉ nghe thấy tiếng bước chân ở cầu thang "cộp, cộp, cộp…" đi xuống.

Tất cả, chỉ còn lại màn đêm, cái giá lạnh đầu mùa đông, và tiếng trống ngực của Lục Lục đập thình thịch. Cô không dám đuổi theo gọi Khúc Thiêm Trúc quay lại, cô chỉ đi đi lại lại khắp trong phòng, không biết nên làm gì. Rồi cô bỗng nhớ ra nên gọi điện thoại cầu cứu! Nhưng Khúc Thiêm Trúc đến nhà cô chơi, rồi hóa điên, rồi đi mất… chuyện này là thế nào? Phải gọi điện cho ai? Cô nghĩ đến Chu Xung nhưng anh đang ở tận Thượng Hải, nước xa không cứu được lửa gần, và sẽ chỉ khiến anh càng lo lắng!

Gọi 110? Không đúng việc. À, gọi 119. Không đúng, 119 là cứu hỏa. Gọi 112, cũng không đúng, 112 là báo sửa chữa điện thoại. Gọi 120! Khúc Thiêm Trúc là bệnh nhân tâm thần, gọi cấp cứu y tế là phải!

Cô bấm 120. Giọng run run: "Các vị mau đến…"

"Cô hãy nói từ từ. Cô đang ở đâu?"

Lục Lục líu lưỡi, chỉnh sửa mãi mới nói ra được địa chỉ cụ thể.

"Cô nói chậm thôi, tình hình bệnh nhân đang thế nào?"

"Tôi có một cô bạn, đến nhà tôi chơi, đang nói chuyện thì cô ấy phát điên rồi chạy ra ngoài…"

"Trường hợp này thì cô phải gọi cho bệnh viện tâm thần."

"Tôi không biết số điện thoại của họ."

"Tôi sẽ cho cô."

"Nhưng bệnh nhân đã chạy mất rồi."

"Cô phải gọi bệnh viện tâm thần, chứ chúng tôi không xử lý tình huống này…"

Lục Lục không gọi điện cho bệnh viện tâm thần, vì một là, khi họ đến nơi thì chắc chắn Khúc Thiêm Trúc đã biến mất; hai là, Lục Lục không phải người nhà của Khúc Thiêm Trúc, cô không thể quyết định để cho bệnh viện tâm thần đưa Khúc Thiêm Trúc đi.

Nhưng cô không có số điện thoại gia đình Khúc Thiêm Trúc. Lục Lục đành đuổi theo cô ta.

Lục Lục nhìn xuống dưới sân, nhìn quanh bốn phía. Cả khu vực vắng tanh, chỉ có những ánh đèn đường cô đơn, không thấy bóng dáng Khúc Thiêm Trúc đâu.

Lục Lục dừng lại cố lắng nghe tiếng hô khẩu hiệu. Xung quanh im lặng như cõi chết. Cô bỗng nhìn sang bãi cỏ bên cạnh, cỏ ở sát hàng rào sắt của khu chung cư mọc rất cao, liệu Khúc Thiêm Trúc có trốn ở đó không? Rất có thể Lục Lục vừa bước đi thì cô ta sẽ như con mèo nhảy vọt ra chồm lên lưng cô, rồi cắn gáy cô…

Lục Lục nhặt một cành cây, từ từ bước lại, thọc vừa vào đám cỏ, cành cây khá chắc thọc vào cổ khô cứng. Không thấy gì.

Tìm một hồi không thấy Khúc Thiêm Trúc, Lục Lục đành trở về nhà, bấm di động gọi cô ta. Có tín hiệu! Lục Lục giật mình, nghe thấy tiếng chuông di động ở rất gần, cô bước về hướng đó và nhìn thấy túi xách của Khúc Thiêm Trúc. Di động nằm trong túi đang réo chuông. Gay rồi. Di động của cô ta để ở nhà Lục Lục.

Lục Lục đặt điện thoại xuống nghĩ ngợi. Chỉ còn cách hỏi xem Hảo Thiên Trúc có biết số điện thoại của gia đình Khúc Thiêm Trúc không, cô phải báo cho cha mẹ cô ta về tình hình này. Hiện giờ là 2 giờ 23 phút sáng. Nước sôi lửa bỏng, không cần giữ kẽ làm gì. Nhưng Hảo Thiên Trúc tắt máy. Hết cách rồi! Đành chờ đến sáng vậy, Lục Lục thức suốt đêm. Cô hay thức khuya, nhưng đây là lần đầu tiên thức trắng đêm, có cảm giác đầu trĩu nặng, chân thì nhẹ bỗng.

8 giờ 23 phút hôm sau, Lục Lục đã gọi được cho Hảo Thiên Trúc. Cô ta biết số điện thoại của gia đình Khúc Thiêm Trúc. Lục Lục gọi ngay lập tức. Bà mẹ Khúc Thiêm Trúc nghe. Hảo Thiên Trúc đã dặn rồi, bà già này rất ghê gớm.

"Cô tìm ai?

"Bác ơi, cháu là bạn của Khúc Thiêm Trúc…"

"Nó không có nhà."

"Cháu biết ạ. Hôm qua cô ấy đến nhà cháu chơi, bây giờ vẫn chưa về nhà à?"

"Ý cô là sao?"

"Bác ạ, chúng cháu đang nói chuyện thì cô ấy bất ngờ bỏ đi, lúc đó… cô ấy không bình thường. Cháu lo quá."

"Không bình thường như thế nào?"

"Cứ như bị bóng đè, nói năng rất lạ, các động tác cũng rất kỳ cục…"

"Đêm hôm như vậy sao cô để nó ra ngoài một mình? Và, tại sao cô không báo cho tôi biết ngay?"

"Mãi đến sáng nay cháu mới hỏi được số điện thoại của nhà ta… Bác ơi, túi xách của cô ấy vẫn để ở nhà cháu, cháu sẽ cầm đến đưa bác và tiện thể bàn cách xem sao…"

"Cô cứ gửi chuyển phát nhanh là được." Giọng bà ta lạnh tanh.

“Vâng, được ạ.”

Lục Lục cũng hiểu rằng lúc này bà mẹ Thiêm Trúc rất bối rối.

Hơn 5 giờ chiều ngày 18 tháng 12, Lục Lục ra sân bay đón Chu Xung.

Anh đeo kính râm, đang đi sau đám hành khách trở ra. Lục Lục chưa nhận ra Chu Xung cho đến khi Chu Xung bước đến bên vỗ vai cô, nói: “Cô em chờ ai thế?”

Lục Lục giật mình: “Đồ quỷ sứ ạ!”

Cô định xách hộ va ly nhưng Chu Xung không cho. Anh một tay kéo va ly, một tay bá vai Lục Lục, cùng bước ra ngoài.

Lục Lục nói: “Anh… chắc có rất nhiều phóng viên chụp ảnh anh, và rất nhiều *fan* chạy đến xin chữ ký phải không?”

Chu Xung trả lời chẳng ăn nhập gì cả: “Con gái Thượng Hải đẹp thật!”

Cả hai lên xe buýt hàng không hướng về thành phố. Lục Lục kể lại câu chuyện xảy ra đêm qua, rất lộn xộn, Chu Xung nghe ù cả tai. Lục Lục phải rất tốn sức mới giải thích rõ Khúc Thiêm Trúc là ai, tại sao lại đến nhà mình.

“Em rất khổ sở, cảm thấy tại mình đã khiến cho cô ấy phát điên.”

“Đúng, đúng là tại em.”

“Anh không thể an ủi em một câu à?”

“Anh đang nghĩ, tại sao nhắc đến tấm ảnh cưới ma thì cô ta lại đâm ra loạn óc.”

“Có lẽ là sự trùng hợp. Cô ấy đang ở trạng thái chơi vơi dễ suy sụp, tấm ảnh đó biến thành ngòi thuốc nổ. Chắc chắn cô ấy đã nhìn thấy tấm ảnh trên mạng và rất sợ.”

Chu Xung nhìn sang Lục Lục: “Anh cho rằng có thể có mối liên hệ nào đó… Em nghĩ mà xem: máy tính nhà ta đã vài lần xuất hiện tấm ảnh ấy, sau đó thì em quen Khúc Thiêm Trúc, tối qua lại gọi cô ta đến nhà, khi em nhắc đến tấm ảnh thì cô ta phát điên…” Nói đến đây Chu Xung ngoảnh nhìn ra ngoài cửa kính xe buýt. “Cuộc sống này sắp biến anh thành Sherlock Holmes cũng nên, mà anh chỉ là một ca sĩ.”

Lục Lục nói: “Bây giờ ta nên làm thế nào?”

Chu Xung nghĩ ngợi, rồi nói: “Đêm qua, có kẻ muốn nói chuyện với em qua máy tính chứ gì? Đáng lẽ em cứ nên nghe xem hắn nói gì…”

“Anh đi vắng, em đâu dám nghe?”

“Phải hiểu đối phương muốn gì, thì ta mới có cách đối phó. Em đã đập máy tính đi rồi thì lúc này chúng ta chẳng biết hắn định làm gì. Em nên nhớ rằng hắn không biến mất, hắn chỉ tạm đi khỏi tầm mắt của chúng ta mà thôi. Điều này càng đáng sợ.”

“Bây giờ ta nên làm gì?”

“Xuống xe, chúng ta đi mua một chiếc máy tính mới. Nó sẽ lại xuất hiện cho mà xem.”

“Có thể như thế không?”

“Nó không nấp trong máy tính, máy tính chỉ là phương tiện để giao lưu mà thôi.”

Cả hai xuống xe, trời đã tối, họ đi thẳng đến cửa hàng điện máy Tô Ninh mua một chiếc Laptop mới. Sau đó vào nhà hàng ăn bánh bao, rồi khoác tay nhau trở về trong làn gió lạnh.

Chiếc máy tính mới khiến tâm trạng cả hai đều dễ chịu, thậm chí quên cả lý do tại sao phải mua máy mới. Từ nay Lục Lục sẽ dùng nó chơi “World of Warcraft”, còn Chu Xung sẽ dùng để soạn ca khúc, tốc độ máy này rất nhanh.

Về đến nhà, cả hai lập tức bật thử, thấy không vấn đề gì. Rồi Chu Xung lại đi tắm, xong xuôi trở ra, anh tắt hết đèn. Đêm nay không trăng, cả căn hộ tối om, bên ngoài gió to đang rú rít cứ như đang hùng hổ muốn đi tìm ai đó.

Chu Xung ấn Lục Lục xuống giường, anh biến thành một con báo nhỏ, thở dồn dập, nói: “Anh đây!”

Lục Lục khẽ nói: “Em thấy…”

Giọng Chu Xung dứt khoát, khiến Lục Lục hơi mơ hồ.

Chu Xung: “Sao! Em không nhớ anh à?”

Lục Lục nằm dưới, ngoảnh đầu sang bên, nói: “Em cứ cảm thấy có người đang nhìn chúng ta.”

“Khúc Thiêm Trúc à?”

“Đôi mắt ấy… chắc chắn đang ở trong nhà chúng ta.”

“Tối thế này, nó nhìn thấy gì được?”

“Biết đâu càng tối nó càng nhìn rõ?”

“Anh bất chấp! Anh thích có người nhìn!” Động tác của Chu Xung càng trở nên mãnh liệt hơn.

“Anh quá đáng thật!”

Rồi cả hai thân thể dần nóng bỏng, họ quên hết thảy, như thể cả thế giới này chỉ có hai người thỉnh thoảng khẽ ú ớ rên

rỉ, cái mềm mại càng thêm mềm mại, cái cứng cáp càng thêm cứng cáp.

Cả hai không biết rằng sau khi Chu Xung tắt đèn thì con vật kỳ lạ kia đã đội chiếc nắp cống ngoi lên ra khỏi cái lỗ tối đen. Nó đang bò qua phòng khách, bò vào phòng ngủ, rồi bò lên giường. Nó đã bò vào giữa đôi chân của họ, ve vẩy đuôi, lẳng lặng đứng nhìn. Nó cùng màu với bóng tối.

Ngày 19 tháng 12, gió nhẹ trời đẹp. Chu Xung lại đi làm gia sư dạy đàn. Lục Lục vẫn nhớ đến Khúc Thiêm Trúc, cô bèn gọi điện đến nhà cô ta, chắc là ông chú dượng của Khúc Thiêm Trúc.

"Chào chú, cháu là bạn của Khúc Thiêm Trúc, cô ấy đã về nhà chưa ạ?"

Giọng nam thở dài, nói: "Mấy hôm nay chúng tôi huy động toàn bộ họ hàng bằng hữu đi tìm nó. Chiều qua bà xã tôi đã tìm thấy nó ở gần khách sạn Tây Sơn. Nhưng hiện nay con bé đã hóa rồ hóa dại, không nghe không hiểu ai nói gì nữa rồi. Mẹ nó gọi tôi đến, phải vất vả lắm mới đưa được nó về nhà, nhưng nửa đêm hôm qua nó lại chạy mất rồi…"

Lục Lục thở phào. Lần này Khúc Thiêm Trúc đi từ nhà của cô ta, Lục Lục sẽ vơi hẳn phần trách nhiệm. Cô cũng biết mình nghĩ như thế này thật là ích kỷ.

"Chú và cô đừng lo lắng quá, chắc chắn sẽ lại tìm thấy Thiêm Trúc thôi! Cháu đang rỗi, cháu cũng sẽ tìm giúp."

"Chú rất cảm ơn cháu."

"Nếu Thiêm Trúc về nhà thì phiền chú gọi điện cho cháu biết tin."

"Được, được."

Điện thoại xong, Lục Lục ra khỏi nhà. Cô muốn tìm thấy Khúc Thiêm Trúc, không chỉ vì cô ta mà còn vì chính mình nữa. Ra khỏi chung cư, Lục Lục thấy đường phố xe cộ đông nghẹt, xe nào cũng phóng với tốc độ rất nhanh, cứ như họ đang đuổi bắt hoặc đang trốn tránh thứ gì đó. Lục Lục ngẩn người. Thành phố rộng lớn đông đúc thế này, biết đi đâu để tìm Khúc Thiêm Trúc? Tìm một người bình thường còn dễ, vì ta có thể đoán họ đang định làm gì, có thể đi đâu, chứ tìm một người tâm thần thì hành động của họ chẳng có quy luật nào hết, rất có thể người ấy đang đứng loanh quanh ở hiệu thuốc tránh thai hoặc đang ngồi bên đống phân xanh ở ngoại thành, hoặc trèo lên nóc nhà Viện kiểm sát hay đang đứng ở dưới cống ngầm cũng nên…

Lục Lục cứ thế lững thững đi không mục đích, rồi cô đi đến gần khách sạn Tây Sơn lúc nào không biết. Có lẽ vì lúc nãy ông chú dượng của Thiêm Trúc nói chiều qua bà mẹ đã tìm thấy cô ta ở đó.

Con phố nhỏ vắng tanh, không thấy bóng ai. Hay là cô ta đi đến câu lạc bộ thể hình Mu Us Desert?

Đi vòng quanh khách sạn Tây Sơn, Lục Lục nhìn thấy ngay câu lạc bộ này. Đó là một ngôi nhà độc lập hai tầng, treo tấm biển rộng nền vàng chữ đen. Một anh bảo vệ đứng trước cửa, không khá giống Hoàng Bột.

Cô bước đến cánh cửa quay, một cô gái bước ra hỏi: "Chị muốn tập thể hình à?"

"Không, tôi đến xem sao…"

“Tôi giới thiệu với chị nhé!”

“Khỏi cần. Cứ để tôi tự nhiên.”

“Tôi sẽ dẫn chị lên gác.”

“Cô cứ làm việc đi, tôi chỉ muốn tìm một người quen.”

“Vâng, tùy chị.”

Bứt khỏi cô gái nhiệt tình, Lục Lục nhìn khắp đại sảnh. Không thấy bóng dáng Khúc Thiêm Trúc đâu. Cô đi cầu thang xoáy bước lên tầng hai.

Nhìn thấy hơn chục khách hàng đa số là phụ nữ trung niên, phần lớn bụng phệ nặng nề đang làm các động tác do một nam huấn luyện viên hướng dẫn. Chỉ có một cô gái trẻ đang chạy trên máy tập chạy, mặt mũi vã mồ hôi. Không thấy bóng dáng Khúc Thiêm Trúc.

Trước khi trở xuống, Lục Lục nhìn anh chàng huấn luyện viên: nước da màu đồng đun, cơ bắp cuồn cuộn, nổi cục trông rất quái. Cô không dám tưởng tượng nếu Chu Xung biến thành như thế, liệu cô có dám nghiến răng duy trì tình yêu đến cùng hay không. Chắc cô sẽ chết nghẹn mất thôi!

Ra khỏi câu lạc bộ, cô lại nhìn thấy anh bảo vệ lúc nãy, đúng là quá giống Hoàng Bột. Cô ngờ ngợ, hay chính anh ta là Hoàng Bột, đang muốn “trải nghiệm” thực tế cuộc sống? Lục Lục bèn bước lại gần, hỏi: “Anh ơi, huấn luyện viên Triệu Tĩnh đâu?”

Anh ta liếc nhìn Lục Lục, rồi nói: “Anh ấy không có ở đây?”

“Không có?”

“Không rõ anh ấy đi đâu.”

“Lâu nay không về à?”

“Tôi đoán rằng sẽ không trở về nữa.”

“Cảm ơn anh.”

Triệu Tĩnh vẫn mất hút, không rõ sống chết ra sao.

Lục Lục bỗng nghĩ đến khả năng: có lẽ nếu tìm được Khúc Thiêm Trúc “dở người”, bám theo cô ta, thì có thể tìm thấy Triệu Tĩnh đang mất tích. Tại sao lại có suy nghĩ ấy, chính Lục Lục cũng không rõ. Có lẽ Khúc Thiêm Trúc đã giết Triệu Tĩnh, rồi khéo léo giấu xác ở đâu đó không ai có thể tìm ra; hiện giờ cô ta hóa điên nhưng đầu óc vô thức nhớ được nơi ấy… nửa đêm, sẽ như người mộng du đi đến nơi… bưng cái xác đó ra, dựng cho ngồi lên để “trò chuyện”. Khúc Thiêm Trúc sẽ ngồi đối diện với Triệu Tĩnh, nói hết chuyện mới rồi đến chuyện cũ, cuối cùng lại vác cái xác ấy giấu kín, sau đó bước đi…

Lục Lục vừa nghĩ ngợi lung tung vừa cất bước. Bên đường có một quán cà phê trông quen quen. Cô nhớ ra rồi: khi cô đang giận dỗi Chu Xung, cô và Hồ Tiểu Quân đã vào quán này ngồi tâm sự. À, đã lâu không thấy Tiểu Quân nhắn gì cho cô qua máy tính, Tiểu Quân đang làm gì nhỉ? Cô lấy di động ra gọi cho Tiểu Quân, định bảo Tiểu Quân nếu rỗi rãi thì mời ra quán cà phê tâm sự về những chuyện chẳng đâu vào đâu xảy ra gần đây. Nhưng vẫn là giọng nói đều đều "thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau" vang lên. Lục Lục bỗng nhớ ra hai hôm trước cô đã gọi cho Tiểu Quân mà cũng không liên lạc được. Cô sốt ruột gọi thêm vài lần nữa, kết quả vẫn thế. Cô bạn này đi đâu nhỉ?

Chương 21: Bám theo

Lục Lục xem giờ, 14 giờ 4 phút. Cô cất di động, tiếp tục cất bước, vừa đi vừa nhìn xung quanh. Phía trước là ga tàu hỏa. Khúc Thiêm Trúc không thể đến đây, và dù có đến thì cũng khó mà tìm thấy cô ta. Hành khách quá đông.

Có phải là vận mệnh hoặc đôi mắt ấy thu xếp không, hay do ma xui quỷ khiến Lục Lục đi vào sân ga. Đủ các thứ tiếng địa phương ồn ào rót vào tai cô. Có cả những người lấm lét chạy đến nói khẽ, gạ gẫm "Cô cần vé không? Vé giường nằm đi Thẩm Dương…"

Lục Lục tránh sang bên, ra đứng trước ô cửa bán vé. Cô bỗng dừng lại. Có một cô gái đứng trước ô cửa bán vé, cũng không hành lý như Lục Lục, đang ngẩng nhìn. Chính là Khúc Thiêm Trúc! Tim cô đập dồn dập như hóa điên. Cô định lập tức gọi điện cho ông chú dượng Khúc Thiêm Trúc, nhưng lại thôi. Cô nên bám theo xem cô ta sẽ đi đâu. Khúc Thiêm Trúc giờ đây là một bệnh nhân tâm thần nhưng cũng ẩn chứa những bí mật lớn.

Cô cẩn thận đi vòng ra phía sau Khúc Thiêm Trúc, đứng cách cô ta chừng 30 mét. Khúc Thiêm Trúc vẫn đứng đó, thỉnh thoảng ngơ ngác nhìn sang hai bên, hình như đang muốn tìm ai. Cô ta vẫn mặc áo Jacket tím, váy bò ngắn, bít tất liền quần, chân đi ủng da đen, mặt vẫn trang điểm nhẹ, hệt như cách đây mấy ngày đến nhà Lục Lục.

Một người nam giới cao gầy, mặc Jacket màu tím bước đến gần cô ta, rón rén bắt chuyện làm quen. Khúc Thiêm Trúc ngoảnh sang nhìn, không biết cô ta nói những gì, khiến anh chàng sửng sốt rồi từ từ bước giật lùi, sau đó bỏ đi, đi rất xa rồi dừng bước, quay lại nhìn Khúc Thiêm Trúc, rồi lại nhìn khắp xung quanh. Cuối cùng anh ta bật cười rồi biến mất vào đám đông.

Lục Lục không thể biết họ nói gì, cô tiếp tục theo dõi Khúc Thiêm Trúc. Cô ta đã bước vào phòng bán vé! Mua vé hay sao? Định đi đâu? Trong người cô ta có tiền không? Lục Lục rảo bước, cũng vào theo.

Khu vực bán vé không đông người, khi Lục Lục bước vào thì Khúc Thiêm Trúc đã rời cửa sổ bán vé rồi đi ra. Lục Lục không kịp tránh mặt, vội đứng vào cuối hàng người đang xếp hàng mua vé. Khúc Thiêm Trúc chầm chậm bước về phía cô.

Lục Lục căng thẳng cực độ, gắng nghĩ thật nhanh nếu bị cô ta nhận ra thì mình nên ứng phó ra sao.

Khúc Thiêm Trúc bước lại càng gần hơn.

Lục Lục dù căng thẳng nhưng vẫn ngoảnh lại nhìn thẳng vào mặt Khúc Thiêm Trúc. Khuôn mặt cô ta rất sạch sẽ

sáng sủa, chỉ đôi mắt là có vẻ mệt mỏi. Ánh mắt Khúc Thiêm Trúc chỉ lướt qua Lục Lục rồi nhìn ra xa. Cô ta không nhận ra cô. Nhưng rồi hình như được trí nhớ gợi mở điều gì đó, Khúc Thiêm Trúc lại ngoảnh lại nhìn Lục lục. Lục Lục đang định cười và bắt chuyện thì ánh mắt Khúc Thiêm Trúc lại chỉ thoáng lướt qua, cuối cùng cô ta chầm chậm bước ra khỏi phòng bán vé.

Tức là cô ta vẫn không nhận ra Lục Lục. Lục Lục cũng ra theo và tiếp tục bám đuôi. Lúc này là 14 giờ 19 phút.

Khúc Thiêm Trúc đi loanh quanh ở sân một hồi rồi trở vào phòng chờ, đứng trước màn hình rộng ở chính giữa chăm chú đọc các dòng thông báo. Một lúc sau cô ta đi thang máy lên tầng hai, bước vào phòng chờ số 4, đi theo lối sát bên cạnh rồi bước đến cửa soát vé. Lục Lục nhìn bảng điện tử treo trên cửa: chuyến tàu 1655, Thủ đô – Quý Dương. Khách chờ ở đây, 15 giờ khởi hành, ngừng soát vé trước năm phút.

Đầu Lục Lục như muốn nổ tung!

Chính Khúc Thiêm Trúc và Triệu Tĩnh đi chuyến tàu này sau đó cả hai mất tích! Có phải cô ta định đi tìm Triệu Tĩnh không?

Cô bỗng cảm nhận mình sắp khám phá ra một bí mật to lớn! Điều này khiến cô thở gấp.

Lúc này là 14 giờ 33 phút, chưa soát vé. Khúc Thiêm Trúc đứng ngay ngắn trước lan can chờ mở cửa để vào.

Nên làm gì đây? Lục Lục lấy di động ra gọi cho Chu Xung. Anh đã bật máy, cô nghe thấy tiếng đàn ghi-ta còn vụng về, chắc Chu Xung đang dạy đàn cho cậu bé nào đó.

"Chu Xung, em đã tìm thấy Khúc Thiêm Trúc. Cô ấy đang ở ga tàu hỏa, hình như đang định đi đâu đó…"

"Em báo ngay cho gia đình người ta, chứ gọi anh làm gì?"

"Cô ấy đang xếp hàng vào cửa để lên chuyến tàu 1655, tức là chuyến tàu cô ta và Triệu Tĩnh đi rồi mất tích. Anh mau đến đây đi?"

"Anh đến để làm gì?"

"Chúng ta cùng bám theo."

"Sau đó thì sao?"

"Nếu bám theo, rất có thể ta sẽ tìm ra mọi bí mật! Anh không thấy những bí mật đó liên quan đến nhà chúng ta à?"

"Cô ta là một con điên lang thang khắp nơi! Nếu em đi theo thì em cũng hóa điên như cô ta mất!"

"Vậy anh có đến không?"

"Anh đang dạy đàn."

“Thế thì mình em đi vậy.”

“Đừng có làm bừa, em phải quay về nhà ngay!”

“Em sẽ liên tục gọi điện cho anh.”

Nói rồi Lục Lục dập máy. Cô nhất định phải đi theo Khúc Thiêm Trúc để làm sáng tỏ những chuyện kỳ quái. Cô đã phải chịu đựng quá nhiều rồi. Chuông điện thoại reo. Chu Xung gọi. Lục Lục lờ tịt.

Khúc Thiêm Trúc vẫn nghiêm chỉnh đứng một chỗ chờ tàu, thậm chí không ngó nghiêng xung quanh.

Lục Lục nhìn quanh. Có một bà già đang ngồi trên ghế băng uống trà Bát Bảo, trông rất hiền từ. Cô bèn bước đến, chỉ vào Khúc Thiêm Trúc và nói với bà già: “Bà ơi, cô gái kia là em cháu, nó hơi lẩn thẩn, bà để mắt giúp cháu, cháu đi vệ sinh mấy phút rồi quay lại ngay, được không ạ?”

Bà già nói: “Cô gái mặc áo tím phải không?”

“Đúng ạ!”

“Được! Cứ đi đi.”

Lục Lục vội chạy ra khỏi phòng chờ, xuống tầng dưới, chạy ào đến cửa bán vé.

Điện thoại lại reo, vẫn là Chu Xung, cô không nghe.

Quá may, cửa bán vé đang vắng tanh, Lục Lục chạy đến nói: “Bán tôi một vé giường cứng, đi Quý Dương, chuyến tàu 1655.”

Người bán vé tra máy tính, rồi nói: “Đã hết vé giường nằm.”

“Thì vé ngồi cũng được.”

Cô cầm vé chạy ào về phía phòng chờ, cô cần tranh thủ thời gian, phòng trường hợp không tìm thấy Khúc Thiêm Trúc thì cô vẫn còn thì giờ để trả lại vé.

Lục Lục chạy vào đến phòng chờ số bốn, lúc này là 14 giờ 48 phút. Mọi hành khách đều đã đứng lên xếp hàng vào cửa. Cô không nhìn thấy bà già uống trà lúc nãy nhưng Khúc Thiêm Trúc thì vẫn đứng kia, cô ta đứng hàng đầu.

Đã bắt đầu soát vé, Lục Lục cố chen lên trên. Người soát vé chặn Khúc Thiêm Trúc lại hỏi: “Vé của cô đâu?”

Đám đông hành khách bắt đầu ồn ào, ai cũng muốn được vào sớm. Lục Lục phát hoảng, cô lo rằng Khúc Thiêm Trúc không có vé. Khúc Thiêm Trúc nhìn người nhân viên, rồi bắt đầu lục túi áo. Ông ta lớn tiếng: “Còn bao người đang chờ để vào cửa, sao cô không cầm sẵn vé trong tay? Rách việc quá!”

Lục Lục không ngờ Khúc Thiêm Trúc chìa vé ra thật, lại có những hai vé! Người soát vé có vẻ không tin, cầm lấy vé rồi nhìn rất kỹ. Không thấy dấu hiệu gì bất thường, ông ta mới bấm lỗ soát vé, rồi hỏi: "Người nữa đâu?"

Khúc Thiêm Trúc không trả lời, chỉ nhận lại vé rồi đi thẳng vào trong, khiến ông ta phải nhìn theo mãi và lẩm bẩm càu nhàu gì đó.

Lục Lục qua cửa soát vé, vội đuổi theo Khúc Thiêm Trúc. Tại sao cô ta lại mua những hai vé? Còn một người nữa đi cùng hay sao? Người ấy đâu?

Khúc Thiêm Trúc cùng mọi người đi qua vài chỗ rẽ, đến thềm ga tàu. Đoàn tàu số 1655 đang lặng lẽ đứng chờ ở đó. Cô ta lên toa số 12, Lục Lục nhìn vé của mình, cũng toa số 12. Cô mua vé chỉ sau Khúc Thiêm Trúc một lúc. Cô thầm mong chỗ ngồi đừng quá sát nhau.

Lên toa tàu, Khúc Thiêm Trúc ngồi ghế số 7. Lục Lục thở phào, ghế của cô số 17. Chỗ của họ đều ở ghế đôi sát lối đi, cách nhau một hàng ghế, cho nên Lục Lục có thể nhìn rõ gáy Khúc Thiêm Trúc. Đã xác định vị trí rõ ràng, Lục Lục liền cúi đầu, giấu mặt, phòng trường hợp Khúc Thiêm Trúc đứng lên ngoái lại có thể nhìn thấy mình.

Lúc này là 15 giờ 16 phút, còn bốn phút nữa thì tàu chuyển bánh.

Điện thoại lại đổ chuông, lại là Chu Xung gọi. Lục Lục vẫn im lặng.

Hành khách lên tàu mỗi lúc một đông, chỉ lát sau đã ngồi kín cả toa. Hình như không có hành khách người Bắc Kinh, mọi người toàn nói tiếng địa phương, Lục Lục nghe không hiểu, cô cảm thấy rất cô đơn. Cô cũng từng đi nhiều nơi nhưng có lẽ đây là chuyến đi dở hơi nhất của cô.

Ngồi cạnh Lục Lục là một nam giới to béo, "chèn" cô rất khó chịu, cô đành ngồi nhích ra, như thế cô có thể nhìn thấy một cánh tay và một chân của Khúc Thiêm Trúc. Điều kỳ lại là chỗ ngồi bên cạnh cô ta vẫn bỏ trống, một bác nông dân xách một cái túi to bước đến, chỉ vào chỗ trống, nói giọng nặng chịch: "Chỗ kia có người ngồi không?"

Khúc Thiêm Trúc khẽ nói: "Có rồi!"

Bác nông dân nhìn quanh, các ghế đã kín cả, bèn nài nỉ: "Cứ cho tôi ngồi tạm, nếu họ đến thì tôi đứng dậy."

Khúc Thiêm Trúc the thé rít lên: "Người ta đang ngồi rồi, ông không nhìn thấy à?"

Bác nông dân không dám gây thêm rắc rối, vội xách túi bước đi. Lục Lục tròn mắt nhìn, tại sao cô gái điên này lại mua hai vé, và cứ bỏ trống chỗ ngồi đó? Cô nghĩ ngợi nhức cả đầu. Chẳng lẽ ghế đó dành cho người bạn trai Triệu Tĩnh?

Chương 22: Chuyến đi xa lắc

"Xịch…" tàu đã chuyển bánh. Được thôi, ít ra trước khi đến ga xép tiếp theo, Khúc Thiêm Trúc vẫn trong tầm mắt của Lục Lục. Cô rời chỗ ngồi, ra gọi điện cho Chu Xung. Cuối toa, chỗ tiếp giáp với toa sau rung lắc khiếp quá. Có hai

người đàn ông đang hút thuốc lá, phun khói sặc sụa. Những ngôi nhà cũ kỹ cao thấp lô xô và những đường sắt chằng chịt lướt nhanh ngoài cửa sổ.

Lục Lục gọi cho Chu Xung.

Anh gắt ầm lên: "Làm trò gì thế? Sao em không nghe điện?"

Lục Lục bình tĩnh nói: "Em đã lên tàu, đi Quý Dương."

Chu Xung ngạc nhiên: "Em đi khỏi nhà mà không thèm bàn với anh một câu đúng không?"

"Em phải đi theo cô ta ngay kẻo cô ta sẽ mất hút. Em xin lỗi…"

"Xin lỗi cái gì? Anh sẽ bay đi Quý Dương ngay và chờ em ở đó."

"Anh… để làm gì?"

"Làm gì à? Quý Dương xa như thế, mình em đi rất nguy hiểm."

"Anh đừng đi. Em chưa biết mình sẽ xuống ga nào."

Chu Xung nín lặng.

"Em sẽ không sao đâu."

"Nhớ thường xuyên liên lạc với anh, rõ chưa?"

"Được!"

"Phải hỏi rõ mã vùng địa phương, nếu có chuyện gì thì bấm số đó và gọi ngay cho 110 là gọi được về Bắc Kinh."

"Được."

"Nên khẩn trương rồi quay về."

"Vâng."

… Cuộc gọi bỗng dưng bị ngắt đột ngột, Lục Lục nhìn di động, thì ra là hết pin. Cô lập tức trở vào toa, nhìn khắp. Không có ổ cắm điện. Gay rồi, cô đã mất liên lạc hoàn toàn với người thân, trong khi đó lại đang phải ngồi giữa đám người không quen biết trên một chuyến tàu xa lạ.

Cô lặng lẽ trở lại chỗ ngồi cách Khúc Thiêm Trúc một hàng ghế, nhìn về phía cô ta. Cô ta vẫn còn đó, chỗ ngồi bên cạnh vẫn bỏ trống. Người đàn ông to béo ngồi cạnh Lục Lục có vẻ rỗi rãi, tìm cách bắt chuyện với cô: "Cô đi đâu?"

Lục Lục không muốn nói chuyện, sợ Khúc Thiêm Trúc nhận ra giọng cô, cô nhanh trí chỉ tay vào mồm mình, lắc đầu tỏ ý xin lỗi. Anh ta ngớ ra, không hiểu ý Lục Lục là họng đang đau hay là bị câm, anh ta gật đầu, "vâng" một tiếng rồi ngoảnh nhìn ra cửa sổ.

Lúc này tàu đã ra khỏi thành phố, ngoài kia ruộng đồng bát ngát đang vụ thu hoạch, đất đai trơ khấc như những mảng đầu trọc của phạm nhân. Lục Lục nhớ lại cú phôn vừa nãy, cô thấy ấm lòng. Cô vốn nghĩ Chu Xung ít quan tâm đến mình, nhưng lúc này đây, cô thấy mình đã nghĩ sai về anh. Vào những lúc hệ trọng, Chu Xung chính là người lo cho cô nhất. Cô thấy nhớ anh da diết, cảm giác nhớ nhung này rất tuyệt nhưng lại khiến cô có một linh cảm chẳng lành: hay là sau chuyến đi này mình sẽ không thể trở về nữa?

Lục Lục lại nhìn Khúc Thiêm Trúc. Cô ta vẫn ngồi đó.

Chuyến tàu này quá ì ạch. Cứ như chỉ đứng tại chỗ và không ngớt rung lắc "lọc xọc… lọc xọc…". Nó dừng lại ở mọi ga xép, thả một số hành khách xuống ga, đón một số khác lên tàu, rồi lại tiếp tục chạy. Nó như một cơ thể già nua không thể vận động mạnh, thỉnh thoảng phải dừng lại để hít thở.

Lúc gần tối, trong toa tàu thoáng đưa mùi nước trà, mì ăn liền, dưa chuột, rau cần xào… Khúc Thiêm Trúc không ăn tối, cũng không đi vệ sinh. Lục Lục cũng vậy, không di chuyển, thỉnh thoảng cô ngẩng nhìn mái tóc Khúc Thiêm Trúc để biết rằng cô ta vẫn còn đó.

Toa tàu chẳng khác gì một cái nôi khổng lồ, lúc trời tối hẳn, anh béo ngồi bên cô nhắm mắt ngủ khì đầu tiên, ngáy như sấm, hình như trong mũi anh ta lắp một bộ tăng âm cực đại. Tiếp đó, rất nhiều người lần lượt gục xuống ngủ, chỉ còn lại một số hành khách vẫn nói chuyện oang oang bằng tiếng địa phương.

Khúc Thiêm Trúc không ngủ, Lục Lục cũng cố mở to mắt chống lại cơn buồn ngủ. Cô phải ở tư thế luôn sẵn sàng, rất có thể Khúc Thiêm Trúc bất ngờ đứng dậy rồi xuống một ga nào đó. Đèn trong toa tàu luôn bật sáng, chiếu rõ từng khuôn mặt bợt bạt đang ngủ với các tư thế khác nhau, có người hé mắt, có người há mồm rõ to, có người rụt đầu xuống dưới cổ áo, có người gục mặt xuống bàn…

Thời gian chầm chậm trôi đi, hầu hết mọi người đều ngủ, chỉ còn hai người là Khúc Thiêm Trúc và Lục Lục vẫn thức, cả hai đều nhìn vào gáy người ngồi phía trên. Không, có lẽ còn ba người không ngủ. Đó là "người vô hình" đang ngồi cạnh Khúc Thiêm Trúc!

Con tàu đã chạy vào vùng núi, rồi chui qua các đường ngầm. Hơn 2 giờ sáng thì tàu dừng ở một ga xép. Lục Lục nhìn ra ngoài, cô nhìn thấy trên sân ga mờ tối treo hai chữ "Tương Phàm", thì ra đã đến địa phận Hồ Bắc.

Khách xuống tàu thì nhiều, khách lên thì ít, ghế trên toa trống trải hơn. Con tàu tiếp tục chuyển bánh để đi về miền xa xôi. Đêm về khuya tối đen như mực. Chợt Khúc Thiêm Trúc mở miệng, mấp máy môi. Lục Lục thấy căng thẳng; hình như cô ta nói gì đó với "người vô hình ngồi sát cửa sổ", sau đó đứng lên đi thẳng. Cô ta định xuống tàu hay sao? Lục Lục vội bám theo.

Cuối toa tàu có hai gian vệ sinh, Khúc Thiêm Trúc không vào, mà bước sang toa liền kề. Lục Lục vội đuổi theo. Cô chạy qua chỗ nối toa và sang toa kia, thấy hành khách ngồi ngổn ngang, đang ngủ, ngáy ầm ầm. Không thấy Khúc Thiêm Trúc đâu nữa! Đi hết toa này thì đến toa nhà bếp, hay là Khúc Thiêm Trúc đi ăn? Nhưng lúc này toa nhà bếp đã đóng cửa từ lâu. Vả lại, cô ta không thể đi qua toa nhà bếp nhanh đến thế.

Lục Lục từ từ bước về phía trước, quan sát các khuôn mặt đang ngủ say dưới ánh đèn, tất cả đều xa lạ. Cô cúi

xuống nhìn, thấy một số người nằm co ro dưới gầm ghế, lấy giấy báo đắp lên người; gầm ghế hơi tối nên không thể nhìn rõ. Lục Lục cố tìm hồi lâu, không thấy bóng cái áo Jacket màu tím của Khúc Thiêm Trúc. Cô đứng thẳng lên, băn khoăn. Bỗng cửa nhà vệ sinh mở "kẹt…", Khúc Thiêm Trúc bước ra! Lục Lục vội ngồi lên một ghế bỏ trống, lén nhìn Khúc Thiêm Trúc. Cô ta đi trở lại chỗ ngồi. Thật khó hiểu, tại sao cô gái rồ dại này phải sang toa khác để đi vệ sinh?

Lục Lục theo sau Khúc Thiêm Trúc trở về toa của mình. Khúc Thiêm Trúc ngồi ngay ngắn ở chỗ cũ. Lục Lục cúi gằm bước qua bên cô ta, rồi cũng ngồi xuống chỗ mình. Liệu cô ta sẽ xuống ga nào? Càng đi xa Bắc Kinh, Lục Lục càng cảm thấy bất an.

Không biết chuyến tàu đã dừng lại ở bao nhiêu ga dọc đường, lúc này trời đã tờ mờ sáng, Khúc Thiêm Trúc vẫn ngồi đó bất động. Lại đến một ga nhỏ nữa, Lục Lục nhìn ra ngoài, thấy ba chữ "Trương Gia Giới" dưới ánh dương buổi sớm. Tức là đã đến Hồ Nam! Khách trên tàu càng thưa hơn, có rất nhiều chỗ trống, Lục Lục không gượng nổi nữa, cô phải chợp mắt một lúc, nhưng lại sợ khi tỉnh lại thì rất có thể Khúc Thiêm Trúc đã biến mất. Vậy sẽ thế nào? Nghĩ đi nghĩ lại, cô đành nhờ anh béo ngồi bên cạnh vậy. Anh ta ngủ sớm dậy sớm, đã đi đánh răng súc miệng, đây là cơ hội tốt, Lục Lục đi sang gian rửa mặt, chờ anh ta xong việc rồi, bèn nói: "Anh ơi…"

Anh béo ngạc nhiên: "Cô nói được à?"

Lục Lục: "Tôi muốn nhờ anh một việc: cô gái ngồi ở ghế số 7 là em gái tôi, thần kinh nó hơi thất thường, lát nữa tôi chợp mắt một lúc, nhờ anh để ý nó hộ tôi, nếu nó xuống tàu thì anh gọi tôi ngay, được không ạ?"

"Được, cô cứ ngủ đi."

"Cảm ơn anh."

Cả hai trở về chỗ ngồi. Anh béo cố ý bước quá lên mấy bước nhìn Khúc Thiêm Trúc, rồi gật đầu với Lục Lục. Sau đó anh ta chỉ vào chỗ sát cửa sổ, ý bảo Lục Lục cứ ngồi đó mà ngủ. Lục Lục cười cảm ơn, rồi ngồi nhích vào trong, gục đầu xuống bàn, nhắm mắt, đầu cô toàn là hình ảnh về mái tóc của Khúc Thiêm Trúc.

Cô ngủ một mạch, lúc tỉnh dậy thì đã quá trưa. Có tiếng ngáy ầm ầm vang lên bên tai, cô ngoảnh sang nhìn thì thấy anh béo đang ngả người trên ba chỗ trống bên cạnh, đầu ngả trên lưng ghế, miệng há rõ to, anh ta đang ngủ say. Gay rồi, cô vội nhìn lên phía trước. May quá, mái tóc Khúc Thiêm Trúc vẫn còn ở kia.

Lục Lục khẽ đứng dậy, đi vào nhà vệ sinh rửa mặt. Cô không mang theo bàn chải đánh răng, cảm thấy mồm đắng ngắt, cô súc miệng thật kỹ. Đầu óc dần tỉnh táo trở lại. Lúc này bụng cô réo sôi. Đói. Nhân viên trên tàu chỉ dẫn cô đến toa nhà bếp cách đây một toa. Cô vào đó ăn ngấu nghiến hai suất cơm.

Con tàu đi xuyên qua vùng rừng núi lạnh lẽo, ngoài cửa sổ mờ mờ sương đục. Một số hành khách tay xách nách mang hành lý bước về phía cửa toa xe. Sắp đến một ga nào đó. Lục Lục vội trở về chỗ ngồi, theo dõi Khúc Thiêm Trúc, cô ta vẫn bất động.

Lục Lục nhìn ra ngoài, tàu đã chạy đến Ngọc Bình, tiến vào địa phận Quý Châu. Nó dừng lại chốc lát rồi tiếp tục lăn bánh. Tàu mỗi lúc một vắng, càng đi vào vùng hẻo lánh, người càng thưa thớt, cảm giác thê lương thực khó tả.

Ở đây chỉ toàn rừng núi cây cối rậm rạp um tùm, chắn hết tầm nhìn từ mọi hướng; sương mù càng lúc càng dày đặc, hình như vùng này biến thành một thế giới cực kỳ bí hiểm khó lường.

Lẽ nào Khúc Thiêm Trúc định đi Quý Dương? Lục Lục hy vọng sẽ như thế, vì đó là thành phố trung tâm, có sân bay; nếu có việc khẩn, Chu Xung có thể lập tức bay đến. Cô rất lo Khúc Thiêm Trúc sẽ xuống một ga xép vô danh nào đó…

Giọng phát thanh viên vang lên: "Hành khách chú ý, 19 giờ 14 phút sẽ đến ga Đồng Hoảng, vị nào sắp xuống ga nên chuẩn bị xách hành lý. Chuyến tàu sẽ dừng ở ga Đồng Hoảng hai phút."

Hình như cái tên "Đồng Hoảng" đã đụng đến một sợ dây thần kinh nào đó của Khúc Thiêm Trúc, cô ta bỗng cựa quậy đầy vẻ bất an.

Chương 23: Khách sạn Hồng Phòng

Giọng người phát thanh viên vừa dứt, Khúc Thiêm Trúc lập tức trở nên lo lắng. Cô ta đứng lên rồi bước đến cửa sổ bên trái nhìn ra ngoài, rồi lại ngoảnh sang cửa sổ bên phải nhìn ngó. Có vẻ như định xuống tàu. Rất có thể lần trước cô ta và Triệu Tĩnh đã xuống ga nhỏ này! Tim Lục Lục đập thình thịch.

Ngoài kia vẫn là rừng rậm nối tiếp. Tàu chạy thêm vài phút nữa thì vào ga Đồng Hoảng. Khúc Thiêm Trúc đứng dậy bước nhanh ra cửa toa xe. Hình như cô ta đang nóng lòng gặp một ai đó. Lục Lục cũng đứng dậy bước theo.

Xuống tàu. Lục Lục nhìn bốn phía, nhà ga này rất xập xệ, thềm nhà ga gồ ghề nhấp nhô, các bậc thềm lở lói như những hàm răng sứt mẻ. Chỉ có một nữ nhân viên nhà ga, trạc 30 tuổi, hơi béo, mặt bộ đồng phục bó chặt lấy người, tay cầm cờ đỏ, rất tận tụy đứng đó làm việc. Chỉ có vài hành khách xuống tàu.

Lục Lục rất xa lạ đối với vùng này, còn Khúc Thiêm Trúc thì tựa như "hướng dẫn viên", Lục Lục chỉ còn cách theo sát cô ta, ra khỏi ga, phía trước là một khoảng sân rộng. Có lẽ đây là một huyện lỵ. Sương mù khá dày không thể nhìn xa, chỉ thấy gần cửa nhà ga có một sạp hàng treo biển nguệch ngoạc: Mỳ đậu hoa Tuân Nghĩa, Phở thịt ngan Hoa Khê, Cá nấu dấm Khải Lý… Mùi các món ăn nóng hổi bay xộc vào mũi Lục Lục, cùng các âm thanh lao xao giọng địa phương mà cô không hiểu. Cô bỗng có phần xúc động thậm chí hơi thích chuyến đi mạo hiểm này, Khúc Thiêm Trúc đi một quãng… rồi dừng lại nhìn quanh, hình như cô ta thấy băn khoăn. Một người lái xe tắc-xi tự do bước đến, chắc là hỏi cô ta định đi đâu. Lục Lục không nghe thấy Khúc Thiêm Trúc nói gì, cô bèn bước lên gần chỗ bọn họ hơn một chút. Tiếng ồn trong nhà ga quá lớn, cô không thể nghe được họ nói gì nhưng lại không dám tiến gần hơn nữa. Biết đâu Khúc Thiêm Trúc bất ngờ ngoảnh lại và nhìn thấy cô.

Anh lái xe trao đổi gì đó với Khúc Thiêm Trúc, cuối cùng anh ta lắc đầu, quay về xe của mình. Chỉ còn lại Khúc Thiêm Trúc tiếp tục nhìn quanh bốn phía. Lục Lục đi vòng sang phía anh lái xe, vừa quan sát Khúc Thiêm Trúc vừa hỏi anh ta: "Anh ơi, cô gái ấy vừa nói những gì với anh?"

Anh ta cảnh giác nhìn Lục Lục, nói bằng giọng địa phương: "Hỏi làm gì?" Lục Lục bịa luôn: "Lúc nãy tôi quen cô ta trên tàu, tôi e cô ta là kẻ lừa đảo.:

Anh lái xe nói: "Tôi hỏi cô ta đi đâu, cô ta nói muốn đến khách sạn Hồng Phòng. Vùng này chỉ có hai khách sạn, nhưng không có khách sạn Hồng Phòng. Con bé này không bình thường thì phải… Cô định vào khách sạn không, tôi sẽ chở cô đến?"

“Không! Cảm ơn anh, tôi sẽ về nhà họ hàng.” Nói rồi Lục Lục bước đi. Cô lẩn vào một đám đông người, đứng đó tiếp tục giám sát Khúc Thiêm Trúc.

“Khách sạn Hồng Phòng” là một đầu mối quan trọng.

Trời dần tối, các cửa hàng nhỏ đã lên đèn, ánh đèn chẳng khác gì ma trơi trong màn sương mù mờ ảo. Khúc Thiêm Trúc đứng ở bãi rộng, hai chân lần lượt đưa lên đưa xuống, làm động tác “dậm chân tại chỗ”, hình như đầu cô ta đang đội một vật vô hình nặng trĩu, đến mức không nhấc chân lên nổi. Anh lái tắc-xi ngồi trong xe quan sát, một số người đi qua bên Khúc Thiêm Trúc tò mò nhìn cô ta, trong đó có vài người mặc trang phục rất sặc sỡ, chẳng biết họ là dân tộc nào.

Lục Lục rất lo lắng. Hình như Khúc Thiêm Trúc đi đến đây là hết đường, chưa biết tiếp theo sẽ là gì? Đêm nay Lục Lục không thể không ngủ, cô cứ phải đứng đây kèm cô ta hay sao? Nghĩ ngợi một lúc, cô quyết định chơi bài ngửa, cô bước thẳng đến chỗ cô ta. Bước đến gần, Lục Lục thấy rằng Khúc Thiêm Trúc không nhận ra mình.

“Thiêm Trúc!” Cô gọi to.

Cô ta vẫn dậm chân tại chỗ, chỉ thoáng nhìn Lục Lục rồi lại đưa mắt nhìn xung quanh.

“Cô định đi đâu?”

“Khách sạn Hồng Phòng.”

“Nó ở nơi nào?”

“Khách sạn Hồng Phòng.”

Hồng Phòng, khách sạn Hồng Phòng… Lục Lục nghĩ ngợi rồi tiếp tục hỏi: “Sao cô muốn tìm khách sạn Hồng Phòng?”

“Triệu Tĩnh ở đó.”

Cô ta nói Triệu Tĩnh đang ở đó!

Đang đứng trên miền đất lạ, trời thì sắp tối, sương mù dày đặc như oan hồn không tan, thỉnh thoảng có một hai người không nhìn rõ mặt, trang phục kỳ quái đi qua… câu nói của Khúc Thiêm Trúc khiến Lục Lục thấy rờn rợn. Cô gượng cười, hỏi: “Anh ấy ở đó làm gì?”

Khúc Thiêm Trúc không đáp, tiếp tục nhìn bốn phía.

Lục Lục bỗng nói: “Được! Tôi dẫn cô đi, được chứ?”

Đôi mắt Khúc Thiêm Trúc ánh lên niềm vui, nói: “Cô là người ở đây à?”

“Tôi sẽ dẫn cô đi tìm.” Nói rồi Lục Lục thử cầm tay Khúc Thiêm Trúc, cô ta không từ chối, rồi đi theo Lục Lục. Tay

cô ta giá buốt.

"Khách sạn đó tên là gì?"

"Khách sạn Hồng Phòng, khách sạn phòng đỏ."

Lục Lục vừa đi dọc con phố vừa nhìn xung quanh: "Cô chắc chắn nó ở đây chứ?"

"Đúng. Lần trước bọn tôi xuống tàu ở đây mà!"

"Sao hai người lại đến vùng này?"

Khúc Thiêm Trúc im lặng. Lục Lục nhìn cô ta. Cô ta tiếp tục: "Phòng đỏ, phòng xanh, phòng xanh hoa đỏ…" đúng là lời của người điên.

Lục Lục lại hỏi: "Cô có biết đây là nơi nào không?"

"Đồng Hoảng."

"Đây thuộc tỉnh nào?"

Khúc Thiêm Trúc lại im lặng. Xem ra cô ta chỉ nhớ mỗi cái địa danh Đồng Hoảng.

Mấy hôm trước sau khi nghe hai chữ *cưới ma,* cô ta bỗng hóa điên. Một nơi hẻo lánh, lạc hậu, mây mù bao phủ, tiếng địa phương nghe lạ hoắc như thế này… đúng là rất hợp để tổ chức đám cưới ma!

Lục Lục bất thình lình hỏi: "Cô có sợ đám cưới ma không?"

Khúc Thiêm Trúc hơi ngạc nhiên, rồi ánh mắt lộ rõ nét vui vẻ. Lục Lục ngỡ cô ta sẽ hô "Một Hai Một!"

Nhưng cô ta lại nói: "Không! Chính tôi và anh ấy đến để làm đám cưới ma!"

Lục Lục cố kìm nén nỗi sợ, hỏi: "Ai… ai chết?"

Khúc Thiêm Trúc nhìn vào mắt Lục Lục, nghĩ ngợi rồi hỏi: "Nếu tôi nói với cô tôi đã chết, cô có tin không?"

Lục Lục rùng mình, vội tránh ánh mắt của cô ta. Không thể nhận ra bất cứ thông tin gì có logic rõ ràng trong lời nói của một người điên; nhưng cô lờ mờ cảm thấy dường như Triệu Tĩnh mất tích và Khúc Thiêm Trúc phát điên có liên quan đến tấm ảnh cưới ma! Khu vực Đồng Hoảng này không rộng, nhưng Lục Lục dẫn Khúc Thiêm Trúc đi hết mọi ngõ phố cũng mất hơn một giờ. Cô nhìn thấy ba khách sạn, vài công ty du lịch, nhưng không thấy khách sạn Hồng Phòng hoặc một khách sạn nào đó sơn màu đỏ. Cô thấy ngán ngẩm. Có lẽ kết quả chuyến đi này chỉ có thể là mệt mỏi và sợ hãi chứ không thu lượm được gì khác.

Trời đã tối mịt, đường phố vắng ngắt, hết sức lạnh lẽo, Lục Lục định đưa Khúc Thiêm Trúc vào một khách sạn nghỉ ngơi, tiện thể sạc pin cho di động rồi gọi cho Chu Xung rằng cô vẫn bình an, sau đó báo tin cho gia đình Khúc Thiêm Trúc. Chứ hai cô gái không thể cứ vật vờ ngoài đường như thế này suốt đêm được. Vừa rồi cô nhìn thấy một nhà nghỉ của cơ quan nhà nước, khá khang trang, cô bèn dẫn Khúc Thiêm Trúc cùng vào.

Nào ngờ, khi bước đến nhà nghỉ, Khúc Thiêm Trúc nhìn thấy tấm biển treo ở cổng bèn quay ra, hỏi Lục Lục: "Cô định làm gì?" Lục Lục đáp: "Muộn quá rồi, chúng ta tạm vào đây nghỉ qua đêm, mai tôi lại đưa cô đi tìm."

Khúc Thiêm Trúc lắc đầu: "Không vào."

Lục Lục đành nói: "Ta chưa tìm thấy khách sạn mà cô nói, giờ làm thế nào?"

Khúc Thiêm Trúc cứ như không nghe thấy gì, ánh mắt bỗng dại đờ, nhìn xa xăm. Ở góc tối ven đường, nơi ánh đèn đường không chiếu tới có một cái thùng rác. Khúc Thiêm Trúc từ từ bước đến ngồi xuống, tựa lưng vào thùng rác ấy. Lục Lục bí quá không biết làm gì. Ở nơi này, Khúc Thiêm Trúc là người thân duy nhất của cô, cô không thể bỏ mặc cô ta giữa đường giữa chợ. Cô bèn bước lại ngồi xổm trước mặt Khúc Thiêm Trúc, nhìn kỹ khuôn mặt cô ta. Có một vệt nhơ bẩn trên mặt trông thật đáng thương. Cô khẽ nói: "Này, sao Thiêm Trúc không hỏi, tại sao tôi lại biết tên cô?" Khúc Thiêm Trúc chẳng nhìn Lục Lục, chỉ im lặng.

Lục Lục lại nói: "Cô còn nhớ lần đầu nói chuyện điện thoại không? Tôi nói tôi rất ít bạn bè, tôi mua hai cái mũ, màu đỏ và màu đen, tôi muốn tặng cô cái màu đỏ; cô nói mình rất thích mũ màu đỏ…"

Khúc Thiêm Trúc vẫn thờ ơ, im lặng.

"Đêm nọ tôi bảo cô đến chơi, cô đã đến, và nói sinh nhật của cô là ngày 24 tháng 8, cung Xử Nữ, tính rất cố chấp; cô còn nói mình thích cung Nhân Mã…" Nói đến đây Lục Lục trào nước mắt.

Khúc Thiêm Trúc bình thản nhìn Lục Lục, rồi gục đầu xuống tỳ lên hai đầu gối của mình. Lục Lục đứng dậy, lau nước mắt. Đứng nhìn Khúc Thiêm Trúc một lúc, cô lại nói: "Nào, Thiêm Trúc hãy đi theo tôi!"

Cô ta vẫn vùi đầu vào hai đầu gối, chẳng rõ đang nghĩ gì. Lục Lục quá sốt ruột, rồi phát cáu: "Này, có đi không? Nếu không chịu nghe thì tôi mặc kệ cô, rồi sẽ đưa cô vào đồn công an."

Hình như Khúc Thiêm Trúc rất sợ hai chữ "công an", cô ta ngẩng nhìn Lục Lục, ánh mắt sợ sệt. Lục Lục kéo cô ta đứng lên, đi về phía nhà nghỉ. Khúc Thiêm Trúc không cưỡng lại.

Nhà nghỉ chỉ một tầng, đơn giản, tường ốp gạch xanh, trông hơi cổ kính. Dù Khúc Thiêm Trúc vẫn im lặng nhưng nhân viên thường trực vẫn cảm thấy cô ta hơi không bình thường, lúc vào sổ đăng ký, anh ta cứ nhìn chằm chằm Khúc Thiêm Trúc.

Bước vào phòng rồi, Lục Lục thấy yên tâm rất nhiều, dù sao cũng đã có chỗ để dừng chân. Cô dẫn Khúc Thiêm Trúc đi tắm, rồi ra căng-tin mua hai gói mỳ ăn liền, cùng ăn với Khúc Thiêm Trúc. Sau đó để cô ta nằm nghỉ. Lục Lục cầm di động ra quầy tiếp tân để mượn bộ sạc pin. Tiếc rằng họ không có bộ sạc thích hợp. Cô đành gọi điện thoại liên tỉnh bằng máy cố định vậy. Trước hết gọi cho cha mẹ Khúc Thiêm Trúc, nói: "Chú ơi, cháu đã tìm thấy Khúc Thiêm Trúc. Lúc này cháu và cô ấy đang ở Đồng Hoảng."

"Đồng Hoảng là ở đâu?"

"Quý Châu."

"Sao nó lại đi tận Quý Châu?"

"Chuyện dài lắm. Mai cháu sẽ đưa cô ấy về, không biết có làm nổi không nhưng cháu sẽ cố gắng hết sức."

"Đừng! Cứ để chúng tôi đi đón nó."

"Nếu thế cô chú chỉ có thể đi chuyến tàu 1655 khởi hành lúc hơn 3 giờ chiều mai từ Bắc Kinh."

"Chúng tôi sẽ thuê ôtô, bây giờ đi ngay. Mẹ nó đang quá sốt ruột! Trăm sự nhờ cháu trông nom nó nhé!"

"Được ạ!"

Xem ra ông chú dượng của Thiêm Trúc là người rất tốt tính. Xong rồi, cô lại gọi cho Chu Xung.

"Chu Xung…"

"Lục Lục à?"

"Di động của em hết pin…"

"Em làm anh lo muốn chết! Em đang ở đâu?"

"Ở Đồng Hoảng."

"Em đi tắc-xi về ngay đi!"

"Hơn nghìn cây số, mà đi tắc-xi ư?"

“Thế thì sao?”

“Mai em đi tàu hỏa về, anh đừng lo.”

“Xảy ra chuyện gì à?”

“Em bám theo cô ta… thế rồi bế tắc. Lúc nào về em sẽ kể chi tiết. Lúc này em đang gọi điện ở quầy lễ tân, cô ta thì đang nằm trong phòng, em phải quay vào.”

“Số điện thoại phòng em là gì?”

“Phòng không có điện thoại. Anh cứ chờ em vậy!”

Rồi Lục Lục dập máy, trở về phòng. Khúc Thiêm Trúc nằm trên giường trùm chăn, thò đầu ra. Cô ta đã ngủ say, nhìn cảnh này khiến Lục Lục nhớ đến Chu Xung. Phòng vẫn sáng đèn, sắc mặt Khúc Thiêm Trúc mệt mỏi nhợt nhạt, bộ dạng rất bất ổn. Không muốn khiến Khúc Thiêm Trúc thức giấc, Lục Lục khẽ tắt đèn rồi nhẹ nhàng nằm lên giường. Thị trấn nhỏ thật tĩnh mịch, không một âm thanh, đến mức có thể nghe thấy tiếng Khúc Thiêm Trúc đang thở nhẹ. Lục Lục nhìn ra ngoài, hình như sương mù đã tan, cây cối dày đặc che kín cửa sổ, nhưng nhìn qua cành lá vẫn có thể thấy vầng trăng rất đẹp đang tỏa sáng. Hồi tưởng lại các sự việc từ sau khi xuống tàu, Lục Lục cho rằng vùng này có thể có khách sạn Hồng Phòng hoặc khách sạn “nhà màu đỏ”, nếu không Khúc Thiêm Trúc đã không khăng khăng đi tìm nó. Trí nhớ của người bình thường có thể có lúc nhầm lẫn, nhưng một người không bình thường, nếu đã nhớ ai, hoặc điều gì, hoặc địa điểm nào… thì không bao giờ sai. Cho nên chuyện này lại càng trở nên đáng sợ.

Khách sạn Hồng Phòng, hay khách sạn nhà đỏ ở ngay thị trấn này nhưng hai người lại không thể tìm thấy. Lẽ nào nó ở trên trời hay dưới địa ngục? Thời gian thì cứ lững lờ trôi đi. Có lẽ đêm nay không thể là một đêm bình yên.

Quả nhiên, khoảng gần nửa đêm, Lục Lục thấy Khúc Thiêm Trúc động đậy trên giường. Cô dỏng tai lắng nghe. Hình như cô ta đang nói mê… không, cô ta đang khẽ hát ê a! Lục Lục sởn tóc gáy, liệu mình có nên bỏ chạy ra ngoài không? Khúc Thiêm Trúc hát với giọng rất quái dị: “Anh cưỡi bạch mã vượt qua ba cửa ải, anh thay áo trắng trở lại Trung Nguyên, bỏ lại Tây Lương vắng vẻ, anh chỉ một lòng nhung nhớ Vương Bảo Xuyên…” Hát xong, cô ta thở dài. Căn phòng trở lại tĩnh lặng như cõi chết.

Lục Lục khẽ gọi: “Thiêm Trúc…”

Thiêm Trúc im lặng nhắm mắt. Cô ta không nghe thấy hay là không muốn trả lời? Lục Lục thôi không gọi nữa, chỉ chú ý lắng nghe. Được một lúc, cơn buồn ngủ ập tới. Đêm trước thức trắng, Lục Lục đã quá mệt mỏi, chẳng bao lâu sau, cô dần chìm vào giấc ngủ.

Khoảng 2, 3 giờ sáng, Lục Lục bỗng tỉnh dậy, một khuôn mặt trắng bệch xuất hiện trước mắt! Cô giật mình, kêu lên một tiếng. Khuôn mặt ấy vẫn giữ nguyên vị trí cũ. Là Khúc Thiêm Trúc. Tiếp đó, Khúc Thiêm Trúc nói một câu rất rõ ràng. Thoạt nghe tưởng như một câu nói vô nghĩa, nhưng nghĩ kỹ mới thấy thật là ghê rợn. Nếu Lục Lục kịp suy nghĩ thì sẽ nhận ra câu nói ấy rất có thể hé lộ bí mật về việc Triệu Tĩnh mất tích. Nhưng lúc đó Lục Lục đang sợ hết hồn, không còn tâm trí để phán đoán lời nói của cô ta nữa.

Khúc Thiêm Trúc đã nói gì?

Chương 24: Áo trắng trở về trung nguyên

Dù đêm khuya có xảy ra chuyện gì thì sáng mai mặt trời vẫn mọc. Đồng Hoảng chỉ sáng muộn hơn Bắc Kinh một lát mà thôi[1].

[1] Lãnh thổ Trung Quốc trải dài từ đông sang tây, khu vực này ở phía tây Trung Quốc, bình minh muộn hơn Bắc Kinh.

Lục Lục kể lại mọi sự việc với nhân viên quầy lễ tân, nhờ họ quan tâm đến Khúc Thiêm Trúc, cô cần ra phố mua sạc pin di động.

Nhân viên lễ tân nói: "Cô nói chúng tôi mới hiểu, chúng tôi đã ngờ cô là kẻ buôn bán phụ nữ, đang định báo công an!"

Lục Lục chạy ra ngoài tìm khắp, cuối cùng cũng mua được ổ sạc pin. Cha mẹ Khúc Thiêm Trúc đi suốt đêm, buổi trưa thì họ đến Đồng Hoảng. Lúc đó Lục Lục đang dẫn Thiêm Trúc ngây ngô ra sân của nhà nghỉ để chờ. Mẹ Thiêm Trúc xuống ôtô, dừng lại ở chỗ khá xa, nhìn thấy con gái, bà òa khóc. Ông chú dượng Thiêm Trúc bước vào. Trông ông rất bình dị, người hơi gầy, ông đứng trước mặt Thiêm Trúc, nói: "Nào, theo chú đi về nhà!" Khúc Thiêm Trúc ngần ngừ, rồi chầm chậm bước lại với mẹ. Ông chú dượng quay sang nói với Lục Lục: "Cháu là Lục Lục phải không?"

"Chào chú! Vâng ạ."

"Việc cháu làm, đúng là cảm ơn cũng không đủ. Bây giờ chúng ta đi ăn, sau đó cháu cùng ngồi xe cô chú để trở về Bắc Kinh."

Lục Lục cười, nói: "Cảm ơn. Cháu còn có chút việc ở Đồng Hoảng."

Chú dượng Khúc Thiêm Trúc nghĩ ngợi, rồi nói: "Được, khi nào cháu về Bắc Kinh, đến nhà chú ăn bánh gói nhé!"

"Vâng."

Bà mẹ Khúc Thiêm Trúc không nói với Lục Lục câu nào, bà đỡ cô con gái vào xe. Họ ra về.

Lục Lục quay vào nhà nghỉ trả phòng, rồi ra ga tàu hỏa. Không ngờ khách đi Bắc Kinh quá đông, vé đã bán hết. Cũng may cô mua được một vé giường mềm của một tay phe vé, giá cắt cổ cũng đành, vẫn còn hơn là đi tắc-xi về. Cô ăn qua loa ở nhà ga rồi lên tàu.

Trong toa này, ngoài cô ra còn có ba khách nam giới lên tàu từ Quý Châu, họ đã kịp làm quen với nhau, trò chuyện bằng tiếng địa phương, cô nghe không hiểu.

Lục Lục lên giường. Vừa ngả lưng cô liền nhớ đến khung cảnh đêm qua: không biết Khúc Thiêm Trúc đã quan sát cô bao lâu rồi, khi cô mở mắt ra, Khúc Thiêm Trúc mới nói cái câu rất vu vơ ấy… bây giờ nhớ lại, cô vẫn thấy rùng

mình.

Khúc Thiêm Trúc đã nói: "Thực ra tôi đã giết Vương Bảo Xuyến rồi."

Con tàu vẫn chạy ì ạch.

Hôm nay là ngày 21 tháng 12, thứ Ba.

Lượt trở về lần này Lục Lục không phải căng thẳng theo dõi Khúc Thiêm Trúc như lượt đi hôm trước. Cô có thể yên tâm nằm ngủ, ngủ cho đến ga cuối cùng – Bắc Kinh. Nhưng cô lại không ngủ được. Lục Lục nhổm dậy nhìn ra ngoài cửa sổ. Núi cao chót vót, rừng rậm tre trúc chen nhau dày đặc… Đó là một thế giới khác hẳn với thủ đô nơi cô sống. Miền đất suối sâu cỏ lau lút đầu này chắc phải có linh khí dị thường. Song song với đường sắt là một con đường bộ cũ kỹ chạy về phương xa, một chiếc xe du lịch màu đen đang chạy cùng chiều với tàu hỏa. Tàu chui vào đường hầm, bỏ lại con đường bộ tiếp tục đi vòng quanh núi. Khi ra khỏi đường ngầm, thì đường bộ song song với đường sắt, Lục Lục lại nhìn thấy chiếc xe màu đen.

Hành trình quá đơn điệu nên cô cảm thấy cuộc chạy đua giữa con tàu và chiếc xe màu đen kia thật thú vị. Cô thậm chí còn nhìn thấy cửa kính xe hạ xuống, người trên xe ngoảnh sang nhìn con tàu; nói chính xác hơn là nhìn về phía Lục Lục. Cô bỗng ngờ ngợ, liệu có phải Khúc Thiêm Trúc không? Trời đất ạ, đúng là xe của gia đình Khúc Thiêm Trúc và đó là khuôn mặt cô ta! Lục Lục thấy lo sợ, cô bất giác rụt đầu vào. Sao lại có chuyện ngẫu nhiên kỳ lạ đến thế?

Gia đình Thiêm Trúc đi rồi, sau hai tiếng đồng hồ Lục Lục mới lên tàu, trong thời gian đó họ đi ăn cơm rồi lên ôtô. Ôtô chạy chậm hơn tàu hỏa, họ phải khởi hành trước tàu hỏa, khi tàu đuổi kịp ôtô thì Lục Lục đang nằm, nếu cô không nhổm dậy nhìn thì cô và Khúc Thiêm Trúc sẽ không nhìn thấy nhau…

Cô lại nhìn ra đường bộ, thì thấy con tàu đã bỏ xa chiếc ôtô.

Trời sắp tối, con tàu thở hồng hộc chạy đi. Lục Lục lấy di động ra gọi cho Chu Xung. Vừa bật máy thì Chu Xung gọi đến.

"Em đang ở đâu?"

"Chắc là sắp đến Hồ Nam."

"Mấy giờ về đến Bắc Kinh?"

"Có lẽ tối mai."

"Nói cụ thể đi, anh sẽ ra đón em."

"Sao anh bỗng quan tâm đến em sát sao thế?"

"… Mai gặp nhau anh sẽ nói tỉ mỉ."

Lục Lục cầm di động bước ra đầu toa nhìn bảng báo giờ, nói: "7 giờ 14 phút sẽ đến Bắc Kinh. Ở nhà xảy ra chuyện

gì à?"

Chu Xung hơi ngập ngừng rồi nói: "Không."

"Chắc phải có chuyện gì đó?"

"Sao em rắc rối thế? Cứ đi ngủ đi, kẻo di động lại hết pin thì ngày mai không liên lạc được nữa."

Lục Lục hiểu tính Chu Xung, dù cô gặng hỏi nữa cũng vô ích, bèn nói: "Được, anh cũng đi ngủ đi!"

Lục Lục trở về giường, bắt đầu nghĩ ngợi lan man đủ thứ. Ở nhà có thể xảy ra chuyện gì? Con sâu ấy có chui ra không? Đôi mắt ấy có xuất hiện trong máy tính không?

Ngoài cửa sổ tối đen như mực, con đường bộ vẫn song song với đường sắt; một chiếc ôtô đang chạy trên đường, hai ngọn đèn thấp lè tè chiếu sáng mặt đường tối mịt. Không biết có phải là xe nhà Khúc Thiêm Trúc không? Nó cũng như đôi mắt của nợ kia chuyên nấp ở chỗ khuất, chỉ còn ánh mắt lóe ra trong màn đêm vô tận. Có lẽ sau đôi mắt ấy còn có một đôi mắt khác lúc này đang nhìn Lục Lục, đó là đôi mắt của Khúc Thiêm Trúc. Trong toa tàu thì sáng, nó có thể nhìn thấy cô, còn cô không thể nhìn thấy nó. Cô kéo tấm rèm trắng che cửa sổ, rồi nằm xuống, gắng nằm thu mình lại như lẩn trốn, tiếp tục nghĩ ngợi ở nhà có thể xảy ra chuyện gì, nếu không hỏi rõ thì cô khó mà ngủ được…

Cô quyết định gọi cho Chu Xung. "Anh ơi, anh không sao chứ?"

"Anh không sao."

"Thật không?"

"Không phải chuyện về anh."

"Thì là chuyện về ai?"

Chu Xung im lặng một lát, rồi nói: "Hồ Tiểu Quân không thấy đâu nữa."

"Hồ Tiểu Quân?"

"Cô ấy cũng mất tích na ná như Khúc Thiêm Trúc."

"Cả cô ấy và bạn trai đều biến mất à?"

"Đúng!"

"Mấy ngày rồi?"

"Họ đi khỏi nhà ngày 10 tháng 12, đến nay đã 11 ngày rồi."

Lục Lục nhớ rằng cô đã gọi điện cho Tiểu Quân hai lần đều không được! Nhưng Tiểu Quang là bạn Lục Lục, Chu Xung không quen thậm chí chưa từng gặp mặt, tại sao anh lại biết Tiểu Quân mất tích?

Trực giác của phái nữ mách bảo cô: giữa Chu Xung và Hồ Tiểu Quân có một mối quan hệ bí mật nào đó!

Dừng lại một lát, Lục Lục nhỏ nhẹ hỏi: "Sao anh lại biết chuyện đó?"

Chu Xung nín lặng.

Lục Lục lập tức khẳng định giả thiết của mình, cô nói: "Anh trả lời đi?"

Rốt cuộc Chu Xung cũng nói: "Cô ấy quen em như thế nào?"

"Thông qua blog."

"Từ bao giờ?"

"Từ năm ngoái thì phải."

"Tại sao cô ấy quan tâm đến blog của em?"

"Em biết sao được…"

Chu Xung im lặng một lát, rồi bất ngờ nói: "Cô ấy là bạn gái của anh ngày trước."

Lục Lục bỗng chết đứng!

Chương 25: Câu chuyện giữa anh ấy và cô ta

Có ai đó tắt đèn, cả toa xe bỗng tối om. Lục Lục nằm trên giường mở to mắt nhìn bóng tối. Con tàu nhưng đang đứng tại chỗ không ngớt rung lắc "xọc xạch… xọc xạch…" đồng thời với tiếng hô của Khúc Thiêm Trúc "một hai một, một hai một…"

Thì ra Tiểu Quân là bạn gái cũ của Chu Xung! Lục Lục bỗng hiểu rõ tất cả.

Cô không phải người nổi tiếng, người quan tâm đến blog của cô phần lớn là các bạn học trước đây, các đồng nghiệp cũ, và một vài người bạn. Năm ngoái, cô bỗng có thêm một *fan,* là Hồ Tiểu Quân.

Lục Lục nhớ lại, hồi đó cô và Chu Xung mới quen nhau thông qua "Lưới tình". Hồ Tiểu Quân biết Lục Lục là bạn gái của Chu Xung, nhưng cô thì không biết Tiểu Quân là ai. Nói cách khác, Lục Lục ở vùng sáng còn Tiểu Quân ẩn nấp

trong bóng tối. Tiểu Quân ẩn mình ở một góc máy tính, ngày đêm lẳng lặng quan sát từng câu chữ, từng biến động của Lục Lục trên blog…

Trong số người quan tâm đến blog của ta, rất có thể có người yêu cũ và cả kẻ thù hiện nay nữa.

Lục Lục còn nhớ lần đầu cô và Tiểu Quân gặp nhau, do Tiểu Quân chủ động đề xuất. Hôm đó cả hai đi mua sắm, hình như tâm tư của Tiểu Quân không để ở áo quần, cô ta chỉ lặng lẽ quan sát Lục Lục. Bây giờ nhớ lại ánh mắt của Tiểu Quân, Lục Lục nhận ra đúng là rất kỳ lạ. Lục Lục hỏi: "Cậu họ Hồ thật à?" Tiểu Quân đáp: "Đúng, họ này rất hiếm." Lục Lục còn nhớ lại lần cô và Chu Xung cãi nhau, cô đã rủ Hồ Tiểu Quân đi uống cà phê và mua sắm, lúc chia tay Lục Lục mời cô ta đến nhà chơi thì cô ta nói đùa: "Không! Nghe nói Chu Xung rất đẹp trai, tớ sợ mình sẽ yêu anh ấy mất!"

Lục Lục lại nhớ đến cái lần cô nói với Chu Xung rằng Tiểu Quân sắp cưới, thì Chu Xung nín lặng rất lâu…

Lục Lục không hiểu nổi tại sao Tiểu Quân phải che giấu thân phận để làm quen với cô? Tại sao Chu Xung không bao giờ nhắc đến Tiểu Quân? Hay anh và cô ta vẫn yêu nhau? Nếu thế, tại sao anh lại gắn bó với cô và tại sao Tiểu Quân lại phải kết hôn với người khác? Dù là nguyên nhân gì, thì Lục Lục vẫn là người bị qua mặt. Cô bỗng cảm thấy con người Hồ Tiểu Quân và cả Chu Xung đều rất thâm hiểm.

Tiểu Quân và Trường Thành sẽ cưới vào ngày 15 tháng 1, gần một tháng nữa thì đến ngày cưới, thế mà cả hai lại mất tích! Tạm gạt bỏ mọi thứ liên quan đến tình yêu, cô cảm thấy thế giới này sắp có loạn, tựa như một tấm thảm đang bắt đầu mục nát ở một góc, và sẽ dần dần lan ra phần còn lại. Tại sao nó lại mục nát? Tại vì nó che đậy bên dưới mình những con vật lúc nhúc bẩn thỉu mà mọi người không biết, vì không ai lật lên để nhìn; còn Lục Lục và Chu Xung thì đang ngồi ở một góc gần đó – rất gần.

Tàu hỏa về ga muộn hơn một giờ, nhưng cuối cùng cũng cập bến. Lục Lục xuống tàu, thành phố đã lên đèn sáng trưng. Lần đầu tiên cô có cảm giác thủ đô thật ấm áp thân thiết. Lục Lục không có hành lý gì, nên nhân viên soát vé ngỡ cô đi đón người nhà.

Vừa ra khỏi ga thì nhìn thấy Chu Xung trong đám đông. Mới sau hai ngày, trông anh dường như gầy đi đáng kể. Anh bước lại ôm choàng Lục Lục, nói: "Em gầy đi đấy!"

"Anh gầy đi thì có!"

"Anh dẫn em đi ăn cơm Pháp."

"Được! Em đang đói meo đây."

"Em không mang theo chứng minh thư à?"

"Không."

"Mà khách sạn vẫn cho ở?"

"Em phải giải thích một hồi họ mới đồng ý."

Cả hai vừa nói chuyện vừa lên tắc-xi. Lục Lục không chủ động hỏi về Hồ Tiểu Quân, cô chờ Chu Xung tự nói.

Chỉ lát sau họ vào một hiệu ăn Pháp ở gần khu chung cư, ngồi vào bàn và gọi các món ốc, gan ngỗng, tôm hùm… đều là những món Lục Lục rất thích.

Rồi Chu Xung cũng nói đến Hồ Tiểu Quân.

Hồi trước Tiểu Quân là một *fan* hâm mộ của Chu Xung, mọi người thường gọi cô là "Quả mi-ni". Chu Xung hay hát ở phòng trà "Khai Hoa", Tiểu Quân là khách thường xuyên ở đó.

Một buổi tối mùa hạ, sau khi Chu Xung biểu diễn xong, lưng khoác ghi-ta đang đứng ven đường chờ tắc-xi thì Hồ Tiểu Quân đi xe máy đến đỗ trước mặt anh, nói: "Em sẽ đưa anh về!"

Chu Xung hơi ngạc nhiên.

"Em là *fan* rất trung thành của anh."

"Thảo nào anh trông hơi quen quen." Anh nhìn chiếc xe máy của Tiểu Quân, nói: "Xe này chở được hai người không?"

"Được chứ!"

Chu Xung ngồi lên. Chiếc xe máy lao vọt đi, anh suýt ngã. Tiểu Quân nói: "Ôm chặt lấy em!" Chu Xung ôm eo cô. Trông Tiểu Quân nhỏ thó, nhưng ôm cô mới thấy người rất đầy đặn. Gió nhẹ đưa hương tóc Tiểu Quân khiến Chu Xung ngay ngất, anh thầm nghĩ: đêm nay là một đêm tuyệt đẹp.

Tiểu Quân vừa lái xe máy vừa hỏi: "Chúng ta sẽ đi đâu?" Cô nói "chúng ta đi đâu" chứ không phải "em phải đi đường nào".

Chu Xung nhận ra ngụ ý, anh đáp: "Đi chợ đêm."

"Được!"

Họ đến một khu chợ đêm, ngồi ăn thịt nướng và uống bia. Chu Xung không ngờ cả hai nói chuyện rất hợp nhau, vỏ lon bia vứt xuống đất càng lúc càng nhiều, dường như sắp ngập cả mắt cá chân họ. Một bà già đứng xa xa đang chờ họ đứng lên ra về.

Chu Xung hơi chuếnh choáng, đầu nặng, chân chơi vơi, hỏi: "Em đi đâu?"

"Về nhà. Anh thì sao?"

"Em đi đâu anh cũng đi đó."

"Anh không sợ cha em ra tay à?"

“Chỉ cần nhà em không nuôi chó dữ, ngoài ra anh không sợ gì hết.”

“Nhưng em sợ.”

“Sợ anh à?”

“Sợ bạn gái của anh.”

“Anh không có bạn gái.”

Tiểu Quân cười: “Thế thì em yên tâm rồi. Anh hơi say đấy. Nào, ta về nhà em.”

Chu Xung mơ hồ cảm thấy đêm nay sẽ rất tuyệt vời.

Chiếc xe máy nhỏ chở Hồ Tiểu Quân và Chu Xung đến một khu chung cư cao cấp. Thực ra nhà Tiểu Quân chỉ có một mình cô, cha mẹ Tiểu Quân đã sang Canada thăm con gái lớn, vài tháng nữa mới về nước. Điều mà Chu Xung không ngờ, là Tiểu Quân không hề tùy tiện, dễ dãi: Chu Xung thì quá khao khát, chỉ mong vào cuộc ngay nhưng bị Hồ Tiểu Quân nghiêm túc từ chối. Cô nấu canh táo tàu và bột sắn dây cho anh uống để giã rượu, sau đó thu dọn giường cho Chu Xung. Cô cười nói: “Em xin nhắc thần tượng điều này: anh sẽ được ngủ trên giường của em. Chúc ngủ ngon.” Rồi cô đi sang phòng khác.

Có lẽ từ giây phút đó Chu Xung đã yêu Hồ Tiểu Quân, yêu mê mệt.

Lục Lục hỏi: “Hai người lên giường với nhau khi nào?”

Chu Xung: “Khoảng bốn tháng sau.”

Họ yêu nhau vô cùng say đắm. Chu Xung thường ngồi ở ban công hát cho Tiểu Quân nghe. Tiểu Quân nói đó là những ngày hạnh phúc nhất đời mình. Không micrô, không thiết bị tăng âm, chỉ nghe người yêu hát cùng tiếng đàn ghi-ta gỗ mới xúc động làm sao…

Lục Lục đã hiểu ra tại sao Chu Xung luôn thích ngồi ban công để luyện giọng. Cô thấy chua chát. Cô tự nhắc mình: đó là câu chuyện tình yêu quá đẹp nhưng đã chết yểu, không có người thứ ba chen vào…

Tiểu Quân có rất nhiều bạn trên mạng, phần lớn là nữ. Trong đó có một bạn nam với nét mặt như của người miền đông bắc, anh viết văn kiếm sống, Tiểu Quân thường đọc văn anh trên mạng. Cô là một cô gái đơn thuần, rất hay tin vào những thứ mà Chu Xung không tin. Có lần cô hào hứng nói với Chu Xung: “A đã trả lời em trên blog của anh ấy.” A là tên nhà văn đó.

Chu Xung rất ghét blog, anh cho rằng đó là “cái ống nhổ” của một đám người, còn Tiểu Quân thì mê blog. Anh cũng không mấy để tâm, miễn là Tiểu Quân thấy thích là được. Nửa năm sau Tiểu Quân không nhắc đến anh nhà văn đó nữa, Chu Xung thậm chí đã quên béng anh ta.

Một hôm Tiểu Quân đến nhà Chu Xung, tâm trạng hình như bất ổn, Chu Xung hỏi tại sao, Tiểu Quân nói cô đang “đến tháng” nên người mệt mỏi… Chu Xung ngồi ở ban công hát cho Tiểu Quân nghe ca khúc mới sáng tác, nhưng ánh mắt cô cứ thẫn thờ nhìn về một miền xa vắng… Rất muộn, Chu Xung tiễn cô về nhà. Lúc chia tay, Tiểu Quân thường

hôn anh, lần này cũng thế, sau đó cô cúi đầu quay bước.

Chu Xung trở về phòng, cảm thấy không yên tâm bèn gọi điện cho Tiểu Quân. Nhưng chuông di động của cô đang đổ chuông trong nhà anh. Cô để quên di động ở đi-văng. Anh cầm lên xem, trong đó có một cuộc gọi nhỡ, là anh vừa gọi. Anh đang định gọi đến nhà Tiểu Quân thì tín hiệu tin nhắn vang lên; Chu Xung nghĩ chắc là Tiểu Quân để quên di động, nhắn để hỏi anh. Anh bèn mở xem, nhưng đó là do một người tên là Mao Mao gửi đến: "Cưng ạ, gần đây anh vẫn ở Nga."

Chu Xung nghĩ chắc họ gửi nhầm địa chỉ. Nhưng không phải thế, vì máy của Tiểu Quân có lưu tên người này. Anh bèn đọc các tin nhắn khác. Chân tay anh dần lạnh buốt. Qua các tin nhắn của hai người trao đổi với nhau, Chu Xung biết Mao Mao chính là nhà văn A; cách đây hơn một tháng anh ta đến Bắc Kinh, hôm đó Tiểu Quân đi thăm anh ta; ngay lần đầu gặp mặt, cả hai đã quan hệ với nhau ở khách sạn. Và… Tiểu Quân có thai!

Chu Xung bước ra ban công, nơi anh vẫn ngồi hát cho Tiểu Quân nghe, đôi mắt trào lệ.

Cảm giác Chu Xung lúc ấy chẳng khác gì hồi nhỏ được mẹ mua cho chiếc kẹo ngon, nhưng lại bị con chó tha đi mất mà chẳng biết làm gì để lấy lại. Lòng anh đầy băn khoăn, điều băn khoăn nhất là tại sao sau bốn tháng trời Tiểu Quân mới chiều anh, còn với gã A kia, Tiểu Quân có thể lần đầu gặp mặt đã lập tức ngủ cùng? Gã có những thủ đoạn gì, có sức hút gì?

Hơn một giờ sau Tiểu Quân gọi điện đến, cuống lên hỏi: "Anh ơi có phải em quên di động ở nhà anh không?"

"Đúng!"

"Sao anh không gọi cho em biết?"

"Anh rất xin lỗi."

"Anh… sao thế?"

"Anh đã đọc tin nhắn của em."

Tiểu Quân bỗng nín lặng. Chu Xung cũng không nói gì nữa. Cả hai đều ngừng lại chờ đối phương cất lời.

Câu nói vừa rồi của Chu Xung đã đẩy tình yêu của họ đến bên bờ vực thẳm, lúc này dường như cả hai đang nghĩ rất nhanh xem ai sẽ là người nhảy xuống trước.

Sau một hồi rất lâu, Hồ Tiểu Quân nói: "Chu Xung, chúng ta chia tay vậy. Em xin lỗi anh."

Giọng Chu Xung hơi nghẹn ngào: "Chúng ta đến với nhau… cả thảy được bao lâu nhỉ?"

"16 tháng."

"Ta quen nhau vào mùa xuân."

“Hình như thế.”

“Anh sẽ… đưa em đi viện giải quyết cái thai?”

“Không cần. Cảm ơn anh. Em tự thu xếp được.”

“Còn cái máy di động…”

“Phiền anh gửi chuyển phát nhanh cho em.”

“Được.”

“Anh đi ngủ đi.”

“Được.”

“Chúc ngủ ngon.”

“Ừ.”

Hồ Tiểu Quân đặt điện thoại xuống.

Chu Xung lại bước ra ban công ngồi xuống chỗ cũ. Cứ thế, anh ngồi suốt một đêm ròng.

Trời vừa hé sáng Chu Xung trở vào thư phòng mở máy tính tra cứu các thông tin về gã nhà văn kia. Anh tìm thấy blog của gã với tấm ảnh một người đàn ông khoảng ngoài 30 tuổi, hơi béo, chỉ có thể nói trông anh ta không khó chịu. Chu Xung nhìn tấm ảnh ấy, cười khẩy, rồi tắt trang đó đi.

Sau khi gửi trả Tiểu Quân chiếc di động, anh gọi mấy người bạn đến, cho họ xem ảnh của gã A, rồi bảo: “Các cậu giúp tôi xử lý thằng này một trận đi!”

Họ nói: “Anh nên nguôi giận thì hơn.”

“Nó chửi tôi.”

“Chưa cần nóng thế.”

“Nó quỵt nợ tôi.”

“Vẫn chưa đến nỗi…”

“Nó… ngủ với bạn gái của tôi.”

“Thế thì phải xử lý.”

Hôm đó hai “chiến hữu” khởi hành đi đông bắc. Chu Xung tiễn họ ra ga tàu. Một người hỏi: “Anh không đi à?”

“Tôi không muốn nhìn mặt nó.”

“Anh có yêu cầu gì không?”

“Vặt sạch lông của nó.”

Hai người nọ chớp mắt, không nói gì nữa, lên tàu.

Hai ngày sau họ trở về Bắc Kinh. Chu Xung đọc blog của gã kia, gã nói mình bị đâm, than thở rằng bị đồng nghiệp đố kỵ vì viết bài phanh phui bọn xấu nên gã bị trả thù, suýt nữa bị đẩy đến vấn đề chính trị. Gã đã nhờ phía cảnh sát truy tìm hung thủ để giải oan cho gã. Chu Xung bật cười. Hai chiến hữu kia có dùng dao nhưng không đâm, mà là cạo sạch lông!

Nửa tháng trôi qua, vết thương lòng của Chu Xung cũng dần bình phục. Anh lại nhớ Hồ Tiểu Quân da diết, anh thường ngồi ở ban công đàn hát, trước mặt là một cái ghế bỏ trống. Đó cũng là thời kỳ anh sáng tác được nhiều nhất, các ca khúc đều liên quan đến tình yêu và sự phản bội. Về sau, không thể chịu nổi sự giày vò nữa, anh chủ động gọi điện cho Hồ Tiểu Quân: “Tiểu Quân, anh nhớ em.” Tiểu Quân thở dài: “Hai chúng ta tựa như một cái gương đã vỡ mất rồi.”

“Nếu em trở lại với anh, anh sẽ quên đi tất cả.”

“Nhưng em không thể quên.”

“Chúng ta gắng sức, thì sẽ vượt qua được.”

“Không. Em đã không yêu anh nữa.”

Nói rồi Tiểu Quân dập máy.

Kể từ hôm đó Tiểu Quân không nghe điện thoại của Chu Xung nữa. Chu Xung cũng không đi hát, tối nào cũng ngồi dưới nhà Tiểu Quân chờ gặp cô. Tiểu Quân biết anh ở ngoài đó nhưng nhất định không xuống. Xem ra ý cô đã quyết. Chu Xung ngồi bên luống hoa đến gần nửa đêm mới lủi thủi ra về, và tối hôm sau lại đến…

Cha mẹ Tiểu Quân rất mến Chu Xung, họ biết hai người đã chia tay nhau nhưng không rõ nguyên nhân. Họ khuyên nhủ Tiểu Quân nhưng cô không nghe. Họ chỉ biết thở dài mỗi khi nhìn thấy Chu Xung ở dưới nhà.

Bấy giờ là cuối mùa hè, Chu Xung đã chờ Tiểu Quân hơn hai mươi ngày cho đến đầu mùa thu. Cuối cùng anh bỏ cuộc.

Ít lâu sau anh được cha mẹ Tiểu Quân cho biết, thông qua trang web “Lưới tình” cô đã quen và yêu chàng thanh niên tên là Trường Thành.

Kể đến đây Chu Xung bỗng nói: “Lục Lục, anh muốn đi tìm cô ấy.”

Lục Lục chỉ im lặng nhìn anh.

Chu Xung nói: “Cứ tin anh, anh và Tiểu Quân đã không còn tình yêu nữa, anh chỉ coi cô ấy như đứa em gái, cô ấy đang gặp nguy hiểm và cần đến anh.” Lục Lục cúi đầu, cầm cái thìa khuấy bát canh.

Chu Xung lại nói: “Hiện giờ công ty của Trường Thành và nhà trẻ đều đang tìm họ, cha mẹ Tiểu Quân đang lo sốt vó, nếu không họ đã chẳng gọi điện cho anh. Hôm qua công an đã gặp anh để hỏi một số chuyện, họ cũng coi anh như là nghi phạm… Kìa em nói gì đi chứ?”

Lục Lục ngẩng đầu: “Em nói gì?”

Chu Xung: “Anh định đi tìm Tiểu Quân, em có bằng lòng không?”

Lục Lục: “Em đang nghĩ một vấn đề khác.”

Chu Xung: “Là gì?”

Lục Lục nhìn ra cửa sổ, hồi lâu sau mới nói: “Có lẽ… lần sau sẽ đến lượt chúng ta cũng nên.”

Chu Xung: “Sao em lại nói thế?”

Lục Lục: “Trực giác mách bảo.”

Chu Xung: “Anh đoán rằng họ đã bị một thứ gì đó cám dỗ, rồi dần đi vào ngõ cụt. Chúng ta đã cảnh giác rồi nên không thể mắc bẫy, trừ phi bị bắt cóc.”

Lục Lục quay trở lại, nhìn Chu Xung nói: “Anh định bắt đầu từ khâu nào?”

Chu Xung: “Làm gì có đầu mối nào? Anh chỉ là một người ca sĩ.”

Lục Lục: “Rất có thể Hồ Tiểu Quân và Khúc Thiêm Trúc đều đi đến một nơi, em đoán nơi đó thuộc địa phận Quý Châu. Vừa rồi em đi theo Khúc Thiêm Trúc đến thị trấn nhỏ Đồng Hoảng, nhưng cô ấy lại không tìm thấy gì… có lẽ chúng ta nên báo cảnh sát.”

Chu Xung: “Thôi đi! Cảnh sát không thể huy động lực lượng đi xuyên qua mấy tỉnh để truy tìm dấu vết của một kẻ điên.”

Lục Lục: “Vậy thì nên làm gì?”

Chu Xung: “Để anh nghĩ thêm đã…”

Lục Lục: “Anh còn nhớ gã thầy bói mù không?”

Chu Xung: “Sao?”

Lục Lục: “Gã từng đưa cho chúng ta một mảnh giấy…”

Chu Xung: “Hiện giờ anh sắp loạn óc đến nơi, em đừng nêu cái chuyện quá hão huyền ấy ra nữa.”

Lục Lục: “Rất có thể trong đó chứa đựng một bí mật quan trọng.”

Chu Xung: “Anh không tin.”

Lục Lục: “Nếu nghĩ thật kỹ các sự việc xảy ra gần đây, ta có thể nhận ra mối liên hệ nào đó. Vài ba lần máy tính của chúng ta xuất hiện tấm ảnh cưới ma; Khúc Thiêm Trúc đã mất tích rồi lại trở về, khi nghe nói đến tấm ảnh cưới ma thì cô ta hóa điên; hiện nay thì Hồ Tiểu Quân và bạn trai mất tích, giống hệt Khúc Thiêm Trúc…”

Chu Xung: “Em còn giữ mảnh giấy đó chứ?”

Lục Lục: “Vẫn để ở nhà. Chúng ta sẽ tìm một người thành thạo giải mã hộ xem sao.”

Chu Xung: “Phải, ta nên làm như thế.”

Thực ra Lục Lục chỉ có ý nghĩ cầu may. Thế rồi cả cô lẫn Chu Xung đều không ngờ mảnh giấy đó lại có thể cho họ một thông tin bí hiểm, thông tin ấy khiến họ càng kinh hãi và rối trí…

Chương 26: Diễn viên

Về đến nhà, Lục Lục bật đèn, đập vào mắt cô trước tiên là cái bể cá vàng. Cô thay dép lê rồi vào đi-văng ngồi, nghiêng đầu nhìn con cá. Nó là một thành viên của nhà này, Lục Lục đi vắng mấy hôm, cô cũng nên chào hỏi nó. Nó vẫn lặng lẽ bơi đi bơi lại, hình như nó hơi gầy đi, hai con mắt đã lồi lại càng lồi ra hơn. Trước khi hai người về, khi mà nhà tối om, thì nó đang làm gì?

Cô thốt lên: “Hiểu ra rồi!”

Chu Xung sắp vào tắm, đứng ở cửa toilet anh ngoái lại hỏi: “Gì cơ?”

Lục Lục ngoảnh ra đáp: “Con cá vàng này là Tiểu Quân tặng anh.”

Chu Xung hơi do dự, rồi cũng công nhận: “Đúng!”

Lục Lục: “Anh nuôi nó, để có cảm giác cô ấy luôn ở bên anh…”

Chu Xung: “Cũng không hẳn là thế, nó chỉ là một kỷ niệm.” Nói rồi anh bước vào, đóng cửa, tiếng nước xối xả vọng ra.

Lục Lục tiếp tục quan sát con cá vàng… rồi cô bỗng cảm nhận có điều gì đó không ổn, cô thấy rất khó chịu.

Có chuyện gì nhỉ? Cô nghĩ đến một giấc mơ. Cô mơ thấy mình đi một nơi rất xa, rồi trở về nhà. Cha mẹ cô rất vui mừng nhưng cô vẫn rất băn khoăn, vì cứ cảm thấy mẹ mình lại không phải là mẹ mình nữa. Trông thì rất giống bà nhưng từng cử chỉ hay nói cười lại là của một người khác hẳn; lẽ nào trong người bà lại ẩn chứa một con người khác? Cô ngờ cha cô đã phản bội mẹ cô, nhưng mẹ cô đâu? Cô rất tức giận, kêu ầm lên. Cha cô bỗng khóc nức nở nói: mẹ con đã chết rồi, cha sợ con buồn nên đã tìm một phụ nữ rất giống mẹ con về, để lừa con… Thấy cha khóc lóc khổ sở, cô rất đau xót. Người phụ nữ kia thì cứ đứng đó và im lặng. Đúng là hình như con cá vàng này không phải con cá hôm nọ, tuy nó cũng to bằng cái ngón tay cái, thân nó cũng trăng trắng, nửa bên mặt cũng màu đỏ ôm lấy con mắt lồi… Lục Lục có cảm giác nó đã bị đánh tráo.

Chu Xung trở ra. Lục Lục nói: “Nó… có phải là con cá trước đây không?”

Chu Xung ngạc nhiên, rồi anh ngồi xuống bên cạnh choàng tay lên vai cô: “Mắt em hơi tinh đấy!”

Lục Lục ngoảnh sang: “Có phải nó hay không?”

Chu Xung buồn rầu nói: “Con kia chết rồi.”

Lục Lục: “Con này ở đâu ra?”

Chu Xung: “Anh ra chợ cá cảnh hai lần mới tìm được con này, rồi mua về.”

Lục Lục im lặng hồi lâu. Phải rất nặng lòng với người ấy, thì mới quan tâm đến con cá vàng mà người ấy để lại như vậy! Và, trên đời này sao lại có hai con cá vàng giống nhau đến thế!

Lát sau cô hỏi: “Con kia chết như thế nào?”

Chu Xung: “Tối hôm em đi, lúc anh định vào toilet thì nhìn thấy nó đã nổi lềnh bềnh trên mặt nước.”

Lục Lục nhìn anh: “Liệu có phải là… điềm báo gì không?”

Chu Xung cau mày: “Điềm gì chứ? Đừng nói linh tinh.”

Lục Lục im lặng, tiếp tục nhìn con cá vàng. Vẫn là cái bể ấy, con cá vàng mới bơi trong nấm mồ của con cá vàng cũ.

Chương 27: Trước khi Hồ Tiểu Quân mất tích

Ngày 22 tháng 12, Chu Xung định dẫn Lục Lục đến nhà Hồ Tiểu Quân để hỏi thăm tình hình.

Sáng dậy, Lục Lục vào toilet đánh răng rửa mặt, thấy cái nắp cống vẫn bịt chặt, im ắng. Cô nhìn xung quanh… trên tường có một cái hốc vốn để lắp quạt thông gió, quạt đã hỏng, lâu nay chưa tìm được cái quạt cùng kích cỡ để lắp vào. Hốc đó tối om, gió lạnh thổi vào. Cô lại nhìn cái vòi nước. Liệu con sâu kia có thể từ trong vòi nước chui ra không? Nghĩ đến đây cô rùng mình, tưởng như có vô số con sâu đang bò trong đó vậy. Cô thận trọng lấy cái bàn chải đánh răng, chỉ sợ cầm nhầm vào cái đuôi con sâu. Cũng may, nó vẫn là cái bàn chải của cô. Chưa yên tâm, cô lại nhìn kỹ bàn chải của Chu Xung, cũng vẫn là cái bàn chải đánh răng.

Chu Xung ở ngoài gọi to: "Mau lên chứ!"

Lục Lục vội đánh răng rửa mặt rồi bước ra. Chu Xung đã đứng ngoài cửa chờ cô. Cô thay quần áo rồi đi cùng anh. Lúc xuống cầu thang, Lục Lục bỗng nói: "Anh ạ, em không thích căn nhà này."

Chu Xung ngoảnh sang nhìn cô, hỏi: "Tại sao?"

Lục Lục nghĩ ngợi, rồi đáp: "Kể cũng khó nói cho rõ… nhưng đúng là em không thích."

Chu Xung: "Vì nhà cũ quá à? Khi nào anh kiếm được một khoản lớn, sẽ mua căn nhà khác cho em. Em thích Thanh Đảo không? Ta sẽ mua nhà ở đó, sát biển."

Lục Lục: "Căn nhà này thì đem cho thuê."

Chu Xung: "Sao lại cho thuê? Dỡ bỏ, bán gạch đi cho gọn."

Lục Lục bật cười: "Thế thì anh phải thương lượng với các hộ xung quanh đã!"

Nhà Hồ Tiểu Quân gần khu hoa viên Lưu Tĩnh. Chu Xung rất thuộc đường, anh dẫn cô đến thẳng khu nhà ấy. Trong sân có một luống hoa nhưng hoa và cỏ trồng ở đó đã héo úa xác xơ. Lục Lục quan sát kỹ cái nơi ngày trước Chu Xung từng ngồi chờ Tiểu Quân.

Họ lên tầng ba, ấn chuông. Một phụ nữ trung niên ra mở cửa, trông bà hơi tiều tụy, chắc là mẹ Tiểu Quân. Chu Xung nói bà từng là cán bộ Cục kiểm toán.

"Chu Xung?"

"Cháu chào bác. Cháu đến hỏi về tình hình của Tiểu Quân." Rồi anh chỉ sang Lục Lục. "Đây là bạn cháu."

Lục Lục nhạy cảm nhận ra: Chu Xung không giới thiệu cô là "bạn gái". Mẹ Tiểu Quân nói: "Vào nhà đi!"

Nhà Tiểu Quân rất đẹp.

Ba người lúc này… có một mối quan hệ hơi kỳ lạ: bà mẹ vợ hụt, chàng rể hụt Chu Xung, và Lục Lục bạn gái mới của anh. Mẹ Tiểu Quân không ngừng quan sát Lục Lục. Ngồi xuống rồi, Chu Xung nói: "Chắc vẫn chưa có tin gì phải

không bác?"

Bà ta buồn bã gật đầu: "Mấy hôm nay tôi căng thẳng quá, nếu không cũng không gọi điện cho cậu."

"Đã bao lâu rồi ạ?"

"Kể từ hôm chúng đi đến nay là 13 ngày. Chỉ e lành ít dữ nhiều… tôi và nhà tôi đều mong chỉ là bắt cóc tống tiền, dẫu chúng đòi bạc tỷ, chúng tôi cũng bán nhà đi để cứu con về. Nhưng không có ai gọi điện cả."

"Vẫn không thể gọi điện cho Tiểu Quân phải không ạ?"

"Rất kỳ lạ, tổng đài luôn bảo bà thuê bao đang ở ngoài vùng phủ sóng, tức là nó không tắt máy. Pin di động của nó nếu nạp đầy chỉ chờ được bảy ngày, xem ra có ai đó vẫn nạp điện hộ nó."

"Bác đã gọi điện cho Trường Thành chưa?"

"Gọi rồi, cũng như thế thôi."

"Bác cảm nhận thế nào về tình cảm của Tiểu Quân và Trường Thành?"

"…Tôi rất tiếc cho cậu và nó…" Nói đến đây bà lại nhìn Lục Lục, ngập ngừng: "Sau đó nó tìm ai, tôi và nhà tôi cũng không thật quan tâm lắm. Hình như cậu Thành rất tốt với nó, nó thường nói nó hay bắt nạt cậu ta nhưng cậu ta vẫn luôn nhường nhịn. Hình như vấn đề không phải ở hai đứa…"

"Bên công an đã có bước tiến gì chưa ạ?"

"Họ đã lập chuyên án và đang điều tra. Hôm nay nhà tôi đến sở công an hỏi tình hình."

"Trước khi Tiểu Quân mất tích, có hiện tượng gì khác thường không hả bác?"

"Nó nói là đi chơi với Trường Thành một hai hôm sẽ về. Lúc đi nó chỉ có cái túi khoác trên vai. Trước đây, cứ vào ngày nghỉ thì Trường Thành lái ôtô đến đưa nó đi chơi quanh Bắc Kinh vài hôm. Chúng tôi cũng không mấy bận tâm."

"Cả hai đi bằng ôtô à?"

"Lần này thì không. Các đồng nghiệp ở công ty vẫn thấy xe của Trường Thành đỗ trong bãi để xe. Nếu chúng lái xe đi thì đã tốt, công an sẽ kiểm tra các băng hình camera thì ít ra cũng biết chúng đi theo hướng nào. Công an cũng đã hỏi sân bay, nhưng không có thông tin gì về hai đứa. Họ cũng kiểm tra các băng hình ở ga tàu hỏa và bến xe đường dài của ba ngày kể từ hôm Tiểu Quân đi mất, cũng không hề thấy bóng dáng. Tôi ngờ rằng chúng không đi khỏi Bắc Kinh."

Lục Lục bỗng hỏi: "Bác có biết về tấm ảnh cưới ma không?"

Bà mẹ Tiểu Quân ngạc nhiên: "Ảnh cưới ma là ảnh gì?"

“Tiểu Quân trước khi đi có lần nào nhắc đến tấm ảnh cưới ma không?”

“Không.”

Lục Lục im lặng. Trước khi đến đây, cô tin rằng Tiểu Quân sẽ đi đến vùng Khúc Thiêm Trúc đã đến, nhưng bây giờ xem ra tình huống của hai người có lẽ khác nhau. Nếu Tiểu Quân đi Đồng Hoảng thì chỉ có thể có ba cách. Một là bay đến sân bay Động Bảo thuộc Quý Dương, từ đó đi ôtô đến Đồng Hoảng; hai là đi tàu hỏa, hơi lâu nhưng sẽ đến tận nơi; ba là tự lái xe đi. Bây giờ đã có thể loại trừ ba khả năng này. Vậy chỉ còn cách trông vào bên công an.

Chu Xung vẫn hỏi tiếp: “Bác cố nhớ xem gần đây trong cuộc sống của Tiểu Quân có xuất hiện một ai đó hơi đặc biệt, hoặc một thứ gì đó lạ lùng không?”

Bà cau mày nghĩ ngợi… rồi lắc đầu: “Không có.”

Chu Xung: “Nếu bác không ngại gì, bác cho cháu vào phòng Tiểu Quân nhìn một lát được không?”

Bà đáp: “Không sao. Cậu cứ vào đi.”

Lục Lục đi theo Chu Xung vào phòng của Tiểu Quân. Cô lập tức cảm thấy mình sống rất luộm thuộm, phòng của Tiểu Quân quá sạch sẽ và ngăn nắp. Tường và rèm cửa đều màu tím nhạt, tủ tường màu vàng bày rất nhiều đồ chơi xinh xắn đẹp mắt; góc phòng kê chiếc bàn nhỏ màu vàng kết hợp với chiếc ghế xoay nho nhỏ cùng màu, trên bàn đặt chiếc máy tính Đài Loan. Giường hình tròn, rất rộng, rất êm ái. Không rõ Tiểu Quân đã dọn dẹp trước khi đi hay là sau đó mẹ vào sắp xếp hộ, chăn đệm gấp rất vuông vức phẳng phiu. Lục Lục thấy sống mũi hơi cay cay.

Chu Xung bước đến trước cái tủ nhìn kỹ đám đồ chơi. Một cái hộp âm nhạc rất nhỏ, có thể bấm lỗ trên năm dòng kẻ nhạc ở một băng giấy, sau đó nhét vào máy rồi lắc tay, máy sẽ vang lên giai điệu mà ta “sáng tác”. Một tấm “thẻ tâm lý”, nếu ấn ngón cái lên nó, nó sẽ hiện ra các màu sắc nói lên tâm trạng của ta hiện giờ vui buồn ra sao. Một cái hộp đựng tiền thủy tinh trong suốt, nhưng nếu thả tiền vào thì lại không thấy bóng dáng đâu nữa. Ba búp bê nhựa trong “World of Warcraft”: một phù thủy tư thế đầu trâu, một pháp sư vong linh, một kỵ sĩ quái linh huyết tinh… Chu Xung cầm một tập album lên giở xem.

Lúc này Lục Lục đứng trước máy tính, thầm nghĩ liệu Hồ Tiểu Quân có nhận được tấm ảnh cưới ma không? Bên cạnh máy tính là một máy in rất nhỏ gọn và một tập giấy in trắng tinh. Cô nhận thấy tờ giấy dưới cùng hơi khác kích cỡ của cả tập giấy bèn rút ra. Tờ giấy này rất dày, rất trắng, rất bóng. Cô thử sờ tay vào… rồi bỗng kêu lên: “Chu Xung!”

Chu Xung vội bước lại.

Lục Lục nói: “Anh thử xem tờ giấy này…”

Chu Xung lập tức nghĩ đến một điều gì đó, anh sờ tờ giấy… và nhận ra trên đó có một bức vẽ kỳ quái.

Lục Lục: “Giống hệt tờ giấy của chúng ta!”

Chu Xung ngẩn người: “Anh tin chắc người mù kia có vấn đề…” Rồi anh quay sang nói với bà mẹ Tiểu Quân: “Cháu muốn cầm tờ giấy này đi.”

Hình như cảm thấy có một tia hy vọng, bà thận trọng hỏi: “Đó là cái gì?”

Chu Xung: “Hiện giờ chưa thể nói nó là gì, nếu có kết quả cháu sẽ đến nói với bác.”

“Ừ, được!”

Cầm được tờ giấy này, Chu Xung và Lục Lục chỉ muốn ra về ngay, bà mẹ Tiểu Quân nài ở lại ăn cơm trưa, họ một mực từ chối. Bước ra khỏi cửa, Chu Xung nói với bà: “Cháu hứa với bác cháu nhất định sẽ tìm thấy Tiểu Quân.” Bà rơm rớm nước mắt, gật đầu với anh.

Chương 28: Đã tìm ra mật mã

Ra khỏi nhà Tiểu Quân, Lục Lục nhìn Chu Xung, Chu Xung cũng nhìn cô. Tim Lục Lục đập rất nhanh, không phải xúc động mà là vì sợ hãi. Cô không thể nói rõ mình sợ cái gì, nhưng ít ra đến giờ cũng biết rằng tờ giấy này phải ẩn chứa những bí mật ghê gớm. Nó không phải một tờ rơi quảng cáo phát ở đầu phố, nó từng xuất hiện trong cuộc sống của Lục Lục, Chu Xung và bây giờ lại có mặt trong phòng Hồ Tiểu Quân. Tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Lục Lục nói: “Ta nên làm gì?”

Chu Xung: “Em đã từng phỏng vấn nhiều nhân vật kỳ lạ, có ai giỏi về mật mã không?”

Lục Lục lắc đầu, nói: “Chúng ta sẽ lên mạng tìm.”

Chu Xung: “Được! Bây giờ ta về nhà luôn.”

Lục Lục: “Ta vào quán net.”

Chu Xung nhìn cô: “Sao phải thế?”

Lục Lục: “Em không tin máy tính nhà mình nữa.”

Chu Xung: “Nó là máy mới kia mà?”

Lục Lục: “Có trời mới biết đôi mắt nào nấp trong đường dây mạng!”

Chu Xung: “Cũng được. Vào quán net.”

Cả hai trở về, vào một quán Net gần khu chung cư và lên mạng tìm “Chuyên gia mật mã”. Họ tìm thấy vài người thuộc chính phủ, nhưng họ đều không ở Bắc Kinh. Tiếp tục tìm kiếm ở Diễn đàn Đồng Thành, thì tìm thấy một bài kêu gọi giúp đỡ, ký tên Vũ Thanh. Người đó nói rằng bạn gái của anh bị hại, anh là nghi phạm số một, rất nhiều chứng cứ đều bất lợi cho anh. Cảnh sát đã thẩm vấn vài lần, tạm cấm anh rời khỏi nơi cư trú. Cô bạn gái bị chết được bốn ngày thì anh

nhận được một email trong đó có một dãy chữ số tạo thành bởi số một và số hai; cả thảy có 120 hàng số. Người viết thư tự xưng là hung thủ, hắn nói dãy chữ số này gồm năm tầng mật mã gộp vào nhau, nếu giải được mật mã thì sẽ biết hắn là ai. Vũ Thanh để lại nick chat QQ ở diễn đàn, mời các cao thủ giải mã ra tay để bắt được hung thủ, giải oan cho bạn gái và anh cũng được loại ra khỏi diện nghi vấn. Đã có rất nhiều phản hồi, ý kiến rất khác nhau và chưa ai khám phá ra được. Cuối cùng Vũ Thanh mừng rỡ viết một cái thiếp cảm ơn tất cả mọi người, anh đã tìm được một cao thủ giải được mật mã giúp anh, hung thủ đã bị sa lưới!

Lục Lục gọi Chu Xung lại để anh xem cái thiếp. Chu Xung nói: "Chúng ta cũng tìm gặp cao nhân này thử xem sao."

Lục Lục bèn liên lạc theo nick chat của Vũ Thanh. Im lặng, nhưng không đầy 10 phút sau thì được chấp nhận. Cuộc trò chuyện trên mạng bắt đầu.

Lục Lục vào đề luôn: "Tôi gặp một số rắc rối, muốn tìm vị cao nhân đó, mong anh giúp tôi liên lạc với họ. Cảm ơn anh."

Vũ Thanh: "Họ sẽ thu phí."

Lục Lục: "Cũng được."

Hai phút sau anh ta gửi cho Lục Lục số điện thoại của cao nhân, kèm theo mấy chữ "ông ta họ Khương."

Lục Lục dùng di động gọi cho người đàn ông tên Khương: "Bác Khương phải không?"

"Ai đấy?"

"Cháu lên mạng tra cứu, rồi biết số điện thoại của bác. Cháu muốn nhờ giải mật mã, phí tổn sẽ thế nào ạ?"

"Còn tùy vào mật mã khó dễ ra sao."

"Hôm nay cháu đến gặp bác, được không?"

"Cứ đến đi! Tôi ở Đại Khê Địa."

Chu Xung và Lục Lục ở phía đông Bắc Kinh, Đại Khê Địa ở phía tây. Cả hai ngồi xe buýt hơn một giờ mới đến nơi. Đó là một khu chung cư xập xệ, biển số nhà bạc phếch rất khó nhìn. Vất vả lắm mới tìm thấy tòa nhà người đàn ông tên Khương ở. Hành lang chất đầy xe đạp và đủ thứ bát nháo, có cả một con mèo hoang gầy da bọc xương đang giương mắt nhìn hai người.

Chu Xung nghi ngờ, nói: "Nơi này mà lại…"

Lục Lục: "Nơi như thế này mới có không khí thần bí chứ!"

Họ lên tầng bốn, gõ cửa nhà cao nhân.

Cửa mở, họ nhìn thấy một người đàn ông cũng gầy ngẳng như con mèo hoang nọ, đeo kính gọng trắng, nhìn Lục Lục

và Chu Xung đứng phía sau, nói giọng nghiêm túc: "Vào đi!"

Nơi này không giống nhà ở, mà giống phòng làm việc hơn. Phòng khách kê một cái bàn rẻ tiền, một tivi cũ, giá sách chất đầy sách. Giá sách của mọi người thường gồm cả sách cũ lẫn sách mới, dày mỏng, to nhỏ đủ các cỡ; nhưng giá sách của ông ta lại toàn sách mới, bìa cứng màu ghi, trông tựa như "kinh thánh", khiến người ta cảm giác giá sách này chỉ dùng để trang trí. Khương tiên sinh ngồi bên bàn cầm ra hai tấm danh thiếp đưa cho Lục Lục và Chu Xung. Danh thiếp ghi: *Cố vấn đặc biệt của Phòng thông tin an ninh Bắc Kinh*. Rồi ông đưa tay ra: "Mời hai vị ngồi." Lục Lục và Chu Xung ngồi xuống chiếc ghế dài đối diện.

"Mật mã đâu?"

"Đây ạ." Lục Lục lấy ra mảnh giấy đưa cho ông ta. Ông ta ngồi sau bàn làm việc, cầm chiếc kính lúp lên soi các vết lồi lõm trên tờ giấy, hồi lâu không ngẩng đầu lên.

Lục Lục thận trọng nói: "Thực ra chúng tôi không xác định nó có phải mật mã không…"

Khương tiên sinh nói: "Tiêu chuẩn duy nhất để coi một thứ gì đó là mật mã, là từ nó ta có thể khai thác ra thông tin gì đó hay không."

Lục Lục nói: "Bên trên không có chữ viết, chữ số hay chữ cái, thì thông tin nằm ở đâu?"

Khương tiên sinh rời mắt khỏi tờ giấy, nhìn Lục Lục, lần đầu tiên ông ta mỉm cười: "Tờ giấy này chia thành vài khu vực, mỗi khu vực gồm các chấm tròn nhiều ít khác nhau, tức là có chữ số; chúng ngầm thể hiện vị trí của 26 chữ cái. Có thể là tiếng Anh hoặc chữ cái phiên âm tiếng Hán, tức là chữ Hán. Nếu nối các chấm tròn này lại ta sẽ có một bản đồ. Những chữ số bên trên có thể ám chỉ cô, có những chấm có thể nói liền hoặc không thể nối liền; chữ tiếng Anh cũng có thể ám chỉ cô. Sau khi nối các chấm này lại, ta phải nhìn ngược từ sau lưng tờ giấy; những chữ Hán cũng vẫn có thể ám chỉ cô. Nhưng như thế bản đồ vẫn chưa đầy đủ, ta phải liên kết chéo các chấm tròn lại, thì sẽ được các chữ tượng hình – nó sẽ bổ sung cho chú thích của bản đồ…" Cuối cùng Khương tiên sinh kết thúc bằng một cau: "Quá bí hiểm!"

Đến lúc này, Lục Lục đã bắt đầu tin Khương tiên sinh.

Chúng ta thường không nhận ra rằng mình cố chấp và thường quá tin ở trực giác của bản thân. Ví dụ khi đi ra phố, nhìn thấy một người đi bới rác mặt mũi người ngợm cáu bẩn, răng vàng khè, quần ống thấp ống cao… ta dễ cho rằng đó là người nhặt rác tầm thường… chứ không bao giờ nghĩ rằng thực ra đó là một công an ngầm. Ví dụ khác: ở khu chung cư, nếu ta thấy một cô gái tóc dài óng ả đang ngồi ở góc vườn đọc sách, ta dễ nghĩ cô ta sắp thi thạc sĩ tiến sĩ, nhưng không ngờ đó chỉ là gái điếm…

Khương tiên sinh tiếp tục cắm cúi quan sát tờ giấy. Lục Lục sốt ruột, hỏi: "Chắc là… rất khó phải không bác?" Thực ra cô có ý hỏi giá cả.

Không ngờ tiên sinh buông ra một câu xanh rờn: "Bình thường thôi." Rồi ông cầm bút viết gì đó vào tờ giấy.

Cuối cùng ông đứng dậy trả tờ giấy cho Lục Lục, nói: "Tôi ngờ rằng đây là trò đùa của một tay thích nghiên cứu mật mã. Nếu tôi không đoán nhầm thì anh ta còn trẻ, sinh sau năm 1990."

Lục Lục ngạc nhiên: "Sao bác lại nói thế?"

Khương tiên sinh: “Thông tin ẩn chứa ở đây rất mơ hồ; hướng đông bắc, tầng năm dưới đất. Chỉ có thế thôi.”

Chu Xung có phần xúc động: “Đó là điều chúng tôi cần, bác ạ.”

Lục Lục lừ mắt nhìn anh, anh nói câu này tức là “chuẩn” để Khương tiên sinh hét giá còn gì! Rồi cô hỏi: “Hướng đông bắc, có hạn chế phạm vi không?”

“Chỉ thành phố này.”

“Bác có thể nói mấy câu về nguyên lý giải mã của bác không?” Lục Lục có vẻ chưa thật tin.

Khương tiên sinh cũng nhận ra, nhưng hình như ông không mấy bận tâm: “Không vấn đề gì. Nếu các vị có thì giờ, tôi sẽ giải thích cho mà nghe. Cần độ vài tiếng đồng hồ.”

Lục Lục nhìn Chu Xung. Chu Xung nói: “Thôi, chúng ta ra về.”

Lục Lục gật đầu, rồi hỏi: “Cháu xin gửi bác tiền công ạ?”

Khương tiên sinh: “Một ngàn.”

Không đợi Lục Lục nói, Chu Xung rút ví ra trả luôn: “Bác vất vả quá.” Khương tiên sinh không đếm lại, bỏ luôn vào ngăn kéo bàn làm việc, rồi bỗng buông ra một câu: “Hai vị nên cẩn thận.”

Lục Lục ngạc nhiên, hỏi lại: “Tại sao ạ?”

Đôi mắt Khương tiên sinh lim dim sau cặp kính, ông đáp: “Nếu người tung ra cái mật mã này không nhằm trêu đùa, thì sao?”

Lục Lục và Chu Xung rời khỏi nhà Khương tiên sinh, rồi lại đến quán net tra cứu các thông tin liên quan. Khắp thành phố không có tòa nhà nào có năm tầng hầm, chỉ có một tòa nhà có bốn tầng hầm: Kịch viện văn hóa Bắc Kinh. Đó là kịch viện sâu nhất trong lòng đất, đồng thời cũng rộng nhất, với chỗ ngồi nhiều nhất châu Á. Vừa khéo, nó nằm ngay ở khu Kim Thủy đông bắc thành phố.

Lục Lục nói: “Hay là Khương tiên sinh giải mã nhầm? Bốn tầng lại nói là năm tầng…”

Chu Xung: “Anh nhớ đến một câu chuyện rất đáng sợ, xảy ra ở trong một kịch viện.”

Lục Lục hỏi ngay: “Như thế nào?”

Chu Xung: “Có một thành phố rất hay có người bị mất tích, họ đều là nữ, đều là sau khi vào rạp xem phim thì mất tích. Ai cũng biết rằng chỗ ngồi của họ đều thuộc một hàng và một số ghế nào đó, nhưng chính xác chỗ nào thì không ai biết… Một hôm có một cô gái ngồi đúng vào số ghế ấy, khi tình tiết trong phim đang gay cấn thì dưới sàn bỗng thò ra hai bàn tay trắng bệch lôi cô ta xuống…”

Lục Lục nhìn chằm chằm Chu Xung, hỏi: “Rồi sao nữa?”

Chu Xung tiếp tục: “Trước năm 1949, đó là một rạp tư nhân, ông chủ rạp đã cho xây một tầng hầm bên dưới, không gian kích cỡ giống hệt bên trên, coi như tài sản để dành cho người con trai sứt môi. Về sau rạp đó bị sung công, người con trai ấy biến thành người bảo vệ ở cổng rạp, tuổi dần cao rồi cũng thành ông già. Không ai biết bên dưới rạp còn có một tầng hầm nữa. Tầng hầm rộng lớn có lối ra vào được ghép ván đóng chặt kín mít. Cha ông của người gác cổng không quyền thế nhưng rất giàu, năm thê bảy thiếp, nhưng ông ta lại không có vợ, cứ thế sống độc thân suốt đời; chính ông ta lôi các cô gái xuống hầm, bắt làm vợ, sau đó bóp chết, rồi lại đưa xác lên chỗ ngồi của rạp hát. Sau khi bị bắt, ông ta nói với cảnh sát rằng mục tiêu của mình là sẽ giết đủ 666 xác chết bằng đúng số ghế ngồi của rạp chiếu phim này.”

Lục Lục hỏi: “Ý anh là…”

Chu Xung: “Kịch viện văn hóa thủ đô có mấy tầng hầm?”

Lục Lục rùng mình.

Chu Xung: “Bỏ qua câu chuyện đáng sợ kia. Chúng ta cần tìm tầng hầm thứ năm. Và, cũng chỉ có kịch viện thủ đô là có vẻ đúng hơn cả.”

Lục Lục cảm thấy sự việc đã phát triển quá xa, khó bề kiểm soát; nó ngày càng tách rời các chuyện đôi mắt trong máy tính, con sâu trong toilet, tấm ảnh cưới ma, hay Đồng Hoảng… Bây giờ chỉ còn cách nghe theo Chu Xung.

Chu Xung: “Anh muốn đến kịch viện văn hóa thủ đô xem có lối xuống hầm ngầm không.”

Lục Lục: “Chúng ta phải nói chuyện với người quản lý ở đó đã.”

Chu Xung: “Không cần. Anh muốn bí mật.”

Lục Lục: “Làm như thế nào?”

Chu Xung: “Anh sẽ đi xem hát, khi tan rạp thì trốn ở lại, chờ họ đóng cửa thì anh sẽ điều tra; bằng mọi giá phải tìm bằng được lối xuống hầm ngầm.”

Lục Lục: “Em cũng thích làm như thế.”

Chu Xung: “Được! Hai ta là một.”

Lục Lục: “Ngay hôm nay à?”

Chu Xung: “Anh không thể chần chừ một phút nào nữa.”

Cả hai đi ăn trưa qua loa, rồi đi siêu thị. Chu Xung mua một đèn pin LED, một cái búa, một miếng thảm trơn, hai chai nước khoáng, cho tất cả vào một cái túi đeo vai. Sau đó họ đi tắc-xi đến kịch viện văn hóa thủ đô ở khu Kim Thủy. Ba tầng hầm ở đây đều mở các ki-ốt bán sách báo, tạp hóa… rất đông người chen chúc qua lại, ồn ào. Phòng bán vé đặt ở một góc tầng hầm thứ ba. Đi xuống cầu thang là rạp hát. Hôm nay chiếu bộ phim “Đạo tặc thèm khát”, họ mua hai vé xem suất chiếu muộn nhất. Sau đó Chu Xung dẫn Lục Lục đi dạo các sạp bán quần áo.

Buổi tối, hai người đi ăn McDonald’s, sau đó trở vào cửa rạp. Khán giả xem suất chiếu muộn đang lục tục đến. Cầu thang tầng ba xuống tầng bốn khá dài và dốc, phải bước đi thận trọng. Cuối cầu thang bỗng mở ra không gian rất rộng. Bên trong rạp rộng thênh thang, có gần 2.000 chỗ ngồi đều là ghế mềm màu đỏ sẫm. Khi hai người đi tìm chỗ ngồi, Chu Xung luôn giậm chân nghe ngóng xem có tiếng “bồm bộp” phát ra không. Chỗ của họ ở hàng gần trên nhất, cả hai ngồi xuống quan sát khắp xung quanh.

Thế giới bên ngoài luôn có ánh mặt trời chiếu rọi, chỉ nơi kịch viện này phải bật đèn điện quanh năm, dù nó là chốn công cộng đông đúc thì âm khí vẫn rất nặng nề. Chu Xung và Lục Lục đều ngửi thấy một thứ mùi riêng của lòng đất.

Chu Xung khẽ nói: “Anh cảm thấy mình đã ở rất gần người đó…”

Lục Lục: “Ai?”

Chu Xung: “Ơ kìa, chúng ta đang đi tìm ai?”

Lục Lục tiếp tục nhìn khắp xung quanh. Toàn là những khuôn mặt xa lạ. Rồi cô nhìn xuống sàn, sàn lát gạch men xanh lá cây sẫm, cô thử dậm chân, hình như nó đặc, cứng ngắc.

Phim đã bắt đầu chiếu, Lục Lục cảm thấy đây là bộ phim rất ngớ ngẩn của Hollywood. Khi phim chiếu được hai phần ba, cả hai bấm nhau đứng lên giả vờ đi vệ sinh, lúc trở lại, họ tìm một chỗ vắng rồi ngồi xuống. Lục Lục bắt đầu thấy hồi hộp, chẳng khác gì hồi bé lẻn sang nhà hàng xóm vặt trộm nho của họ.

Khoảng nửa giờ sau thì kết thúc bộ phim, hàng chữ điện tử bật lên. Cả hai vội co người nằm im dưới ghế. Một lát sau đèn rạp bật sáng, hình như sáng hơn hẳn lúc mới vào. Khán giả ra về. Nấp dưới gầm ghế, Lục Lục rất muốn phì cười. Cứ tưởng sẽ có nhân viên đi kiểm tra rạp, nhưng lại chẳng hề có ai. Rồi đèn điện vụt tắt, Lục Lục và Chu Xung đều không nhìn thấy nhau, sau đó là tiếng đóng cửa “kẹt kẹt…”

Lúc này là hơn 11 giờ đêm, cả ba tầng hầm bên trên đều đóng kín, các chủ ki-ốt đều đóng cửa ra về. Dưới này là tầng bốn, yên tĩnh và ngột ngạt không sao tưởng tượng nổi.

Lục Lục im lặng dỏng tai lắng nghe xem Chu Xung ở đâu. Cô bỗng có một ý nghĩ đáng sợ: có lẽ Khúc Thiêm Trúc và Triệu Tĩnh, cả Hồ Tiểu Quân và Trường Thành nữa, đều vì đến đây để khám phá bí mật, rồi cùng không thể thoát

ra… Xung quanh tối om, cô mất cảm giác về phương hướng, đầu hơi ong ong. Cô vội đưa tay bám chặt cái chân ghế, rồi khẽ gọi: "Chu Xung…"

Không thấy anh trả lời.

Tim cô bỗng thắt lại: "Chu Xung…"

Trong bóng tối phía trước có tiếng "Suỵt…"

Chu Xung vẫn còn ở đây.

Lục Lục nói nhỏ: "Anh bật đèn pin đi! Tối quá."

"Chờ thêm đã."

"Đừng chờ nữa, em thấy sợ."

"Sợ gì?"

"Sợ… sợ anh biến mất."

Chu Xung mò trong cái túi khoác lấy đèn pin ra bật lên. Đèn mới pin mới, ánh sáng rất tốt, anh chiếu về phía Lục Lục. Cô nhìn không thấy gì hết. Chu Xung đứng lên, cùng cô bắt đầu kiểm tra sàn nhà từ hàng ghế thứ nhất trở đi. Anh bò trên sành, rọi đèn, tìm chỗ khả nghi, thỉnh thoảng lại cầm búa gõ gõ.

Khi họ xem đến hàng ghế thứ ba thì hàng ghế thứ hai cũng chìm vào bóng tối…

Trong rạp hát thênh thang này, chùm ánh sáng đèn pin hết sức cô độc, tiếng búa gõ nghe như đập vào màng nhĩ.

Lục Lục khẽ nói: "Ngày mai, suất chiếu phim sớm nhất là khi nào?"

"10 giờ 30 phút."

"Chúng ta phải ở đây chờ hơn chục tiếng đồng hồ nữa, liệu đèn có còn pin không?"

"Không biết nữa."

Chu Xung không quan tâm đến những chuyện này, anh đang dồn sự chú ý vào mặt đất.

Sau hai tiếng đồng hồ họ đã kiểm tra hết hàng ghế cuối cùng. Các khe lát gạch men đều khít như sợi chỉ, không có dấu vết gì lạ. Chu Xung đứng lên, có phần chán nản. Không thể bỏ cuộc, anh nhìn khắp xung quanh, nhìn về phía sân khấu, rồi sải bước đi lên đó. Chu Xung cầm đèn pin, Lục Lục theo sát, nếu không sẽ bị rớt lại trong bóng tối.

Họ vén tấm phông che bên ngoài rồi trèo lên sân khấu. Đây là lần đầu tiên Lục Lục lên "sàn diễn", cô có một cảm

giác rất lạ lùng. Chu Xung lia đèn pin rọi khắp bốn phía. Có rất nhiều tấm rèm dài màu đỏ, xanh… buông xuống; phía sau chất rất nhiều thứ kỳ quái: chậu thủy tinh, các cánh tay giả, tường và cửa bằng bìa cát-tông… chắc là đạo cụ để diễn kịch. Trên sành chằng chịt hàng đống dây điện.

Chu Xung xem xét từng viên gạch lát sân khấu, vẫn không thấy gì khả nghi. Anh lẩm bẩm: "Anh có cảm giác càng lúc càng đến gần cô ấy, nhưng không tìm thấy lối vào."

Lục Lục nhìn sang hai bên sân khấu, có hai thùng loa màu đen cao ngang đầu người, nếu giấu người vào trong đó chắc không ai có thể phát hiện ra. Nhưng, mật mã nói rằng "ở tầng hầm thứ năm", cô và Chu Xung đến đây là để tìm ra không gian thứ năm ấy… cho nên, cô chỉ im lặng. Cả hai đứng bên thùng loa rồi nhảy xuống dưới, ngồi nghỉ ở hàng ghế đầu tiên.

Chu Xung ném cái búa xuống đất, văng tục: "Khốn kiếp! Tiếc rằng ông đây chỉ là gã ca sĩ quèn!"

Anh vừa nói xong thì đèn pin vụt tắt, xung quanh tối đen như mực.

Lục Lục gắt: "Bật lên đi!"

Chu Xung: "Tự nó tắt đấy chứ!" Anh bật tắt công-tắc liền mấy lần, vẫn không sáng.

Lục Lục hỏi: "Hay là hết pin?"

Chu Xung: "Vừa rồi vẫn sáng quắc mà! Chắc không phải tại pin. Đèn hỏng rồi."

Sao oái ăm thế này? Ngồi trong cái rạp kỳ quái, đèn pin mới mua đã hỏng! Lục Lục lần sờ thấy cánh tay Chu Xung, anh cũng nắm chặt tay cô. Đây là tầng bốn dưới lòng đất, ba tầng bên trên treo đầy áo quần với đủ màu sắc, kích cỡ, kiểu dáng phong phú, bao con người sẽ mặc chúng; trên cao nữa là mặt đất hẳn đã hết người đi lại, dưới ánh đèn đường, một con chuột chạy qua rồi chui tọt xuống lỗ cống. Nó cũng đang ở không gian bên trên.

Lát sau Chu Xung hỏi: "Mấy giờ rồi?"

Lục Lục nhìn di động, nói: "Hơn 2 giờ sáng." Cô nhận ra ở đây không có sóng di động. Nếu có ai gọi điện cho cô thì chắc chắn cô sẽ không nhận được cuộc gọi.

Càng lúc cô càng thấy sợ.

Chu Xung lần tìm chai nước đưa cho Lục Lục: "Chúng ta sẽ ra khỏi đây…"

Lục Lục: "Liệu chúng ta có ra được không?"

Chu Xung: "Chỉ nói vớ vẩn!"

Lục Lục: "Em ngờ rằng ta cũng sẽ mất tích."

Hình như Chu Xung hơi sững sờ, anh khẽ gắt lên: "Đang tối mù tối mịt em đừng nói linh tinh được không?"

Lục Lục im lặng. Cô nhìn về phía hai cái thùng loa, dỏng tai lắng nghe. Hình như có tiếng "u u …" như tiếng gió thổi qua lỗ thùng.

Chu Xung: "Em cho rằng nơi này làm việc gì là thích hợp nhất?"

Lục Lục: "Chắc anh định hát chứ gì?"

Chu Xung: "Yêu nhau?"

Lục Lục: "Đừng làm thế!"

Chu Xung bật đèn ở di động, lấy miếng thảm trơn ở túi khoác ra trải xuống đất, rồi ấn Lục Lục nằm xuống. Lục Lục định nói gì đó nhưng đôi môi Chu Xung đã áp chặt vào miệng cô.

9 giờ sáng hôm sau, tầng trên đã bắt đầu có tiếng bước chân đi lại. 10 giờ thì rạp hát bật đèn, tiếp đó là tiếng mở cửa. Chu Xung và Lục Lục đàng hoàng ngồi trên hàng ghế cuối cùng, giống như khán giả vừa mới vào rạp.

Người đầu tiên vào rạp là một đôi nam nữ trẻ tuổi, họ chẳng để ý đến Chu Xung và Lục Lục. Lát sau, khán giả vào đông dần, Chu Xung dắt tay Lục Lục cùng đi ra. Họ lên tầng ba, tầng hai, tầng một.

Đã lên đến mặt đất. Cảm giác đầu tiên của Lục Lục là ánh mặt trời sao mà ấm áp thân thiết đến thế. Có một ki-ốt bán đồ ăn sáng còn đang mở cửa, họ vào đó ăn thật no.

Chu Xung vừa ăn vừa nói: "Anh ngờ rằng Khương tiên sinh là kẻ bịp bợm."

Lục Lục: "Có thể là một gã đại bịp có chân tài thực học."

Chu Xung: "Em có thể thử ông ta."

Lục Lục: "Thử như thế nào?"

"Nhờ một cô gái gọi điện đến, nói rằng rất sùng bái ông; vừa nãy có một bạn trên mạng cho số điện của ông… sau đó tìm cách lấy được nickname QQ của Khương tiên sinh."

Lục Lục hiểu ngay ý của Chu Xung: "Được!"

Trên đường ngồi tắc-xi trở về, Lục Lục gọi điện cho Hảo Thiên trúc ở khách sạn Tây Sơn, và giao nhiệm vụ này cho cô ta.

Lục Lục hỏi Chu Xung: "Vậy chúng ta bỏ qua kịch viện văn hóa thủ đô à?"

Chu Xung: "Anh sẽ nghĩ thêm… hướng đông bắc… tầng năm dưới lòng đất… Hay là vẫn còn một phần mật mã nữa chưa giải? Miền đông, hướng bắc, tầng năm, tầng dưới… Không đúng! Đất phía đông, dưới phía bắc, năm hướng, tầng

hướng… Vẫn không đúng! Chà chà, mình chỉ là một gã ca sĩ.”

Lục Lục khẽ nói: “Hay là ngoại ô đông bắc thành phố? Ở đó có mỏ than…”

Chu Xung ngẫm nghĩ, rồi nói: “Ừ nhỉ! Mai chúng ta đi xem sao.”

Lục Lục nhìn anh, bất chợt nói: “Nếu em mất tích liệu anh có đi tìm như thế này không?”

Chu Xung ôm choàng cô, hạ giọng nói: “Bất kể lúc nào, nếu rời anh, thì em đừng đi quá xa. Nhớ chưa?”

Lục Lục cảm thấy ấm lòng, gật đầu thật mạnh.

Họ về đến nhà thì Hảo Thiên Trúc gọi điện đến, nói là đã xin được nick chat QQ của Khương tiên sinh. Lục Lục vội ghi lại. Sau đó lên mạng đối chiếu. Khỉ thật! Lại là nick chat QQ của Vũ Thanh! Cô lại cùng Chu Xung lên mạng tìm “Phòng thông tin an ninh Bắc Kinh” thì không hề có đơn vị này.

Chu Xung chửi bới: “Hướng đông bắc, tầng hầm tầng năm cái mả cha nhà nó! Anh phải đến tẩn cho lão một trận!”

Lục Lục can ngăn: “Thôi, cho qua cho nhẹ mình, ta nên nghĩ sau đây nên làm gì.”

Chu Xung: “Đầu mối duy nhất của chúng ta là tờ giấy, chúng ta vẫn cần tìm người để giải mật mã.”

Lục Lục: “Được! Ta đi ngủ một giấc đã, chiều lại tiếp tục.”

Cả hai đi tắm gội rồi trở vào phòng, chưa kịp nằm thì có tiếng gõ cửa.

Chu Xung bước ra nhìn qua mắt thần, hỏi: “Ai đấy?”

Một giọng nữ rất không thân thiện: “Hàng xóm. Mở cửa đi!”

Chu Xung mở cửa, chị ta không bước vào, giận dữ nói luôn: “Các người định làm gì?”

Chu Xung ngạc nhiên nói: “Chúng tôi… đang định đi ngủ, sao ạ?”

Chị ta cười nhạt, nói: “Các người làm loạn suốt đêm, bây giờ ngủ bù, còn chúng tôi sẽ ra sao?”

Lục Lục bước ra đỡ lời: “Chị ơi, có việc gì chị vào nhà rồi nói.”

Chị ta tức tối trợn mắt nhìn Lục Lục: “Tôi ở tầng dưới, đang phải nuôi con nhỏ hai tuổi, đêm qua các người không ngủ, đập gõ gì đó khiến mẹ con tôi không sao ngủ được.”

Lục Lục kinh ngạc: “Chúng tôi đập gõ gì chứ?”

Chị ta nói: “Gõ xuống sàn! Đêm khuya các người sửa nhà hay sao?”

Lục Lục toàn thân nổi da gà. Đúng là nửa đêm qua Chu Xung cầm búa gõ, nhưng gõ xuống sàn kịch viện văn hóa thủ đô; vậy thì chỉ có thể là… Chu Xung nửa đêm ngủ mê nhổm dậy rồi cầm búa đập xuống sàn nhà mình; hoặc là Chu Xung có đi đến kịch viện, còn Lục Lục ở nhà nửa đêm ngủ mê, cầm búa đập xuống sàn nhà mình!

Nhưng không phải thế, đêm qua cả hai cùng vào kịch viện kia mà!

Lục Lục nói: “Chị ạ, đêm qua hai chúng tôi đều vắng nhà, vừa nãy mới về; có thể là tiếng động từ căn hộ từ trên nữa vọng xuống nhà chị…” Lục Lục nói đến đây bỗng nhớ ra rằng bên trên căn hộ của cô và Chu Xung chỉ là khoảng không! Cô vội nói: “Có thể là căn hộ đối diện với chúng tôi đang sửa nhà. Nếu chị có ý kiến gì thì nên gặp đúng người…”

Chị ta không thèm nghe giải thích nữa, ngán ngẩm xua tay, nói: “Mặc kệ! Nếu đêm nay các người còn gõ nữa tôi sẽ báo công an! Chờ đấy rồi xem!” Rồi chị ta bước đi, gót chân nện rõ mạnh.

Lục Lục khẽ đóng cửa lại, nhìn khắp nhà một lượt, rồi lại nhìn Chu Xung: “Thế là sao nhỉ?”

Chu Xung: “Có trời mới biết được!”

Chương 29: Hình như là đáp án

Lục Lục tỉnh giấc thì đã hoàng hôn, không thấy Chu Xung trên giường bèn gọi: “Chu Xung!”

Không thấy trả lời.

Cô xuống giường, cô vào thư phòng rồi ra ban công. Không có. Cô lại vào toilet cũng không có. Cô lên gác gọi to: “Chu Xung!” Im lặng.

Anh ấy đi đâu nhỉ?

Lục Lục cầm di động gọi: “Anh chạy đi đâu thế?”

Chu Xung: “Anh đi tìm các chiến hữu.”

“Chiến hữu nào?”

“Có nói ra em cũng không biết họ đâu.”

“Để làm gì?”

“Giải mật mã trên tờ giấy này. Em cứ ngủ thêm đi. Phụ nữ thiếu ngủ da dẻ sẽ nhăn nheo.”

“Anh về sớm nhé, em sợ lắm!”

“Được! Sẽ về đến nhà trước khi trời tối.”

Lục Lục đặt di động xuống, rồi ra đi-văng ngồi.

Đêm nay cô và Chu Xung đều ở nhà, liệu hàng xóm bên dưới có còn nghe thấy tiếng gõ sàn nhà nữa không? Nghĩ ngợi vẩn vơ một hồi, Lục Lục vào thư phòng bật máy tính. Kể từ hôm mua về cô chưa dùng nó lần nào.

Đã nhiều ngày không chơi game “World of Warcraft”, cô thấy nhớ nó làm sao.

Trong này có miền đất thánh Kalimdor, có vương quốc Đông Đô, có vùng ngoại vực, có vùng băng hà Northrend. Đó là một thế giới rất đặc biệt. Ví dụ vùng ngoại vực địa hình rất dốc, tựa như đời người gian nan. Một số khu vực bồng bềnh trong vũ trụ có thể bay lượn; có khu vực lại tràn ngập tiên khí thanh cao, Lục Lục có cảm giác đó là tổ ấm tình yêu. Cũng có khu vực chập chờn yêu khí tà độc, hết sức bí hiểm. Nhưng đừng sợ, chỉ cần dốc sức tác chiến thì ta có thể đánh bại bất cứ thế lực hắc ám nào. Điều quan trọng nhất trong thế giới này là nếu chết thì ta có thể được tiên nữ cứu cho sống lại, ta luôn trường sinh bất tử…

Màn hình đã sáng, cô để ý xem thùng rác. Trong đó lại xuất hiện một file! Cô mở thùng rác, thấy một tấm ảnh ở dạng JPEG; trước khi mở, nó là một biểu tượng mặt trời đỏ ối, lại có cả núi sông, thuyền buồm chẳng biết ở thế giới nào. Lúc này ánh mặt trời thật đang hắt vào cửa sổ. Lục Lục đăm đăm nhìn cái biểu tượng, cô không còn tâm trạng nào để xóa nó đi nữa. Không còn nghi ngờ gì, nó vẫn là tấm ảnh cưới ma, chẳng rõ nó lặng lẽ quay trở lại cuộc sống của cô từ lúc nào.

Lục Lục thấy sợ cái thùng rác trong Laptop này, cô bỗng nghĩ đến một vấn đề: có thể xóa bỏ thùng rác hay không? Cô nhấp chuột vào thùng rác: không có lựa chọn Delete, cũng tức là bất cứ thứ gì trong máy cũng có thể xóa nhưng cái thùng rác chứa mọi thứ bị xóa thì lại không thể xóa bỏ. Như thế nó sẽ mãi mãi là trạm tiếp nhận tấm ảnh cưới ma. Lục Lục không còn bụng dạ nào để chơi game nữa. Cô hiểu rằng kể từ hôm cô trót nói “trong máy tính có một đôi mắt” thì cô đã bị một thứ gì đó đeo bám, như một cơn ác mộng vĩnh viễn không thể thoát khỏi nó trừ phi tỉnh giấc. Vậy phải làm gì để tỉnh giấc trong cuộc đời thực? Không ai có thể cho Lục Lục đáp án. Trốn tránh, không phải là một biện pháp. Chỉ còn cách đối thoại với đôi mắt trong máy tính thì mới biết nó muốn gì, và qua đó mới biết những người mất tích đang ra sao?

Trời đã tối hẳn, Chu Xung vẫn chưa về. Căn nhà yên tĩnh hết mức. Lục Lục không biết hàng xóm trên dưới xung quanh có ai ở nhà không. Những bức tường ngăn cách nhau không thể xuyên qua, chúng chia cách thế giới thành muôn mảnh nhỏ, bên trong mỗi mảnh chứa đựng tình yêu của các gia đình và các cặp đôi.

Ngồi trước máy tính, cô lẩm bẩm: “Ta biết ngươi đang nhìn ta không ngớt.”

Máy tính im lặng.

“Ta muốn nghe ngươi nói.”

Vẫn im lặng.

“Ngươi từng bảo ta đeo tai nghe thì có thể nghe thấy ngươi nói chuyện. Bây giờ ta đeo đây.”

Nó vẫn im lặng.

Lục Lục đeo tai nghe lên, rồi cắm giắc vào ổ cắm của Laptop. Chờ một lúc lâu, chỉ có tiếng lạo xạo của tai nghe chứ không thấy gì khác: “Ta muốn biết ngươi muốn ta làm việc gì?”

Máy tính im lặng.

Lục Lục dừng một lát, nói tiếp: “Ngươi là người trong tấm ảnh cưới ma chứ gì?

Hình như câu này đã phạm húy, tai nghe bỗng “tu tu” rít lên rất chói tai, Lục Lục vội giật phắt tai nghe ra rồi ném nó xuống sàn nhà. Rồi cô nghe thấy di động đổ chuông gấp gáp. Cô nhìn vào máy tính và lùi dần ra khỏi thư phòng, sang phòng khách cầm di động trên bàn lên. Chu Xung gọi. Cô bỗng thấy lo lắng, muộn thế này mà anh vẫn chưa về, có chuyện gì xảy ra chăng?

“Chu Xung!”

“Anh đã biết những hình vẽ này là gì rồi!”

Lục Lục ngạc nhiên: “Ai đã giải mã cho anh?”

Chu Xung: “Một người quen là giáo viên. Nó không phải mật mã gì cả, gã họ Khương toàn nói láo. Nó chỉ là chữ nổi dành cho người khiếm thị thôi.”

Lục Lục hiểu ra ngay: người mù kia đưa cho cô mảnh giấy đó, cô không ngờ nó chính là chữ nổi! Có những lúc tư duy của ta rất ngớ ngẩn, mất đi sự tỉnh táo vốn có.

Lục Lục hỏi: “Anh ấy biết nó có ý nghĩa gì?”

Chu Xung: “Anh đến trường dành cho người khiếm thị, nhờ một thầy giáo phiên dịch ra, anh ta nói ba chữ ấy… em thử đoán xem?”

Dường như thần kinh của Lục Lục sắp đứt hết: “Anh nói đi!”

Chu Xung: “Kế đoạt mệnh!”

Lục Lục: “Kế đoạt mệnh, nghĩa là sao?”

Chu Xung: “Anh cũng chịu. Về nhà sẽ nói sau.”

Lục Lục ngồi xuống đi văng, đầu óc cô bỗng hiện lên một hình ảnh. Một cô gái mặc áo cưới đầy màu sắc ngồi ngay ngắn trên ghế, nhắm mắt, khuôn mặt trắng như trát phấn, ngọ nến bên cạnh đang nhảy nhót tỏa sáng; một phụ nữ có tuổi mặt áo chẽn màu sáng, đi giày đen thêu hoa đang trang điểm cho cô gái. Bà bắt đầu kẻ lông mày đen, đánh mí mắt xanh, vẽ lông mi dài, tô môi son… tiếp đó, bà ta cài một cái trâm dài lên mái tóc cô gái, mái tóc sao mà dài và đen mượt!

Nhìn kỹ, chuôi cái trâm tinh xảo ấy lại ở phía bên phải đầu cô ta, mũi trâm dài nhọn thò sang bên trái… nếu bước lại gần thì mới thấy đó không phải là cái trâm mà là một cái kim rất dài. Kim không cắm vào tóc cô gái – đó chỉ là nhìn nhầm – mà cắm vào lỗ tai bên này của cô ta rồi chui sang lỗ tai bên kia.

Lục Lục đờ đẫn, cô không dám nghĩ nữa.

Ba chữ "Kế đoạt mệnh" dễ khiến người ta nghĩ đến tiểu thuyết võ hiệp thường nói "Kế nghịch thiên đoạt mệnh", "Kế thiên cang đoạt mệnh", hoặc "Kế tỷ ngọ đoạt mệnh"… nó có liên quan gì đến Khúc Thiêm Trúc và Hồ Tiểu Quân không?

Lục Lục lập tức vào mạng, tra thấy vài thông tin liên quan đến "Kế đoạt mệnh". Một thầy thuốc lang thang dùng bơm tiêm nhiễm khuẩn tiêm cho bệnh nhân, dẫn đến cái chết; một phòng khám chui không thử phản ứng trước khi tiêm Pénicilin cho con bệnh, con bệnh bị sốc thuốc rồi chết; một tiểu thương ra bán "kim chọc huyết tụ" cắm vào đầu, hậu quả là ba người thiệt mạng…

Hơn 9 giờ tối Chu Xung về đến nhà, anh bước vào hôn lên trán Lục Lục, rồi nói: "Đã nghĩ ra chưa?"

Lục Lục lắc đầu: "Chưa. Anh hỏi người ấy liệu có đáng tin không?"

Chu Xung: "Người ta chuyên dạy chữ nổi mà!"

Lục Lục bỗng nhìn vào ống tay áo của Chu Xung: "Anh sao thế?"

Chu Xung: "Làm sao?"

Lục Lục: "Cổ tay áo dính máu."

Chu Xung giơ cổ tay lên nhìn, mỉm cười: "Em đoán xem?"

Lục Lục gặng hỏi mãi, Chu Xung mới khai ra rằng vừa nãy anh tìm Khương tiên sinh tính sổ với gã. Vào cửa, anh độp luôn: "Nó chỉ là chữ nổi, ông đã lừa tôi!"

Khương tiên sinh ngẩn người, nói "Tôi quan sát từ góc độ mật mã họ, thì đó không đơn giản là chữ nổi!" Rồi ông ta chỉ vào bàn làm việc. "Tiền của anh vẫn nằm đây, có thể cầm về."

Chu Xung không thèm nhìn tiền, xấn đến cho gã một quả đấm: "Ta phải cho trung tâm thông tin an ninh của ngươi một đòn!"

Gã lừa đảo kêu lên: "Dám đánh ta à?"

Chu Xung táng cho một quả nữa: "Thêm cố vấn đặc biệt một đòn!"

Gã nhấc điện thoại. Chu Xung giật ngay xuống, đấm luôn hai quả nữa. "Hướng đông bắc một đòn, tầng năm hầm ngầm một đòn!"

Gã lùi vào tường, tay ôm đầu.

Chu Xung dừng tay, bước đến bàn làm việc của gã cầm 1.000 đồng tiền, đếm ra 900 đồng ném xuống trước mặt gã, nói: "Cho ngươi để chữa thuốc." Rồi lại cho gã một quả đấm nữa: "Người dùng nốt 100 cuối cùng!" Nói xong Chu Xung phủi hai tay, khệnh khạng bước ra.

Lục Lục: "Anh chỉ thích hả dạ thôi! Đánh hắn làm gì chứ? Anh nên cầm tiền về thì hơn."

Chu Xung: "Hắn bắt chúng ta ngu xuẩn hì hục cả đêm trong kịch viện!"

Lục Lục: "Thôi cho qua. Để nghĩ xem ba chữ đó nghĩ là gì."

Chu Xung ngồi xuống đi-văng, nói: "Em là dân cầm bút, em cố nghĩ đi!"

Lục Lục nói: "Nếu không có chú thích thì ba chữ này chẳng khác gì đánh đố nhau."

Chu Xung: "À, thầy giáo dạy chữ nổi nói rằng chữ nổi này không có dấu thanh điệu, phải dựa vào ngữ âm và văn cảnh để hiểu nghĩa. Thầy giáo này cho rằng ba chữ ấy chỉ có thể là kế đoạt mệnh."

Chữ nổi không có dấu thanh điệu, điều này khiến Lục Lục ngờ ngợ.

Lúc trước cô thấy bế tắc, bây giờ bỗng thấy bắt đầu có manh mối. Ba chữ Hán đều có thể có bốn dấu, tức là có rất nhiều cách đọc hiểu, có nhiều từ đồng âm; nếu lần lượt ghép lại thì có rất nhiều nhóm ý nghĩa…mồm Lục Lục liên tục nhẩm các từ ngữ, cứ như đang đọc bảng cửu chương.

Chu Xung nhìn cô: "Em làm gì thế?"

Lục Lục xua tay, bảo anh đừng làm phiền. Rồi cô tiếp tục nhẩm. Chu Xung đứng bên chờ đợi.

Vài phút sau Lục Lục bỗng nói: "Chữ đầu tiên không phải chữ Kế, mà là chữ Trấn."

Chu Xung trợn tròn mắt: "Trấn gì? Thị trấn đoạt hồn ư?"

Lục Lục lập tức đứng dậy bước vào thư phòng, "Chúng ta lên mạng tra cứu."

Cô bật máy tính, đánh chữ "thị trấn" rồi lần lượt cộng thêm các chữ liên quan na ná với hai chữ "đoạt mệnh".

Đã mất hơn một giờ, tra khắp cả nước không tìm thấy địa danh nào có vẻ hợp lý. Vẻ mặt Lục Lục lúc này thật giống lúc bám theo Khúc Thiêm Trúc rồi xuống tàu ở ga Đồng Hoảng.

Chương 30: Một thế giới khác

Câu chuyện dường như chìm trong màn sương dày đặc.

Tiểu Quân rất mê Chu Xung, hôm đó cô quyết định đi xe máy đến và bạo dạn bắt chuyện với anh. Cũng không ngờ chỉ một lần chủ động cô đã thu phục được thần tượng. Tiểu Quân thích chất giọng, thích luôn cái vẻ hơi ngông nghênh đầy nghệ sĩ của anh.

Cho đến khi chia tay nhau, cô vẫn bàng hoàng không hiểu tại sao mình lại phản bội anh. Còn Chu Xung thì không thể biết rõ ai thực sự là người "gieo hạt". Gã nhà văn kia thì càng không sao hiểu nổi, bỗng dưng lớ ngớ bị hai tên trẻ tuổi nói giọng Bắc Kinh "cạo" cho một trận, gã bị gánh tội oan. Thực ra không phải hắn là người khiến Hồ Tiểu Quân to bụng.

Thực ra gã "Mao Mao" kia là ai?

Chu Xung chưa gặp, Hồ Tiểu Quân chỉ gặp gã một lần, gã là người tình của cô trong "World of Warcraft".

"World of Warcraft" là một thế giới ma ảo mà ta có thể bước vào, cuộc sống ở đó "chất" hơn cuộc sống bên ngoài. Người ta có thể lựa chọn chủng tộc, nghề nghiệp, vóc dáng cơ thể. Nếu muốn trở thành anh hùng thì người ta phải đi chiến đấu với các thế lực tà ác; nếu thích du lịch thì người ta có thể cưỡi chim hoặc chó sói đi chu du khắp nơi, khám phá những loài động thực vật; nếu thích thám hiểm núi cao hoặc biển sâu, người ta sẽ nắm bắt được vô số điều bí mật kinh hồn; nếu thích cuộc sống độc lập, người ta có thể làm thợ săn, giao tiếp với các loại rắn cáo hùm beo; người ta cũng có thể đi hái thuốc, suốt ngày ở bên cỏ cây hoa lá; hoặc có thể làm một nhà nghiên cứu chế tạo ra các loại vật phẩm tân kỳ; hoặc làm một ngư dân chuyên câu cá bên hồ… nhưng nếu vậy, người ta nên chuẩn bị tâm lý có thể sẽ câu được những thứ rất bất ngờ.

Hồ Tiểu Quân vào vai nữ thần Druid của một bộ lạc, khi chiến đấu có thể biến thành con gấu bự, khi chạy có thể biến thành báo săn, khi bơi có thể biến thành con hải sư, khi bay có thể biến thành chim… Trong khi chơi, người Tiểu Quân quen đầu tiên là một kỵ sĩ Huyết Tinh Linh Thánh, lấy tên là "Vọng Nhân Trở Về", còn cô là "Bé Con Lẩm Cẩm". Lúc đó cô đang chơi ở cấp độ tám, hai người gặp nhau ở một cánh đồng hoang. Anh ta nói: "Nào, tôi sẽ đưa cậu đi khắp thế giới."

Cô bèn đi theo.

Anh ta rất đẹp trai, đội mũ, mặc giáp vàng, tay cầm trường kiếm. Anh ta sinh ra ở Nguyệt Thành rất xa xôi. Ở đó đẹp như cõi tiên, bên ngoài thành có rồng pháp lực bay lượn, dưới đất lấp lánh pha lê màu lam, trong thành có cung điện trang nghiêm, vệ binh uy vũ, một triều đình hoàng tộc sang trọng, đường phố có những cây chổi thần nhảy nhót…

Còn cô, lớn lên trong thôn Móng Huyết, bầu trời ở đó rất xanh, khắp chốn là những sườn núi và thảo nguyên xanh rờn khiến người ta có cảm giác như trở lại thời thơ ấu. Cô thuộc chủng tộc Nhân Ngưu, có hình thức xấu xí với đôi sừng cong trên đầu, lỗ mũi to tướng, người hôi hám, thỉnh thoảng lại đưa tay ra gãi lưng.

Anh ta như một hoàng tử phong lưu, còn cô như một thôn nữ hoang dại.

Cái xã hội này không chật chội như xã hội loài người, rất thênh thang khoáng đạt, hai người kết bạn và cùng đi thám hiểm muôn nơi. Có lúc cô bị quái vật bạch cốt tấn công, anh ta đã vung kiếm chạy lại cứu, hai người cùng bị chết. Họ biến thành u linh ở chỗ tiên nữ, rồi cùng đi tìm xác chết để phục sinh. Sau đó họ ngồi xuống đất, vừa hoàn nguyên sinh mệnh và pháp lực vừa cười ha hả. Cô thường nói mình là nam giới, còn anh ta cũng coi cô như chú em. Họ thường chơi

đùa với nhau đến khuya. Thời gian ở thế giới ấy cũng khớp với thời gian của đời thực, khi nhìn ra ngoài cửa sổ thấy trời tối thì trời trong thế giới ấy cũng tối. Chỉ thời tiết là khác, khi đời thực đang mưa thì ở thế giới ấy có thể là trời trong vắt lác đác vài ngôi sao.

Hồ Tiểu Quân vẫn còn nhớ một mẩu chuyện: hai người vừa ra khỏi tòa thành ngầm u ám đi đến khu rừng ngân tùng làm nhiệm vụ, con đường đất này rất dài, mặt đường có các hoa văn rất đẹp, sáng bóng.

Cô nói: "Chúng ta thi chạy, xem ai chạy nhanh?"

Hồi đó họ đều chưa có ngựa, nên rất hay thi chạy.

Anh ta nói: "Chắc chắn cậu sẽ thua, tôi thắng."

Anh ta không biết rằng cô đã được huấn luyện để biến thành báo săn. Cho nên khi bắt đầu thi chạy, cô lập tức biến thành con báo lao vụt lên, và bỏ anh ta rớt lại rất xa.

Anh ta thở hồng học đuổi theo, nói: "Cậu giở mánh!" Cô chỉ cười khì.

Anh ta không biết cô ở thành phố nào, họ tên gì, bao nhiêu tuổi, làm nghề gì; cô cũng không biết anh ở đâu, họ tên gì, tuổi bao nhiêu, làm nghề gì.

Ngồi một lát, cô nói: "Chúng ta đi thôi."

Anh ta nói: "Nán lại đã, tôi muốn nói chuyện nữa."

Cô nói: "Hai nam giới, có chuyện gì mà nói?"

Anh ta đột nhiên bảo: "Cậu là nữ!"

Cô sửng sốt, rồi hỏi: "Sao lại nói thế?"

Anh ta nói: "Dễ thôi mà, lúc chơi game, cậu không bao giờ văng tục với mọi người."

Thế là cô "bị lộ".

Sau lần nói chuyện này, anh ta vẫn cùng cô làm nhiệm vụ như trước, và không bao giờ bày tỏ bất kỳ tình ý gì. Họ cùng trưởng thành, vươn lên cấp 70. Không hiểu sao Tiểu Quân ngày càng cảm thấy mê mẩn và có tình cảm với anh chàng trong cái thế giới hoàn toàn không có thật ấy. Giống như trong cuộc sống hiện thực có người si mê một diễn viên kịch, chính vì nó không thực nên lại càng si mê.

Một hôm máy chủ "World of Warcraft" bỗng ngừng hoạt động, tức là cái thế giới mà "Vong Nhân Trở Về" và "Bé Con Lầm Cẩm" vốn thường cùng nhau đi khám phá thế gian kì bí biến mất như một làn khói. Lúc đó Hồ Tiểu Quân và mẹ đi du lịch đảo Hải Nam, cô không chơi game, cô cùng anh chơi game ba năm trời, anh chưa từng hỏi cô số điện thoại hoặc địa chỉ, họ chỉ gặp nhau trong cái thế giới ấy. Máy chủ tắt, thì họ vĩnh viễn không bao giờ tìm thấy nhau.

Hôm đó là ngày 6 tháng 6 năm 2009. Anh ta trong "World of Warcraft" đến nơi mà lần đầu hai người quen nhau, chờ cô xuất hiện. Anh ta dùng "máy ảnh" trong game chụp một bức ảnh buồn tênh, ghi lại cái khoảnh khắc vĩnh viễn ấy: anh đang đứng ở cửa sơn động Thét Gào, lo lắng nhìn quanh bốn phía, bên dưới hiện lên hàng chữ:

Bé Con Lẩm Cẩm đang ở đâu?

Chỉ còn năm phút nữa máy chủ tắt…

Bé Con Lẩm Cẩm đang ở đâu?

Còn bốn phút nữa máy chủ tắt…

Bé Con Lẩm Cẩm đang ở đâu?

Còn ba phút nữa máy chủ tắt…

Bé Con Lẩm Cẩm đang ở đâu?

Còn hai phút nữa máy chủ tắt…

Bé Con Lẩm Cẩm đang ở đâu?

Còn một phút nữa máy chủ tắt…

Bé Con Lẩm Cẩm đang ở đâu?

Lúc 23 giờ 59 phút, cái thế giới ấy tan biến trong câu hỏi này của anh.

Chương 31: Ba tấm ảnh cưới ma

Không ngờ, hai tháng sau Hồ Tiểu Quân bỗng nhận được cú phôn, giọng lạ hoắc: "Bé Con Lẩm Cẩm! Chào em!"

"Anh là…"

"Vong Nhân Trở Về."

Tiểu Quân kinh ngạc lặng người, hồi lâu sau mới thốt lên: "Sao anh lại tìm ra em?"

"Rất ngẫu nhiên, anh lên mạng nói rằng muốn tìm bạn 'Bé Con Lẩm Cẩm' trong "World of Warcraft"; rồi gặp một cô gái là bạn của em trong trò chơi, cô ấy biết số di động của em."

“Anh… ở đâu?”

“Ở Bắc Kinh.”

“Anh ở Bắc Kinh?”

“Không. Cô gái đó nói là em ở Bắc Kinh, cho nên anh đến. Hiện đang ở ga tàu hỏa.”

“Em sẽ ra đón anh.”

Thế rồi họ gặp nhau. Tiểu Quân không biết hôm đó cô đã uống bao nhiêu bia rượu, rồi cô tiễn anh ta về khách sạn.

Đêm hôm đó họ lên giường. Chỉ gặp nhau chớp nhoáng, hôm sau anh ta ra về. Cô thấy có lỗi với Chu Xung. Hình như cô gái lên giường với “Vong Nhân Trở Về” không phải là Hồ Tiểu Quân mà chỉ là “Bé Con Lầm Cầm” trong “World of Warcraft”.

Không ngờ chỉ một lần ấy, cô có thai. Cô liên lạc với anh nhưng anh đã ở tít bên Nga. Và cô càng không ngờ mẩu tin nhắn này lại bị Chu Xung phát hiện. Lúc này cô mới tỉnh ra và nhận thức rõ mình đã làm những gì. Cô rời Chu Xung trong sự cắn rứt nặng nề, cô không dám nhìn anh nữa. Cô và “Vong Nhân Trở Về” không thể trở thành người tình trong đời thực, giống như con cá vàng trong thế giới ấy không thể bơi ra từ nước ở thế giới này.

Về sau, cha mẹ giục giã, cô thông qua mạng “Lưới tình” gặp Trường Thành.

Ông trời đã quá ưu ái, cho cô gặp Chu Xung, cô lại đánh mất anh một cách dễ dàng, sau đó ông lại cho cô Trường Thành – một anh chàng rất yêu cô. Trường Thành có công ty riêng, có nhà, có xe; cô khiến vô số cô gái vừa ghen tỵ vừa ngưỡng mộ.

Trường Thành rất bận rộn hay phải làm ngoài giờ, nhưng hễ rỗi rãi là anh lại đến với cô ngay, cùng cô đi ngắm biển, đi leo núi, cùng vào các quán game, cùng bắn súng ở câu lạc bộ Sinh Tồn CS, thậm chí cả hai còn cùng nhau đi mua bít tất.

Tiểu Quân hoàn toàn có thể im lặng về quá khứ của mình, nhưng cô vẫn kể với Trường Thành về nguyên nhân chia tay với Chu Xung.

Trường Thành chỉ hơi nghĩ ngợi, rồi nói: “Anh cảm ơn câu chuyện đó, nếu không, anh đâu có thể được gặp em?” Tiểu Quân hết sức cảm động.

Có lẽ vì luôn phải chịu áp lực lớn nên Trường Thành hút thuốc lá rất nhiều, mỗi ngày ba bao. Tiểu Quân bảo anh nên cai thuốc, Trường Thành lập tức vứt luôn điếu thuốc đang hút dở. Những ngày cai thuốc Tiểu Quân thấy anh cứ như người mất hồn, rất thương anh. Bất chợt bỏ thuốc lá, một thói quen của cơ thể bị phá vỡ, cơ thể sinh ra phản ứng, da anh ngứa rất dữ. Tiểu Quân bèn lặng lẽ mua thuốc lá về đưa cho Trường Thành. “Anh hút đi, nhưng sẽ giảm từ từ, đừng bỏ ngay lập tức.” Anh nói: “Vì em, anh nhất định không hút nữa.”

Lúc này quyền đại lý “World of Warcraft” đã chuyển từ Cửu Thành sang công ty NTES, họ mở máy chủ mới. Nhưng Hồ Tiểu Quân hầu như không còn chơi nữa, vì cứ bước vào cái thế giới ấy cô lại nhớ đến “Vong Nhân Trở Về”.

Tuy nhiên cô vẫn nói chuyện say sưa với Lục Lục về "World of Warcraft", đó là cách tiếp cận rất tự nhiên đối với Lục Lục. Cô cũng không biết tại sao mình rất muốn làm quen với cô bạn gái mới của Chu Xung, lúc rỗi cô hay lên mạng, đọc các bài viết của cô gái ấy.

Hôm đó là ngày 4 tháng 12, thứ bảy, Trường Thành không đến nhà cô, anh làm việc ở công ty.

Cuối tuần, cha mẹ Tiểu Quân thường đi tập thể hình, nhà chỉ còn có mình cô. Cô lên mạng, muốn xem xem gần đây có những sách gì mới ra. Bật máy tính, thấy có một tệp các file là cuốn tiểu thuyết mà một người bạn tìm thấy ở đâu đó vừa gửi cho, toàn viết về làm tình. Cô ném luôn vào thùng rác, rồi xóa sạch thùng rác. Sau đó cô tra các tin mới về sách. Chẳng có cuốn nào ra hồn.

Cô lại vào blog của A, anh ta mới cập nhật, có một câu này: Cuối cùng, mọi tình yêu đều sẽ biến thành một thứ tình thân cấy ghép. Tiểu Quân rất phục anh ta. Anh ta thường nói những câu rất sắc sảo. Cô và Chu Xung yêu nhau hơn một năm trời, quan hệ giữa hai người đã có một phần âm thầm trở thành tình thân, có điều, rất khó nhận ra quá trình dần chuyển hóa đó. Cô quyết định tiếp cận Lục Lục là vì vẫn vấn vương Chu Xung. Đọc blog một lúc, cô ngẫu nhiên nhìn vào thùng rác, thấy có một file. Lúc nãy cô vừa xóa sạch kia mà? Tiểu Quân hơi do dự. Rồi cuối cùng cô cũng nhấp chuột mở thùng rác. Động tác này đã làm thay đổi số phận cô. Lúc đó dưới đường vang lên tiếng loa tựa như loa xe công an nhắc nhở tránh đường, nhưng nghe kỹ thì không phải. Đó là tiếng loa của người đi rong chuyên thu gom máy tính cũ.

Nếu thùng rác xuất hiện cái file văn bản kia thì còn tạm giải thích được, có lẽ lúc nãy cô chưa xóa, nhưng đây lại là một file ảnh! Tiểu Quân không xóa file ảnh nào cả, nên cô rất tò mò. Cô bèn khôi phục rồi mở nó ra xem, không đề phòng gì hết.

Hồ Tiểu Quân mở nó ra, cô kinh hãi hơn cả Lục Lục lần đầu thấy nó. Tiểu Quân kêu lên, đang ngồi trên ghế xoay ngã nhào xuống đất.

Đó là tấm ảnh cưới ma, khổ lớn, chiếm trọn diện tích màn hình. Bức ảnh một nam một nữ; người nam đội mũ phớt đen, mặc áo dài cộng với áo chẽn cộc, ngực cài bông hoa; người nữ mặc váy đen dày nặng, đôi chân nhọn… Tiểu Quân sợ đờ người ra không dám nhìn kỹ, rồi vội vàng tắt luôn, sau đó xóa bỏ nó.

Tiểu Quân ngồi trên giường, tim đập thình thịch không ngớt. Không muốn ở nhà một mình nữa, cô mở tủ lấy chiếc áo gió màu đỏ, rồi đi đôi ủng ngắn màu tím, ra khỏi nhà. Cô phải đi dạo dưới ánh nắng mặt trời để cho nỗi sợ hãi thật sự lắng xuống.

Tiểu Quân lững thững đi, rồi ra khỏi vườn hoa Lưu Tinh. Ngoài cổng khu chung cư có một công ty nào đó đang tổ chức khuyến mãi, tặng miễn phí bình đựng nước, các bà các cô đang xúm xít vây quanh… Tiểu Quân đi qua bên cạnh rồi đi men theo hàng rào sắt của khu chung cư.

Lúc này tâm trạng cô đã khá hơn nhiều, cô không biết rằng có một đôi mắt đang nhắm nhưng vẫn theo dõi cô. Lúc này đôi mắt ấy đang ở phía trước Tiểu Quân. Đó là một người mù, khoảng ngoài 40 tuổi, mặc áo gió màu xanh, mái tóc hơi dài, bù xù. Ông ta ngồi bên hàng rào sắt, xung quanh không có ai, có vẻ rất cô đơn. Bên cạnh ông ta dựng một cái gậy bên trên treo lá cờ đung đưa trong làn gió nhẹ. Tiểu Quân thấy trên đó viết mấy chữ: *chúng ta mới chỉ hiểu một nửa thế giới.* Cô đi qua, định rẽ vào một cái cổng khác để trở về nhà. Đang bước qua thì người mù bỗng nói: "Cô không định nghe tôi nói mấy câu à?"

Giọng hơi nhỏ, mảnh, không giống giọng nam cũng không hẳn là giọng nữ, và không phải là tiếng Bắc Kinh; hơi giống giọng một người bạn học thời đại học với Tiểu Quân, người Quý Châu.

Tiểu Quân dừng lại nhìn người mù. Cặp kính râm đã che hết nửa khuôn mặt khiến người đối diện cảm giác bất an. Cô định nói "cảm ơn, tôi không muốn" nhưng lại nghĩ không cần thiết phải nói nên tiếp tục bước đi. Đi đến chỗ ngoặt ngoái lại nhìn, cô thấy người mù vẫn ngồi đó, hình như muốn chờ người khách khác.

Về đến nhà, mở máy tính, tim cô lại đập thình thịch. Nghĩ ngợi một lát, cô gọi điện cho Trường Thành kể về chuyện tấm ảnh. Nghe xong, Trường Thành nói: "Cô gái đó nhắm mắt phải không?"

Tiểu Quân: "Hình như là thế… em chưa nhìn kỹ.."

Trường Thành: "Đó là tấm ảnh cưới ma đã tung lên mạng từ lâu, anh đã từng xem. Nghe nói cô gái là con nhà giàu, chết vì bệnh thương hàn; người nhà ép anh kia phải làm đám cưới ma với cô ta. Mạng nói thế, không thể tin được."

Tiểu Quân: "Tại sao nó lại xuất hiện trong máy tính của em?"

Trường Thành: "Có thể là tại máy nhiễm vi-rút."

Tiểu Quân: "Cứ nhắm mắt em lại thấy tấm ảnh đó, sợ muốn chết!"

Trường Thành: "Em đừng để ý nhiều, đó chỉ là tấm ảnh cưới ma theo tập tục dân gian rất bình thường, bị chỉnh sửa thành tối tăm u ám cho đáng sợ hơn mà thôi."

Tiểu Quân: "Nhưng em vẫn sợ…"

Trường Thành nói một câu rất xác đáng: "Nhìn trang phục, có thể thấy rằng tấm ảnh này được chụp khoảng đầu thế kỷ 20, dù cô gái đó là người chết, thì đến nay người đàn ông kia cũng đã chết từ lâu rồi. Sao người ta cứ sợ cô gái ấy làm gì?"

Trường Thành nói có lý. Tất cả sợ hãi đều do tâm lý của chính con người mà ra.

Ngày 6 tháng 12, thứ Hai, cha mẹ Tiểu Quân đi ra phố, nhà chỉ còn mình cô. Cô lại lên mạng xem tấm ảnh đó là thế nào. Cô bật máy. Nào ngờ thùng rác lại có một file. Thần kinh Tiểu Quân căng muốn đứt. Cô rón rén mở nó ra. Quả nhiên là một tấm ảnh! Khỏi phải nghi ngờ, nó chính là tấm ảnh cưới ma! Tiểu Quân ý thức ra rằng, cô hoặc căn nhà này đã nhiễm phải thứ gì đó không lành mạnh. Giờ đây cô không tin rằng nó chỉ là tấm ảnh bị chỉnh sửa nữa, cô tin chắc trong tấm ảnh này có người chết. Không có can đảm mở nó ra xem, Tiểu Quân thẳng tay xóa bỏ luôn, sau đó từ từ ra khỏi phòng, sang phòng khách ngồi xuống, cố gắng định thần nghĩ xem cô và tấm ảnh cưới ma đó có liên quan trực tiếp hay gián tiếp gì với nhau không.

Đôi khi việc nghĩ ngợi lung tung lại giúp người ta ngẫn nhiên tìm ra bí mật.

Hồ Tiểu Quân nghĩ mãi, nghĩ mãi…

Hay là… người trong ảnh đó là cụ nội của cô? Có phải họ đang trách cô chưa bao giờ thắp mọt nén hương cho họ. Ngay cả mộ của họ ở đâu cô cũng còn không biết!

Không đúng. Họ không thể là cụ nội của cô, vì họ làm đám cưới ma, nghĩa là một trong hai người đã chết, cho nên sẽ không thể có ông nội cô, và như thế sẽ không có cha cô, và cũng chẳng có cô.

Hay là… trước khi cụ ông làm đám cưới với cụ bà, cụ đã làm đám cưới ma với một cô gái khác, cô ta ở thế giới bên kia vẫn rất hận hành vi phản bội của cụ, âm hồn không tan suốt trăm năm qua, đang rình thời cơ trả thù con cháu thế hệ sau?

Tiểu Quân giật mình, lập tức nghĩ đến một điều: cha cô từng nói bà nội cô rất đẹp, cô có khuôn mặt rất giống bà nội. Thế thì rất có thể cụ của cô đã từng có vợ trong cưới ma. Và vì cô rất giống cụ bà hồi trẻ cho nên cô bị âm hồn của người đàn bà kia bám riết?

Những tưởng tượng kỳ quái khiến tâm trạng Tiểu Quân trở nên rất nặng nề. Cô gọi điện thoại cho Trường Thành, hy vọng anh sẽ giúp cô suy nghĩ tỉnh táo và thoáng hơn, nhưng máy anh cứ bận suốt.

Đặt di động xuống, Tiểu Quân không sao tự kiểm soát được, tiếp tục nghĩ ngợi linh tinh. Cô nghĩ đến một người. Khi tấm ảnh này xuất hiện, liệu mình có gặp lại người ấy nữa không? Ý nghĩ này khiến cô kinh hãi. Nếu đúng là thế thì thật đáng sợ.

Kể cả nếu điều đó là sự thật, cô vẫn muốn thử xem sao. Cô mặc áo gió màu đỏ, đi ủng ngắn màu tím, ra khỏi nhà. Ra khỏi khu chung cư, cô lại nhìn thấy đám đông các bà nội trợ xúm xít ở chỗ "khuyến mãi" tặng bình đựng nước.

Tiểu Quân nhìn về phía hàng rào xa xa. Cô dừng bước. Đúng là người mù kia lại xuất hiện! Hình như tấm ảnh cưới ma là thứ dự báo ông ta sẽ xuất hiện, hoặc, ông ta là một thứ chú thích sống động cho tấm ảnh cưới ma ấy!

Gió lạnh ùa đến, thổi lá cờ của ông ta bay phần phật. Mặt ông ta đang hướng về phía Tiểu Quân, ông ta rút ra điếu thuốc lá và cái bật lửa, bật mấy lần mới châm được, rồi rít thuốc nhả khói. Mặt ông ta vẫn hướng về phía trước. Rốt cuộc Tiểu Quân không dám bước đến, cô lùi lại, quay vào khu chung cư rồi đi về nhà. Cô không thể nghĩ ra tấm ảnh cưới ma và người mù kia có mối liên quan gì. Có lẽ mọi ngày ông ta vẫn thường ngồi đây để chờ khách xem bói, nhưng cô không để ý thấy. Nghĩ vậy, Tiểu Quân thấy nhẹ nhõm hơn. Có đúng thế không nhỉ? Có rất nhiều khi chúng ta đành tự lừa dối mình như vậy.

Cha mẹ Tiểu Quân đã về nhà. Có mặt cha mẹ, cô không thấy sợ nữa. Cô lại lên mạng lục tìm tấm ảnh cưới ma, nhìn thật kỹ; và đọc nhiều tin đồn liên quan đến nó. Cuối cùng cô gọi cha mẹ vào.

Cha cô hỏi: "Con đang làm gì thế?"

Tiểu Quân nói: "Cha thử xem tấm ảnh này đi."

Cha cô xáp lại gần màn hình. Tấm ảnh rất nhỏ, hơi mờ. Ông nói: "Là ảnh gì đấy?"

Tiểu Quân: "Cha có biết hai người này không?"

Cha: "Không."

Cô chưa chịu thôi, tiếp tục gợi ý: "Cha nhìn kỹ xem, người đàn ông này có giống cụ nội của con không?"

Ông xáp lại gần hơn, nhìn hồi lâu rồi nói: "Đúng là… hơi hơi giống. Cụ ông của con chết sớm hơn cụ bà. Khi cha năm, sáu tuổi có biết mặt cụ nhưng bây giờ không thể nhớ nổi nữa."

Tiểu Quân: "Còn người phụ nữ này, có giống cụ bà của con không?"

Cha cô lắc đầu ngay: "Không, không giống! Cụ bà người rất cao! Sao con lại xem những thứ kỳ quái này làm gì? Sắp lấy chồng đến nơi mà vẫn như đứa trẻ con!"

Tiểu Quân: "Thôi được! Cha cứ lên lớp cho mẹ con biết cách để làm nhạc mẫu cho tốt đi!"

Cha cô cười nói: "Phải! Với cha, đây cũng là bài học mới toanh!"

Rồi ông bước ra. Tiểu Quân thẫn thờ ngồi trước màn hình.

Cha cô nói là giống chứ không khẳng định. Mù mờ không rõ ràng thì lại càng đáng sợ. Tối đến, gió càng mạnh, nhà cửa như bị rung lắc. Chắc lá cờ của người mù sẽ tung bay như đang phô diễn một uy lực ghê gớm. Đêm nay có lẽ cô sẽ ngủ mê. Đúng thế. Cô mơ thấy một ngôi nhà tối âm u, không bóng người. Trong nhà kê một cái bàn chạm trổ kiểu cổ, trên đó có nến, hương và các thứ hoa quả, giống như đồ cúng lễ. Còn có hai cái ghế bành sạch sẽ bóng loáng. Cô không hiểu tại sao mình lại vào ngôi nhà này, cô có cảm giác mình như kẻ trộm.

Phía sau cái bàn là bức tranh cổ, hai bên treo đôi câu đối viết những chữ cổ quái gì đó. Cô đứng bên trái cái bàn, lúng túng cũng không biết nên đi đâu. Cô cũng không dám ra ngoài cửa, vì không biết bên ngoài đang là thời đại nào, cô sợ rằng nếu bước ra thì không thể quay trở về thời hiện tại nữa. Ngoài cửa có tiếng động, một đứa trẻ chạy vào, ngực đeo yếm đỏ, bím tóc rẽ sang hai bên, trán có dấu son. Trông nó như hài đồng của Quan Âm. Nó đứng ở cửa ngây nhìn Tiểu Quân. Cô không biết nên nói gì với nó.

Đứa bé nói: "Cô có đói không?"

Cô như người đi khỏi nhà đã lâu, bụng đang thấy đói. Đứa bé chỉ vào hoa quả bày trên bàn nói: "Cô ăn đi!" Rồi nó chạy ra. Tiểu Quân thấy xúc động, ở đây dân chúng tốt thật. Rồi cô đưa tay ra lấy hoa quả trên bàn. Có mùi hương thoảng đưa vào mũi, cô dừng lại. Đây là đồ cúng! Nếu cô ăn, chứng tỏ cô là người đã chết! Cô lập tức cảm thấy đứa bé kia có ý đồ xấu.

Bên ngoài lại có tiếng kèn trống, hình như có đám cưới, họ đang đi về phía căn nhà này. Tiểu Quân muốn lẩn tránh bèn nhìn khắp xung quanh, nhưng không có chỗ nào có thể ẩn nấp, cô đành đứng tại chỗ chờ người bên ngoài vào để hỏi xem đây là nơi nào.

Bốn nam giới khiêng chiếc máy ảnh cổ lỗ vào, mọi người nói rằng cỗ máy này rất đắt, họ đều rất thận trọng. Tiểu Quân lần đầu trông thấy cỗ máy ảnh như thế này, nó cao hơn đầu người, được trùm kín bởi một tấm vải đen, bên dưới có ba cái chân. Cô cười hỏi: "Các anh là ai?" Hình như họ không nhìn thấy cô, không ai trả lời, cứ tiếp tục làm việc của mình.

Sau đó một bà già dẫn một người nam giới bước vào, người này đội mũ phớt đen, mặc áo dài khoác thêm áo chẽn cộc, ngực cài bông hoa hồng nhạt kèm mấy lá cây màu đen. Có vẻ như chú rể. Tiểu Quân thấy anh ta rất quen nhưng không nhớ ra đã gặp anh ta ở đâu. Vài người phụ nữ dẫn anh ta đến bên phải cái bàn cổ, đứng sánh ngang Tiểu Quân. Một trong bốn năm giới là thợ ảnh, anh ta lúi húi điều chỉnh máy ảnh, rồi nói với chú rể: "Ngẩng cằm lên một chút."

Đứng trước ống kính đen ngòm, Tiểu Quân thấy rất khó chịu, vì như thế này tức là họ chụp cả cô vào khuôn hình. Cô muốn ngăn anh thợ ảnh nhưng anh ta đã giật miếng da che cửa ống kính. "Xạch!"

Tiểu Quân bỗng nhớ ra, chú rể này chính là chú rể ở trong tấm ảnh cưới ma! Trong ảnh, anh ta đứng bên phải cái bàn cổ. Còn Tiểu Quân lúc này đứng bên trái. Cô cúi nhìn mình: cô đang mặc áo đen váy đen, đôi chân nho nhỏ chĩa xuống, ngực buông thõng hai dải lụa to…

Cô chính là người đã chết ở trong tấm ảnh cưới ma! Tiểu Quân bỗng bừng tỉnh, đầu lấm tấm mồ hôi.

Ngày 15 tháng 1, Tiểu Quân và Trường Thành sẽ làm đám cưới, có rất nhiều thứ cần mua sắm. Dù bố mẹ có thể giúp nhưng Tiểu Quân không tin vào thẩm mỹ của họ, cô muốn tự tay lựa chọn từng món đồ. Nhưng kể từ hôm xuất hiện tấm ảnh cưới ma kia, cô không còn tâm trí lo lắng chuyện đám cưới của mình nữa, cô chỉ muốn tìm hiểu người mù kia và tấm ảnh đó có mối liên hệ như thế nào.

Chiều ngày 8 tháng 12, Tiểu Quân ra khỏi khu chung cư, đi đến chỗ người thầy bói mù, nhưng không thấy ông ta. Dưới đất có một mảnh giấy nhàu nhĩ, gió thổi lật đi lật lại. Cô ngờ ngợ, rồi nhặt nó lên. Là tờ giấy học trò tiểu học làm bài tập, kẻ ca-rô to, chỉ viết mười mấy chữ "Đề" nguệch ngoạc. Cô vứt đi, rồi trở về nhà.

Cô lại vào phòng mình bật máy tính. Thùng rác trống trơn. Cô mở blog của Lục Lục xem, chẳng rõ Lục Lục bận những gì mà không thấy cập nhật. Cô lại mở blog của nhà văn A ra xem, anh ta nói: di động của tôi, danh bạ sức chứa 500, cài đặt chặn cuộc gọi 10; với tôi nên ngược lại mới thích hợp: cài đặt chặn cuộc gọi 500, danh bạ sức chứa 10. Thế là đủ.

Anh ta thật tài tình! Hồ Tiểu Quân thầm khen ngợi. Thực ra Chu Xung còn siêu hơn, chỉ hiềm anh không giỏi diễn đạt bằng ngôn ngữ. Trường Thành khác với Chu Xung, anh dịu dàng hiền hậu, rất độ lượng, thích hợp để làm người chồng.

Tiểu Quân đã chờ một ngày, thùng rác vẫn trống rỗng, có lẽ hôm nay tấm ảnh cưới ma không xuất hiện nữa. Lúc sẩm tối, Trường Thành gọi điện cho cô, muốn đưa cô đi xem kịch nói. Cô nói người hơi mệt không thể đi. Cô đặt điện thoại xuống, tiếp tục ngồi trước máy tính, vừa đọc blog của những người nổi tiếng vừa chờ tấm ảnh cưới ma xuất hiện. Nó đã đến thật!

Lúc này trời ngoài kia đã tối, là lúc âm dương tiếp giáp. Tiểu Quân không mở tấm ảnh ra. Cô mặc áo gió màu đỏ, đi bốt ngắn cổ, rảo bước ra ngoài. Cô ra khỏi khu chung cư, nhìn thoe hàng rào về phía xa xa, cô bỗng rùng mình. Người mù đã xuất hiện!

Chương 32: Nơi âm dương tiếp giáp

Bên cạnh ông ta vẫn dựng cây gậy treo trên lá cờ đang chết rũ thõng xuống, không động đậy. Dưới ánh đèn đường, cặp kính râm của ông trông đen kịt, nửa khuôn mặt trắng bệch. Đường phố vắng tanh. Làm gì có ai đi xem bói vào giờ này? Tiểu Quân nhớ đến câu nói của nhà văn A: kẻ cô độc luôn đáng nghi.

Cô nghĩ một hồi lâu, cuối cùng từ từ bước lại chỗ ông ta. Người mù ấy hướng nửa mặt về phía cô. Cô hiểu rằng ông ta đang chờ cô. Cô dừng lại bên cạnh, chờ ông ta nói.

Quả nhiên ông ta lên tiếng: "Cô định hỏi gì không?"

Tiểu Quân nghĩ ngợi, rồi nói: "Ông đã nhìn thấy tấm ảnh cưới ma chưa?" À, ông ta mù, mình nên nói là "đã từng" mới đúng.

Người mù nói: "Chỉ có tôi hiểu về nó."

Tiểu Quân: "Thế thì… tôi muốn hỏi, người trong ảnh đã làm đám cưới ma, thật thế không?"

Người mù: "Đúng. Đám cưới kiểu ấy hàm chứa hai nửa của thế giới này."

Cô nhìn lá cờ của ông ta, bỗng cảm thấy ông ta cũng thâm thúy như nhà văn A. Cô hỏi: "Đó là chuyện của thời đại nào?"

Người mù: "Đến năm nay là tròn 100 năm, cô có biết kết hôn 100 năm là thế nào không?"

Tiểu Quân: "Tôi chỉ biết 60 năm gọi là đám cưới kim cương."

Người mù: "100 năm gọi là đám cưới tro xương."

Câu này khiến Tiểu Quân ớn lạnh. Cô nghĩ ngợi rồi nói: "Ông có biết họ là người vùng nào không?"

Người mù quay mặt sang, dường như đôi mắt sau cặp kính râm có thể nhìn thấy cô, rồi ông ta cười nói: "Tôi cho cô biết một bí mật."

Tiểu Quân lập tức nhìn chằm chằm vào miệng ông ta. Chính ông ta đã là một bí mật.

Người mù: "Nhưng tôi phải thu phí."

Tiểu Quân hơi lúng túng: "Tôi vừa từ nhà ra, không mang theo tiền."

Người mù: "Không sao. Hôm nào tiện cô đưa tôi cũng được. Tôi cũng cần phải sống."

Tiểu Quân: "Vâng, tôi hiểu. Cảm ơn ông đã tin tôi."

Người mù: "Nơi ấy rất bí hiểm, không giống với bất cứ nơi nào trên thế giới này, đó là nơi âm dương tiếp giáp. Nếu cô và người yêu tìm thấy nơi đó thì có thể biết trước số phận…"

Tiểu Quân: "Số phận gì?"

Người mù: "Ai trong hai người sẽ là người giã từ thế giới này trước."

Tiểu Quân sững người. Vài chục năm sau, cô và Trường Thành đương nhiên lần lượt chết, nhưng nói đến cái chết thì quá tiêu cực, cô không cần nhìn xa đến thế, cô chỉ muốn cùng Trường Thành nắm tay nhau bước trên con đường họ đã chọn và cả hai đều biết nâng niu từng ngày sống cùng nhau. Nhưng cô vẫn không nén nổi, lại hỏi: "Muốn biết thì làm thế nào?"

Người mù: "Cô tìm đến cái nơi làm đám cưới ma, chụp một bức ảnh; trong ảnh sẽ có người nhắm mắt; người không nhắm mắt sẽ chết trước. Ảnh phải chụp vào Chủ Nhật." Nói đến đây ông ta thở dài: "Các đôi trai gái đều nên đến đó một lần…"

Tiểu Quân hỏi: "Quý Châu, cụ thể là ở đâu?"

Người mù trả lời gọn lỏn: "Đồng Hoảng."

Tiểu Quân tiếp tục hỏi: "Đồng Hoảng? Ông nói rõ rõ hơn được không?"

Người mù đưa ngón tay trắng bệch lên môi "suỵt…" rồi nói nhỏ: "Đó là thiên cơ, tôi không thể nói thêm. Bây giờ tôi đưa cô cái này. "Ông ta lần túi áo lấy ra một tờ giấy đưa cho Tiểu Quân: "Ở đây!"

Tiểu Quân giơ nó ra trước ánh đèn đường nhìn hồi lâu vẫn không thấy gì hết: "Trên này chẳng có gì, ông ạ."

Người mù: "Đem về nhà mà xem cho kỹ."

Tiểu Quân bắt đầu nghi ngờ người mù này là kẻ lừa đảo, cô thầm nghĩ, rồi nói: "Ông có thể nói xem, bạn trai của tôi tên là gì không?"

Bàn về tương lai, thì dù có nói gì cũng không thể kiểm chứng, nhưng yêu cầu của Tiểu Quân thì là thứ rất hiện thực. Hình như ông ta ngớ người ra, rồi từ từ đứng dậy nói: "11 người nhà tôi đang chờ tôi về ăn cơm, tôi phải đi đây. Tin hay không tùy cô." Nói rồi ông ta cuốn lá cờ lại nhét vào bọc, nhổ cái cán tre lên làm gậy dò đường, đi men theo hàng rào sắt của khu chung cư.

Tiểu Quân nhìn theo ông ta một hồi, rồi lại nhìn tờ giấy trong tay, gấp lại nhét vào túi áo. Cô quay về nhà. Người mù đòi tiền, nhưng lại không thể nói ra tên bạn trai cô, xét hai điểm này, ông ta rất giống một kẻ lừa đảo. Nhưng tại sao cứ tấm ảnh cưới ma xuất hiện thì ông ta cũng xuất hiện? Tiểu Quân chịu không thể hiểu nổi. Nếu ông ta đúng là một cao nhân đặc biệt, thì mình có nên cùng Trường Thành đi đến cái nơi kia để tìm câu trả lời không? Tiểu Quân bắt đầu thấy tò mò. Phía trước có một phụ nữ trẻ dắt đứa con nhỏ bước lại, thằng bé đòi mẹ cho nó tiếp tục chơi đùa nữa, người mẹ không cho, nó khóc váng lên, bị bà mẹ phát cho một cái vào mông, nó càng khóc to hơn.

Tiểu Quân tiếp tục suy nghĩ, nếu Trường Thành chết trước, thì từ nay cô sẽ hết lòng chiều chuộng anh, cô sẽ sắp đặt trước cho quãng đời quả phụ của mình sau này. Nếu cô chết trước, thì cô sẽ đòi Trường Thành phải yêu cô thật nhiều, cô cũng sẽ tìm trước cho anh một người phụ nữ, để sau này cô ra đi rồi người này sẽ chăm sóc cho Trường Thành trong lúc cô đơn…

Lại một người cha trẻ tuổi và con gái đi đến, anh ta nhảy nhót như con khỉ, đứa con gái cười như nắc nẻ đuổi theo cha. Thật hạnh phúc! Các gia đình thời nay đều sinh một con, tối đa là hai, nhưng nhà người mù lại có tới 11 nhân khẩu! Gồm những ai? Bố mẹ đẻ, bố mẹ vợ, vợ ông ta, và năm đứa con hay sao? Nghĩ ngợi lan man… rồi Tiểu Quân bỗng đứng lại, mắt mở to. Luồng suy nghĩ của cô tựa như một con cá nhỏ bé yếu ớt, bất lực đang bơi giữa đại dương mênh mông, bốn bề tối đen… Con cá ấy bỗng xô phải một thứ gì đó mềm mềm, nó lùi lại rồi bơi tiếp, muốn xem thứ mình vừa chạm

phải là cái gì. Nó đã nhìn rõ: đó là một cái hàm ếch hồng hồng! Thì ra con cá ấy đã bơi vào trong một cái miệng khổng lồ…

Người mù nói nhà ông ta có 11 người. Thoạt đầu Tiểu Quân chỉ cảm thấy hơi kỳ lạ, bây giờ cô bỗng nhận ra đó là một câu nói đầy ẩn ý! Suy luận, ghép thành chữ, nói là gì? Chính là chữ Cát[1]. Trường Thành họ Cát.

[1] Chữ Hán chiết tự: số 11 ghép với chữ Khẩu, được chữ Cát.

Lúc nãy cô bảo người mù nói tên bạn trai của cô, ông ta nói "11 người nhà đang chờ tôi về ăn cơm", rồi bước đi. Thực ra đó là câu trả lời của ông ta!

Chương 33: Bật mí

Hầu như các bạn của Tiểu Quân và thậm chí cả những người trong công ty của Trường Thành đều không biết anh họ gì. Họ chỉ quen gọi anh là Trường Thành. Thế mà người mù bói rong lạ hoắc này lại biết họ của bạn trai Tiểu Quân! Cô bắt đầu thấy tin ông ta.

Về đến nhà, Tiểu Quân cẩn thận giở tờ giấy đó ra nhìn kỹ. Cô nhanh chóng nhận ra những chấm lồi lên tạo thành một hình vẽ kỳ quái. Thế này nghĩa là sao? Tiểu Quân nghĩ nát óc cũng không thể hiểu nổi. Ngày mai ra trả tiền cho người mù, cô sẽ bảo ông ta gợi ý. Đúng thế. Tiểu Quân gập tờ giấy lại, lên giường nằm, nhưng cái hình vẽ ấy vẫn cứ lởn vởn trong óc cô.

Lúc nửa đêm, ngủ say, cô lại nằm mơ mình cầm bút nối các chấm lồi qua lại với nhau, rối tinh rối mù, mà vẫn không thể hiện được hình vẽ gì có giá trị. Cô rất ngao ngán nhưng vẫn không từ bỏ, tiếp tục liên kết chúng lại… Rồi bất chợt có một nét gạch nối đã khơi thông toàn bộ hình vẽ; bỗng có một tiếng nổ "đoàng", một con đường hầm mờ ảo hiện ra, không rõ đường ấy sâu hay nông. Tiểu Quân từ từ bước vào, càng lúc càng run rẩy… cô bèn dừng lại nhắn tin cho Trường Thành để anh đến với cô. Trường Thành nhắn lại rằng anh đang ở Nga. Hết cách, cô đành liều đi tiếp. Bước chân của cô chậm chạp. Sau đó cô không nhìn thấy gì nữa, chỉ văng vẳng nghe thấy tiếng nước tí tách rơi. Chẳng rõ đi bao xa, Tiểu Quân thấy phía trước có ánh sáng, cô bèn đi về phía đó, và bước vào một ngôi nhà cũ, chính là ngôi nhà cô đã từng nằm mơ thấy. Bên trong không có ai, chỉ kê một chiếc bàn cổ, trên đặt nến hương và hoa quả, cộng với hai cái ghế bành sạch sẽ bóng loáng.

Cô còn nhớ bên trái cái bàn là chỗ đứng dành cho người đã chết, nhưng cô cứ đứng vào chỗ đó; cái logic trong mơ lúc đó của cô là, đứng đó thì người ta mới không nhìn thấy mình. Lát sau bên ngoài vọng đến tiếng kèn trống, âm thanh mỗi lúc một gần. Bốn nam giới khiêng một chiếc máy ảnh kiểu cổ cao lênh khênh; sau đó có vài phụ nữ dắt chú rể vào. Tiểu Quân thấy anh ta trông rất quen, cô cố nhớ lại… và, thật bất ngờ, đó chính là Trường Thành! Anh nói mình đang ở Nga, thì ra là nói dối! Anh đến đây cùng một cô gái khác làm đám cưới! Tiểu Quân muốn kêu lên, bảo Trường Thành đừng đứng ở đây chụp ảnh, đây là nơi người sống và người chết làm đám cưới ma. Nhưng cô không sao gọi thành tiếng được. Cô định chạy ra kéo anh lại, nhưng người cô như đã bị tiêm thuốc tê, không thể động đậy.

Tất cả đã quá muộn, mấy phụ nữ kia kéo Trường Thành đến đứng bên phải cái bàn cổ, cùng hàng với Tiểu Quân, rồi anh thợ ảnh mở ống kính "xạch" một tiếng. Cô bỗng hiểu rõ, thì ra Trường Thành đến đây để kết hôn với cô, cô thấy rất vui, cười vang và tỉnh dậy.

Bốn bề tối đen, tâm trạng vui sướng trong mơ bỗng tan biến, Tiểu Quân bước ra khỏi cái logic hỗn loạn trong giấc mơ. Cô lập tức nhận ra giấc mơ này nói rằng cô đã chết, Trường Thành vẫn còn sống, anh và cô tổ chức đám cưới ma…

May sao nó chỉ là giấc mơ!

Hôm sau, Trường Thành gọi điện cho Tiểu Quân hỏi thăm sức khỏe. Cô nói mọi việc đều ổn, cô đang chuẩn bị đi làm.

Trả lời xong, cô bỗng nghĩ đến một điều: trực giác của trẻ em rất chuẩn, nên vẽ lại các chấm tròn ở tờ giấy cầm đến nhà trẻ, hỏi chúng nói xem đây là cái gì. Biết đâu có thể có kết quả không ngờ. Nghĩ rồi cô lấy tờ giấy kia ra, dùng bút chì vẽ lại y hệt các chấm lồi vào một tờ giấy khác; cô vẽ còn dễ nhìn hơn. Cô cất nó vào túi xách rồi lên xe máy phóng đi.

Ra khỏi cổng khu chung cư, Tiểu Quân nhìn về nơi người mù vẫn ngồi, không thấy gì. Chẳng rõ ông ta có đến nữa hay không. Cô đến thẳng nhà trẻ. Tất cả có 31 bé, chúng lần lượt được cha mẹ đưa đến. Cô hay dạy lớp nhỡ; chúng thường không coi Tiểu Quân là cô giáo mà coi cô như đứa trẻ lớn nhất lớp. Cô thích như thế, vì nếu chúng coi cô là cô giáo thì đó là một loại công việc, nếu chúng nghĩ cô là một thành viên thì cô có thể trở lại thời thơ ấu, hằng ngày vui chơi với chúng.

Bọn trẻ gặp nhau lập tức túm tụm đùa nghịch. Một đứa khá lớn cầm một thứ đồ chơi bằng vải nhung đập lên đầu đứa bé hơn, làm nó òa khóc. Tiểu Quân phải dỗ mãi. Sau đó cô lấy tờ giấy ra, nói: "Các con! Hôm nay chúng ta tập tưởng tượng. Nào, thử nói xem đây là cái gì? Ai trả lời đúng sẽ được thưởng quà."

Bọn trẻ nhìn tờ giấy, rồi đua nhau nói đủ thứ.

Xem chừng chú bé lớn hơn cả không mấy hứng thú, nó phớt lờ, đứng ở chỗ xa cầm đồ chơi đập xuống cái ghế, nói: "Đó là cái mông." Những đứa bé khác rất say sưa, đưa nhau phát biểu: "Là củ lạc!"

"Ngôi sao!"

"Chấm tròn!"

"Quái thủ!"

"Quả táo!"

"Mặt rỗ!"

"Dấu chân!"

"Viên đạn!"

"Đường tàu hỏa!"

“Vừng ơi mở ra!”

“Cái lưới!”

“Đường tàu hỏa” là câu trả lời của một bé trai hay thò lò mũi. Câu này khiến Tiểu Quân sững người như bất chợt bị mắc kẹt vào một nơi bí hiểm nào đó. Đường tàu hỏa…

Lúc bọn trẻ học giờ thể dục, Tiểu Quân chạy ra ki-ốt bán báo bên ngoài mua một tờ bản đồ Trung Quốc. Quay trở vào, vô lên mạng tra cứu tàu hỏa đi Đồng Hoảng. Chỉ có một chuyến tàu số 1655, từ Bắc Kinh đến Đồng Hoảng gồm 14 ga. Cô lấy bút nối các ga lại với nhau, được một hình vẽ; cô lại giở tờ giấy cầm theo, rồi nối các điểm lại, cũng được một hình vẽ y hệt.

Tờ giấy nói rằng, đây chính là hình vẽ tuyến đường đi đến nơi âm dương tiếp giáp! Nơi ấy ở phía chính bắc Đồng Hoảng!

Tim Tiểu Quân đập như điên, không rõ là vì xúc động hay vì sợ hãi.

Trong "Một nghìn một đêm lẻ", Alibaba niệm thần chú "Vừng ơi mở ra…" thì cửa đá xình xịch mở luôn. Đọc đến đây chúng ta thấy rất thần kỳ và không thấy sợ hãi, bởi vì đó chỉ là câu chuyện của Alibaba.

Giả sử một người đi trong rừng, vô tình phát hiện ra cánh cửa của một hang đá, bèn nói "Vừng ơi mở cửa ra…" rồi cửa đá xình xịch mở ra luôn, thì liệu người đó có sợ không? Và hãy thử tưởng tượng chuyện đó sẽ xảy ra trong đêm nay?

Điều bí mật mà Hồ Tiểu Quân phát hiện ra, rất giống cánh cửa đá và câu thần chú trong đời thực.

Chương 34: Chuyến đi

Trở về cổng khu chung cư, Tiểu Quân lại nhìn về chỗ người mù từng ngồi, không ngờ ông ta lại xuất hiện! Lần này ông ta chỉ chống gậy đứng đó chứ không treo cờ, hình như đang chờ ai. Cô phóng xe đến trước mặt ông ta, gọi: "Chào ông!"

Người mù nhận ra cô là ai, ông ta ngoảnh sang cô, mừng rỡ nói: "Tôi đang chờ cô!"

Tiểu Quân xuống xe, nói: "Xin lỗi vì đã để ông phải chờ, tôi vừa đi làm về. Tôi cần gửi ông bao nhiêu ạ?"

"Một ngàn."

Tiểu Quân ngớ ra, không ngờ lại nhiều đến thế. Túi cô chỉ có vài trăm.

"Lúc này tôi không đem đủ tiền, bác chờ một lát, tôi về nhà lấy thêm rồi sẽ ra ngay."

"Không sao, có bao nhiêu đưa bấy nhiêu cũng được." Người mù tỏ ra rất thoáng.

Tiểu Quân: "Thế sao được!"

Ông ta nói: "Nếu không vì cả nhà tôi cũng cần sống thì tôi cũng không thu phí của cô làm gì. Tôi bán cái thứ không nên bán, chắc không bao lâu nữa tôi sẽ bị báo ứng. Tôi nên học nghề tẩm quất mát-xa và nên bỏ nghề này."

Cơn gió lạnh thổi qua, ông ta co người lại. Đã vài lần gặp, Tiểu Quân đều thấy ông ta mặc cái áo gió màu xanh, hình như ông ta không có cái áo nào khác thì phải. Trời lạnh dần, bên trong ông ta lại không mặc áo len, trông thực đáng ái ngại.

Nếu ai đó bói toán vì kiếm tiền thì chắc chắn là trò bịp bợm; nếu không lấy tiền thì lại càng là bịp bợm. Nhưng Tiểu Quân cảm thấy người mù này rất thật thà. Cô vét hết tiền trong túi ra đưa vào tay ông ta. Ông ta sờ từng tờ một, cẩn thận bỏ vào túi áo, bàn tay lại vỗ nhẹ nó.

Tiểu Quân nói: "Nhà ông có 11 người à?"

Ông ta ngoảnh sang Tiểu Quân, chỉ cười chứ không nói gì. Có lẽ ông ta muốn nói rằng, câu nói của mình hôm qua chỉ là một câu đố chữ chứ không phải là sự thật.

Ông ta nói: "Tôi về đây. Cô hãy giữ sức khỏe." Rồi ông ta chọc cái gậy dò đường, chậm rãi bước đi.

Đoạn đường trước mặt có cái cột điện, ông ta bước về phía đó. Nhà ông ta ở đâu? Xe máy tăng tốc một lúc sẽ bằng ông ta lần mò cả tiếng đồng hồ. Nghĩ vậy, Tiểu Quân phóng lên xe nói: "Tôi đèo ông về nhà, sẽ nhanh hơn."

Ông ta nói: "Cô thật tốt bụng. Cảm ơn. Tôi đi quen rồi mà!" Rồi ông ta ngẩng mặt lên trời, nghĩ ngợi, dường như tặc lưỡi đưa ra một quyết định. Ông ta nói: "Dù sao tôi cũng định rửa tay gác kiếm, cho nên tôi cho cô biết vậy: người làm đám cưới ma hiện vẫn còn sống, hơn 120 tuổi rồi. Ông ấy là cụ nội tôi. Con, cháu của cụ đã chết, tôi là chắt cũng sắp chết đến nơi, mà cụ vẫn sống; chắc là ông trời đã đánh mất sổ tử của cụ! Tờ giấy tôi đưa cô là chữ nổi của người mù, viết mấy chữ "thị trấn Đa Minh", chữ đa là nhiều, chữ minh là sáng. Nếu đến đó thì cô có thể dễ dàng hỏi thăm được địa điểm thời đó làm đám cưới ma."

Nói rồi ông ta bước đi. Chọc cái gậy nhận ra cột điện, ông ta bước vòng qua. Tiểu Quân đứng nghệt ra.

Thị trấn Đa Minh, một địa điểm bí hiểm nằm ở hướng chính bắc Đồng Hoảng.

Về nhà rồi, Tiểu Quân gọi điện cho Hội người mù Bắc Kinh để xác định. Một phụ nữ nhấc máy, rất nhiệt tình hướng dẫn. Người ấy diễn tả cho Tiểu Quân viết mấy chữ "thị trấn Đa Minh" bằng chữ nổi, sau đó cô đối chiếu với tờ giấy của người mù đưa cho, thấy giống hệt.

Tiểu Quân kinh ngạc. Nếu lấy bút vẽ nối liền các chữ nổi này lại thì vừa đúng là tuyến đi từ Bắc Kinh đến thị trấn Đa Minh! Sao lại thế? Đó là một đơn vị hành chính của nhà nước, nó không thể dễ dàng đổi tên để vừa khéo phù hợp với "sơ đồ" này; việc đó phải qua nhiều cấp nghiên cứu, phê duyệt rất phức tạp. Mặt khác, đường tàu hỏa từ Bắc Kinh đi Quý Dương đã có từ 50 năm trước, nó không thể được xây dựng "chiều theo" để ăn khớp với điều này. Chữ nổi thì xuất hiện cách đây 200 năm, người phát minh ban đầu càng không thể bố trí sẵn, "đồng mưu" với những người đời sau…

Tất cả đều trùng hợp quá ư kỳ lạ, khiến cho bất cứ ai có trí thông minh bình thường cũng phải kinh hãi.

Buổi tối, Trường Thành đến.

Gần đây anh bận rộn với việc tân trang nhà mới để chuẩn bị kết hôn; Tiểu Quân nêu các ý kiến, Trường Thành là người thực thi.

Cha mẹ Tiểu Quân mến Chu Xung và cũng mến Trường Thành. Lòng yêu mến ấy xuất phát từ tình thương yêu đối với cô con gái.

Trường Thành vừa bước vào, mẹ Tiểu Quân nói với vẻ quan tâm: "Trông cháu gầy đi đấy!"

Trường Thành cười: "Cháu vừa đi mua chiếc bàn uống trà."

Mẹ Tiểu Quân ngạc nhiên: "Bàn, đã có rồi mà?"

Trường Thành chúm môi nhìn về phía phòng của Tiểu Quân, nói: "Tiểu Quân nói bàn kính lạnh lẽo, thích bàn gỗ hơn; cho nên cháu mới mua bàn gỗ về thay."

Mẹ Tiểu Quân mỉm cười: "Nó chỉ hay làm nũng thôi!"

Trường Thành cười: "Cháu cũng thích bàn gỗ!"

Tiểu Quân bước ra, nói: "Còn cái bàn thủy tinh?"

Trường Thành nói: "Anh bán rồi."

Tiểu Quân hỏi tiếp: "Bán? Bán cho ai?"

Trường Thành trả lời: "Bán cho cửa hàng thu mua đồ cũ."

Tiểu Quân hỏi: "Bán bao nhiêu?"

Trường Thành đáp: "Giảm 30%..."

Tiểu Quân tiếc rẻ: "Nó mới tinh kia mà, sao anh hoang phí thế?"

Mẹ Tiểu Quân nguýt yêu cô con gái: "Nếu con bán được giá hơn thì đi mà bán! Chỉ nói không thì ai chả nói được!"

Trường Thành bước vào phòng Tiểu Quân.

Nhìn thấy tờ giấy viết chữ nổi trên bàn, anh hỏi: "Cái gì vậy?"

Tiểu Quân lập tức ném nó vào thùng rác: "Thứ vớ vẩn ấy mà!"

Trường Thành ngồi xuống, nói: "Anh cho em biết một tin vui."

Tiểu Quân lơ đãng: "Công ty nhận được đơn đặt hàng lớn à?"

Trường Thành nói: “Không, điều đó không đáng nói. Em vẫn thích ban nhạc “90” đúng không? Họ sắp đến Tần Thị biểu diễn.”

“90” là nhóm ca sĩ mà Tiểu Quân vốn rất thích. Cô thấy phấn chấn, hỏi ngay: “Sao họ không đến Bắc Kinh hát nhỉ?”

Trường Thành: “Họ chưa phải ca sĩ hàng đầu, nếu về Bắc Kinh thì không đắt vé, chỉ có thể đến thành phố nhỏ thôi.”

Tiểu Quân hơi cụt hứng: “Sao họ không phải ca sĩ hàng đầu? Chính vì những thính giả ít hiểu âm nhạc như anh nên họ mới bị ế vé!”

Trường Thành cười: “Đúng, đúng! Họ là hàng đầu, được chưa? Anh đã lên mạng đặt hai vé hạng nhất, mai sẽ dẫn em đi Tần Thị xem họ biểu diễn, được chứ? Em xin nhà trẻ cho nghỉ phép đi!”

Tiểu Quân vui sướng gật đầu lia lịa: “Được, được!”

Trường Thành nói tiếp: “Nhưng xe anh đang trục trặc bộ phanh, đi Tần Thị thì toàn đường núi, thế nên ta sẽ đi tắc-xi.”

Tiểu Quân cười: “Đúng! Em cũng không thích anh lái xe. Khó nói chuyện. Đi tắc-xi là phải. Anh có thể ôm em suốt dọc đường.”

Trường Thành chợt nhớ ra: “Nhớ đem theo máy ảnh, biết đâu có thể chụp ảnh cùng thần tượng cảu em cũng nên.”

Tiểu Quân nói: “Khéo thật, hôm qua em vừa sạc pin.”

Trường Thành dí tay vào mũi Tiểu Quân: “Cứ thế nhé. Em đi nghỉ đi, sớm mai ta xuất phát.”

Tiểu Quân hào hứng: “Được!”

Trường Thành ra về. Tiểu Quân mở ngăn kéo lấy máy ảnh ra cho vào túi xách, nhưng cô không ngờ nó lại là một tai họa.

Hôm sau là ngày 10 tháng 12, thứ Năm. Tiểu Quân dậy sớm, gọi điện đến nhà trẻ xin phép nghỉ. Sau đó cô rửa mặt chải tóc nhanh gọn, nói với bố mẹ rằng mình đi chơi với Trường Thành một hai hôm sẽ về. Sau đó Tiểu Quân khoác áo túi bước ra cửa. Mẹ cô gọi với: “Ăn sáng đã rồi hãy đi?”

Tiểu Quân không quay lại trả lời: “Con sẽ ăn McDonald’s.”

Trường Thành đã chờ cô dưới nhà. Anh mặc âu phục, đi giày da, nghiêm chỉnh như khi làm việc ở công ty. Tiểu Quân biết anh không thích âm nhạc, nếu không có cô thì anh chẳng biết ban nhạc “90” là ai.

Vì muốn Tiểu Quân được vui, Trường Thành sẵn sang cùng cô lặn lội 200 cây số đến một thành phố nhỏ để xem ban nhạc Tiểu Quân yêu thích biểu diễn. Nghĩ đến đây Tiểu Quân thấy rất hạnh phúc. Cả hai ra khỏi khu chung cư, đến một nhà hàng McDonald’s gần đó ăn sáng, sau đó họ vẫy tắc-xi bắt đầu hành trình.

Còn 65 tiếng đồng hồ nữa thì sự việc kia mới xảy ra. Lúc đầu mọi chuyện đều rất bình thường.

Người lái xe tuổi chừng ngoài 50, rất ít nói. Trên xe, anh ta mở ra-đi-ô theo dõi bản tin giao thông. Tiểu Quân muốn được yên tĩnh để trò chuyện với Trường Thành, cô nói: "Anh tắt ra-đi-ô đi được không?"

Anh lái xe cười: "Tôi sợ cô buồn nên mới bật." Rồi tắt ra-đi-ô đi.

Xe chạy một nửa đường vành đai ba, rồi lên đường cao tốc. Trời trong xanh, mây trắng lóa mắt, ruộng đồng đã gặt hái, trông thật bao la bát ngát.

Tiểu Quân ngả người vào lòng Trường Thành, tâm trạng rất nhẹ nhõm. Cô khẽ nói: "Trường Thành, anh sẽ mãi không phản bội em chứ?"

Trường Thành cười: "Ngốc ạ! Chắc chắn anh sẽ nói là không."

Tiểu Quân phản bác: "Tức là có thể chứ gì?"

Trường Thành âu yếm: "Vậy anh bớt ba chữ *sẽ nói là* đi."

Tiểu Quân nói: "Ngày nay có nhiều cô gái thấy anh là một ông chủ đẹp trai thì họ sẵn sàng chủ động lao vào anh. Anh sẽ thế nào?"

Trường Thành trả lời: "Niềm vui của người thợ săn là chinh phục, nhưng nếu có con dã thú chủ động chạy đến nói hãy bắn tôi đi, thì có lẽ người thợ săn sẽ chùn tay."

Tiểu Quân cong môi: "Em cũng cấm anh chinh phục."

Trường Thành vỗ nhẹ bờ vai cô: "Em là con thú nhỏ kiêu hãnh bất kham nên anh sẽ suốt đời chinh phục em."

Tiểu Quân không tha, tiếp tục hỏi vặn: "Anh cho rằng em không dịu hiền à?"

Trường Thành mỉm cười: "Có chứ? Một con thú nhỏ bất kham rất dịu hiền."

Tiểu Quân tinh nghịch: "Hì hì… anh đặt câu sai!"

Trường Thành trả lời: "Vì em làm anh sợ."

Nói đủ thứ chuyện, rồi Tiểu Quân bỗng chuyển đề tài: "Anh nói xem, ai trong chúng ta sẽ chết trước?"

Trường Thành cau mày: "Không ai chết cả."

Tiểu Quân vội đính chính: "Em nói là về già…"

Trường Thành cười: "Anh không thể bỏ em ở lại một mình trên đời, nên anh sẽ giữ sức khỏe và không bao giờ chết

trước em. Nhưng anh cũng không cho em chết trước anh, kẻo em ra đi một mình thì quá cô đơn. Giả sử em chết thì anh sẽ nằm bên cạnh ôm em, không ăn không uống, rồi cùng em ra đi."

Cả hai vốn chỉ nói đùa, nhưng mắt Tiểu Quân rơm rớm. Cô đưa tay bịt miệng Trường Thành lại.

Sau hai tiếng đồng hồ họ đã đến Tần Thị. Trường Thành vào một khách sạn sang nhất thuê phòng, rồi họ cùng nhau đi ăn trưa. Sau đó Tiểu Quân kéo Trường Thành đi dạo phố ngắm cảnh.

7 giờ 30 phút tối buổi biểu diễn sẽ bắt đầu.

Họ đến cung thể thao sớm một giờ, người không đông lắm. Từ xa Tiểu Quân đã nhìn thấy tấm băng-rôn khổ lớn, với hình ảnh bốn chàng trai của nhóm "90", cô rất xúc động nói: "Anh nhìn kìa, họ đẹp trai quá!"

Trường Thành nghiêm chỉnh nói: "Đúng là đẹp thật!" Tiểu Quân đưa máy ảnh cho Trường Thành, cô chạy đến đứng dưới tấm biển quảng cáo, bảo Trường Thành chụp cho cô hết kiểu này đến kiểu khác.

Bỗng nghe có người nói: "Hôm nay '90' sẽ không đến đâu!" Tiểu Quân bỗng tròn mắt.

Trường Thành an ủi Tiểu Quân: "Chắc chỉ là đồn đại, vé đã bán ra, sao họ có thể không đến?"

Rồi anh gọi điện hỏi ban tổ chức, nhưng máy của họ bận suốt. Chờ hồi lâu mới gọi được, họ trả lời rằng "hôm nay "90" và ban tổ chức có chút hiểu lầm, chúng tôi đang cố gắng giải quyết." Xem ra có trục trặc thật, Tiểu Quân mím môi, vẻ không vui. Trường Thành lại an ủi: "Ta cứ chờ xem, chắc họ sẽ vẫn biểu diễn."

Mọi người xung quanh đều bàn tán sôi nổi, có người thạo tin hơn, nói rằng "Ban tổ chức đã nhận một khoản tài trợ, nhà tài trợ là một khu mỏ, họ yêu cầu "90" phải đến biểu diễn tại huyện lỵ của họ, "90" từ chối, các bên không ai chịu ai, cuối cùng buổi biểu diễn tạm ngừng vô thời hạn."

Còn 20 phút nữa đến giờ biểu diễn thì tiếng loa phát ra từ bên trong cung thể thao: "Xin lỗi, vì nguyên nhân khách quan nên buổi biểu diễn tối nay của ban nhạc "90" sẽ bị hoãn, ban tổ chức xin mời quý vị khán giả nhận lại tiền vé tại cửa bán vé… rất mong quý vị thông cảm…"

Trường Thành rất mát tính mà cũng không thể không chửi rủa mấy câu. *Chúng tôi từ Bắc Kinh đến, đâu phải chuyện đùa, sao các người tùy tiện như thế?* Với anh, xem hay không cũng được, anh chỉ sợ Tiểu Quân không vui.

Tiểu Quân nói: "Thôi cho qua! Chúng ta về khách sạn. Ta cũng nên độ lượng một chút với những công ty làm ăn còn con. Em vẫn cứ ủng hộ "90"!"

Trường Thành trả lại vé, sau đó cả hai về khách sạn. Anh không bực tức nữa, xác định trong cuộc sống thường gặp phải những chuyện không may như thế.

Trường Thành và Tiểu Quân ở lại Tần Thị một đêm, sáng hôm sau, lúc họ đang làm thủ tục trả phòng thì nhân viên lễ tân nhận được điện thoại của phục vụ phòng nói rằng hai vị khách này bỏ quên máy ảnh ở phòng. Tiểu Quân lục túi xách, đúng là không thấy máy ảnh. Cô nói với Trường Thành: "Anh chờ ở đây, em chạy lên lấy." Rồi cô đi thang máy lên.

Cô lên tầng 12. Người phục vụ phòng đưa cô chiếc máy ảnh, cô cảm ơn rồi lại đi xuống.

Đứng trong thang máy, cô mân mê chiếc máy ảnh trong tay… rồi cô bỗng nhớ đến tấm ảnh cưới ma, và nảy ra một ý nghĩ; dù sao cũng đang trên đường, chi bằng hôm nay sẽ dẫn Trường Thành đến thị trấn Đa Minh…

Chương 35: Mỗi lúc một gần

Tối qua Tiểu Quân nhìn thấy trên tường của khách sạn có tấm bảng ghi giờ tàu hỏa, cô nhận ra rằng chuyến tàu 1655 Bắc Kinh – Quý Dương sẽ dừng ở ga Tần Thị. Cô đã đếm, từ Tần Thị đến Đồng Hoảng sẽ qua 12 ga xép.

Hôm nay thứ Bảy họ rời Tần Thị, nếu đi Quý Châu thì Chủ nhật sẽ đến nơi. Người mù đã nói phải chụp ảnh ngày Chủ nhật thì mới linh ứng. Sự trùng lặp ngẫu nhiên quá, Tiểu Quân càng cảm thấy tin tưởng ở kế hoạch của mình.

Khi cô ra khỏi thang máy, Trường Thành đã làm xong thủ tục trả phòng, anh ôm choàng Tiểu Quân bước ra khỏi khách sạn.

"Cưng à, anh xin lỗi, vì em không thể xem biểu diễn."

Tiểu Quân nói: "Đâu phải tại anh."

Cô dừng lại, nhìn anh: "Chúng ta đừng về Bắc Kinh vội, anh đi với em đến thị trấn Đa Minh được chứ?"

Trường Thành: "Đa Minh, là ở đâu?"

Tiểu Quân: "Quý Châu."

Trường Thành: "Xa quá!"

Tiểu Quân: "Anh có đi không?"

Trường Thành: "Đến đó để làm gì?"

Tiểu Quân vốn định nói rõ mọi chuyện với Trường Thành nhưng lại đổi ý. Cô nghĩ, Trường Thành nhát gan, nếu biết đó là một nơi rất bí hiểm thì anh sẽ do dự. Vả lại câu chuyện khá dài dòng, nếu nói ra, chắc anh chưa thể tin ngay. Mặt khác, cô cũng không muốn cả hai đều biết trước đáp án, nếu thế tức là cuộc đời biến thành một bộ phim đã xem; ít ra cứ để cho mình Trường Thành tự khám phá bộ phim ấy.

Cô bèn đáp: "Trên mạng nói thị trấn đó rất cổ, còn giữ được nhiều phong tục xưa, em muốn đến xem."

Trường Thành nghĩ ngợi, rồi nói: "Được! Nếu em muốn đi thì anh sẽ tháp tùng."

Tiểu Quân reo lên: "Anh thật tốt bụng!" Rồi cô nhiệt tình hôn anh.

Hai người vẫy tắc-xi đi ra ga Tần Thị.

Vậy là chúng ta đã biết tại sao công an tìm khắp sân bay, ga tàu hỏa hay bến xe liên tỉnh vẫn không thấy bóng đôi bạn này lên đường đi khỏi Bắc Kinh.

Dân phe vé bán cho họ hai vé giường nằm đi Quý Châu, nhưng không cùng một toa.

Chuyến tàu 1655 chạy từ Bắc Kinh, đến Tần Thị lúc 17 giờ 04 phút. Cả hai lên tàu, Trường Thành thương lượng với hành khách để đổi chỗ, nhưng không được. Anh dẫn Tiểu Quân đến toa nhà bếp để ăn tối, sau đó anh đến toa của Tiểu Quân cùng ngồi chơi bài. Họ chơi đến lúc tắt đèn, Trường Thành hôn cô rồi trở về toa của mình.

Con tàu lao đi, bên ngoài tối om, thỉnh thoảng mới thấy vài ánh đèn cô đơn le lói, đêm tối rất khó nhận ra đó là cột đèn ở xa xa hay chỉ là ánh đèn pin của khách bộ hành.

Tiểu Quân nằm xuống, nhắm mắt lại. Cô lờ mờ cảm thấy hành động của mình quá đường đột. Lúc này cô đang đi xuyên hai tỉnh lạ hoắc Hồ Bắc, Hồ Nam để đến một thị trấn mình chưa từng biết…

Trên mảnh giấy người mù đưa cho cô có 16 chấm lồi tròn tròn, là chữ nổi "thị trấn Đa Minh"; nếu nối liền các chấm tròn thì lại là bản đồ tuyến đường Bắc Kinh – Đa Minh; sự chuẩn xác của nó khiến cô thấy sợ. Nhưng cô còn chưa biết; chữ nổi không có dấu, cho nên ngần ấy ký hiệu còn có một cách hiểu khác: Thị trấn đoạt mệnh. Tiểu Quân đang đi đến nơi "đoạt mệnh" mà không hề hay biết. Cô vốn dễ tin tưởng vào những điều tốt đẹp mà quên rằng phải luôn đề phòng với những bất trắc. Thật là nguy hiểm.

Nằm giường bên cạnh là một nam trung niên, ông ta đang ngáy o o, thỉnh thoảng trở mình thì thôi không ngáy nữa nhưng lại ú ớ nói mê. Ông ta nói tiếng địa phương, giọng rất giống giọng của người mù. Tiểu Quân trằn trọc mãi, đành lấy di động ra, cắm tai nghe, nghe nhạc. Cô tải bài hát chủ đề của trang web "Lưới tình" mà Chu Xung soạn. Cô có cảm giác anh viết bài hát này dành cho riêng mình.

Dù người đi, bỏ căn phòng hoang hóa,

Thì cũng để chìa khóa lại cho anh.

Dù người đi, để tình mọc rêu xanh,

Thì cứ kê nguyên lành hai chiếc ghế.

Dù người mang nhan sắc cho nhân thế,

Thì cũng xin gửi lại chiếc gương soi.

Dù người ngả vào kẻ khác mất rồi,

Thì cũng để bóng hình xưa ở lại.

Dù thế giới của người giờ xa mãi,

Thì cũng lưu cột mốc để anh hay.

Dù người theo ai bước đến tương lai,

Thì quá khứ cứ gửi anh trọn vẹn.

Dù cùng ai người nguyện cầu vĩnh viễn,

Sau vĩnh viễn người lại thuộc về anh.

Dù người hẹn với ai cả lai sinh,

Thì kiếp này cũng cho anh kỷ niệm.

Tiểu Quân thường thức khuya, dậy muộn. Khi cô thức dậy thì mặt trời đã lên cao từ lâu, Trường Thành đang lặng lẽ ngồi bên ngắm cô.

Cô nhỏ nhẹ nói: "Anh dậy sớm thế làm gì?" Rồi cô trở mình, định ngủ tiếp.

Trường Thành khẽ đáp: "10 giờ rồi! Dậy đi, ăn sáng!"

Tiểu Quân ngơ ngác: "Sao lại thế được?"

Trường Thành nói: "Em tưởng là còn sớm vì ngoài kia có sương mù."

Tiểu Quân dụi mắt, nhìn ra của sổ, đúng là sương mù dày đặc, con tàu dường như lao vào trong mây.

Cô ngáp dài, rồi khoác chăn ngồi lên: "Anh dậy lúc mấy giờ?"

"Khoảng 7 giờ rưỡi."

"Và cứ ngồi đây à?"

"Đúng!"

Tiểu Quân khẽ hỏi: "Em có bị chảy dãi không?"

Trường Thành: "Có! May sao trên tàu có máy bơm nước, nhân viên toa xe đã làm sạch rồi."

Tiểu Quân bật cười, co chân đá Trường Thành. Cô sang toa bên rửa mặt đánh răng, rồi cùng Trường Thành sang toa

nhà bếp ăn bữa trưa luôn. Sau đó hai người gọi một ấm trà, tiếp tục ngồi trò chuyện.

Trường Thành hỏi: "Em nói xem, nơi ấy là thị trấn gì?"

Tiểu Quân trả lời: "Đa Minh."

Trường Thành lại hỏi: "Ta sẽ ở đó bao lâu?"

Tiểu Quân đáp: "Còn tùy cảm nhận."

Trường Thành nảy ra một ý: "Hay là ngày du lịch kết hôn của ta làm sớm lên, ta sẽ từ Đa Minh đi thẳng đến Đại Lý?"

Tiểu Quân ngạc nhiên: "Sao phải thế?"

Trường Thành có vẻ vui vì dự định của mình: "Lúc này ta đang đi đến địa điểm ở hường tây nam, rất gần Vân Nam."

Tiểu Quân không đồng ý: "Không! Chúng ta chưa chuẩn bị gì cả. Kết hôn, không thể làm qua loa thế được."

Trường Thành băn khoăn: "Hay là, ta đổi địa điểm du lịch kết hôn?"

Tiểu Quân hỏi: "Ta sẽ đi đâu?"

Trường Thành trả lời: "U Trấn, ở phía đông."

Tiểu Quân hưởng ứng: "Được! Em cũng thích nơi đó."

Trường Thành nhìn cô: "Nhất trí nhé?"

Tiểu Quân khẽ cười: "Được!"

Sương bên ngoài càng lúc càng dày đặc, hơi nước đọng đầy cửa sổ. Thời tiết xấu thế này, chắc máy bay hoặc ô tô đều không dám chạy, chỉ có tàu hỏa vẫn chậm chạy trên đường ray.

Mọt lúc sau bỗng Trường Thành nói: "Tiểu Quân, em có chuyện gì đó giấu anh phải không?"

"Không."

"Chắc chắn có!"

"Không có thật mà."

“Có thể là tại sương mù dày đặc…” Trường Thành nhìn ra bên ngoài: “Thời tiết này rất dễ khiến người ta nghi ngờ.”

“Anh cứ yên tâm đi. Đến thị trấn Đa Minh, ta sẽ chụp một kiểu ảnh làm kỷ niệm. Sau đó quay về.”

Trường Thành nhìn cô, hỏi: “Cái gì… sao lại chụp một kiểu ảnh?”

“Thì sao?”

“Em vẫn rất thích chụp ảnh, chúng ta đi rất xa mới đến được nơi đó… thì nên chụp thêm. Máy của em có thể lưu cả nghìn tấm ảnh kia mà?”

Tiểu Quân bỗng ngờ ngợ, có phải lúc sáng Trường Thành ngồi bên cạnh, cô đã nói mê gì đó không?

“Được! Thế thì ta sẽ chụp nhiều.”

Trong màn sương đục bỗng xuất hiện một bóng đen nhờ nhờ, rất gần con tàu. Tiểu Quân chưa kịp nhìn rõ là gì thì nó đã vụt qua.

Đồng hồ trong toa chỉ thời gian 13 giờ 22 phút. Còn 13 giờ nữa sẽ xảy ra chuyện.

Lúc sẩm tối, con tàu số 1655 sắp vào đến ga Đồng Hoảng.

Tiểu Quân nói: “Chúng ta xuống tàu!”

Trường Thành vội thu xếp hành lý, rồi hỏi: “Xuống tàu, rồi đi bằng gì?”

Tiểu Quân: “Đi tắc-xi, chắc cũng sẵn thôi.”

Trong sương mù, con tàu thận trọng chạy về phía trước, cứ như nó sợ đường ray bất chợt bị đứt. Vài phút sau nó tiến vào ga Đồng Hoảng, rồi dừng lại.

Trường Thành dắt Tiểu Quân xuống tàu. Thấp thoáng vài người đang đứng bên thềm, không nhìn thấy nhân viên nhà ga. Thềm đá nhập nhô lởm chởm, cả hai bước ra ngoài cửa nhà ga, Trường Thành bị vấp suýt ngã, Tiểu Quân đã kịp đỡ anh.

Ra rồi, họ đi trên đường cái, sương mù rất đục, không nhìn rõ nhà cửa phố xá ra sao. Bên đường có rất nhiều quán hàng treo biển nguệch ngoạc: Mì đậu hoa Tuân Nghĩa, Phở ngan Hoa Khê, Cá nấu dấm Khải Lý… Giọng dân địa phương nói rất nhanh líu ra líu ríu, Tiểu Quân và Trường Thành chịu không hiểu. Với họ, ngôn ngữ ở đây cũng là một màn sương kì bí.

Tiểu Quân đến bên một xe tắc-xi hỏi: “Anh ơi, chúng tôi đi thị trấn Đa Minh, bao nhiêu tiền?”

Anh lái xe nói giọng địa phương: “Đa Minh… tôi chưa từng nghe nói cái tên này.”

Tiểu Quân chưng hửng, lái xe tắc-xi còn không biết thị trấn Đa Minh là nơi nào thì cô làm sao mà tìm được! Cô thấy hối hận vì trước khi đi không lên mạng tra xem huyện Đồng Hoảng có thị trấn Đa Minh không. Nhưng cô lại nghĩ: ngần ấy chi tiết ngẫu nhiên chứng tỏ rằng Đa Minh không thể không tồn tại. Dựa trên các ký tự chữ nổi mà người mù đưa cho, có thể thấy rằng nó ở rất gần Đồng Hoảng; nhưng cũng có thể chỉ là đánh dấu phương vị, thực tế nó ở rất xa, cho nên anh lái tắc-xi không biết.

Trường Thành đứng bên nhìn Tiểu Quân.

Cô không nản, tiếp tục bước đến hỏi một tắc-xi "dù". Anh lái xe hơi đứng tuổi hơn. Tiểu Quân hỏi: "Anh có biết thị trấn Đa Minh không?"

Anh ta hỏi lại: "Thị trấn gì?"

Tiểu Quân nói rõ từng tiếng: "Thị… trấn… Đa… Minh. Ở phía bắc Đồng Hoảng."

Anh ta lắc đầu: "Tôi không biết."

Lúc này còn 8 tiếng nữa thì xảy ra chuyện.

Nếu Tiểu Quân thay đổi ý định đi tìm "thị trấn Đa Minh", cùng Trường Thành ở lại Đồng Hoảng đêm nay, sáng mai trở về Bắc Kinh thì sẽ không có chuyện gì xảy ra. Tất cả sẽ giống như một người trong đêm tối bước đến gần thần chết, định đưa tay ra sờ bỗng người thấy mùi lạ bèn rụt tay lại, lùi bước…

Một lái xe khác chủ động bước lại hỏi: "Hai người muốn đi đâu?"

Tiểu Quân nói, không mấy hy vọng: "Thị trấn Đa Minh."

Anh ta nói: "Tôi sẽ chở các vị đi!"

Tiểu Quân mừng rỡ: "Anh biết nó ở đâu không?"

Lái xe: "Biết chứ! Cách đây 14 km, hướng bắc."

Trường Thành cũng thấy mừng: "Hết bao nhiêu?"

"80 đồng."

Trường Thành: "14 km mà những tám chục? Quá đắt. Chúng ta tính tiền theo công-tơ-mét vậy?"

"Đường ấy rất khó đi. Tính theo công-tơ-mét thì tôi chịu thôi!" Nói rồi anh ta trở về xe của mình ngồi xuống.

Tiểu Quân bước đến, tiếp tục mặc cả: "Tính rẻ đi, bốn chục?"

"Bảy chục."

“Năm chục.”

“Rẻ nhất phải bảy chục.”

Tiểu Quân ngoái nhìn Trường Thành, nói: “Ta đi thôi!”

Thế rồi họ lên xe. Anh lái xe tuổi ngoài 20, mặc áo Jacket màu đồng, để ria mép. Tiểu Quân nhìn vào tấm gương chiếu hậu treo bên phải anh ta. Trán anh ta có một vết sẹo. Cô lập tức cảnh giác.

Xe khởi động, Tiểu Quân hỏi: “Thị trấn Đa Minh cách đây 14 km tại sao các anh kia lại không biết?”

“Đường xấu, nên họ không muốn đi.”

Trường Thành cười, hỏi: “Vậy tại sao anh lại đi?”

“Nhà tôi ở Đa Minh, nên tiện thể về thăm nhà luôn.”

Tiểu Quân hỏi: “Vùng này thường xuyên có sương mù à?”

“Rất hiếm khi thấy trời nắng. Khỉ thật, khó chịu muốn chết…” Anh ta bỗng giận dữ tuôn ra một tràng tiếng địa phương, Tiểu Quân chỉ hiểu độc một câu “khó chịu muốn chết”.

Cửa kính xe rất sẫm, gần như không lọt ánh sáng, ngồi trong xe có cảm giác trời đã tối mịt. Nhìn qua kính chắn trước mặt mới biết thật ra trời vẫn rất sáng. Chiếc xe chỉ bật đèn vàng đi trong sương mù, tầm nhìn không xa mấy, nhưng có thể trông thấy mặt đường nhựa rất hẹp, hai bên đường trồng nhiều cây xanh tốt, nhìn trong sương cảm thấy như khu rừng sâu hút. Xe không dám chạy quá nhanh. Đi chừng hơn 20 phút vẫn không thấy nhà cửa gì hết, chỉ toàn là cây cối.

Trường Thành sốt ruột: “Này anh, thực ra là bao xa?”

“Đã nói rồi mà, 14 km.”

“Sao đi mãi chưa đến?”

“Tôi lái xe kiếm sống chứ không như khách sạn lôi kéo khách, không thể nói xa thành gần. Sắp đến nơi rồi.”

Chiếc xe tiếp tục thận trọng hướng về phía trước.

Tiểu Quân ngả đầu vào vai Trường Thành, cô nhận ra anh lái xe liếc vào gương chiếu hậu nhìn cô và Trường Thành. Không hiểu sao ánh mắt ấy khiến toàn thân cô rất khó chịu. Cô ngả người sang bên tránh ánh mắt anh ta qua cái gương ấy.

Trường Thành cúi đầu, miệng ghé sát tai Tiểu Quân, nói nhỏ: “Chúng ta nên ngủ lại Đồng Hoảng một đêm. Mai hãy đi…”

Tiểu Quân khẽ đưa tay véo đùi anh, ra hiệu đừng nói nữa. Thực ra thần kinh cô đang rất căng, thậm chí cô còn đoán rằng không hề có thị trấn Đa Minh nào cả; người mù, chữ nổi, và cả anh lái xe này nữa đang lừa cô từng bước đi đến vực sâu…

Phía trước có ngã ba. Vùng này có quá nhiều ngã ba, khiến người ta dù nhạy cảm về phương hướng cũng phải hoa mắt ù tai. Anh lái xe rẽ sang, phía trước lại có một khúc gỗ nằm chắn đường, hình như là cành cây gãy rơi xuống văng ra, nhưng cũng giống như có người cố ý đặt ở đó.

Người lái xe dừng xe, ngoảnh lại nhìn Tiểu Quân và Trường Thành, giọng hiền hòa: "Hai vị giúp cho được không? Anh ta chỉ vào khúc gỗ phía trước: "Giúp tôi khiêng nó sáng một bên."

Tiểu Quân bỗng sững sờ, lập tức nghĩ rằng… đã đến chỗ rồi! Anh ta đưa cô và Trường Thành đến đây, bảo cả hai xuống xe, rồi hai bên đường có mấy tên xông ra giết luôn…

Anh lái xe vẫn mỉm cười nhìn họ. Tiểu Quân hồi hộp nhìn anh ta, tay cô khẽ cấu Trường Thành một cái, ra hiệu đừng nên xuống xe.

Trường Thành nói: "Khúc gỗ to tướng thế kia, ba người khuân sao nổi?"

Người lái xe vẫn cười: "Ta cứ xuống thử xem sao."

Tiểu Quân lại cấu Trường Thành một cái.

Trường Thành cười rất gượng: "Bọn tôi chi tiền để đi xe chứ đâu phải để làm phu khuân vác?"

Anh ta vẫn nhe răng cười, quay đi, rồi một mình xuống xe. Tiểu Quân chú ý đến chi tiết: anh ta tắt máy, rút chìa khỏi ổ cắm. Xung quanh bỗng im ắng lạ thường, bóng anh ta chập chờn bước đến bên khúc gỗ, cúi xuống nhấc lên nhưng khúc gỗ không nhúc nhích. Hình như bàn tay bị dằm gỗ cắm phải, anh ta đưa tay lên nhìn, nhe răng nhấm vào nó mấy cái. Tiểu Quân căng thẳng nhìn sang bên trái bên phải con đường. Màn sương dày đặc, cây rừng thâm u, lòng người thật khó đoán…

Hình như anh lái xe đã nhổ được cái dằm ra, rồi tiếp tục nhìn khúc gỗ. Nó dài bảy tám mét, to hơn một người ôm. Không chịu đầu hàng, anh ta hít một hơi thật sâu, cúi xuống. Tay bám một đầu khúc gỗ, vận hết sức anh ta đã nhấc được nó lên! Sau đó loạng choạng bước mấy bước, "uỵch" một tiếng hất đầu khúc gỗ ấy sang bên đường.

Tiểu Quân và Trường Thành ngây người nhìn. Anh lái xe phủi vạt áo, quay trở lại chui vào xe, nổ máy rồi tiếp tục đi.

Tiểu Quân thật sự thấy sợ, nói: "Anh ơi, xa quá, chúng tôi quay lại vậy. Chúng tôi vẫn trả anh đủ tiền."

Anh ta không ngoái lại, giọng rất bình thản: "Ở ngay trước mặt kia rồi!" Tiểu Quân im lặng.

Xe chạy chừng hơn mười phút nữa, hai bên đường vắng tanh không bóng người. Tiểu Quân không nén nổi nữa: "Anh chở chúng tôi quay về đi!"

Anh ta vẫn nhìn thẳng, vẫn giọng nói đều đều: “Đã đến rồi.”

Tiểu Quân khẽ hỏi: “Ở đâu?”

Người lái xe trả lời: “Ngay trước mặt.”

Tiểu Quân nhìn lên phía trước, giữa hai bên cây cối có một số phiến đá, không phải tảng đá tự nhiên mà là đá hình chữ nhật đứng, được đẽo gọt cẩn thận. Cô mở to mắt. Là các tấm bia đá. Bên trên khắc họ tên những ai đó. Chữ đó khắc chìm. Trong màn sương, chúng mới u ám làm sao!

Trường Thành không nhìn thấy chúng, anh đang bực tức với thái độ của anh lái xe: “Anh làm ăn kiểu gì thế? Nghe không hiểu à? Anh quay xe chạy về ngay đi!”

Anh lái xe cực bình tĩnh: “Kia là khách sạn, hiệu ăn, trường học…”

Chương 36: Thị trấn Đa Minh

Tiểu Quân như sắp sụp đổ. Cô đưa Trường Thành vào một câu chuyện ma quái. Không biết ai đã đạo diễn những trò này? Người mù và anh lái xe tắc-xi chỉ là những vai phụ. Cái bẫy này quá thâm hiểm. Phải chăng rừng cây xung quanh cũng là bối cảnh họ dựng lên, màn sương dày đặc là hiệu ứng khói mây mà họ tạo ra?

Trường Thành không cáu gắt với anh lái xe nữa, hình như đã nhận ra điều gì đó, anh khẽ hích Tiểu Quân một cái, nói nhỏ: “Hừ! Đúng là đến rồi…”

Tiểu Quân sững sờ nhìn ra ngoài. Anh lái xe bật đèn pha sáng trắng. Trong màn sương quả nhiên nhìn thấy nhà cửa thấp thoáng! Đúng là đến nơi rồi thật! Tiểu Quân không sao hiểu nổi, đất đai thì mênh mông, có thể chôn cất người chết xa hơn, sao lại chôn sát thị trấn như vậy?

Cô nói ra điều nghi ngờ này: “Anh ạ, tôi vừa nhìn thấy rất nhiều bia mộ, thế là sao?”

Người lái xe nói: “Xung quanh thị trấn Đa Minh đều là nghĩa địa, đây là phong tục của địa phương chúng tôi. Chôn người chết ở gần thì sẽ được họ phù hộ.” Vẻ mặt anh ta lạnh tanh. Có vẻ như anh ta vẫn giận Tiểu Quân và Trường Thành lúc nãy không xuống giúp anh ta khuân khúc gỗ. Tiểu Quân đã hơi thấy nhẹ nhõm.

Anh lái xe lại nói: “Một hôm nào đó tôi cũng phải chọn trước cho mình một chỗ thì mới yên tâm.”

Tiểu Quân rất kinh ngạc. Anh ta mới ngoài 20 tuổi!

Dù sao cũng nên thấy rằng, suốt dọc đường cô và Trường Thành lo xa không cần thiết. Nhưng ở một nơi xa lạ, vào lúc trời đất tù mù, đi với một anh lái xe lạ hoắc, ai có thể không nghi ngờ này nọ?

Vào thị trấn Đa Minh, anh ta đỗ xe sang mép đường, hỏi: “Hai vị đi đâu?”

Tiểu Quân nói: “Bọn tôi đi dạo xem sao.” Rồi cô đưa anh ta tờ 100 đồng. “Trời sương mù, đường xấu. Anh cầm đi, khỏi phải trả lại nữa.”

Anh ta giơ tờ tiền ra soi trước đèn pha, giằng nhẹ mấy cái rồi bỏ tiền vào túi áo. “Vâng, cảm ơn.”

Trường Thành hỏi: “Đường chúng ta vừa đi là quốc lộ gì?”

Lái xe: “Quốc lộ?”

Trường Thành: “Ý tôi là, nó là đường cấp quốc gia hay cấp tỉnh, cấp huyện?”

Lái xe: “Tôi không hiểu. Chúng tôi quen gọi là đường Vô Miên.”

Tiểu Quân hiểu ý Trường Thành, anh hay lái xe, cần tìm hiểu rõ mã đường này là G, là S hay là X, hoặc mã số của nó là bao nhiêu, để anh nắm được phương vị của nó. Ở Trung Quốc, tên các con đường lớn đều viết tắt từ địa danh, nghe khô khan, không nên thơ gì cả. Ví dụ cao tốc Kinh Thẩm, cao tốc Du Trường, cao tốc Quảng Triệu… con đường này tên là Vô Miên, Tiểu Quân thấy thích, tên này quá đẹp[1].

[1] Vô Miên: nghĩa là không ngủ.

Họ xuống xe. Chiếc tắc-xi quay đầu, đi trở lại đường Vô Miên phóng về phía Đồng Hoảng, nhanh chóng mất hút trong màn sương. Tức là anh ta không “về quê”.

Rốt cuộc Tiểu Quân đã đến thị trấn Đa Minh bí hiểm. Nơi này nằm dưới chân núi, không khí rất trong lành, da mặt cô ươn ướt, man mát. Phía không xa vọng đến tiếng nước chảy róc rách, không rõ nó đã chảy bao nhiêu ngàn vạn năm. Tiểu Quân vốn tưởng nơi đây là nhà cửa phố xá cổ xưa, nhưng không phải thế, hai bên phố toàn là những tòa nhà sáng sủa đẹp mắt, cao nhất là ba tầng. Hiệu ăn, quán trà, quán bi-a, hiệu cắt uốn tóc, ngân hàng, bưu điện có đủ cả. Bên đường dựng một cọc tiêu bằng đá, viết “Ngõ Dao Găm”

Các địa danh ở dây nghe rất hay, khiến Tiểu Quân có cảm giác lạc vào một thế giới thoát tục.

Thị trấn Đa Minh rất nhỏ, trên đường phố lác đác mấy chiếc ô tô, vài chiếc xe đạp, một ít người đi bộ. Hầu như mọi người đi qua đều nhìn Tiểu Quân và Trường Thành với ánh mắt hiếu kỳ, nhìn áo quần hai người biết ngay là người tỉnh khác.

Có một bà già đẩy chiếc xe nôi đi dọc theo phố, Tiểu Quân bước đến hỏi: “Bà ơi, khách sạn ở đâu ạ?” Bà già chỉ về phía không xa, nói: “Phía sau bưu điện.” Bà nói tiếng phổ thông khiến Tiểu Quân rất ngạc nhiên.

“Cám ơn bà.”

Bà già lại bước đi, Tiểu Quân nhìn theo chiếc xe nôi, thấy chăn đắp kín, bên dưới là mảnh vải hoa xanh, không thấy đưa bé. Trời quá lạnh, chắc người ta sợ đưa bé rét cóng nên mới đắp chăn kín mít như thế.

Bà ta đi rồi, Tiểu Quân nói: “Anh ạ, chúng ta dạo phố xem sao, biết đâu lại mua được thứ gì đó hay hay.”

Trường Thành trả lời: “Tùy em.”

Bên đường có một sạp hàng, treo tấm biển mộc bằng sợi dây thừng, viết: “Cửa hàng thủ công mỹ nghệ.” Lúc này trời vẫn chưa tối hẳn nhưng sạp hàng đã bật đèn sáng. Hai người bước vào.

Người bán hàng là một cô gái trẻ đang chơi game, không đứng dậy chào mời khách. Tiểu Quân không thích chủ hàng quá nhiệt tình, sẽ khiến khách hàng lúng túng. Vào đây cô thấy nhẹ nhõm, có thể xem ngắm thoải mái. Họ bày nhiều thứ đồ đẹp, có các loại túi vải in hoa, sổ tay bìa da thật, các đồ đựng mây tre đan, các loại dao kéo thủ công… Một thanh niên bước vào nói: “Chị Hồng, bình xịt của nhà chị đâu?”

Chủ hiệu đáp: “Bên dưới cửa sổ.”

Cậu thanh niên: “Cho em mượn, lát nữa sẽ gửi lại.”

Chủ hiệu: “Cứ cầm đi.”

Cậu ta đi ra. Tiểu Quân ngắm một lúc, thấy ứng một bao diêm to bằng bao thuốc lá, bên trên vẽ hình con gà trống; nét vẽ màu đen, mào và lông dưới cổ màu đỏ, rất sinh động. “Cô ơi hộp này bao nhiêu tiền?”

Chủ hiệu: “10 đồng.”

Tiểu Quân lẩm bẩm: “Đắt quá.”

Cả hai đi xem một vòng, rồi mua bao diêm ấy. Tiểu Quân nhận ra dân chúng ở thị trấn này đều nói tiếng phổ thông, kể cả bà già đẩy xe nôi, cô chủ cửa hàng và cậu thanh niên vừa rồi…

Kể từ lúc lên chuyến tàu số 1655, cô toàn nghe tiếng địa phương ù cả tai, đến Đồng Hoảng, người ta nói hơi nhanh thì cô gần như không hiểu gì; bây giờ đến thị trấn Đa Minh này bỗng không còn cảm giác cách biệt về ngôn ngữ nữa, cô nhẹ nhõm hơn, tuy vẫn cảm thấy là lạ.

Cả hai nhanh chóng đi dạo hết thị trấn, Trường Thành nói: “Bây giờ ta vào khách sạn nghỉ, mai sương tan hết lại đi chơi.”

Tiểu Quân đáp: “Được!”

Họ theo chỉ dẫn của bà già kia, đi vòng ra phía sau bưu điện, nhìn thấy một cột đá chỉ dẫn: “Ngõ Tối”. Tiểu Quân rất thích những cột mốc này, chỉ tiếc rằng không thể khuân chúng về nhà. Một con ngõ ngoằn ngoèo dốc dần lên cao, hai bên có rãnh thoát nước, nước đang chảy róc rách; hai bên đường là những bức tường cũ bám rêu xanh đậm nhạt. Đoạn cuối con ngõ có một ngôi nhà nhỏ hai tầng màu xám nhạt, trên nóc có biển hiệu đèn nê-ông “Khách sạn”, nó giống như một biệt thự tư nhân, có khoảng ba chục phòng. Trước cửa khách sạn là một bãi trống.

Trường Thành nhìn Tiểu Quân: “Ta vào đây chứ?”

“Vâng.”

Cả hai bèn bước vào.

Còn 7 giờ 14 phút nữa thì sẽ xảy ra chuyện.

Có hai cô gái một cao một thấp, đứng ở quầy lễ tân mặc đồng phục màu xanh sẫm. Khi Trường Thành và Tiểu Quân bước vào, họ hơi cúi đầu chào, cô cao hơn nói: “Xin chào quý khách.” Cô ta cũng nói tiếng phổ thông.

Trường Thành nói: “Tôi muốn thuê một phòng đầy đủ tiện nghi.”

Cô ta nhanh chóng làm thủ tục, rồi đưa chìa khóa phòng cho Trường Thành, mỉm cười: “Chúc anh chị vui vẻ.” Trường Thành lịch sự: “Cảm ơn.”

Đó là ngày 12 tháng 12, Chủ nhật.

Trường Thành dẫn Tiểu Quân đi dọc hành lang tìm phòng 109. Thảm hành lang màu đỏ sẫm, rất dày và êm, chân bước đi không một tiếng động, nhưng cũng đồng thời tạo cảm giác chơi vơi. Các phòng dọc theo hai bên khóa cửa, hình như không có khách. Rất ít người đi du lịch đến vùng hẻo lánh này. Phòng 109 của họ nằm cuối hành lang. Trường Thành tra chìa khóa mở cửa “xạch” một tiếng.

Cả hai bước vào bật đèn. Đèn hơi mờ. Họ thấy phòng bố trí rất lạ: thứ gì cũng chia đôi tách biệt, giường, tivi, tủ áo, toilet, bàn, ghế, đèn bàn, tủ lạnh… cứ như là hai phòng dồn làm một. Giường rất hẹp, chỉ một người nằm được. Tiểu Quân thích giường rộng rãi, giường tân hôn của cô và Trường Thành phải đặt làm chứ không mua sẵn, vì họ muốn giường rộng hơn bình thường.

Tiểu Quân đặt túi xách lên bàn rồi ngồi xuống giường nhún thử, rất êm; cô nằm úp người xuống, nói: “Mệt quá. Anh đấm lưng cho em với!”

Trường Thành ngồi bên, vừa đấm lưng hộ cô vừa nói: “Thị trấn này thật đặc biệt, ngay khách sạn cũng khác lạ. Xem ti vi đỡ phải tranh nhau, em cứ việc xem ca nhạc, anh xem tình hình cổ phiếu.”

“Anh thấy thích rồi chứ?”

“Này, ta vào tắm chung, rồi đi ngủ. Mai anh dẫn em đi leo núi.”

“Anh tắm đi. Lát nữa em xuống đi tìm vài món ăn lạ.”

“Anh sẽ đi cùng em.”

“Anh đói không?”

“Không đói.”

“Thế thì anh cứ vào tắm, em đi mua, một lát sẽ quay lên.”

“Được!”

Được đấm lưng, Tiểu Quân thấy rất dễ chịu. Trường Thành đi tắm. Cô đứng dậy cầm chìa khóa rồi đi ra.

Lúc cô ra khỏi khách sạn, trời đã tối hẳn nhưng sương mù vẫn nặng. Nhà nhà đều đã lên đèn. Đèn gắn tường bên ngoài khách sạn hắt ánh sáng đỏ thắm, át cả màu sơn vôi, nó biến thành ngôi nhà màu đỏ.

Tiểu Quân đi qua Ngõ Tối, rồi ra phố. Cô biết rõ mình đến đây để làm gì. Cô muốn tách khỏi Trường Thành để đi dò hỏi nơi tổ chức đám cưới ma. Ngoài ra còn một vấn đề cô đang băn khoăn: tấm ảnh cưới ma chụp cách đây hàng trăm năm, tức là thị trấn này đã tồn tại ít ra là một trăm năm, tại sao lại toàn là nhà cửa mới xây?

Một phụ nữ đang bước đến, chị ta mặc trang phục dân tộc thiểu số, màu sắc phối hợp rất cổ lỗ. Tiểu Quân mỉm cười, nói: “Chào chị!”

Chị ta dừng lại, cũng mỉm cười, nói độc một tiếng: “Ừ!”

Tiểu Quân hỏi: “Tôi từ tỉnh khác đến, muốn hỏi thăm chị, nhà cửa ở đây đã phá dỡ hết cả à?”

Người ấy đáp: “Ừ! Phần lớn đều đã dỡ bỏ, chỉ còn một số ở sau mặt phố.” Chị cũng nói tiếng phổ thông rất chuẩn, vừa nói vừa chỉ tay về phía cao hơn. Tiểu Quân nhìn theo. Đúng thế, phía sau mặt phố, là khu đất hơi cao, có một số ngôi nhà cũ. Trong màn sương mờ đục vẫn lờ mờ nhìn thấy chúng, tường vàng ố lở lói, lộ ra những viên đá màu xám. Có hai ngôi nhà sàn, ván cột phết dầu trấu cũng đã bong từng mảng loang lổ, nhưng mái nhà vẫn vươn cao trong màn đêm nặng nề, như muốn vỗ cánh bay lên.

Tiểu Quân lại hỏi: “Nghe nói ở đây có một cụ già thọ 120 tuổi, đúng thế không?”

Chị ta đáp: “Ý cô nói là Chu tổ tông chứ gì? Cụ ấy vẫn còn sống. Kia kìa…” Chị ta chỉ tay về phía những ngôi nhà cũ: “Căn nhà treo tấm vải đó là nhà cụ ấy.”

Màn sương dường như càng lúc càng dày đặc, có tiếng mèo gào ré lên ở một nơi nào đó xa xăm. Tiểu Quân lặn lội từ xa đến đây để tìm đáp án cuộc đời, tất nhiên cô không mong lời nói của người mù ấy là giả dối, nhưng câu trả lời của người phụ nữ này thật sự khiến cô cảm thấy nặng nề. Cô ngoảnh nhìn sang, đúng thế, cửa sổ ngôi nhà ấy treo tấm vải đỏ, bên trong lờ mờ ánh đèn.

“Ai chăm nuôi cụ ấy? Nhà nước à?”

“Cụ ấy rất đông cháu chắt.”

Tiểu Quân bỗng hỏi: “Cụ ấy có một người cháu bị mù phải không?”

“Có! Mới sinh ra đã hỏng mắt, thật không may. Rồi lại gặp chuyện…”

Tiểu Quân lập tức chăm chú nhìn vào mắt chị ta: “Là chuyện gì?”

“Bốn năm trước, ông ấy dò dẫm đi kiếm sống, bị ngã xuống vực.”

“Có được cứu lên không?”

“Cứu gì mà cứu? Vực sâu bốn năm trượng, rơi xuống chết luôn.”

Tiểu Quân thấy chưng hửng. Người mù vẫn ngồi xem bói ở ngoài cổng khu chung cư của cô đã chết cách đây bốn năm! Cô đã bị oan hồn ông ta dụ đến cái thị trấn này sao?

Tiểu Quân rùng mình. Cô hỏi tiếp: “Trong đám cháu chắt của Chu tổ tông, còn ai bị hỏng mắt không?”

Chị ta đáp: “Chỉ có mình ông này.”

“Khi còn sống ông ta đi đâu kiếm sống?”

“Đi Trung Nguyên.”

Bắc Kinh là trung tâm của vùng Trung Nguyên.

Nhà nhà trên phố đều đã sáng đèn, có một ô cửa sổ bỗng tối om, nó ở ngay bên cạnh Tiểu Quân. Cũng tức là, khi cô và người phụ nữ này nói chuyện thì người bên trong nghe rõ hết. Có thể là chủ nhà tắt đèn đi ngủ? Nhưng cánh cửa gỗ vẫn chỉ khép hờ, bên trên treo một cái lốp xe cũ, chắc đây là hiệu sửa chữa xe. Tiểu Quân nghĩ rằng, có lẽ vì người phụ nữ này nói hơi nhiều, chủ nhà thấy khó chịu bèn tắt đèn.

Tiểu Quân nghĩ đến một vấn đề nhưng lại im lặng không nói ra. Cô không dám hỏi vì sợ sẽ nghe được một lời đáp khẳng định.

Người phụ nữ nói: “Cô còn việc gì nữa không?”

Lúc này Tiểu Quân mới nhớ đến chủ đề, cô liếc nhìn cánh cửa gỗ khép hờ, nói nhỏ: “Chị ơi, chị có biết rất nhiều năm về trước thị trấn này từng tổ chức đám cưới ma không?”

“Các cụ già có nói thế.”

“Căn nhà ấy có còn không?”

“Dỡ bỏ từ lâu rồi.”

“Vị trí của nó hồi xưa ở đâu?”

“Ở ngay Ngõ Tối này, sau khi dỡ bỏ thì xây khách sạn.”

Tiểu Quân kinh ngạc, khách sạn mà cô và Trường Thành vào ở chính là nơi năm xưa làm đám cưới ma! Ngẫu nhiên thật đáng sợ. Kể cũng lạ, cửa sổ bên cạnh bỗng lại bật đèn.

Tiểu Quân thẫn thờ nói: "Cảm ơn chị…"

Chị ta mỉm cười rồi bước đi.

Vừa đi được mấy bước, Tiểu Quân lại gọi: "Chị ơi!"

Chị ta dừng bước, ngoảnh lại nhìn cô. Cô lấy hết lòng can đảm để hỏi cái câu lúc nãy không dám hỏi: "Chị nói là Chu tổ tông rất đông cháu chắt, hiện giờ nhà họ có bao nhiêu người, chị có biết không?"

Chị ta lắc đầu: "Tôi chịu không biết." Nói rồi chị ta gọi vào căn nhà có cánh cửa gỗ đang khép hờ: "Anh Dương ơi!" Có vẻ như chị ta quen khắp thị trấn này.

Một giọng nam vọng ra rất rõ ràng: "Gì thế?"

"Anh có biết nhà Chu tổ tông có bao nhiêu người không?"

Anh ta đáp: "Mười một."

Tiểu Quân lại rất kinh ngạc. Cô nhớ như in người mù nói "mười một người nhà đang chờ tôi về ăn cơm". Cô cho rằng "mười một người" là câu đố chữ, ám chỉ họ Cát của Trường Thành, nào ngờ nhà ông ta có mười một người thật! Khi Tiểu Quân định thần trở lại thì người phụ nữ đã đi xa. Tiểu Quân ngoảnh nhìn cái cửa sổ đỏ treo mảnh vải đỏ, cô nhận ra, bên hàng xóm đều tối om, chỉ mình nhà ấy thắp đèn.

Chu tổ tông vẫn đang sống, như một ngọn đèn không bao giờ tắt. Nến hoặc đèn dầu đều có lúc cạn nhiên liệu, đèn điện cũng có lúc mất điện… vậy đèn gì có thể sáng mãi?

Tiểu Quân định tìm đường đi đến đó, đẩy cửa vào nhìn xem ông già mà trời đánh mất sổ sinh tử, con người từng làm đám cưới ma cách đây hàng trăm năm, nay đã già đến đâu, chắc bộ dạng ông ta sẽ cực kỳ đáng sợ…

Nhưng chỉ nghĩ vậy thôi chứ cô không dám đến, vì sợ rằng vừa đẩy cửa ra thì nhìn thấy người mù kia đã kiếm được tiền ở "Trung Nguyên" và trở về nhà. Ông ta không cần đi tàu hỏa, âm hồn ông ta luôn nhớ mười một người nhà đang chờ ông ta về ăn cơm.

Tiểu Quân chầm chậm đi theo Ngõ Tối trở về khách sạn. Tâm trạng rất nặng nề, vì cô đã có thể khẳng định 100% mình gặp ma rồi.

Cô xâu chuỗi lại các sự kiện, thấy rằng người mù kia ngay từ đầu đã không bình thường, hễ máy tính của cô xuất hiện tấm ảnh cưới ma đầy âm khí ấy thì ông ta cũng xuất hiện, nhưng Tiểu Quân chưa từng nghi ngờ ông ta không phải là người. Lá cờ của ông ta viết: *chúng ta mới chỉ hiểu một nửa thế giới*, thực tế là ông ta hiểu tất cả, nửa âm nửa dương, giống như Thái cực đồ. Thứ đáng sợ nhất trên đời này không phải tấm ảnh cưới ma mà là con cá âm dương đan xen nhau trong cái hình vẽ này[2].

[2] Thái cực đồ: ☯ gồm hai nửa âm - dương, tựa hình hai con cá xoắn vào nhau.

Bây giờ nên làm gì? Không thể đến đây rồi tay trắng trở về. Tiểu Quân định quay lại khách sạn động viên Trường Thành chụp chung tấm ảnh với cô, sau đó, sáng sớm mai hai người sẽ đi tắc-xi về Đồng Hoảng, từ đó lên tàu hỏa chuyến 1655 quay về Bắc Kinh.

Nhưng cô không biết lúc này còn năm giờ và bốn mươi chín phút nữa sẽ xảy ra chuyện.

Chương 37: Khách sạn

Ở đầu Ngõ Tối có một hiệu bán tạp hóa, cô vào mua chai nước khoáng, uống một hụm thấy ngọt lịm, chắc là nước khoáng thật. Cô đậy nút lại, cầm nó trên tay rồi rảo bước trở về khách sạn. Cô vẫn do dự có nên kể cho Trường Thành biết tất cả mọi sự việc không. Nghĩ mãi, cô quyết định giữ im lặng.

Thềm cửa khách sạn có vài bậc, bước lên là cửa kính. Cô đi trên tấm thảm đỏ thắm, bước đến cửa phòng 109, lấy chìa khóa ra mở cửa, bước vào. Nhưng không thấy Trường Thành đâu. Cô mở cửa toilet nhìn, thấy sàn ướt, tấm gương cũng mờ mờ, không thấy anh. Anh chàng này đi đâu rồi?

Cô lấy di động ra định gọi cho anh thì thấy di động im bặt, thì ra vùng này mất sóng di động! Chắc lúc nãy Trường Thành gọi điện cho cô, đã biết vấn đề này rồi; anh không yên tâm nên đã ra ngoài tìm cô. Cô nhìn quanh phòng, không thấy có máy cố định.

Cô đặt chai nước khoáng xuống, bước ra cửa, vừa định đóng cửa thì cô nhớ ra… và sờ túi áo, rồi lại quay vào phòng cầm chìa khóa, sau đó đi ra. Ở đây có lắp cánh cửa chống trộm, may quá, cô không quên chìa khóa trong phòng.

Cô đến quầy lễ tân, vẫn là hai cô gái lúc trước. Cô hỏi: "Bạn tôi ra ngoài à?"

Cô dong dỏng cao đáp: "Vâng, anh ấy vừa ra."

"Anh ấy đi bao lâu rồi?"

"Ngay trước khi chị trở về đây. Chỉ vài phút thôi."

Ra khỏi khách sạn là Ngõ Tối, đi hết Ngõ Tối ra đến con đường nhỏ Dao Găm, Trường Thành đi ra thì nhất định phải gặp Tiểu Quân. Có lẽ lúc đó cô đang mua chai nước khoáng thì Trường Thành đi qua mà không biết.

Cô lại hỏi: "Sao phòng chúng tôi không có điện thoại?"

Cô ta đáp: "Các phòng đều không có."

Tiểu Quân hỏi: "Khách muốn gọi điện thoại thì sao?"

Cô ta trả lời: "Quầy lễ tân chúng tôi có điện thoại, có thể gọi trong nước và quốc tế; gọi đến Đồng Hoảng vẫn tính là

gọi trong khu vực."

Tiểu Quân thở dài: "Thế thì quá bất tiện…" Nói rồi cô rảo bước ra ngoài. May mà thị trấn này bé tẹo, dù bị lạc nhau cũng vẫn dễ tìm ra.

Ra khỏi cửa, lờ mờ trong màn sương có bóng người đang bước đến. Chính là Trường Thành. Ánh đèn sáng hắt xuống, mặt anh đỏ hồng. Anh cũng nhìn thấy Tiểu Quân bèn vội bước đến: "Anh ra ngoài tìm em."

"Em cũng đang định ra tìm anh."

"Em ăn gì chưa?"

"Chưa."

"Anh mua cho em bánh ga-tô mousse đây."

"Hay quá!"

Trường Thành đưa bánh cho Tiểu Quân, ôm ngang lưng cô đi về phòng. Hai cô gái trầm trồ, mỉm cười nhìn theo.

Khi đi qua quầy lễ tân, Tiểu Quân nói nhỏ: "Khách sạn này kỳ cục thật, không có điện thoại."

"Ừ."

"Ở đây không có sóng di động."

"Em nghĩ mà xem, chúng ta ở đây khác nào cách biệt với thế giới bên ngoài."

Câu này khiến Tiểu Quân thấy căng thẳng, cô khẽ nói: "Em thấy dân ở đây rất chất phác, chắc sẽ không có chuyện gì…"

Trường Thành cảnh giác nói: "Tốt nhất là nên cẩn thận. Mai chúng ta nên trở về Đồng Hoảng. Nói thật nhé, anh thấy ở Đồng Hoảng yên tâm hơn, cảm thấy đó là một nơi bình thường…"

"Anh nghĩ… ở đây không bình thường à?"

"Anh cũng khó mà nói rõ được."

"Ừ! Này, lát nữa chúng ta chụp mấy bức ảnh làm kỷ niệm, được chứ?"

"Chụp ở đâu?"

"Chụp ngay trong phòng."

“Trong phòng có gì đáng chụp? Ánh sáng quá yếu, nếu chớp đèn flash thì trông người sẽ rất gầy. Ta sẽ chụp ở dọc đường.”

“Không! Em muốn chụp ở khách sạn.”

“Cũng được. Tùy em.”

Cả hai vào phòng, Trường Thành cẩn thận khóa cửa chống trộm, móc cả xích vào. Rồi anh bước đến cửa sổ, “soạt” kéo rèm cửa lại. Rèm cửa sổ nền xanh đen với những đốm hoa trắng trang trí.

Tiểu Quân đặt bánh ga-tô xuống, lấy máy ảnh ra. Tim cô đập thình thịch. Ống kính. Đèn flash. Cô và Trường Thành ai chết trước. Sẽ có đáp án ngay thôi…

Cô bỗng không còn can đảm làm tiếp nữa. Trường Thành bước lại vỗ lên vai Tiểu Quân, nói: “Nào, em chọn vị trí đi!”

Tiểu Quân nhìn xung quanh, nói: “Ánh sáng yếu quá. Có thể làm cho sáng hơn không?”

Trường Thành trả lời: “Đã bật hết các đèn rồi.”

Tiểu Quân nói: “Cứ thế này… cũng được.”

Cô đặt chế độ chụp tự động, rồi cố định nó trên bàn, kéo Trường Thành ngồi xuống bên giường, khẽ ôm anh, mắt nhìn vào ống kính…

Ống kính, giống như con đường hầm đen ngòm khó lường mà cô đã ngủ mê thấy. Cô bỗng có cảm giác trong phòng này không chỉ có một đôi mắt mà còn có một đôi mắt khác nấp trong ống kính máy ảnh, nó đang lặng lẽ nhìn vẻ mặt của hai người lúc chụp ảnh.

Thời gian chờ tự động chụp là 10 giây, đây là 10 giây chậm nhất trong đời Hồ Tiểu Quân.

Cô không biết có nên lè lưỡi pha trò hoặc có nên cười như mọi ngày chụp ảnh không. Có lẽ lúc này không thích hợp. Giờ đây cô đang chờ sự phán xét của vị thần linh nào đó trong cõi u minh, cô không dám tùy tiện. Vì quá căng thẳng nên cơ mặt Tiểu Quân hơi giật giật. Nếu đúng như người mù nói: trong ảnh, ai mở mắt sẽ chết trước, ai nhắm mắt sẽ chết sau, và, cô không ngừng chớp mắt, đáp án sẽ là… Trường Thành chết trước. Cô không muốn thế! Và, dù cô liên tục chớp mắt hay mở to mắt thì vẫn là cố ý, đáp án sẽ không chuẩn. Cho nên cô phải gạt ý nghĩ về sinh tử sang một bên, cố gắng chụp như bình thường. Nhưng, cô càng nghĩ lại càng không thể quên…

Hình như máy ảnh trục trặc, chắc đã đủ 10 giây mà nó vẫn không động tĩnh gì, ống kính đen ngòm vẫn nhìn vào hai người.

Tiểu Quân không biết vẻ mặt Trường Thành như thế nào, cô ngồi im, ánh mắt cứng đơ, đầu óc trống rỗng.

“Xạch!”

Tiểu Quân hơi run rẩy.

Trường Thành lập tức đứng lên bước đến chỗ máy ảnh. Tiểu Quân không động đậy. Lúc nãy cô không có cam đảm chụp, bây giờ cũng không có can đảm đứng lên nhìn.

Trường Thành cầm máy ảnh lên, nói một câu chẳng đâu vào đâu: "Anh bảo đảm, đây sẽ là tấm ảnh mà nét mặt anh trông dễ chịu nhất." Anh lấy tấm ảnh ra. "Em nhìn đi!"

Tiểu Quân ngồi mép giường, chăm chú nhìn Trường Thành: "Ảnh thế nào rồi?" Cô đang chờ, chờ Trường Thành nói "Chết dở! Anh nhắm mắt!" hoặc nói "Gay rồi, em nhắm mắt."

Nhưng anh lại nói: "Sao trông em như sắp khóc thế?"

Tiểu Quân: "Có ai nhắm mắt không?"

Trường Thành: "Không."

Tiểu Quân hoang mang khó hiểu, rõ ràng người mù ấy nói rằng "nếu cô và bạn trai đến cái nơi làm đám cưới ma để chụp ảnh thì nhất định có một người nhắm mắt."

Cô bức xúc nói: "Không thể!"

Trường Thành nhìn cô: "Sao lại không thể?"

Tiểu Quân vội lấp liếm: "À, không có gì…"

Trường Thành vẫn nhìn cô: "Tiểu Quân, sao em kỳ cục thế?"

Tiểu Quân nhìn Trường Thành: "Anh kỳ cục thì có!" Nói rồi cô giật lấy tấm ảnh xem. Quả nhiên, cả cô và Trường Thành đều không nhắm mắt. Cô nói: "Không ổn! Ảnh chụp anh rất đẹp, chụp em rất xấu. Ta phải chụp lại."

Trường Thành nói: "Cưng ơi, ngồi trong cái khách sạn xập xệ này, chụp lắm ảnh để làm gì?"

"Em muốn chụp nữa."

"Cũng được."

Tiểu Quân lại bố trí máy ảnh tự động chụp, rồi kéo Trường Thành ngồi xuống giường, chăm chú nhìn vào ống kính đen ngòm. Cô bỗng có cảm giác trong phòng này không chỉ có ba đôi mắt. Ngoài đôi mắt ẩn trong ống kính ra còn có rất nhiều đôi mắt khác đang theo dõi họ từ mọi hướng…

"Xạch!" Đã chụp. Trường Thành lại đứng dậy bước đến chỗ máy ảnh, Tiểu Quân vẫn ngồi bất động.

Nếu ảnh lần này vẫn không có ai nhắm mắt, tức là thần linh muốn nói rằng cả hai sống bên nhau không ai chết trước

cả; và sẽ như Trường Thành nói: nếu cô chết thì anh sẽ tự sát để đồng hành với cô…

Trường Thành bỗng kêu lên: "Gay rồi!"

Tiểu Quân kinh hãi: "Sao?"

Trường Thành nói: "Anh nhắm mắt!"

Tiểu Quân đờ đẫn hồi lâu, rồi mới đứng lên cầm cái máy ảnh xem. Sống lưng cô lạnh buốt. Trong ảnh, Trường Thành nhắm mắt, bộ dạng anh rất kỳ quái.

Trường Thành không hiểu sự việc, anh nói: "Bỏ qua ảnh này. Ta chụp lại!"

Tiểu Quân nhìn chằm chằm cái máy ảnh.

Trường Thành nói: "Xóa đi! Chụp lại."

Tiểu Quân hạ thấp giọng: "Ảnh đầu tiên trông rất được. Khỏi cần chụp lại nữa…"

Rồi cô rút nguồn điện, cất máy ảnh vào túi xách. "Ta nghỉ thôi! Em đi tắm đây." Nói rồi cô rảo bước vào toilet.

Tiểu Quân muốn chạy trốn. Lòng đang rối bời, cô muốn bình tĩnh trở lại. Cô khóa cửa lại, cởi quần áo, mở vòi hoa sen mạnh hết cỡ, cô như đứng dưới trời mưa rào, tiếng nước phun xối xả.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó là đáp án.

Cô sẽ chết trước Trường Thành, đó là năm nào nhỉ? Năm 2047? Không hiểu sao trong óc cô lại hiện ra con số 2047. Năm nay 25 tuổi, năm 2047 cô 62 tuổi. Cô chết rồi, Trường Thành có lấy vợ khác không? Sẽ lấy ai? Người phụ nữ ấy chắc chắn đang sống trên đời này. Người đó là ai? Hiện người ấy đang sống với người đàn ông nào? Bao lâu sau khi cô chết thì Trường Thành cưới vợ? Ba tháng? Sáu tháng? Chín tháng? Mười hai tháng? Hay mười tám tháng? Rồi có ngày Trường Thành chết, anh sẽ sang thế giới bên khác gặp Hồ Tiểu Quân, lúc đó anh đã lấy người kia rồi, vậy anh và Hồ Tiểu Quân có được coi là vợ chồng nữa không? Nếu cả hai vẫn gắn bó nồng nàn, rồi một hôm người vợ kia đến, cả ba sẽ đối xử với nhau ra sao?

Tiểu Quân tắm hơn một giờ mới xong, đầu óc đã không rối ren nữa, cô lau khô người, mệt mỏi bước ra.

Lúc này là 22 giờ 34 phút. Còn 3 giờ và 47 phút nữa thì sẽ xảy ra chuyện.

Trường Thành nằm trên chiếc giường cạnh cửa sổ, đã ngủ mất rồi. Anh chàng này chán thật! Tiểu Quân cảm thán.

Tiểu Quân cố không gây tiếng động, ngả mình xuống chiếc giường kia, tắt đèn đầu giường. Rèm che cửa sổ đã kéo kín, trong phòng tối om. Tiểu Quân ngoảnh đầu nhìn khắp trong bóng tối. Chỉ là động tác mang tính bản năng, vì chẳng thể nhìn thấy gì. Nhưng cô vẫn cảm thấy trong phòng này ẩn nấp rất nhiều đôi mắt, và vừa nãy tắm xong bước ra, người cô không một mảnh vải… Nếu đúng là có rất nhiều đôi mắt thì vấn đề không phải ở chỗ cô khỏa thân hay không. Nghĩ đến đây Tiểu Quân rùng mình, liệu đêm nay sẽ xảy ra chuyện gì? Chắc chắn sẽ có chuyện gì đó. Không hẳn là vì trực

giác của nữ giới chuẩn xác. Bất kì người nào, khi thần chết đang âm thầm bước đến, ai cũng có thể cảm nhận được rất rõ.

Thị trấn Đa Minh quá yên tĩnh, không tiếng máy bay, không tiếng tàu hỏa chạy qua, cũng không còi ôtô, không tiếng máy móc thi công xây dựng, không người cãi nhau, không tiếng chó sủa, côn trùng kêu… Thời gian vẫn từng giây trôi đi, hết sức thận trọng, như rất sợ sẽ đụng phải môt thời khắc này đó.

Tiểu Quân lại suy nghĩ miên man, có lẽ cả thị trấn này đều đã chìm vào màn đêm, chỉ còn ngôi nhà cũ của Chu tổ tông vẫn sáng khác thường thực ra ông ta đã ngủ, ánh đèn hắt vào khuôn mặt nhăn nheo như miếng da trâu vứt người đồng hoang chẳng ai buồn nhìn. Có lẽ ông ta đang nằm mơ thấy đứa cháu hiếu thảo kia đang ngồi ở nơi xa xôi xem bói cho thiên hạ…

Cứ thế chẳng rõ Tiểu Quân chìm vào giấc ngủ từ lúc nào. Cũng chẳng rõ bao lâu sau cô bỗng tỉnh dậy. Lúc này là 23 giờ 39 phút, cô cũng không biết tại sao mình lại thức giấc, cô định sang nằm chung với Trường Thành. Nhưng cô chưa kịp ngồi lên thì bỗng nghe thấy một âm thanh trong đêm tối, cô sợ run bần bật.

“Chào cô!” Là giọng nữ.

Tiểu Quân choáng váng, tay nắm chặt cái chăn. Trong phòng này có một người nữa! Người đó là ai? Vào đây từ khi nào? Tiểu Quân nhớ rất rõ Trường Thành đã khóa cửa, đã móc cả cái xích sắt lên cửa chống trộm.

Cô không thể phán đoán âm thanh đó phát ra từ hướng nào, hình như nó lơ lừng trên không, hơi giống tiếng loa vọng đến, hơi vang hơn tiếng người bình thường, rất nét rất rõ, và không hề nghe thấy tiếng “xèo xèo” của loa điện. Cô cũng không thể đoán giọng nói này là ác ý hay thiện chí; đối phương chỉ nói độc một câu “Chào cô!” Điều kinh ngạc hơn nữa là, giọng nữ này hơi nghèn nghẹn run run, hình như đang rất sợ hãi hoặc đang rất lạnh.

Tiểu Quân vẫn run rẩy, cô định gọi Trường Thành nhưng lại không dám lên tiếng. Cô ngờ rằng mình đang ngủ mê gặp ma.

Giọng nữ ấy run run nói: “Các người đã ở nhầm chỗ rồi…” Nói xong người ấy dừng lại, hình như đang chờ phản ứng của Tiểu Quân. Cô vẫn không dám nói, cô chuẩn bị sẵn sang nhảy ào sang giường của Trường Thành. Nhưng lạ quá, có tiếng nói rõ ràng như thế mà anh vẫn không thức giấc. Hay là, đã thức dậy nhưng anh sợ quá, cũng nằm im để nghe.

Giọng ấy tiếp tục: “Đây không phải là khách sạn…” Tiểu Quân chợt nghĩ, liệu người phụ nữ trong bóng tối này có phải là cô gái trong tấm ảnh cưới ma? Đây là nơi họ làm đám cưới ma, đây là nhà của họ, về sau bị người ta phá dỡ rồi xây khách sạn?

Giọng nữ run run thở dài, nói: “Tấm biển đèn nê-ông ngoài cửa bị sứt mẻ, nên rất dễ nhìn nhầm. Các người không cảm thấy chữ Tân quá gầy à? Thực ra là chữ bị thiếu một nửa; các người không thấy hai chữ Tân và Quách cách nhau quá xa ư? Thực ra đã bị mất một chữ ở giữa…”

Tiểu Quân lập tức nghĩ ra ba chữ đó là gì[1]. Cô sắp hóa điên!

[1] Ý nói: biển đèn nê-ông chỉ còn sót hai chữ Tân Quán = khách sạn; đúng ra ba chữ đầy đủ sẽ là Tần Nghi Quán = Nhà tang lễ, nhà quan. (chữ Tần nhiều nét hơn chữ Tân).

Giọng nữ tiếp tục nói: "Cô đã nhận được tấm ảnh cưới ma, rồi cô đưa anh ta tới đây, cô muốn biết ai chết trước ai chết sau, đúng không?"

Tiểu Quân không thể trả lời, cô hiểu rằng đối phương dù nói năng lịch sự nhưng người này không đến đây để giao lưu mà là đến để lấy mạng. Cô vừa nghe vừa cố phán đoán giọng nói phát ra từ đâu.

Giọng nữ càng lúc càng run khiếp hơn: "Ta nói cho mà biết: cô đừng sợ, thực ra hai người trong tấm ảnh cưới ma là một đôi trai gái lần trước đến đây để tìm đáp án…"

Chương 38: Đêm đen hãi hùng

Sương vẫn dày đặc, bao phủ khắp thị trấn Đa Minh. Con đường Dao Găm dưới ánh đèn mờ nhạt, không một bóng người, hết sức yên tĩnh, cứ như những con người xuất hiện lúc ban ngày chỉ là ảo ảnh. Các cửa hàng đều đã tắt đèn, căn nhà có cánh cửa gỗ khép hờ cũng tối om. Ở khu đồi cao, nơi có các căn nhà cũ kỹ cũng tắt đèn, kể cả ngôi nhà với ô cửa sổ treo vải đỏ của Chu tổ tông cũng thế.

Chỗ vòng qua nhà bưu điện, cái cột mốc bằng đá vẫn đứng nguyên đó. Rãnh thoát nước hai bên lối nhỏ lát đá ngoằn ngoèo xa xa, nước vẫn róc rách chảy, ban đêm nghe càng rõ. Nếu đi sâu vào Ngõ Tối, sẽ thấy "Tân Quán" lúc ẩn lúc hiện trong sương mờ.

Trong phòng 109, cái giọng nữ kia vẫn run run trong bóng tối: "Cô nghe đây, đừng sợ, thực ra hai người trong tấm ảnh cưới ma là một đôi trai gái lần trước đến đây để tìm đáp án…"

Nghe xong câu này, hình như máu trong người Tiểu Quân dồn cả lên đầu, cô thấy chóng mặt. Đôi trai gái *lần trước*? Sao họ lại đi vào tấm ảnh cưới ma quái kia? Có phải đã có nhiều đôi trai gái đến thị trấn này? Và kết cục của họ đều như nhau?

Giọng nữ nói tiếp: "Cô muốn biết ai chết trước ai chết sau chứ gì? Khỏi phải đợi, sẽ có câu trả lời ngay thôi. Trong đêm nay một trong hai người phải chết; hoặc cô sẽ hại anh ta; hoặc tôi sẽ giết cô, cô chọn đi! Nếu cô lựa chọn anh ta chết, thì tôi sẽ giúp cô. Cứ yên tâm, anh ta sẽ không đau khổ gì hết…" Không hiểu sao mụ ta càng lúc càng sợ hãi, lúc này mụ đã run lên nói không rõ tiếng nữa: "Dù ai chết trước, tôi cũng giúp các người làm nghi thức đám cưới ma…"

Lúc này, Tiểu Quân đã sờ đúng cái công tắc đèn đầu giường, ấn mạnh, nhưng căn phòng vẫn tối om. Mất điện! Cô lăn xuống sàn, nhào sang giường Trường Thành gọi: "Trường Thành!" Không ngờ cô xô phải bức tường lạnh cứng, "hự" một tiếng, cô bật lùi trở lại mấy bước rồi ngã ngồi lên giường mình.

Giọng nữ kia im lặng, hình như mụ nhìn rõ từng động tác của Tiểu Quân. Cô chợt không run rẩy nữa, không hiểu sao cô bỗng trở nên hết sức tỉnh táo.

Cô thầm nghĩ, không phải cô hoặc Trường Thành bị ai đó đánh tráo phòng, mà là giữa hai người bỗng mọc ra một bức tường kỳ quái! Cô bỗng hiểu ra tại sao căn phòng này mọi vật đều có hai…

Giả sử bạn phải lựa chọn giữa tình yêu và sự sống, bạn sẽ làm gì? Chúng ta thường không do dự lựa chọn tình yêu.

Nhưng đó chỉ là *giả sử*. Nếu không giả sử mà là thực tế, nếu bạn lựa chọn tình yêu thì bạn phải chết. Như lúc này đây, bạn có do dự hay không?

Tiểu Quân cứng cỏi hẳn lên, nói: "Tôi tuyệt đối không hại anh ấy!"

Giọng nữ kia đang chờ đợi.

Tiểu Quân nói tiếp: "Ngươi cứ giết ta đi!"

Mụ bỗng gào lên, khóc lóc. Ở nơi xa lạ, trong cái đêm như thế này, không gian tĩnh mịch ghê người, tiếng khóc của mụ khiến Tiểu Quân rùng mình sởn gai ốc.

Mụ kia khóc lóc một hồi, rồi nín lặng, khẽ nói: "Khá lắm! Nhưng cô chỉ cần xem một đoạn băng này thì cô sẽ đổi ý. Chắc chắn là thế. Trong này có 18 cách chết, mỗi cách được thiết kế mô phỏng cực hình ở địa ngục. Cô phải chọn lấy một cách. Trước đây cũng có kẻ ngang ngạnh như cô, nhưng sau khi xem băng, họ đều lựa chọn cách chết thứ 19: giết người yêu mình."

Mụ vừa dứt lời thì tivi tự động bật.

Nhân ánh sáng màn hình hắt ra, Tiểu Quân kinh hãi nhìn khắp gian phòng thử tìm người phụ nữ giấu mặt. Không hề có ai. Và, đúng là căn phòng bị một bức tường ngăn đôi!

Cô chỉ nhìn thấy duy nhất màn hình tivi.

Trên màn hình xất hiện cảnh giết chóc thứ nhất: ngũ mã phân thây. Vật thí nghiệm là một con hắc tinh tinh.

Đầu và tứ chi của nó bị buộc thừng to và cố định vào năm cỗ xe ngựa; có vài người bịt mặt cầm gậy đánh vào mông ngựa, ngựa chạy ra năm hướng khác nhau. Tứ chi của hắc tinh tinh vốn đã dài, bị kéo ra trông lại càng dài hơn. Nó rú lên thảm thiết. Một chân, rồi một tay của nó bị kéo đứt; thân thể đã biến dạng nhưng nó vẫn còn rên rỉ. Tiếp đó là đầu, một tay và một chân nó cũng bị kéo ra các hướng, "bựt" một tiếng, cái đầu bị kéo đứt phăng, con ngựa ấy phi đi, cái đầu bị văng rất xa. Hai con ngựa còn lại tiếp tục giằng co…

Cảnh giết chóc thứ hai là bỏ vạc dầu. Vật thí nghiệm vẫn là một con hắc tinh tinh. Nó đã bị trói chặt, treo lên một cành cây khô. Dưới nó là một cái nồi to đựng dầu, đáy nồi là đống củi khô đang cháy đùng đùng, dầu đang sôi sùng sục bốc khói đen ghê rợn. Hình như con hắc tinh tinh biết số phận nó sau đây sẽ là gì, nó kêu gào và giãy giụa. Có người đang từ từ thả nó xuống gần dầu sôi, ống kính không quay hai bàn tay tàn độc của họ. Con hắc tinh tinh bắt đầu rú lên nhưng âm thanh rùng rợn. Lát sau nó chìm hẳn trong nồi dầu sôi; sau một hồi lục sục, khói đen bốc lên mù mịt, tất cả trở lại im ắng…

Cảnh giết chóc thứ ba là, muôn đao chặt chém. Lại một con hắc tinh tinh được đưa ra. Nó bị buộc cố định trên một cái bệ bằng sắt, tựa như bàn mổ ở bệnh viện. Một người bịt mặt tay cầm con dao nhỏ lưỡi cong, cực sắc nhọn; anh ta đứng bên con hắc tinh tinh, rồi quay nhìn sang ống kính như muốn hỏi: chuẩn bị xong chưa? Sau đó anh ta bắt đầu ra tay, thận trọng rạch thịt con vật khốn khổ. Hình như nó không đau lắm, nó chỉ khẽ rên rỉ, đôi mắt sâu hoắm của nói kinh hãi nhìn kẻ đang xẻo thịt nó; mỗi miếng thịt được xẻo ra, gã đao phủ đều đưa ngang qua mắt con hắc tinh tinh cho nó xem…

Tiểu Quân không dám nhìn nữa, cô kéo chăn trùm kín đầu.

Giọng nữ kia lại vang nên, Tiểu Quân văng vẳng nghe thấy: "Tôi nhắc lại lần nữa: nếu cô không muốn anh ta chết thì cô phải chết trước khi trời sáng. Nếu cô không lựa chọn thì cô cách chết thì chúng tôi sẽ lựa chọn giúp cô. Thời gian không còn nhiều nữa, hai người cứ tạm ở lại bên nhau…"

Chẳng rõ sau đó bao lâu, Tiểu Quân từ từ kéo chăn xuống. Căn phòng vẫn tối đen, tivi đã tắt, giọng nữ kia cũng im bặt. Tiểu Quân không biết tiếp theo mình nên làm gì, đành tiếp tục chờ đợi trong bóng tối. Bên cạnh cô là bức tường rất dày, cửa sổ thì có chấn song sắt, chỗ này đã biến thành buồng giam dành cho một người.

Giọng nữ kia không còn nữa, thời gian lặng lẽ trôi đi, Tiểu Quân nằm bất động chờ đợi chừng mười phút, không nghe thấy gì hết.

Cô thử sờ tay sang bên… thì không thấy bức tường đâu nữa! Cô lập tức gọi to: "Trường Thành!"

Trường Thành nằm trên chiếc giường kia, giọng anh rất tỉnh táo: "Sao thế?"

Tiểu Quân lập tức nhào sang ôm chặt lấy anh. Toàn thân cô run bắn. "Anh có biết vừa rồi xảy ra chuyện gì không?"

Trường Thành: "Có chuyện gì à?"

Tiểu Quân mếu máo nói: "Anh không biết ư?"

Trường Thành: "Anh vẫn ngủ mà! Em nói xem?"

Tiểu Quân: "Vừa nãy chúng ta bị tách ra."

Trường Thành: "Em… ngủ mê à?"

Tiểu Quân: "Em vẫn thức suốt. Lúc nãy ở giữa căn phòng này bỗng dưng mọc ra một bức tường ngăn cách chúng ta. Sau đó em nghe thấy một giọng nữ nói chuyện với em."

Trường Thành ngờ rằng thần kinh của Tiểu Quân có vấn đề, anh chỉ im lặng, tiếp tục nghe.

Tiểu Quân: "Mụ ấy bảo em hại anh, nếu không mụ sẽ giết em! Anh có nghe thấy không? Trường Thành! Em sẽ không hại anh, không bao giờ."

Nói rồi cô ôm Trường Thành, khóc òa.

Trường Thành ôm chặt cô, nói: "Em hãy bình tĩnh, hãy bình tĩnh trở lại…"

Tiểu Quân nói trong nước mắt: "Có lẽ chúng ta không thể trở về Bắc Kinh nữa…"

Trường Thành day huyệt thái dương cho Tiểu Quân, lát sau nói: "Em ạ, dù đó không phải giấc mơ thì em cũng đừng sợ, đã có anh…"

Tiểu Quân ngồi thẳng lên, nói to: "Trường Thành! Không phải giấc mơ, không phải! Mà là có chuyện thật rồi, anh hiểu không? Chúng ta đang gặp nguy hiểm! Không phải anh chết thì em chết! Sao anh vẫn bình thản thế này?"

Cô vừa nói vừa đưa tay ra sau lưng Trường Thành, xem xem có kẻ nào đang uy hiếp anh, đang gí dao gí súng vào lưng anh không. Không có. Cô lại nói: "Anh mau nghĩ cách đi!"

Trường Thành ngồi dậy, bật đèn, đèn không sáng. Anh ghé sát tai Tiểu Quân nói nhỏ: "Đi! Bây giờ anh đưa em đi khỏi đây ngay!"

Tiểu Quân nhìn lên phía trên, có cảm giác cái giọng nữ kia đang đứng trên cao theo dõi hai người. Cô khẽ nói: "Liệu chúng ta có đi thoát không?"

Trường Thành: "Sao lại không? Mặc quần áo vào đi." Anh vừa nói vừa bước ra kéo rèm cửa sổ. Ngoài kia vẫn tối mịt, trời chưa sáng. Tiểu Quân nghe thấy anh lay chấn song cửa sổ, nó rất kiên cố. Xem ra không phải mụ kia vào phòng qua cửa sổ.

Trong bóng tối, Tiểu Quân vừa khóc vừa mặc quần áo: "Trường Thành, em rất hối hận, lẽ ra em không nên đưa anh đến nơi này…"

Trường Thành nói: "Bây giờ nói thế thì có tác dụng gì!"

Tiểu Quân im lặng.

Áo ngực và quần lót đều để ở gian toilet, không kịp vào lấy nữa, cô đành chỉ mặc quần dài áo dài vậy.

Trường Thành hỏi: "Mặc xong chưa?"

"Chưa…"

Cô càng cuống càng không thể xỏ chân vào đôi bốt da màu tím. Trường Thành ngồi xuống sờ thấy chân cô, giúp Tiểu Quân đi bốt. Cô lại sờ tìm cái túi xách, không thấy. Trường Thành nói: "Không cần túi nữa, đi thôi!"

Đã có người dự báo Tiểu Quân không thể sống quá đêm nay, cô đâu có thể dễ dàng chạy trốn? Tiểu Quân lúc này như một đứa bé ở nhà trẻ, ngây ngô đi theo Trường Thành, hy vọng có thể ra khỏi khách sạn, đi khỏi cái thị trấn này, đi khỏi vùng tây nam…

Trường Thành lần sờ tháo được sợi xích chống trộm, gây tiếng động "lách cách". Xem ra, cũng không phải người phụ nữ kia vào nhà bằng cửa chính.

Rồi anh mở khóa, mở cửa, rất khẽ. Hành lang của khách sạn lẽ ra bật đèn thâu đêm, nhưng lúc này lại tối om. Hai người ra khỏi phòng, rờ rẫm bước đi được một quãng, Tiểu Quân bỗng cảm thấy dưới chân mình trơ cứng. Lạ thật! Tấm thảm đâu rồi?

Cô dừng lại, nói: "Trường Thành! Không ổn…"

“Sao?”

“Anh có cầm di động ra không? Thử soi đèn đi!”

“Không…”

“Em cảm thấy đây không phải hành lang của khách sạn.”

Hình như Trường Thành cũng nhận ra, anh cô nghĩ ngợi. “Thế thì… đây là đâu?”

“Hình như chúng ta đã ra bên ngoài rồi.”

Trường Thành nghe ngóng quanh bốn phía: “Đúng là bên ngoài.”

Tiểu Quân sợ hãi: “Nhưng ta chưa đi qua cửa chính của khách sạn?”

Trường Thành băn khoăn: “Hay là, nó đang mở?”

“Ta không nhìn thấy gì, rồi ngẫu nhiên đi qua lúc cửa đang mở? Có thể như thế không? Nhưng ta cũng chưa bước xuống mấy bậc thềm!”

“Nhưng rõ ràng là ta đang ở bên ngoài.”

“Anh nhìn đi, trời quá tối, xung quanh lạ lắm.”

“Chắc là tại trời nhiều mây.”

“Tại sao không thấy một ánh đèn nào cả?”

“Có lẽ nhà nào cũng đang ngủ. Ta cứ đi đi!”

Tiểu Quân không nhúc nhích: “Không ổn, không ổn…”

Tiểu Quân vẫn bất động, cô bỗng hỏi: “Sau khi xuống tắc-xi, chúng ta có nhìn thấy trụ sở ủy ban thị trấn không?”

Trường Thành ngẩn người, im lặng.

“Đồn công an nữa?”

Trường Thành vẫn im lặng, chắc là anh không nhìn thấy.

“Bây giờ anh đưa tay ra mà xem, không thấy sương mù phải không?”

“Ý em là gì?”

“Trước khi trời tối, sương mù dày đặc, sao bây giờ lại không thấy gì nữa?”

“Chắc là sương đã tan.”

“Không phải.”

“Thế thì em cho là gì?” Giọng Trường Thành bắt đầu run.

“Anh nhìn lên mà xem…”

Trường Thành ngẩng đầu: “Gì thế?”

Rồi Tiểu Quân nói một câu mà chính cô cũng phải rùng mình: “Anh xem… có phải không còn bầu trời nữa đúng không?”

Trường Thành tỉnh táo nói: “Đen ngòm… em đừng nói linh tinh thì hơn.”

Tiểu Quân cảm thấy không phải bầu trời mà là một cái nắp tối đen úp xuống.

Cô khẽ nói: “Đi theo em…” Rồi cô kéo Trường Thành, cả hai mò mẫm đi bừa như người mù, dò dẫm đi không mục đích. Bốn bề trống vắng không có gì hết! Rồi họ quay trở lại một quãng, mò đúng cửa phòng 109. Cả hai sờ tìm xung quanh và nhận ra rằng cả ngôi nhà biến mất, chỉ còn lại độc nhất căn phòng số 109. Hoặc có thể là, cả ngôi nhà khách sạn vẫn còn ở chỗ cũ, chỉ riêng phòng 109 bị chuyển đến một nơi lạ hoắc không biết ở phương nào!

Cả hai đứng nghệt ra.

Trường Thành kinh hãi nói: “Chúng ta đi lên phía trước, xem có thể tìm thấy con phố Dao Găm không…”

“Được!”

Cả hai đi trong con hẻm Ngõ Tối, cảm giác là thế, dọc đường rất thuận lợi, mặt đường bằng phẳng, không vấp chân cũng không có bàn tay nào bất chợt thò ra nắm lấy họ.

Trường Thành đi trước, Tiểu Quân theo sau. Cả hai mò mẫm giữa đêm đen. Rồi Trường Thành dừng lại. Tiểu Quân vội hỏi: “Sao thế?” Trường Thành im lặng đưa tay ra lần sờ… rồi nói: “Đây là bức tường nào nhỉ?” Tiểu Quân giật mình, cũng đưa tay ra sờ. Trước mắt quả nhiên có một bức tường xi măng! Trường Thành nói nhỏ: “Tối quá… hay là chúng ta đi sai hướng?”

Lúc này Tiểu Quân đã hoàn toàn mất hết cảm giác về phương vị, cô chỉ còn biết trông cậy ở Trường Thành.

Trường Thành một tay kéo Tiểu Quân, một tay sờ bức tường bước đi. Tiểu Quân hiểu rằng anh đang tìm cửa ra.

Họ tiếp tục bước đi. Chân tay Tiểu Quân càng lúc càng mất cảm giác, cô nhận ra bức tường này dài vô tận không thể đi hết, nó chạy vòng tròn!

Trường Thành cũng nhận ra điều này, anh dừng lại, nín lặng. Không còn nghi ngờ gì nữa. Tâm trạng anh tụt dốc.

Tiểu Quân lần theo bức tường, sờ mãi không thấy điểm dừng, cũng không biết nó cao đến đâu.

Cả hai dường như rơi vào một cái thùng sắt khổng lồ. Trên đầu không phải là bầu trời mà là một cái nắp! Mở nắp ra thì mới nhìn thấy sương mù, ánh đèn hoặc những vì sao lấp lánh…

Trường Thành bỗng nổi giận chửi đổng: "Con mẹ nó! Không thể tin cái chuyện tà ma này!" Rồi anh dắt tay Tiểu Quân tiếp tục bước lên. Lần đầu tiên Tiểu Quân thấy anh văng tục.

Cả hai đi hết vòng này đến vòng khác, cuối cùng dừng lại. Trường Thành phát điên đạp vào bức tường xi măng "Uỳnh…Uỳnh…". Những âm thanh rất bí, Tiểu Quân có cảm giác đó không phải là tường mà là một lớp đất bị xi măng bịt kín. Đây là dưới lòng đất! Trường Thành đạp mấy phát rồi thôi. Cả hai đứng ngây ra.

Sau một lúc lâu, Tiểu Quân nói: "Phải làm gì bây giờ?" Cô lắc cánh tay Trường Thành, sắp khóc: "Phải làm gì bây giờ?"

Trường Thành nói giọng nghẹn ngào: "Chắc chắn không thể ra nổi, ta trở lại phòng vậy."

"Về phòng?"

"Về và chờ xem sao."

"Chờ cái gì?"

"Chúng ta chỉ còn cách chờ đợi."

Lúc này Tiểu Quân không thể đưa ra quyết định gì, đành nghe theo anh. Anh dẫn cô lần mò đi về phía trung tâm. Anh không nắm tay cô nữa. Tiểu Quân chú ý đến cái chi tiết này, cô không trách anh, cô hiểu rằng lúc này tâm trạng anh rất nặng nề. Nếu cô không tùy tiện làm theo ý mình thì cả hai sẽ không rơi vào tình thế tuyệt vọng như thế này. Cô lê bước theo anh.

Cả hai từ từ bước đi, rồi trở về căn phòng 109 trơ trọi, Trường Thành chốt cánh cửa chống trộm lại. Hai người lần mò, ngồi lên giường. Tiểu Quân ôm chặt lấy anh.

"Trường Thành…"

"Gì cơ?"

"Người phụ nữ ấy nói một trong hai chúng ta phải chết. Anh tiếp tục sống, còn em sẽ không thể trở về…"

Nói rồi Tiểu Quân áp mặt vào ngực Trường Thành, cô cảm thấy rất rõ anh đang run rẩy.

Lát sau Trường Thành nói: "Em đừng nói bừa. Ta nhất định sẽ có cách…"

Tiểu Quân nói: "Đúng thế đấy, mụ ta bảo em không được sống đến lúc trời sáng… Bây giờ em nói thật với anh: em đưa anh đến đây là vì chuyện tấm ảnh cưới ma. Em đã gặp một người mù, ông ta nói: đám cưới ma đó đã tổ chức ở thị trấn này; bất cứ đôi trai gái nào, nếu đến đây chụp ảnh chung thì sẽ biết sau này ai chết trước ai chết sau; người nào mở mắt thì người ấy sẽ chết trước. Trước khi đi ngủ, chúng ta đã chụp hai kiểu ảnh, một kiểu anh đã nhắm mắt đúng không? Tức là em sẽ chết trước anh. Xem ra, đây là số phận đã sắp đặt…"

Trường Thành im lặng hồi lâu mới nói: "Lẽ ra em không nên đưa anh đến đây."

"Em xin lỗi anh…"

Trường Thành nín lặng, anh chỉ thở dài thườn thượt, rồi ôm ghì Tiểu Quân thật chặt.

Tiểu Quân nói: "Anh và em yêu nhau, anh có hối hận không?"

Trường Thành không trả lời, anh chỉ nói giọng trầm trầm: "Em để anh yên một lát."

Tiểu Quân không nói gì nữa. Trường Thành lặng lẽ, bất động, ngồi trong bóng tối. Tiểu Quân không nhìn thấy vẻ mặt anh. Cô như một đứa trẻ con mắc lỗi, nín lặng không nói một câu. Cô mong chờ Trường Thành sẽ bình tĩnh trở lại, rồi nghĩ cách để thoát ra.

Hơn nửa giờ, Trường Thành vẫn im lặng. Nửa giờ ấy sao mà dài dằng dặc. Tiểu Quân không chịu nổi nữa, cô nắm cánh tay anh lắc thật mạnh: "Trường Thành…"

Trường Thành lại nói: "Em để anh yên tĩnh một lát được không?"

Tiểu Quân rất muốn rất muốn nói chuyện với anh, cô đoán rằng mình không còn nhiều thời gian nữa. Nhưng không hiểu Trường Thành đang nghĩ gì, dường như anh không có tâm trạng nào để nói chuyện. Tiểu Quân trào nước mắt, cô rất buồn.

Lại gần nửa giờ nữa trôi qua, hình như Trường Thành đã ra khỏi trạng thái đờ đẫn, anh ôm choàng Tiểu Quân, khẽ nói: "Sao anh có thể hối hận gì chứ?" Khiến cô cảm thấy vừa hạnh phúc lại vừa xót xa, cô hôn anh, rồi lẩm bẩm: "Thế là em đã thỏa mãn rồi." Cô ngả lên vai anh, nhắm mắt lại.

Lát sau cô bỗng hỏi: "Mấy giờ rồi nhỉ?"

Trường Thành: "Chắc là hơn 2 giờ sáng."

Tiểu Quân buồn bã nói: "Em không còn nhiều thời gian nữa… Trường Thành, em rất hạnh phúc, chút thời gian cuối cùng vẫn được ở bên anh…" Nói đến đây nước mắt cô tuôn rơi lã chã.

Trường Thành nghẹn ngào: "Tiểu Quân, chắc chắn sẽ không có chuyện gì hết, thật mà…"

Tiểu Quân lau nước mắt, cô rờ rẫm trong bóng tối. “Chiếc bánh ga-tô anh mua cho em đâu?”

Trường Thành: “Em đói rồi à?”

Tiểu Quân cười cay đắng: “Em muốn ăn thật no.”

Trường Thành dịu dàng: “… anh sẽ tìm.”

Rồi anh đứng dậy, lần tìm trên mặt bàn gần cửa sổ, cầm cái bánh ga-tô lên, quay lại đặt vào tay Tiểu Quân.

Tiểu Quân mở hộp, cầm cái bánh, ăn lấy ăn để. Cô không nhìn thấy khuôn mặt Trường Thành lúc này đang trào hai hàng lệ. Ăn xong. Tiểu Quân kéo luôn vạt áo lau tay, rồi nói: “Em vẫn thấy đói.”

Trường Thành khẽ nói: “Hết mất rồi…”

“Cho em ít nước.”

“Anh lấy nước cam nhé?” Trường Thành từ từ mở cánh cửa tủ lạnh.

Tiểu Quân bỗng kêu lên như bị kim châm: “Em không uống nữa.”

Trường Thành: “Sao thế?”

Tiểu Quân hơi do dự, rồi nói: “Em không uống các thứ của họ! Anh đưa em chai nước em đã mua.”

Trường Thành lại lần tìm một hồi, rồi cũng tìm thấy chai nước khoáng, đưa cho Tiểu Quân.

2 giờ 18 phút.

Tiểu Quân cầm chai nước khoáng, mở nắp, giơ lên uống ừng ực. Nước mát lịm. Trường Thành cố căng mắt nhìn cô.

2 giờ 20 phút.

Ăn rồi, uống rồi, Tiểu Quân thấy đầu óc chơi vơi, cô tựa vào đầu giường, từ từ nằm xuống. Cô có cảm giác như bị tiêm thuốc mê, rất nhanh chóng, tứ chi không điều khiển được nữa, miệng khẽ lẩm bẩm: “Sao em lại chóng mặt thế này? Trường Thành… anh ôm em đi…”

Trường Thành không bước lại. Tiểu Quân gọi, giọng rất yếu: “Trường Thành…”

Cô nghe thấy một tiếng “khục…” Trong bóng tối, Trường Thành quỳ xuống, rồi anh gào khóc. Lần đầu tiên cô nghe thấy anh khóc, cô không biết đã xảy ra chuyện gì, định hỏi anh nhưng đôi môi cô chỉ khẽ mấp máy, không thể nói được nữa.

“Anh xin lỗi Tiểu Quân. Thực ra người đàn bà ấy cũng nói với anh, nói rằng một trong hai chúng ta phải chết! Em

hãy tha thứ cho anh, anh đã ích kỷ; dù anh không hại em, thì em cũng sẽ lựa chọn để anh sống, em chết, đúng không? Em sẽ không hận anh chứ? Tiểu Quân nói đi, em sẽ không hận anh chứ…"

Tiểu Quân đã không thể phẫn nộ hay đau buồn gì nữa, trong óc cô xuất hiện một xoáy lốc khổng lồ màu trắng, xoay tít với tốc độ cực lớn, ý thức của cô dần loãng tan và đó, cô gắng sức nhoài ra ngoài…

Cô chỉ có thể nghe thấy Trường Thành đang khóc lóc kể lể, nhưng không nhìn thấy anh đang quỳ ở bên. Vào thời khắc này cô rất muốn nhìn thấy anh: người đàn ông luôn rất mực chiều chuộng cô, người đàn ông từng nói sẽ đi với cô cùng giã biệt cõi đời, người đàn ông sắp cùng cô tổ chức hôn lễ… Cô rất muốn nhìn khuôn mặt, vẻ mặt, và đôi mắt của anh.

Tất cả tối đen. Tiểu Quân càng lúc càng thở gấp. Cô chỉ còn lại một làn ý niệm cuối cùng đang đung đưa, văng vẳng nghe thấy tiếng hát từ đâu đó rất xa xôi vọng đến.

Dù người đi, bỏ căn phòng hoang hóa,

Thì cũng để chìa khóa lại cho anh.

Dù người đi, để tình mọc rêu xanh,

Thì cứ kê nguyên lành hai chiếc ghế.

Dù người mang nhan sắc cho nhân thế,

Thì cũng xin gửi lại chiếc gương soi.

Dù người ngả vào kẻ khác mất rồi,

Thì cũng để bóng hình xưa ở lại.

Dù thế giới của người giờ xa mãi,

Thì cũng lưu cột mốc để anh hay.

Dù người theo ai bước đến tương lai,

Thì quá khứ cứ gửi anh trọn vẹn.

Dù cùng ai người nguyện cầu vĩnh viễn,

Sau vĩnh viễn người lại thuộc về anh.

Dù người hẹn với ai cả lai sinh,

Thì kiếp này cũng cho anh kỷ niệm.

Trường Thành bước lại gần, anh nói trong nước mắt: "Vừa nãy anh rất muốn đưa em thoát ra, nhưng em cũng thấy rồi: bốn bề đều là tường vây kín, không có lối thoát… Người đàn bà ấy nói nếu anh không để em chết thì anh phải chết. Anh cũng đã xem băng hình của họ, những cách chết vô cùng đáng sợ, vượt quá sức chịu đựng tâm lý một người thường. Anh thấy sợ! Người đó cũng bảo, nếu anh làm cho em chết thì em được chết an lành không hề đau đớn! Anh đã bỏ thuốc mê vào nước của em, nó sẽ giúp em mất hết tri giác, bây giờ anh tiêm Cianiding cho em, em sẽ được nhẹ nhàng giải thoát… Tiểu Quân, em yêu anh, em sẽ không hận anh, đúng không? Anh biết em không thể nói được nữa nhưng lòng em đang thì thầm: em không hận anh…"

Lúc này là 2 giờ 21 phút.

Trường Thành tiêm cho Tiểu Quân xong, anh ném bơm tiêm đi, rồi ôm choàng Tiểu Quân khóc lóc thảm thiết.

Tiểu Quân như một khúc gỗ vô tri, không thể hiện bất kỳ thái độ nào.

Khóc một hồi rồi, Trường Thành ngẩng đầu lên hét to: "Cô ấy đã chết! Ngươi tha cho ta về nhà đi!"

Giọng nữ băng giá vang lên trong bóng tối: "Không! Hai người phải làm đám cưới ma đã!"

Trường Thành kéo một góc cái chăn lau nước mắt.

Giọng nữ ấy tiếp tục: "Ta sẽ là người làm chứng cho hai người. Ta tên là Khúc Thiêm Trúc!"

Chương 39: Khi Khúc Thiêm Trúc chưa hóa điên

Sự đời vẫn thế, mỗi người một tính.

Chu Xung và Lục Lục không thích những anh chàng tập thể hình, nhưng Khúc Thiêm Trúc lại thích, Triệu Tĩnh là niềm kiêu hãnh của cô trước mặt các bạn nữ.

Triệu Tĩnh là người rất đôn hậu, không có tâm địa; Thiêm Trúc rất ghét đàn ông xảo quyệt. Rất có thể Triệu Tĩnh ra ngoài dễ bị thua thiệt nhưng Khúc Thiêm Trúc nghĩ rằng cô chỉ cần để mắt đến là ổn cả. Điều quan trọng là Triệu Tĩnh rất chịu nghe lời cô. Thực tế, từ một năm trước họ đã chung sống như vợ chồng, mọi việc lớn nhỏ trong nhà đều do Thiêm Trúc quyết định. Mô hình gia đình như thế khá giống bà mẹ cô và ông chú dượng; bà mẹ cô rất ghê gớm, đưc ông chồng thì luôn nghe lời bà.

Điều khiến cho Thiêm Trúc rất ngạc nhiên là, lần đầu tiên họ lên giường với nhau thì anh chàng Triệu Tĩnh lại… không thạo việc, khiến cho cả hai không thể làm gì được!

Thiêm Trúc không nén được, hỏi: "Đây là lần đầu tiên của anh à?"

Triệu Tĩnh đỏ mặt: "Ừ"

Khúc Thiêm Trúc dở khóc dở cười, xem ra, cơ bắp như anh thật vô dụng!

Rồi Triệu Tĩnh hỏi lại cô hệt như một đứa trẻ: "Em thì sao?"

Thiêm Trúc đáp: "Em không muốn trả lời cái câu hỏi này!"

Anh bèn không hỏi nữa. Sau một vài lần, chuyện quan hệ tình dục của họ mới dần êm thấm. Anh chàng có thể lực rất tuyệt, luôn đem lại cho Thiêm Trúc khoái cảm vô bờ bến. Dù có những lời xì xào rằng một vài bà giàu có, tuổi đã sồn sồn rất "quan tâm chăm sóc" Triệu Tĩnh, thì Thiêm Trúc vẫn rất yên tâm về anh.

Ngày 16 tháng 11, hôm đó trời nổi gió. Khúc Thiêm Trúc vĩnh viễn không thể quên cái ngày này.

Buổi tối, câu lạc bộ của Triệu Tĩnh có cuộc họp. Thiêm Trúc ở nhà một mình, cô lên mạng, rồi mở hộp thư QQ. Có một bức thư mới gửi đến, ghi là "anh Trương" gửi. Lúc ban ngày ở quán trà, có một người đàn ông rất phong độ vào uống trà, Thiêm Trúc là người phục vụ. Cả hai trò chuyện khá nhiều. Rồi cô biết anh ta họ Trương, đang là Giám đốc một công ty nọ. Khi ra về, anh Trương muốn có tấm danh thiêm của Khúc Thiêm Trúc, cô rất ngượng nghịu vì cô không có danh thiếp. Cuối cùng cô cho anh ta số di động và số mã chat QQ. Thiêm Trúc bè mở ra xem. Không có nội dung gì, chỉ đính kèm một tấm ảnh.

Cô mở tấm ảnh. Và rùng mình. Là tấm ảnh cưới ma!

Chiếc bàn cổ, ghế bành cổ, một nam một nữ đứng ngay ngắn, nam mặc áo dài áo chẽn, nét mặt ngượng nghịu; nữ mặt áo đen váy đen, đầu tóc trang trí rất kỳ quái, bên dưới lộ ra đôi chân thon nhỏ…

Thiêm Trúc đã từng nghe nói về tấm ảnh cưới ma; rằng không nên nhìn ảnh quá lâu, kẻo cô gái trong ảnh sẽ mở mắt, ai nhìn thấy cô ta mở mắt thì người đó sẽ chết. Cô vội xóa luôn bức ảnh này.

Bên ngoài gió mạnh như bão tố, có tiếng "rầm rầm…" như pháo nổ, không rõ thứ gì đó bị gió quật đổ.

Thiêm Trúc càng nghĩ đến tấm ảnh lại càng thấy sợ, cô gọi điện cho Triệu Tĩnh, nhưng không thấy anh nghe máy. Cô thấp thỏm chờ đợi, rồi lại gọi lại, lần này thì tắt máy. Tình huống rất hiếm khi xảy ra. Cô không dám ngồi một mình trong nhà nữa, bèn mặc áo gió, vai đeo túi, ra khỏi nhà và gọi tắc-xi. Xe phóng như bay đến câu lạc bộ thể hình Mu Us Desert. Lúc này là hơn 11 giờ đêm.

Đại sảnh tầng một của câu lạc bộ vẫn sáng đèn, tầng hai thì tối om.

Cô hỏi anh bảo vệ ở cổng: "Huấn luyện viên Triệu Tĩnh có đây không anh?"

Anh ta đáp: "Chắc vẫn trong đó. Tôi chưa nhìn thấy anh ấy ra về."

Thiêm Trúc bước vào, đi khắp tầng một, không thấy Triệu Tĩnh đâu, cũng không thấy ai khác. Anh ta đi đâu rồi? Cô nhìn lên cầu thang xoáy tối om, cô đắn đo… rồi bước lên tầng hai.

Tầng hai cũng không có ai.

Cô đi ngang qua từng phòng tập, bỗng nghe thấy phía trước có tiếng động khe khẽ. Cô dừng lại lắng nghe. Hình như có gì đó đang lay động, loạt soạt, và lại có tiếng người đang thở gấp, thở mạnh… Cô bỗng cảnh giác, rồi từ từ bước lên, xác định âm thanh đó phát ra từ cảnh cửa nào. Cô nhẹ tay đẩy hé cảnh cửa. Ánh trăng hắt vào, cô nhìn thấy trên một tấm ván hình cung uỡn cong, Triệu Tĩnh đang hì hục… bên dưới là một người phụ nữ đứng tuổi.

Thiêm Trúc sững sờ. Không một lời gào thét. Đứng đó chừng một phút, cô từ từ lùi ra. Đầu óc cô như đóng băng, không phẫn nộ, không oán hận, cũng không bi thương. Chỉ có một cảm giác - để làm tình, thì cái ghế chuyên dùng để nằm ngửa ấy là công cụ được việc nhất rồi còn gì!

Thiêm Trúc đi tắc-xi về nhà. Vào phòng ngủ, cô nằm úp mặt xuống giường khóc nức nở. Lúc này cô đã quên hẳn tấm ảnh cưới ma kia.

Chừng hơn một giờ sau thì có tiếng kẹt cửa, Triệu Tĩnh về. Cô bỗng nhận ra mình rất hận anh ta, hận thấu xương. Lúc nãy ở câu lạc bộ cô bị tê liệt hay sao? Giống như ai đó bị cắt phăng một chân, ngay tức thì sẽ không cảm thấy gì hết, lát sau mới thấy đớn đau chết ngất.

Khi Triệu Tĩnh bước vào phòng ngủ, Thiêm Trúc giả vờ đã ngủ say. Anh rón rén cởi quần áo rồi lên nằm cạnh cô. Cô giở mình, giả vờ tỉnh giấc: "Sao về muộn thế?"

Triệu Tĩnh nhoài người sang bên hôn Thiêm Trúc. Cô ngửi thấy mùi nước hoa Chanel rất đậm, cô bỗng thấy ghê tởm.

Anh nói: "Nhiều sếp quá, họ lần lượt phát biểu, chỉ tổ mất thời gian!"

Ai nói là Triệu Tĩnh không biết nói dối? Thiêm Trúc cố nén giận, nói: "Mau ngủ đi." Triệu Tĩnh nằm xuống, không nói gì.

Nói đúng ra, Thiêm Trúc không muốn xa Triệu Tĩnh. Tuy cô rất thích đàn ông lãng mạn, Triệu Tĩnh lại là cung Ma Kết rất không lãng mạn nhưng anh lại rất thích hợp để làm người chồng. Cô quyết định sẽ không bao giờ "vạch trần" vụ này nhưng một dịp nào đó thích hợp sẽ trả thù anh ta một vố thật đau. Cô rất ghét đàn ông xảo quyệt lắt léo, nguyên nhân chính là cô không thể chấp nhận sự phản bội.

Sự trả thù ra sao? Mình sẽ yêu một gã rất đặc sắc, mình sẽ đi tòm tem, bắt gã phải nếm trải mùi vị của việc bị cắm sừng. Không, mình nên tìm một gã rẻ rách nhất, rồi sẽ ngoại tình thật nhiều lần, thế mới gọi là độc. Mà không, làm thế thì mình quá thiệt thòi. Mình sẽ từ từ nghĩ sau. Trả thù, có bao giờ là muộn đâu?

Hôm sau, trước khi cả hai người đi làm, Khúc Thiêm Trúc đã bình tĩnh trở lại rất nhiều, cô nhắc đến tấm ảnh cưới ma. Triệu Tĩnh nói: "Lần sau, nếu là thư lạ thì không nên xem làm gì."

Tối ngày 19 tháng 11, Triệu Tĩnh gửi tin nhắn rằng phải ở lại họp không về được. Thiêm Trúc sinh nghi. Cô một tuần làm ca ngày, một tuần làm ca tối, tại sao Triệu Tĩnh toàn bận việc ngoài giờ vào tuần cô làm ca ngày, là quy luật gì đây? Chỗ cô làm và câu lạc bộ của anh rất gần nhau, cô ngờ rằng anh sợ cô bất chợt đột kích.

Cô ngồi trước máy tính, vừa lên mạng vừa ngẫm nghĩ: có nên đi xem thực ra anh đang làm gì? Nếu nhìn thấy thì mình sẽ thế nào? Cô không muốn làm ầm ĩ tại trận, thế thì chỉ có thể ngấm ngầm uất ức…

Cô không vào hộp thư, sợ lại nhìn thấy tấm ảnh cưới ma; cô mở game "Hôn lén nơi công sở" để chơi. Bỗng có tín hiệu tin nhắn máy di động, cô ngỡ là Triệu Tĩnh nhắn tin, cầm máy lên nhìn, thì ra là một tin nhắn thông thường. Khỏi cần nghĩ ngợi, cô mở xem luôn và choáng váng! Lại là tấm ảnh cưới ma! Cô xóa luôn. Tâm trạng cô bỗng u ám tột cùng.

Gã này là ai? Gã không chỉ biết email của cô mà còn biết số di động của cô nữa. Tại sao gã không ngớt gửi tấm ảnh khốn kiếp ấy cho cô? Lẽ nào có ẩn ý gì chăng? Cô thấy sợ. Lúc này cô rất mong Triệu Tĩnh ở bên mình. Lúc đầu cô trở thành bạn gái của anh cũng vì cơ bắp của người tập thể hình khiến cô có cảm giác an toàn.

Cô gọi điện cho Triệu Tĩnh, phải vài hồi chuông mới thấy anh nghe máy.

"Bao giờ thì anh về?"

Giọng Triệu Tĩnh rất khẽ: "Chưa họp xong. Cứ chờ anh. Cưng à!"

Kết thúc cuộc gọi, Thiêm Trúc nhìn xung quanh. Phòng này mới tân trang, sơn vôi rất sáng sủa, hai người chuẩn bị làm phòng tân hôn, đồ đạc cũng mới mua. Cô càng nhìn càng cảm thấy nơi này thật xa lạ và rất chống trải. Cô đứng lên mặc áo, khoác túi, lại đi đến câu lạc bộ Mu Us Desert.

Lúc này đã 10 giờ 30 phút tối. Vừa bước vào đại sảnh tầng một câu lạc bộ, cô đã nghe thấy ở phòng họp có tiếng ồn. Cô lặng lẽ bước đến, nhìn qua khe cửa, đúng là mọi người đang họp.

Cô ra khỏi câu lạc bộ, đi đi lại lại, chờ Triệu Tĩnh ra.

Hơn mười phút sau, tan họp, các nhân viên lục tục ra về. Triệu Tĩnh nhìn thấy Thiêm Trúc, anh hơi ngạc nhiên: "Sao em lại ở đây?"

"Em lại nhận được tấm ảnh cưới ma, sợ gần chết! Em không dám ngồi nhà một mình nên chạy đến đây…"

"Thế thì em đưa email của hắn vào diện thư rác đi."

"Lần này hắn gửi ảnh vào di động của em."

"Em đưa số máy của hắn vào danh sách chặn cuộc gọi."

"Không ăn thua đâu. Em cảm thấy có một đôi mắt ẩn nấp ngay trong nhà chúng ta…"

Triệu Tĩnh bỗng nghĩ ra điều gì đó, nói: "Em đưa anh số di động của hắn, anh sẽ gọi cho hắn."

"Em đã xóa mất rồi."

"Lần sau đừng xóa, anh sẽ hẹn hắn ra, nện cho hắn mọt trận."

"Anh chỉ biết đấm đá à? Nên nghĩ cách gì đó đi!"

“Thế thì… mai anh sẽ mua cho em sim mới, vứt sim cũ đi!”

Tối ngày 22 tháng 1, trời lại nổi gió to, câu lạc bộ của Triệu Tĩnh lại có cuộc họp, anh không thể về, nhà chỉ có một mình Khúc Thiêm Trúc. Chắc hôm nay sẽ không bị gửi ảnh cưới ma nữa. Cô đã làm động tác chặn email, di động cũng đã thay số mới, gã kia sẽ không thể bám riết cô nữa. Thiêm Trúc thấy nhẹ cả mình, cô dồn sức chú ý vào Triệu Tĩnh, liệu hôm nay anh có nói dối không?

Ngoài cửa có tiếng bước chân. Anh đã về? Cô lắng nghe, và bước xuống cầu thang thật nhẹ chân, rồi dừng lại trước cửa ra vào. Do dự. Người này là ai? Tim cô đập thình thịch.

Lúc này là 22 giờ 51 phút.

Ngoài cửa không có động tĩnh gì. Hình như người ấy đã biến mất. Thiêm Trúc rón rén bước đến cửa, nhìn qua mắt thần lắp ở cửa chống trộm. Đèn hành lang vẫn sáng, nhưng cô không nhìn thấy căn hộ đối diện, hình như giữa chừng bị cái gì đó chư khuất. Là cái gì nhỉ? Nó giống như hai cái răng nanh choãi ra hai bên! Cô biết đó không phải là răng nanh mà là một phần của vật gì đó, to bằng cái mắt thần, cái vật ấy quá lớn, nó đang từ trên cao từ từ hạ xuống dưới! Tiếp đó cô nhìn thấy một hình vẽ ba màu đen, trắng, hồng, và hai cái đuôi sam màu đỏ thắm, cuối cùng, cô bỗng nhìn thấy một cái mặt tô màu, một bông hoa đen!

Thiêm Trúc kêu lên và chạy ào vào phòng ngủ. Tấm ảnh cưới ma được đưa đến tận cửa nhà cô! Hai cái “răng nanh” thực ra là đôi bàn chân cô gái, hình vẽ đen trắng hồng là cái váy của cô ta, hai cái đuôi sam đỏ thắm là cái dải lụa buông trước ngực cô ta.

Ngoài cửa im lìm như cõi chết. Thiêm Trúc tì tay vào tường đi từng bước vào phòng khách, cô run rẩy cầm di động lên gọi cho Triệu Tĩnh. Anh lại tắt máy! Không biết trông cậy vào đâu nữa, cô nhìn chằm chằm vào cánh cửa chống trộm. Có ai đó bước vào tòa nhà này, mở cửa hành lang rất mạnh, sau đó rảo bước đi lên. Bước chân người ấy rất đường hoàng, chắc là một người sống ở chính tòa nhà này. Tiếng bước chân ngoài đó lại chậm rãi bước xuống. Thiêm Trúc đang mong người bước lên ấy là Triệu Tĩnh, nhưng người ấy vẫn tiếp tục đi xuống. Cô lại chờ đợi hồi lâu, không nghe thấy bước chân của ai ngoài kia nữa. Cô lại gọi cho Triệu Tĩnh, vẫn tắt máy. Lúc này là 23 giờ 06 phút.

Cô khoác túi lên vai, bước ra cửa, nhòm qua mắt thần nhìn ra bên ngoài. Lần này cô nhìn thấy cửa căn hộ đối diện. Cũng tức là, kẻ giơ tấm ảnh cưới ma cho cô xem đã đi khỏi đây. Thiêm Trúc bước ra, xuống cầu thang, định đi tìm Triệu Tĩnh.

Ra khỏi khu chung cư, Thiêm Trúc nhìn thấy góc đường có một người mù đeo kính râm, chống gậy trúc, đang đi ngược chiều gió trông rất chật vật. Ông ta mặc chiếc áo gió màu xanh, có vẻ phong phanh giữa trời gió lạnh.

Thiêm Trúc nhìn hai bên, không có chiếc tắc-xi nào, cô bồn chồn lo lắng. Khi người mù ấy đi qua trước mặt cô thì dừng lại, hình như cảm nhận được cô đang đứng đây. Rồi ông ta ngoảnh về phía cô, nói: “Cô ơi, cô đang chờ anh ấy à?” Giọng người mù nghe là lạ. Bản năng phụ nữ khiến Thiêm Trúc cảnh giác, cô im lặng. Người mù lại nói, có vẻ bí hiểm: “Ba chục năm sau soi gương, cô sẽ nhìn thấy Từ nương…” Thiêm Trúc ngớ ra, nghĩ bụng có lẽ ông ta là một người điên. Cô ngoảnh nhìn về phía cổng khu chung cư, có anh bảo vệ đang đứng ở đó nhìn về phía họ, cô thấy hơi yên tâm. Người mù không thấy cô nói gì, lắc đầu rồi tiếp tục bước đi ngược chiều gió, Thiêm Trúc lại đứng chờ xe tắc-xi. Vẫn không có. Cô gọi điện cho Triệu Tĩnh, anh vẫn tắt máy, cô cất di động đi rồi ngoảnh nhìn người mù. Ông ta đã đi xa… và, đúng lúc này cô bất chợt nhận ra một điều: câu nói cuối cùng của người mù đầy ẩn ý. Soi gương! Ám chỉ Triệu Tĩnh[1] hay sao? Ông ta còn nói đến Từ nương, *Từ nương* còn là đại từ chỉ *bà già*. Phải chăng ý ông ta là, tối nay Triệu Tĩnh sẽ dan díu với một bà đứng tuổi? Tuy nhiên, bản thân câu nói này cũng có logic của nó: ba chục năm nữa soi gương, thì cô đã là một bà già…

[1] Từ soi gương và Triệu Tĩnh đồng âm.

Một chiếc tắc-xi chạy qua, Thiêm Trúc giơ tay vẫn, xe không bật đèn hiệu "xe đang trống", nhưng nó vẫn dừng lại bên cô. Rồi Triệu Tĩnh chui ra, anh nói: "Thiêm Trúc, em đứng đây làm gì?"

Cô nói: "Em đang định đi tìm anh." Triệu Tĩnh bước lại thân mật choàng vai cô: "Vài sếp ham rượu, chuyện mãi không dứt, mệt mỏi quá. Nào, ta về thôi!"

Thiêm Trúc không ngửi thấy mùi rượu, mà chỉ thấy mùi nước hoa Chanel rất đậm.

Cô không "truy kích", cũng không nhắc đến tấm ảnh cưới ma, cô đã quyết định từ nay một mình cô sẽ đối phó tất cả mọi chuyện. Gió càng mạnh hơn, cô làm như không có chuyện gì xảy ra, nó: "Anh phải mặc áo len vào!" Triệu Tĩnh nói: "Anh vâm như thế này, dù nhảy xuống hố băng bơi lặn cũng không sao hết! Em ạ, hôm nay lãnh đạo biểu dương anh vì tháng này khách hàng phản ánh về anh rất tốt…"

Thiêm Trúc không bận tâm, việc duy nhất khiến cô nghĩ đến là… tối nay cô vừa gặp một vị thần nhân.

Chương 40: 142857 cao siêu khó lường

Kể từ sau đó, hàng ngày tan tầm trở về nhà, cô đều đi dạo một lượt quanh khu chung cư, cô rất mong lại chạm trán người mù kia. Nhưng mấy ngày trôi qua, cô không gặp ông ta. Có lẽ ông ta ở rất xa, hôm đó gió to, ông ta chỉ ngẫu nhiên đi qua khu vực này. Cô vừa hối hận vì lúc đó mình cảnh giác quá mức, đến nỗi gặp thần nhân mà lại bỏ qua.

Chiều nay, Khúc Thiêm Trúc và Hảo Thiên Trúc cùng đi ra phố, họ chia tay lúc sẩm tối. Khúc Thiêm Trúc đến ga tàu điện ngầm để lên tàu về nhà. Trên hành lang của nhà ga, cô nhìn thấy một người đeo kính râm, mặc áo gió màu xanh, bên cạnh dựng cây gậy trúc treo lá cờ, bên trên viết hàng chữ, *chúng ta mới chỉ hiểu một nửa thế giới.* Chính là người mù mà cô đang cần tìm!

Cô vội bước đến nói: "Chào tiên sinh!"

Người mù ngoảnh mặt sang, nói: "Cô định hỏi gì à?"

Khúc Thiêm Trúc nghĩ ngợi, rồi nói: "Tôi và bạn trai sắp kết hôn, tôi muốn biết liệu chúng tôi có chung sống đến già không?"

Khác với các thầy bói khác, ông ta không hỏi giờ ngày tháng năm sinh, rồi lắc đầu luôn.

Khúc Thiêm Trúc hơi nản: "Tức là chúng tôi nhất định sẽ ly hôn?"

Không ngờ người mù lại lắc đầu. Thiêm Trúc không hiểu, không ly hôn, tại sao không thể chung sống đến già? Cô

ngẫm nghĩ… và chợt hiểu ra: lẽ nào cô và Triệu Tĩnh đều chết trẻ?

Cô bỗng nghĩ đến tấm ảnh cưới ma đã mấy lần xuất hiện. Đó không phải là lời tiên tri hay sao?

Cô thăm dò: "Tiên sinh ạ, có phải một trong hai người chúng tôi sẽ chết trẻ không?"

Người mù: "Tôi không thể nói."

Thiêm Trúc cảm thấy bế tắc, nói: "Tôi xin ông nói rõ hơn?"

Người mù lần túi áo lấy ra một tờ giấy trắng đưa cho Thiêm Trúc: "Đáp án ở dây, hãy chịu khó nghĩ đi." Rồi ông ta cất lá cờ, không đòi tiền xem bói, cầm cây gậy dò dẫm bước đi.

Thiêm Trúc nhìn tờ giấy, không thấy gì, nhưng cô nhanh chóng nhận ra trong đó có những dấu tròn lồi lên. Cô có người quen làm về mát-xa người mù, cô hiểu ngay đây là chữ nổi.

Rồi cô nhờ người phiên dịch hộ, đó chính ta tên của một thị trấn nhưng chưa rõ chữ Hán cụ thể là gì.

Khúc Thiêm Trúc chỉ đơn giản nghĩ rằng thị trấn đó ở đâu đây quanh Bắc Kinh, cô hỏi han tìm hiểu nhưng không ai biết. Thị trấn này ở đâu? Đành tìm người mù ấy để hỏi vậy.

Tối hôm đó lại có gió to, Triệu Tĩnh nhắn tin nói anh phải họp, không về ăn cơm. Sao huấn luyện viên thể hình hay phải họp thế? Chắc anh ta lại đi vụng trộm. Thiêm Trúc nghĩ bụng. Nỗi oán hận kìm nén bấy lâu lại rục rịch trỗi dậy.

Cô ăn uống qua loa, sau đó bật máy tính, tìm nghe ca khúc. Cô nằm trên đi văng. Ca sĩ đang hát:

Mẹ tôi đã ưng bộ áo cưới màu đỏ của tôi

Đừng bắt tôi ra đi quá sớm

Mẹ tôi đã ưng bộ áo cưới màu đỏ của tôi

Đừng bắt tôi ra đi quá sớm... à á a…

Áo cưới màu đỏ, thuốc độc màu trắng

Mong sao cô gái mà anh chăm sóc,

Sẽ chảy máu không ngừng…

Đêm xuân nồng nàn, đâu phải lỗi của em

Mong sao cô gái của anh tan nát

Đêm xuân nồng nàn, đâu phải lỗi của em.

Gió xua mây đi hết, bầu trời chỉ còn vầng trăng sáng đang bình thản lặng lẽ nhìn xuống cõi nhân gian. Khúc Thiêm Trúc lại nghĩ đến người mù. Lần trước cô gặp ông ta vào ngày trời nổi gió, liệu hôm nay ông ta có đi qua bên ngoài khu chung cư không nhỉ? Nghĩ ngợi miên man… rồi cô đứng lên, nhét tờ giấy kia vào túi xách, ra cửa.

Cô mong lại chạm trán người mù. Quả nhiên, ông ta xuất hiện, cô bỗng thấy sợ. Ngẫu nhiên thật kỳ lạ! Ông ta đang chống gậy trúc đi ngược chiều gió, trông thật vất vả. Chẳng khác gì một người đang cố mở lại đoạn băng hình đã cũ kỹ.

Khúc Thiêm Trúc ngây người nhìn. Ông ta từ từ bước đến trước mặt cô nhưng không có ý dừng lại, tiếp tục bước đến trước mặt cô nhưng không có ý dừng lại, tiếp tục bước đi. Cô gọi to: "Tiên sinh!" Ông ta dừng bước.

Khúc Thiêm Trúc nói luôn: "Lần trước tôi gặp ông ở đây…"

Người mù nói: "Ừ! Nhà tôi ở phố Cảnh Thái."

Không xa phía trước là phố Cảnh Thái.

Khúc Thiêm Trúc hiểu ra ngay.

"Ông còn nhớ tôi không? Cách đây ba hôm ở bến tàu, ông đã xem bói cho tôi."

"Tôi có nhớ giọng cô."

"Ông đưa tôi mảnh giấy, tôi biết đó là chữ nổi, là địa danh gì đó nhưng không rõ là ở đâu."

Người mù ngoảnh mặt về phía trước, im lặng một lúc rồi nói: "Tôi có thể tiết lộ một chút bí mật, nhưng cô phải trả thù lao."

"Được! Ông đòi bao nhiêu?"

"Một ngàn."

Thế mới biết Hồ Tiểu Quân tiêu pha rất bạo tay. Nếu chỉ là vài chục đồng thì Thiêm Trúc khỏi cần nghĩ ngợi, nhưng đây là một ngàn, xấp xỉ một tháng lương của cô! Cô chỉ muốn biết cuộc hôn nhân của cô có bền vững không, mà những bằng ấy tiền?

Còn về chuyện một trong hai người có ai chết non không, thì cũng chẳng có lý do gì để tin, vì chính ông ta ngầm ám chỉ, khẩu cứ vô bằng. Cho đến bây giờ, chứng cứ duy nhất chính là tấm ảnh cưới ma, ai biết được có phải là ngẫu nhiên hay không…

Cô ngờ ông mù này là kẻ lừa đảo.

Ông ta nói: "Cả nhà 11 người đang chờ tôi về ăn cơm. Nếu cô không cho tiền thì cho tôi đồ ăn cũng được."

Thiêm Trúc ngạc nhiên: “Đồ ăn gì?”

Người mù nói: “Cho tôi một bao gạo.”

Yêu cầu này kể cũng lạ, thời nay ai chẳng thích thanh toán bằng tiền, mấy ai cần gạo! Thiêm Trúc lập tức khẳng định ông ta là kẻ lừa đảo. Cô nói: “Nhà tôi không nấu cơm ở nhà, tôi đưa ông số tiền của hai bao gạo vậy.”

Người mù: "Cô là người rất thực tế, vậy tôi sẽ cho cô biết tất cả."

Thiêm Trúc không ngờ một lúc nữa ông ta sẽ dẫn dắt cô đi sâu hơn, đến nỗi cô rất muốn nhìn đôi mắt ông ta sau cặp kính râm.

Ông ta ngoảnh mặt về hướng tây nam, chậm rãi nói: "Đó là một nơi cực kỳ bí hiểm, thuộc địa phận Đồng Hoảng tỉnh Quý Châu, là thị trấn Đa Minh."

Thị trấn Đa Minh?

Cô hỏi vặn lại: "Tại sao ông biết cái nơi ấy?"

"Tôi từ đó đến đây mà!"

"Đã bao lâu rồi ông chưa về đó?"

"Bốn năm rồi."

Ông ta bốn năm nay chưa về. Bạn đọc đã biết câu chuyện là gì, nhưng Khúc Thiêm Trúc thì không biết, cô chỉ hỏi: "Thế à?"

Người mù lại hỏi một câu khiến cô rất kinh ngạc: "Cô biết tấm ảnh cưới ma chứ?"

"Có biết…"

"Tấm ảnh đó xuất xứ từ Đa Minh."

Thiêm Trúc nhận ra hình như có nhiều sự việc mơ hồ liên quan với nhau.

Người mù nói: "Bước đầu, cô đã biết địa danh ấy, bây giờ tôi nói thêm. Nếu nối liền các ký hiệu chữ nổi với nhau thì sẽ được bản đồ tuyến đường từ Bắc Kinh đến Đa Minh. Về nhà thử làm xem!"

Thiêm Trúc rất tò mò. Có đúng thế không?

Người mù nói tiếp: "Tôi sẽ cho cô biết một bí mật sâu hơn nữa: nếu cô muốn biết cô và chồng cô ai chết trước, thì cô phải dẫn anh ta đến thị trấn Đa Minh, tìm đến địa điểm gốc đã chụp ảnh đám cưới ma kia rồi chụp một kiểu ảnh; ảnh đó sẽ có một người nhắm mắt và một người mở mắt; người mở mắt sẽ chết trước. Tuy nhiên, phải chụp đúng vào ngày chủ nhật."

"Tại sao phải thế?"

"Lát nữa tôi sẽ cho cô biết. Bây giờ tôi nói thêm một chi tiết. Thị trấn Đa Minh là nơi âm dương tiếp giáp, tên của nó chứa đựng những điều cao thâm: chữ Đa tách ra được hai chữ tịch, tịch nghĩa là cuối ngày cuối tháng cuối năm cuối cuộc đời, lúc đó cũng là lúc âm dương tiếp nối; chữ Minh gồm hai chữ nhật, nguyệt ghép lại, cũng tức là nửa âm nửa

dương.[1]”

[1] Gọi chung là cách chiết tự chữ Hán, để suy luận theo một ý chủ quan nào đó. Những suy luận này không nhất thiết phù hợp với lý thuyết văn tự học (chữ Hán)

Thiêm Trúc cho rằng ông ta giải thích rất có lý.

Người mù: “Tôi có thể cho cô biết thêm rằng: trong tám ảnh cưới ma ấy ẩn chứa một nhóm chữ số hết sức kỳ quái. Cô học toán có khá không?”

“Kém ạ…”

“Không sao. Trong ảnh đó có một người chết, đúng không? Ta đã có số một. Hai người kết hôn chứ gì? Ta có số hai. Cô dâu chú rể thật và cô dâu chú rể bị thu vào trong ống kính, cộng lại là bốn, ta có số bốn. Cộng với một người chụp ảnh cho họ nữa, ta có số năm. Trong tấm ảnh, sau lưng cô dâu chủ rể treo tấm gương hình chữ nhật, tức là có thêm đôi vợ chồng trong gương nữa; cộng lại sẽ là tám người, đúng chưa? Ta lại có số tám…”

Khúc Thiêm Trúc nghe ù cả tai, đứng nghệt ra.

Người mù: “Nhóm chữ số đó là 142857.”

“Là ý gì ạ?”

Người mù: “Người ta đã vẽ kinh tuyến vĩ tuyến cho trái đất, vì thế bất cứ nơi nào cũng có tọa độ. Đó chỉ là tọa độ của không gian ba chiều. Nhưng không gian đa chiều trong hệ thống âm dương, thì tọa độ của thị trấn Đa Minh là 142/857. Vừa rồi tôi đã cho cô biết năm điều bí mật, thì đây là điều bí mật thứ sáu.”

Khúc Thiêm Trúc thầm nghĩ một vấn đề khác, trong không gian đa chiều của hệ thống âm dương, thì tọa độ của nhà cô là bao nhiêu.

Người mù lại nói: “Bây giờ tôi cho cô biết điều bí mật thứ bảy. Cô có đem tờ giấy kia đi không?”

Cô nói ngay: “Có!” Rồi cô lấy tờ giấy ra.

Người mù: “Nếu coi nó là bản đồ tuyến đường sắt, thì thị trấn Đa Minh không tồn tại nữa. Cô hãy nhìn vào những chỗ lõm.”

Khúc Thiêm Trúc giơ tờ giấy dưới ánh đèn đường, nhìn kỹ.

Người mù: “Cô coi mỗi chữ số là một đơn nguyên, cô đếm các chấm lõm xuống, tiến bốn lui một, tiến bốn lui một, tiến bốn lui một, cuối cùng ta được số 27. Tổng sáu chữ số 142857 là bao nhiêu? 27!”

Thiêm Trúc trầm trồ, quả là tinh vi!

Ông ta nói tiếp: “Bây giờ cho cô biết điều bí mật thứ tám: dù xuất phát từ thành phố nào đi đến thị trấn Đa Minh nhưng chúng ta đã biết nó cách Đồng Hoảng 14 km. Tôi ví dụ: từ Tuân Nghĩa đến Đồng Hoảng 271 km, cộng 14 được 285 km; từ Vũ Hán đến Đồng Hoảng 843 km, cộng 14 được 857 km, từ Bắc Kinh đến Đồng Hoảng 1414 km cộng 14 được 1428 km, ví dụ khác từ Thẩm Dương đến Đồng Hoảng 2843 km, cộng 14 được 2857 km… cô xem, từ bất cứ đâu đi đến Đa Minh cũng không nằm ngoài con số vừa nói.”

Thiêm Trúc đã hoàn toàn bị người mù thuyết phục, nói cách khác, cô hoàn toàn bị thuyết phục bởi các điều bí mật mà người mù chỉ ra. Cô thậm chí cảm thấy không nên đưa ông ta số tiền tương đương hai bao gạo.

Ông ta bổ sung: “Về nhà, cô có thể lên mạng tra, từ Cáp Nhĩ Tân, Tề Tề Cáp Nhĩ, Trường Xuân, Tứ Bình, Đại Liên, Yên Sơn, Thạch Gia Trang, Thượng Hải, Đường Sơn, Bắc Kinh, Thiên Tân, Trịnh Châu, Lạc Dương, Tế Nam, Thanh Đảo, Tô Châu, Hàng Châu, Tây An, U Lu Mu Chi, Thành Đô, Côn Minh, Khúc Tĩnh… hoặc từ bất kỳ thành phố nào của Trung Quốc đến thị trấn Đa Minh, tất cả đều nằm trong dãy số ấy.”

Tại sao ông ta có thể kể ra lắm tên thành phố như thế?

Vì ông ta phiêu bạt bốn phương nên đã đi qua rất nhiều nơi? Cô có cảm giác như ông ta đọc thuộc lòng, giọng nói hơi cứng nhắc, hình như có thứ gì đó thoát khỏi người ông ta, bay lên vũ trụ, giống như ngồi từ vệ tinh nhìn xuống trái đất, các thành phố lớn nhỏ đều nằm trong tầm mắt.

Ông ta lại nói: “Tôi cho cô biết bí mật thứ chín. Đem con số này lần lượt nhân với 1 cho đến 6, vẫn cho ta kết quả chỉ gồm các chữ số đó, tất nhiên vị trí chữ số bị xáo trộn. Đây nhé:

142857x1=142857, 142857x2=285714

142857x3=428571, 142857x4=571428

142857x5=714285, 142857x6=857142

Chẳng rõ gió đã ngừng thổi từ lúc nào, hình như cả thế giới đang im lặng lắng nghe người mù này nói.

Vũ trụ xa xôi, thẳm sâu vô tận khiến người ta tuyệt vọng.

Người mù nói tiếp: “Tại sao chỉ có thể chụp ảnh ở đó vào ngày Chủ nhật? Đây là điều bí mật thứ mười. Dù nhân 142857 với bất cứ số nào từ một đến sáu mà vẫn ra kết quả gồm ngần này chữ số; giống như chúng ta không thể thoát khỏi thế giới phàm trần, tất cả đều rất cứng nhắc, lặp lại, rất vật chất, rất thực tế, như cái chổi vĩnh viễn không thể bay lên. Cho nên, sáu ngày trong tuần cô không thể đến đó được đáp án của số phận. Nhưng Chủ nhật thì khác, cô thử nhân con số này với bảy mà xem, kết quả sẽ khiến cô rất kinh ngạc…”

Khúc Thiêm Trúc rất căng thăng: “Kết quả là bao nhiêu?”

Người mù: “999999!”

142857x7 mà được kết quả như thế ư?

Ông ta nói tiếp: "999999 là số gì? Cũng giống như chữ tịch, ngụ ý cuối cùng; nó là số chót[2]. Nó là chữ số gần ranh giới âm dương… Tôi chỉ có thể nói với cô những điều kể trên, chúc cô may mắn."

[2] Số chót thường được gọi là số dương lớn nhất, số 9 là số dương cùng(tận cùng của số dương, theo quan niệm của lý số Trung Hoa cổ đại).

Nói rồi người mù bước đi.

Khúc Thiêm Trúc vội lấy tiền trong túi ra: "Ông chờ một chút, tôi xin gửi thù lao."

Không ngờ ông ta đi thẳng, chỉ nói: "Nếu có ngày tôi lại cho cô biết thêm đôi điều bí mật, thì cô đưa tôi tiền cũng được."

Cô nhìn theo bóng ông ta đi xa dần, có cảm giác ông là người do trời phái xuống để chỉ dẫn cho cô ra khỏi bến mê.

Chương 41: Viễn du miền Tây Nam

Cô phải đi thị Trấn Đa Minh.

Việc này cô không cần bàn với Triệu Tĩnh.

Ngày 26 tháng 11, thứ Sáu, Triệu Tĩnh vẫn đi làm bình thường, hết giờ làm, anh đi xe đạp đến khách sạn Tây Sơn đón Thiêm Trúc, cả hai cùng về nhà, Thiêm Trúc ngồi phía sau, nói: "Ngày mai anh đi với em."

"Sáng mai anh phải đi làm."

"Chiều, đi tàu hỏa."

"Thế thì được. Đi đâu?"

"Đồng Hoảng, ở địa phận Quý Châu."

"Quý Châu? Xa quá!"

"Gần đây tâm trạng em nặng nề, muốn đi thư giãn một chút."

"Hôm nào sẽ về?"

"Cũng chưa biết được. Chắc chắn thứ hai chưa thể về, cho nên sẽ gọi điện xin phép nghỉ làm."

“Được!”

Sáng hôm sau Khúc Thiêm Trúc ra ga mua hai vé tàu, rồi quay về nhà thu xếp hành lý. Buổi chiều, cô xách túi du lịch, ra khỏi nhà, sau này công an điều tra thấy đúng là như thế. Cô ra cổng khu chung cư, vẫy tắc xi, đi đến câu lạc bộ thể hình, đón Triệu Tĩnh cùng đi ra ga.

Nhà ga rất đông người qua lại, camera ở khắp nơi ghi lại mọi chuyển động. Có người hấp tấp bước đi, có người ngơ ngác ngó nhìn, có người ngồi trên va ly nhắm mắt tĩnh tâm, có người nghe di động cười ha hả…

Thiêm Trúc không ngờ sau này đoạn băng quay cô và Triệu Tĩnh được công an xem đi xem lại vô số lần.

Họ lên chuyến tàu số 1655 đi Quý Châu, tàu khởi hành lên đường thuận lợi.

Hai chỗ ngồi ghế mềm, Triệu Tĩnh ngồi sát cửa sổ, Khúc Thiêm Trúc nói hết với anh mục đích thật sự của chuyến đi, Triệu Tĩnh nghe rất chăm chú.

Cuối cùng cô hỏi: “Anh có tin em không?”

Triệu Tĩnh trả lời: “Tin!”

Thiêm Trúc hỏi: “Ảnh chụp xong, anh mong sẽ thấy ai mở mắt?”

Triệu Tĩnh phải hơi suy nghĩ một chút. “Người mở mắt sẽ chết trước hay người nhắm mắt sẽ chết trước?”

Thiêm Trúc ngán ngẩm vỗ trán: “Người mở mắt chết trước.”

Triệu Tĩnh hí hửng cười: “Thế thì… anh muốn anh mở mắt.”

Khúc Thiêm Trúc ngạc nhiên: “Tại sao?”

“Sức vóc của anh sống 100 tuổi vô tư! Nếu em chết sau anh, em có thể sống đến 120 tuổi. Ha ha…”

“Em sẵn sàng lấy 100 năm để đổi 10 năm tuổi trẻ.”

“Được thế thì còn gì bằng!”

“Em và anh không có tiếng nói chung.”

Đến nơi, hai người ăn cơm hộp, trời dần tối. Triệu Tĩnh cầm di động, lên mạng đọc truyện hài, Thiêm Trúc thẫn thờ nhìn ra cửa sổ, Triệu Tĩnh thỉnh thoảng lại phì cười.

Lát sau, anh nói: “Em nghe một truyện hài hước nhé?”Anh đọc trên di động: “Tiểu Minh ngồi nhà chơi dương cầm, một đồng nghiệp của cha cậu là chú Trương đến thăm cha cậu có chút việc. Thấy có khách đến, Tiểu Minh càng chơi đàn say sưa hơn. Chú Trương nói: cháu có thể lên tivi thì… Tiểu Minh nghe vậy rất hãnh diện. Chưa kịp nói gì thì chú

Trương lại nói: nếu cháu lên thì chú sẽ tắt tivi luôn… ha ha ha…"

Anh cười vang khiến mấy hành khách ngồi gần giật mình. Mấy người này nói tiếng Quảng, hơi lạc lõng trong toa, đang nói tiếng địa phương lạ hoắc, chẳng rõ họ đi Quý Châu làm gì.

Thiêm Trúc lặng lẽ nhìn Triệu Tĩnh, nói: "Tiểu Minh, anh cho rằng chuyện ấy rất đáng buồn cười à?"

Triệu Tĩnh ngạc nhiên: "Sao em lại gọi anh là Tiểu Minh? Và chuyện ấy không buồn cười hay sao?"

Thiêm Trúc ghé sát tai anh khẽ nói: "Chả buồn cười chút nào!"

Triệu Tĩnh cười hì hì: "Cách hài hước của em và của anh không giống nhau."

Thiêm Trúc cũng cười: "Miễn giải thích."

Triệu Tĩnh tiếp tục nhâm nhi truyện vui. Thiêm Trúc lại thẫn thờ nhìn ra ngoài. Trời đã tối hẳn, trong toa dần yên tĩnh, tiếng bánh xe lăn trên đường sắt lạch xạch nghe càng rõ hơn. Những người quen nhau thì trò truyện bằng tiếng địa phương, những người khác thì ngủ gà ngủ gật. Cuối cùng, Triệu Tĩnh cất di động đi, nói: "Anh đi ngủ đây! Cần gì cứ gọi anh."

Thiêm Trúc trả lời: "Ngủ đi."

Triệu Tĩnh lấy khăn che mặt, ngả đầu trên ghế. Thiêm Trúc lẩm nhẩm đếm 1, 2, 3, 4, 5, 6,… chưa đếm đến 30 thì anh đã ngáy khò khò. Anh chàng này ăn khỏe, ngủ khỏe, rất vô tư.

Cô tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ. Màn đêm sâu thẳm không một ánh đèn. Chuyến tàu 1655 đang chạy trên tuyến đường do các chỗ nối kia tạo thành. Nó hướng về địa điểm đã chụp tấm ảnh cưới ma, chạy đến tọa độ bí hiểm trong không gian đa chiều, chạy đến nơi âm dương tiếp giáp… Cô bỗng thấy rất hoảng sợ, bất an. Lần đầu tiên cô nhận ra rằng anh chàng Triệu Tĩnh cơ bắp cuồn cuộn này không hề đem lại cho cô cảm giác an toàn.

Cuối buổi chiều ngày hôm sau, 28 tháng 11, hai người đã đến Đồng Hoảng xa xôi.

Triệu Tĩnh vẫn che khăn trên mặt, ngủ rất say, Thiêm Trúc phải lay mãi anh mới tỉnh dậy: "Đến nơi rồi anh ơi."

Anh mơ màng ngồi thẳng lên, rồi vội vàng thu xếp hành lý…

Về sau công an mấy lần đi tìm đến tận Quý Dương, nhưng họ không thể biết đôi trai gái này đã xuống ga Đồng Hoảng.

Triệu Tĩnh đi trước, Thiêm Trúc đi sau, cả hai ra khỏi nhà ga. Đồng Hoảng không có nhà cao tầng, mặt trời chiều treo nơi chân trời, rõ nét như bức tranh cắt giấy. Bãi rộng trước cửa ga có vài tiệm ăn, khói bốc lên nghi ngút. Người đi trên phố thưa thớt, nét mặt thân thiện, da hơi sẫm đỏ. Thị trấn nhỏ vào lúc hoàng hôn mang một không khí riêng rất đặc trưng.

Một phụ nữ đang bước đến, Thiêm Trúc hỏi: "Bác ơi, bến ô tô ở chỗ nào ạ?"

Bà ta nói tiếng địa phương: "Cô định đi đâu?"

"Thị trấn Đa Minh."

"Tôi không biết."

"Dạ… cám ơn…"

Hệt như Hồ Tiểu Quân, cô ra hỏi các anh lái xe. Họ cũng không biết Đa Minh ở đâu.

Gay thật, bỗng có một anh lái xe chủ động bước đến, anh ta, tuổi ngoài 30, mặc áo jacket màu đồng, để ria mép, trán có vết thẹo.

"Hai người định đi đâu?"

"Thị trấn Đa Minh."

"Tôi sẽ chở hai người đi."

Cô mừng rỡ: "Hết bao nhiêu?"

"Tám chục."

Cô thoáng nghĩ ngợi rồi nói: "Được."

Hai người chui vào xe. Hôm nay không sương mù, bên ngoài đang sáng sủa, vào xe rồi lại thấy tối âm u. Không sao, họ chẳng bận tâm. Chiếc xe nhanh chóng ra khỏi Đồng Hoảng rồi đi lên một con đường hẹp.

Thiêm Trúc gợi chuyện với anh lái xe: "Anh ơi, có phải thị trấn Đa Minh là nơi làm đám cưới ma không?"

"Đó là chuyện từ thời nảo thời nào rồi!"

"Căn nhà làm đám cưới ma, có còn không?"

"Phá rồi, và đã xây dựng khách sạn."

"Khách sạn đó tên là gì?"

"Ở Đa Minh chỉ có một khách sạn."

Xe đi đến một ngã ba, nhìn thấy phía trước có nhà cửa. Vậy là đã đến thị trấn Đa Minh.

Triệu Tĩnh nhìn lên phía trước, hỏi: “Đó là gì?”

Người lái xe hỏi lại: “Gì cơ?”

Triệu Tĩnh thắc mắc: “Trông rất giống bia mộ...”

Người lái xe trả lời: “Tập quán địa phương ở đây là ai qua đời đều chôn ở quanh thị trấn. Đời này sang đời khác đều như thế, bia mộ ngày càng nhiều.”

Thiêm Trúc bỗng thấy khó chịu. Cô chưa nhìn rõ ràng mọi thứ xe đã chạy vào trong thị trấn.

Bên đường có tấm biển màu xanh, ghi mã vùng bưu chính của địa phương là 142857.

Chương 42: Đêm dài

Cô và Triệu Tĩnh xuống xe, anh trả tiền xe. Chiếc tắc xi quay đầu rồi phóng đi.

Thiêm Trúc và Triệu Tĩnh vừa lững thững đi vừa ngắm phố xá. Đúng như người mù nói, bây giờ là “cuối ngày” tranh tối tranh sáng. Thiêm Trúc cảm thấy bầu không khí âm dương pha trộn, dăm ba người đi lại trên đường, cô ngờ họ là người nửa sống nửa chết.

Một bà già đẩy chiếc xe nôi từ từ bước lại, khi bà đi đến trước mặt Khúc Thiêm Trúc thì cô hỏi: “Phiền bà chỉ giúp khách sạn ở đâu ạ?”

Bà ta chỉ sang bên: “Phía sau bưu điện.”

“Cám ơn bà.”

Cả hai đi vòng qua bưu điện, quả nhiên nhìn thấy một khách sạn hai tầng. Đây là địa điểm cũ, đã từng chụp ảnh đám cưới ma. Họ bước vào, đến quầy lễ tân. Hai cô gái mỉm cười, có vẻ như họ đang chờ họ.

Triệu Tĩnh hỏi: “Có phòng dành cho vợ chồng không?”

Cô gái cao hơn đáp: “Xin lỗi, khách sạn chúng tôi chỉ bố trí phòng có hai giường đơn.”

Triệu Tĩnh nhìn Thiêm Trúc. Cô nói: “Cũng được.”

Cả hai bước trên thảm đỏ sẫm, rồi tìm đến phòng 109. Bước vào, họ nhìn thấy hai cái giường, hai tivi, hai toilet, hai tủ áo.

Thiêm Trúc rất vui, nhưng cô không thích cái giường của khách sạn này. Trông rất khó chịu, có vẻ như giường bệnh viện, hoặc giường có xe đẩy để chở tử thi.

Tính cô hay sốt ruột, nên cô mở sắc lấy máy ảnh ra, nói: "Triệu Tĩnh, anh lại đây, ta thử luôn."

Triệu Tĩnh nói: "Em vào rửa mặt đi đã."

Nghe câu này, Khúc Thiêm Trúc cảm thấy chẳng lành, nhưng không lý giải được tại sao mình lại có cảm nhận ấy: "Rửa mặt cái gì? Đâu phải là chụp ảnh cưới?"

Triệu Tĩnh: "Thế thì anh rửa mặt vậy." Rồi anh bước vào toilet.

Thiêm Trúc chờ một lúc, rồi Triệu Tĩnh cũng bước ra. Anh không chỉ rửa mặt mà còn chải đầu phẳng phiu nữa.

Thiêm Trúc để chế độ chụp tự động, rồi đặt máy ảnh lên nóc tivi, sau đó cô đứng giữa hai cái giường. Triệu Tĩnh đứng bên cạnh, cả hai nhìn vào ống kính.

Hôm nay là Chủ nhật.

142857 x 7 = 999999

Thiêm Trúc đang tự nhủ: thả lỏng, thả lỏng, thư giãn, chớp mắt bình thường… nhưng hai mí mắt cô càng lúc càng không tự nhiên.

"Tách!"

Máy đã chụp họ.

Thiêm Trúc từ từ bước lại cầm máy ảnh lên, rồi bấm nút ảnh ra xem. Cô ngớ ra: Cả hai đều mở mắt! Triệu Tĩnh cũng xem ngay, anh ngờ ngợ: "Thế này… là sao?"

Thiêm Trúc lại bố trí chụp tự động rồi đặt máy ảnh lên nóc tivi. "Chụp lại!"

Cả hai lại đứng giữa hai cái giường.

Trong ba giây này, Thiêm Trúc chỉ chăm chú làm có một việc là liên tục chớp mắt. cô không vì muốn thay đổi số phận, chỉ là vì cô không phục, cô đã đi xa cả ngàn cây số đến đây, cô muốn thử xem ảnh lần này cô có còn mở mắt nữa không.

"Tách." ảnh đã chụp.

Thiêm Trúc lại cầm máy lên và bấm ảnh ra xem, ngạc nhiên, lần này cô nhắm mắt.

Triệu Tĩnh cũng ghé xem, miệng anh há hốc: "Em sẽ… trước à?"

Nhưng anh nhớ nhầm, anh tưởng rằng nhắm mắt sẽ chết trước. Thiêm Trúc không đính chính. Lòng cô bỗng rối bời.

Đã có đáp án. Người mù nói cô và Triệu Tĩnh sẽ không ly hôn nhưng cũng không bên nhau đến già, tức là chỉ có một khả năng một trong hai người chết trước. Bây giờ xem ra người ấy là Triệu Tĩnh. Mọi chi tiết ngẫu nhiên đều là điều kiện tất yếu của kết quả này, gồm: sự xuất hiện của người mù, chuyến đi xa đến đây để tìm đáp án, cô tức giận vì chưa thấy đáp án, cô liên tục chớp mắt khi chụp ảnh lần hai… rồi đáp án hiện ra ở tấm ảnh thứ hai này.

Đó là số phận.

Ta tưởng rằng ta sắp đặt, thực ra là số phận đã an bài. Có phải thế không? Thiêm Trúc lại nghĩ ngợi, Triệu Tĩnh sẽ chết như thế nào? Bị giết, bị HIV, bị ngộ độc, tai nạn giao thông, hay chết đuối?

Triệu Tĩnh bất chợt nhớ ra, anh khẽ nói: "À, không phải em mà là anh chết trước."

Thiêm Trúc nhìn anh, tóc anh còn lấm tấm vài giọt nước. Cô bỗng thấy nặng nề. Tại sao lúc nãy anh ấy lại rửa mặt chải đầu? Thật đáng buồn. "Anh đừng nghĩ ngợi gì. Đây chỉ là chuyện vớ vẩn."

Triệu Tĩnh nhìn cô, rồi cân nhắc hỏi: "Em mới là người không mở mắt kia mà?"

"Chụp lần thứ hai, em cố ý chớp mắt liên tục."

"Thật à?"

Thiêm Trúc hôn anh, rồi nói: "Nào, chúng ta đi ăn chút gì đó, coi như đến đây du lịch."

Vẻ mặt Triệu Tĩnh vẫn hơi nặng nề: "Ừ, nhưng …anh chẳng thiết ăn…"

Thiêm Trúc vuốt nhẹ lên mặt anh: "Gan của anh sao nhỏ thế?"

Cả hai ra khỏi khách sạn, đi dạo thị trấn một lượt, trời vừa tối thì quay lại. Lúc này bên ngoài tường khách sạn đã bật đèn đỏ thẫm, trông nhức nhối như đất trời sắp bị sụp đổ. Cả tòa nhà đỏ hồng. Hình ảnh này in đậm trong đầu Thiêm Trúc.

Về phòng, cô vào toilet rửa mặt. Triệu Tĩnh vẫn rầu rầu kém vui, anh cởi quần áo rồi lên giường nằm, bật tivi trước mặt lặng lẽ xem.

Thiêm Trúc vừa đánh răng vừa nghĩ ngợi. Nếu Triệu Tĩnh chết trước cô, thì liệu còn bao lâu nữa? 14 năm? 2 năm? 8 tháng? 5 tháng? Hay là một tuần? Anh bị chồng của người đàn bà sồn sồn kia đánh chết? Khách của anh đều là vợ của những người giàu có, biết đâu khi hay chuyện vợ mình và Triệu Tĩnh dan díu, họ sẽ thuê sát thủ trừ khử anh, rồi xả thành mấy mảnh ném xuống sông…

Mọi ngày Triệu Tĩnh luôn nóng bỏng ham muốn, hôm nay thì khác: khi Thiêm Trúc ra khỏi toilet bước vào, thấy anh đã nghiêng đầu sang bên gối ngủ say, tivi vẫn đang bật.

Cô để yên cho anh ngủ rồi lặng lẽ bước đến cái giường kê sát cửa sổ nằm xuống. Rèm cửa sổ màu xanh đen có các chấm hoa trắng, hệt như rèm ở phòng tân hôn của Thiêm Trúc. Sự trùng hợp như thế này hơi hiếm. Có vô số xưởng dệt, hoa văn trang trí cũng rất phong phú, thế mà cô và khách sạn này lại mua cùng một mẫu vải!

Thiêm Trúc vừa cầm cái điều khiển để tắt tivi thì bỗng dừng lại. Vì màn hình đang chiếu một phóng sự về thị trấn Đa Minh, góc trái màn hình có dòng chữ "Đài truyền hình Đồng Hoảng "

Hai MC một nam một nữ trang phục rất bắt mắt, đang ngồi ngay ngắn. Ta thường thấy hai MC mỗi người nói một câu, nhưng chương trình này thì hơi kỳ cục, chỉ có MC nam nói, MC nữ ngồi bên cạnh luôn tủm tỉm cười.

"… tấm ảnh cưới ma lan truyền rộng khắp, khiến rất nhiều thanh niên nam nữ từ bốn phương tìm đến thị trấn nhỏ vô danh này để tìm hiểu khám phá bí mật. Đa Minh là thị trấn cổ, sử sách chép rằng thời xa xưa nơi đây chỉ là một thôn trang bình thường, rất ít nhân khẩu. Vào năm Tuyên Đức nhà Minh, cụ thể là ngày 7 tháng 5 năm 1428, viên quan thổ ty của châu Cổ Ba chính thức thành lập thị trấn ở đây… "

Lại là con số bí hiểm 142857!

"Hiện nay thị trấn Đa Minh có sáu dân tộc cư trú là Hán, Miêu, Thổ Gia, Mông Cổ, Ngật Lão, Di. Người Hán ở đây có phong tục mai táng người nhà ở xung quanh thị trấn với mong muốn sẽ được người đã khuất phù hộ. Đây là phong tục độc nhất vô nhị trong cả nước. Đầu thế kỷ 20, ở Đa Minh đã tổ chức một đám cưới ma. Đây là một câu chuyện có thật. Cụ Chu năm nay đã 120 tuổi là người chứng kiến, cụ cũng chính là thợ chụp tấm ảnh cưới ma đó…

… Cụ Chu nhớ lại rằng, cô dâu tên là Diệp Tử Mi con nhà giàu, gia súc hàng đàn; chú rể tên là Vương Hải Đức, gia cảnh bần hàn. Họ đều là người Hán. Gần đến ngày hôn lễ thì Tử Mi mắc bệnh thương hàn rồi chết. Nhà họ Diệp ép Vương Hải Đức phải làm đám cưới ma với thi thể Diệp Tử Mi. Hiện nay ở phía nam thị trấn vẫn còn ngôi mộ hợp táng của hai người. Từ thời cổ xưa, phong tục cưới ma đã bị nghiêm cấm. Tuy nhiên, cụ Chu đã giữ lại cho chúng ta tư liệu ảnh đáng quý về phong tục kỳ lạ này… "

Vẫn là anh MC nói, còn cô MC vẫn im lặng ngồi bên cạnh mỉm cười. Hay là cô ta quên kịch bản? Không có vẻ như thế. Hay là cô ta là thực tập sinh? Nhưng đã không phát ngôn thì nên lui ra hậu trường, chứ lên hình để làm gì?

Anh MC tiếp tục: "Cụ Chu đoán rằng, rất có thể Diệp Tử Mi không chết do bệnh thương hàn mà là bị Vương Hải Đức giết. Cụ Chu kể lại rằng Tử Mi nhà giàu có, nhưng cô thấp lùn và xấu xí. Hải Đức rất cao lớn, đẹp trai khôi ngô, anh lại yêu Khương Xuân Hoa, một cô gái láng giềng. Nhà họ Diệp nghi ngờ về cái chết của Tử Mi, bèn ép Hải Đức phải làm đám cưới ma. Lúc đó họ buộc thi thể Tử Mi lên giá gỗ rồi dựng bên cạnh Hải Đức. Về sau Hải Đức cũng không lấy được Khương Xuân Hoa. Một năm sau khi Tử Mi qua đời thì anh mắc bệnh lạ rồi chết. Nghe nói trước khi anh chết, đêm nào anh cũng ngủ mê thấy Tử Mi lặc áo cưới, lưng cõng giá gỗ, khóc lóc đuổi theo anh, miệng lặp đi lặp lại một câu… "

Đúng lúc này, nữ MC ngồi nên cạnh tiếp lời, cô nhìn thẳng vào ống kính gào lên: "Tôi bị chết oan!!!..."

Khiến Thiêm Trúc sợ run bần bật, cô vội vã tắt luôn tivi. Tiếng gào của MC nữ bỗng nhiên đứt đoạn, căn phòng bỗng im ắng như cõi chết. Thiêm Trúc như mất hết hồn vía, hồi lâu mới bình tĩnh lại được. Rõ ràng vừa rồi là một chương trình nhân văn nghiêm túc như vậy trên tivi, sao cô MC ấy lại thể hiện thái độ kỳ quái như vậy?

Thiêm Trúc nghĩ mãi vẫn không sao hiểu nổi.

Có lẽ đó không phải là một chương trình "khám phá" gì cả, mà là một bộ phim kinh dị, đôi nam nữ đó là hai diễn viên đóng phim.

Thiêm Trúc định bật lại tivi để xem tiếp nhưng thấy sợ.

Nên cô bèn cởi quần áo, tắt đèn, nằm xuống giường. Thị trấn Đa Minh quá yên tĩnh, bầu không khí ở đây có nét gì đó rất bí hiểm mà cô không sao lý giải nổi. Thiêm Trúc không rõ đêm nay có xảy ra chuyện gì không. Dù sao sáng mai cô cũng phải đi khỏi cái nơi này, quay lại Đồng Hoảng, lên chuyến tàu sáng đi Quý Dương, sau đó mua vé máy bay trở về Bắc Kinh.

Hành lang khách sạn không có bất cứ âm thanh nào. Cứ như là cả khách sạn này chỉ có cô và Triệu Tĩnh.

Xem ra vùng này đúng là một nơi khác thường, số mã vùng bưu điện là 142857, thị trấn thành lập ngày 7 tháng 5 năm 1428. Khi Thiêm Trúc rối trí nghĩ xem Triệu Tĩnh bao giờ thì chết, đầu cô bỗng hiện lên con số 142857! Về Bắc Kinh nhất định phải tìm hiểu thật kỹ về thị trấn này. Biết đâu, ở đây có 142 hộ gia đình với 857 nhân khẩu, mỗi lần ven thị trấn dựng thêm một tấn bia mộ thì bà đỡ lại đón thêm một đứa trẻ sơ sinh chào đời, mà hễ thêm một đứa bé chào đời thì lại có thêm một bia mộ… cứ thế, vĩnh viễn tồn tại con số bí hiểm 142857 cũng nên.

Nghĩ đến hình ảnh thị trấn này bị vô số ngôi mộ bao vây, Khúc Thiêm Trúc rùng mình ớn lạnh.

Đêm nay chớ có mộng du! Cô rất sợ nửa đêm mơ màng bò dậy rồi đi ra phía nam thị trấn, chơi vơi đi giữa rừng bia mộ, cuối cùng tìm thấy ngôi mộ hợp táng của Diệp Tử Mi và Vương Hải Đức, sau đó nằm rạp xuống bãi cỏ dại nghe thấy văng vẳng những tiếng cãi nhau chí chóe vọng lên… Càng nghĩ Thiêm Trúc càng kinh hãi.

Đừng tưởng họ đã chết gần thế kỉ thì họ đã bị vùi xuống đất, xác họ chỉ còn lại tóc và móng tay… Xét từ một góc độ khác, có thể nói Khúc Thiêm Trúc đã nhìn thấy họ, đã xuất hiện trong máy tính của cô, trong di động của cô, thậm chí họ đã cùng đến trước cửa nhà cô nhưng chưa bước vào mà thôi.

Khúc Thiêm Trúc kéo chăn trùm kín đầu, định ngủ luôn. Nhưng không gian xung quanh quá yên tĩnh nên cô lại càng khó ngủ. Cô lắng nghe tiếng thở của Triệu Tĩnh. Anh chàng này đêm nay im lặng lạ thường, không hề ngáy như mọi lần. Cô thử đếm cho dễ ngủ nhưng trong đầu toàn hiện lên duy nhất một con số 142857, 142857, 142857, 142857, 142857… đếm mãi, đếm mãi, cuối cùng Thiêm Trúc ngủ thật.

Cô mơ màng thấy mình đang đứng trong thang máy, quá kín khiến cô ngạt thở. Cô không biết mình định đi đâu, hình như cô vào đây là để đi ra, nhưng cô không biết tại sao mình lại vào thang máy. Thôi, không nghĩ nữa. Thang máy đang đi xuống, dù không nhìn thấy vật gì để tham chiếu nhưng cô có thể nhận ra nó đang chạy xuống rất nhanh, cô thấy hơi chóng mặt và buồn nôn. Đã chạy xuống rất lâu mà nó không đứng lại đứng lại làm cô thấy sợ, rất mong có Triệu Tĩnh ở bên nhưng chẳng rõ anh đang ở đâu. Chắc anh đang làm ngoài giờ. Cô bỗng rất căm hận, thời buổi này nói làm ngoài giờ tức là đi vụng trộm. Thang máy vẫn xuống, vẫn xuống… cô kinh hãi đến cùng cực và bỗng tỉnh giấc.

Đúng ra Khúc Thiêm Trúc tỉnh dậy bởi một giọng nói. Cô mở to mắt, nghĩ rằng Triệu Tĩnh gọi cô, không, không phải Triệu Tĩnh mà là một người nam giới nói giọng na ná miền đông bắc!

Tức là có một người lọt vào phòng! Thiêm Trúc choáng váng. Có cửa sổ chống trộm kia mà, sao họ vào được? Chắc chắn đây là một hắc điếm!

Trước khi đi ngủ, cô nhìn thấy ngoài cửa sổ có ánh trăng mờ, bây giờ thì tất cả tối om, xòe bàn tay cũng không nhìn

thấy. Tại trời quá nhiều mây, tại rèm cửa sổ bị ai đó kéo kín, hay là có kẻ đã làm cô bị mù mắt? Cô đưa tay quờ khắp xung quanh.

Một giọng nói vang lên trong bóng tối: "Chà… tỉnh rồi… "

Thiêm Trúc gọi luôn: "Triệu Tĩnh!"

Im lặng tuyệt đối. Cô chợt nhận ra… nguy rồi, chắc Triệu Tĩnh đã bị giết, bây giờ một mình cô phải đối phó với tất cả. Cô run run lần sờ công tắc đèn, bật mạnh, "tách" một tiếng rất rõ. Căn phòng vẫn tối đen như mực.

Hình như gã kia đang cố nhịn cười, sau đó gã nói: "Tôi hiểu cả."

Thiêm Trúc hoang mang rờ khắp, định tìm di động nhưng không thấy đâu.

Cô hoang mang tuyệt vọng. Không thể xác định tiếng nói đó từ đâu ra, gã ấy là người hay ma, và càng không thể biết gã muốn gì. Người cô run bần bật, chờ gã nói tiếp. Sau hồi lâu im lặng, gã cười nói: "Đừng sợ, tôi không lộ mặt ra vì biết sẽ làm cô kinh hãi."

Thiêm Trúc im lặng.

"Các người đến đây vì muốn biết ai chết trước, ai chết sau phải không?"

Cô vẫn im lặng.

"Thực ra những điều cô biết đều sai cả, tôi sẽ cho cô biết sự thật." Gã bỗng hạ thấp giọng: "Rất nhiều người cho rằng đây là nơi âm dương tiếp giáp, các đôi trai gái đều đến đây chụp ảnh thì sẽ biết được đáp án về sinh tử. Cô không thấy cách nghĩ đó rất nực cười hay sao?" Thiêm Trúc cảm thấy hẫng hụt, như bất chợt rơi xuống vực sâu.

"Thực tế tấm ảnh cưới ma ấy có một lai lịch khác, cô dâu chú rể trong ảnh đúng là Vương Hải Đức và Diệp Tử Mi, vốn là đôi bạn từ thời thơ ấu rất yêu mến nhau. Họ là đôi trai gái đầu tiên đến đây để tìm đáp án. Cũng như các người, họ không biết rằng làm thế là phạm vào điều đại kỵ và một trong hai người phải chết. Hậu quả là Diệp Tử Mi chết. Hải Đức đau đớn cùng cực, cuối cùng anh ta làm đám cưới với thi thể Tử Mi. Cô xem, sự thật là ngược lại với những gì mọi người từng nói!"

Thiêm Trúc ngồi trên giường co rúm, cô sợ hãi đến đông cứng, nhưng vẫn chú ý lắng nghe từng câu nói của đối phương và suy nghĩ thật nhanh.

Gã nói tiếp: "Sống chết là do trời định, ai đòi biết trước đáp án thì trời sẽ quở phạt. Xưa nay có rất nhiều người tự xưng là Thầy thông thiên, Thầy âm dương, Đại thần linh, Bán tiên… và khoác lác rằng có thể dự đoán sinh tử, đều là lừa bịp cả. Chắc cô sẽ nghĩ rằng nếu không ai có thể đoán trước được sinh tử thì chứng tỏ nó không thể xác định, đã là vô định thì dự báo cũng là vô nghĩa. Nhưng không, cô nghe đây: cũng giống như máy tính, vạn vật trên thế gian đều có sai sót, vấn đề là có thể tìm ra hay không. Bí mật về sinh tử cũng thế. Cuối thế kỷ 19, loài người đã nắm được phương pháp về cảm quang, về rửa ảnh, về lưu ảnh, rồi phát minh ra máy ảnh, nhưng không ai biết rằng kỹ thuật lưu giữ hình ảnh của người và vật chính là chỗ sai sót của thiên cơ, đôi trai gái tìm đến nơi âm dương tiếp giáp - ví dụ trung tâm thị trấn Đa Minh, cụ thể là chỗ này – chụp một kiểu ảnh chung với hi vọng sẽ được biết đáp án về sinh tử."

Thiêm Trúc vẫn nín lặng, nghe nội dung cuộc nói chuyện vừa rồi, cô cảm thấy gã rất thông minh.

Giọng nói ấy lại vang lên: "Cô sẽ hỏi, tại sao Vương Đức Hải và Diệp Tử Mi biết cái bí mật này chứ gì? Tôi chịu không biết nhưng tôi ngờ rằng người thợ ảnh đó đã cho Vương Đức Hải và Diệp Tử Mi biết. Cô sẽ hỏi tại sao người thợ ảnh lại biết? Thì tôi cũng chịu. Nhưng ông ta vẫn sống thọ, không chết, thì cô có cho là bình thường không? Cô lại hỏi tại sao tôi biết những chuyện này, thì xin lỗi, tôi không thể nói ra."

Thiêm Trúc vẫn không nói gì, cô đang nghĩ nếu nói xong thì gã sẽ làm gì nữa.

Gã lại nói: "Trước hai người, đã có vài đôi trai gái đến đây cũng vì mục đích như thế. Thực ra tấm ảnh cưới mà cô nhận được không phải là tấm ảnh ban đầu, người trong ảnh cũng không phải là Vương Đức Hải và Diệp Tử Mi, họ chỉ là một trong các đôi trai gái đến đây tìm đáp án sinh tử. Họ không ngờ mình làm thế rồi rước lấy đại họa, bị biến thành hai người trong tấm ảnh cưới ma. Ai đã gửi ảnh đó cho cô? Chính là kẻ mù đi rong thuyết phục các người đến đây! Ông ta đang hại các người. Nhưng dù sao thì các người cũng đã đến, thì bây giờ đến lượt các người. Cô thích mình sẽ là người mở mắt hay nhắm mắt trong ảnh cưới ma?"

Thiêm Trúc bỗng thấy mình thở rất gấp, cô nghĩ mình có thể lên cơn đau tim và đột tử bất cứ lúc nào.

Giọng nam tiếp tục: "Hoặc anh ta hoặc cô phải chết. Cô chọn đi?"

Bây giờ Thiêm Trúc mới biết Triệu Tĩnh chưa chết. Nhưng anh đã bị đưa đi đâu? Chắc chắn không còn trong phòng này nữa, vì không hề thấy anh lên tiếng.

Ai sẽ sống, ai sẽ chết? Thiêm Trúc đang căng óc suy nghĩ.

Cô không có can đảm để chết nhưng cô cũng không muốn Triệu Tĩnh chết…

Người nam chờ một lúc rồi nói với giọng rất lạnh nhạt: "Nếu cô để anh ta chết, thì anh ta sẽ được chết an lành. Nếu cô không muốn anh ta chết thì chúng tôi buộc cô phải chết, cách chết ra sao… có 18 cách, cô muốn xem không?"

Sẽ xem như thế nào, Thiêm Trúc không sao nói được, đành tiếp tục chờ vậy.

Tivi bỗng tự động bật, màn hình xanh xanh. Thiêm Trúc nhìn khắp xung quanh, không thấy ai cả, nhưng thấy một bức tường mọc lên giữa hai cái giường! Cô và Triệu Tĩnh đã bị tách ra!

Phía cửa sổ không một tia sáng. Cô từ từ quay lại nhìn vào màn hình tivi. Băng hình đã chạy, từng hình ảnh hiện lên khiến cô rụng rời chân tay…

Khác với Hồ Tiểu Quân, Thiêm Trúc ngồi liền một giờ xem bằng hết 18 cách chết. "Muôn đao chặt chém" đã ngốn mất nửa giờ. Con hắc tinh tinh bị xẻo dần từng miếng da thịt vứt xuống, trông nó càng giống một con người toàn thân máu me…

Xem xong, Thiêm Trúc toàn thân tê dại, hình như máu trong người không lưu thông nữa. Sau một hồi lâu, đầu óc cô mới dần hoạt động trở lại và ý nghĩ đầu tiên này là… bỏ chạy!

"Không chạy được đâu!" Giọng nam đó bỗng vang lên khiến Thiêm Trúc run bắn. Hình như gã biết cô đang nghĩ gì.

Dừng một lát, gã bổ sung: “Tôi cảnh báo cô: hiện giờ trên đầu chúng ta là một cái nắp chụp xuống, từ đây không có đường về cõi nhân gian.” Trên đầu là cái nắp chụp…câu này phá tan mọi hiểu biết, mọi tín ngưỡng, mọi chỗ dựa và mọi ảo tưởng của Khúc Thiêm Trúc.

Giọng nam nói tiếp: “Không tin cô cứ thử xem.”

Mọi ý nghĩ của cô tan biến. Cô bắt đầu nói, giọng khô không khốc: “Cho… cho tôi… nghỉ đã… được không?”

Người nam kia đồng ý luôn: “Được! Tôi tạm lui đã. Lúc nào cô nói, tôi sẽ xuất hiện ngay.”

Căn phòng im lìm như cõi chết. Thiêm Trúc tiếp tục lần sờ trên giường rồi tìm thấy máy di động! Tim cô bỗng đập nhanh, cô run rẩy, cô định gọi cho cha mẹ nhưng nhận ra máy không có sóng. Nơi này và nhân gian là hai thế giới, giống như không thể từ trong giấc mơ gọi điện cho đời thực.

Cô vứt di động, hoang mang nhìn về phía cửa sổ. Đó là lối thoát duy nhất. Cô định nhìn xem tình hình bên ngoài thế nào. Gã kia nói cô có thể thử xem, vậy thì cô sẽ thử…

Nghĩ vậy, Khúc Thiêm Trúc nhỏm dậy định xuống giường nhưng hai chân run rẩy không sao đứng vững được. Cô đành tạm ngồi chờ mấy phút và gắng tự động viên mình hãy can đảm cứng cỏi lên…

Cuối cùng cô cũng ra đến bên cửa sổ, hai tay bám lấy chấn song sắt ra sức lay. Nhưng không ăn thua. Cô nhớ đến một bộ phim nói về một cuộc vượt ngục, trong phim ấy, người đàn ông nhúng ướt quần áo rồi buộc nó vào chấn song sắt ra sức xoắn quần sao lại, khiến hai chấn song bị kéo cong…

Giọng của gã kia lại vang lên: “Tôi sẽ giúp cô.”

Thiêm Trúc rùng mình, thì ra gã biết rõ từng hành vi của cô! Bế tắc, cô không biết phải làm gì bây giờ. Không hiểu đối phương giúp cô chạy trốn hay giúp cô mở cửa sổ? Rồi cô nghe tiếng “két… ”cửa sổ nâng lên! Gã đã “giúp ”và đang giám sát cô, cô có thể chạy trốn được không?

Thiêm Trúc lùi lại, ngã ngồi trên giường.

Cửa sổ ấy lại “kẹt … ” hạ xuống.

Có nghĩ là cô không thể trốn thoát.

Một trong hai người phải chết. Thế thì… để Triệu Tĩnh chết vậy!

Hình như để tự an ủi mình, Thiêm Trúc lập tức nhớ đến một năm kia và mùi nước hoa Chanel buồn nôn ấy. Nếu nói rằng có kẻ phải bị báo ứng thì kẻ đó nên là Triệu Tĩnh, dù ý nghĩ này thật độc địa. Ít ra là về phía cô, trong thời gian chung sống với anh ta, cô không hề phản bội.

Sau một hồi lâu, Thiêm Trúc hỏi gã với giọng run run: “Mấy đôi nam nữ trước đây… ”

Gã trả lời luôn: “Người chết, đều là nữ.”

Thiêm Trúc im lặng rất lâu. Rồi nói: “Anh ấy vậy.”

Đối phương khẽ nói: “Tôi hiểu.” Rồi lại nói tiếp: “Yên tâm, anh ta sẽ chết nhẹ nhàng êm ái, không hề đau đớn. Ngăn trên của tủ áo có một viên thuốc mê, lát nữa anh ta trở lại với cô, cô tìm cách cho anh ta uống, anh ta sẽ bất động. ở ngăn đó còn một bộ bơm tiêm đã khử trùng, bên trong chứa thuốc độc Cyaniding, cô tiêm cho anh ta, không đầy một phút sau, anh ta sẽ ra đi êm ái… ”

Thiêm Trúc bỗng kêu lên: “Tôi không muốn tự tay hại anh ấy.”

Giọng đối phương bỗng lạnh tanh: “Cô không còn lựa chọn nào khác.”

Thiêm Trúc im lặng. Lát sau, đối phương tỏ ra rất thông cảm: “Cô đang rất sợ, rất buồn. Tôi hiểu. Nên thư giãn một chút đi. Tôi tạm rời khỏi đây. Mười phút nữa anh ta sẽ về với cô.”

Điều mà Thiêm Trúc quan tâm lúc này là, sau khi cô hại Triệu Tĩnh thì cô có được sống để ra về không, cô có bị coi là thủ phạm giết người không. Tâm trí cô rối bời.

Sau khi Triệu Tĩnh vào phòng, anh rửa mặt, chải đầu, soi gương; lúc chụp ảnh, anh mở to mắt… Có phải những điều này là dấu hiệu dự báo hôm nay anh phải chết bởi tay Thiêm Trúc? Đây là định mệnh hay sao?

Thời gian trôi qua nhanh, mười phút đã hết thì phải? Thiêm Trúc thẫn thờ, tay giơ di động dùng ánh sáng của nó để soi đường, cô bước đến trước tủ áo bên cạnh giường, mở cửa sờ tìm ngăn trên. Cô lấy ra viên thuốc, rồi mở tủ lạnh lấy ra lon bia, bật “tách ”mở nắp, sau đó thả viên thuốc vào lắc đều, sau đó lại đặt lon bia vào tủ lạnh. Cô trở lại ngồi lên giường.

Khúc Thiêm Trúc tắt đèn ở di động, bốn bề im ắng, tối đen như địa ngục, thời gian vẫn lạnh lùng trôi đi.

Bỗng có một giọng nói nghèn nghẹn: “Thiêm Trúc… ”

Là Triệu Tĩnh! Cô lại bật đèn di động, và nhìn khắp xung quanh. Không thấy bức tường ngăn nữa! Triệu Tĩnh mặc quần cộc, đang nheo mắt nhìn cô.

Cô đáp: “Ừ.”

Anh lập tức bước đến ôm choàng lấy cô: “Thiêm Trúc em biết không, xảy ra chuyện rồi!”

Thiêm Trúc bình tĩnh hỏi: “Sao?”

“Vừa nãy… vừa nãy chúng ta bị tách ra, có người nói với anh rằng một trong hai chúng ta phải chết!”

Thiêm Trúc chỉ im lặng nghe anh nói.

“Em có nghe không đấy? Hắn nói là một trong hai ta phải chết.”

“Và gì nữa?”

“Hắn nói, hoặc anh giết em hoặc anh bị giết… ”

Thiêm Trúc nín lặng, một lúc sau mới nói: “Anh có muốn em chết không?”

Triệu Tĩnh ôm cô càng chặt hơn: “Thiêm Trúc, anh không, không thể để em chết… Hắn nói nếu anh không giết em thì anh không thể sống được đến sáng… Bọn họ là ai? Tại sao lại muốn hại hai chúng ta? Em đã đắc tội với ai à? Kìa em nói đi chứ?”

Khúc Thiêm Trúc cũng ôm anh thật chặt, ghé miệng vào tai anh nói thật khẽ: “Chúng…ta…chạy thôi… ”

Triệu Tĩnh tuyệt vọng: “Không thể thoát.”

“Tại sao?”

“Vừa nãy, anh chạy ra, định tìm em, nhưng không thấy khách sạn đâu nữa. Chỉ còn lại độc căn phòng này. Bên ngoài là tường xi măng.”

“Chưa biết chừng đây là một trò đùa quái dị… Triệu Tĩnh, anh là đàn ông, nếu anh đầu hàng thì em biết dựa vào ai nữa?”

Triệu Tĩnh buồn bã nói: “Em bảo anh nên làm gì?”

Thiêm Trúc nói như ra lệnh: “Đưa em ra khỏi đây!”

Nói rồi cô nắm lấy cánh tay anh, bước về phía cánh cửa chống trộm. Không thấy ai ngăn cản. Họ ra đến cửa, Thiêm Trúc xoay tay nắm, thấy cửa đã bị khóa ngoài.

Triệu Tĩnh căng thẳng hỏi: “Thế nào?”

Thiêm Trúc nói: “Bị khóa rồi!”

Triệu Tĩnh rùng mình: “Lúc ấy anh ra được mà!”

Thiêm Trúc nhìn lên vùng tối đen trên cao, nói: “Khỏi phải bàn, rõ ràng có kẻ đã ngầm khống chế các cửa… ”

Triệu Tĩnh nói: “Nguy rồi, nơi đây đã biến thành nhà ngục… ”

Hồi lâu sau, Thiêm Trúc mới khẽ nói: “Cứ chờ, chờ trời sáng… ”

Triệu Tĩnh lắc đầu: “Anh sợ rằng không chờ nổi đến sáng… ” Anh vừa nói vừa ôm chặt Thiêm Trúc, nước mắt tuôn rơi lã chã: “Thiêm Trúc, anh yêu em! Em biết không, anh yêu em, anh mãi mãi yêu em.”

Thiêm Trúc rơm rớm nước mắt, ra sức gật đầu.

Triệu Tĩnh khóc càng lúc càng dữ: "Thiêm Trúc, nếu anh chết thật, thì em nên nhớ anh chết là vì em. Anh không muốn chết. Anh muốn cưới em, chung sống với em… "

Gã nào đó ngoài kia đang khống chế tất cả, gã rất nhẫn nại, không lộ diện, không lên tiếng. Chỉ lặng lẽ chờ đợi.

Triệu Tĩnh lặp đi lặp lại những lời ấy như một người ngủ mê, còn Thiêm Trúc thì chỉ nín lặng. Chừng nửa giờ sau, cô khẽ đẩy anh ra, và nói nhỏ: "Anh đã khản cả tiếng rồi, uống chút nước nhé!"

Triệu Tĩnh lau nước mắt, ngồi đó chờ. Giọng anh bỗng trở nên bi tráng: "Anh muốn uống rượu!"

Thiêm Trúc khẽ nói: "Đừng! Ngộ nhỡ có chuyện gì, rượu vào rồi chuếnh choáng thì gay."

Triệu Tĩnh: "Xin em đấy! Thiêm Trúc, em cho anh uống bia vậy "

Thiêm Trúc thở dài, rồi nói: "Anh chờ một chút."

Cô lần bước đến bên giường Triệu Tĩnh, dừng lại trước tủ áo, khẽ mở cửa. Lúc nãy tủ này bị bức tường kỳ quái kia ngăn cách. Cô sờ tìm ở ngăn trên… và giật mình. Ở đây cũng có viên thuốc và bộ bơm tiêm. Cũng tức là, Triệu Tĩnh cũng bị buộc phải lựa chọn sinh tồn, và âm thanh bí hiểm kia sẽ chỉ đạo anh phải giết cô như thế nào. Nếu cả cô và anh đều định giết nhau, thì sẽ khó mà thành công, vì cả hai đều sẽ đề phòng. Nếu cả hai đều lựa chọn từ bỏ cuộc sống thì sao?

Cô chưa kịp nghĩ kỹ thì Triệu Tĩnh đã nói: "Em đang làm gì thế? Bia đâu?"

Thiêm Trúc: "Em đang xem có ai nấp trong tủ áo không…" Rồi cô bước đến tủ lạnh, "tách, tách" bật nắp hai lon bia, cất trở lại tủ lạnh một lon; rồi tay phải cô cầm ra lon bia từ lúc trước đã thả thuốc mê… sau đó bước đến bên giường, đưa lon bia ở tay phải cho Triệu Tĩnh, nói nhỏ: "Em cũng uống với anh."

Triệu Tĩnh giơ lon bia lên "ực, ực, ực…" uống liền một hơi hết luôn. Rồi anh giật lấy lon trên tay Thiêm Trúc, uống cạn.

Thiêm Trúc lòng đau thắt.

Anh nói: "Mẹ nó chứ! Dù bọn chúng là ai, đêm nay nếu chúng dám chơi khăm anh, anh sẽ liều với chúng."

Thiêm Trúc im lặng. Cô đang cố theo dõi phản ứng của Triệu Tĩnh. Anh chỉ nói cứng một câu, sau đó anh từ từ nằm xuống giường.

"Triệu Tĩnh?"

"Gay quá…"Anh chỉ buông ra hai tiếng mơ hồ.

"Anh ơi?"

Triệu Tĩnh vất vả "ừ" một tiếng rồi miệng cứng ngắc lại.

Thiêm Trúc run run bật di động soi vào Triệu Tĩnh, sắc mặt anh trắng bệch, đôi mắt lờ đờ, ánh mắt đầy tuyệt vọng và sợ hãi. Thiêm Trúc trào nước mắt, cô bước đến tủ áo sờ tìm bộ kim tiêm. Rồi chầm chậm bước trở lại, vừa khóc vừa nói: "Anh ơi, chúng ta sắp kết hôn, anh yên tâm, kế hoạch không hề thay đổi…"

Cô chọc mạnh kim tiêm vào bắp thịt cơ vai rắn chắc của Triệu Tĩnh, bơm một chút độc dược Cyaniding rồi rút ra ngay. Cô ném bơm kim tiêm rồi ngồi bệt xuống sàn.

Trong bóng tối, Triệu Tĩnh bất động. Cô nghe thấy hơi thở của anh càng lúc càng gấp rồi ngừng bỗng ngừng bặt. Đầu óc cô trống rỗng. Cứ thế ngồi im không rõ bao lâu… rồi cô mới nhớ đến cái giọng nói đã ép cô phải giết Triệu Tĩnh, cô bèn ngẩng đầu hỏi: "Ngươi đang ở đâu?"

Giọng nói ấy lập tức vang lên: "Tôi vẫn ở đây."

"Anh ấy chết rồi…"

"Tôi đã nhìn thấy."

"Ngươi lộ diện đi!"

"Cô đã sẵn sàng chưa?"

Thiêm Trúc chơi vơi mơ hồ, cô không nghĩ đến cái xác của Triệu Tĩnh. Gã kia nói gì? Gã hỏi cô đã sẵn sàng chưa.

Cô bỗng nhiên không dám khẳng định. Rồi cô cảm thấy chóng mặt, chênh vênh như đang di chuyển trong không gian.

Chừng hơn nửa phút sau, gã kia lại nói: "Trả lời đi, cô đã sẵn sàng chưa?"

Thiêm Trúc vẫn chóng mặt. Cô không biết nên trả lời thế nào, cô đang sắp đổ vỡ, nát tan; cô rất sợ nhìn thấy bộ dạng của gã rồi thì cô sẽ loạn óc.

Lại sau nửa phút nữa, gã tiếp tục hỏi: "Trả lời đi… cô đã sẵn sàng chưa? Cô im lặng tức là đã sẵn sàng, vậy thì mở cửa đi!"

"Ngươi… vẫn liên tục ở trong phòng này ư?"

"Giọng nói của ta ở trong phòng, thân thể của ta ở bên ngoài."

Cô nhìn sang giường, Triệu Tĩnh vẫn nằm thẳng đơ, mặt trắng như bột. Cô vội nhìn đi chỗ khác, run rẩy vơ quần áo mặc lên người, rồi nhìn ra phía cánh cửa chống trộm, từ từ bước…

Gã đó mặt mũi ra sao? Phải chăng cũng khôi ngô sáng sủa nhưng không có miệng?

Khúc Thiêm Trúc đặt tay lên ổ khóa, do dự một lúc, rồi dứt khoát mở cửa ra. Bên ngoài là một thanh niên trẻ tuổi, sắc mặt cũng trắng như bột. Thiêm Trúc từ từ bước lùi lại, rồi đứng tựa vào bệ cửa sổ. Lúc này, cô bỗng bàng hoàng ý thức được rằng, cả khách sạn này chỉ còn duy nhất một mình cô đang sống!

Chương 43: Chu Xung và Lục Lục

Thị trấn Đa Minh đang nổi gió, đèn đường đung đưa dữ dội, ánh sáng lúc mờ lúc tỏ như trong một cơn mê.

Một con mèo từ trong Ngõ Tối chạy ra, rón rén đi men theo chân tường của các cửa hàng. Khi nó đi qua dưới ánh đèn đường, Thiêm Trúc thấy hình như nó không phải là con mèo, điểm duy nhất giống con mèo là nó bước đi không hề gây tiếng động. Cũng không giống gà hay chó, và càng không giống con thỏ. Nó là con vật gì thế?

Sau đó có một tình tiết chứng minh chắc chắn nó không phải con mèo: có một con mèo hoang chui ra từ sau một đống rác, vừa nhìn thấy con vật này, con mèo lập tức kêu ré lên kinh hãi rồi co cẳng chạy nhanh như chớp, lủi mất luôn. Con vật vô danh không có ý định truy kích, nó chỉ đứng đó nhìn theo bóng con mèo, ánh mắt có vẻ thân thiện. Sau đó nó tiếp tục bước về phía trước. Con vật vô danh này có bốn chân, mình trơn không có lông, nó bước đi như một đứa bé con đang bò, tốc độ khá nhanh. Hoặc nói là, hai chân trước và hai chân sau của nó đều bám xuống mặt đất. Nhưng nó tuyệt đối không phải là một đứa bé con, giữa mông nó có cái đuôi thon dài đung đưa sang hai bên.

Trên thế giới thật không có loài động vật như thế. Ở đây núi cao rừng sâu, nào ai biết nó từ đâu chui ra! Nó tiếp tục đi ra khỏi thị trấn, rồi biến mất giữa rừng bia mộ.

Chu Xung và Lục Lục đã đoán mấy chữ ấy không phải "kẻ đoạt mệnh" và rất có thể nó là một tên một thị trấn nhỏ. Nhưng họ đã lên mạng tra cứu gần một tiếng đồng hồ, vẫn không tìm thấy một địa danh có âm đọc tựa như "à …in…"

"Em cảm thấy thị trấn đó thuộc đại phận Đồng Hoảng."

"Rất có khả năng này."

"Chúng ta đến đó một chuyến?"

"Em đã đi một lần rồi, không kết quả gì. Lần này chúng ta phải tìm hiểu kĩ đã rồi hãy lên đường."

"Tìm hiểu thế nào?"

Chu Xung trầm ngâm một lúc, rồi nói: "Tìm người mù."

Lục Lục bừng tỉnh. Ông ta đưa ra câu đố thì lời giải phải ở chỗ ông ta.

Chu Xung lại nói: “Tìm thấy ông ta, anh sẽ hỏi thẳng luôn mấy chữ là gì. Nếu ông ta vẫn làm ra vẻ bí hiểm thì anh nện luôn!”

Lục Lục vội can ngăn: “Đừng nên hà hiếp người khuyết tật.”

“Anh ngờ rằng tất cả là do ông ta bày trò.”

“Nhưng ta sẽ đi đâu để tìm ông ta?”

“Lại xuống hành lang ga tàu điện ngầm.”

“Liệu ông ta có xuất hiện ở đó không?”

“Chắc chắn ông ta đang chờ chúng ta.”

“Tức là, bây giờ anh đã công nhận rằng ông ta cố ý mai phục chúng ta!”

“Đúng! Cũng như ông ta cố ý ngồi gần nhà Hồ Tiểu Quân để chờ cô ấy.”

“Nếu Tiểu Quân mãi mãi mất tích thì anh có mãi mãi đi tìm cô ấy không?”

“Có thể.”

“Anh không sợ em giận à?”

“Em nghĩ xem, anh có phải là người em yêu nhất không?”

“Đúng thế!”

“Người mà em yêu nhất lại rất yêu người khác, thì người khác đó cũng là người em rất yêu, đúng không?”

“Đừng ràng buộc nhau kiểu ấy! Người mà em yêu nhất rất hận một người khác, thì chắc chắn em cũng hận người khác ấy; người mà em yêu nhất lại rất yêu một người khác, thì đó cũng là một người em rất hận!”

“Thế thì tại sao em vẫn cùng anh đi tìm cô ấy?”

“Là vì… cô ấy cũng là bạn em.”

“Nếu một người bạn khác mất tích liệu em có đi tìm không?”

“Chưa chắc.”

“Thế thì không được!”

Lục Lục thụi Chu Xung một cái: "Nói đi nói lại… cuối cùng thì vẫn vì anh, thế thôi!"

Chu Xung hôn cô, hình như là một sự đền đáp.

"Bài hát "Yêu hết mình" anh soạn cho trang web "Lưới tình", là bài dành cho cô ấy phải không?"

"Có vẻ như thế không?"

"Anh nên nhớ em là dân chữ nghĩa."

"Có thể là… cô ấy cho anh một chút cảm hứng, nhưng chắc chắn bài hát đó không phải dành cho cô ấy. Nam giới hay có những ảo tưởng tốt đẹp về tình yêu, và luôn cố tô điểm để nó ngày càng đạt tới sự hoàn mỹ, nhưng càng tô điểm, nó lại càng trở nên mơ hồ; khiến người ta tưởng như trong cuộc sống hiện thực, không có gì có thể thay thế cho hình ảnh ấy. Thực ra bài hát "Yêu hết mình" thể hiện một nỗi tuyệt vọng của anh."

"Có phải nam giới các anh khi tự sướng sẽ tưởng tượng đến những ảo tưởng đó?"

"Không, lúc đó người ta thường nghĩ đến một người khác giới cụ thể. Thậm chí có thể là một chị bán bánh rán ở cổng khu chung cư! Còn nữ giới thường thích coi một nam giới hoàn mỹ nào đó là đối tượng làm tình trong giả tưởng."

"Anh quái thật đấy! Biết cả con gái đang nghĩ những gì!"

"Anh nghe em nói ra trong lúc ngủ mê."

"Đồ khỉ ạ!"

"Em đoán xem, chúng ta ngủ với nhau đêm nào là hôm nào là hôm đáng nhớ nhất?"

"Không biết!"

"Đoán xem?"

"Lần đầu tiên?"

"Không! Mà là cái đêm ở dưới tầng hầm kịch viện Bắc Kinh."

"Tại sao?"

"Anh cũng không biết diễn tả thế nào."

Đêm, Lục Lục nằm trên giường, cô nhớ lại bộ dạng người mù, cô bỗng có cảm giác ông ta tựa như một bà đỡ đến từ một thế giới khác. Cái từ "bà đỡ" khiến cô giật mình. Tại sao cô lại nghĩ đến từ này nhỉ? Cô không dám nghĩ thêm nữa.

Sắp 12 giờ đêm, cô ngỡ Chu Xung nằm bên đã ngủ say, không ngờ anh bỗng nói rất tỉnh táo: "Anh có linh cảm Tiểu Quân lành ít dữ nhiều mất rồi."

"Hả?"

"Cả người bạn trai của Khúc Thiêm Trúc nữa. Đều không thể trở về."

Chu Xung vốn tương đối sáng suốt, thế mà đêm khuya bỗng nói ra điều này. Lục Lục rùng mình.

"Còn… Trường Thành thì sao?"

"Không biết."

"Đừng nghĩ nhiều. Em cho rằng cô ấy sẽ không sao cả. Mai, nếu tìm thấy người mù thì anh đừng ép buộc người ta, cứ để em nói chuyện ôn hòa."

"Còn tùy xem ông ta có biết điều hay không."

"Thôi nào!"

"Ngủ đi!"

Hôm sau, vào giờ đi làm, Lục Lục và Chu Xung xuống hành lang thông với ga tàu điện ngầm. Hôm nay là ngày 24 tháng 12.

Người qua lại rất đông. Hơn chục sạp hàng tạp hóa bày dọc hai bên, chỉ còn chừa lại một lối đi hẹp ở giữa. Anh chàng thấp bé hát rong lại đến, tiếp tục hát bài "Thảo nguyên", giọng hơi buồn bã, rất không hợp với cảnh thành phố náo nhiệt.

Hai người đi lướt một vòng, không thấy bóng người mù đâu. Chu Xung rút ra 50 đồng bỏ vào cái hộp bìa xanh của anh ta. Anh ta chẳng buồn nhìn, tiếp tục say sưa hát. Chu Xung yên lặng đứng bên, Lục Lục khoác tay anh đứng nghe.

Chờ cậu ta hát xong, Chu Xung hỏi: "Chú em có thấy ông thầy bói mù đến đây không?"

"Ngày nào ông ta cũng có mặt, nhưng chỉ buổi chiều mới đến."

Chu Xung: "Cảm ơn." Rồi anh nói với Lục Lục "Chiều ta lại đến chờ vậy."

Cả hai bước đi không xa, lại ghe tiếng ghi-ta vang lên.

Khoảng hơn ba giờ chiều Chu Xung và Lục Lục quay lại. Các sạp hàng đã vãn đi rất nhiều, cũng không thấy anh chàng hát rong đâu nữa. Hai người tìm khắp vẫn không thấy người mù ấy đâu.

Lục Lục nói: "Hay là… mai ta lại đến?"

Chu Xung bảo cô: "Chờ một chút nữa." Và hậm hực bổ sung: "Anh sẽ chờ lão đến cùng."

Cả hai lững thững đi đi lại lại, bỗng nghe thấy tiếng hô: "Bảo vệ đến!" Chủ các sạp hàng rong vội dọn hàng rất nhanh rồi chạy biến. Ba người bảo vệ mặt lạnh như tiền xuất hiện. Một tiểu thương chạy chậm, bị tóm cổ. Mấy chục bộ quần áo bị tịch thu; ba người bảo vệ bỏ đi, người chủ hàng chạy theo luôn mồm nài nỉ xin họ "tha".

Tuyến hành lang bỗng vắng lặng. Chu Xung và Lục Lục tiếp tục lượn lờ, lúc này trông họ thật lạc lõng.

Chu Xung bỗng nói: "Ở kia!" Lục Lục nhìn sang. Người mù đã xuất hiện! Ông ta mặc áo gió màu xanh, đeo kính râm, lưng đeo ba lô màu đen, tay cầm gậy trúc dò đường từ từ bước.

Chu Xung định cất bước thì Lục Lục ngăn lại. Rồi cô bước đến.

"Ông ơi." Lục Lục gọi.

Người mù dừng lại, nghiêng đầu nghe.

"Tôi và ông đã từng nói chuyện."

"Hả?" ông ta đáp ứng rất nửa vời, mơ hồ.

"Hôm đó ông nói: người ta chết, như ngọn đèn tắt, nhưng không phải là hết sạch; mà chỉ là bỗng dưng tối sầm. Con người ở thế giới bên kia không còn thể xác, chỉ còn ý thức; giống như trạng thái nằm mơ… Ông đã nhớ ra chưa?"

"Ừ."

Chu Xung đứng bên gườm gườm nhìn cặp kính râm của ông ta, cứ như là sẵn sàng cho ông ta một cái tát.

"Ông nói là ông có thể cho tôi biết: tôi và bạn trai, ai chết trước ai chết sau; và còn đưa tôi một mảnh giấy. Nên tôi muốn tìm ông để hỏi xem mấy chữ nổi đó là ý gì. Tôi xin trả thêm phí tư vấn."

Người mù khẽ nói: "Cô thật nhiệt tình. Vậy tôi sẽ nói cho cô biết đó là một địa chỉ."

"Địa chỉ gì?"

"Là thị trấn Đa Minh thuộc Đồng Hoảng tỉnh Quý Châu."

Lục Lục và Chu Xung đưa mắt nhìn nhau.

Người mù nói tiếp: "Cách đây một trăm năm, ở đó tổ chức một đám cưới ma. Nếu cô tìm đến đúng nơi làm đám cưới ấy rồi chụp bức ảnh chung, thì sẽ biết ai chết trước, ai chết sau. Trong bức ảnh đó, người sẽ phải chết trước nhất định nhắm mắt. Tuy nhiên, ảnh phải chụp vào ngày Chủ nhật."

Tuy Chu Xung đứng đó không hề lên tiếng, nhưng người mù vẫn ngoảnh mặt sang phía anh, rồi nói tiếp: "Đôi trai gái nào cũng phải chung một kết cục: một người chết trước một người chết sau. Xét từ khía cạnh này thì bất cứ đám cưới nào cũng là đám cưới ma."

Lục Lục thầm nguyền rủa: đúng là nói gở! Nhưng cô chỉ nói: "Ông bỏ quá cho nhé, ông nói trong bức ảnh chụp nhất định phải có người nhắm mắt, thì tôi không tin lắm."

Một bên mặt của người mù có nét kỳ quái, ông ta dằn từng tiếng một: "Các vị cứ đi thử xem."

Lục Lục hỏi: "Tại sao sẽ là như thế? Tôi chỉ là một người bình thường, mong ông chỉ bảo cho?" Cô vừa nói vừa lấy ra tờ 50 đồng đưa vào tay người mù.

Những ngón tay nhợt nhạt của ông ta mân mê tờ giấy bạc, cẩn thận gấp đôi lại nhét vào túi áo. Rồi chậm rãi nói: "Tôi lên lớp cho mà nghe vậy. Huyền diệu nhất trên đời là thứ gì? Thời gian! Các nhà khoa học nói: vụ Big Bang trong vũ trụ là khởi đầu của thời gian, trước đó không có thời gian! Không có thời gian nghĩa là gì, tôi khuyên cô khỏi cần băn khoăn, nếu không cô sẽ loạn óc mất! Sinh hay tử, nói cho cùng, đó là bí mật của thời gian. Không thể níu giữ thời gian, nhưng nhân loại đã phát minh ra máy ảnh, đó là ảo tưởng níu giữ thời gian. Vậy máy ảnh chính là sự sơ hở của thiên cơ."

Ông ta nói thế cũng hơi có lý. Khi xưa máy ảnh du nhập vào Trung Quốc, một số quan lại nhà Thanh kiên quyết không chụp ảnh, vì sợ rằng cái của nợ ấy sẽ bắt mất hồn phách của họ.

Sắc mặt Chu Xung cũng hơi thay đổi, có vẻ nghiêm túc hơn. Có lẽ anh nhận ra rằng người này chẳng phải hạng tầm thường, cái mặt ông ta không phải cứ muốn là có thể tát được!

Người mù nói tiếp: "Máy ảnh do một người Pháp là ông Louis Jacques Mandé Daguerre phát minh năm 1839, trước đó người ta ra sức nghiên cứu nguyên lý đục lỗ làm ra hình ảnh. Cuốn "Mặc Kinh" thời Xuân Thu – Chiến quốc có nói về điều đó. Nhà khoa học thời Bắc Tống là Thẩm Quát cũng viết trong cuốn "Mộng Khê bút đàm" rằng, đại dương xuất hiện trên trời, đỉnh bảo tháp chúc xuống dưới, là chuyện rất bình thường. Cũng có nghĩa là loài người vẫn muốn thử cưỡng lại thời gian, vẫn đang khám phá bí mật về sinh tử… Thôi, tôi phải về nhà."

Câu nói cuối cùng quá đột ngột, Lục Lục ngớ ra, vội nói: "Vâng, cám ơn ông." Người mù cười khô khốc, khua cây gậy dò đường bước về đầu kia của tuyến hành lang tàu điện ngầm.

Chu Xung nói nhỏ: "Bám theo ông ta."

Lục Lục nhìn anh, không hiểu ý.

"Cứ nghe anh!"

Anh kéo Lục Lục đi theo người mù, ra khỏi hành lang lên phố, lập tức nghe thấy tiếng còi ô tô inh ỏi. Người mù chầm chậm bước trên vỉa hè đi về phía trước. Chu Xung và Lục Lục lên chiếc xe đạp ba bánh chở người, gọi là xe lôi. Chu Xung nói nhỏ với anh lái xe: "Đi theo người mù kia!"

Người đạp xe hỏi: "Đi đâu?"

Chu Xung nói: "Ông ta đi đâu, anh đi theo đó."

Xe lôi chầm chậm tiến lên. Lục Lục không biết Chu Xung định làm gì, cô im lặng cùng anh nhìn theo bóng người mù.

Ông ta khiếm thị nhưng vẫn cúi đầu nhìn đường theo bản năng. Bước đi rất chậm, không đi theo đường thẳng, luôn đưa gậy ra ra dò đường, lúc bước sang trái lúc tạt sang phải, đi như hình chữ Z. Phía trước có một đôi nam nữ đi lại, vui vẻ nói cười, suýt va phải người mù, họ cười phá lên rồi tránh sang bên. Ông ta vẫn cúi đầu, chuệch choạng bước đi.

Lục Lục và Chu Xung đi theo ông ta hết phố này sang phố khác, rất đơn điệu, Lục Lục nói: "Ta về thôi."

Chu Xung: "Tiếp tục bám theo."

Đi vài chặng nữa thì ra đến ngoại ô phía đông Bắc Kinh, nhà cửa thấp dần, người đi đường cũng thưa thớt. Người mù đứng lại bên một cái cổng lớn, rồi dò gậy, từ từ bước vào. Bên cạnh cái cổng lớn có tấm biển gỗ viết: "Xưởng hóa chất Đông Giao." Dân Bắc Kinh đều biết tháng Tư năm ngoái nhà kho của xưởng này có vụ cháy nổ, 18 người chết, gần trăm người bị thương, lúc đó nơi này biến thành biển lửa, mấy tòa nhà biến thành đống gạch vụn…

Lục Lục khẽ nói: "Ông ta vào đó làm gì nhỉ?"

Chu Xung nói: "Rất có thể ông ta hỏng mắt trong vụ hỏa hoạn ấy…"

Họ đang nói thì người mù lại trở ra, hình như đi nhầm đường. Ông ta đứng lại chốc lát rồi tiếp tục bước đi. Anh lái xe tỏ ra rất thạo việc, chờ người mù đi vài chục bước rồi anh mới đạp xe bám theo.

Cứ thế đi mãi, rồi người mù rẽ vào một con ngõ yên tĩnh. Kể cũng may, xe lôi hầu như không phát ra tiếng động nếu cứ giữ khoảng cách hợp lý thì đối phương không thể biết mình bị bám đuôi. Bỗng nhiên người mù rảo bước, có vẻ như ông ta rất quen với con ngõ này, rất có thể nhà ông ta ở gần đây cũng nên.

Lục Lục mở to mắt. Người mù bước đi càng lúc càng nhanh, rồi ông ta cầm cây gậy lên, không cần dò đường, đầu cũng ngẩng lên, bước thẳng về phía trước…

Lục Lục nắm chặt cánh tay Chu Xung. Chu Xung mắt vẫn dõi theo người mù, khẽ nói: "Em đã nhận ra vấn đề rồi chứ?"

Tiếp đó, người mù bước nhanh, gần như chạy, anh lái xe phải đạp cật lực mới không bị ông ta cắt đuôi.

Lục Lục căng thẳng: "Ông ta… thế là thế nào?"

Chu Xung lầm bầm: "Còn gì nữa? Trò bịp bợm!"

Cuối cùng người mù dừng lại trước một cái cổng nhỏ. Chắc ông ta đã về đến nhà. Chu Xung nói nhỏ: "Dừng!"

Xe lôi lập tức dừng lại. Chu Xung kéo Lục Lục xuống xe, nhanh chóng dúi vào tay anh lái xe tờ giấy bạc.

Rồi cả hai rảo bước về phía người mù.

Nghe thấy tiếng bước chân của họ, ông ta bèn dừng lại, mặt ngoảnh về phía hai người.

Chu Xung chạy đến trước mặt ông ta, đưa tay giật phắt cái kính râm xuống. Lúc này Lục Lục cũng chạy đến nơi.

Lần đầu tiên nhìn thấy cả khuôn mặt người mù, Lục Lục kinh ngạc: hai mí mắt của ông ta gần như dính vào nhau chỉ còn hé ra hai cái lỗ nhỏ bất quy tắc; nhìn vào hai cái lỗ ấy chỉ thấy con mắt thành sẹo khô, không có con ngươi, chỉ có lòng trắng trông thật khốn khổ.

Chu Xung cũng ngớ ra, đúng là ông ta mù thật! Nhưng tại sao vừa nãy ông ta còn đi nhanh hơn cả người bình thường? Thậm chí không cần gậy dò đường vẫn tránh được các cột đèn!

Người mù bình tĩnh hỏi: "Anh định làm gì?"

Chu Xung im lặng, đưa trả ông ta cặp kính râm. Ông ta lại đeo lên mắt rồi cầm gậy dò mặt đường, bước vào cái cổng.

Chỉ là căn nhà rất xập xệ, cổng không cánh cửa. Trong sân có hai gian nhà thấp lè tè, cửa đang khóa, bên cạnh là hai gian trái còn thấp hơn, cửa sổ treo tấm rèm bẩn lem nhem. Chắc đó là chỗ để các đồ linh tinh.

Ông ta bước vào gian trái ấy, đóng cửa "xịch" một cái. Nhìn từ ngoài vào có thể đoán được chỗ đó chỉ kê một cái giường đơn.

Chu Xung kéo Lục Lục rón rén bước vào, ngó nhìn hai bên, anh sợ chó sổng ra. May mà không có chó.

Cả hai bước đến bên cửa sổ gian trái, dỏng tai nghe lén. Có tiếng người mù đang nói chuyện. Chẳng lẽ căn nhà bé xíu này có thể chứa thêm một người nữa? Hình như ông ta lấy ra một thứ gì đó rồi lẩm bẩm: "Đừng tranh nhau, mười một người ai cũng có phần. Ăn đi, ăn đi!" Lẽ nào trong đó có mười một người?

Khi Lục Lục và Chu Xung về đến nhà thì trời đã tối. Họ không hiểu nổi tại sao người mù ấy bước vào xưởng hóa chất rồi lại đi ra? Mắt đã hỏng, tại sao ông ta có thể chạy nhanh như thế? Và, gian nhà bằng cái bao diêm, sao có thể chứa mười một người?

Chu Xung nói: "Kệ ông ta. Mai chúng ta sẽ đi Quý Châu tìm Hồ Tiểu Quân."

Lục Lục chần chừ: "Để đảm bảo an toàn, ta nên tìm hiểu rõ về người mù kia đi…"

Chu Xung quyết định: "Tiểu Quân đang nguy ngập, ta phải hành động gấp."

Nói rồi anh vào thư phòng, lên mạng tra cứu về Đồng Hoảng.

Lục Lục không nói gì nữa, cô đi đánh răng rửa mặt. Bước vào toilet cô nhìn khắp lượt, rất sạch sẽ, cái nắp cống vẫn chặn kín. Lúc lấy bàn chải đánh răng, cố vẫn cố nhìn thật kỹ rồi đưa tay sờ. Chính xác không phải sâu bọ gì cả. Thế nhưng lúc đánh răng, Lục Lục vẫn thấy hơi ghê, cô có cảm giác sợi bàn chải răng giống như những cái chân con sâu đang dính vào răng…

Bỗng nghe thấy tiếng Chu Xung gọi: “Lục Lục!”

Anh thường gọi cô là “em ơi”. Khi gọi “Lục Lục”tức là đã có chuyện gì đó.

“Sao?”

“Tấm ảnh cưới ma lại xuất hiện!”

“Thế ư?”

“Em vào đây!”

Lục Lục vội súc miệng rồi chạy vào thư phòng. Sắc mặt Chu Xung rất khác thường, anh nói: “Em nhìn xem, trong ảnh này là ai?”

Anh nói thế khiến Lục Lục hơi sợ không dám xem.

Anh gọi to: “Mau lại nhìn đi!”

Cô bước lại. Trên màn hình máy tính lại là tấm ảnh cưới ma!

Cô nhìn kỹ, rồi thấy toàn thân dần lạnh buốt, phát run… Không phải lần đầu nhìn thấy tấm ảnh cưới ma, nhưng sao lần này cô thấy quá kinh hãi, cô không hiểu. Cô có cảm giác ảnh này hơi quen quen. Cô thấy ớn lạnh từ trong xương tủy.

Vẫn thế, tấm ảnh chẳng có gì khác. Vẫn là ảnh đen trắng được tô màu trông rất kỳ cục. Vẫn là một nam một nữ, nam đội mũ phớt đen mặc áo dài và áo chẽn, trước ngực cài bông hoa hồng trên nền lá xanh đen; nữ nhắm mắt, mặc áo váy đen, đầu chít đai thất tinh như trong các vở hí kịch, chính giữa gắn bông hoa màu đen, hai dải lụa to thả từ đôi vai xuống, trông rất giống mảnh băng đen cài trên vòng hoa viếng đám tang, phía dưới lộ ra hai bàn chân thon nhỏ…

Rồi Lục Lục nhìn khuôn mặt cô gái kĩ hơn. “Là… ai thế kia?”

Chu Xung: “Nhìn lại xem.”

Lục Lục lại chăm chú nhìn. Rồi đầu cô như vỡ òa, choáng váng. Cô gái đó là Hồ Tiểu Quân!

Chương 44: Đã đến nơi

Hôm nay ngày 25 tháng 12, thứ Bảy. Lục Lục dậy sớm, ra ga mua hai vé chuyến tàu 1655, rồi trở về nhà.

Mọi ngày cô không hay làm việc nhà, nhưng trưa nay cô lại dọn dẹp rất sạch sẽ, ngăn nắp, kể cả trên gác rất ít sử

dụng cô cũng lau sàn một lượt cầu thang sắt nữa. Cuối cùng cô kéo kín các rèm cửa lại.

Chu Xung ngạc nhiên: "Thế là sao? Định không về nữa chắc?"

Lục Lục trả lời: "Rất có thể sẽ đi vài hôm nữa mới về, lúc về thấy nhà cửa sạch sẽ cũng dễ chịu hơn."

Lúc đi, bước ra đến cửa, Lục Lục lại quay vào xếp lại hai cái ghế bên bàn ăn.

Chu Xung nói: "Sao em cứ phải làm động tác rườm rà thế?"

Lục Lục cười: "Cho nhà trông đẹp hơn."

Ra khỏi nhà, họ vẫy tắc-xi ra ga tàu.

Chỉ toàn Chu Xung nói, còn Lục Lục hình như đang nghĩ tận đâu đâu.

"Em nhìn khắp bốn phía làm gì thế?"

"Em có nhìn gì đâu."

Đúng là cô không biết mình đang nhìn cái gì. Hình như có một đôi mắt, đôi mắt nấp trong máy tính, nó lại xuất hiện và ẩn trong dòng người đông đúc, đứng từ xa lặng lẽ nhìn cô và Chu Xung.

Sao mình lại có cảm giác này? Kỳ thật. Cô tiếp tục nhìn quanh bốn phía, và bỗng tìm thấy nguyên nhân: ống kính camera lắp trên cao. Cô lập tức nhớ đến chuyện công an đã xem lại các băng ghi hình, sau khi cặp đôi Khúc Thiêm Trúc và cặp đôi Hồ Tiểu Quân mất tích. Có lẽ mình nên hướng mặt về phía các ống kính camera nhiều hơn, biết đâu lần này mình và Chu Xung đi rồi không bao giờ trở về nữa… Nhưng cô lại lập tức nghĩ rằng, sao mình không gọi điện về cho gia đình? Cô bèn lấy di động ra gọi về nhà.

Bố cô nghe máy.

"Bố ạ, con và anh Chu Xung đi tỉnh xa, con báo với bố một câu."

Bố Lục Lục rất ngạc nhiên, gia đình ông ở các Bắc Kinh hơn 200 km, cô rất ít khi về nhà, cô và Chu Xung tự lo liệu mọi việc, hiếm khi báo cho gia đình biết. Ông chỉ "Ừ". Rồi dặn dò: "Dù có việc gì thì an toàn vẫn là hàng đầu con ạ."

"Chúng con đi Quý Châu."

"Xa thế?"

"Đồng Hoảng." Cô cố ý nói tách ra để ông dễ nhớ.

"Đồng Hoảng?"

“Thị trấn Đa Minh, thuộc Đồng Hoảng.”

“Hai đứa đến đó làm gì? Đi công tác à?”

“Đi tìm một người bạn. Bố ơi, chúng con sắp lên tàu… Thôi! Con chào bố!” Điện thoại đã xong.

Chu Xung nói: “Em cần gì phải làm thế.”

Lục Lục cười: “Ta đi đến đó rất xa, cứ cẩn thận vẫn hơn.”

Chu Xung nói: “Nơi heo hút đến mấy vẫn có ủy ban, có đồn công an, sợ gì!”

Lục Lục định gọi cho Khúc Thiêm Trúc nhưng rồi lại thôi.

Chu Xung ở giường trên, Lục Lục giường dưới. Lên tàu rồi anh ngồi ở giường dưới với Lục Lục nhìn ra ngoài cửa sổ. Kể từ tối qua nhìn thấy Tiểu Quân trong tấm ảnh cưới ma, lòng anh nặng nề không vui.

Lục Lục nói: “Em đoán rằng người đàn ông trong tấm ảnh ấy là Trường Thành.”

Chu Xung im lặng.

Cô lại nói: “Em có cảm giác Tiểu Quân vẫn còn sống. Họ bị kẻ nào đó bắt ép phải chụp.”

Chu Xung vẫn im lặng.

Rồi Lục Lục lẩm bẩm: “Là kẻ nào mà có thể ép người ta chụp một bức ảnh như thế…”

Chu Xung nói: “Chuyện này rất bí hiểm. Đến Đa Minh rồi, chúng ta phải hết sức đề phòng.”

Lục Lục gật đầu đồng tình: “Đúng!”

Lát sau, cô bỗng nói: “Anh thấy em có giống em gái anh không?”

Chu Xung ngạc nhiên: “Sao?”

Lục Lục nói: “Em có cảm giác chúng ta không phải một cặp, em giống như em gái anh, cùng anh đi tìm bạn gái của anh.”

Câu này khiến Chu Xung cảm động. Anh lắc đầu: “Không, giống như anh dẫn bạn gái đi tìm cô em gái thì đúng hơn.”

Trời tối.

Rồi trời sáng.

Con tàu lắc lư chạy về phía trước, đi qua Hồ Bắc, Hồ Nam, rồi tiến vào địa phận Quý Châu. Kể từ lúc trời sáng, Chu Xung toàn ngồi giường dưới nhìn ra cửa sổ, không hiểu anh đang nghĩ gì, cũng không hề ngủ gật. Càng đến gần cái thị trấn bí hiểm ấy, anh càng cảm thấy bồn chồn.

Lúc hoàng hôn thì họ đến Đồng Hoảng. Lần trước, Lục Lục đi theo Khúc Thiêm Trúc đến đâu cô rất bỡ ngỡ, nhưng lần này thì không, cô biết rõ nên đi đâu.

Gió rất mạnh. Bên đường có một dãy tắc-xi, các lái xe đều đang ngồi thu mình sau tay lái. Lục Lục và Chu Xung vừa định bước đến thì một người lái xe đã chủ động đi ra. Anh ta mặc áo jacket màu đồng, để ria mép, trên trán có vết thẹo. Anh ta bước lại hỏi Lục Lục và Chu Xung: "Anh chị cần đi đâu?"

Lục Lục nói: "Đi Đa Minh."

"Được, tôi chở đi."

"Hết bao nhiêu?"

"Tám chục."

"Đừng lòe nhau nữa, tôi biết đường đó dài bao nhiêu."

"Chị trả bao nhiêu?"

"Năm chục."

Anh ta nghĩ ngợi, rồi nói: "Được! Ừ thì đi."

Cả hai lên xe. Xe đã chạy, Chu Xung hỏi Lục Lục: "Em có đem máy ảnh không?"

Lục Lục ngẩn người: "Có đem. Thì sao?"

Chu Xung nói một câu khiến cô rất bất ngờ: "Đã đến đó thì chúng ta cũng chụp chung một kiểu."

Lục Lục: "Cũng được!"

Chiếc xe ra khỏi thị trấn rất nhanh rồi chạy lên con đường nhựa nhỏ hẹp. Trong xe quá tối, có cảm giác rất bức bối. Lục Lục bĩu môi nhìn ra cửa kính xe. Chu Xung gật đầu, ý chừng là cũng biết rồi.

Trên đường họ chỉ im lặng. Anh lái xe cũng thế. Chỉ có tiếng gió ù ù bên ngoài.

Nhưng Lục Lục nhận ra rằng anh ta thỉnh thoảng lại quan sát họ qua tấm gương chiếu hậu gắn ở phía trên bên phải.

Xe chạy qua nhiều chỗ đường giao nhau. Lục Lục đã thấy hơi chóng mặt. Hai bên đường không hề có nhà cửa, chỉ có rừng cây vô tận. Cuối cùng, anh lái xe nói: "Trước mặt. Đến nơi rồi."

Lục Lục vội ngẩng nhìn. Quả nhiên, dưới chân núi thấp thoáng có một thị trấn nho nhỏ. Vừa đi vào đến nơi, anh lái xe đã đỗ sang một bên. Chu Xung trả tiền xe rồi cùng Lục Lục bước xuống. Chiếc tắc xi chạy đi.

Hai người thấy bên đường có tấm biển màu xanh ghi mã vùng bưu chính địa phương là 142857. Gió rất mạnh, tấm biển chao qua chao lại.

Lục Lục khẽ nói: "Em nhớ rằng mã vùng Quý Châu đầu 5."

Chu Xung nói: "Có lẽ nơi này không thuộc địa phận Quý Châu cũng nên." Câu này khiến Lục Lục giật mình. Chu Xung nói tiếp: "Trong cả nước có địa phương nào mã vùng đầu 14 không nhỉ?"

Lục Lục: "Hình như không có. Em nhớ rằng Cát Lâm 13, Hắc Long Giang 15. Anh thử mở di động tra xem nào?"

Chu Xung lấy di động ra định lên mạng, nhưng anh sững người.

"Sao thế?"

"Không có sóng."

Lục Lục bèn mở di động của mình ra, cũng không có sóng. Gay quá! Cô lập tức nhớ ra, khi cô gọi cho Hồ Tiểu Quân, chỉ thấy câu trả lời lịch sự, khô khan: "…thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được…" Bây giờ cô và Chu Xung cũng đến cái nơi ngoài vùng phủ sóng mất rồi!

Cô hơi cuống: "Nên làm thế nào đây?"

Chu Xung nói: "Cứ đi thôi."

Họ rời tấm biển màu xanh, bước vào thị trấn. Lục Lục nắm chặt tay Chu Xung, đi thật chậm và hết sức cảnh giác.

Chỉ là một thị trấn rất bình thường, có hàng ăn, có quán trà, có quầy chơi bi-a, hiệu làm đầu, bưu điện,… chỉ có điều người rất thưa thớt, hú họa mới thấy một chiếc tắc-xi chạy qua, khách bộ hành càng hiếm hoi.

Một bà già đẩy chiếc xe nôi ở ven đường đi đến, đứa bé trên xe nằm trong chăn, lại phủ thêm chiếc áo bông nữa. Lục Lục hỏi: "Bà làm ơn chỉ giúp khách sạn ở đâu?"

Bà già nói bằng tiếng phổ thông: "Phía sau bưu điện."

"Chỉ có một khách sạn ạ?"

"Thị trấn này bé tẹo! Nếu anh chị không thích thì có thể ở nhờ nhà dân, họ không từ chối đâu."

“Cảm ơn bà… à, xin hỏi thêm, nghe nói rất nhiều năm về trước có đám cưới ma tổ chức ở đây, ngôi nhà đó có còn không?”

“Nhà đó bị phá bỏ rồi, hiện nay là khách sạn…” Bà già nói đến đây gió bỗng mạnh hẳn lên, tấm áo bông trùm đứa bé trên xe bị thổi lên bay xuống đất. Lục Lục và Chu Xung nhìn vào xe nôi, thấy chiếc xe nôi trống trải, không có đứa bé nào hết!

Cả hai đều nổi da gà. Tại sao bà già này lại đẩy một cái xe nôi trống trơn đi đi lại lại? Và còn đậy áo bông lên ngụy trang làm gì?

Bà già lúng túng nhặt cái áo bông lên thả vào xe nôi, miệng lầm bầm gì đó rồi vội vã đẩy đi.

Lục Lục nhìn Chu Xung: “Thế là thế nào nhỉ?”

Chu Xung nói: “Anh làm sao biết được!”

Lục Lục dự đoán: “Có lẽ bà ta mắc bệnh tâm thần.”

Chu Xung phản bác: “Anh cảm thấy bà ấy giống một diễn viên thì có!”

Lục Lục cau mày: “Diễn viên?”

Chu Xung không nói về đề tài này nữa. Bà già ấy rẽ ngoặt rồi mất hút. Anh nhìn quanh bốn bề rồi kéo Lục Lục bước vào cửa hàng lưu niệm bên cạnh. Cô bán hàng đang chơi game, Chu Xung nhẩn nha xem ngắm rồi dừng lại trước quầy dao kéo thủ công, hỏi: “Cô ơi con dao này bao nhiêu tiền?”

Cô ta ngừng chơi, mỉm cười bước lại: “Con nào?”

Chu Xung chỉ một con dao găm lưỡi cong: “Con này.”

Cô ta nhìn Chu Xung bằng ánh mắt cảnh giác: “Anh mua nó để làm gì?”

Chu Xung cứng cỏi: “Không bán hay sao?”

Ánh mắt cô ta rời đi nơi khác, vừa cầm con dao vừa nói: “Có chứ! 200 đồng.”

Cô ta lại nhìn Chu Xung rồi lấy ra một con nữa. Chu Xung rút ra 400 đồng, đặt lên mặt quầy, rút hai con dao ra khỏi vỏ, giơ lên xem. Ánh dao sáng lạnh. Sau đó anh lại tra dao vào vỏ, nhét vào túi áo rồi nói với Lục Lục: “Đi thôi.”

Ra khỏi hiệu lưu niệm, Lục Lục có cảm giác cô chủ hàng đang nhìn theo họ, Lục Lục khẽ hỏi: “Anh mua dao găm làm gì?”

Chu Xung nói: “Nơi này ngay sóng di động cũng không có, chúng ta phải tự lo lấy thân. Em gọi tắc-xi mà quay về Đồng Hoảng, mình anh ở lại tìm Tiểu Quân.”

Lục Lục phản bác: “Thế không được.”

Chu Xung đành nói: “Cũng được, vậy em cứ ở lại với anh.”

“Em cảm thấy chuyến đi này anh như đã biến đổi khác hẳn.”

“Sao?”

“Trước đây em chưa nhận ra anh cũng rất can đảm.”

“Nếu đã chẳng coi cái chết là gì, lẽ nào lại không can đảm.”

Phía trước có một nam trung niên đeo kính bước lại, trong có vẻ là giáo viên. Lục Lục bước ra bắt chuyện: “Xin phiền bác, tôi muốn hỏi…”

Ông ta đứng lại, nói rất nhã nhặn: “Vâng, cô hỏi gì?”

Lục Lục: “Ở đây có đồn công an không?”

Hình như ông ta cảm thấy câu hỏi này hơi lạ, đáp: “Có chứ!” Rồi hình như nhìn thấy cái gì đó, ông ta chỉ tay về phía sau lưng Lục Lục: “Kia kìa, có một anh công an, cần gì cứ hỏi anh ta.”

Chu Xung và Lục Lục ngoảnh lại nhìn, đúng là có một anh công an đang bước đi, nhưng hình như anh ta vừa hết giờ làm đang đi về nhà, tay xách khá nhiều thức ăn.

Lục Lục lịch sự: “Vâng, cảm ơn bác.”

Người đàn ông trung niên này đi rồi, Lục Lục khẽ nói: “Chu Xung, dù có chuyện gì anh cũng nên kiềm chế, nếu cần chúng ta sẽ báo công an.” Chu Xung chỉ im lặng.

Phía trước có một nhà trẻ, bọn trẻ đã ra về, cửa khóa, Chu Xung bước lại nâng cái khóa lên xem, rồi quay trở lại. Hai người tiếp tục bước đi. Đi được một quãng, Chu Xung dừng lại nhìn kỹ tấm biển của một ngân hàng.

Lục Lục ngạc nhiên: “Gì thế?”

Chu Xung băn khoăn: “Anh ngờ rằng nơi này tất cả đều là đồ giả…”

Lục Lục sửng sốt: “Tại sao?”

Chu Xung hạ thấp giọng: “Bà già đẩy xe nôi lúc nãy trên xe không có đứa bé nào; nhà trẻ vừa rồi thì không có trẻ con, anh thấy cái khóa đã hoen gỉ chết cứng; Ngân hàng Công thương này lẽ ra logo là một vành tròn bọc lấy chữ “công” nét rỗng, nhưng tấm biển ở đây logo lại là một vành tròn bọc lấy chữ “Trung” tức là logo của Ngân hàng Trung Quốc!”

Chương 45: Sau nửa đêm

Trẻ sơ sinh giả, nhà trẻ giả, ngân hàng giả.

Gió càng lúc càng mạnh, thổi ù ù.

Lục Lục đờ đẫn một lúc rồi mới nói được: "Chúng ta báo công an."

Chu Xung: "Em cho rằng tay công an lúc nãy là thật chắc?"

Lục Lục phân vân: "Ta quay lại báo công an Đồng Hoảng."

Chu Xung trầm giọng: "Nếu ở đây toàn là ngụy tạo thì sẽ có xe chở em đi hay sao?"

Lục Lục bỗng hiểu rằng đại họa đã bủa vây lấy họ.

Chu Xung vừa nhìn quanh bốn bề vừa nói: "Chắc chắn nơi này có vấn đề. Chúng ta nên chuẩn bị sẵn sàng. Tuy nhiên, dù sao anh cũng phải tìm cho ra Tiểu Quân, em biết rồi đấy."

Lục Lục gật đầu, rơm rớm nước mắt. Chu Xung rút ra một con dao nhét vào túi Lục Lục: "Em ạ, chúng ta sẽ sát cánh chiến đấu. Nếu đúng là xảy ra chuyện, mà chúng ta lạc nhau, thì em phải cố mà tự vệ." Lục Lục thò tay vào túi sờ con dao găm rất cứng cáp.

Chu Xung lại nói: "Bưu điện kia rồi, ta sẽ vào khách sạn."

Hai người bước trên lối đi lát đá lồi lõm nhấp nhô, rồi nhìn thấy ở cuối Ngõ Tối có một căn hộ nho nhỏ, màu xám nhạt, trên nóc cao cao có hai chữ "Khách Sạn" bằng đèn nê-ông. Họ leo lên mấy bậc thềm trước cửa rồi đẩy mạnh cánh cửa kính của khách sạn, bước vào. Bên ngoài, gió vẫn thổi rất mạnh.

Hai cô gái đứng ở quầy lễ tân, mặc đồng phục màu xanh, thấy khách vào họ lập tức mỉm cười. Cô dong dỏng cao nói: "Kính chào quý khách!"

Chu Xung bước đến trước mặt họ, hỏi thẳng: "Đơn vị chủ quản của các cô là ai?"

Cô dong dỏng cao nói: "Ủy ban thị trấn. Trước kia nơi này là Ban Lễ tân thị trấn Đa Minh, sau chuyển thành khách sạn."

Chu Xung lại hỏi: "Ủy ban thị trấn ở đâu?"

Vẫn cô ta đáp: "Trên sườn núi, cũng gần thôi."

Lục Lục cũng hỏi: "Đồn công an ở đâu?"

Cô ta đáp: "Đồn công an ở ngay sát bên cạnh. Anh chị tìm đồn công an có việc gì? Có thể gọi điện cho họ."

Chu Xung nhìn điện thoại, nói: "Không cần. Cảm ơn." Rồi anh lại hỏi: "Nhà trẻ ở vùng này đóng cửa, phải thế không?"

Vẫn cô dong dỏng cao nói: "Tôi không rõ."

Cô gái thấp đáp: "Đóng cửa rồi. Năm ngoái phòng giáo dục huyện xuống kiểm tra, nói rằng họ không có chứng chỉ gì đó, nên không cho mở."

Chu Xung lại hỏi: "Trường tiểu học và trung học thì sao?"

Cô dong dỏng cao nói: "Ở đây dân số ít, nên đều phải ra Đồng Hoảng học."

Chu Xung nhìn Lục Lục, Lục Lục cũng nhìn anh. Cả hai đều thở phào nhẹ nhõm.

Chu Xung lại hỏi: "Ngân hàng ở đây vẫn mở cửa đều chứ?"

Cô dong dỏng cao đáp: "Vâng, hàng tháng chúng tôi vẫn ra đó lĩnh lương."

Chu Xung: "Nhưng ghi là Ngân hàng Công thương, sao lại treo logo Ngân hàng Trung Quốc? Các cô không thấy thế à?"

Cả hai cô gái đều tỏ ra kinh ngạc. Cô dong dỏng cao bỗng cười sằng sặc khiến Lục Lục giật mình, miệng cô ta còn phun cả nước bọt, cô ta cúi xuống lấy khăn giấy chùi mồm, rồi tiếp tục cười. Cô kia cũng cười theo, không rõ cô ta cười về chuyện logo hay cười cô bạn đồng nghiệp phun nước bọt. Cả hai cô đều cười ngặt nghẽo. Rõ ràng họ quá kém về trình độ nghiệp vụ. Rũ ra cười một hồi lâu, rồi cô cao hơn khẽ nói: "Xin lỗi…nhưng tôi buồn cười quá…"

Hình như hai cô cười như nắc nẻ lại khiến cho Chu Xung tin tưởng hơn. Anh nói: "Nếu lãnh đạo của họ biết sai sót ấy, chắc sẽ tự xin thôi việc để về nhà bế con."

Lục Lục có cảm giác hai cô gái này cười, thể hiện một điều gì đó, hình như là muốn chế nhạo người của địa phương mình trước mặt người ngoài. Lục Lục càng cảm thấy sâu xa khó lường.

Cô cao hơn nói: "Anh chị có thuê phòng không?"

Chu Xung: "Có! Cho tôi xem phòng trước được không?"

Cô ta đáp: "Đương nhiên là được ạ!"

Cô thấp hơn nói: "Tôi dẫn anh chị lên xem."

Chu Xung: "Không! Để tôi tự xem."Anh ngoảnh sang Lục Lục: "Em ngồi kia chờ anh một lát." Nói rồi anh bước đi.

Lục Lục sang bên cạnh ngồi lên ghế bành kê bên cạnh vừa khéo đối diện với hai cô nhân viên. Cô thấy hơi lúng túng đành nhìn ra xung quanh, tránh luồng mắt của họ.

Nửa giờ sau, Chu Xung trở lại nói với cô nhân viên cao: "Chúng tôi ở phòng Standard."

Cô ta mỉm cười làm thủ tục, rồi đưa chìa khóa phòng cho Chu Xung. Phòng 109.

Chu Xung và Lục Lục vào phòng, bật đèn, ánh sáng hơi yếu. Bên trong mọi thứ đều có hai, khiến Lục Lục thấy băn khoăn. Có những thứ vốn dĩ đã thành đôi ví dụ bộ ngực, giày dép, câu đối… nếu chỉ còn một ta sẽ khó chịu. Hãy tưởng tượng phụ nữ chỉ còn một bên ngực, hay lên đường với một chiếc giày cao gót hoặc trên tường chỉ có một vế câu đối… Nhưng có những thứ vốn dĩ chỉ có một lại được bày thành hai cũng khiến người ta thấy khó chịu. Ví dụ một cặp vợ chồng nọ ở chung một nhà, nhưng lại có hai giường, hai tủ quần áo, hai bàn ăn, hai điện thoại cố định, hai vòi nước, hai cửa ra vào… Nếu thế thì có thể đoán hai vợ chồng họ đã ly hôn.

Chu Xung lần lượt mở hai cửa toilet xem, rồi lại mở hai cái tủ áo ra nhìn. Không có gì khác thường, kiểm tra xong xuôi, anh nói: "Máy ảnh đâu?"

"Anh định chụp thật à?"

"Ta sẽ thử xem người mù có nói đúng không."

"Thực ra anh cũng hơi tin…"

"Có thể là thế."

"Em hơi sợ…"

"Sợ gì?"

"Sợ nhìn thấy kết quả."

"Không sao. Em cứ nhắm mắt mà chụp."

Lục Lục mở túi xách lấy máy ảnh ra, để chế độ chụp tự động, đặt lên bàn, sau đó ngồi xuống mép giường, nói: "Anh lại đây."

Chu Xung hỏi: "Đặt chuẩn rồi chứ?"

Lục Lục nói: "Ổn rồi."

Chu Xung ngồi bên bả vai Lục Lục, cả hai cùng nhìn vào ống kính. 10 giây sau, "tách" một tiếng, đã chụp xong. Chu Xung bước lên cầm máy ảnh, nói: "Có được đâu." Lục Lục hơi sững sờ, bước lại nhìn. Ảnh chỉ chụp được nửa dưới hai khuôn mặt của họ, không chụp được mắt.

Lục Lục nói: “Có lẽ đây là ý trời.”

Chu Xung đề nghị: “Ta chụp lại!”

Lục Lục lập tức lắc đầu: “Không.”

Chu Xung đành đồng ý: “Ừ, không chụp nữa.”

Lục Lục tiếp tục quan sát căn phòng, cô bỗng nói: “Cô nhân viên nói rằng ở đây có đồn công an. Chúng ta nên đến nhờ họ giúp đỡ.”

Chu Xung lắc đầu: “Em ấu trĩ quá. Dù ta có tìm thấy đồn công an thật, thì đó cũng là đồ ngụy tạo.”

Lục Lục sợ hãi: “Thế thì… liệu chúng ta có đi thoát khỏi vùng này không?”

Chu Xung nâng khuôn mặt Lục Lục lên, lát sau mới nói: “Anh cũng không rõ nữa. Thực ra anh cũng rất băn khoăn. Anh mong sẽ không xảy ra chuyện gì, vì đang có em ở đây, nhưng anh cũng không muốn thế… vì nếu đêm nay bình yên trôi qua thì chúng ta không tìm thấy tung tích của Tiểu Quân…”

“Không thể bình yên được. Anh nghĩ mà xem, chắc chắn Tiểu Quân đã kéo Trường Thành đến đây để tìm câu trả lời: đến rồi, họ phải vào khách sạn này. Và điều bất hạnh phải xảy ra ở đây…”

Chu Xung nghĩ ngợi rồi nói: “Đêm nay chúng ta không tắt đèn. Nếu buồn ngủ thì em cứ ngủ, anh sẽ thức canh.”

Lục Lục: “Bây giờ là mấy giờ?”

Chu Xung: “Chưa đến 10 giờ.”

Lục Lục nói: “Đi tắm đi!”

Chu Xung trả lời: “Anh không cần.”

Lục Lục thở dài: “Em đi tắm vậy.”

Chu Xung đáp: “Ừ.”

Lục Lục đứng dậy bước đến cửa, nhìn qua mắt thần. Hành lang yên tĩnh. Yên tĩnh một cách giả tạo.

Cô vào toilet ở sát cửa, cầm bàn chải đánh răng dùng một lần lên, khó khăn lắm mới xé được bọc nilon ra. Vừa định bóp kem đánh răng vào thì bỗng thấy cái bàn chải động đậy, cô rùng mình ném vội xuống đất, gọi to: “Chu Xung!”

Chu Xung chạy vào ngay.

“Anh nhìn xem!”

“Cái gì?”

“Dưới đất… có phải bàn chải đánh răng không?”

Chu Xung từ từ ngồi xuống, chưa kịp nhìn kỹ thì cái bàn chải ấy đã ngọ ngoạy rồi nhanh chóng chui tọt xuống lỗ thoát nước.

Anh đứng lên cầm ngay cái bàn chải khác giơ lên ánh đèn xem xét. Nó vẫn im ắng, nguyên vẹn nằm trong nilon bao bì, không thấy gì khác thường.

Lục Lục đờ đẫn nói: “Nó từ nhà chúng ta đi theo đến tận đây…”

Chu Xung chợt nghĩ ra: “Chưa biết chừng nó xuất phát từ đây bò ra.” Rồi anh vứt cái bàn chải xuống đất, co chân đạp thật mạnh. Gãy vụn. Nó bằng nhựa.

Lục Lục không đánh răng nữa, quay ra ngồi lên chiếc giường kê sát cửa sổ, toàn thân run bắn.

Chu Xung ngồi bên ôm chặt lấy cô.

“Đưa em di động.”

“Không có sóng.”

“Em muốn nghe nhạc.”

Chu Xung lấy di động ra đưa cô. Lục Lục mở bài hát chủ đề của trang web “Lưới tình”. Giọng hát của Chu Xung.

Dù cùng ai người nguyện cầu vĩnh viễn.

Sau vĩnh viễn người lại thuộc về anh.

Dù người hẹn với ai cả lai sinh.

Thì kiếp này cũng cho anh kỷ niệm.

“Em khóc gì thế?”Lục Lục im lặng, vẫn khóc.

“Khi nào về nhà, anh sẽ soạn riêng một bài hát chỉ dành cho riêng em, sẽ không hát ở quán bar, không đưa lên mạng. Chỉ hát cho em nghe mà thôi.”

Lục Lục đưa ống tay áo lên lau nước mắt, ngả đầu vào vai Chu Xung.

Hình như thời gian ở thì trấn Đa Minh trôi đi chậm hơn hẳn mọi nơi khác. Cả hai im lặng ngồi đó nghe đi nghe lại bài hát của Chu Xung mãi cho đến nửa đêm. Chỉ có tiếng gió vù vù ngoài kia, còn trong khách sạn thì không một tiếng động, cũng không xảy ra chuyện gì kì quái.

Chu Xung nói: "Em ngủ một lát đi!"

Lục Lục lắc đầu: "Không."

Chu Xung dỗ dành: "Nghe lời anh đi."

Rồi anh buông cô ra, bước đến chiếc giường bên kia nằm xuống nói: "Anh nằm đây trông em."

Lục Lục bèn nằm xuống, ngả đầu lên gối, nhắm mắt lại tiếp tục nghe hát. Chu Xung nắm chặt con dao găm trong túi áo, lắng nghe động tĩnh ngoài cửa chính và cửa sổ.

Chừng hơn nửa giờ, Chu Xung ngoảnh lại nhìn Lục Lục, cô đã ngủ say. Anh nhẹ nhàng xuống giường bước sang đắp chăn cho cô, rồi tắt di động. Căn phòng trở lại yên tĩnh. Anh lại sang giường bên kia chờ đợi, sẵn sàng.

Trong căn phòng số 109 này, Lục Lục ngủ say, cô mơ thấy Hồ Tiểu Quân.

Hình như Chu Xung và cô cãi nhau, Tiểu Quân và cô ngồi ở quán cà phê trò chuyện. Ánh sáng ngoài cửa sổ rất âm u. Tiểu Quân lại nhắc đến Trường Thành, nói: "Tớ chỉ mong tớ và Trường Thành khỏe mạnh yên vui sống đến già. Có lúc tớ rất bất an khi nghĩ xem ai tớ và anh ấy ai sẽ chết trước? Tớ muốn người ấy là tớ. Bởi vì nếu anh ấy chết trước thì tớ đau khổ và cô đơn không sao chịu đựng nổi… tớ rất mâu thuẫn." Nói đến đây, Tiểu Quân trào nước mắt, đôi mắt cô nhìn thẳng vào Lục Lục, rất đau đớn. Cô nói: "Lục Lục, bây giờ tớ chết thật rồi. Tớ không muốn Trường Thành phải đau khổ và cô đơn…"

Lục Lục giật mình tỉnh dậy, cô mở mắt. Gió bên ngoài đã ngừng thổi. trong phòng tối đen như mực, im ắng kinh người. Có phải Chu Xung đã tắt đèn? Cô gọi: "Chu Xung…"

Không có người trả lời. Cô ấn công tắc đèn, không có điện.

Lục Lục hoảng sợ, xuống giường, bước sang phía giường Chu Xung, nhưng chỉ sờ thấy một bức tường ngăn kiên cố. Đôi chân cô bỗng mềm nhũn bất lực, đành phải lùi lại ngồi xuống giường. Sau đó cô nghe thấy một giọng nam từ khoảng không vọng xuống: "Vậy là các người đã đến."

Cô vô cùng kinh hãi: "Ai?"

Giọng nam vang lên: "Các người muốn biết ai chết trước ai, đúng không? Ta sẽ cho các người câu trả lời."

Lục Lục im lặng, cố nghĩ xem đó là giọng ở vùng nào. Giọng nam này tiếng phổ thông, hơi run run, hình như đang đứng ở một nơi rất lạnh.

Gã tiếp tục nói: "Đêm nay sẽ có câu trả lời. Một trong hai người phải chết!"

Không rõ lòng can đảm từ đâu đến, Lục Lục hỏi vặn gã một câu: "Ngươi đã sát hại Hồ Tiểu Quân đúng không?"

Người nam im lặng. Hồi lâu sau mới mở miệng nhưng gã không đáp, chỉ tiếp tục nói: "Hoặc anh ta chết, hoặc cô chết. Cô chọn đi!"

Đôi khi đầu óc con người có một phản ứng kỳ quái nào đó, giống như đi trên phố chợt nhặt được chiếc chìa khóa, rồi đi tra vào một ổ khóa nào đó trong thành phố và "tách" một cái thật bất ngờ cửa được mở ra… Lục Lục ra câu hỏi: "Ngươi là Trường Thành chứ gì?" Căn phòng im lặng.

Tại sao cô lại hỏi thế? Chẳng có căn cứ nào cả. Về sau, cô nhớ lại rằng có thể đó là thứ logic nằm trong tiềm thức: gã này nói hoặc Lục Lục hoặc Chu Xung phải chết. Trường Thành và Tiểu Quân cùng đi khỏi Bắc Kinh, nếu Tiểu Quân đã chết thì Trường Thành còn sống, rất có thể Tiểu Quân đã chết trong khách sạn này và Trường Thành ở lại đây, vì anh ta không hề có mặt ở Bắc Kinh…

Sau một hồi lâu, giọng nam lại lên tiếng nhưng nói sang vấn đề khác: "Cô yên tâm, anh ta sẽ được chết an lành, không đau đớn gì hết. Ngăn trên của tủ áo có một viên thuốc mê, cô hãy nghĩ cách cho anh ta uống, anh ta sẽ bất động, ở đó còn có một bơm tiêm đã khử trùng, trong bơm tiêm là thuốc độc Cyaniding, cô tiêm cho anh ta, chỉ sau một phút anh ta sẽ ra đi êm ái…"

Lúc này Lục Lục ngờ rằng đây chỉ là một đoạn băng ghi âm vì lời nói này chẳng ăn nhập gì với đối thoại của cô cả. Cô cười nhạt, và tung ra một câu: "Ngươi chết đi!"

Hình như gã hơi ngớ ra, nói: "Nếu cô không để anh ta chết thì cô phải chết. Chúng tôi sẽ cho cô biết 18 cách chết để cô lựa chọn. Tôi dám chắc cách chết nào cũng đau đớn hơn ngàn vạn lần. Cô muốn xem băng ghi hình không?"

Lục Lục tiếp tục tìm cách đối thoại với gã: "Không! Ngươi nói đi, các người đã đưa Chu Xung đi đâu?"

Lần này thì giọng nam đã trả lời câu hỏi của cô: "Anh ta ở ngay sát vách. Lát nữa sẽ trở lại với cô. Trước khi trời sáng cô phải đưa ra lựa chọn, nếu không, sẽ xuất hiện cảnh tượng thế này: vài người ngồi ăn sáng, họ ăn bánh bao và đậu hũ. Nhưng thực ra không phải bánh bao mà là cái vú của cô vừa bị cắt ra, còn món kia cũng không phải là đậu hũ mà là hộp sọ của cô bị khoét lỗ, họ dùng thìa múc não của cô để ăn. Đừng nghĩ cách bỏ đi. Lúc này các người đã không còn ở thị trấn Đa Minh nữa rồi."

Sự ghê tởm cùng cực và nỗi sợ hãi dâng lên nghẹn cổ. Lục Lục thấy buồn nôn. Không ở thị trấn Đa Minh nữa, thì đây là đâu? Lục Lục ôm chặt hai đầu gối, toàn thân run rẩy. Cô chỉ có một ý nghĩ: tìm Chu Xung! Nhưng anh đi đâu rồi? Chu Xung đã đi đâu? Đi đâu?

Cô rút con dao găm trong túi ra, nắm chặt trong tay, rồi sờ tìm di động. Đã tìm thấy. Cô bật đèn soi bốn phía, không thấy bất cứ ai, chỉ thấy giữa hai cái giường đơn có bức tường ở đâu mọc ra, cô nhìn bức tường một lúc. Rồi tỉnh táo bước ra phía cửa căn phòng. Cô muốn ra quầy lễ tân để hỏi hai người nhân viên kia. Nhưng liệu họ có còn đó không? Có lẽ ở quầy lễ tân cũng tối đen và chẳng có ai. Nhưng khi cô rọi đèn về phía đó thì vẫn thấy hai cô gái một cao một thấp nhìn cô mỉm cười…

Nhưng nào ngờ cánh cửa chống trộm đã bị khóa ngoài, tiếng nói trong không trung lại vang lên: "Đừng lo, tôi sẽ mở giúp." Lục Lục thất thần. Dù gã mở cho thì cô vẫn không thể thoát.

Cánh cửa ấy "xạch"một tiếng. Cô vặn tay nắm, mở cửa. Rồi bước ra hành lang. Tối đen như mực. Lục Lục giơ di

động soi khắp, nhìn thấy xung quanh trống trải, không thấy khách sạn đâu nữa! chỉ còn lại độc nhất căn phòng 109.

Bây giờ cô đang đứng bên ngoài, trên đầu như có cái nắp up xuống, không hề thấy một tia sáng bầu trời. Âm khí ngập tràn xung quanh,cô có cảm giác mình đang ở hầm ngầm trong lòng đất.

Đây là nơi nào thế này? Cô ngờ mình đang ngủ mê nhưng không biết phải làm gì để tỉnh lại. Không tỉnh lại được thì ác mộng lại tiếp tục.

Lục Lục giơ di động, dò dẫm bước đi, ánh sáng từ di động quá yếu chỉ nhìn thấy được khi lại gần, còn lại xung quanh thì tối đen như địa ngục.

Không biết tiếng nói kia có đi theo cô không, cô cứ thế bước đi. Bỗng nhiên, trước mặt cô chợt xuất hiện một ngôi nhà cũ trông rất quái dị, cô kinh hãi kêu lên: "Á!" làm rơi luôn di động, quay người bỏ chạy.

Phía trước là một màn đêm thăm thẳm.

Chạy được mấy bước, bản năng khiến cô phải dừng lại, hai tay đưa thẳng phía trước, căng mắt, đi dò dẫm từng bước rất ngắn, đôi chân run run như thể ngã sụp xuống bất cứ lúc nào.

Khi Lục Lục sờ thấy một bức tường, rồi đi men theo rất lâu, hình như đã đi hết một vòng nhưng không sở thấy cửa. Cô định quay lại cửa sổ phòng 109. Chắc Chu Xung vẫn đang ngủ, cô sẽ gọi anh tỉnh dậy. Nhưng Lục Lục đã kiệt sức, cô ngồi bệt xuống tựa lưng vào tường, nước mắt trào ra. Lát sau, cô thét lên với bóng tối: "Chu Xung! Chu Xung!" Cô sợ chết. Nhưng nếu cô và anh chỉ có thể một người được sống thì cô không sợ chết nữa, chỉ cần Chu Xung đến bên cô trước khi cô chết.

Tiếng khóc và tiếng thét của cô đã khiến cô bị lộ vị trí. Trong bóng tôi có tiếng chân bước nhanh về phía cô, cô lập tức im lặng, kinh hãi dỏng tai lắng nghe. Kẻ đó chạy đến gần cô, đưa tay ra sờ sờ… hắn sờ thấy tai cô. Cô rùng mình hét lên: "Ai?" Hắn bỗng ôm chặt lấy cô, "suỵt…" Thì ra là Chu Xung.

Lục Lục ôm anh thật chặt. Anh áp tay lên mặt cô, khẽ nói: "Anh đã dặn mãi rồi: nếu bỏ đi, thì em đừng đi quá xa…" Lục Lục lại tuôn trào hai hàng nước mắt.

Hai người ôm chặt lấy nhau hồi lâu, rồi Chu Xung nói: "Hắn đến, rồi nói với anh rằng, một trong hai chúng ta phải chết; hắn bảo anh hãy lựa chọn…"

Tim Lục Lục bỗng thắt lại.

Chu Xung nói tiếp: "Anh không thể biết hắn đứng ở đâu, nếu biết, anh đã đấm hắn chết luôn."

Lục Lục nói: "Hắn nói trong tủ áo có thuốc độc phải không?"

Chu Xung ngạc nhiên: "Sao em biết?"

Lục Lục thổn thức: "Vì hắn cũng nói với em y hệt như thế."

Chu Xung ngạc nhiên: “Tức là cả hai tủ áo đều có thuốc độc?”

Lục Lục vẫn khóc: “Anh… nếu chúng ta không thể thoát, liệu anh có để em chết không?”

Chu Xung gắt nhẹ: “Nói vớ vẩn! Nếu không thể ra ngoài, anh sẽ để cho hắn lấy mạng anh, chứ đâu có thể để em phải chết.”

Lục Lục ôm anh thật chặt, cảm thấy yêu Chu Xung cô không có gì phải hối tiếc.

Chu Xung khẽ nói: “Vừa nãy anh nghe hắn nói…”

Lục Lục ngẩng đầu nhìn anh trong bóng đêm: “Nói gì?”

Chu Xung nhắc lại lời gã kia: “Hắn nói rằng: bây giờ trở về phòng ta sẽ cho các người cơ hội sinh tồn. Nghe có vẻ không phải lừa dối…”

“Thực ra hắn là ai? Hắn muốn hại chúng ta, lại cho chúng ta cơ hội?”

“Anh làm sao biết được!”

“Anh ạ, cửa sổ có chấn song sắt, sao anh lại chạy ra được?”

“Chấn song sắt bỗng tự mở ra, anh cũng không hiểu tại sao.”

“Hắn nói là chúng ta hãy trở lại căn phòng?”

“Đúng.”

“Thế thì chúng ta quay lại.”

“Không, anh phải quan sát xem sao đã!”

“Quan sát gì?”

“Xem đây là nơi nào. Khách sạn bỗng dưng biến mất đi đâu, tại sao phòng 109 lại ở đây anh không sao hiểu nổi.”

“Anh xem xung quanh tối đen như địa ngục, làm gì có lối ra? Gã ấy nói trở về phòng thì sẽ có cơ hội sống. Có lẽ gã cố ý giúp chúng ta…”

“Chúng ta nếu chỉ vì muốn sống thì đâu cần phải đến đây! Chúng ta đến để tìm Hồ Tiểu Quân kia mà.”

“Đúng thế.”

“Lúc nãy anh sờ thấy một ngôi nhà khác, hình như rất cũ kỹ, ở ngay đây thôi. Ta cứ vào xem sao.”

“Vừa rồi em cũng nhìn thấy nó.”

“Chưa biết chừng kẻ đầu sỏ bày ra các trò này đang nấp ở trong đó cũng nên. Nào, ta đi!”

Lục Lục nhận ra, vào lúc hệ trọng, Chu Xung rất cứng cỏi, điềm tĩnh, vững vàng. Anh cũng cầm cả di động ra. Cô không dám tưởng tượng, nếu không có Chu Xung thì ở bên cô thì cô sẽ ra sao, có lẽ cô sẽ tuyệt đối suy sụp và hoảng loạn như Khúc Thiêm Trúc.

Chu Xung bật đèn sáng di động, cả hai từ từ bước lên. Quả nhiên hai người nhìn thấy cách căn phòng 109 không xa, có một ngôi nhà cũ âm u, đầy tử khí. Ánh sáng của di động quá yếu, ngôi nhà trông cực ghê rợn.

Thực ra nó có hai gian chính phụ kề sát nhau, gian chính cao hơn, trông cả hai nhấp nhô khấp khểnh. Gian chính là tường đá, ô cửa sổ méo mó xiêu vẹo, dán giấy trổ đã bạc màu. Gian phụ tường đất, quét vôi, lở lói lem nhem bẩn thỉu, đầu thanh xà gỗ chìa ra ngoài treo vải, giỏ đan bằng tre, bên kia dựng một cái guồng gieo hạt cổ lỗ.

Chu Xung khẽ đẩy cửa gian nhà chính, bước vào. Ánh sáng từ chiếc di động soi cũng đủ khiến Lục Lục nhìn mà giật mình, hít vào một hơi lạnh: cảnh bài trí ở đây rất giống trong tấm ảnh cưới ma! Cái bàn cổ chạm trổ, cái gương vuông khung gỗ, đèn nến và hoa quả rất giống đồ cúng, bên cạnh bạn là hai cái ghế bành sạch sẽ sáng bóng; trên tường treo bức tranh cổ vẽ hai vị thần tiên, đôi câu đối viết những chữ cổ quái, sàn trải thảm nâu đỏ, bốn cạnh vẽ các ô trắng… Ở cửa dựng một cái máy ảnh cổ lỗ cao hơn đầu người, bên trên trùm một miếng vải đen, dưới cái giá ba chân lắp bánh xe.

Lục Lục hồi hộp hỏi: “Đây là nơi chụp tấm ảnh cưới ma đó à?”

Chu Xung chỉ nói: “Tìm người!’

Cả hai sục sạo một lượt không thấy người, cũng không thấy cái xác nào.

Rồi Chu Xung kéo Lục Lục bước vào gian nhà phụ. Các thứ đặt trong này càng khiến cô kinh sợ: nhiệt kế, thuốc rửa ảnh, hiện hình, khay chậu, găng tay cao su, những cái kẹp phim…

Lục Lục nói: “Đây là buồng tối.”

Chu Xung vẫn chỉ nói: “Tìm người!”

Lục Lục im lặng. Chu Xung tiếp tục tìm khắp. Vẫn thế, không người, không xác chết. Vẫn chưa chịu thôi, anh bò xuống đất soi đèn di động để tim khe nắp hầm ngầm.

Lục Lục lo lắng: “Anh ạ, ta phải thoát khỏi đây đã, rồi đi báo công an. Công an đến sẽ khám phá ra tất cả! Nếu ta không thoát ra được thì mọi bí mật sẽ vĩnh viễn nằm trong bóng tối…”

Không tìm thấy dấu vết gì lạ, Chu Xung đứng lên, kéo Lục Lục bước lùi dần ra ngoài.

Họ trở lại căn phòng 109 đơn độc, thấy bức tường ngăn đã biến mất. Chu Xung cất di động đi. Cả hai ẩn mình trong

bóng tối. Anh để Lục Lục ngồi vào một góc căn phòng, anh ngồi chắn trước mặt cô, tay anh nắm chặt con dao găm trong túi, sẵn sàng đối phó.

Bốn bề vẫn im như cõi chết. Sau vài phút, Lục Lục có cảm giác chóng mặt, hình như không gian đang di chuyển lên trên. Lát sau, bỗng nghe thấy tiến gió thổi ù ù. Thì ra gió vẫn không ngừng thổi! Lúc trước không nghe thấy tiếng gió vì họ đang ở trong lòng đất, chẳng rõ sâu bao nhiêu!

Chu Xung kéo Lục Lục từ từ bước ra. Họ thấy căn phòng này lại gắn liền với khách sạn thành một khối. Họ lại nhìn thấy đèn đường, nhìn thấy tấm thảm màu đỏ sẫm. Lúc bước đến quầy lễ tân thì không thấy hai nữ nhân viên một cao một thấp, có ma nào biết hai cô gái ấy đi đâu!

Cả hai bước ra ngoài cửa kính mặt tiền, nhìn khắp xung quanh. Gió mạnh, thị trấn Đa Minh có vài ánh đèn thấp thoáng lúc mờ lúc tỏ.

Lục Lục có phần xúc động: “Chúng ta đã thoát ra được rồi!”

Chu Xung khẽ nói: “Chưa chắc đâu!”

Anh tiếp tục ngó nhìn bốn phía, dắt Lục Lục bước xuống các bậc thềm của khách sạn. Cô nhận ra Chu Xung đã đeo cả ba lô du lịch!

Cả hai đi khỏi Ngõ Tối, đến con phố nhỏ Dao Găm rồi chạy về hướng nam, Đồng Hoảng ở phía đó.

Đèn đường đung đưa trong gió, trên đường không một bóng người. Họ chạy qua cửa hàng ăn, quán trà, quán bi-a, hiệu làm đầu, ngân hàng… Các ô cửa đều đóng im ỉm, tối đen.

Lục Lục chạy sau, cô bỗng kêu lên: "Chu Xung!"

Chu Xung ngoái lại: "Nói khẽ thôi!"

Lục Lục sợ hãi nói: "Anh nhìn phía sau đi!"

Chu Xung nhìn lại, anh lập tức dừng bước. Bà già kia lại xuất hiện, vẫn đẩy xe nôi trong gió, đang từ từ đi về phía hai người. Mái tóc bà chải rất gọn gàng, mặt mũi sáng trắng. Con phố quá sạch sẽ, bà già cũng quá sạch sẽ, thời khắc và cảnh tượng đều tạo ấn tượng đặc biệt, tất cả thật ghê rợn.

Bà già đang bước đến gần. Lục Lục nhìn rõ cả cái áo bông trên chiếc xe nôi.

Cô kéo Chu Xung: "Chạy thôi."

Chu Xung không nhúc nhích, tay anh thò vào túi nắm chặt con dao găm, nói dằn từng tiếng: "Sao phải chạy? Anh muốn xem xem bà ta có thể làm gì?" Lục Lục nấp sau lưng Chu Xung, ghé mắt nhìn bà già.

Bà già bước lại, mỗi lúc một gần.

Lục Lục sắp phát điên. Chu Xung gườm gườm nhìn thẳng vào mắt bà già. Anh vẫn đứng bất động. Khi cả hai bên chỉ còn cách nhau hơn chục mét thì bà già bỗng rẽ ngoặt, rẽ vào con hẻm bên cạnh ngân hàng, không thấy đâu nữa.

Lục Lục kêu lên: "Bà ta không đến chỗ chúng ta."

Chu Xung nói: "Đi thôi!"

Anh khoác tay Lục Lục tiếp tục đi về hướng nam. Lục Lục vừa đi vừa ngoái nhìn lại, không thấy bóng bà già ấy nữa. Cô nói: "Anh đã đúng, chúng ta không thể cứ thế mà đi…"

Chu Xung gắt khẽ: "Em đừng léo nhéo nữa."

Lục Lục nín lặng. Lúc này cô mới nghĩ ra rằng, nên cầm theo mấy thứ thuốc độc để ở tủ áo trong phòng, mình đi thoát rồi, nó sẽ là vật chứng quan trọng…

Chu Xung dừng lại. Lục Lục nhạy cảm nhìn quanh, quả nhiên thấy một người đang đứng trong con hẻm, đó là người công an dáng cao cao. Con hẻm không có đèn đường, anh ta đứng trong đó tối om, sắc mặt xám xịt.

Chu Xung sững người, Lục Lục cũng lúng túng. Cô nên đến báo công an? Hay là cố gắng chạy?

Hai bên nhìn nhau một lúc, anh công an lên tiếng trước: "Đêm hôm khuya khoắt anh lượn lờ đi đâu? Lại đây! Lại đây!"

Chu Xung không nhúc nhích. Lục Lục cũng đứng im. Họ đang đứng chỗ sáng, không dại gì bước vào chỗ tối.

Người công an lại nói: "Tôi gọi anh, có nghe thấy không?"

Chu Xung vẫn bất động, cũng không nói gì. Cuối cùng, người công an cất bước đi về phía họ. Chu Xung khẽ đẩy Lục Lục ra, anh thò tay vào túi lấy con dao găm rồi giấu ra sau lưng. Lục Lục run run nói: "Nếu đó là công an thật thì sao? Tấn công công an, không phải chuyện thường."

Chu Xung nhìn chằm chằm vào đối phương. Anh dằn từng tiếng: "Hắn định lấy mạng chúng ta."

Người công an bước đến càng gần thêm. Chu Xung khẽ nói: "Lục Lục chạy đi, anh sẽ chặn hắn. Chúng ta ít ra cũng còn một người sống sót. Em chạy đi, anh cũng không vướng bận nữa, nếu không cả hai ta sẽ cùng chết đó…"

Lục Lục vẫn đứng im. Chu Xung gắt lên: "Nghe lời anh!"

Lục Lục do dự, rồi lùi dần từng bước. Lúc này người công an đã bước đến đầu ngõ, anh ta bỗng dưng dừng lại nghiêm giọng nói với khoảng không trước mặt: "Chứng minh thư đâu?"

Anh ta đang nói với ai?

Lục Lục ngẩn người, lúc này mới nhận ra anh ta toàn nói hỏi là "anh"chứ không hỏi "các anh, các người"! Lẽ nào đứng giữa cô, Chu Xung và anh công an còn có một người vô hình nào đó? Lẽ nào anh công an này không nhìn thấy cô và Chu Xung?

Hình như "người" kia chìa chứng minh thư ra, anh công an "cầm" lấy xem rất kỹ, sau đó "trả lại" đối phương và nói: "Mau về nhà ngủ đi!" Sau đó anh ta thận trọng quan sát xung quanh rồi lại quay người, từ từ đi vào con hẻm rồi biến mất.

Chu Xung ngây người, lẩm bẩm: "Mẹ kiếp, đúng là gặp ma rồi…"

Lục Lục kéo tay anh: "Mặc kệ họ. Ta đi thôi."

Vài phút sau hai người đã ra khỏi cái thị trấn nhỏ nửa người nửa ma này. Dưới anh trăng mờ, nhìn thấy tấm biển chỉ đường đặt bên đường, ghi: "Đồng Hoảng 14 Km" Gió vẫn to, nhưng tấm biển vẫn đứng im, rất vững.

Lục Lục nhìn sang bên đường, khẽ nói: "Có nhiều bia…"

Chu Xung nheo mắt nhìn, quả nhiên trong đám cây cối rải rác rất nhiều bia mộ. Anh nắm tay Lục Lục đi ra khỏi đường cái, đi về phía rừng bia mộ ấy.

Lục Lục: "Kìa, anh làm gì thế?"

Dưới ánh trăng, Chu Xung xem kĩ đám bia mộ, rồi nói nhỏ: "Anh muốn nhìn xem có tên cô ấy không."

Ý anh nói là Hồ Tiểu Quân.

Lục Lục im lặng bước theo sát anh, thỉnh thoảng cô lại ngoái nhìn về phía thị trấn xem có ai đuổi theo không. Từ bé đến giờ lần đầu tiên cô nhìn thấy nghĩa trang và bước vào, tim cô đập thình thịch. Nhất là nơi này gió quá to, cỏ rất dày.

Chu Xung kéo tay cô nói: "Em xem."

Lục Lục nhìn vào, đó là một nấm mồ đắp bằng đất, lở lói, bên trên có tấm bia rất nhỏ nhưng chữ viết khá đều. Cô lấy hết can đảm xáp lại gần, và đọc rõ các chữ khắc trên bia: "mộ hợp táng Vương Hải Đức, Diệp Tử Mi"

Trên mạng nói Diệp Tử Mi và Vương Hải Đức quê ở Dư Hàng, đài truyền hình giải mã nói tấm ảnh cưới ma có nguồn gốc ở một miền quê Sơn Tây… không ngờ cô và Chu Xung lại tìm thấy mộ hợp táng của họ ở miền tây nam này!

Các bia mộ khác viết rõ họ tên, danh phận, quê quán, ngày sinh, ngày mất của người nằm dưới mộ, còn viết rõ hướng đặt mộ theo quan niệm phong thủy, ngày an táng, họ tên người lập bia… Nhưng tấm bia này thì quá đơn giản, đơn giản đến nỗi khiến người ta cảm thấy bất an. Chu Xung nhìn vào ngôi mộ, nói: "Hai vị tiền bối hãy yên nghỉ. Về đến Bắc Kinh tôi sẽ đốt vàng mã cho hai vị!" Câu nói của anh khiến Lục Lục nổi da gà.

Hình như có ai đó muốn nghe rõ lời Chu Xung nói, gió bỗng nhẹ hẳn đi, cả khu mộ trở nên yên tĩnh lạ thường. Chu Xung cũng cảm thấy kì lạ, anh nhìn xung quanh rồi nói: "Tôi xin nói hai vị tiền bối hãy yên nghỉ, về đến Bắc Kinh tôi sẽ đốt vàng mã cho hai vị."

Anh vừa dứt lời thì bỗng có tiếng trẻ sơ sinh "oe, oe…oe, oe…" không rõ từ bên trên hay từ dưới đất vọng lên.

Lục Lục sợ quá, nhảy ào vào lòng Chu Xung. Chu Xung ôm cô thật chặt, nhìn chằm chằm vào tấm bia. Đám cỏ trên ngôi mộ bỗng sột soạt, rồi có một con vật gì đó bò ra. Nó không có lông, trông giống một đứa bé con đang bò lổm ngổm, bốn chân, phía sau có cái đuôi rất dài. Dưới ánh trăng, nó đứng nhìn Lục Lục và Chu Xung. Ánh mắt nó rất giống mắt khỉ, đượm nét sâu xa cách trở gì đó rất khó diễn tả. Quái vật! Chu Xung kéo Lục Lục bỏ chạy. Cả hai chạy lên đường cái rồi chạy thục mạng về phía trước!

Dân chúng ở thị trấn Đa Minh là người hay ma? Nhân vật trong đêm tối chỉ đường cho Chu Xung và Lục Lục là ai? Con vật bốn chân trông như đứa trẻ sơ sinh ấy là thứ gì? Không kịp nghĩ nữa, họ chỉ cố chạy bán sống bán chết!

Một ngôi sao băng lặng lẽ kéo thành một vệt sáng tuyệt đẹp trên bầu trời. Cả hai cũng không nhìn thấy.

Chẳng rõ đã chạy bao xa, Lục Lục thở dốc, mệt rũ không chạy nổi nữa: "Chu Xung, em sắp chết đến nơi…" Chu Xung ngoảnh lại nhìn, dưới ánh trăng, con đường lặng lẽ trải dài xa xa, không có ai bám theo họ. Anh không chạy nữa, ngồi bệt ngay xuống đất, vừa thở hồng hộc vừa nói: "Nghỉ một lát đã…"

Lục Lục ngồi tựa vào anh nói: "Nước, có không?"

Chu Xung lắc đầu: "Cố chịu đựng! Sắp đến Đồng Hoảng rồi."

"Ta đi có đúng hướng không?"

"Không rõ nữa… nhưng có thể khẳng định điều này, khi ra khỏi cái chốn ma quỷ ấy, chúng ta đã chạy thẳng một hơi,

ta đã cách xa khỏi nó rồi.”

Lục Lục nhận ra sắc mặt Chu Xung khác lạ, rất nhợt nhạt, anh cũng quá sợ và quá mệt.

Nghỉ một hồi, Lục Lục đứng dậy nói: “Đi thôi!”

“Để anh cõng em.”

“Không cần đâu.”

Chu Xung lấy con dao găm ra khỏi túi cô, và cả con dao trong túi anh nữa, ném vào bãi cỏ ven đường: “Nhẹ được 2kg.”

“400 đồng cũng vứt à?”

“Lúc này tiếc của làm gì nữa!”

Bỏ bớt con dao, Lục Lục thấy dễ chịu hơn thật. Đúng. Đường xa chỉ nên gọn nhẹ là tốt nhất.

Chu Xung vừa đi vừa nói: “Nếu đúng là không thể bước nổi nữa thì ba lô này cũng vứt luôn.”

Lục Lục hỏi: “Nếu vẫn không thể bước nổi?”

Chu Xung nhìn cô, nói: “Anh hiểu ý em rồi. Ý em là nếu không bước nổi nữa, anh có vứt em ở lại không chứ gì? Anh ngờ rằng Tiểu Quân bị Trường Thành rũ bỏ!”

Lục Lục thở dài: “Mong sao không phải là thế.”

Lúc này đã gần 4 giờ sáng. Gió nhẹ, không nghe thấy tiếng vù vù nữa, chỉ có tiếng cây bên đường sột soạt. Trăng chênh chếch trên trời, hình như nó sắp đi ngủ. Đêm nay, Lục Lục đã trải qua những giây phút ghê rợn nhất trong đời, cho nên khi nhìn thấy phía trước có những ánh đèn của nhân gian, cô rất xúc động.

“Có nhà dân.” Cô bỗng kêu lên.

Chu Xung nhìn về phía trước, quả nhiên thấy có nhà ở đó! Anh hào hứng: “Chà! Em sắp có nước uống rồi!”

Lục Lục hỏi: “Đó là Đồng Hoảng à?”

Chu Xung nói: “Chưa chắc. Vì Đồng Hoảng rộng lớn. Có lẽ đây chỉ là một cái thôn. Nhưng chắc chắn phải có nước uống.”

Cô lập tức rảo bước nhanh hơn.

Lục Lục đi từ trong ác mộng trở về với đời sống thực. Cô nói: “Anh xem xem đã có sóng di động chưa?”

Chu Xung giơ ra nhìn: "Chưa! Vùng này xa, núi cao. Chắc phải đến Đồng Hoảng thì mới có."

"Em rất muốn gọi điện về nhà… em để di động ở khách sạn…"

"Mất toi 2000 đồng! Sao em không cầm ra?"

"Lúc chạy ra khỏi phòng, rồi nhìn thấy ngôi nhà cũ ấy, em sợ quá bỏ chạy, vứt béng cả di động."

"Không sao. Lát nữa vào gặp công an, em nhớ nhắc đến cái di động, họ sẽ tìm giúp em cũng nên."

"Được."

Phía trước không phải thôn xóm mà là một thị trấn nhỏ, nhưng dân chúng vẫn đang ngủ, chỉ có đèn đường soi lờ mờ. Hai người vừa đi vừa ngó nhìn, mong sao nhìn thấy một cửa hàng tạp hóa bán thâu đêm. Lục Lục đang khát khô cổ họng, mệt lử. Họ thấy có quán cơm, quán trà, quán bi-a, hiệu làm đầu, ngân hàng…nhưng không thấy hiệu tạp hóa nào.

Lục Lục bỗng dừng bước. Chu Xung ngoảnh lại hỏi cô: "Sao thế?"

"Đừng đi nữa. Chu Xung! Đừng đi nữa."

"Sao thế?"

Lục Lục thở gấp, cô run run nói: "Đây… đây vẫn là thị trấn Đa Minh." Chu Xung rùng mình, quay phắt lại, nhìn về phía trước. Trời đất ơi, hoàn toàn đúng! Họ lại trở về thị trấn Đa Minh! Sẩm tối qua họ từ hướng nam đi vào Đa Minh, sau lúc nửa đêm họ tiến ra theo hướng nam rồi chạy thẳng về phía trước, sao có thể quay trở lại Đa Minh được?

Tức là ở đây mọc ra thêm một thị trấn Đa Minh nữa. Vì hai người đang đi vào từ phía bắc của thị trấn Đa Minh này, nên tiến vào rất sâu rồi mới nhận ra.

Chu Xung hỏi nhỏ: "Hay là… nhà cửa ở miền này xây dựng na ná nhau?"

Lục Lục bỗng chỉ tay sang bên kêu: "Nhìn kìa!"

Chu Xung ngoảnh sang, thì thấy bà già kỳ quái kia lại xuất hiện, mái tóc chải ngay ngắn, sắc mặt trắng sáng, đẩy xe nôi từ từ bước lại, chiếc áo bông phủ trên xe nôi…

Chương 46: Chết gối đầu

Trở lại ngày 28 tháng 11 năm 2010, phòng 109 khách sạn Đa Minh.

Trong tình thế bị uy hiếp, Khúc Thiêm Trúc đã sát hại Triệu Tĩnh. Sau khi bị tiêm thuốc Cyaniding, Triệu Tĩnh càng lúc càng thở gấp, rồi bỗng ngừng hẳn. Lúc này Khúc Thiêm Trúc bỗng thấy hối hận nhưng mối nguy hiểm đến quá nhanh, cô không thể kịp nghĩ cách đối phó.

Cô ngồi đờ đẫn trên sàn nhà hơn một giờ, rồi mới nhớ đến cái việc phải tìm giọng nói bí hiểm kia. Cô yêu cầu gã hiện thân.

Hắn khẽ nói: "Cô đã sẵn sàng chưa?"

Khúc Thiêm Trúc sợ quá không dám nói nữa. Gã hỏi liền ba lần. Cuối cùng gã bảo cô mở cửa cho gã.

Đèn trong phòng bỗng bật sáng lòa, Thiêm Trúc phải lim dim mắt. Rồi cô mặc áo, từ từ bước ra cửa, lấy hết lòng can đảm, mở cửa. Một thanh niên trẻ, sắc mặt trắng như bột.

Thiêm Trúc từ từ bước lùi lại, rồi tựa vào bệ cửa sổ, nhìn chằm chằm kẻ lạ mặt.

Đối phương chầm chậm bước vào, đóng cửa lại, sau đó khẽ nói: "Tôi ngồi được chứ?"

Thiêm Trúc định nói: "Mời anh ngồi" nhưng cô lại im lặng. Lúc này, nơi này không cần lịch sự làm gì.

Gã trẻ tuổi bước đến bên cái giường kế bên trong, nhẹ nhàng ngồi xuống. Giữa anh ta và Thiêm Trúc cách nhau thi thể của Triệu Tĩnh. Gã băn khoăn nhìn nhanh cái xác rồi hỏi cô: "Có thể … che anh ta đi được không?"

Thiêm Trúc chưa kịp nói thì anh ta đã kéo mảnh vải trải giường rồi đậy lên mặt Triệu Tĩnh. Không khí bên dưới mảnh vải thoát ra, mảnh vải lập tức xẹp xuống, khuôn mặt Triệu Tĩnh nhô lên.

Rồi anh ta nói: "Cô đừng sợ. Thực ra tôi cũng như cô, tôi cũng đến đây để tìm đáp án sinh tử. Tôi từ miền Đông Bắc, tôi dẫn bạn gái đến đây". Lúc này Thiêm Trúc mới cảm thấy anh chàng người đông bắc này hơi quen quen. Anh ta là ai? Cô cố nghĩ… rồi bỗng nhớ ra anh ta là người đàn ông trong tấm ảnh cưới ma.

Thiêm Trúc choáng váng, hồi lâu sau mới rón rén khẽ hỏi: "Cô ấy đâu?"

Anh ta đưa mắt nhìn sang chỗ khác, chớp chớp để nước mắt không trào ra. Nhưng dưới ánh đèn vẫn trông thấy rõ mắt anh ta ướt.

Lát sau anh ta run run nói: "Cũng giống như cô và bạn cô chúng tôi cũng nhận được lệnh một trong hai người phải chết. Thế rồi tôi để cô ấy ra đi…"

Thiêm Trúc bỗng hét lên: "Nhưng tại sao anh lại ra lệnh cho chúng tôi?". Anh ta thở dài, rồi nói: "Đây gọi là chết gối đầu cô hiểu không? Trước chúng tôi cũng có một đôi nam nữ đến đây, họ cũng chết một, cô gái chết. Không ai có thể thoát. Anh kia sống và ở lại chờ đôi trai gái tiếp theo. Ít lâu sau thì tôi và bạn gái đến. Hiện nay tôi ở lại chờ cô và bạn cô…"

Thiêm Trúc ngắt lời: "Khoan đã, tại sao anh kia lại ở lại?"

Anh ta đáp: "Bây giờ cứ tính từ tôi cho dễ hiểu. Tôi giết bạn gái rồi thì mới chỉ làm xong nửa nhiệm vụ; tôi phải ở lại uy hiếp cô và bạn trai cô để một người phải chết, thì tôi mới làm xong việc của mình. Nếu không tôi sẽ bị giết dã man như bọn hắc tinh tinh trong băng hình. Vả lại dù tôi có chạy thoát khỏi trấn Đa Minh thì vẫn có kẻ đem băng hình tôi giết bạn gái tôi cho công an, tôi sẽ đi tù mọt gông. Điều này là do tay thanh niên giết bạn gái trước tôi truyền đạt lại cho tôi. Anh ta buộc phải ở lại chờ chúng tôi đến, ép chúng tôi phải chết một. Nếu không làm thế thì anh ta sẽ bị thảm sát như kiểu giết hắc tinh tinh. Nếu anh ta trốn thoát thì sẽ có kẻ gửi băng hình ghi tội sát nhân của anh ta cho công an…"

Thiêm Trúc hoàn toàn choáng váng. Cô hạ thấp giọng: "Trước đây đã có bao nhiêu đôi trai gái đến đây… ý tôi là đã có bao nhiêu người chết ở đây?"

Anh ta nói: "Tôi không biết". Rồi anh ta chỉ tay lên trần nhà: "Có nhìn thấy bộ cảm ứng báo cháy kia không? Ở đó giấu camera quay ban đêm. Người trước tôi đã quay toàn cảnh tôi giết bạn gái, tôi quay toàn cảnh cô giết bạn trai; tất cả video đều được lưu trong máy tính đặt ở phòng 108 bên cạnh, cô có muốn xem không?"

Thiêm Trúc hận rằng không thể nhào sang tát vào mặt anh ta. Hình như anh ta nhận ra điều gì đó, bèn khẽ nói: "Hãy tha thứ cho tôi, chúng ta không thù không oán, đều là người bị hại cả. Tôi chỉ làm theo trình tự người đi trước truyền lại. Tôi hỏi "Cô có muốn xem video không?" chỉ là lời thoại buộc phải nói thôi. Sau này cô cũng phải nói lời thoại như thế. Cô phải ở lại chờ một cặp trai gái tiếp theo, buộc họ phải chết một người; chưa làm được thì cô không thể đi khỏi thị trấn Đa Minh, nếu bỏ trốn cô sẽ bị chết thê thảm, dù trốn thoát vẫn bị người ta gửi băng hình của cô cho công an, lúc đó cô trốn đi đâu được nữa? Công an toàn quốc sẽ truy nã cô… Cho nên chỉ còn cách nghe theo lời người đi trước truyền đạt lại mà làm. Cũng đơn giản thôi, thì cô khỏi bị cực hình, vẫn còn sống mà không phải đi tù…"

Dường như Khúc Thiêm Trúc bị cuốn vào một guồng máy tàn khốc không thể thoát ra, các mắt xích nối với nhau rất chặt, dù có chỗ sơ hở thì cô cũng không còn đủ trí lực để tìm thấy, cô đành đi theo nó vậy…

Chàng trai miền đông bắc lại nói: "Đương nhiên, nếu cô sợ thì bây giờ cô có thể đi khỏi đây"

Thiêm Trúc đã mất sức đề kháng, cô khẽ nói: "Cụ thể, tôi phải làm gì?"

Anh ta nói: "Tôi đã làm gì thì cô làm nấy. Hãy nhớ các trình tự. Có thể thì cô mới có thể thoát thân. Nào đi theo tôi."

Anh ta đứng dậy bước ra, Thiêm Trúc thoáng nhìn cái giường rồi cũng bước ra

Và lúc này đầu cô không ngừng lặp lại các con số 142857, 142857, 142857, 142857….

Anh ta dẫn Thiêm Trúc sang phòng 108 sát vách, cô nhìn thấy một chiếc giường và một dàn máy thao tác rất phức tạp. Anh ta ngồi trước máy, hướng dẫn cô: "Nút này điều khiển camera."

Anh ta ấn nút, toàn cảnh hiện lên căn phòng 109, Triệu Tĩnh vẫn nằm trên giường hệt như một cảnh trong phim kinh dị.

"Nút này điều khiển bức tường".

Thiêm Trúc bỗng hiểu ra tại sao phòng 109 bất ngờ xuất hiện một bức tường ngăn!

“Nút này điều khiển căn phòng lên xuống. Phòng 109 tựa như cái thang máy, cô hiểu chưa? Sau khi cô và bạn trai cô ngủ say, tôi đã hạ căn phòng xuống dưới đất. Vừa nãy cô muốn gặp tôi, tôi hỏi ba lần “cô đã sẵn sàng chưa?”, lúc đó căn phòng đang đi lên. Sau này cô cũng phải thao tác như thế. Khi đôi nam nữ đang ngủ say, cô hạ căn phòng xuống dưới sâu, họ hết đường chạy trốn và chỉ còn cách chấp nhận một người phải chết, nếu không sẽ không nâng căn phòng lên.

Thiêm Trúc nhớ lại, Triệu Tĩnh trước khi chết nói với cô rằng anh chạy ra thì thấy xung quanh toàn là tường. Thì ra phòng 109 có thể lên xuống.

Anh ta nói tiếp: “Nút này điều chỉnh màn hình video”. Cô nhớ lại chương trình tivi về thị trấn Đa Minh đêm qua, chắc chắn không phải của đài truyền hình mà chỉ là băng ghi hình đã thiết kế sẵn.

“Nút này là micro, sau khi hạ tường ngăn xuống, gạt cần này sang trái để nói chuyện với nửa căn phòng bên trái, gạt sang phải để nói chuyện với nửa căn phòng bên phải.”

Thì ra anh ta toàn ngồi trong phòng này để chỉ huy cô giết người!

“Đây là cầu dao đóng ngắt điện toàn khách sạn”. Anh ta gạt một phát, đèn lập tức tắt ngấm sau đó lại đóng điện trở lại.

“Hai nút này điều khiển cửa ra vào và cửa sổ. Có thể điều khiển từ xa để khóa ngoài cửa sắt chống trộm, và nâng hay hạ chấn song sắt cửa sổ.”

Tiếp đó, anh ta đưa cho Thiêm Trúc một cuốn sách, rồi nói: “Trong này là các lời thoại, cô phải làm quen đi.” Cuốn sách không tên, không tác giả, không mã số xuất bản; chẳng rõ bao nhiêu người đã đọc nó, các trang giấy đã quăn hết cả. Vẻ ngoài của nó khiến Thiêm Trúc cảm thấy bi ai, hình như thấy bao nhiêu oan hồn đang rên rỉ khóc trong khách sạn này. Cô còn rất nhiều kí ức cần làm rõ, còn rất nhiều câu hỏi cần giải đáp. Nhưng thôi, không nghĩ nữa cô phải nắm rõ các trình tự trước khi anh chàng người đông bắc này đi.

Anh ta lại nói: “Các đôi trai gái đến đây chỉ có thể ở phòng 109.”

Thiêm Trúc hỏi: “Nhân viên ở đây đều là đồng bọn với anh à?”

Anh ta bật cười: “Cô nên hỏi là đồng bọn của ‘chúng ta’ à mới đúng! Nhưng tôi cho cô biết, tôi đã từng thăm dò họ, hình như họ chẳng biết gì cả, không rõ họ không biết thật hay chỉ giả vờ không biết.”

Thiêm Trúc gần như loạn óc, giờ đây dù cô muốn gì thì cũng chỉ là bế tắc. Dừng một lát, cô lại hỏi: “Anh còn dặn dò gì nữa không?”

“Sau đây cô phải chụp với bạn trai cô một tấm ảnh.”

“Chụp ảnh?”

“Ảnh cưới ma.”

Thiêm Trúc rùng mình, dù cái chết của Triệu Tĩnh là bất đắc dĩ thì cô cũng không bao giờ muốn anh cùng chụp ảnh cưới ma. Cô rất buồn, sau này cô sẽ phải cố quên đi để sống cho yên ổn. Với cô, cái nghi thức nửa sống nửa chết ấy thật

quái dị và kinh khủng, tuyệt đối không thể hiện lòng chung thủy hay sự vĩnh hằng, mà nó chỉ thể hiện một sự bệnh hoạn của thứ tình cảm bệnh hoạn. Huống chi chính tay cô đã giết Triệu Tĩnh, bây giờ cô lại làm đám cưới ma với anh, đâu phải đám cưới của một cặp đôi mà là đám cưới của một kẻ giết người và chính nạn nhân…

Cô không hiểu tại sao họ lại ép cô chụp ảnh cưới ma với Triệu Tĩnh. Chính cô đã bị tấm ảnh anh chàng người đông bắc này và cô bạn gái thu hút đến nơi này, sau đây ảnh cưới ma của cô và Triệu Tĩnh sẽ lan truyền và dụ một đôi trai gái khác đến….

"Tôi không chụp ảnh cưới ma được không?"

"Không". Anh ta nói chắc như đinh đóng cột: "Trời sắp sáng rồi, chúng ta đi nào"

Thiêm Trúc ngồi im, anh ta nhìn cô rồi nói: "Đi nào!"

Lúc này cô mới đứng dậy đi theo anh ta sang phòng 109.

Triệu Tĩnh vẫn nằm trên giường, khuôn mặt nhô lên càng rõ hơn. Anh chàng người đông bắc bước vào toilet, kéo cái gương lộ ra một công tắc.

"Để tiện làm việc, ở đây cũng bố trí công tắc điều khiển phòng lên xuống." Rồi anh ta ấn nút. Thiêm Trúc cảm thấy chơi vơi chóng mặt, vội thầm đếm 1, 2, 3, 4, 5, 6,… chừng 18 giây sau đó cảm giác này mới hết. Tính theo tốc độ bình thường của thang máy là một giây ba mét, thì phòng này sẽ xuống sâu 54 mét! Tương đương ngôi nhà 18 tầng. Sâu dưới đất 18 tầng chẳng phải địa ngục là gì?

Căn phòng 109 xuống đến đáy rồi anh ta bước đến bên xác Triệu Tĩnh.

Thiêm Trúc không nén nổi hỏi: "Làm gì thế?"

"Cõng anh ta đến hiện trường đám cưới."

Thiêm Trúc toàn thân nổi da gà: "Hiện trường… ở đâu?"

"Lát nữa cô sẽ biết,"

Anh ta lật tấm vải che Triệu Tĩnh ném xuống đất, Thiêm Trúc lại nhìn thấy anh: Khuôn mặt vẫn trắng trẻo, các múi cơ trên người hình như chùng xuống.

Anh chàng người đông bắc hỏi: "Chắc anh ta tập thể hình phải không?" Thiêm Trúc im lặng.

Anh ta lẩm bẩm: "Khổ thân tôi rồi…" Anh ta nắm hai chân Triệu Tĩnh lôi xuống đất, rồi kéo hai tay anh, dựng anh ngồi tựa vào thành giường, tiếp đó anh ta xoay lưng đổi tay và cõng Triệu Tĩnh lên: "Đi thôi."

Thiêm Trúc như tê dại, đi theo anh ta ra khỏi phòng 109. Bên ngoài tối đen cô không biết đây là nơi nào, vì rất sợ lạc đường nên cô đành bám sát anh ta.

Họ đi đến một căn nhà tối om. Anh ta đẩy cửa thật mạnh bước vào, buông Triệu Tĩnh xuống đất như thả một cái bao gạo.

Rồi anh ta sờ công tắc đèn bật lên. Bóng đèn tròn chỉ khoảng 60W, ánh sáng vàng nhờ nhờ. Thiêm Trúc có thể nhận ra đây là căn nhà quá cũ kỹ, bên cạnh có gian xép tường đất, cửa đặt vài thứ nông cụ.

Cô từ từ bước vào và trợn tròn mắt, cứ như đang bước vào tấm ảnh cưới ma! Anh chàng người đông bắc đang ngồi bệt dưới đất thở hồng hộc. Thiêm Trúc nhìn khắp căn nhà rồi lại nhìn xác Triệu Tĩnh. Tư thế anh rất kỳ quái: đầu nghẹo sang bên, một chân duỗi một chân co.

Cô hỏi anh chàng người đông bắc: "Anh tên là gì?" Anh ta hơi ngẩn người rồi đáp: "Sau khi sự việc kết thúc, chúng ta không ai không ai quen ai nữa, tôi không thể cho cô biết." Thiêm Trúc hiểu ngay: anh ta cũng như cô, đều là hung thủ giết người, anh ta không thể cho cô biết họ tên của mình.

Anh ta nói tiếp: "Trong hòm kia có quần áo, sẽ lấy ra; cô tự thay trang phục, tôi mặc trang phục cho bạn cô." Thiêm Trúc nhìn sang bên, thấy một cái hòm cũ kỹ, bốn góc bịt đồng, ở giữa có khóa. Cô bước lại mở nắp hòm, lấy các thứ ra: mũ phớt đen, áo chẽn nam đỏ sẫm, áo dài nam màu đen, một đôi ủng, một bông hoa hồng và cành lá đen; bộ áo dài nữ tay thụng, váy dài đen thêu viền vàng, một cái đai thất tinh tựa như cái mũ đội khi diễn tuồng cổ, hai dải lụa dài đỏ sẫm, một đôi giày thêu mũi nhọn, một bông hoa hồng cành lá đen dành cho cô dâu.

Anh chàng "vô danh" kia không ngớt nhìn Thiêm Trúc, vẻ mặt như cố nén một nét cười: "Cô em ạ, tôi cho rằng ở đây đã chụp rất nhiều ảnh cưới ma, toàn là nam giới cưới ma nữ, hôm nay là lần đầu cô dâu cưới chồng đã chết."

Thiêm Trúc đương nhiên hiểu anh nói gì, nhưng mặc kệ, cô đang nhớ một chuyện khác. Từ lâu đã nghe nói trên mạng lan truyền một tấm ảnh cưới ma rất ghê rợn, tấm ảnh cưới ma mà cô nhận được chỉ là tấm ảnh của anh chàng đông bắc này và bạn gái, nhưng chắc chắn là tấm ảnh ban đầu có thật. Có phải nó đã được chụp ở chính căn nhà này?

Khi cô và Triệu Tĩnh đến đã hỏi anh lái xe taxi, anh ta nói địa chỉ của nơi cưới ma chính là khách sạn hiện nay, nhà cũ đã dỡ bỏ rồi. Bây giờ xem ra nó vẫn tồn tại, nhưng nằm dưới lòng đất! Băng hình ở khách sạn nói "Có lẽ Diệp Tử Mi bị Vương Đức Hải giết, nhưng lời thoại anh chàng người đông bắc nói lúc nửa đêm lại là "Đức Hải và Tử Mi phạm điều đại kỵ, hậu quả là Tử Mi phải chết…". Dù sự thật thế nào thì ở đây vẫn chập chờn những oan hồn không tan, có phải các oan hồn đang ở trong một không gian khác thao túng tất cả không? Nếu không, tại sao cái chuỗi chết gối đầu này lại tinh vi chuẩn xác đến thế, và không ai biết nó sẽ bắt đầu ở đâu kết thúc ở đâu… nếu nói không phải tại các oan hồn mà là có những kẻ giấu mặt đang thao túng, vậy chúng làm thế vì mục đích gì? Các đôi nam nữ đến từ mọi miền, các oan hồn không hề quen biết, vậy mối hận thù của chúng bắt nguồn từ đâu? Không sao hiểu nổi.

Anh chàng vô danh không ngồi nghỉ nữa, anh ta đứng dậy nói: "Cô thay quần áo đi. Tôi ra ngoài 10 phút". Rồi anh ta bước ra đóng cánh cửa gỗ lại. Thiêm Trúc nhìn đám quần áo cũ kỹ, nghĩ bụng, chắc là những thứ mà Vương Hải Đức và Diệp Tử Mi đã mặc cách đây trăm năm, lúc này vẫn bốc mùi tang tóc. Cô không dám mặc.

Cô nhìn sang Triệu Tĩnh anh vẫn nằm đó chân co chân duỗi, đầu nghiêng sang một bên. Cô nhớ đến căn phòng tân hôn của hai người đã bố trí xong xuôi chỉ chờ hơn chục ngày nữa sẽ làm đám cưới, hai hàng nước mắt tuôn lã chã. Không do dự hơn nữa, anh ta sắp quay vào. Cô vội lau nước mắt, cởi áo ngoài, cởi giày, mặc bộ đồ nữ lên, chân xỏ giày thêu hoa, chụp lên cái đai kỳ quái. Bây giờ cô đã biến thành cô dâu trong ảnh cưới ma. Cô định ra soi gương nhưng lại thôi. Cô không muốn nhìn mình nữa.

Anh chàng kia nhanh chóng quay vào, nhìn cô rồi hỏi: "Cô hay tôi mặc cho anh ấy."

Thiêm Trúc khẽ đáp: "Để tôi."

Đôi chân Triệu Tĩnh như hai khúc gỗ, cô chật vật lắm mới mặc được bộ áo dài cho anh. Anh kia bước đến đỡ Triệu Tĩnh lên để Thiêm Trúc choàng nốt áo chẽn và đội mũ phớt. Cô lén nhìn cái xác, trông khác với Triệu Tĩnh hàng ngày.

Rồi anh kia đem theo cái giá gỗ và dây thừng đến nói: "Anh chàng trước tôi đã buộc bạn gái tôi như thế này rồi dựng lên."

Anh ta lật úp Triệu Tĩnh, buộc cái giá gỗ vào người anh, sau đó dựng tất cả đứng lên. Phía dưới giá gỗ có đế tam giác đỡ, cái giá rung lắc rồi cũng đứng vững.

Tất cả đã xong anh ta ra đứng bên máy ảnh, nói với Thiêm Trúc: "Nào cô em ra bái đường". Thiêm Trúc chần trừ rồi cũng bước ra đứng cạnh cái xác, nhìn thẳng vào ống kính. Nước mắt cô bỗng tuôn trào.

Anh kia hơi khó chịu, nói: "Em hãy chịu khó nếu không thì chụp sao được? Tôi còn phải về miền đông bắc, tôi đã đợi cô em hơn chục ngày rồi đấy."

Thiêm Trúc nhìn vào ống kính, vẫn không kìm được nước mắt. Anh ta bước ra ngồi lên cái hòm cổ, châm thuốc hút rất đáng sợ.

Thiêm Trúc khóc một hồi rồi lau nước mắt, nói: "Được rồi… anh chụp đi."

Anh ta tắt thuốc lá, bước đến máy ảnh, làm vài thao tác chỉnh trang, rồi giật miếng da che ống kính "xạch!" một cái. Sau đó nói: "Thay quần áo đi!" rồi anh ta ra ngoài.

Thiêm Trúc nhanh chóng trút bỏ bộ quần áo xúi quẩy ấy, rồi mặc đồ của mình.

Khi người kia quay trở vào thì cô đã gỡ Triệu Tĩnh ra và cũng thay xong quần áo. Anh ta nói: "Bây giờ tôi hướng dẫn cô sử dụng cái máy ảnh này để chụp đôi trai gái tiếp theo."

Điều khiển cái máy ảnh cổ lỗ này còn phức tạp hơn máy ảnh kỹ thuật số. Nhưng rồi Thiêm Trúc cũng vẫn nắm được.

Anh ta lấy tấm phim ra rồi dẫn Thiêm Trúc sang nhà phụ kế bên, đóng cửa lại rồi bật cái đèn đỏ trông hơi rờn rợn. Cô đã nhìn rõ cái buồng tối cũ kỹ này. Sau đó anh ta vừa thao tác vừa giảng giải các bước. Tấm ảnh cưới ma chụp cô với Triệu Tĩnh dần dần hiện ra dưới ánh sáng âm u quái dị. Cô bỗng cảm thấy nhìn thấy Vương Hải Đức và Diệp Tử Mi.

Tráng phim rửa anh ngốn mất gần một tiếng đồng hồ. Anh chàng đông bắc treo ảnh lên hong cho khô. Rồi nói: "Việc này đã xong, đi thôi!". Anh ta dẫn Thiêm Trúc sang gian chính rồi lại cõng Triệu Tĩnh lên nói: "Về".

Thiêm Trúc đi theo sau hỏi nhỏ: "Sau đây phải làm gì nữa?"

"Giải quyết cái xác"

Cô kinh ngạc: "Giải quyết ra sao?"

“Khách sạn có cả thảy 32 phòng ngoài phòng 109 và phòng sát vách ra, các phòng khác đều dùng để chứa xác chết”

Thiêm Trúc giật mình kinh hãi! Khách sạn này đã chứa bao nhiêu xác chết rồi?

Anh ta nói tiếp: “Chúng ta sẽ thử đẩy các cửa, cửa nào đẩy ra được sẽ xếp cái xác bạn trai cô vào đó, đóng cửa lại là được. Sẽ có người khác xử lý sạch sẽ không còn hạt bụi. Anh chàng trước tôi đã dặn tôi như thế. Đôi trai gái đến sau, dù ai giết ai cũng đều giải quyết kiểu này.”

Thiêm Trúc ấp úng: “Tôi đem xác bạn tôi đi được không?”

Anh ta đáp: “Không được!”. Rồi anh ta bổ sung: “Giả sử cho cô đem về thì cô sẽ giải quyết ra sao?”

Đúng thế, nếu Thiêm Trúc đem xác Triệu Tĩnh về thì giấu ở đâu?

Cõng cái xác Triệu Tĩnh vạm vỡ quả là một việc quá sức; anh chàng đông bắc cõng cái xác vào phòng 109 đặt lên giường, anh ta chống tay vào tường thở hồng hộc. Lát sau mới nói có vẻ hơi khó chịu: “Cô đừng đợi tôi nữa, ấn nút để lên đi.”

Thiêm Trúc vội vào toilet ấn cái nút cũ kỹ sau cái gương. Gian phòng từ từ đi lên.

Sau 18 giây nó trở lại vị trí ban đầu. Thiêm Trúc nhìn ra ngoài thấy trời vẫn còn tối.

Cô bỗng hỏi: “Hai cô nhân viên kia đâu?”

“Chắc đang ngủ.”

“Họ ngủ ở đâu?”

“Tôi không biết.”

Anh ta thở dài: “Ai gặp tình huống này tức là mấy đời vô phúc, tuy nhiên người ta cõng toàn xác nữ tôi thì…”

Thiêm Trúc hiểu ý anh ta: Nếu Triệu Tĩnh giết cô thì anh ta chỉ phải cõng xác cô, nhẹ cân thì dễ chịu hơn nhiều nhưng cô chỉ im lặng…

Anh ta ra ngoài để kiểm tra từng phòng, lát sau chửi đổng một câu rồi quay lại. Xem ra các phòng đều khóa chặt.

Anh ta lại cõng xác Triệu Tĩnh ra, Thiêm Trúc đi theo lên tầng trên. Tầng trên rất yên tĩnh, hành lang cũng trải thảm đỏ sẫm, dày và êm. Anh ta đặt cái xác xuống, tiếp tục đi từng phòng 201, 202, 203,… đến phòng 209 thì két một tiếng cửa mở ra.

Anh ta thấy vui vui, nhưng con tim Thiêm Trúc thì thấy đau thắt. Cô không thể đi khỏi đây, cô buộc phải ở lại chờ đôi trai gái khác, Triệu Tĩnh thì nằm ở gian trên này…

Anh ta lại cõng cái xác lên đi vào phòng 209. Lát sau anh ta thò đầu ra nói nhỏ: "Tôi phải khóa cửa, cô có muốn nhìn mặt anh ấy lần cuối không?"

Thiêm Trúc sững sờ không biết có nên vào nhìn Triệu Tĩnh không, cô rất sợ sẽ nhìn thấy nét oán hận trên khuôn mặt anh, đó sẽ là cơn ác mộng đồng hành suốt đời cô.

Anh ta hỏi lại: "Tôi khóa nhé?" Thiêm Trúc hoang mang gật đầu. Anh ta bèn khóa cửa lại. Sau đó bước đến nhìn sắc mặt cô, đưa cho cô cái chìa khóa, nói: "Đây là chìa khóa phòng 108, cô có thể thoải mái ra vào. Tôi đã làm xong việc cần làm, tôi đi đây."

Thiêm Trúc bỗng thấy rất sợ hãi nhìn quanh bốn phía, không biết tìm cái gì. Cuối cùng cô nhìn đối phương với ánh mắt nài nỉ, khẽ nói: "… Anh có thể ở lại giúp tôi không?"

Bộ dạng cô rất "ngọt ngào" nhưng anh chàng đông bắc vẫn kiên quyết từ chối: "Nếu tôi ở lại đây thêm một ngày tôi chắc chắn sẽ phát điên". Rồi anh nói nhỏ: "Rất xin lỗi, chúc em may mắn."

Nói xong anh ta vội vã bước ra chạy xuống tầng dưới, tiếng bước chân xa dần, đi ra cửa kính mặt tiền. Thiêm Trúc không nghe thấy tiếng bước chân của anh ta nữa.

Chương 47: Cuộc sống là bảy ngày nối tiếp bảy ngày bất tận

Hành lang trống trải chỉ còn lại một mình Thiêm Trúc. Cô nhận ra tường của khách sạn này sơn trắng bóng. À không đúng, ngoài cô ra còn có một người nữa bị khóa trong phòng 209: Triệu Tĩnh. Cô không biết lúc này mình nên đi đâu.

Cuối cùng cô rảo bước về phòng 109 cầm tiền, đi ra. Lúc này trời vừa hé sáng cô muốn đi quanh một lát. Đêm qua như một cơn ác mộng bất tận, cô cần tỉnh táo trở lại. Đi qua quầy lễ tân không thấy hai cô gái kia đâu. Cô ra khỏi cửa kính, bước xuống thềm. Bên ngoài vẫn âm u, rất lạnh, cô rùng mình, hình như vừa cảm nhận ra một điều gì đó. Nguy rồi! Sau một đêm thế giới này bỗng bị sụp đổ biến dạng.

Cô đờ đẫn đứng trên con phố Dao Găm, cố hồi tưởng lại cái động tác mà Triệu Tĩnh đã làm với bà già sồn sồn ấy, cố nhớ lại cái mùi nước hoa Chanel buồn nôn… Cô mong mình sẽ được an ủi phần nào. Nhưng trong đầu cô cứ chập chờn cái hình ảnh khuôn mặt trắng bệch của Triệu Tĩnh sau khi chết.

Trời sáng dần trên phố đã có vài người đi lại. Họ là ai? Họ có biết cái sự thật ẩn sau khách sạn kia không? Trực giác mách bảo Thiêm Trúc chớ tưởng những người kia chỉ mãi đi, chỉ cần cô có ý định chạy trốn, ví dụ vẫy xe để đi Đồng Hoảng thì họ sẽ lập tức xông vào cô ngay, chắc chắn là thế.

Phía trước có một quán ăn, cô bước vào. Việc cấp bách lúc này là cô phải tìm chỗ ở. Cô không dám ở lại khách sạn nữa, đó là một cái nhà xác khổng lồ.

Người phụ nữ là chủ quán mặc váy hoa đang lúi húi làm. Vẫn còn quá sớm chưa có khách vào ăn.

Thiêm Trúc nói: “Chào bác, bác cho cháu bát mì đậu hoa.”

Chủ quán trả lời: “Vâng”. Sau đó nhìn Thiêm Trúc hỏi: “Sao sắc mặt cô trông thiểu não thế?”

Thiêm Trúc gượng cười: “Đêm qua khó ngủ ạ.”

Chủ quán không nói gì nữa vào bếp đun nấu, lát sau bưng một bát mì đậu hoa nóng hổi đặt lên bàn cho Thiêm Trúc. Cô ăn ngấu nghiến, ngon lành, loáng cái đã hết veo. Rồi cô trả tiền nhưng chưa đi vội, cô hỏi: “Bác đã vào khách sạn trong ngõ tối bao giờ chưa?”

Bà ta trả lời: “Tôi là người ở đây, không ở khách sạn thì vào đó làm gì?”

“Tôi là người Bắc Kinh đến đây du lịch. Xưa nay bác vẫn sống ở thị trấn nhỏ này à?”

“Không tôi từ Đo Tập dọn đến đây năm ngoái, ở nhà tôi chỉ làm ruộng, nghèo quá đến đây mở quán.”

Có lẽ nữ chủ quán này là người bình thường, Thiêm Trúc có ý rất mong có thể nhờ cậy, bèn nói: “Nhà ta có mấy người ạ?”

“Ba người. Chồng tôi và con trai tôi đã đi Bắc Kinh làm mướn.”

Thiêm Trúc phấn chấn: “Cháu muốn hỏi bác một việc”.

“Cứ nói đi!”

“Cháu không muốn ở lại khách sạn nữa, bác cho cháu nghỉ ở nhà ta được không? Giá phòng khách sạn bao nhiêu cháu cũng gửi bác bấy nhiêu.”

Chủ quán nghĩ ngợi rồi hỏi: “Cô định ở bao lâu?”

“Chưa biết ạ, có thể một hoặc hai tuần...”

“Nhà tôi chẳng rộng rãi gì, nếu cô không chê thì cứ ở lại đây. Nhưng ngày 12 tháng sau ông xã và con trai tôi về….”

“Được ạ, cháu sẽ đi trước khi các vị ấy về.”

Có vài khách lục đục bước vào quán.

Chủ quán khẽ nói: “Tối cô đến đây là được.”

“Vâng, vâng.”

Vấn đề chỗ ở đã xong.

Cô quay lại khách sạn thu xếp hành lý. Bước vào cửa, hai nhân viên đứng quầy lễ tân mỉm cười: "Chào chị". Thiêm Trúc gượng gạo chào lại: "Vâng."

Đi qua bên họ cô từ từ dừng bước rồi quay lại hỏi họ: "Khi nào các cô hết giờ làm?"

Cô cao hơn đáp: "Chúng tôi trực ca đêm 7h tối đến 7h sáng, sắp tan ca rồi."

Thiêm Trúc bỗng hỏi: "Các cô chỉ có một phòng cho khách là phòng 109 phải không?"

Cô cao hơn có vẻ lúng túng đáp: "Vâng…. chỉ có một phòng 109."

"Các phòng khác để làm gì?". Nói câu này Thiêm Trúc nhìn chằm chằm vào mắt cô ta.

Cô ta chép miệng: "Tôi cũng chịu không biết, nghe nói đã cho người khác thuê nên chúng tôi không quản lý nữa."

Thiêm Trúc không thể đoán được cô ta nói thật hay nói dối, cô hỏi thêm: "Các cô không vào đó bao giờ à?"

Cô ta đáp: "Cho thuê rồi thì vào đó làm gì."

Ngừng một lát, Thiêm Trúc lại hỏi: "Chủ khách sạn của các cô là ai?'

Đáp: "Chủ khách sạn tôi chưa gặp bao giờ". Rồi cô ta nhìn sang cô đồng nghiệp thấp nhỏ.

Cô này nói: "Tôi cũng chưa."

Thiêm Trúc không nén nổi cười nhạt: "Thế thì ai gọi các cô vào làm?"

Cô cao nói: "Cách đây 2 tháng tôi thấy treo biển tuyển nhân viên nên tôi đến." Cô ta chỉ sang cô bạn: "Cô này cũng cùng đến phỏng vấn cùng tôi."

Thiêm Trúc nói: "Ai đứng ra phỏng vấn hai cô?"

Cô cao đáp: "Hai chị làm ca ban ngày."

Thiêm Trúc: "Sao họ vào được đây làm?"

Cô cao đáp: "Tôi cũng chịu… à họ đã đến đây thay ca"

Thiêm Trúc nhìn ra cửa, có hai cô gái bước vào, một cô ngăm ngăm, một cô trắng trẻo.

Cô nhân viên cao hỏi hai cô này: "Các cậu vào đây làm trước bọn tôi, hồi đó ai phỏng vấn các cậu?"

Cô ngăm ngăm nói: “Hai chị làm ca đêm. Thì sao?”

Thiêm Trúc bèn chỉ vào hai cô sắp tan ca: “Chính hai cô này làm ca đêm rồi còn gì?”

Cô ngăm ngăm nói: “Không phải hai người này, hai chị trước kia trực ca đêm, về sau họ xin nghỉ việc đi Quý Châu. Lúc sắp đi họ bảo chúng tôi phụ trách tuyển người, chúng tôi bèn dán quảng cáo tuyển người.” Cô ta chỉ vào hai cô một cao một thấp: “Sau đó tuyển được họ.”

Thiêm Trúc phát ớn, đó là một vòng luẩn quẩn, đẩy qua đẩy lại khiến người ta không biết đầu đuôi ra sao nữa.

Hai bên bàn giao xong, Thiêm Trúc vội hỏi cô ngăm ngăm đen: “Các cô đã gặp chủ khách sạn bao giờ chưa?”

Cô ta lắc đầu rồi nhìn sang cô trắng trẻo, cô này cũng lắc đầu.

Thiêm Trúc thấy khó hiểu: “Vậy ai phát lương cho các cô?”

Cô ngăm ngăm đen nói: “Chúng tôi có thẻ ngân hàng, chỉ cần ra ngân hàng lĩnh.”

Thiêm Trúc không biết nên hỏi thêm gì nữa.

Hai cô trực ca đêm chào hai cô trực ca ngày rồi bước ra ngoài cửa kính. Thiêm Trúc vội đuổi theo hỏi cô cao: “Các cô thật sự không biết khách sạn này có vấn đề gì à?”

Cô ta ngạc nhiên: “Có vấn đề gì?”

Thiêm Trúc: “Bên dưới nó là khoảng không và còn hai gian nhà cũ nữa.”

Cô ta trợn tròn mắt: “Bà chị đừng dọa nhau như thế!”

Cô thấp lẩm bẩm: “Hai tháng nay tôi thấy khách sạn này không bình thường, đêm khuya cứ văng vẳng những âm thanh lạ lùng.”

Cô cao nói: “Cậu nói thế tớ sợ không dám đến làm nữa cũng nên.”

Cô thấp nói: “Tớ gan lì không sợ, cậu cứ làm cùng tớ, sợ gì mà sợ?”

Cả hai cô vừa nói chuyện vừa đi xa dần.

Thiêm Trúc đứng nghệt ra, cô ngờ rằng những kẻ bí hiểm thao túng tất cả mọi chuyện đều không có ở thị trường, hoặc là, họ đã chết từ lâu, chỉ để lại một số thiết bị và những lời dối trá, và các cuộc giết chóc ở đây vẫn tự động tiếp diễn, là một vòng tuần hoàn,… cặp đôi D bị những lời dối trá đe dọa rồi giết người yêu, sau đó truyền những lời khốn nạn ấy cho cặp đôi E, cặp đôi E bị đe dọa giết người yêu, rồi sau đó đe dọa lại cặp đôi F, cặp đôi F cũng giết người yêu…. Nhưng nếu truy ngược lại thì những ai là A, B, C? Không ai biết.

Nếu đúng như thế thì quá ư hoang đường. Khúc Thiêm Trúc nghĩ ngợi, khi xảy ra vụ giết người lần trước, cả khách sạn chỉ có ba người liên quan, anh thanh niên đã giết bạn gái mình, anh thanh niên đông bắc và bạn gái anh ta, còn đêm qua thì có anh thanh niên đông bắc, Khúc Thiêm Trúc, Triệu Tĩnh, lần sau đây sẽ có Khúc Thiêm Trúc và đôi trai gái sẽ đến….

Thiêm Trúc chợt nghĩ hay là cô phá ngang, chạy thẳng đến Bắc Kinh? Nhưng cô không dám. Cô bèn trả phòng, ra nhà bà chủ quán ăn.

Bà ta thuê hai gian nhà ở phía sau quán ăn. Lúc hoàng hôn, bà ta vẫn rất bận việc, mình cô thẫn thờ ngồi ngoài sân ngẫm nghĩ. Bằng giờ này chiều qua cô và Triệu Tĩnh khoác tay nhau đi vào thị trấn, lúc đi trong Ngõ Tối, anh còn kể cho cô nghe mấy mẩu truyện vui đọc trên di động: anh Vương anh Trịnh là bạn thân một hôm anh Vương bị vợ mắng nhưng không dám cãi, anh Trịnh biết chuyện bèn chế nhạo "nam nhi mà lại sợ vợ à? Vợ tôi hễ nhìn thấy tôi là sợ y như nhìn thấy hổ", nhưng lúc đó vợ anh Trịnh nghe thấy, bèn đến kéo tai anh, quát: "Ông là hổ hay tôi là hổ?", anh Trịnh xử nhũn mềm mỏng nói: "Bà là … Võ Tòng".

Kể xong Triệu Tĩnh cười ha hả, cười chảy nước mắt, Thiêm Trúc chỉ lầm lì, cuối cùng không chịu được nữa nói: "Anh có thể lên tivi"

Triệu Tĩnh hỏi: "Tại sao?"

Thiêm Trúc lạnh lùng: "Anh có thể lên tivi thì em có thể tắt luôn."

Triệu Tĩnh ngớ ra, rồi lại cười, chỉ vào cô xúc động nói: "Chi tiết này anh đã kể…. đã kể cho em nghe."

Thiêm Trúc nghĩ ngợi rồi bỗng òa khóc nức nở.

Bà chủ quán rất tháo vát, sáng sớm đã ra quán làm việc, rất muộn mới về nhà. Tính bà rất cởi mở, hễ bà có mặt ở nhà thì Thiêm Trúc không cảm thấy cô đơn nữa. Bà hay nói và thích kể chuyện gia đình, chuyện bà và mẹ chồng, chuyện chồng và con trai bà… Nhà bà có treo ảnh chồng và con trai, ông chồng rất đôn hậu, cậu con trai cũng khôi ngô.

Phần lớn thời gian chỉ có mình Thiêm Trúc ở nhà, mỗi ngày sao mà dài lê thê. Đây là nhà người ta. Cô rất muốn gọi điện cho mẹ, chắc bà đang vô cùng lo lắng, nhưng không dám gọi, vì lỡ mẹ cô sẽ hỏi Triệu Tĩnh ra sao thì cô cứng lưỡi.

Cô sốt ruột đợi đôi trai gái tiếp theo lò dò đến để cô sớm thoát khỏi nơi ma quỷ này. Một tuần đã trôi qua. Ngày 5 tháng 12 là ngày chủ nhật. Sau khi trời tối Thiêm Trúc đi đến khách sạn trong tâm trạng rất căng thẳng.

Vẫn là hai cô gái, một cao một thấp trực ban. Thiêm Trúc nhìn qua cửa kính thấy hai cô đang tranh luận gì đó, cười rất vui. Cô bước vào, họ lập tức thôi đùa cợt, đứng thẳng và nở nụ cười nghiệp vụ. Cô bước đến hỏi: "Hôm nay có khách trọ không?"

Cô cao đáp: "Không"

Tâm trạng Thiêm Trúc vừa nhẹ bỗng lại vừa nặng nề.

Khi cô quay người bước đi thì cô ta bỗng gọi: "Chị ơi…"

Thiêm Trúc dừng bước, ngoái lại nhìn.

Cô ta mỉm cười: "Chị trả phòng hôm 29 đến giờ vẫn chưa rời thị trấn này à?"

Thiêm Trúc đáp: "Chưa."

Vẫn cô ta: "Thế thì chị ở đâu?"

Thiêm Trúc: "Ở nhà người họ hàng."

Cô ta nghĩ ngợi rồi lại cười nói: "Bạn trai chị đâu?"

Thiêm Trúc choáng váng, mắt chớp liên hồi nói: "Anh ấy đã về hôm 29 à không, số 209."

Cô ta mỉm cười rồi cau mày: "Số 209?"

Thiêm Trúc cũng cảm thấy mình nói sai nhưng cô không biết nên cải chính thế nào, chỉ hạ thấp giọng nói: "Tôi … không hiểu lắm." rồi vội vã bước đi.

Hiện giờ hình như thần kinh của cô hơi rối loạn.

Chương 48: Lại là bảy ngày

Cô hay ngồi ngoài sân thẫn thờ nhìn lên bầu trời.Thời gian qua khiến cô nhớ lại rất nhiều chuyện. Cô nhớ đến tấm ảnh cưới ma gửi đến hòm thư, di động của cô, và còn có ai đó giơ nó trước ô mắt thần ở cửa nhà cô. Kẻ nào đã làm những chuyện đó? Cô lại nhớ đến người mù, ông ta có phải tên lừa đảo không? Nếu là lừa đảo, thì những hiện tượng kỳ dị nên giải thích thế nào? Chữ nổi "thị trấn Đa Minh" lại chính là bản đồ tuyến đường sắt Bắc Kinh – Đa Minh; chữ *tịch* trong đó chỉ sự tận cùng của thời gian, chữ *nhật* chữ *nguyệt* thể hiện âm dương, ngần ấy chi tiết ghép thành thị trấn Đa Minh; chẳng lẽ cái tên Đa Minh không phải do con người đặt ra.

Trong tấm ảnh cưới ma chứa con số 142857, tổng các chữ số là 27; nếu đem các chấm lõm trong chữ nổi ấy tính toán theo một quy tắc nào đó thì kết quả cũng được 27! Còn nữa, từ bất cứ thành phố nào đi đến thị trấn Đa Minh bằng đường tàu hỏa thì số km đều nằm trong phạm vi các chữ số 142857 (về sau Khúc Thiêm Trúc tự chọn các thành thị khác để đo cự ly, cũng đều rất chuẩn!)

Ngoài ra, đem con số này lần lượt nhân với 1 cho đến 6 cũng cho kết quả chỉ gồm các chữ số này. Nhưng nếu nhân với 7 thì lại xuất hiện con số 999999!

Những điều này hoàn toàn hiếm gặp! Thiêm Trúc nghĩ mãi, nghĩ mãi rồi cô có một phỏng đoán: có lẽ mình bị người mù ấy thôi miên, những chữ nổi "Thị trấn Đa Minh", thực ra là những chấm tròn bất quy tắc, khi nhìn vào, cô lại tưởng

rằng chúng là bản đồ tuyến đi. Có lẽ chữ Đa do hai chữ Triệu và chữ Tĩnh ghép thành không liên quan gì đến chữ tịch; chữ Minh do hai chữ Thiêm và chữ Trúc ghép thành cũng không liên quan gì đến âm dương ngũ hành. Có lẽ con số 142857 nhân với 7 không bằng 999999 mà là bằng yên.

Tiếc thay, Thiêm Trúc không biết tư duy bệnh thần kinh đã len lỏi trong óc cô, cô tự hỏi mình có phải 142857 x 1 = 142857 hay không? Rồi cô tự trả lời là "phải", nhưng cô lại không tin ở mình. Cô đứng lên, chầm chậm bước ra con phố nhỏ. Cô nhận ra vài khuôn mặt trông quen quen, hình như cô đã quen. Thế này là sao? Cô đứng giữa nắng chiều, cô suy nghĩ rồi bỗng nhiên hiểu ra: những người này cứ xuất hiện lặp đi lặp lại.

Tại sao họ xuất hiện lặp đi lặp lại? Tại vì họ là diễn viên.

Tại sao họ làm diễn viên? Tại vì họ muốn kiếm tiền.

Tại sao họ muốn kiếm tiền? Tại vì họ cần tiêu tiền.

Tại sao họ cần tiêu tiền? Tại vì họ phải chi tiêu để làm diễn viên…

Nghĩ đến đây, Thiêm Trúc rùng mình, cô cảm thấy mình không thể nghĩ ra. Đây chẳng phải là chuyện quá phức tạp hay sao? Cô tự hỏi, rồi lại thấy không nên tự hỏi nữa vì vấn đề này quá đơn giản – và đương nhiên lại quá phức tạp! Đã là quá đơn giản tại sao lại nói "đương nhiên quá phức tạp"?

Cái đầu của cô thêm một lần nữa bị rối loạn. Đúng lúc này có một bé gái tung tăng chạy đến, nó khoảng 11-12 tuổi, có đôi mắt to tròn, người mảnh khảnh, rất xinh xắn. Thiêm Trúc ngăn nó lại, nói: "Em ơi chị muốn hỏi câu này…" Bé gái đứng lại gật đầu.

"Em tên là gì?"

"Thủy Triệu Đồng."

"Viết như thế nào?"

"Chữ Thủy là nước, chữ Triệu là dự báo, chữ Đồng là nhi đồng."

"Hay quá. Em học lớp mấy?"

"Lớp sáu."

Thiêm Trúc nhìn quanh rồi khẽ hỏi: "Em ơi, 142857 nhân với 1 được bao nhiêu?"

Bé gái nói: "Vẫn là 142857."

"Thế à? Cảm ơn em."

Bé gái lại chạy đi.

Thiêm Trúc thở phào. Vậy là người mù kia không phải kẻ lừa đảo! Ông ta đã dự đoán cô và Triệu Tĩnh không thể chung sống đến già, cũng không ly hôn, cho nên Triệu Tĩnh đã chết đấy thôi!

Hôm nay cũng như mọi ngày, rất muộn bà chủ quán mới về nhà. Thiêm Trúc đã đi nằm. Ở gian trong, có nghe thấy bà đang gẩy bàn tính để tính tiền.

Cô lại nghĩ đến con số kia, có lẽ nên nhờ bà xác định lại xem sao. Cô nói: "Bác ơi…"

Bà chủ bước đến bên cửa nhìn cô: "Cô vẫn chưa ngủ à?"

Thiêm Trúc giở mình nằm sấp, nói: "Bác gẩy bàn tính hộ cháu xem, 142857 nhân với 1, nhân với 2, nhân với 3, nhân với 4, nhân với 5, nhân với 6 được bao nhiêu? Rồi bác viết ra hộ cháu."

Bà chủ không biết cô định làm gì, nhưng cũng làm theo, sau đó đưa cô mảnh giấy: "Cầm đi!"

Thiêm Trúc nói: "Các kết quả này có chỗ nào giống nhau không? Bà chủ nhìn tờ giấy rồi đọc: "142857, 285714, 428571, 571428, 714285, 857142… không giống nhau."

Tim Thiêm Trúc đập rõ mạnh.

Hình như bà chủ nhận ra điều gì đó, ngỡ ngàng kêu lên: "A, nhận ra rồi, quanh đi quẩn lại vẫn là mấy chữ số đó." Lúc này Thiêm Trúc mới thật sự tin rằng mình là người bình thường.

Bà chủ nói: "Thế này là sao?"

Thiêm Trúc cười: "Chỉ là một trò chơi các chữ số."

Ngày mai là 12 tháng 12, rất có thể sẽ có một đôi nam nữ đến đây để tìm hiểu xem ai chết trước ai chết sau. Nghĩ đến đây, Thiêm Trúc rất xúc động.

Lúc hoàng hôn, nhà chỉ còn mình cô, chẳng có việc gì làm, cô lại nghĩ ngợi lung tung. Lúc này thi thể Triệu Tĩnh ở đâu? Có còn trong căn phòng 209 không? Anh chàng đồng bọn nói sẽ có người xử lý, không còn lại dấu vết gì nữa. Triệu Tĩnh đã chết được một tuần, chắc họ đã xử lý xong. Cô nhớ đến lúc mới đến thị trấn này, thấy bên ngoài có nghĩa trang, có lẽ họ đã chôn Triệu Tĩnh ở đó như những người bị hại khác… Cô muốn đi xem. Có những ý nghĩ không nên có thì hơn. Cô hoàn toàn không ngờ cô lại nhìn thấy cái tên ấy ở đời, và còn có một số sự việc khiến cô suýt nữa hóa điên trước khi về đến Bắc Kinh.

Thiêm Trúc hoàn toàn không biết gì, cô chầm chậm đi ra ngoại vi thị trấn. Cửa hàng điện tử bên phố đang mở đĩa hát: "Trên lưng bạch mã" của Từ Giai Oanh: "Anh cưỡi bạch mã vượt qua ba cửa ải, anh thay áo trắng trở lại trung nguyên, bỏ lại Tây Lương vắng vẻ, anh chỉ một lòng nhung nhớ Vương Bảo Xuyến…"

Cô vừa đi vừa nghĩ đến rất nhiều ưu điểm của Triệu Tĩnh. Có nhiều người tưởng rằng Khúc Thiêm Trúc và Triệu Tĩnh làm ở gần nhau nên quen biết và yêu nhau, thực ra không phải thế, họ cũng nhờ vào trang web "Lưới tình" giới thiệu.

Lần đầu gặp mặt, Thiêm Trúc biết Triệu Tĩnh làm ở câu lạc bộ thể hình Mu Us Desert, cô rất ngạc nhiên. Rất có thể

cả hai từng trông thấy nhau vào giờ đi làm nhưng không chú ý cũng nên.

Sau khi đăng ký tìm bạn trên "Lưới tình", Thiêm Trúc lần lượt gặp ba nam giới. Người thứ nhất hơi đứng tuổi, người thứ hai quá trẻ, họ đều gầy mảnh nên cô không ưng. Gặp Triệu Tĩnh một lần cô lập tức rung động. Rồi họ đến với nhau, Triệu Tĩnh như một người mới yêu lần đầu, rất ân cần với cô. Nam giới thường tặng hoa nữ giới vào ngày sinh nhật, nhưng Triệu Tĩnh thì không như thế, sinh nhật Thiêm Trúc là 24 tháng 8 thì ngày 24 hàng tháng anh đều tặng hoa cô, khiến cô rất cảm động.

Đã đến nghĩa trang, Thiêm Trúc chầm chậm rời khỏi đường cái và bước đến gần đám bia mộ. Cô mong nhìn thấy tên Triệu Tĩnh để biết rằng anh đã được an táng. Nếu không, giả sử ngày mai cô đến ngủ ở khách sạn thì khác nào cô canh xác anh? Mặt khác, cái xác to tướng như thế nếu không chôn cất thì sẽ có ngày bị lộ… Nhưng cô lại không mong sẽ nhìn thấy tên anh ở đây, vì nếu nhìn thấy tức là khẳng định anh đã chết rồi.

Thiêm Trúc đi qua các hàng bia với những họ tên xa lạ, không hề nhìn thấy hai chữ "Triệu Tĩnh". Cô đang định đi vòng sang mé bên kia thị trấn này thì ánh mắt cô bỗng dừng lại ở một tấm bia không có gì nổi bật: "Mộ của ái nữ Thủy Triệu Đồng." Cái tên này nghe quen quen, cô ta là ai nhỉ?

Bia ghi rõ năm sinh năm mất 1997-2008. Tính ra cô bé này mới 12 tuổi, đã chết được hai năm.

Thiêm Trúc bỗng choáng váng. Chiều qua, cô gặp một bé gái 11-12 tuổi, mắt to tròn, hơi gầy, tên là Thủy Triệu Đồng. Hay là trùng họ trùng tên? Không thể!

Cô từ từ bước ra đường cái. Không biết nên hỏi ai. Nết cho rằng mọi việc xảy ra ở khách sạn đều là hành vi của con người thì lúc này đúng là cô đã gặp ma!

Trở về thị trấn, Thiêm Trúc đứng trên phố tỉ mỉ quan sát từng người qua lại. Bà già đã từng chỉ đường cho cô, bây giờ đang đẩy xe nôi. Cô bước đến hồi hộp nói: "Bà còn nhớ tôi không?"

Bà già dừng lại nhìn cô, lắc đầu.

"Cách đây một tuần tôi và… đã hỏi đường bà."

"Thế à?"

"Xin hỏi, bà họ gì ạ?"

"Tôi? Họ Mễ!"

"Quý danh của bà?"

Bà ta lưỡng lự, rồi nói: "Cô hỏi để làm gì?"

"Tôi…" Thiêm Trúc chẳng biết nói gì.

Bà ta lắc đầu rồi nói: "Tên tôi xấu lắm…" Nói rồi bà ta đẩy xe nôi bước đi.

Thiêm Trúc chưa chịu thôi, tiếp tục chạy nhìn khắp phố. Ngay bên cạnh cô là xưởng sửa chữa cơ khí, một chiếc tắc xi màu trắng chạy đến đỗ trước cửa, người lái xe trạc ngoài 30 tuổi chui ra, rảo bước vào xưởng. Thiêm Trúc vội nói: "Anh ơi…"

Anh ta dừng lại nhìn cô, chưa rõ cô cần gì.

Thiêm Trúc: "Anh tên gì?"

Anh ta ngạc nhiên: "Cô hỏi tên tôi à?"

Thiêm Trúc: "Vâng. Tôi thấy anh rất giống một người bạn học cấp II với tôi…"

Anh ta mỉm cười: "Tôi giống bạn học cấp II của cô ư? Tôi ít ra cũng hơn cô 20 tuổi đấy!"

Thực ra trông anh ta chỉ hơn Thiêm Trúc 10 tuổi là cùng.

Thiêm Trúc: "Thì anh cứ nói tên xem nào?"

Anh ta đáp: "Vương Hiển Đông."

Thiêm Trúc: "À… tôi nhìn nhầm, xin lỗi anh."

Anh ta nói: "Không sao, chứng tỏ trông tôi quá trẻ."

Anh ta vừa nói vừa bước vào xưởng, gọi: "Anh Dương ơi, sửa giúp tôi bộ côn…"

Thiêm Trúc rảo bước, cô lại đi ra khu lăng mộ ở ven thị trấn. Cô bắt đầu tìm từ phía tây nam. Không tìm thấy cái tên ấy.

Rồi cô lại sang phía đông nam, nhìn thấy một tấm bia khá cũ, bên trên viết: "Mộ của người chồng thân yêu Vương Hiển Đông, năm sinh – năm mất 1964-1993".

Mặt trời chiều đang khuất dần sau núi, ánh sáng bỗng trở nên mong manh, những con dơi trong rừng cây bắt đầu vù vù bay ra. Lúc này là thời khắc tận cùng của một ngày, Thiêm Trúc vẫn đứng ngây trước ba chữ "Vương Hiển Đông" trên tấm bia "Vương Hiển Đông" cũng lặng lẽ nhìn cô như đang nói: tôi ít ra cũng hơn cô 20 tuổi.

Đêm, Thiêm Trúc nằm trên giường, không ngớt trở mình trằn trọc. Cô ngờ rằng mình không thể trở về Bắc Kinh được nữa. Lúc đó bia mộ của cô cũng dựng ở bãi tha ma ven thị trấn này, liệu cô có thể lại xuất hiện trong thị trấn không?

Đêm khuya, văng vẳng nghe thấy tiếng bà chủ nhà trở về. Bà ngồi gian ngoài dùng bàn tính tính toán tiền nong, sau đó tắt đèn, đi nghỉ. Thiêm Trúc thấy căng bụng muốn đi vệ sinh, bèn xuống giường khoác áo đi ra.

“Bác đấy à?”

“Cô chưa ngủ ư?”

“Chưa.”

“Tôi không làm cô thức giấc đấy chứ?”

“Không ạ, cháu muốn đi vệ sinh.”

“Bật đèn lên kẻo vấp ngã.”

“Không cần ạ.”

Nhà vệ sinh đặt bên ngoài. Xong xuôi, cô quay vào, nhẹ nhàng đi qua gian của bà chủ rồi bước đến cửa gian trong, cô dừng lại hỏi: “Bác vẫn chưa ngủ à?”

“Chưa. Hôm nay làm mệt quá, lưng đau…”

“Cháu muốn nói một chuyện này, bác đừng sợ…”

“Cháu càng nói thế tôi lại càng sợ đấy!”

“Hôm qua cháu ra phố, gặp một bé gái tên là Thủy Triệu Đồng, hôm nay cháu lại nhìn thấy bia mộ ghi tên của cô bé đó ở nghĩa trang phía tây bắc thị trấn. Cháu quay về gặp một người lái tắc-xi tên là Vương Hiểu Đông, sau đó cháu lại chạy ra bãi tha ma xem, thì lại nhìn thấy bia mộ ghi tên anh ta. Thế thì…”

Nói đến đây, Thiêm Trúc im bặt. Cô nhận ra bà chủ quán chỉ im lặng. Lúc này không nhìn thấy sắc mặt của bà ta, chỉ mơ hồ nhìn thấy đôi mắt của bà chớp sáng trong đêm tối. Cô chăm chú nhìn hai đốm sáng ấy, tim chính mình đập như điên. Cứ như thế rất lâu, Thiêm Trúc im lặng, bà chủ cũng không nói gì. Rất không bình thường. Thiêm Trúc không chịu nổi, cô run run hỏi: “Bác ơi… bác tên là gì?”

Bà ta bỗng cười vang. Thiêm Trúc bủn rủn ngồi sụp xuống đất. Bà ta vừa cười vừa nói: “Cô đã ở chỗ tôi ngần ấy hôm, bây giờ mới nhớ ra cần phải hỏi tên tôi à?” Thiêm Trúc chống tay vào tường, cô cảm thấy đã đến ngày tận thế.

Bà ta vẫn cười: “Đừng hỏi làm gì. Cứ gọi tôi là bác hay là cô cũng được. Yên tâm, ngoài đó không có bia mộ của tôi đâu.”

Bà ta vẫn không nói ra họ tên! Thiêm Trúc nghĩ bụng rất có thể hôm nay mình đã nhìn thấy tấm bia của bà ta rồi!

Bà chủ không cười nữa, giọng bà ta có vẻ nghiêm túc. “Cô có thể nghi ngờ cả tôi! Cô đã ở với tôi, nếu tôi là ma thì tôi đã hại cô chết rồi!”

Thiêm Trúc thấy bà ta nói cũng có lý. Đang sợ nổi gai ốc, cô dần bình tĩnh trở lại.

Bà ta lại nói: "À, tôi còn chưa xem chứng minh thư của cô. Cô tên là gì nhỉ?"

Thiêm Trúc hơi do dự, rồi nói: "Khúc Thiêm Hương…"

Bà ta im lặng một lúc, rồi bỗng nói giọng rất bí hiểm: "Ngủ đi! Thiêm Trúc! Ngày mai cô nên trở lại khách sạn…"

Chương 49: Khúc Thiêm Trúc và Trường Thành

Trở lại hiện trường ngày 12 tháng 12. Trường Thành giết hại Hồ Tiểu Quân.

Tiểu Quân quá nông nổi. Trường Thành thì cho rằng cái thị trấn nhỏ ở tây nam truyền thuyết nói đến rất hấp dẫn cô thế là anh đi theo cô từ Tần Thị đến đó. Anh không ngờ rằng Tiểu Quân lại đến tìm cái đáp án trời ơi đất hỡi đó.

Đến thị trấn Đa Minh, màn sương dầy đặc khiến Trường Thành có linh cảm chẳng lành. Nhất là sau khi Tiểu Quân vào khách sạn, cô sốt sắng chụp ảnh với anh ngay, khiến anh rất nghi hoặc. Chụp rồi, cô lại chụp lại. Tấm ảnh thứ hai bị hỏng, cô nói tấm ảnh thứ nhất chấp nhận được nên thôi không chụp nữa…

Sau đó Tiểu Quân đi tắm, tắm rất lâu, Trường Thành nằm trên giường kê sát cửa sổ ngủ say.

Không rõ sau đó bao lâu anh bỗng thức dậy, nghe thấy một giọng nữ lạ: "Chào anh."

Có thể nói lúc đó Trường Thành rất điềm tĩnh, anh nghĩ ngay rằng trong có thể nhà này đặt giàn máy và truyền âm thanh đến chỗ anh. Anh im lặng, chờ đôi phương nói tiếp. Đúng thế.

"Bây giờ các người đã bị tách ra, cô ấy và anh đều không nghe thấy nhau nói gì. Các người đến đây du lịch, lúc này các người đang ở tầng 18 dưới lòng đất. Nếu anh muốn ngắm cảnh địa ngục, nếu anh không sợ, thì bây giờ anh có thể ra theo lối cửa sổ để nhìn. Tôi sẽ mở chấn song sắt giúp anh và luôn ở đây chờ anh."

Trường Thành vẫn im lặng. Anh tin rằng đối phương không nói dối, anh đã ngửi thấy mùi chết chóc tràn vào từ ngoài cửa sổ, từ sàn nhà, từ tường vách, và thấm vào tận xương tủy anh. Giọng đối phương có nét lúng túng, không thật sự tin mình chiếm ưu thế, hình như cô ta đang ở dưới địa ngục thật. Đối phương tiếp tục ngập ngừng, nói năng rườm rà: "Xem ra anh không mấy hứng thú, tôi nói tiếp vậy. Tuy chúng tôi không chi tiền lộ phí để các người đi ngàn dặm đến đây, tuy trên kia là nhà nước pháp quyền, nhưng không ai có thể phát hiện ra cái thế giới địa ngục này; dù mất điện thì chúng tôi vẫn nhìn rõ thấy từng cử chỉ của các người… tôi mong nếu anh không phải đồ ngu thì anh hãy nghe kỹ từng câu nói sau đây của tôi: trong hai người, có một người phải chết!"

Trường Thành run bắn, anh nghĩ ngay rằng chắc Hồ Tiểu Quân đã phạm vào một điều cấm kỵ hoặc xúc phạm một thế lực nào đó, bây giờ họ trả thù tàn khốc.

Giọng nữ tiếp tục nói: "Bạn gái anh nhận được tấm ảnh cưới ma, sau đó dẫn anh đến đây để tìm đáp án ấy. Bất kỳ đôi trai gái nào đến đây, đều phải chết một người: đó là đáp án! Tôi không ám chỉ gì cả, tôi chỉ cho anh biết một sự thật;

những người từng chết ở đây đều là nữ, lần này nếu bạn gái anh không chết thì anh phải chết, tôi cam đoan rằng anh không thể sống đến khi trời sáng."

Đầu óc Trường Thành như đông cứng. Bây giờ mới biết mục đích của Tiểu Quân đưa anh đến đây để làm gì. Nhưng bây giờ chuyện đó không quan trọng nữa, mối nguy hiểm đang ở ngay trước mắt. Tâm lý sợ chết khiến anh tiêu tan ý nghĩ kháng cự, chỉ còn lại bản năng sinh tồn. Anh lập tức nghĩ luôn: nếu anh để cho Tiểu Quân chết thì cô ấy nên chết như thế nào?

"Yên tâm, cô ấy sẽ không đau đớn gì hết." Nói đến đây, giọng đối phương run rẩy, líu lưỡi, rất không bình thường.

"Tầng trên của tủ áo có một viên thuốc mê và xi-lanh thuốc độc, lát nữa gặp bạn gái, anh hãy tìm cách cho cô ta uống, cô ta sẽ bất động. Sau đó, anh dùng bộ bơm tiêm nạp sẵn thuốc độc Cyaniding, anh tiêm cho cô ấy, chưa đầy một phút sau cô ấy sẽ ra đi êm ái… Ở Trung Quốc, chết êm ái là hợp pháp, không có ai được hưởng ưu đãi như thế đâu. Cũng có nghĩa là cô ấy gặp may mắn. Tôi cũng hiểu rằng anh rất đau khổ. Từ giờ đến trước lúc trời sáng, anh buộc phải lựa chọn. Tôi nói thêm câu này: nếu anh không để cô ấy chết thì anh sẽ không được chọn chết êm ái. Anh sẽ chết ra sao? Chúng ta sẽ cùng xem băng hình."

Tivi tự động bật lên, màn hình âm u. Trường Thành nhìn xung quanh, thấy một bức tường, nhưng không thấy người phụ nữ kia. Màn hình chiếu 18 cảnh một con hắc tinh tinh bị thảm sát, vô cùng rùng rợn, dã man. Xong xuôi, tivi lại tự động tắt, căn phòng lại chìm trong bóng tối vô tận.

Giọng nữ lại tiếp tục vang lên: "Tôi tin rằng anh sẽ không chọn bất cứ cách chết nào. Được, tôi tạm lui. Anh tự biết mình nên làm gì."

Giọng nói đó biến mất. Trường Thành dần bình tĩnh trở lại, đờ đẫn suy nghĩ xem đây là chuyện gì? Nhưng anh lập tức kết luận mình không thể hiểu nổi, giống như đứa bé ở nhà trẻ đứng trước một đề toán bậc đại học. Anh không thể lãng phí thời gian! Anh đứng dậy lần mò bước đến tủ áo… quả nhiên sờ thấy thuốc mê và xi-lanh thuốc độc. Tim anh thắt lại.

Rồi anh run run cầm viên thuốc bước đến tủ lạnh, tìm thấy lon nước ngọt Vương Lão Cát mà Tiểu Quân vẫn thích uống. Anh định bật nắp, rồi lại đặt xuống, nghĩ ngợi. Anh thấy chai nước khoáng mà Tiểu Quân đã mua. Anh mở nắp rồi thả viên thuốc vào, sau đó đậy lại, lắc thật mạnh. Thực ra không cần lắc vì tay anh đang run ghê gớm, thuốc tan ra dễ dàng.

Sau đó anh ngồi nghệt trên giường, nghĩ ngợi. Giọng nữ ấy nói một trong hai người phải chết, cũng tức là ai chết cũng được. Rất có thể kẻ bí hiểm này cũng đã nói như thế với Tiểu Quân… Liệu Tiểu Quân sẽ lựa chọn như thế nào?"

Chẳng rõ sau đó bao lâu, trong bóng tối Trường Thành bỗng nghe thấy tiếng Tiểu Quân gọi anh. Anh run rẩy nói: "Sao rồi?" Anh ngờ rằng sau đấy Tiểu Quân sẽ cầm cho anh nước, giả vờ tử tế bảo anh hãy uống đi. Trường Thành không nghĩ nhiều nữa, anh chờ xem Tiểu Quân nói gì. Con mụ bí hiểm kia đang ẩn nấp ở đâu đó, theo dõi anh và Tiểu Quân. Anh phải giấu mình, đưa Tiểu Quân vào thế bị động.

Anh biết quá rõ, cả về tuổi đời, về chỉ số IQ, về kinh nghiệm trường đời, Tiểu Quân đều không thể bằng anh. Anh nắm chắc phần thắng.

Tiểu Quân có nói một giọng nữ bảo cô hãy làm hại anh, cô nói dù chết cố cũng không làm thế…

Chính Trường Thành cũng không hiểu nổi tâm trạng anh lúc này là gì. Đành vậy, ngay Tiểu Quân cũng đã nghĩ thế thì

cứ tùy ý cô ấy vậy. Anh cũng có tính đến khả năng chạy trốn. Nếu không thử hành động, cứ thế này chấp nhận để cho con mụ kia lấy mạng bạn gái anh thì quá oan uổng. Dù sao, kết cục xấu nhất là Tiểu Quân chết, anh không chết, thế thì tại sao không cố cưỡng lại một phen?

Nhưng khi anh dắt Tiểu Quân đi ra khỏi phòng thì không thấy khách sạn đâu nữa, tất cả tối đen như một cái thùng sắt khổng lồ tối đen, Trường Thành hiểu ngay dù có cố nữa cũng chỉ là vô ích. Cả hai lại trở vào phòng 109. Anh đưa chai nước khoáng cho Tiểu Quân uống, cô lập tức mềm nhũn, nằm vật ra…

Hồ Tiểu Quân đã chết, Trường Thành ném bộ bơm tiêm xuống, ôm choàng Tiểu Quân khóc nức nở.

Lát sau, anh ngẩng đầu nói vọng lên: "Cô ấy đã chết! Thả tôi ra."

Giọng nữ lạnh buốt lại vang lên trong bóng tối: "Các người phải làm đám cưới ma đã!"

Trường Thành kéo vạt áo lau nước mắt, đờ đẫn.

Đối phương tiếp tục: "Ta sẽ là người làm chứng cho! Ta tên là Khúc Thiêm Trúc!"

Bóng tối vô tận. Trường Thành không thể nhìn thấy ai trước mặt, tất nhiên càng không thể biết ai là kẻ chủ mưu bày đặt ra tất cả. Anh mới chỉ biết một tên người: Khúc Thiêm Trúc!

Anh bình tĩnh trở lại, hỏi: "Ngươi là ai?"

Giọng nữ bỗng òa khóc nức nở, hệt như anh lúc nãy. Tiếng khóc thảm thiết, đớn đau đến cùng cực. Trường Thành hoang mang không hiểu ra sao.

Kẻ ấy khóc lóc rất lâu, rồi mới nghẹn ngào nói: "Tôi cũng như các người, tôi từ Bắc Kinh tới đây… tôi xin lỗi…"

Trường Thành ngắt lời: "Ngươi ra đây! Ngươi có ra được không? Hai người nói chuyện trực tiếp!"

Giọng nữ lại vang lên: "Anh chờ một lát."

Trường Thành bỗng thấy chóng mặt, lát sau mới trở lại bình thường. Căn phòng bỗng sáng lòa, lại có điện. Có tiếng giọng nữ: "Mở cửa cho tôi!"

Trường Thành sợ hãi nhìn sắc mặt Tiểu Quân. Hình như cô còn hồng hào hơn trước, sắc mặt cũng rất an lành. Lúc này anh không mấy buồn bã, chỉ thấy kinh hãi và lo âu, hình như anh nhìn thấy người nhà Hồ Tiểu Quân với những căm hờn đang muốn ăn tươi nuốt sống anh, nhìn thấy đám đông ghê tởm tránh xa anh, nhìn thấy cái huy hiệu trên mũ quan tòa và những họng súng lạnh lùng chĩa vào anh…

Không dám nhìn Tiểu Quân nữa, anh bước ra mở cửa. Nhìn thấy khung cảnh vẫn bình thường như trước và một cô gái trông rất thiểu não đứng trước cửa anh bằng ánh mắt bi thương.

"Tôi là Khúc Thiêm Trúc."

Ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Trường Thành là giết luôn kẻ này… cô ta là nhân chứng vụ việc.

Cô ta đứng nép sang bên, tránh không nhìn vào cái xác Hồ Tiểu Quân. Cô ta nói: "Chúng ta sang gian bên nói chuyện được không?"

Trường Thành đi theo cô ta sang phòng mới, nhìn thấy các thứ thiết bị điều khiển. Cả hai đứng nói chuyện Khúc Thiêm Trúc run run kể lại tất cả mọi tình tiết. Trường Thành nhìn ra cửa sổ, ngoài kia vài ánh đèn le lói, anh chỉ im lặng. Anh không quan tâm mọi chuyện ở đây là do ai tạo ra, đến nay có bao nhiêu người bỏ mạng, sau đây sẽ có bao nhiêu người chết? Anh chỉ quan tâm đến một vấn đề: tiếp theo sẽ ra sao đây?

Bây giờ anh đã là kẻ sát nhân. Từ bé đến giờ anh chưa từng thực sự đánh nhau với ai, thế mà hiện nay chỉ sau một đêm anh đã biến thành tội phạm giết người. Khi anh và Tiểu Quân từ Bắc Kinh đến thị trấn Đa Minh, không hề để lại một dấu hiệu gì. Anh không muốn trở về Bắc Kinh nữa, anh sẽ ở lại Đa Minh, nếu có động tĩnh gì thì anh sẽ trốn vào trong rừng núi, sống trọn đời như một con thú hoang. Chỉ cần sống là được.

Khúc Thiêm Trúc: "Nào, bây giờ đi chụp ảnh."

Cả hai lại sang phòng 109, rồi hạ xuống bên dưới. Trường Thành cõng Tiểu Quân, đi theo Thiêm Trúc để chụp ảnh.

Bốn bề tối đen, không giống như đêm tối, cũng không giống như bóng tối trước mắt người khiếm thị, nó âm u như thế giới xa xăm. Nếu không có Thiêm Trúc dẫn đường thì anh thậm chí ngờ rằng mình bị Hồ Tiểu Quân đưa đi.

Thiêm Trúc bước vào gian nhà xập xệ, cũ kỹ, bật đèn. Cô chỉ đạo Trường Thành thay trang phục chú rể thời xưa, sau đó cả hai cùng "chăm sóc" cô dâu mặc bộ đồ cổ quái, buộc cô lên giá gỗ, rồi chật vật dựng lên.

"Cô dâu" Tiểu Quân luôn gục đầu xuống, mặc kệ họ làm gì thì làm. Tiểu Quân giống như người đang ngủ say.

Thiêm Trúc giật máy "tạch" một cái, đã chụp xong. Sau đó Thiêm Trúc dẫn Trường Thành sang buồng tối để tráng phim rửa ảnh. Bên này ánh sáng quá yếu, Trường Thành đã khóc sưng cả mắt, chỉ nhìn thấy lờ mờ.

Ảnh đã rửa xong, Trường Thành nhìn thấy cô dâu mở mắt. Đầu anh như nổ tung. Anh bỗng có một linh cảm: dù nghi thức đơn giản đến mấy, chỉ cần làm đám cưới ma thì Tiểu Quân sẽ vĩnh viễn không bao giờ xa anh…

Đôi khi linh cảm của con người rất chuẩn xác, không ai có thể lý giải được.

Họ trở về phòng 109, vẫn là Trường Thành cõng Tiểu Quân. Xung quanh vẫn tối đen như mực. Ngày trước Tiểu Quân hay nũng nịu bắt anh cõng cô, anh không ngờ cõng người sống và cõng người chết khác nhau rất xa. Người sống mềm mại, người chết cứng đơ; cõng người sống thấy rất ấm, cõng người chết lại thấy lạnh; khi cõng Tiểu Quân sống, hơi thở, tim đập, tuần hoàn máu của cô cho anh cảm giác xúc động, cõng người chết chẳng khác gì cõng tấm bia mộ đầy tử khí; cõng người sống cảm thấy mắt họ nhìn khắp xung quanh, cõng người chết mắt họ ẩn sau mí mắt và nhìn chằm chằm vào gáy mình…

Căn phòng 109 đang lên, trở lại mặt đất. Thiêm Trúc ra hành lang đi tìm một chỗ cất thi thể Hồ Tiểu Quân. Cô nhẹ tay đẩy từng căn phòng ra, đều thấy bị khóa. Cô vẫy Trường Thành đi theo, rồi cùng lên tầng hai. Cô đẩu cửa phòng 201, 202, rồi 203 đều bị khóa chặt. Bước chân cô chậm dần, phòng phía trước là phòng 209 mà cô rất sợ, rất buồn.

Nhưng vài căn phòng trước nó thì không khóa. Thiêm Trúc bỏ qua phòng 209, đẩy cửa phòng 210, rồi 211, 212… đều khóa chỉ có phòng 209 là không khóa? Thiêm Trúc đứng ngây giữa hành lang không dám bước vào phòng 209. Cách cô không xa, Trường Thành cõng Tiểu Quân đứng chờ. Cô chỉ tay vào phòng 209, nói nhỏ: "Phòng này!"

Trường Thành cõng Tiểu Quân đến, đá vào cánh cửa, cửa mở ngay. Thiêm Trúc rùng mình. Cô nghe thấy tiếng Trường Thành vào, đặt xác Tiểu Quân xuống giường, sau đó "tách" bật đèn lên. Rồi anh bước ra. Thiêm Trúc tưởng anh nhìn thấy Triệu Tĩnh, nhưng không ngờ anh chỉ nói độc một câu: "Trình tự đã xong chưa?" Thiêm Trúc gật đầu: "Xong rồi."

Trường Thành nói: "Đêm nay là đêm tân hôn của tôi và cô ấy, tôi muốn ở lại với cô ấy."

Đêm tân hôn? Đúng, họ vừa làm nghi thức đám cưới ma.

Thiêm Trúc nói: "Được… anh phải ra trước khi trời sáng và khóa cửa lại."

Trường Thành nói: "Được!"

Thiêm Trúc bỗng hỏi: "Trong đó không có ai khác à?"

Trường Thành hỏi lại: "Là ai?"

Thiêm Trúc không trả lời, thay vào đó hỏi một câu khác: "Chỉ hai người thôi à?"

Trường Thành đáp: "Chỉ có hai chúng tôi."

Triệu Tĩnh gật đầu: "Được!"

Trường Thành nhẹ tay đóng cửa lại. Từ đầu đến cuối Thiêm Trúc không nhận ra phòng 209 rất khác so với phòng 109: phòng này không có tivi, tủ áo, toilet, cũng không có bàn ghế, đèn bàn, tủ lạnh… chỉ có một cái giường nhỏ kê chính giữa, đầu giường có ngọn đèn mờ tối. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là ngọn đèn Trường Minh Đăng mà truyền thuyết vẫn nói đến. Cửa sổ che rèm kín mít, rèm màu đen.

Giờ đây Hồ Tiểu Quân nằm ngay ngắn trên giường, Trường Thành không có chỗ ngồi, anh đứng bên cúi đầu, khoảng cách này không giống "vợ chồng tân hôn" chút nào, mà giống như cảnh mặc niệm vĩnh biệt người ra đi. Hôm nay là ngày 13 tháng 12, còn 13 ngày nữa thì đến ngày họ dự định kết hôn.

Trường Thành hai hàng lệ tuôn rơi, đứng nhìn khuôn mặt hiền từ của Tiểu Quân. Anh vừa khóc vừa nói: "Tiểu Quân, em vốn rất thích rèm cửa sổ màu đen đúng không… em nhìn xem… hôm nay chúng ta kết hôn, rèm cửa màu đen…"

"Em cũng rất thích bạn trà bằng gỗ, anh cũng đã mua về thay cái bàn kính đó rồi, anh trót bán rẻ lần sau anh sẽ chỉ bán rẻ 10% thôi, em sẽ rất vui. Anh mong em thấy vui, anh chỉ muốn em vui…"

"Tiểu Quân, em vẫn thích ban nhạc "90" đúng không, bao giờ họ ra album mới anh sẽ mua cho em, sau đó anh ra ngã tư gửi cho em, được không?"

“Tiểu Quân, em hay nói anh rất có con mắt thẩm mỹ về quần áo phụ nữ, sau này anh sẽ thường xuyên đi shopping, hễ thấy đồ đẹp và vừa cỡ em thì anh sẽ mua ngay cho em…”

“Em ạ, kể từ nay anh sẽ dùng tài khoản của em để lên mạng chơi game “World of Warcraft”, anh sẽ chơi hộ em, cũng tức là em có thể sống lại trong game, có thể tiếp tục làm nhiệm vụ, tiếp tục giao lưu với các bạn trong trò chơi…”

“Em từng nói, em không thể quên một lần em đi công tác cảm thấy rất cô đơn… không ngờ anh bỗng xuất hiện bên em trên chuyến tàu đó… Lần này em sẽ đi rất xa, chắc sẽ cảm thấy rất cô đơn, nhưng anh không thể xuất hiện bên em nữa, em hãy tha thứ cho anh. Chúc em lên đường bình an…”

Trường Thành nức nở nói không thành tiếng nữa.

Khúc Thiêm Trúc có phần xúc động, vậy là cô đã hoàn thành nhiệm vụ, có thể về nhà! Nhưng trời vẫn còn tối, cô không thể đi đâu. Cô không muốn quay lại phòng 108, nhìn các thiết bị mình từng thao tác, cô thấy ghê tởm. Sát vách là phòng 109, một cô gái vừa chết ở đó, Triệu Tĩnh cũng chết ở đó… Toàn bộ tầng này trống trải vắng lặng. Thiêm Trúc rất sợ hãi. Lúc này chỉ tầng hai đang có người sống, anh ta đứng khóc than trong phòng 209, Thiêm Trúc đi đi lại lại bên ngoài phòng 209 chờ trời sáng.

Hành lang cực yên tĩnh, hình như có tiếng kẹt cửa, Khúc Thiêm Trúc lắng nghe và bỗng trơn tròn mắt. Bên trong vọng ra tiếng một nam một nữ trò chuyện với nhau.

Giọng nam vừa khóc vừa nói: “Tiểu Quân, em vốn rất thích rèm cửa sổ màu đen đúng không… em nhìn xem…hôm nay chúng ta kết hôn, rèm cửa màu đen…”

Giọng nữ nhỏ nhẹ: “Đừng lòe nhau nữa, đó là đồ cũ! Em sẽ gọi điện về cho mẹ em, bà sẽ gửi cho em cái mới…”

Giọng nam: “Em cũng rất thích làm bàn trà bằng gỗ, anh cũng đã mua về thay cái bàn kính đó rồi, anh trót bán rẻ, lần sau anh sẽ chỉ bán rẻ 10% thôi. Em sẽ vui. Anh mong em thấy vui, anh chỉ muốn em vui…”

Giọng nữ: “Không cần mua làm gì, cậu em là thợ mộc, cậu ấy ở quê, mai kia em sẽ bảo cậu ấy gửi cho chúng ta.”

Giọng nam khóc nói: “Em vẫn thích ban nhạc “90” đúng không, bao giờ họ ra album mới anh sẽ mua về cho em, sau đó anh ra ngã tư gửi cho em, được không?”

Giọng nữ: “Được, được! Đừng quên gửi cho em các tờ áp-phích quảng cáo của họ nữa!”

Giọng nam khóc nói: “Em hay nói anh rất có con mắt thẩm mỹ về quần áo phụ nữ, sau này anh sẽ thường xuyên đi shopping, hễ thấy đồ đẹp và vừa cỡ em thì anh sẽ mua ngay cho em…”

Giọng nữ nói: “Anh nhớ gửi cho em cái tủ áo nữa, con gái đều có một vài cái tủ áo.”

Giọng nam khóc nói: “Em ạ, kể từ nay anh sẽ dùng tài khoản của em để lên mạng chơi game “World of Warcraft”, anh sẽ chơi hộ em, cũng tức là em có thể sống lại trong game, có thể tiếp tục làm nhiệm vụ, tiếp tục giao lưu với các bạn trong trò chơi…”

Giọng nữ: “Được! Anh nhớ thường xuyên mở hòm thư của em, nếu em có thư thì gửi cho em đọc.”

Giọng nam khóc nói: "Em từng nói, em không thể quên một lần em đi công tác cảm thấy rất cô đơn… không ngờ anh bỗng xuất hiện bên em trên chuyến tàu đó… Lần này em sẽ đi rất xa, chắc sẽ cảm thấy rất cô đơn, nhưng anh không thể xuất hiện bên em nữa, em hãy tha thứ cho anh. Chúc em lên đường bình an…"

Đến đây giọng nam nghẹn ngào không nói được nữa.

Giọng nữ cười rất kỳ lạ: "Cưng à, sao anh không gửi luôn cả anh cho em?"

Khúc Thiêm Trúc choáng váng. Cô nhận ra trong đối thoại của họ có một từ đầy ngụ ý, có thể hiểu theo hai cách.

Đó là từ *gửi*: bảo mẹ em *gửi* cho em cái rèm cửa mới, bảo cậu em *gửi* cho cái bàn gỗ, anh đừng quên *gửi* áp-phích của họ cho em, *gửi* cho em cái tủ áo, nếu em có thư thì *gửi* cho em đọc, sao anh không *gửi* cả anh cho em...[1]

[1] Từ gửi đồng âm với từ đốt (vàng mã, hình nhân...) (Nguyên văn: hai chữ SHAO khác nhau)

Rồi Khúc Thiêm Trúc nghe thấy giọng nam kêu lên: "Ngươi là ai?"

Phòng 209 bỗng yên tĩnh. Anh ta đang nói ai???

Sau một lúc lâu, từ phòng 209 vọng ra giọng nói của người thứ ba, vui vẻ chớt nhả. Là giọng Triệu Tĩnh! Anh ta nói: "Hai người tân hôn, tôi nấp gầm giường nghe động tĩnh… hì hì hì…"

Thiêm Trúc sợ hết hồn, cô tựa vào tường loạng choạng cố lết xuống tầng dưới.

Thần kinh của Thiêm Trúc đã chập mạch rối mù.

Ngoài kia trời đã sáng. Thiêm Trúc vừa ra đến con phố nhỏ Dao Găm thì có một người bước lại. Người ấy trạc ngoài 40 tuổi, mặc áo jacket màu đồng, để ria mép, trên trán có vết thẹo. Chính là anh lái tắc-xi hai tuần trước đã chở cô và Triệu Tĩnh đến thị trấn Đa Minh này.

Anh ta tủm tỉm: "Có cần xe không?"

Chương 50: Mười ba đêm

Trường Thành ở lại thị trấn Đa Minh chờ một đôi trai gái đến.

Anh không ngờ đôi trai gái đó là Chu Xung và Lục Lục. Trường Thành đã phải chờ mất hai tuần. Trong những ngày này Trường Thành lần lượt xuất hiện hai tâm trạng.

Tuần đầu, anh bi thương đến tột độ, khóc lóc vô số lần. Anh cho Tiểu Quân uống thuốc mê, tiêm thuốc độc cho cô, anh chai sạn, anh là đồ vô tri nhưng không ngờ nỗi bi thương sau đó lại vô cùng sâu nặng. Anh đã hiểu ra mình yêu Tiểu Quân biết chừng nào! Nhưng tại sao anh không nhường cho cô cơ hội sống? Anh đã từng giả thiết: nếu lúc đó không phải Tiểu Quân mà là mẹ anh, anh sẽ lựa chọn như thế nào? Câu trả lời là anh sẽ lựa chọn mình chết. Anh nhận ra rằng, khi phải lựa chọn giữa sự sống và cái chết, thì chỉ có tình thân mới có thể khiến người ta tự nguyện từ bỏ sinh mệnh, chứ tình yêu thì không thể. Trừ phi hai người đã cùng nhau trải qua nhiều năm tháng, tình yêu dần chuyển hóa thành tình thân. Giữa anh và Tiểu Quân, tình yêu chiếm ưu thế, chỉ có một phần nhỏ biến thành tình thân. Và thế là anh lựa chọn mình sống. Anh khóc, vì cái tình yêu ấy và một chút tình thân.

Sang tuần thứ hai, Trường Thành bắt đầu nghĩ xem phải làm gì để thoát tội. Anh đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, cũng nghĩ đến nhiều cách đối phó, nhưng vẫn cảm thấy không yên tâm. Kẻ giết người, nỗi sợ không thể yên lòng.

Theo lệnh của Khúc Thiêm Trúc, anh vẫn ở lại phòng 108. Điều kỳ lạ là anh đã trả phòng nhưng hai cô gái quầy lễ tân khi nhìn thấy anh vẫn tỏ thái độ kính trọng, như anh vẫn đang là khách của khách sạn.

Tuần thứ nhất anh chìm đắm trong nỗi nhớ mãnh liệt và nỗi đau vô hạn, anh sống vật vờ như trong cơn mơ. Đêm đầu tiên anh bỗng thức dậy lúc 2 giờ sáng, đó là giờ anh đã sát hại Tiểu Quân. Anh bật đèn sáng, nằm lên giường run sợ, thậm chí mong sao trên đó có tiếng động, chứng tỏ có thể Tiểu Quân của anh sống lại. Nhưng mỗi đêm dài đằng đẵng trên đó vẫn hoàn toàn im ắng. Anh ngồi dậy, ra khỏi phòng 108, rón rén đi lên gác, đi đến cửa phòng 209 ghé tai vào cửa lắng nghe. Vẫn không thấy gì. Anh đẩy cửa, cửa khóa. Anh rất mong chờ cửa mở để anh thấy Tiểu Quân một lát…

Kể từ hôm đó, đêm nào anh cũng tỉnh giấc vào lúc 1 giờ sáng, bật đèn, rồi nằm nhìn lên trần nhà. Tầng trên vẫn im ắng. rồi anh đi lên tầng trên như một kẻ mộng du, đến cửa phòng 209 nghe ngóng, đẩy cửa, sau đó trở xuống.

Ngày 19 tháng 12, Chủ nhật.

Lúc hoàng hôn, Trường Thành ra ngoài ăn cơm. Lúc trở về khách sạn, anh nhìn thấy một người vóc người cao lớn, râu rậm kín mặt, khoác ba lô du lịch cỡ đại, thoáng trông biết ngay là tín đồ du lịch bốn phương. Anh ta đi trước, Trường Thành theo sau rồi cùng bước vào khách sạn.

Vị khách bước đến quầy lễ tân hỏi: “Phòng nghiêm chỉnh, giá bao nhiêu một đêm?”

Cô cao hơn mỉm cười đáp: “Xin lỗi, chúng tôi đã hết phòng.”

Vị khách hơi luống cuống: “Gay rồi. Tôi biết ngủ đâu bây giờ?”

Cô ta nói: “Anh có thể quay về Đồng Hoảng, ở đó có nhiều khách sạn và nhà nghỉ.”

Vị khách thất vọng và thở dài: “Cảm ơn…” rồi đi ra.

Trường Thành cúi đầu đi vào, qua quầy lễ tân rồi về phòng 108, đóng cửa lại. Anh biết cả khách sạn chỉ có một phòng 109 dành cho khách trọ, cô nhân viên nói “đã hết phòng” chứng tỏ phòng 109 đã có người vào ở. Nhưng khi anh bật camera lên xem thì thấy phòng vắng tanh, không có ai. Anh bỗng hiểu ra phòng này chỉ dành cho một đôi nam nữ, anh chàng đeo ba lô kia chỉ có một mình.

Trong tuần thứ hai, tâm trạng Trường Thành đã ổn định nhiều.

Đêm nay, anh ngồi trong phòng 108, bật máy tính, rồi chờ màn hình camera quay ban đêm. Toàn cảnh phòng 109 hiện ra trên màn hình. Lúc này trong bóng tối nhưng vẫn nhìn rõ giường, dép lê, tivi, tủ áo… là hình ảnh đen trắng. Các vật dụng kia đang lặng lẽ chờ đợi, chúng không biết có một đôi mắt đang giám sát chúng. Giường, dép lê, tivi, tủ áo đều không động đậy, không tự di chuyển, không tự bật lên. Quá yên tĩnh. Trường Thành chăm chú nhìn chiếc giường Tiểu Quân nằm trước khi chết. Sau khi trả phòng, nhân viên đã thu dọn, trải lại chăn đệm trắng tinh, phẳng phiu vuông vức. Anh nhìn chằm chằm vào cái giường, như rất mong sẽ xuất hiện điều gì đó. Nhưng không hề, cái giường vẫn trống trơn.

Trường Thành bỗng nảy ra một ý: tại sao mình không lục soát chiếc máy tính này? Chắc chắn nó đang chứa rất nhiều rất nhiều bí mật. Có lẽ sẽ tìm được đoạn video quay cảnh anh sát hại Tiểu Quân, anh muốn xem lại. Cũng có thể tìm thấy đoạn băng anh và cô lúc bắt đầu vào thuê phòng, anh muốn nhìn nụ cười của Tiểu Quân. Cũng có thể thấy đoạn băng quay cảnh đôi nam nữ trước đó vào ở, cô gái sát hại bạn trai – đều là bất đắc dĩ, đều là nồi da nấu thịt, đều dùng những thủ đoạn như nhau. Anh rất muốn xem nét mặt của cô gái đó trước và sau khi sát hại bạn trai. Có lẽ nhìn thấy chỉ những thảm cảnh giết chóc, anh muốn biết những người đến đây làm việc gì, tốt nghiệp trường nào. Và biết đâu có thể tìm ra kẻ chủ mưu giấu mặt gây ra mọi chuyện, anh rất muốn biết mặt hắn trông như thế nào, má trái hắn có nốt ruồi không[1].

[1] Sách tướng số cho rằng người có nốt ruồi ở má trái là người độc ác.

Anh tắt camera, bắt đầu lục soát máy tính. Anh rất căng thẳng, tay run run, thỉnh thoảnh lại nhìn lên trần nhà – trên đó cũng lắp bộ cảm ứng, liệu có ai cài camera giám sát phòng này không?

Anh lần lượt mở các tệp tin trong máy tính, thấy máy rất sạch sẽ, chỉ cài các trình ứng dụng chứ không có gì khác. Anh mở thùng rác, thấy các video từng bị xóa. Rất hồi hộp, anh mở lại ra xem…video đang phục hồi. Tim anh đập mạnh. Nó đây rồi! Anh nhìn thấy một thứ kỳ quái, trông giống đứa trẻ sơ sinh, tứ chi mập mạp bò trên mặt đất, hoặc nói là bốn tay chống xuống đất, mình trơn không lông, trông rất non, hồng hồng, trong trong, phía sau có cái đuôi trơn, thon thon rất dài không ngừng ve vẩy. Nó đang nhìn vào Trường Thành, mắt lấm lét như mắt tên trộm cắp, rồi nó nói giọng rất thanh: "Anh Cát, đang tìm gì thế?"

Trường Thành kinh ngạc, vội nhấp chuột liền mấy nhát tắt luôn file này. Anh đờ đẫn ngồi trước màn hình. Cái ánh mắt lạc loài sắc nhọn như mũi dùi ấy hãm sâu trong óc anh, có lẽ đến chết cũng không thể quên.

Chương 51: Chu Xung và Lục Lục đến…

Kể từ đó, Trường Thành không dám đụng đến cái máy tính nữa. Anh hiểu rằng tất cả đều nằm trong tay, trong tầm nhìn của một kẻ giấu mặt. Anh chỉ có thể chấp nhận chờ đợi, làm xong nhiệm vụ rồi anh sẽ phủi tay biến khỏi nơi này; anh sẽ không phải dùng rèm cửa để chùi giày, không phải ngửi những mùi khó chịu, lúc đi ngủ cũng không phải thò tay vào quần cộc tự nghịch ngợm theo thói quen nữa…

Từng ngày dần trôi qua. Cho đến ngày 26 tháng 12, lại là Chủ nhật. Cuối buổi chiều, Trường Thành không ra ngoài, anh ngồi trước bàn thao tác chăm chú quan sát tình hình căn phòng 109.

Bên ngoài gió rất mạnh, đập vào cửa sổ rung bần bật. Phòng 109 còn im ắng hơn mọi ngày.

Trời tối hẳn, vẫn không thấy ai vào ở. Anh rất thất vọng. Cũng có nghĩa là anh lại phải nán lại đây bảy ngày bảy đêm nữa! Nhưng, như thế này cũng có cái hay của nó: đến giờ anh vẫn chưa nghĩ ra diệu kế để đối phó với công an, cứ trốn ở thị trấn này lại là an toàn. Anh ngáp dài, định nằm nghỉ một lát thì bỗng nghe thấy tiếng "cạch", phòng 109 mở cửa. Anh

chăm chú nhìn màn hình. Trước đây Tiểu Quân từng kể về Chu Xung, nhưng Trường Thành không biết anh chàng vào phòng 109 ở lại chính là Chu Xung.

Chu Xung có vẻ rất cảnh giác, vào rồi anh ta nhìn ngó khắp phòng, lại nhìn lên cái bộ cảm ứng báo cháy – ánh mắt anh ta nhìn thẳng vào anh khiến anh phải né tránh cái ánh mắt ấy dù nó chỉ là gián tiếp.

Cũng may, anh ta đã nhìn ra chỗ khác. Sau đó cả hai đem máy ảnh ra chụp. Xem ra họ cũng đến để tìm đáp án ai chết trước chết sau.

Điều bất ngờ với Trường Thành là, khi hai người trò chuyện, họ nhắc đến tên Hồ Tiểu Quân, khiến anh giật mình!

Chàng trai nói với cô gái: "… Anh mong sao sẽ không có chuyện gì xảy ra, vì đang có em; nhưng anh cũng không mong như thế, vì nếu đêm nay vẫn yên ổn trôi qua thì chúng ta sẽ không tìm ra tung tích của Hồ Tiểu Quân…"

Trường Thành lập tức suy nghĩ: anh chàng này là ai? Và anh bỗng nghĩ ra: rất có thể anh ta là bạn trai cũ của Tiểu Quân. Tiểu Quân là cô gái rất hồn nhiên, gắn bó với Trường Thành, cô đã kể với anh về hai cuộc tình "một hư một thực" của cô ngày trước; cô kể về anh chàng kỵ sĩ Huyết Tinh Linh Thánh, về quê hương Nguyệt Thành của cô, về những ngày tháng cô và anh ta kết bạn đi chu du thế giới, kể về chuyện kỵ sĩ Huyết Tinh Linh Thánh đến chỗ mà anh và cô quen nhau buồn bã kêu lên: *Bé Con Lẩm Cẩm em đang ở đâu? Bé Con Lẩm Cẩm em đang ở đâu? Bé Con Lẩm Cẩm em đang ở đâu?* Tiểu Quân còn kể về Chu Xung, kể rằng cô ngày nào cũng đến phòng trà "Khai Hoa" nghe Chu Xung hát, kể về cuộc làm quen trên phố rất lãng mạn với Chu Xung, kể về một buổi tối hai người uống say… và cô kể cho Trường Thành biết chuyện "Bé Con Lẩm Cẩm" đã trao thân cho "Vong Nhân Trở Về" dẫn đến chuyện Tiểu Quân và Chu Xung chia tay…

Bấy giờ Trường Thành chỉ hơi nghĩ ngợi, rồi nói luôn: "Anh cảm ơn mẩu chuyện đó, nếu không, anh đâu có thể có em?"

Trường Thành và Tiểu Quân yêu nhau rồi, anh lờ mờ cảm nhận rằng Tiểu Quân vẫn yêu Chu Xung. Anh từng thử so sánh xem Tiểu Quân yêu anh hơn hay yêu Chu Xung hơn, nhưng anh không thể tìm được kết luận.

Nay Chu Xung đã đến thị trấn Đa Minh! Xem ra, Bắc Kinh đã sôi lên rồi.

Sau đó, khi Lục Lục nằm trên giường mở di động nghe ca nhạc thì Trường Thành khẳng định anh chàng kia đúng là Chu Xung, vì di động của Tiểu Quân cũng tải bài "Yêu hết mình" để nghe.

Nhưng, dù đối phương là ai thì Trường Thành vẫn phải ép một trong hai người bỏ mạng, có thế anh mới được đi khỏi đây. Ngay Tiểu Quân cũng bị anh giết nữa là bạn trai cũ của cô ấy! Có điều, hai người trong phòng 109 cứ nghe hát mãi, không chịu đi ngủ, Trường Thành càng lúc càng sốt ruột.

Nhưng rồi Lục Lục cũng ngủ say. Chu Xung nằm giường bên kia mở to mắt nhìn lên bộ cảm ứng báo cháy. Anh ta nhìn thẳng vào Trường Thành, anh cũng đang nhìn Chu Xung.

Gió bên ngoài càng lúc càng thổi manh. Đã đến giờ!

Đầu tiên anh ấn nút hạ căn phòng 109 tụt xuống tầng 18 trong lòng đất, rất nhanh. Sau đó anh ngắt cầu dao điện, cả căn phòng tối om. Lại ấn nút, bức tường ngăn xuất hiện, tách Chu Xung và Lục Lục ra.

Cứ để cô gái kia ngủ, anh phải đối phó với Chu Xung trước: "Xin chào!" Qua màn hình camera, Trường Thành nhìn rõ Chu Xung trong bóng tối từ từ ngồi dậy dỏng tai lắng nghe, tay anh sờ túi áo rút ra con dao găm.

"Chào anh!" Trường Thành lại nói. Anh mất tự chủ, người và giọng nói của anh đều run run. Chu Xung bất động.

"Tôi tin rằng anh đã ngửi thấy mùi chết chóc… Đúng thế, rất nhiều người đã chết ở phòng 109 này, người chết gần đây nhất là 14 ngày trước, cô gái ấy chết trên cái giường mà anh đang nằm. Cũng như các người, họ đến đây để tìm câu trả lời lẽ ra không nên tìm, vì thế một trong hai người phải chết. Đêm nay anh và bạn gái anh cũng thế, trong hai người phải chết một người. Nếu anh không để cô ta chết thì anh phải chết. Tôi nói rõ cả rồi chứ?" Chu Xung vẫn bất động, tiếp tục ngồi nghe.

"Tầng trên của tủ áo có thuốc mê và thuốc độc, anh cho cô ta uống thuốc mê trước, cô ta sẽ mất tri mất giác. Sau đó anh tiêm cho cô ta thuốc độc sẵn có trong bơm tiêm. Cô ta sẽ được đưa lên thiên đường. Cả quá trình này rất nhẹ nhàng…à, tôi quên chưa nói: lúc này anh và bạn gái đã bị tách ra, cô ấy không nghe thấy chúng ta nói chuyện." Chu Xung vẫn im lặng như pho tượng gỗ.

"Nếu anh không bắt cô ta chết thì anh không sống được đến khi trời sáng. Chúng tôi đưa ra 18 cách chết để anh chọn. Có muốn xem băng hình không? Muốn thì gật đầu. Tôi có thể nhìn thấy anh."

Chu Xung vẫn ngồi bất động, Trường Thành nghi hoặc, hay là anh ta sợ chết lặng rồi?

Lát sau Trường Thành tiếp tục nói: "Tôi nhắc lại: một trong hai người phải chết! Nếu anh không để cô ta chết thì chúng tôi bắt anh phải chết. Anh biết câu này chứ: vợ chồng chỉ như chim rừng, tai nạn ập đến ta cùng chia tay? Anh cứ cân nhắc, tôi phải đi, anh có yêu cầu gì không?"

Chu Xung mở miệng, anh dằn từng tiếng một: "Ta-sẽ-băm-chặt-mày!" Rồi anh dứ con dao lên. "Bằng cái này!"

Trường Thành đờ người ra. Anh chỉ còn hy vọng ở cô gái kia. Anh ngắt micro, chuyển sang đối thoại với cô gái. Không ngờ cô ta cũng cứng đầu y hệt! Cô ta tung ra mấy câu khiến Trường Thành suýt chết ngất. Một câu là: "Ngươi đã sát hại Hồ Tiểu Quân, đúng không?" Một câu nữa: "Ngươi là Trường Thành chứ gì?"

Họ đều từ Bắc Kinh đến. Trường Thành ẩn náu ở đây, có cảm giác như trốn trong một cơn ác mộng - ở trong ác mộng thực ra lại an toàn. Nhưng hai câu nói của cô gái kia đã chọc thủng tờ giấy mong manh ngăn cách giữa ác mộng và hiện thực. Cảnh tượng anh nhìn thấy lúc này là Chu Xung đứng bên cửa sổ cố sức lay chấn song sắt.

Trường Thành ấn nút, mở chấn song đó giúp Chu Xung.

Khi Chu Xung đã trèo cửa sổ chạy ra ngoài, Trường Thành bỗng có một ý nghĩ hiền hòa: mình có nên giúp họ không? Chu Xung liều lĩnh đến đây để cứu Tiểu Quân, anh ta không biết Tiểu Quân đã chết; lúc vào phòng, hai người đã nói: chắc là Tiểu Quân gặp chuyện bất trắc ở ngay khách sạn này, chứng tỏ họ đã biết khách sạn này rất nguy hiểm, nhưng họ cứ vào ở vì muốn tìm cách cứu Tiểu Quân.

Trường Thành nghĩ đến Tiểu Quân đã chết khốn khổ. Anh quyết định hỗ trợ họ chạy trốn. Nhưng sau đó sẽ thế nào? Anh sẽ làm hại một đôi trai gái khác vậy!

Sâu hút dưới kia vốn treo sẵn một thùng loa, Trường Thành bèn nói với Chu Xung: "Hãy trở về phòng, tôi sẽ cho các người cơ hội bỏ trốn."

Chu Xung ngẩng đầu lên nói: “Hồ Tiểu Quân ở đâu?” Trường Thành không trả lời.

Lúc này cô gái kia cũng đã chạy ra, Trường Thành đã mở cánh cửa chống trộm mà trước đó anh khóa. Khoảng mười phút sau họ đã đã trở lại phòng 109. Trường Thành nhấn nút kéo tất cả lên.

Khi Chu Xung và bạn gái đã đi khỏi, Trường Thành lại hối hận: có lẽ mình không nên thả họ đi. Họ đã tìm được đến đây thì sẽ nhanh chóng dẫn công an đến…

Một điều đáng kể là cô gái kia đã gọi cả tên Trường Thành ra!

Trường Thành cứ thế ngồi lì trong phòng 108 cho đến sáng. Khách sạn đã không an toàn nữa, anh phải đi khỏi đây, nhưng anh chưa hoàn thành nhiệm vụ, liệu có đi thoát không?

Phải thử xem sao. Anh cho chứng minh thư và tiền vào túi áo, không đeo túi, thong thả bước ra khỏi khách sạn, đi ra Ngõ Tối, rồi ra con đường nhỏ Dao Găm, để ý nhìn bốn phía.

Có một người từ phía trước đi đến, anh ta trạc ngoài 20 tuổi, mặc áo Jacket màu đồng, để ria, trên trán có vết sẹo. Chính là anh lái tắc-xi đã chở anh và Tiểu Quân đến Đa Minh này. Anh ta tủm tỉm hỏi: “Có cần đi xe không?”

Chương 52: Công an Đồng Hoảng

Trốn khỏi thị trấn Đa Minh rồi, Lục Lục và Chu Xung chạy thẳng một hơi, rồi nhìn thấy một thị trấn nhỏ, đi vào rồi họ mới phát hiện ra mình lại đến một thị trấn Đa Minh nữa!

Họ lại nhìn thấy bà già chầm chậm đẩy xe nôi từ trong một con hẻm đi ra, mái tóc chải phẳng phiu, sắc mặt trắng lốp…

Chu Xung nhìn bà ta, rồi hỏi khẽ Lục Lục: “Em còn khát nước nữa không?”

Lục Lục lắc đầu nói luôn: “Không.”

“Được! Chúng ta sẽ đến chỗ khác tìm nước uống.” Nói rồi anh dắt Lục Lục từ từ bước tiếp, tìm đường ra khỏi thị trấn Đa Minh này.

Không có ai truy đuổi họ, cả hai đi đến một ngã rẽ, đổi hướng khác và tiếp tục bước đi.

Lục Lục rầu rầu nói: “Em ngờ rằng ta vẫn sẽ gặp cái thị trấn này nữa. Ta không thể đi thoát…”

Chu Xung ngẩng nhìn trời: “Nếu chúng ta cứ không thể thoát khỏi màn đêm này thì mới là đáng sợ!” Rồi anh nhìn di động, khẽ nói: “Lẽ ra giờ này phải sáng rồi chứ nhỉ?”

Lục Lục nghĩ một lúc: "Thủ đô ở về phía đông bắc, đây là tây nam, chắc do chênh múi giờ nên ở đây trời vẫn còn tối."

Chu Xung nói: "Mong sao đúng là vì thế."

Núi ở đây không cao, nhưng ngọn này kề ngọn khác trập trùng, rừng rậm phủ kín, thẳm sâu khó lường. Giữa các ngọn núi là muôn nẻo đường đan xen ngang dọc, có rất nhiều chỗ rẽ chẳng khác gì mê hồn trận. Hai người chỉ còn cách dựa vào cảm giác tiến về phía trước, mỗi khi gặp chỗ rẽ, họ đều phải thận trọng cân nhắc để quyết định nên đi theo hướng nào.

Suốt cả chặng đường hoang vu ấy, họ không hề gặp bất kì phương tiện giao thông cơ giới nào, cũng không thấy xe súc vật kéo, thậm chí cả không một bóng người. Vì thế, khi lần đầu tiên nghe thấy tiếng còi ô tô, họ rất mừng rỡ, vội ngoảnh lại nhìn. Nhưng xe bị núi che khuất, chỉ thấy thấp thoáng ánh đèn. Một lúc sau xe mới ló ra ở một chỗ ngoặt, ánh đèn pha chói mắt.

Chu Xung vội đưa tay vẫy nhưng nó không giảm tốc. Chiếc xe tải màu xám chạy ầm ầm qua chỗ họ. Chu Xung tức quá văng tục, rồi lại kéo Lục Lục tiến bước. Lúc này phía chân trời bắt đầu hé sáng. Thấy mặt trời mọc, cả hai còn mừng hơn lúc nãy nhìn thấy ô tô. Họ đi chừng hơn một giờ nữa thì nhìn thấy nhà gác và cột ống khói ở Đồng Hoảng.

Chu Xung mừng rỡ kêu lên: "Em ơi, đến rồi!"

Lục Lục nhìn về phía xa xa, nở nụ cười rạng rỡ. Giọng cô rất yếu: "Em phải ngồi một lát đã…". Và vừa nói xong toàn thân cô mềm nhũn gục xuống. Bao nỗi khiếp hãi chết chóc, nhọc nhằn do thiếu ngủ, không có nước uống… đã khiến cô kiệt sức ngất xỉu.

Chu Xung gọi to: "Lục Lục!" và chạy ào đến ôm lấy cô. Chưa bao giờ anh thấy Lục Lục đáng thương như lúc này. Anh vội bấm vào huyệt nhân trung của Lục Lục, không có phản ứng gì. Mở di động ra, thấy có hai vạch sóng, anh vội gọi ngay số cấp cứu của địa phương. Chừng hơn mười phút sau xe cứu thương đến, đưa Lục Lục vào viện. Lúc xe chạy gần đến bệnh viện thì Lục Lục hồi tỉnh.

Bác sĩ nói cô bị ngất do rối loạn thần kinh huyết quản ngoại vi. Họ truyền dịch cho cô.

Chu Xung ngồi bên nắm tay Lục Lục, mắt anh ươn ướt.

Lục Lục nói: "Chắc anh sẽ không khóc nhè chứ?"

Chu Xung cười: "Anh thấy thương em lắm… Sợ hãi, mệt nhọc đến cùng cực và khát nước ghê gớm thì mới ngất xỉu như thế! Tất cả là do em vì anh…"

Lục Lục: "Thôi nào, em đã không sao cả rồi… đừng đa sầu đa cảm như thế nữa. Chúng ta phải đi báo công an ngay."

8 giờ 30 phút Chu Xung và Lục Lục bước vào đồn công an huyện Đồng Hoảng.

Phòng tiếp khách rất xập xệ, trên cái bàn tróc sơn có cái phích nước màu đỏ hơi méo mó, tường treo lá cờ do quần

chúng tặng.

Người công an trực ban tuổi ngoài 40, hơi thấp lùn nhưng rất vạm vỡ, nói giọng địa phương, anh ta cầm cây bút máy to mập ghi lại lời khai báo của hai người, thỉnh thoảng cắn răng vào cán bút. Chu Xung và Lục Lục ngồi trên cái ghế dài, mỗi khi cựa quậy nó lại kêu cót két. Họ nghĩ rằng đến báo công an là mọi việc sẽ được giải quyết, nào ngờ cách tư duy của bên công an lại khác xa với họ.

Sau khi kê khai rõ họ tên, tuổi, địa chỉ, nơi công tác, Chu Xung thuật lại các tình tiết: bắt đầu từ Khúc Thiêm Trúc, Hồ Tiểu Quân, rồi đến các sự việc anh và Lục Lục vừa trải qua… Người công an vạm vỡ nghe một hồi rồi ngắt lời: "Vụ của anh chị không thể lập hồ sơ được."

Chu Xung ngạc nhiên: "Tại sao?"

Người công an nói: "Huyện Đồng Hoảng bao gồm 18 xã, 25 đơn vị hành chính thôn, không có thị trấn Đa Minh gì đó mà anh chị nói."

Lục Lục vội lấy ra tờ giấy có các chữ nổi đưa cho Chu Xung, Chu Xung đưa cho người công an: "Anh xem, đây là sơ đồ tuyến đường mà người mù kia đưa cho chúng tôi, các ký hiệu này nghĩa là thị trấn Đa Minh."

Người công an giơ tờ giấy lên xem, rồi trả lại Chu Xung: "Chúng tôi làm việc phải dựa trên chứng cứ. Cái này chẳng nói lên điều gì hết."

Chu Xung nói: "Cũng có thể nó chỉ một cái tên khác…"

Người công an vẫn lắc đầu: "Khi nào anh chị xác định rõ địa điểm xảy ra vụ án thì hãy đến đây!"

Chu Xung cố thuyết phục: "Tuy chúng tôi không thể xác định địa danh nhưng cái nơi ấy thật sự đang tồn tại! Chỉ cần các anh đến đó thì mọi sự thật sẽ được phơi bày."

Người công an hỏi lại: "Thế thì, tôi hỏi anh vậy: lý do anh chị báo cáo vụ việc là gì?"

Chu Xung nói: "Chúng tôi ngờ rằng có ít nhất bốn người đã mất tích ở khách sạn đó; có một người chạy ra được nhưng đã hóa điên, ba người kia rất có thể bị giết."

Người công an tiếp tục chất vấn: "Ba mạng người tất nhiên là trọng án, nhưng chứng cứ đâu?"

Chu Xung hơi ngẩn người ra: "Không có chứng cứ… nhưng đêm qua bọn chúng lại định hại chúng tôi, chúng tôi là người trong cuộc."

Người công an hỏi: "Họ định hại anh chị như thế nào?"

Chu Xung tường thuật lại, giọng nói vẫn còn chút kinh hoàng: "Họ dùng micro, gọi loa bảo chúng tôi phải đầu độc lẫn nhau."

"Anh có ghi âm lại không?"

“Không… nhưng đúng là tôi sờ thấy thuốc độc trong tủ quần áo của khách sạn.”

“Anh có cầm đến đây không? Chúng tôi sẽ đưa xét nghiệm, nếu đúng là thuốc độc thì sẽ lập hồ sơ xử lý.”

“Tôi không cầm theo… À, họ còn hạ căn phòng của chúng tôi xuống lòng đất, căn phòng đó có thể lên xuống!”

“Sao anh chị lại ra được?”

“Về sau phòng đó lại dâng lên…”

“Hai người đang ngủ mê thì phải?” Anh ta vừa nói vừa buông cây bút xuống bàn: “Nói chẳng đâu vào đâu cả! Hai vị có bị mất tài sản gì không?”

“Chu Xung lập tức chỉ vào Lục Lục: “Cô ấy bị mất di động.”

Người công an ngoảnh sang Lục Lục: “Bị họ cướp à?”

Lục Lục khẽ nói: “Tôi nhìn thấy một căn nhà cũ, sợ quá, vứt luôn di động…”

“Chuyện ấy thì liên quan gì đến khách sạn đó?”

Chu Xung trả lời: “Trên đường, chúng tôi còn nhìn thấy một bà già đẩy xe nôi đi đi lại lại, nhưng trên xe không hề có trẻ con.”

Người công an có vẻ hơi bực mình: “Thế thì họ phạm tội gì?”

Chu Xung vẫn kiên nhẫn: “Về sau chúng tôi ra bãi tha ma ở cạnh thị trấn, nhìn thấy một đứa trẻ sơ sinh, nó bò bằng bốn chân, lại có một cái đuôi rất dài…”

Người công an không chịu nổi nữa: “Tôi đang làm việc, không muốn nghe kể chuyện vớ vẩn.”

Lục Lục bỗng nhớ ra gã công an giả ở Đa Minh: “À, ở thị trấn đó có kẻ giả danh công an!”

“Cô căn cứ vào đâu để nói họ giả danh công an? Nhìn xem, tôi có phải công an giả không?”

Lục Lục nín lặng.

Người công an tiếp: “Hắn có bắt giữ anh chị, có vòi tiền, có hỏi chứng minh thư của anh chị không? Số phù hiệu của hắn là gì, anh chị có nhớ không?”

Lục Lục nhỏ giọng: “Không…”

Chu Xung như chợt nhớ ra: "Ở đó còn có ngân hàng giả nữa! Nếu có quần chúng tố cáo rằng phát hiện ra ngân hàng giả thì các anh có đi điều tra không?"

Người công an gõ gõ cây bút xuống bàn: "Dựa vào đâu để nói đó là ngân hàng giả?"

Chu Xung nói: "Logo! Đó là ngân hàng Công thương nhưng trên biển treo lại vẽ logo ngân hàng Trung Quốc."

"Anh có chụp ảnh nó không?"

"Không…"

"Nếu thế thì vẫn là một lời tố cáo suông. Chúng tôi không thể huy động lực lượng đi điều tra một ngân hàng không có thật ở một thị trấn không tồn tại."

Chu Xung hơi nản: "Giả sử khách sạn đó chưa xảy ra án mạng, nhưng riêng chuyện hù dọa khách thì các anh cũng nên cảnh cáo cho họ một trận chứ."

Người công an hỏi: "Anh nói khách sạn hù dọa anh chị. Được, anh chị có cầm hóa đơn thanh toán ở đó không?"

Chu Xung trả lời: "Chúng tôi phải trốn ra, thì lấy hóa đơn sao được?"

Người công an dường như sắp mất hết kiên nhẫn: "Không hóa đơn thì ai chứng minh nổi anh chị đã vào ở khách sạn đó, đúng chưa? Và, đó chỉ là vấn đề chất lượng dịch vụ, anh chị nên đến khiếu nại với đơn vị chủ quản."

Chu Xung bỗng nói: "Tôi nhớ ra một nhân chứng…"

Người công an hỏi: "Nhân chứng nào?"

Chu Xung nói: "Cạnh ga tàu hỏa Đồng Hoàng có một anh lái xe tắc-xi, anh ta biết chính xác địa điểm ấy, chính anh ta chở chúng tôi đến."

Người công an thờ ơ: "Được! Cứ bảo nhân chứng ấy đến, chúng tôi sẽ lập hồ sơ vụ án." Nói rồi anh ta cất cuốn sổ đi.

Ra khỏi phòng của đội trinh sát hình sự, Chu Xung và Lục Lục im lặng hồi lâu. Thời tiết đẹp, trên phố đông người qua lại, một số người mặc trang phục dân tộc thiểu số lòe loẹt sặc sỡ. Có cả mấy con vịt đang lạch bạch đi trên vỉa hè tìm thức ăn.

Chu Xung và Lục Lục đi hơn mười phút thì đến bãi rộng trước ga. Có một dãy xe tắc-xi đỗ bên đường chờ khách, nhưng hai người nhìn đi nhìn lại vẫn không thấy anh chàng để ria đã từng chở họ đến thị trấn Đa Minh.

Lục Lục khẽ nói: "Em ngờ rằng tay lái xe đó cũng là người của bọn kia."

Chu Xung nghĩ ngợi một lúc rồi nói: "Bây giờ chúng ta phải bí mật chờ anh ta." Rồi anh kéo Lục Lục vào một quán cà phê rất nhỏ ở gần đó, ngồi bên cửa sổ. Cửa kính hơi mờ nhưng vẫn có thể nhìn rõ bãi đỗ tắc-xi. Cả hai gọi đồ uống,

và ngồi đó nhìn ra ngoài. Trong này cũng thoảng mùi xào nấu món ăn miền đông bắc. Đến trưa, cả hai ngồi luôn trong hiệu cà phê ăn uống no nê, buổi chiều họ tiếp tục ngồi quan sát.

Mặt trời dần ngả về tây. Họ uống nhiều cà phê nên ruột gan cồn cào, lại ngồi quá lâu, toàn thân ê ẩm… nhưng vẫn không nhìn thấy bóng người lái xe có ria. Anh ta cũng bắt đầu trở nên bí hiểm rồi!

Cuối cùng, Chu Xung đứng lên: "Ta lại đến đồn công an vậy."

Lục Lục nói: "Vô ích thôi! Anh xem, tay công an đó chẳng mặn mà gì!"

Chu Xung trầm ngâm: "Nhưng anh ta nói cũng có lý."

Rồi cả hai quay lại đồn công an, có hai anh bảo vệ đang ngồi ở sân hút thuốc lá. Chu Xung và Lục Lục bước vào phòng tiếp dân, vẫn là người công an vạm vỡ lúc sáng trực.

"Chào anh…"

"Tìm thấy người đó chưa?"

"Chưa!"

"Vậy anh chị muốn thế nào?"

"Anh ạ, tôi đã nhớ ra: lúc đi đến thị trấn Đa Minh thấy có tấm biển báo giao thông ghi là cách Đồng Hoảng 14km. Nếu dò theo cự ly đó thì nhất định sẽ tìm thấy cái nơi ấy."

"Tôi đã nói rồi: không có chứng cứ thì không thể lập hồ sợ vụ án. Chúng tôi cần làm đúng trình tự."

Chu Xung sốt ruột: "Không phải chúng tôi đến gây phiền nhiễu! Các anh cứ gọi điện về Bắc Kinh hỏi sẽ biết ở Bắc Kinh đã xảy ra hai vụ mất tích, không thấy người cũng không thấy xác! Họ đang rất bức xúc. Họ sẽ cho biết có hai người lên chuyến tàu số 1655 nhưng không xuống ga Quý Dương; các anh có thể liên lạc với công an Quý Dương, họ cũng sẽ nói là có chuyện đó thật! Tôi là ca sĩ, bạn gái tôi viết văn, chúng tôi đến Đồng Hoảng để tìm một trong hai người mất tích đó, cô ấy là bạn chúng tôi cho nên chúng tôi mới mạo hiểm đi tìm. Đêm qua là đêm kinh khủng nhất trong đời, may mà chúng tôi đã chạy thoát ra, rồi đi một mạch về Đồng Hoảng. Gặp được các anh, chúng tôi như gặp được người nhà, như nhìn thấy mặt trời, vậy phiền anh cố giúp cho! Chỉ cần các anh vào cuộc thì nhất định sẽ khám phá ra những bí mật ghê gớm! Trăm sự nhờ anh, xin nhờ cậy anh!"

Người công an mập nhìn Chu Xung, hồi lâu sau mới nói: "Sáng mai tôi báo cáo lãnh đạo, sau đó sẽ trả lời anh chị."

"Cảm ơn, rất cảm ơn anh!"

Chu Xung và Lục Lục đã nhìn thấy tia hy vọng.

Họ ra khỏi đồn công an Lục Lục nói: "Anh nói em… là nhà văn à?"

Chu Xung cười láu cá: “Đúng!”

Lục Lục trợn mắt: “Em được coi là nhà văn ư?”

Chu Xung tinh quái nháy mắt: “Bốc phét một chút thì đối phương mới coi trọng.”

Chương 53: Khách sạn Trở Về

Cả hai ăn qua loa bữa tối, rồi vào nghỉ ở khách sạn gần đồn công an.

Khách sạn có tên là “Trở Về”. Hai cô gái đứng ở quầy lễ tân, một cao một thấp mỉm cười lễ phép. Tất nhiên rồi, hai cô gái đứng bên nhau thường là một cao một thấp. Và nhân viên khách sạn đều luôn nở nụ cười tươi rói thường trực, đó là yêu cầu của nghiệp vụ.

Làm xong thủ tục, cô gái cao hơn đưa chìa khóa phòng cho Chu Xung, nói: “Phòng 109. Chúc anh chị vui vẻ.”

Lục Lục ngẩn người nhìn Chu Xung.

Chu Xung nói: “Đổi cho chúng tôi phòng khác.”

Cô ta vẫn mỉm cười nhìn anh, có vẻ khó hiểu.

Chu Xung giải thích: “Chúng tôi không thích ở tầng một.”

Cô ta cầm lại chìa khóa phòng 109, nói: “Không sao ạ.” Rồi đưa cho anh ta một chìa khóa khác: “Phòng 209. Chúc anh chị vui vẻ.”

Chu Xung cầm lấy nói “cảm ơn” rồi cùng Lục Lục bước đi. Vì anh và Lục Lục không giết chóc lẫn nhau như các đôi trước nên chỉ biết “phòng 109” là hiện trường án mạng chứ không biết “phòng 209” là nơi để xác chết.

Họ lên tầng hai, tìm phòng 209. May mà thảm hành lang ở đây màu xanh sẫm chứ không phải đỏ sẫm. Thảm cũng rất dày và êm, bước đi không gây tiếng động.

Lục Lục hỏi: “Anh có cảm thấy cô nhân viên lễ tân này rất giống cô nhân viên dong dỏng cao ở khách sạn Đa Minh không?”

Chu Xung gạt đi: “Nói vớ vẩn! Cô ta đâu có thể chạy đến tận Đồng Hoảng?”

“Chỉ có 14km, chúng ta còn đi bộ được, nếu cô ta đi ô tô thì chỉ mất nửa giờ.”

“Anh thấy cô thấp trong quen hơn.”

“Anh thấy hơi quen à?”

“Em có thấy cô ta giống cô nhân viên thấp, ở khách sạn Đa Minh không?”

“Không giống.”

“Sao lại không? Cô ta có hai con mắt cách nhau hơi xa.”

“Em chỉ nhớ cô cao cao, chứ không có ấn tượng gì về cô thấp.”

Rút cuộc, cả hai không thể xác định hai nữ nhân viên này có phải hai cô gái ở khách sạn Đa Minh không. Họ đã bước đến phòng 209, mở cửa bước vào nhìn một lượt: hai giường, một tivi, một tủ quần áo, một đèn bàn… thế này mới đúng kiểu phòng khách sạn chứ!

Chu Xung mở tủ áo, sờ lên ngăn trên, chỉ thấy một lớp bụi. Trong tủ treo hai bộ quần áo ngủ màu xanh lá cây, anh có cảm giac chúng không được sạch sẽ lắm.

Chu Xung tự an ủi: “Không vấn đề gì. Lẽ nào đi đến đâu cũng gặp chuyện xui xẻo.”

Lục Lục đồng tình: “Em cũng nghĩ là không vấn đề gì.”

Lần này cả hai nằm chung một giường, bởi Lục Lục sợ giữa hai người lại mọc lên bức tường như đêm hôm qua. Ngoài hành lang thỉnh thoảng có tiếng động, tiếng mở cửa. Đó là khách đến thuê phòng.

Lục Lục trầm ngâm: “Em ngờ rằng tay nam giới giấu mặt đêm qua chính là Trường Thành.”

Chu Xung hỏi: “Tại sao?”

Lục Lục nói: “Nếu không, tại sao anh ta lại thả chúng ta đi?”

Nói đến đây họ im lặng, dường như cả hai đều nghĩ đến một điều gì đó.

Hồi lâu sau, Lục Lục mới khẽ nói: “Họ cũng như chúng ta, vào khách sạn đó ở, rồi bị đe dọa… sau đó Trường Thành sát hại Tiểu Quân.”

Chu Xung im lặng.

Lục Lục nói tiếp: “Nhưng tại sao anh ta lại ở lại để đe dọa chúng ta? Chắc là bị kẻ nào đó ép buộc…”

Chu Xung vẫn im lặng. Rõ ràng là anh ta không muốn tin vào suy đoán này. Lát sau anh ta nói: “Chờ thông tin của công an vậy. Ta ngủ đi!”

Tắt đèn, Lục Lục không sao ngủ được. Bên ngoài lại nổi gió. Liệu trên giường có mọc ra bức tường chia cắt cô và Chu Xung không? Lục Lục ôm anh thật chặt.

Đồng Hoảng khác với thị trấn Đa Minh, ban đêm tuy yên tĩnh nhưng thỉnh thoảng vẫn nghe thấy tiếng còi ô tô, tiếng động ở công trình xây dựng xa xa, tiếng chó sủa cáu kỉnh ở một nhà nào đó… Lục Lục dần chìm vào giấc ngủ.

Cô lại mơ thấy cảnh cô và Hồ Tiểu Quân ngồi trong quán cà phê, chỉ khác là trong quán này thoang thoảng mùi nấu món ăn miền đông bắc.

Tiểu Quân rất tự hào nhắc đến Trường Thành: "Trường Thành của tôi nói, nếu tôi chết, tôi sẽ không phải cô đơn ra đi một mình, anh ấy sẽ chết cùng tôi"… Nói đến đây, Tiểu Quân nhìn ra cửa sổ, ánh mắt xa xăm: "Nhưng sao tôi không tìm thấy anh ấy nhỉ?"

Lục Lục cảm thấy không ổn. Trường Thành nói Tiểu Quân chết thì anh ta chết theo, sao bây giờ Tiểu Quân lại phải đi tìm anh ta? Cô bỗng hiểu ra: Ngồi trước mặt cô là một Hồ Tiểu Quân đã chết!

Lục Lục kinh hãi mở to mắt. May quá, chỉ là ngủ mê. Cô đưa tay sang ôm Chu Xung, thì ngón tay, cô bập vào một bức tường, đau điếng. Bức tường lại mọc ra! Lục Lục hoảng hốt bật đèn. Mất điện!

Trong bóng tối lại vang lên một giọng nam: "Đổi khách sạn rồi à?" Hắn đã đuổi theo đến đây! Lục Lục hiểu rằng lần này không thể trốn thoát. Không chờ cô trả lời, giọng nam nói tiếp: "Cô đã đoán đúng… tôi là Trường Thành…" Anh ta bỗng ho rũ rượi khác với tiếng ho thông thường, âm thanh này rất thoát, cứ như là phổi trống rỗng.

Lục Lục lấy hết can đảm, hỏi: "Hồ Tiểu Quân đâu?"

Tiếng ho càng lúc càng dữ dội, hình như anh ta không thể đứng thẳng lên được.

"Anh sao thế?"

Anh ta vẫn ho, chật vật lắm mới nói được một câu: "Ở bên này rét quá…"

Câu nói quá nhạy cảm, Lục Lục kinh ngạc: "Là bên nào?"

Anh ta cố mãi mới nói được: "… Cô ấy đi rồi."

Anh ta không trả lời "bên này" là đâu; và "đi", nên hiểu là gì? Nhưng người ta có thể hiểu theo một cách thật đáng buồn nhất. Lục Lục run giọng hỏi: "Cô ấy… đi đâu?"

Anh ta vẫn đang ho, Lục Lục cau mày, cô ngờ rằng anh ta đang ho ra máu, và phổi đã chẳng còn gì nữa. Sau một lúc lâu anh ta mới nói, khiến tim Lục Lục đập mạnh: "… Cô ấy đến nhà trẻ."

"Anh nói dối! Tôi biết hai người đã ở căn phòng 109, sau đó anh giết Tiểu Quân."

Lại ho dữ dội, lúc này không giống tiếng ho mà giống tiếng dã thú đang rống lên. Khoảng một phút sau anh ta mới nói, giọng rất bi thương: "Tôi chỉ sống thêm 14 ngày so với cô ấy…"

Anh ta đã thừa nhận! Lục Lục run run hỏi: "Anh… cũng chết rồi ư?"

Anh ta bỗng không ho nữa, căn phòng yên tĩnh đến phát sợ. Lát sau anh ta nghẹn ngào nói: "Tôi từng nói với Tiểu Quân, khi nào cô ấy đi tôi sẽ đi cùng để cô ấy không phải cô đơn. Nay tôi đã thực hiện lời hứa. Chúng tôi vốn định cưới nhau vào ngày 15 tháng sau, bây giờ chúng tôi chuyển sang bên này làm đám cưới. Tôi đến tìm hai người vì chúng tôi thiếu một phù rể và một phù dâu. Tôi đã nghĩ mãi rồi, tôi thấy hai người là thích hợp nhất…" Nói đến đây anh ta bỗng phá ra cười "ha ha ha ha…" tiếng cười trái ngược hẳn với trạng thái bi thương vừa nãy.

Lục Lục bủn rủn, cô hét lên: "Cứu!" Hai cánh tay cứng cáp bỗng ghì chặt lấy cô: "Em tỉnh lại đi!" Lục Lục choàng tỉnh, một lúc sau mới hoàn hồn.

Chu Xung nói nhỏ: "Em còn hét nữa, mọi người ở đây sẽ tưởng là anh cưỡng bức em đấy."

Lục Lục đặt tay vào ngực, tim vẫn đang đập như điên, nói: "Ôi mẹ ơi… em lại ngủ mê…"

Cô ngủ mê thấy Trường Thành đã chết.

Chương 54: Bán kính 14km

8 giờ 30 phút sáng, người công an vạm vỡ gọi điện cho Chu Xung, bảo anh và Lục Lục đến gặp. Hôm nay là ngày 28 tháng 12.

Cả hai ăn sáng, rồi đến đồn công an.

Lần này có thêm một công an nữa, người cao gầy. Người công an vạm vỡ giới thiệu: "Đây là đội trưởng Từ, lãnh đạo của chúng tôi."

Chu Xung và Lục Lục ngồi xuống ghế dài. Nhìn bề ngoài thì người công an vạm vỡ còn có tướng làm sếp hơn cả đội trưởng Từ.

Đội trưởng Từ nói tiếng phổ thông: "Chúng tôi rất coi trọng những phản ánh của anh chị, chúng tôi cũng đã liên lạc với công an Bắc Kinh. Chúng tôi đã bàn bạc và thấy rằng cần phải lập chuyên án, cố gắng phá án, mong anh chị sẽ tích cực hợp tác với chúng tôi."

Chu Xung nói: "Được!"

Đội trưởng Từ tiếp tục: "Bây giờ tôi muốn anh chị miêu tả tỉ mỉ địa hình và các đặc điểm chính của thị trấn đó."

Người công an vạm vỡ bắt đầu ghi biên bản.

Chu Xung và Lục Lục kể lại về cái thị trấn nhỏ đáng sợ ấy: bãi tha ma, bia mộ quanh thị trấn, biển báo giao thông, biển sơn xanh ghi mã vùng bưu điện, con đường Dao Găm, Ngõ Tối, nhà trẻ khóa im ỉm, ngân hàng Công thương treo logo ngân hàng Trung Quốc, nhà bưu điện mái nhọn… Rồi cả việc hai người vào thị trấn lúc sẩm tối, đêm khuya trốn ra như thế nào… họ thuật lại tất cả.

Đội trưởng Từ nói: "Chúng ta sẽ làm từng bước. Một là, lấy huyện lỵ Đồng Hoảng làm tâm, vẽ một đường tròn bán kính 14km, để tìm cái nơi đó. Nếu mấy hôm tới hai người không có việc gì phải rời khỏi đây thì hãy đi cùng chúng tôi để xác nhận."

Chu Xung trả lời luôn: "Được!"

Đội trưởng Từ nói tiếp: "Hai là, chúng tôi sẽ cử người ra ga tàu hỏa mai phục, tìm tay lái xe để ria mép mà hai người nhắc đến. Cô Lục Lục từng gặp hắn, cô đi theo chúng tôi để nhận diện."

Lục Lục nói: "Được!"

Chu Xung thắc mắc: "Đội trưởng Từ à… chắc không phải các anh chỉ có hai người?"

Đội trưởng Từ: "Có hai lãnh đạo, tôi chỉ là phó."

Chu Xung nói: "Được, thế thì tôi yên tâm rồi. À, tôi sẽ cùng đi với các anh, vậy các anh cho tôi mượn trang phục công an mặc được không? Tôi muốn đối phó với gã công an rởm kia…" Lục Lục đá vào chân Chu Xung.

Người công an vạm vỡ vốn nghiêm túc cũng phải bật cười: "Anh mặc đồ công an thì anh cũng biến thành công an rởm rồi!"

Lục Lục đi theo một nữ công an mặc thường phục, ra khu vực ga tàu hỏa để tìm tay lái xe để ria mép, còn Chu Xung cùng một nhóm công an đi tìm "thị trấn Đa Minh".

Cô công an này để tóc ngắn, trông giống một vận động viên, cả hai chầu chực một ngày ở nhà ga vẫn không thấy bóng tay lái xe để ria đâu cả. Chu Xung và mấy người công an sục sạo trong rừng núi suốt một ngày, vào từng thôn bản, thị trấn trong phạm vi 14km ở huyện Đồng Hoảng, cũng không thấy thị trấn Đa Minh nào hết, cứ như nó đã bốc hơi khỏi chốn nhân gian!

Đặc điểm rõ rệt nhất của "thị trấn Đa Minh" là xung quanh có bãi tha ma. Nhưng Chu Xung lại nhận ra rằng rất nhiều thôn xã ở huyện Đồng Hoảng này xung quanh đều có mồ mả.

Buổi tối về khách sạn, cả hai đều tiu nghỉu.

Lục Lục hỏi: "Đội trưởng Từ nói sao?"

Chu Xung bảo: "Nói là kết thúc bước một, bảo chúng ta cứ về Bắc Kinh, nếu có tình hình gì mới thì lại liên lạc với anh ta."

Lục Lục nói: "Thế khác nào chấm dứt, bỏ cuộc?"

Chu Xung chán nản: “Công an làm theo cách của họ, thì người ngoài làm gì được?”

Lục Lục trầm ngâm: “Thế thì mai ta về Bắc Kinh, đành thế vậy.”

Chu Xung im lặng.

Lục Lục nhìn anh, nói: “Mai có về không?”

“Em cứ về, anh ở lại?”

“Anh còn định thế nào nữa?”

“Anh muốn tiếp tục tìm.”

“Anh chỉ là ca sĩ. Công an còn không tìm thấy thì anh tìm thấy sao được?”

“Anh cho rằng tấm biển báo giao thông đó là đồ giả.”

“Thế ư?”

“Có lẽ khoảng cách từ Đồng Hoảng đến Đa Minh không phải 14km. Em không thấy tay lái tắc-xi chở chúng ta phải đi rất lâu à?”

“Em rất kém việc ước lượng khoảng cách.”

“Các ngã đường từ huyện lỵ Đồng Hoảng tỏa ra 14km, anh đã đi hết; lần này anh sẽ thuê chiếc xe chạy xa hơn, đi xa 20km.”

“Em không thể để mình anh ở lại đây, em cũng cùng anh đi tìm.”

“Được, cảm ơn em.”

Lục Lục đẩy Chu Xung một cái rõ mạnh: “Anh và cô ấy cứ như người một nhà, còn em biến thành người ngoài rồi!”

Chu Xung vuốt má cô: “Nhỏ nhen thế!”

Lát sau Lục Lục bỗng nói: “Em ngờ rằng cả cái thị trấn nhỏ ấy đã chìm xuống lòng đất rồi!”

Chu Xung ngẩn người: “Không thể!”

Lục Lục: “Đã có một ngôi nhà chìm xuống được thì rất có thể các ngôi nhà khác cũng thế.”

Nói ra câu này chính Lục Lục cũng thấy lạnh xương sống, thử tưởng tượng xem… cả một thị trấn bỗng dưng mất

hút, mặt đất biến thành bình địa, cây cối mọc um tùm, chim chóc bay lượn; một con đường xuyên qua, nối địa điểm này với địa điểm khác, xe khách chạy qua, có người nhìn ra cửa xe ngắm cảnh, có người ngủ gà ngủ gật… họ đều không biết mình đang đi trên nóc một thị trấn. Một khách bộ hành đi qua, mệt mỏi dừng chân, đặt ba-lô xuống, đứng ven đường uống nước… bỗng nghe văng vẳng các âm thanh gì đó, anh ta nhìn quanh bốn bề chẳng thấy bóng ai bèn bước vào rừng cây để tìm, vẫn không thấy gì. Anh ta nghi hoặc nhìn xuống chân, rồi ngồi sụp xuống ghé tai lắng nghe mặt đất. Nào ngờ lại nghe thấy những âm thanh vọng lên, tiếng còi ô tô, tiếng chuông xe đạp, tiếng rao bán rau cải trắng, tiếng hai đứa trẻ đùa nghịch và tiếng người lớn quát mắng chúng mau đi kẻo muộn giờ học… Anh ta rất kinh hãi định bỏ đi nhưng toàn thân cứng đờ, chỉ có thể tiếp tục áp tai xuống đất lắng nghe và dần dần hiểu rằng những âm thanh mình đang nghe thấy là từ một xã hội thu nhỏ khác vọng đến! Về sau người bộ hành ấy phát điên, không ai biết anh ta đã gặp chuyện đáng sợ gì ở nơi hoang vắng kia…

Ngồi hình dung lại "thị trấn Đa Minh" vào lúc hoàng hôn. Lục Lục càng cảm thấy nó thâm u rờn rợn: con đường Vô Miên, anh lái xe để ria mép, nhà trẻ khóa cửa, ngân hàng treo biển sai logo, cửa hàng bán đồ thủ công, khách sạn không có tên, bà già đẩy xe nôi, hai cô gái một cao một thấp… Những con người, đồ vật và kiến trúc đó hiện giờ biến đâu mất?

Chương 55: Người phụ nữ ở Đồng Hoảng là ai? Thử nhìn xem

Ngày 29 tháng 12, Chu Xung và Lục Lục thuê xe đi tìm "thị trấn Đa Minh" như dự định.

Lái xe là một ông già gầy ngẳng, rất ít nói. Họ đi theo vài ngả đường, tiến về phía trước. Đôi lúc họ bắt gặp một nơi gần giống thị trấn Đa Minh, nhưng đi vào thì lại không phải. Cho đến cuối buổi chiều, họ vẫn không nhìn thấy nơi ấy đâu, đành phải ra về. Trên xe, Lục Lục bỗng nói ra giả thiết của mình: "Đêm qua, em cứ trằn trọc nghĩ mãi. Tại sao muốn đến Đa Minh chụp ảnh phải đến vào ngày Chủ nhật chứ không thể là các ngày khác trong tuần? Em ngờ rằng từ thứ Hai đến thứ Bảy thì thị trấn Đa Minh chìm xuống lòng đất, nó chỉ nhô lên vào Chủ nhật mà thôi."

Chu Xung im lặng nhìn ra cửa xe.

Lục Lục nói tiếp: "Anh nghĩ mà xem, *cưới ma*, viết chữ Hán là *minh hôn*, chữ Minh đầy ngụ ý: hai nét bên trên tượng trưng chỗ ở và ngụ ý *trủng* tức là ngôi mộ; phía dưới là chữ *nhật* và chữ *lục*, tức là sáu ngày. Kết hợp lại nghĩa là sáu ngày nằm ở thế giới của người chết! [1]"

[1] Phép chiết tự chữ Hán, như đã chú thích ở phần trước. Chữ Minh 冥; chữ Trủng 冢

Chu Xung ngoảnh sang Lục Lục: "Dân viết lách như em thật tài tình… có lẽ muốn tìm thấy thị trấn Đa Minh thì anh phải mua một cái xẻng mới được!"

Lục Lục bĩu môi: “Cái xẻng? Anh đào một cái hốc còn mệt đứt hơi nữa là đào cả thị trấn!”

“Hay là… chúng ta thuê một cỗ máy đào đất? Anh nói thật đấy!”

“Nhưng anh biết nó ở đâu không? Chưa biết chừng nó đang ở ngay dưới chân chúng ta, còn chúng ta thì vẫn hồn nhiên mà đi trên nó!”

“Giá như chúng ta có cái thứ công cụ mà nhân viên cứu hộ vẫn dùng sau khi xảy ra động đất, dùng để tìm người…”

“Gọi là thiết bị dò thân nhiệt.”

“Đúng, là thiết bị dò thân nhiêt.”

“Nhưng liệu những người đó có phải sinh vật sống thật không?”

Chu Xung im lặng.

Về đến Đồng Hoảng, hai người lại dặn dò người lái xe thời gian và địa điểm để ngày mai lại đi nữa. Anh ta đánh xe ra về. Sau đó hai người vào quán ăn Tứ Xuyên ở gần khách sạn “Trở Về” ăn bữa tối.

Lục Lục hỏi Chu Xung: “Ta còn bao nhiêu tiền?”

Trước khi rời Bắc Kinh, Lục Lục đã tra cứu trên mạng, ai cũng bảo đi đến các vùng hẻo lánh lạc hậu thì nên đem tiền mặt chứ đừng đem thẻ thanh toán. Cho nên cả hai đều không đem theo thẻ.

Chu Xung nói: “Tiền chẳng còn mấy.”

Lục Lục hỏi: “Nếu tiêu hết thì sao?”

Chu Xung trả lời: “Yên tâm, anh sẽ gọi điện bảo các chiến hữu gửi tiền đến.”

Lục Lục giả vờ hăm dọa: “Anh liệu mà tiêu pha.”

Chu Xung đùa: “Nếu bí quá thì anh sẽ tìm phòng trà ở Đồng Hoảng vào hát, vừa làm vừa đi tìm người…”

Lục Lục cũng trêu lại anh: “Biết đâu một hôm nào đó anh hát xong ra về, lại gặp Tiểu Quân đi xe máy đến và nói: em vẫn là fan cuồng nhiệt của anh, em chở anh về!”

Chu Xung tiếp lời: “Thế thì anh sẽ nói: hôm nay không thể đi chợ đêm uống rượu với em, vì vợ anh đang ở nhà chờ anh!”

Lục Lục bĩu môi: “Thôi đi! Chắc anh sẽ điên cuồng chạy theo cô ấy ngay!”

Chu Xung giơ hai tay lên: "Anh xin thề là không!"

Lục Lục quay trở lại chủ đề chính: "Có lẽ thế này vậy, mai anh cứ đi tìm thị trấn Đa Minh, em ra ga tàu hỏa tìm gã lái xe để ria mép. Hai người chia hai ngả hành động."

Chu Xung gật đầu: "Được!"

Ăn xong, họ chở về khách sạn, lúc sắp bước vào cửa thì Lục Lục nói: "Này, ta đi dạo phố đã."

"Ừ!"

Họ không ngờ ngẫu nhiên quyết định ra phố của mình lại giúp họ gặp được một nhân vật hoàn toàn nằm ngoài tưởng tượng. Nếu có ai đó đứng trên cao nhìn xuống, sẽ thấy một cảnh tượng: sau khi Chu Xung và Lục Lục ra khỏi quán ăn Tứ Xuyên thì người đó cũng vừa bước xuống tàu hỏa. Đi được một đoạn, người đó dừng lại, mơ hồ nhìn quanh bốn phía. Sau khi Chu Xung va Lục Lục từ cửa khách sạn quay trở ra, đi bách bộ dọc theo con phố, thì người ấy cũng đổi hướng, bước trở lại, tiến về phía hai người.

Chu Xung và Lục Lục đang nói chuyện, Lục Lục lập tức dừng lại.

Chu Xung nhìn về phía trước, hỏi: "Em nhìn thấy ai à?"

Lục Lục ngập ngừng: "Cô gái kia hình như là… Khúc Thiêm Trúc!"

Chu Xung sửng sốt: "Khúc Thiêm Trúc?"

Lục Lục khẳng định: "Đúng là Khúc Thiêm Trúc, đã bị điên!"

Chu Xung chưa nhìn thấy Khúc Thiêm Trúc bao giờ, anh hỏi: "Đâu? Đâu?"

Lục Lục chỉ tay: "Kia kìa! Cô gái mặc áo khoác màu tím!"

Thực ra lúc này Lục Lục vẫn hơi ngờ ngợ. Khúc Thiêm Trúc đã bị điên, lần trước bố mẹ cô ấy đã đưa về nhà, chắc họ phải trông nom cẩn thận không để cô ta chạy ra ngoài… Vậy tại sao bây giờ cô ta lại có thể đến tận Đồng Hoảng này?

Lục Lục kéo Chu Xung rảo bước lại gần cô gái đó. Đúng là Khúc Thiêm Trúc! Cô ta vẫn ăn mặc như lần đầu gặp Lục Lục: áo tím, váy bò ngắn, bít tất liền quần, chân đi bốt da đen, phấn son nhàn nhạt… Lúc này cô ta chỉ có tay không, không đeo túi gì hết.

Lục Lục nói: "Đúng là cô ấy!"

Chu Xung băn khoăn: "Cô ấy… đã khỏi bệnh à?"

Lục Lục gọi: "Thiêm Trúc!"

Thiêm Trúc ngoảnh về phía có tiếng gọi, rồi nhìn thấy Lục Lục trong dòng người xa lạ. Cô ta có nhận ra, nhưng không hề có chút ngạc nhiên: "Lục Lục cũng ở đây à?"

Lục Lục quan sát ánh mắt Thiêm Trúc, thận trọng hỏi: "Cô đến đây… làm gì?"

Thiêm Trúc cười có phần bẽn lẽn: "Tìm anh ấy."

"Tìm ai?"

"Triệu Tĩnh."

"Cô… đi một mình à?"

"Ừ!"

"Cô ở đâu?"

"Không ở đâu cả. Tôi đi tìm anh ấy."

"Anh ấy ở đâu?"

"Anh ấy bảo tôi đến tìm mà!"

"Tôi hỏi là anh ấy đang ở đâu?"

"Tôi cũng không biết anh ấy đang ở đâu… anh ấy chỉ nói là đến tìm anh ấy."

Lục Lục buồn bã nói: "Thiêm Trúc, anh ấy không có ở đây."

Thiêm Trúc nhìn Lục Lục, nghĩ ngợi gì đó, đưa mắt nhìn ra xa, nói: "Tôi đã nhìn thấy anh ấy."

"Cô đã nhìn thấy anh ấy à?"

"Ừ!"

"Nhìn thấy anh ấy ở đâu?"

"Ở ga tàu điện ngầm."

"Ở Bắc Kinh sao?"

Thiêm Trúc nói: "Anh ấy nhìn tôi, hình như rất sợ tôi… anh ấy sợ tôi… tại sao lại sợ tôi nhỉ?"

Lục Lục hỏi: “Nhưng tại sao cô lại đến Đồng Hoảng này?”

Thiêm Trúc không để tâm đến câu hỏi của Lục Lục, đột nhiên cười thành tiếng: “Hì hì… không phải anh ấy sợ tôi. Sao anh ấy có thể sợ tôi? Anh ấy ngầm ra hiệu cho tôi đến tìm anh ấy. Lúc đầu tôi và anh ấy chia tay nhau ở đây. Nhưng… sao tôi không tìm thấy cái khách sạn ấy… khách sạn Hồng Phòng, khách sạn nhà đỏ… tại sao lại không thấy đâu cả?”

Lục Lục nhìn Chu Xung, rồi nói nhỏ: “Chúng ta nên đưa Thiêm Trúc về, anh thuê thêm một phòng nữa, em ngủ với cô ấy. Lát nữa em sẽ gọi điện cho bố mẹ cô ấy.”

Chu Xung cũng khẽ nói: “Liệu cô ấy có chịu đi theo chúng ta không?”

Lục Lục nói: “Cứ thử xem sao.” Rồi cô nói với Thiêm Trúc: “Cô đi với chúng tôi về khách sạn ở, mai chúng ta cùng đi tìm khách sạn Hồng Phòng, khách sạn nhà đỏ, được chứ?”

Thiêm Trúc nhìn Chu Xung rồi lại nhìn Lục Lục, giọng hiền hòa: “Được, tôi tin cô.”

Không ngờ lần này Thiêm Trúc lại rất chịu nghe lời. Lục Lục cầm tay Thiêm Trúc cùng trở về khách sạn.

Chu Xung và Lục Lục đang ở phòng 209, tầng hai đã hết phòng, anh thuê một phòng nữa, phòng 301. Anh bèn để cho Lục Lục và Thiêm Trúc ở phòng 209. Lúc đi, anh ghé tai Lục Lục nói: “Nên cẩn thận, có chuyện gì thì gọi điện cho anh.” Lục Lục nói: “Yên tâm, em và cô ấy đã từng ở qua đêm với nhau.” Chu Xung lên tầng trên.

Lục Lục mở cửa toilet nói với Thiêm Trúc: “Cô vào tắm đi!” Thiêm Trúc trả lời: “Được! Được!” Rồi bước vào. Lục Lục giúp Thiêm Trúc mở nước nóng, lấy khăn tắm, rồi đi ra, khép cửa lại.

Khi nghe thấy trong đó có tiếng nước xối xả, cô liền lấy di động ra gọi cho gia đình Thiêm Trúc. Mẹ cô ta nghe máy.

“Bác ơi, Thiêm Trúc đã ra ngoài phải không?”

Bà cảnh giác, hỏi lại: “Sao cháu biết?”

Lục Lục nói: “Cháu nhìn thấy cô ấy đang ở Đồng Hoảng.”

Bà rất xúc động: “Có đúng là thế không?”

Lục Lục trả lời: “Chính xác ạ. Cháu đang ở cùng phòng với cô ấy.”

Bà lại càng cảnh giác, giọng rất không thiện chí: “Sao Thiêm Trúc nhà tôi cứ theo cô đi Đồng Hoảng như vậy?”

Câu nói của mẹ Thiêm Trúc quả là khó nghe.

Lục Lục không giải thích nhiều, chỉ nói ngắn gọn: “Chuyện dài lắm. Cháu và bạn trai đang ở đây có việc, rồi chạm trán Thiêm Trúc trên phố. Hai bác nên đến đưa cô ấy về nhà. Dịp này bọn cháu chưa thể trở về Bắc Kinh.”

Bà nói: “Mai chúng tôi sẽ đến. Cô đừng tắt máy, để chúng tôi dễ liên lạc.”

Lục Lục trả lời: “Vâng.”

Điện thoại xong một lát thì Thiêm Trúc tắm xong, mặc áo ngủ bước ra, vừa chải đầu vừa hỏi: “Cô gọi điện cho ai thế?”

Lục Lục nói dối: “Cho bạn trai tôi.”

“Là anh vừa nãy phải không? Anh ấy rất đẹp trai… chỉ tội hơi gầy, không cơ bắp.”

“Đúng, anh ấy ít tập luyện.”

“Cô cứ sang ngủ bên anh ấy, tôi ở một mình cũng được mà!”

“Không, tôi muốn ở đây trò chuyện với cô.”

“Cũng được, miễn là bạn trai cô không hận tôi… hì hì…” Thiêm Trúc bỗng nhiên trở nên rất thích nói. Sau khi cả hai lên giường nằm, Thiêm Trúc nhắc đến chuyện cái mũ, cô ta vẫn rất nhớ Lục Lục từng tặng cô ta cái mũ màu đỏ. Lục Lục nghe mà lòng thấy bùi ngùi. Rồi Thiêm Trúc lại nói sang chuyện giày dép… Đêm dần về khuya.

Lục Lục bảo: “Cô cứ nói tiếp, tôi tắt đèn nhé!”

Thiêm Trúc đồng ý: “Tắt đi!” Lục Lục tắt đèn, căn phòng bỗng tối om. Lát sau, mắt Lục Lục dần quen với bóng tối. Ánh đèn bên ngoài hắt vào lờ mờ, cô vẫn nhìn thấy khuôn mặt của Thiêm Trúc. Nói hết chuyện giày dép, Thiêm Trúc nói sang chuyện Triệu Tĩnh: “Cũng chẳng biết anh ấy đã chạy đi đâu nữa…”

Lục Lục đã đi suốt một ngày, quá mệt mỏi, cô nhắm mắt lại nghe.

“Anh ấy cứ thế đấy, lúc nên về nhà thì lại không về. Mọi ngày nếu không về thì anh ấy còn gọi điện hoặc nhắn tin cho tôi, bây giờ thì không điện thoại cũng chẳng nhắn tin… đã kết hôn rồi mà chẳng có trách nhiệm với gia đình gì cả!”

Lục Lục hỏi: “Hai người… đã kết hôn à?”

Thiêm Trúc trả lời: “Rồi!”

Lục Lục ngạc nhiên: “Khi nào thế?”

Thiêm Trúc nói: “Hôm 28 tháng 11.”

Lục Lục kinh ngạc, mở to mắt.

Thiêm Trúc và Triệu Tĩnh dự định kết hôn ngày ngày 11 tháng 12, sao lại biến thành 28 tháng 11? Có lẽ tại cô ấy điên nên nói năng lung tung chăng? Nhưng cô ấy nói rất rành rọt kia mà! 28 tháng 11? Lục Lục nhẩm tính: 27 tháng 11 cô ta

và Triệu Tĩnh rời khỏi nhà, hôm sau 28 tháng 11 là Chủ nhật. Chắc chắn họ đã vào ở khách sạn ở "thị trấn Đa Minh", sau đó thì xảy ra chuyện gì?

Lục Lục thăm dò: "Sao hai người lại kết hôn?"

Thiêm Trúc không ấm ức than thở nữa, cô nói rất vui: "Do một thanh niên người đông bắc chủ trì, theo phong cách cổ xưa. Không mời người nhà hay bạn hữu. Cô không được nhìn thấy đâu, tôi mặc áo cô dâu rất đẹp, áo hai thân màu đen, tay thụng, váy dài đen viền hoa thêu tay, đầu chít khăn như kiểu trong vở tuồng Vương Bảo Xuyến, đi giày thêu mũi nhọn…" Lục Lục nghe mà sởn gai ốc. Cô im lặng nghe Thiêm Trúc tiếp tục kể.

"Bộ của chú rể của Triệu Tĩnh cũng rất oách, anh ấy đội mũ phớt, mặc áo dài và áo chẽn, đi giày ủng…"

Trong màn đêm tĩnh mịch, Thiêm Trúc say sưa kể chuyện, còn Lục Lục thì sợ muốn chết! Cô ta đang kể về đám cưới ma!

"Anh chàng người đông bắc ấy còn chụp hình cho chúng tôi nữa! Nhưng hôm đó Triệu Tĩnh quá vui, trót uống say nên không đứng nổi nữa. Lúc chụp ảnh, anh người đông bắc kia buộc Triệu Tĩnh lên cái giá gỗ, thì mới đứng thẳng được…ha ha ha!"

Tiếng cười của Thiêm Trúc thật ghê rợn, Lục Lục cảm thấy mình sắp ngất xỉu đến nơi. Cô bỗng lớn tiếng: "Thiêm Trúc, ngủ đi!" Thiêm Trúc khẽ "ừ" một tiếng rồi nín lặng.

Một lúc sau đó Lục Lục mới hoàn hồn, nhưng tim cô vẫn đập thình thịch. Không sao ngủ được, Lục Lục cố suy nghĩ làm rõ vấn đề. Cô không biết mình đang vô tình bước gần đến sự thật. Lẽ nào Thiêm Trúc đã giết Triệu Tĩnh, Trường Thành đã giết Tiểu Quân?

Chẳng biết cứ thế bao lâu, Lục Lục cũng trở nên mơ hồ… Lúc cô sắp ngủ bỗng nghe thấy Thiêm Trúc lẩm bẩm "À, sao mình lại quên… lúc nửa đêm mình và anh ấy chia tay nhau…"

Lục Lục không mấy để ý câu này, cô dần chìm vào giấc ngủ.

Vào lúc hơn 2 giờ sáng, Lục Lục bỗng thức dậy. Kể từ sau cái đêm ở "thị trấn Đa Minh" cô thường bỗng dưng thức dậy vào lúc này. Giường bên kia vẫn im ắng, chắc Thiên Trúc đã ngủ say. Lục Lục trở mình định ngủ tiếp, nhưng lại cảm thấy không yên tâm: giường bên kia quá im ắng… cô bèn ngồi dậy căng mắt nhìn sang, và giật mình. Không thấy Thiêm Trúc đâu! Chăn đệm xếp rất phẳng phiu vuông vức, cứ như chưa từng có ai nằm đó.

Lục Lục lấy di động ra gọi cho Chu Xung: "Anh ơi, không thấy Thiêm Trúc đâu nữa!"

Chu Xung và Lục Lục tìm khắp các tầng khách sạn, đều không thấy bóng cô ta.

Cả hai chạy ra ngoài, đường phố vắng tanh không một bóng người.

Lúc này Lục Lục mới nghĩ đến câu nói cuối cùng của Thiêm Trúc tối qua, có lẽ cô ta cho rằng mình và Triệu Tĩnh chia tay nhau lúc nửa đêm. Vậy nên cô ta nghĩ chỉ còn cách nửa đêm đậy đi tìm thì mới tìm thấy anh ta.

Chương 56: Đêm thứ ba

Còn Trường Thành? Anh ta như con chim bị bắn hụt.

Chu Xung và Lục Lục đi rồi, anh cảm thấy khách sạn ở Đa Minh không an toàn nữa, phải đi khỏi đây. Anh cầm theo chứng minh thư và tiền bạc, vờ như chẳng có chuyện gì, bước ra khỏi khách sạn. Vừa ra đến đường Dao Găm thì nhìn thấy tay lái xe để ria mép bước lại, cười hì hì hỏi anh: "Có cần đi xe không?"

Trường Thành nói: "Có đi Đồng Hoảng không?"

Người lái xe có ria nói: "Có!"

Trường Thành hỏi: "Bao nhiêu?"

Người lái xe có ria đáp: "Tám chục."

Trường Thành gật đầu: "Được!"

Rồi anh cảnh giác nhìn quanh, có vài người mải miết đi bộ, dường như không ai chú ý đến anh.

Anh lái xe đi sang đường bên kia, nổ máy. Trường Thành bước sang mở cửa dưới định chui vào xe, nhưng anh chợt dừng lại, thận trọng nhìn người lái xe, nói: "Anh sẽ chở tôi đến Đồng Hoảng chứ?"

Người lái xe mỉm cười: "Anh chỉ chi tám chục, anh tưởng tôi sẽ chở anh về Bắc Kinh hay sao?"

Trường Thành sững người. Sao anh ta biết mình từ Bắc Kinh đến, hay anh ta chỉ thuận miệng nói thế thôi?

Anh nhìn quanh, không thấy chiếc tắc-xi nào khác. Được, đành liều một phen, lên xe vậy!

Xe chạy rồi, Trường Thành hồi hộp ngó nhìn ra ngoài, anh lo mình không thể dễ dàng thoát ra khỏi thị trấn này như vậy.

Xe chạy qua bưu điện, quán ăn, quán trà, quán bi-a, hiệu làm đầu, hiệu bán ngư cụ… rồi ra khỏi thị trấn Đa Minh.

Chẳng lẽ cứ thế này là mình đi thoát? Tim Trường Thành thình thịch đập như điên, không rõ vì sợ hãi hay vì xúc động.

Người lái xe có ria mép không nói gì hết, chỉ thỉnh thoảng liếc lên cái gương chiếu hậu phía trên bên phải nhìn Trường Thành. Trường Thành tránh ánh mắt của anh ta, nhìn ra ngoài cửa kính. Dọc đường không có dấu hiệu gì bất thường.

Khúc Thiêm Trúc từng dặn dò chưa làm xong nhiệm vụ thì không được đi khỏi đây, nếu không sẽ bị chết thảm như những con hắc tinh tinh ấy. Bây giờ xem ra những lời ấy chỉ là hù dọa mà thôi. Nhưng anh bỏ đi rồi, liệu họ có gửi cho

công an đoạn băng quay cảnh anh giết Hồ Tiểu Quân không?

Rất có thể! Nhưng dù họ không gửi thì anh vẫn là hung thủ giết người, Tiểu Quân không còn nữa, là sự thật không thể khác.

Trước khi trở về Bắc Kinh, anh phải tính đến rất nhiều khả năng và cách đối phó. Nhưng anh cũng hiểu rằng dù có nghĩ ra một ngàn cách đối phó thì anh vẫn có thể bị sa lưới, vì công an sẽ tìm ra hơn một ngàn chỗ sơ hở của anh.

Là tội phạm, Trường Thành ẩn trong bóng tối, nhưng thực ra công an còn ẩn trong bóng tối sâu hơn, Trường Thành không thể biết họ đã nắm được những gì, họ đang làm gì, cũng như anh không thể biết họ đã giăng bao nhiêu tấm lưới…

Điều duy nhất anh có thể làm lúc này là mở di động, tháo pin ra, có thể đến Đồng Hoảng sẽ có sóng, nếu lúc ấy có ai đó từ Bắc Kinh gọi cho anh nhưng anh không nghe máy, tức là anh sẽ nằm trong diện nghi vấn. Vậy máy của anh phải vĩnh viễn không liên lạc được.

Anh lái xe có ria đã làm đúng cam kết: đưa Trường Thành đến Đồng Hoảng. Những ngôi nhà cũ mới chen nhau, những ống khói lô nhô cao thấp, Đồng Hoảng đây rồi.

Nhưng anh ta không đưa Trường Thành ra ga tàu hỏa, anh ta nói phải giao ban. Trường Thành cũng chấp nhận, anh trả tiền xe. Sau đó anh ngồi xe lôi, chỉ lát sau đã đến ga Đồng Hoảng.

Ga rất nhỏ, khách cũng không đông. Trường Thành mua vé đi Tần Thị, vé giường đệm mềm. Anh không thể đi Bắc Kinh, vì công an xem băng hình nhà ga sẽ biết ngay anh đã về Bắc Kinh. Anh sẽ đến Tần Thị rồi đi tắc-xi về Bắc Kinh, như cách anh và Tiểu Quân đã đi.

Các toa vé ngồi, toa vé giường cứng chật cứng người, như vậy sẽ có rất nhiều cặp mắt, nên anh mua vé giường mềm. Nếu tàu có toa dành riêng cho một người, thì dù đắt đến mấy anh cũng mua vé. Lúc này anh rất cần yên tĩnh. Anh sợ bất cứ cặp mắt nào.

Ba hành khách cùng toa với Trường Thành đều là người địa phương, gồm hai người già và một thanh niên chừng 18-19 tuổi, hình như họ cùng buôn bán dược liệu, dọc đường họ toàn nói chuyện với nhau bằng tiếng địa phương. Trường Thành nằm giường trên, suốt từ sáng đến tối không ăn gì mà cũng không hề thấy đói. Lúc hơn 11 giờ đêm, ba người kia vẫn ngồi dưới nói chuyện ồn ào không ngớt, Trường Thành thấy bực mình, anh không nén nổi nữa, gắt lên: "Ngủ đi!" Họ đều ngạc nhiên. Rồi một ông già đứng dậy nói: "Nếu anh còn hét lên nữa thì tôi sẽ ném anh ra cửa sổ luôn, anh có tin không?"

Trường Thành hừ một tiếng, ngồi dậy nhìn xuống: ông ta ăn mặc bình thường, vẻ mặt lạnh lùng, đang nhìn thẳng vào anh. Anh định phản bác nhưng lại thôi, chỉ im lặng nằm xuống kéo chăn trùm kín. Anh không dám làm to chuyện, kẻo công an kéo đến thì rách việc. Cũng may, ba người ấy không nói chuyện nữa, họ lần lượt nằm xuống ngủ.

Hôm sau, Trường Thành vẫn không ăn uống gì, cũng không đi vệ sinh. Buổi chiều thì tàu hỏa đến Tần Thị.

Xuống tàu rồi, Trường Thành ra tắc-xi đi Bắc Kinh. Lúc đi qua Cung thể thao thể thao, anh nhìn thấy tờ áp-phích khổng lồ vẽ bốn thành viên của ban nhạc "90", tối mai biểu diễn. Họ lại đến Tần Thị! Trường Thành muốn chửi đổng một câu nhưng lại nén được. Anh nghĩ, tất cả đều do số phận sắp đặt.

Khi xe về đến Bắc Kinh thì trời đã tối. Trời tối khiến anh thấy yên tâm hơn. Bây giờ nên đi đâu? Không thể ở khách

sạn. Thuê nhà vậy? Nhưng nếu bị người ta nhận ra thì anh sẽ cứng họng mà khó thanh minh: anh có nhà, tại sao không về mà phải ra ngoài thuê chỗ ở? Rõ ràng là kẻ có tật giật mình. Cuối cùng Trường Thành quyết định trở về căn nhà tân hôn của anh và Hồ Tiểu Quân.

Hiện giờ anh nằm trong diện mất tích, anh lại có vẻ là người bị hại, chắc chắn công an sẽ không theo dõi căn nhà này. Xe chạy vào trung tâm, Trường Thành bảo dừng lại, anh trả tiền rồi xuống xe. Sau đó anh lên một chiếc tắc-xi khác chạy thẳng đến căn nhà mới.

Đến nơi, Trường Thành đứng dưới sân nhìn lên, căn nhà mới tối om. Đảo mắt thấy xung quanh không có ai, anh lập tức bước vào cửa dẫn lên cầu thang nơi có căn phòng của anh và Tiểu Quân. Anh không muốn bật đèn hành lang, cứ thế, anh lần từng bậc cầu thang, rất nhẹ chân, đi lên tầng bốn. Nhìn sang căn hộ đối diện, thấy mắt thần tối om, anh mới nhẹ nhàng rút chìa khóa ra mở cửa nhà mình, hầu như không gây ra bất cứ tiếng động nào, rồi bước vào thật nhanh, sau đó rón rén khóa cửa lại.

Xong xuôi tất cả, Trường Thành ngồi bệt xuống sàn nhà, toàn thân run rẩy. Một hồi lâu sau, anh đứng dậy ngồi lên đi-văng. Anh không bật đèn. Sẽ mãi mãi không thể bật đèn, từ bây giờ anh luôn phải ẩn mình trong bóng tối. Trường Thành đã chuẩn bị sẵn vô số lời bịa đặt, ví dụ, anh sẽ nói: anh và Tiểu Quân đi du lịch Đồng Hoảng, bị hai tên một già một trẻ khống chế, chúng không cướp tiền bạc mà chỉ lôi Tiểu Quân đi. Anh sẽ ám chỉ chúng cưỡng dâm, chứ không thể nói mình bị cướp tiền, vì như vậy người ta sẽ căn vặn anh lấy đâu ra tiền để mua vé tàu xe trở về Bắc Kinh. Nếu bịa rằng anh ở lại Đồng Hoảng làm thuê kiếm tiền, thì anh phải chứng minh anh làm thuê cho ai.

Anh sẽ nói, hai tên ấy bịt mắt anh, lôi anh ra một nơi hoang vắng, vứt anh ở đó. Anh đã rất vất vả đi tìm Tiểu Quân nhưng không thấy người cũng không thấy xác, cuối cùng anh đành một mình quay về Bắc Kinh…

Nhưng, muốn nói dối như thế thì trước hết cần phải làm một việc quan trọng: chủ động chạy đến khai báo, chứ không thể để cho công an lôi ra xét hỏi rồi mới trình bày, lúc đó các lời bịa đặt khác cũng sẽ là vô ích. Anh phải một mực giữ vững lời khai, không thể để lộ một chút sơ hở nào. Nhưng lúc này anh lại rất thiếu tự tin về tính chặt chẽ của lời khai. Anh cũng không tin tưởng tâm lý của mình thật sự ổn định để có thể đối mặt với công an.

Điện thoại cố định bỗng đổ chuông. Anh sợ phát run. Khuya thế này có thể là ai? Cha mẹ Tiểu Quân? Công an? Hay nhân viên của công ty anh? Dù là ai, anh cũng không thể nhấc máy.

Chuông tiếp tục reo từng hồi nhu dưới địa ngục vang lên. Thần kinh Trường Thành căng lên như dây đàn, run rẩy. Sau một hồi lâu, chuông điện thoại cũng im tiếng.

Trường Thành từ từ đứng dậy bước đến bên máy điện thoại, nhìn màn hình: số máy của thành phố này, số máy lạ. Chắc có ai đó gọi nhầm? Ý nghĩ này vừa nảy ra anh đã thấy là ngu xuẩn. Lẽ nào anh vừa về đến nhà thì lập tức có người gọi nhầm vào máy này? Không thể.

Vậy thì có thể là ai? Kẻ đó là nam hay nữ? Phải chăng kẻ đó đã nhìn thấy anh bước vào căn nhà này? Tim anh như muốn ngừng đập, anh vội ngồi xuống.

Ngồi vài phút, anh nhìn lên đồng hồ treo tường: đã nửa đêm. Đây là chiếc đồng hồ mới mua. Trường Thành chưa đối chiếu và chỉnh lại giờ cho thật sự chuẩn, có thể nó nhanh hoặc chậm một chút, nhưng lúc này vẫn là rất khuya rồi.

Anh từ từ bước vào phòng ngủ, cởi quần áo, lên giường nằm. Lúc này anh mới nhớ ra đã hai hôm nay mình chưa ăn gì. Không gian rất yên tĩnh. Trước mắt anh vẫn an toàn. Anh nằm nghiêng, nhớ đến những ngày anh và Tiểu Quân còn

bên nhau. Tiểu Quân thích xem tivi, cô thường ngồi đi-văng gác chân lên bàn, vừa ăn quà vặt vừa xem các phim về các thần tượng trẻ tuổi, thỉnh thoảng lại bật cười khanh khách. Nếu tivi chuyển sang chương trình khách chẳng hấp dẫn nữa, cô sẽ gọi váng lên: "Trường Thành, cái điều khiển đâu?"

Đôi khi cô chạy vào bếp, rồi kêu lên một tràng: "Trường Thành, sao anh vẫn chưa nấu cơm? Em đói rồi đói rồi đói rồi!"

Và, cô không bao giờ cầm theo khăn bông mỗi khi vào nhà tắm. Và khi tắm xong, cô lại ghé ra cửa gọi: "Anh ơi đưa em cái khăn bông! Mau lên!"

Mỗi khi đi vệ sinh, Tiểu Quân cũng chẳng thèm để ý trong đó còn giấy vệ sinh hay không, xong việc cô mới nhìn quanh rồi lại gào tướng lên: "Trường Thành! Giấy…" Tuy nhiên, trong tình huống này cô không để Trường Thành vào, mà chỉ để anh nhét giấy qua cửa mà thôi.

Nhớ lại những hình ảnh đáng yêu đó của Tiểu Quân, Trường Thành thấy lòng bồi hồi. Bỗng chuông điện thoại lại vang lên "reng reng reng…" từng hồi rất cấp thiết. Toàn thân anh lạnh toát, trực giác mách bảo anh đây là cú phôn đòi mạng.

Anh không thể nghe máy. Nhất định không. Nhưng nếu "kẻ đó" đã nhìn thấy anh về nhà mà không thèm nghe máy thì rốt cuộc sẽ đến tận nơi gõ cửa… Nghĩ đến đây, ý nghĩ đầu tiên của Trường Thành là chuồn ra ngoài theo lối cửa sổ.

Chuông điện thoại reo mãi rồi cũng ngừng. Anh ngồi im chờ đợi, không thấy tiếng chuông vang lên nữa nhưng anh vẫn cảm thấy rất bất an. Trường Thành nằm trên giường sốt ruột chờ đợi tiếng chuông kế tiếp, dù anh chẳng biết mình sẽ phải làm gì. Dần dần anh lơ mơ ngủ. Anh mơ một giấc mơ cực kỳ lộn xộn. Anh trông thấy cô bạn của Tiểu Quân tên là Lục Lục, rồi lại trông thấy Chu Xung và tay lái xe để ria đánh nhau…

Chẳng rõ sau bao lâu, anh choàng tỉnh bởi một âm thanh, anh mở to mắt. Trong gian phòng khách tối om vang lên giọng nói quen thuộc: "Trường Thành, cái điều khiển đâu?"

Là Hồ Tiểu Quân! Trường Thành toàn thân sởn gai ốc! Hình như anh nhìn thấy Tiểu Quân đang ngồi trên đi-văng, hai chân gác lên bàn, miệng ăn quà vặt, mắt dán vào cái tivi không bật; tay cô sờ xung quanh không thấy thứ cần tìm, thế là cô gọi ầm lên: "Trường Thành, cái điều khiển đâu?"

Trường Thành không dám động đậy, anh tiếp tục nghe. Phòng khách im ắng như cõi chết, không thấy Tiểu Quân gọi nữa. Nhưng anh hoàn toàn khẳng định vừa nãy đúng là giọng của Tiểu Quân! Phải sau hơn nửa giờ Trường Thành mới từ từ ngồi dậy, anh không dám bật đèn, chầm chậm bước ra cửa phòng ngủ, nhìn sang phòng khách. Không thấy ai ngồi trên đi-văng cả, cái bàn gỗ mới mua mờ mờ phản chiếu ánh trăng.

Anh trở lại phòng ngủ nhưng không sao chợp mắt nổi. Cứ thế, anh nằm chờ trời sáng.

Tiểu Quân đã theo anh trở về. Hai người đã làm đám cưới ma, cô ấy đã là vợ anh thì đương nhiên sẽ cùng anh trở về nhà…

Trường Thành sợ hãi. Anh bỗng thấy đầy thù hận cái thế giới này. Anh thù hận lão già trên tàu hỏa dọa sẽ ném anh xuống, lão đáng bị uống một viên thuốc mê, bị tiêm thuốc cyaniding, sau đó lão sẽ chết như Tiểu Quân, thậm chí các vết nhăn trên mặt lão sẽ căng ra, phẳng phiu như được bơm nước…

Trường Thành thức trắng đêm. Trời vừa sáng anh ngồi dậy, nơm nớp ngó nhìn xung quanh, không thấy có gì bất thường. Trên bệ cửa sổ có chậu hoa thủy tiên đã héo khô một nửa. Anh biết mình không thể tưới hoa cũng không thể vứt nó đi. Bởi nếu thế, có ai đó đang theo dõi căn nhà này sẽ nhận ra trong này có người. Rèm cửa sổ chỉ mở nửa chừng, anh sẽ mãi mãi để nó như vậy.

Cuối cùng, như một u linh, Trường Thành mở cửa sắt chống trộm, lặng lẽ đi ra thật nhanh, xuống cầu thang. Lúc này khu chung cư không một bóng người, anh phải ra mua đồ ăn.

Phía nam là cổng chính của khu chung cư. Cổng phía tây thì khóa quanh năm, không có bảo vệ, có một cửa ngách nhỏ có thể ra vào. Trường Thành ra bằng lối này, anh đi vào con phố nhỏ, rồi nhìn thấy một cửa hàng tạp hóa. Anh vào mua một lô mì ăn liền và nước khoáng, sau đó vội vã rời đi.

Khi trở lại khu chung cư, đã thấy vài ông bà già ra sân tập thể dục, may mà họ không quen anh. Anh lại như một u linh bước vào công tòa nhà, rón rén đi lên tầng bốn, thật nhẹ tay mở khóa cửa rồi chui tọt vào trong.

Lúc này anh bắt đầu cảm thấy dạ dày lâm râm đau, anh nấu một gói mì ăn lấy ăn để. Sau đó ra ghế ngồi, ngẫm nghĩ tại sao đêm qua mình lại nghe thấy tiếng Tiểu Quân… Nghĩ mãi nghĩ mai đến mức đầu óc ong lên, anh tặc lưỡi quyết định không nghĩ nữa, nếu không anh sẽ phát điên mất!

Anh cũng không biết mình sẽ trốn như thế này trong bao lâu, anh chỉ còn cách tự an ủi mình: cái khó ló cái khôn, rồi sẽ có lối thoát.

Dưới sân đã bắt đầu ồn ào tiếng người lớn đi làm, trẻ con đi học.

Trường Thành định mở tivi xem nhưng lại sợ hàng xóm nghe thấy tiếng. Anh thấy hối hận, lẽ ra sau khi tân trang nhà cửa, anh nên đem máy tính về đây thì bây giờ có thể mang. Lúc này căn nhà mới chẳng khác gì nhà tù.

Đến trưa, Trường Thành đứng dậy bước ra cửa sổ, hé rèm nhìn xuống sân. Một chị hình như là bảo mẫu đang dắt đứa bé chừng ba, bốn tuổi, trời quá lạnh, đứa bé phải trùm kín mặt; một ông lão cưỡi chiếc xe đạp khá cao đi chợ mua thức ăn về, đạp vòng qua chị bảo mẫu và đứa bé rồi dừng xe trước cửa một căn hộ, khóa xe lại, xách thức ăn bước vào; một anh bảo vệ đang đi, lúc đi qua đống rác hình như phát hiện thấy cái gì đó bèn dừng lại rồi đi tiếp; lát sau một phụ nữ trung niên đi đến, bà ngẩng lên nhìn về phía căn hộ của Trường Thành. Anh sợ phát run, vội lùi ngay lại. Người phụ nữ trung niên ấy trông rất thiểu não, chính là mẹ của Tiểu Quân!

Sao bà lại đến đây? Có phải bà đã biết trong nhà anh có người? Hay là, vì không tìm thấy con gái, quá sốt ruột nên ngày nào bà cũng đến đây đi loanh quanh? Điều khiến Trường Thành rất lo sợ là liệu bà có chìa khóa không? Biết đâu, Tiểu Quân trước khi đi đã gửi mẹ chìa khóa căn nhà này?

Tim Trường Thành giống một cỗ máy đang bị trục trặc, đập loạn lên như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Đầu anh ong ong với suy nghĩ, nếu mẹ Tiểu Quân mở cửa bước vào căn nhà này thật, thì anh có bắt bà phải vĩnh viễn nằm lại đây không?

Một lát sau Trường Thành lại ghé đầu nhìn xuống sân. Không thấy mẹ Tiểu Quân đâu nữa.

Bà ấy đã đi rồi, hay bà ấy sẽ vào đây?

Ngoài cầu thang có tiếng chân bước, Trường Thành vội nhìn qua mắt thần, trời đất ơi! Mẹ Tiểu Quân đến!

Bà dừng lại trước cửa, nghe một lát, sau đó gõ cửa "cộc cộc cộc…" Anh và bà chỉ cách nhau có cánh cửa! Rồi bà khẽ gọi: "Tiểu Quân!"

Trường Thành thấy nhẹ nhõm hơn một chút. Xem ra bà không biết anh đã trở về, nếu không, bà sẽ gọi "Trường Thành!" Có lẽ ngày nào bà cũng như một người lẩn thẩn, đến đây xem con gái đã về chưa.

Cho đến luc này Trường Thành vẫn không thể biết bà có chìa khóa hay không. Bà đứng chờ một lúc rồi chầm chậm bước đi. Trường Thành đứng tựa và tường thở hổn hển.

Cả một ngày trời Trường Thành chỉ ăn có một gói mì nhưng uống đến vài chai nước. Anh thấy mắt khô, mũi khô, miệng khô, gan ruột khô, da khô, tóc khô, tâm trạng khô… toàn thân anh khô khốc và háo nước.

Anh không đến công ty, không rõ mấy nhân viên ở đó có đi làm bình thường không, hay nghe tin ông chủ mất tích thì đã giải tán mỗi người một nơi rồi? Anh không biết gì hết.

Trời dần tối, Trường Thành vẫn không dám bật đèn, anh lên giường nằm và tiếp tục nghĩ kỹ cách nói dối sao cho trọn vẹn, không chút sơ hở.

Lúc này chẳng biết là mấy giờ, trong nhà ngoài nhà đều tối om như nhau. Khi anh lơ mơ sắp ngủ, bỗng lại nghe thấy tiếng Tiểu Quân gọi: "Trường Thành, đưa em cái khăn bông! Mau lên!" Anh ngồi bật dậy, loạng choạng bước đến tủ áo, khắn tắm của anh và Tiểu Quân đều treo trong tủ.

Khi đưa tay ra định mở cửa tủ, anh bỗng dừng lại và nhận ra mình đang mơ hồ lú lẫn, anh vội ngoảnh ra ngoài cửa buồng ngủ. Ai ở toilet vừa gọi anh?

Anh cầm con dao găm vẫn đặt dưới gối, từ từ bước ra. Giọng nói vừa rồi chính xác là giọng Tiểu Quân! Bây giờ anh sẽ dùng con dao này đối phó với người mà anh yêu, chỉ cần Tiểu Quân gọi một câu nữa thì cô sẽ mãi mãi câm lặng.

Vẫn không dám bật đèn, Trường Thành từ từ bước đến cửa toilet, mở phắt cánh cửa. Bên trong tối om, anh chờ một lát, rồi thử gọi: "Tiểu Quân…" Bên trong im lặng.

Anh lại run run nói: "Tiểu Quân… khăn bông đây…" Vẫn im lặng.

Anh dò dẫm bước vào, lần sờ… chỉ sờ thấy tường ốp gạch men trơn nhẵn, lạnh như băng. Anh ngồi xuống sờ dưới sàn, khô ráo không một hạt nước. Anh trở ra, lần lượt nhìn các phòng, kể cả phòng ngủ, phòng đọc sách, phòng dành cho đứa con cưng trong tương lai… đều không có ai. Anh quay vào phòng ngủ, ngồi xuống giường, đờ đẫn. Anh tin chắc Tiểu Quân đã về và đang ở ngay trong nhà này!

Trưa hôm sau, Trường Thành uống hết chai nước khoáng cuối cùng. Anh không thể uống nước máy, vì cứ uống vào là đau bụng. Hết cách, anh đành phải ra ngoài mua nước. Trước khi đi, anh lục tìm cái mũ len trùm đầu đội lên, lại đứng gần cửa nghe ngóng một lúc. Khi đã chắc chắn ngoài hành lang không có ai, anh mới mở cửa lẻn ra.

Anh lại ra khỏi khu chung cư qua cổng phía tây, đi qua con ngõ rất hẹp rồi ra đường cái. Ánh nắng chan hòa, không khí trong lành, ô tô chạy qua chạy lại như mắc cửi. Anh bị ngột ngạt bởi không khí như nhà tù giam lỏng trong căn hộ của mình quá lâu, lúc này anh như một tù nhân được cho ra sân hóng gió. Trường Thành thèm khát nhìn ngắm, hít thở và

hưởng thụ ánh sáng chan hòa cùng bầu không khí thoáng đãng bên ngoài, anh rất không muốn về nhà.

Phía trước không xa là một công viên. Mọi ngày Trường Thành chẳng bao giờ vào đó. Nhưng bây giờ thì khác, anh rất muốn tìm một chỗ yên tĩnh ngồi một lúc cho thư giãn đầu óc.

Chưa bước vào công viên, anh đã nhìn thấy bên đường có một người mù đang ngồi, trước mặt ông ta trải một vuông vải bên trên vẽ hình Bát quái Phục Hy[1], và một hàng chữ *chúng ta mới chỉ biết một nửa thế giới*.

[1] Tương truyền, thời thượng cổ Trung Hoa, vua Phục Hy nghiên cứu phát hiện, đưa ra sơ đồ Bát quái (tám quẻ), phản ánh một vũ trụ quan và các quy luật tương tác cơ bản…

Trường Thành dừng lại ngồi xổm trước mặt người mù, khiêm tốn chào: "Tiên sinh…"

"Tửu sắc tài khí[2], anh muốn hỏi điều gì?"

[2] Phiếm chỉ họa phúc, lành dữ, hay dở…

"Tôi muốn gặp một người, một người đã qua đời… liệu có được không?"

"Sinh tử là hai ngả khác nhau. Muốn gặp nhau thì phải thông qua trung gian."

"Tôi muốn gặp người ấy trong thực tế chứ không phải trong mơ, tôi muốn nói chuyện với cô ấy."

"Là nữ à?"

"Vâng."

"Anh phải cho tôi biết giờ ngày tháng năm qua đời."

Trường Thành nghĩ ngợi rồi nói: "Khoảng hơn 2 giờ sáng ngày 12 à không, ngày 13 tháng 12 năm 2010."

Người mù bấm đốt ngón tay tính toán, bỗng nhiên bàn tay nhợt nhạt của ông run bần bật, rồi ông quay sang Trường Thành: "Chết oan phải không?"

Trường Thành hoảng hốt, không biết nên thừa nhận hay phủ nhận. Người mù không truy hỏi, chỉ nói: "Cứ về nhà đợi, đêm nay, vào giờ cô ấy ra đi, cô ấy sẽ xuất hiện. Nhớ rằng: anh nói gì với cô ta cũng được, nhưng cấm nhắc đến chữ Minh."

"Là chữ Minh nào?"

"Tất cả những chữ phát âm là Minh."

Trường Thành nghĩ ngợi: "Vâng, tôi nhớ rồi. Tôi phải gửi tiên sinh bao nhiêu?"

Người mù nói: "1000 đồng. Tạm đưa 200. Tôi không dám chắc có thể thành công. Nếu anh gặp cô ấy thật, thì ngày mai đưa tôi nốt 800."

Trường Thành không do dự, rút ra 200 đồng đưa cho ông ta, rồi anh bước đi. Anh không vào công viên nữa, chỉ ghé một cửa hàng gần đó mua một két nước khoáng vác về nhà.

Anh cần nói chuyện với Tiểu Quân, nếu không, có lẽ cô sẽ bám theo anh mãi mãi. Nhưng đến lúc trời gần tối thì anh lại hối hận, lẽ ra anh không nên đưa ra yêu cầu này… Anh và thầy bói mù kia đã thỏa thuận với nhau rồi, muốn hủy bỏ thì buộc phải nói lại với ông ta. Nhưng đêm hôm thế này, biết đi đâu để tìm? Anh đành ngồi chờ gặp Tiểu Quân vậy.

Trường Thành ngồi thu mình trong phòng ngủ tối om, không dám động đậy, anh cố tự an ủi mình: chắc chắn ông thầy bói nói sai bét.

Thời gian chậm chạp trôi, hình như nó không muốn tiến đến thời khắc chẳng lành ấy. Trường Thành không ngừng xem đồng hồ. 01 giờ 48 phút; 01 giờ 49 phút; 01 giờ 50 phút; 01 giờ 51 phút; 01 giờ 52 phút; 01 giờ 53 phút…

Phải chăng thời khắc ấy đã tới?

01 giờ 59 phút, ở dưới nhà vọng lên âm thanh mơ hồ: "Ai đấy?" Hình như là tiếng anh bảo vệ hỏi một ai đó khả nghi. Sau đó tất cả chìm vào im lặng, không có tiếng trả lời cũng không thấy tiếng anh bảo vệ hỏi nữa.

02 giờ 3 phút, ở hành lang có tiếng trẻ sơ sinh gào thảm thiết, hết sức chói tai. Cũng có thể đó là tiếng mèo gọi bạn tình, nhưng đang là mùa đông, mèo thường không đi tìm bạn. Lại yên tĩnh, không thấy con mèo khác hưởng ứng, cũng không thấy con vừa rồi kêu nữa.

02 giờ 14 phút, hình như trong bếp có thứ gì đó rơi "choang" một tiếng – một dụng cụ treo bếp nào đó từ trên móc rơi xuống đất. Lại yên tĩnh. Không phải tiếng quạt hút khói rơi, không phải tủ bếp rơi, cũng không phải cái chụp bếp rơi… Vậy, nó là cái gì? Trường Thành không thể đoán được.

02 giờ 21 phút, 02 giờ 22 phút, 02 giờ 23 phút…

Cho đến 3 giờ sáng vẫn không có chuyện gì xảy ra. Hai hôm trước không muốn thì Trường Thành nghe thấy tiếng Tiểu Quân, hôm nay muốn gặp thì cô lại không xuất hiện!

Đợi thêm một lúc nữa, biết chắc Tiểu Quân sẽ không đến, Trường Thành bèn cởi quần áo lên giường nằm. Có lẽ hai hôm vừa rồi anh bị ảo giác. Thời gian này có quá nhiều chuyện xảy ra, bộ não của anh chắc quá tải mất rồi, có lẽ vì vậy mà nó sinh ra ảo giác, ảo thính…

Nhưng Trường Thành không sao ngủ được. Anh có cảm giác Tiểu Quân đang ngồi đi-văng xem tivi ăn quà vặt, hoặc đang lặng lẽ tắm trong nhà tắm… Anh trở dậy bước ra khỏi phòng ngủ. Một quyết định rất sai lầm.

Trường Thành xuống giường, bước chầm chậm, ánh trăng lờ mờ hắt vào… Đi-văng phòng khách không có ai. Anh lại đi đến nhà vệ sinh, mở cửa, bước vào sờ, cũng không có ai. Lúc này anh mới yên tâm, đứng thẳng lên, đi về phía phòng ngủ… Chợt anh dừng lại, nghĩ bụng nên đi ra cửa xem có ai đứng ngoài nghe trộm không.

Anh bước đến cửa chống trộm nhòm vào mắt thần quan sát bên ngoài. Hành lang tối om.

Anh không dám gây tiếng động, đứng đó nghe ngóng một lúc. Hành lang vẫn yên tĩnh tuyệt đối, không có ai nghe trộm. Anh đã thật sự yên tâm để quay vào nằm ngủ…

Bên cạnh là cái giá để giày dép, bên trên có hai vật gì đó đen nhờ nhờ… là thứ gì thế? Anh cúi xuống căng mắt nhìn, rồi bỗng sởn tóc gáy. Đó là đôi bốt màu tím cổ thấp của Hồ Tiểu Quân! Nó đang được xếp ngay ngắn trên giá để giày dép!

Khi hai người đi Đồng Hoảng, Tiểu Quân đi đôi giày màu tím này, khi chết cô cũng đi nó. Đúng là Tiểu Quân đã về đây!

Trường Thành lập tức ngoảnh lại nhìn vào gian phòng dành cho trẻ con, trong đó chỉ kê một cái giường. Có một người từ trong đó bước ra. Dù anh trăng rất mờ nhạt anh vẫn nhận ra người ấy chính là Tiểu Quân!

Cô đang đi từng bước, rất chật vật, nhưng cũng rất kiên quyết… cô bước về phía Trường Thành

Trường Thành như chôn chân đứng đó, bất động. Khi Tiểu Quân chỉ còn cách anh vài bước, anh nhìn rõ sau lưng cô buộc cái giá gỗ! Tiểu Quân cõng cái giá gỗ, giọng khàn không thành tiếng, như thể đã rất lâu không được uống nước: "Nặng quá… anh cõng hộ em với…"

Dưới sân, con mèo hoang chạy vụt qua đống rác rồi mất hút vào bãi cỏ. Bên ngoài khu chung cư có một người đàn ông đang đi vật vờ trên con phố vắng tanh, thỉnh thoảng lại áp vào cửa cuốn nhôm của một cửa hiệu nào đó nghe ngóng, không biết người ấy là một kẻ lang thang hay một tên trộm ăn sương.

Ở ngoại ô Bắc Kinh, một chiếc xe tải hạng nặng bị lật nhào xuống con mương bên đường, bốn bánh chổng lên trời, chẳng rõ anh lái xe có còn trong ca-bin hay không.

Ở một vùng núi rất xa, gió không ngừng thổi, cây cối rào rào thê thiết như tiếng trò chuyện của những âm hồn u uất. Ở tít sâu trong rừng rậm, có hai cái cây cành lá mọc ngả vào nhau, người ta quen gọi là cây tương tư, hoặc liên lý chi. Cách đây không lâu, một cây bị đốn mất, thân nó bị kéo đến xưởng gỗ Đồng Hoảng xẻ ra thành gỗ vật liệu, sau đó chở đến khách sạn ở thị trấn Đa Minh đóng thành một cái giá gỗ hình thù kỳ dị. Lúc này cái giá gỗ ấy đang đeo trên lưng Hồ Tiểu Quân…

Chương 57: Bước ngoặt

Khúc Thiêm Trúc đi khỏi khách sạn khiến Lục Lục và Chu Xung lo muốn chết. Nhưng không ngờ sáng hôm sau đi tìm, họ lại nhìn thấy cô ta ở sân rộng trước cửa ga tàu hỏa. Thiêm Trúc đang ngơ ngác nhìn khắp xung quanh, nhìn thấy Lục Lục và Chu Xung, cô ta không hề ngạc nhiên, chỉ bình thản nói với họ, nhưng cũng giống như tự nói với mình: "Anh ấy đi đâu rồi nhỉ…"

Từ giờ phút này trở đi, Lục Lục không dám xa cô ta nữa. Hôm đó là ngày 30 tháng 12.

Sau đó, Chu Xung tiếp tục đi tìm "thị trấn Đa Minh", Lục Lục ở lại kèm chặt Thiêm Trúc, chờ gia đình cô ta đến.

Buổi chiều, dượng của Thiêm Trúc đến, ông đã phóng ô tô suốt đêm. Mẹ Thiêm Trúc không đi cùng.

Ông hết sức cảm ơn Lục Lục, dỗ dành Thiêm Trúc lên xe rồi phóng đi. Lục Lục thầm nghĩ mẹ con Thiêm Trúc phải biết ơn ông rất nhiều. Họ thật có phúc mới gặp được một người đàn ông như thế. Chặng đường Bắc Kinh – Đồng Hoảng xa lắc, đã thế còn lượt trở về, thế mà ông vẫn nhiệt tình đi hết lần này đến lần khác để dỗ đứa con riêng bị mất trí của vợ về nhà…

Thiêm Trúc và dượng của cô ta đi rồi, Lục Lục rời nhà ga quay về khách sạn. Hôm ấy rất muộn Chu Xung mới quay lại với Lục Lục. Nhìn vẻ mặt anh đủ biết kết quả vẫn là con số không. Cô không hỏi gì, chỉ nói: "Chúng ta đi ăn cơm."

Họ lại ra hàng ăn Tứ Xuyên, ngồi vào bàn, Lục Lục nói: "Anh ạ, ta nên xác định xem tất cả chuyện này là do người nào đó gây ra, hay do một thế lực bí hiểm nào đó thao túng…"

Chu Xung trầm ngâm: "Anh vẫn cho rằng tất cả là do con người gây ra. Nhưng cho đến khi…" Lục Lục chăm chú nhìn anh, "… cho đến khi chúng ta ra bãi tha ma, nhìn thấy con vật kỳ lạ… nó không phải là một đứa trẻ nhưng lại phát ra tiếng người… cả anh và em đều thấy rõ và nghe rõ…"

Lục Lục rùng mình: "Em sợ chết khiếp không dám nhớ đến nữa…"

Chu Xung hít sâu một hơi, ngồi thẳng lưng: "Dù sao thì anh vẫn quyết tìm bằng được Tiểu Quân."

Lục Lục không muốn anh nản lòng, nếu thế thì cô cũng hết niềm tin. Cô thích Chu Xung như thế này – vững tin ở sự thành công, thế mới đáng mặt nam nhi!

Hôm sau là ngày 31 tháng 12.

Sáng ra Chu Xung và Lục Lục đã xuất phát, tiếp tục đi tìm "thị trấn Đa Minh".

Họ đang ngồi trên xe, lúc này là 9 giờ sáng. Bỗng di động của Chu Xung reo chuông. Điền Phong – người quản lý trang web "Lưới tình" gọi anh.

"Chào anh Phong!"

Điền Phong hỏi: "Chu Xung, anh đang ở Đồng Hoảng à?"

Chu Xung ngạc nhiên: "Sao anh biết?"

"Về đi, tôi muốn nói chuyện với anh."

"Xin lỗi, tôi đang bận chút việc. Anh cần tôi về làm gì?"

"Có phải anh đang đi tìm Hồ Tiểu Quân không?"

Chu Xung hơi giật mình, Điền Phong liên quan đến chuyện này hay sao? Chu Xung: "Đúng thế, tôi đang đi tìm Tiểu Quân."

"Cô ấy đã về Bắc Kinh rồi."

"Cô ấy… đã về Bắc Kinh?"

"Đúng! Nếu chưa tin, anh cứ gọi cho cô ấy. Mau trở về đi! Tôi đang muốn bàn việc hợp tác với anh. Việc khẩn cấp, nếu không tôi đã chẳng gọi điện cho anh."

"Được!"

Điện thoại xong, Chu Xung nói với Lục Lục: "Điền Phong gọi, nói là Tiểu Quân đã về Bắc Kinh."

Lục Lục ngạc nhiên: "Điền Phong? Sao anh ta lại biết chuyện này?"

Chu Xung lắc đầu, rồi anh lập tức gọi cho Tiểu Quân. Nhưng tổng đài trả lời "thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy…"

Chu Xung thở dài: "Tắt máy…"

Lục Lục nói: "Trước đây thì máy cô ấy báo là 'không liên lạc được', chứng tỏ cô ấy đã về thật rồi."

Chu Xung lắc đầu: "Chưa chắc! Cũng có thể quá lâu không được sạc pin, nên máy tự động tắt."

Lục Lục bảo Chu Xung: "Anh gọi đến nhà cô ấy xem sao?"

Chu Xung bèn gọi đến gia đình Tiểu Quân. Chờ mãi không thấy ai nhấc máy. Anh lại gọi vào di động của mẹ Tiểu Quân. Thật may, đã có tín hiệu bắt máy.

Chu Xung vội hỏi ngay: "Bác ơi, Tiểu Quân đã về phải không?"

Bà hơi do dự, rồi nói nhỏ: "Về rồi, nhưng nó dặn tôi đừng cho ai biết…"

Chu Xung rất xúc động: "Tại sao lại không cho ai biết? Đã có chuyện gì à?"

Mẹ Tiểu Quân trả lời: "Tôi gặng hỏi nhưng nó không nói. Tôi và bố con bé thấy tâm trạng nó rất nặng nề nên không dám hỏi nữa. Chờ nó bình phục đã rồi hãy hay."

"Vâng, thế thì cháu yên tâm rồi."

"Bác cảm ơn Chu Xung đã hết lòng tìm kiếm Tiểu Quân nhà bác…"

"Bác đừng nói thế…"

Điện thoại xong, Chu Xung nói với người lái xe: "Quay về, quay về! Đưa chúng tôi ra ga tàu hỏa."

Lục Lục hỏi: "Quay về thật à?"

Chu Xung đáp: "Ừ!"

Lục Lục: "Quá tốt rồi! Nếu em không vì cô ấy… đúng ra là vì anh, thì em sẵn sàng đi bộ về Bắc Kinh luôn! Em đã quá ngán cái nơi chết tiệt này! Nhưng… Triệu Tĩnh và Trường Thành thì sao?"

Chu Xung đáp: "Kệ thây họ!" Chu Xung học được câu nói tục "kệ thây" ở địa phương này.

Lục Lục phì cười. Những ngày qua, Chu Xung trong mắt cô là một anh hùng, một hiệp sĩ; bây giờ cô mới nhận ra chỉ khi nào vì một ai đó thì Chu Xung mới biến thành anh hùng, nhưng chỉ cần nhắc nhở anh rằng nên giúp đỡ người này người kia thì người anh hùng trong Chu Xung lập tức biến thành gã xấu tính. Anh không chỉ thờ ơ lảng tránh việc giúp đỡ người khác, mà còn có vẻ hả hê khi họ bị khốn đốn.

Chu Xung nhìn Lục Lục: "Em cười cái gì?"

Lục Lục trêu Chu Xung: "Vị anh hùng…"

Chu Xung ngơ ngác: "Anh hùng nào? Anh hỏi em sao lại cười?"

Lục Lục vẫn cười điệu cười bí hiểm: "Đại anh hùng,"

Chu Xung hơi cáu: "Em tâm thần à?"

Lục Lục càng trêu già: "Đại anh hùng!"

Trên đường trở về Bắc Kinh, anh chàng ca sĩ Chu Xung và nữ nhà văn Lục Lục bất đắc dĩ bị biến thành thám tử nghiệp dư.

Ngồi trên giường đệm êm trong toa tàu, họ rà soát lại mọi sự việc từ đầu đến cuối cho rõ ngọn ngành.

Rất nhiều người nhận được tấm ảnh cưới ma, và tất cả họ đều được gợi ý về thị trấn Đa Minh, một số người quá tò mò nên đã rủ người yêu cùng đi đến nơi ấy. Họ sẽ nhận phòng 109 của khách sạn; và đến nửa đêm sẽ vang lên giọng nói đáng sợ, uy hiếp họ giết người yêu của mình…

Khúc Thiêm Trúc và Triệu Tĩnh, Hồ Tiểu Quân và Trường Thành, họ chỉ là hai đôi trong số đó.

Vậy thì có lẽ Khúc Thiêm Trúc đã hại Triệu Tĩnh, Hồ Tiểu Quân đã hại Trường Thành. Có lẽ vì thế mà Triệu Tĩnh và Trường Thành biến mất.

Nói đến đây, Lục Lục nhận ra vẻ mặt Chu Xung bỗng đăm chiêu, cô biết Chu Xung băn khoăn cho sinh mạng của

Tiểu Quân, nhưng anh còn không muốn Tiểu Quân phải ngồi tù. Lúc này con tàu vẫn băng băng lao vào màn đêm.

Lục Lục bỗng nói: "Điền Phong."

Chu Xung ngạc nhiên: "Điền Phong?"

"Em phát hiện ra một quy luật."

"Quy luật gì?"

"Anh nghĩ xem, chúng ta quen nhau như thế nào?"

Chu Xung hình như không nhớ ra điều này: "Chúng ta quen nhau như thế nào… à, qua mạng "Lưới tình"!"

Lục Lục hỏi tiếp: "Tiểu Quân và Trường Thành quen nhau như thế nào?"

Chu Xung ngẫm nghĩ, rồi nói: "Hình như cũng nhờ "Lưới tình"…"

Lục Lục nói tiếp: "Thiêm Trúc từng nói với em cô ấy và Triệu Tĩnh cũng quen nhau qua "Lưới tình"."

"Lưới tình!"

Hình như bầu trời bỗng dưng có tiếng sấm chấn động không gian. Những ngày qua Chu Xung và Lục Lục như hai người mù đi vào một cái hang tối đen, ngoằn ngoèo, sâu hun hút không biết đâu là tận cùng. Họ cứ thế đi mãi… rồi bỗng sau lưng có một người quen cười ha hả vỗ vai họ. Họ ngoảnh đầu lại và chợt nhận ra điểm tận cùng ở ngay sau lưng.

Chu Xung rất hoang mang, anh lẩm bẩm: "Tại sao?"

Lục Lục lắc đầu: "Em biết sao được."

Chu Xung nói như khẳng định: "Anh hiểu rồi. Chắc Điền Phong hẹn gặp anh là về chuyện này."

"Em sẽ cùng đi với anh."

"Anh ta hẹn gặp anh bàn công việc, em đến e không tiện."

"Cứ để em đi cùng, em muốn gặp nhân vật ấy."

Chu Xung ngẫm nghĩ rồi nói: "Cũng được!"

Đã rất khuya, cả hai đều không buồn ngủ, họ nằm chung một giường khe khẽ trò chuyện. Họ bắt đầu nói về đôi mắt trong máy tính, sang tấm ảnh cưới ma, đến con sâu kỳ quái trong toilet, tới người mù và những chữ nổi quái dị, về Khúc Thiêm Trúc bị điên, về Triệu Tĩnh mất tích, về việc Tiểu Quân mất tích rồi lại trở về một cách lạ lùng, còn Trường Thành vẫn im hơi lặng tiếng, về thị trấn Đa Minh, về căn phòng có thể nâng lên hạ xuống, về giọng nam mà họ ngờ rằng đó là

giọng Trường Thành, về con vật kỳ lạ ở bãi tha ma trông giống đứa trẻ sơ sinh…

Nhưng đều không có bất kỳ tình tiết nào liên quan đến Điền Phong cả.

Sau đó Chu Xung lên giường của mình, trằn trọc trong tiếng tàu chạy xình xịch không ngớt. Anh lại nghĩ về Điền Phong.

Anh nhớ tới lần đầu tiên tới trụ sở của trang web "Lưới tình". Rất đẹp và sang trọng, không có vẻ một văn phòng bình thường mà giống trụ sở của một trung tâm nghỉ dưỡng hơn. Trên cửa chính gắn logo của "Lưới tình": một nam một nữ đối diện, mũi tên của thần Jupiter xuyên ngang ngực họ nhưng thân mũi tên ở giữa hai người không đâm vào ngực, mà uốn thành đường cong ám chỉ tình dục.

Cả tòa nhà chỗ nào cũng bóng loáng, thoang thoảng mùi nước khử trùng dìu dịu. Những người lao công đang mải miết lau chùi tay vịn cầu thang uốn cong. Chu Xung nghe nói các khách sạn 5 sao đều làm như thế không chỉ vì lý do sạch sẽ mà còn vì diện mạo và đẳng cấp của khách sạn. Đi ngang qua khu vực văn phòng, Chu Xung nhìn thấy các nhân viên mặc đồng phục ngồi làm việc rất nghiêm chỉnh, có đến vài trăm người mà không hề lao xao tiếng động.

Lúc đầu Chu Xung nghĩ "Lưới tình" lựa chọn mình anh, đến nơi anh mới biết họ gọi đến rất nhiều ca sĩ. Khi đó Chu Xung hơi thất vọng, anh ra một góc ngồi xuống, chờ.

Một nhân viên mỉm cười bước đến đưa cho anh một tấm thẻ nhựa rất đẹp ghi "Ca sĩ số 046" và bảo anh chờ một lát. Ngay số xếp hàng cũng được "Lưới tình" thiết kế riêng! Một nhân viên khác xinh như tiếp viên hàng không, mỉm cười bước đến hỏi: "Anh muốn dùng đồ uống gì ạ?" Chu Xung trả lời: "Không cần. Cảm ơn."

Khá lâu sau đó đến lượt Chu Xung. Một nhân viên dẫn anh vào một phòng làm việc. Anh đã từng thấy phòng làm việc của một số nhân vật quan trọng nhưng chưa từng thấy phòng làm việc nào hoành tráng như ở đây. Hai bên là tủ bày rượu vang, đồ cổ, sách ngoại văn bìa cứng rất đẹp.

Một người đàn ông tuấn tú đang ngồi sau chiếc bàn cỡ đại, mỉm cười nhìn anh. Chu Xung đi trên tấm thảm rộng, bước đến trước mặt anh ta. Từ "đẹp" thường dùng cho phụ nữ, từ "tuấn tú" thường dùng cho nam giới, nhưng có lẽ nên dùng từ "đẹp" để khen anh ta là chuẩn nhất. Anh ta rất lịch sự đứng lên bắt tay Chu Xung: "Chào anh! Tôi là Điền Phong."

Chu Xung ngạc nhiên. Anh vẫn nghe các phương tiện truyền thông nhắc đến cái tên này, đó là chủ tịch hội đồng quản trị trang web "Lưới tình", không ngờ người ấy đang đứng trước mặt anh! Chu Xung bỗng lúng túng không biết nên gọi đối phương là gì. Gọi là chủ tịch Điền thì cứng nhắc, gọi anh Điền thì hơi giả tạo. Thế thì gọi là tiên sinh vậy!

Chu Xung nói: "Chào Điền tiên sinh! Tôi là Chu Xung."

Điền Phong chỉ vào ghế đối diện: "Mời anh ngồi."

Chu Xung cảm ơn rồi nhẹ nhàng ngồi xuống, nhìn xung quanh, trầm trồ: "Sang trọng quá…"

Điền Phong mỉm cười: "Thế à? Cảm ơn."

Một nhân viên bước vào cầm một kẹp giấy tờ nhẹ nhàng đặt lên bàn trước mặt Điền Phong, nói: "Hồ sơ của 046 ạ!"

Điền Phong cầm lên, vừa xem vừa nói: "Lẽ ra có người chuyên trách việc này, nhưng tôi từ nhỏ đã mê âm nhạc, hơn nữa tôi rất coi trọng bài hát chủ đề của "Lưới tình" nên tôi 'lấn sân' anh ấy!"

Chu Xung khẽ nói: "À…" Anh hơi hồi hộp.

Điền Phong đặt tệp giấy xuống bàn, nói: "Trong này cho thấy anh đã đăng ký làm hội viên của "Lưới tình" và đã kết bạn thành công. Hiện giờ hai người thế nào?"

"Vẫn rất tốt. Cảm ơn."

"Anh chưa học đại học?"

"Tôi vào trường nghệ thuật, học nửa chừng thì bỏ."

"Anh ca hát từ bao giờ?"

"Từ lúc chào đời."

Điền Phong cười, nghiêng đầu, hình như không hiểu.

"Mẹ tôi nói lúc mới sinh ra tôi khóc rất vang, giọng lanh lảnh cứ như đang hát."

Điền Phong cười: "Mẹ tôi cũng bảo, từ bé tôi đã là fan hâm mộ thứ thiệt, lúc mới sinh ra tôi khóc ầm lên, đúng lúc đó có cô y tá đang hát ở hành lang bệnh viện, tôi nghe thấy liền im bặt và say sưa nghe hát."

Chu Xung cười. Anh thích người lãnh đạo có phong cách tự nhiên như thế này.

Điền Phong nói tiếp: "Bài hát chủ đề của trang mạng tất nhiên phải liên quan đến tình yêu. Tôi cho rằng tình yêu vĩ đại nhất, cảm động nhất và đẹp nhất không phải là tình yêu hạnh phúc mà là tình yêu bi thương."

Chu Xung gật đầu: "Tôi đồng ý."

Điền Phong lại nói: "Nếu ngay bây giờ bảo anh sáng tác một bài hát, thì có khó khăn lắm không?"

Chu Xung trả lời: "Tôi sẽ thử xem sao…"

Anh nghĩ ngợi, tìm một giai điệu… sau đó hát luôn:

Dù người đi, bỏ căn phòng hoang hóa,

Thì cũng để chìa khóa lại cho anh.

Dù người đi, để tình yêu mọc rêu xanh,

Thì cứ kê nguyên lành hai chiếc ghế.

Dù người mang nhan sắc cho nhân thế,

Thì cũng xin gửi lại chiếc gương soi.

Dù người ngả vào kẻ khác mất rồi,

Thì cũng để bóng hình xưa ở lại.

Dù thế giới của người giờ xa mãi,

Thì cũng lưu cột mốc để anh hay.

Dù người theo ai bước đến tương lai,

Thì quá khứ cứ gửi anh trọn vẹn.

Dù cùng ai người nguyện cầu vĩnh viễn,

Sau vĩnh viễn người lại thuộc về anh.

Dù người có hẹn với ai cả lai sinh,

Thì kiếp này cũng cho anh kỷ niệm.

Chu Xung hát xong, Điền Phong vỗ tay: "Anh có thể ngẫu hứng sáng tác ngay, quả là tài ba!"

"Cảm ơn. Thực ra cũng không hoàn toàn là do tôi sáng tác tức thì, trước khi đến đây tôi đã có chuẩn bị."

"Vẫn là một bài hát rất hay. Về nhà, anh gửi cho tôi một bài đơn ca của anh trước đây, được chứ? Có kết quả chúng tôi sẽ thông báo anh ngay."

Chu Xung vội đứng lên, nói: "Vâng!"

Lúc này, người nhân viên đưa tài liệu lúc nãy bước vào, khẽ nói với Điền Phong: "Sếp Điền ạ, đã phun xong nước hoa trong phòng làm việc của sếp, sếp có thể về bên đó."

Điền Phong nói: "Được!"

Chu Xung bước ra, nhìn lên tấm biển treo cửa phòng này: "Phòng trợ lý Chủ tịch hồi động quản trị".

Một người đàn ông tỷ phú, đi khắp năm châu, rất lịch lãm nhã nhặn như thế, thì có liên quan gì đến cái "Thị trấn Đa Minh" hẻo lánh, lạc hậu và đáng sợ ấy?

Kể cũng khéo thật, hôm nay là ngày 31 tháng 12 năm 2010. Một năm đã trôi qua. Một năm trời đầy những chuyện kỳ quái, nên trôi qua là phải.

Chương 58: Đáp án

Sâm sẩm tối hôm sau, khi tàu hỏa chạy đến ngoại ô Bắc Kinh, Lục Lục bỗng cảm thấy trong lòng dâng lên niềm xúc động mãnh liệt. Thế là cô sắp được trở về thành phố thân quen của mình. Cô đứng bên cửa sổ nhìn mãi ra ngoài. Con tàu chạy đều đều tiến vào ga Bắc Kinh.

Hành khách lục tục xuống tàu, đám đông tràn về phía cửa ra. Chu Xung và Lục Lục cũng ở trong đám đông ấy, trông họ như vừa mới đi du lịch trở về, không ai biết họ vừa mới trải qua những chuyện kinh hãi khủng khiếp nhất.

Hành khách đông như bầy kiến. Họ đến từ muôn phương với những khuôn mặt đều xa lạ. Không ai biết họ tên, nghề nghiệp của nhau, từ đâu đến đây, sau khi xuống tàu sẽ đi đâu. Có lẽ người đàn ông đang đi phía trước mặc áo khoác dạ đen vừa cướp tắc-xi ở quê rồi chạy trốn đến đây; có lẽ cô gái bên cạnh mặc bộ áo nhung xanh vừa mới lừa bạn trên Internet một khoản tiền lớn, rồi cắt đứt quan hệ, lặng lẽ chuồn mất tăm mất tích; lão già đi sau Lục Lục đang dán mắt nhìn vào mông cô, có lẽ lão từng can án hiếp dâm, bị ngồi nhà đá mười mấy năm vừa mãn hạn tù…

Ra khỏi nhà ga, Chu Xung gọi điện cho Điền Phong: "Điền tiên sinh, tôi đã về đến Bắc Kinh rồi."

"Thế à? Tối nay ta gặp nhau được không?"

"Được!"

"Thế thì ta gặp nhau ở phòng trà Khai Hoa. Nghe nói anh đã từng hát ở đó."

"Xin mạn phép hỏi câu này: tôi có thể đưa bạn gái cùng đến không?"

Điền Phong hơi lưỡng lự, rồi nói: "Tất nhiên là được."

"Mấy giờ?"

"Tôi có chút việc phải làm, 9 giờ tối nhé."

"Được, hẹn gặp lại tiên sinh."

"Nhất trí."

Điện thoại xong, Lục Lục và Chu Xung nhìn nhau. Còn rất lâu mới đến 9 giờ tối, cả hai lên tắc-xi về nhà.

Trước khi đi, Lục Lục đã thu dọn nhà cửa sạch sẽ tinh tươm, sắp xếp cả bàn ăn gọn ghẽ. Bước vào nhà, họ tìm lại được bầu không khí quen thuộc ấm áp của riêng mình. Họ tranh thủ tắm gội, sau đó thu xếp qua loa rồi ra khỏi nhà.

Dọc đường đi tắc xe nên họ đến muộn mấy phút. Bước vào phòng trà, Chu Xung cảm thấy là lạ. Mọi ngày phòng trà Khai Hoa tối nào cũng có ca nhạc, âm thanh tràn ngập, khách đông nghịt, hễ đến muộn thì hết chỗ, nhưng tối nay lại không có chương trình gì, cũng không có khách. Chỉ có duy nhất vị một vị khách ngồi ở một góc kia, là Điền Phong, trên bàn là một tách cà phê rất bình thường.

Chu Xung dẫn Lục Lục bước đến, nói: "Xin lỗi, chúng tôi đến hơi muộn."

Điền Phong cười thoải mái: "Ở nhiều nước trên thế giới, ai đến sớm mới phải xin lỗi."

Chu Xung giới thiệu: "Đây là Điền Phong tiên sinh. Đây là Lục Lục bạn gái tôi."

Lục Lục mỉm cười: "Chào anh."

Điền Phong hỏi: "Chào cô. Hai người uống gì?"

Chu Xung nói: "Trà hoa cúc."

Điền Phong vẫy nhân viên phục vụ đến, nói: "Cho ấm trà hoa cúc."

Chu Xung nêu lên thắc mắc của mình: "Sao tối nay phòng trà không có ca nhạc nhỉ?"

Điền Phong trả lời: "Tôi thuê bao cả tối. Cho yên tĩnh."

Chu Xung chợt hiểu ra: "À…"

Lát sau họ bưng trà đến, Chu Xung rót ra hai chén. Rồi anh vào đề luôn: "Anh gọi tôi, chắc là vì có việc liên quan đến bài hát chủ đề?"

Điền Phong hơi do dự, rồi nói: "Không. Việc khác."

Chu Xung và Lục Lục nhìn nhau, chờ anh ta nói tiếp.

Điền Phong cầm thìa, khuấy tách cà phê, rồi bỗng ngẩng đầu, nói: "Tôi đã làm một thí nghiệm ở Quý Châu."

Chu Xung ngạc nhiên: "Thí nghiệm?"

Điền Phong chậm rãi nói: "Phải! Một thí nghiệm về tình yêu. Tất nhiên chuyện này không liên quan đến các cổ đông chính của "Lưới tình", mà chỉ là hành động mang tính cá nhân."

Lục Lục choáng váng. Quả nhiên, kẻ giấu mặt là anh ta!

Điền Phong tiếp tục: "Tôi muốn biết khi đứng trước sự sống và cái chết, tình yêu lựa chọn thứ gì. Nói cách khác, đối với chúng ta, tính mạng và tình yêu thứ nào quan trọng hơn."

Giọng Chu Xung run run: "Anh để cho các đôi nam nữ giết lẫn nhau ư?"

Điền Phong mỉm cười bí hiểm: "Thực ra không có ai chết cả."

Chu Xung và Lục Lục đều trợn tròn mắt.

Điền Phong giải thích: "Cái gọi là chết êm ái, thực ra chỉ là thứ thuốc tây đưa người ta vào trạng thái ngủ, còn thứ thuốc tiêm kia chỉ khiến hô hấp và nhịp tim cực yếu; nếu không phải là bác sĩ thì khó có thể nhận ra họ vẫn còn sống."

Lục Lục chợt bừng tỉnh, cô đã hiểu ra tại sao Khúc Thiêm Trúc nói là cô ấy nhìn thấy Triệu Tĩnh ở ga tàu điện ngầm, tại sao Hồ Tiểu Quân bỗng trở về nhà.

Chu Xung lặng thinh, nhìn vào mắt Điền Phong. Điền Phong vẫn tủm tỉm cười nhìn anh.

Lục Lục hỏi: "Tôi muốn biết Tiểu Quân và bạn trai cô ấy, ai đã 'giết' ai?"

Điền Phong nhìn sang Lục Lục, tiếp tục mỉm cười: "Người bạn trai đã 'giết' cô ấy."

Trường Thành giết Hồ Tiểu Quân! Dù thực tế là Tiểu Quân không chết, Trường Thành không biết đó là thuốc giả, nhưng hành vi của anh ta vẫn là hành vi giết người!

Lục Lục hỏi tiếp: "Còn Khúc Thiêm Trúc và bạn trai thì sao?"

Điền Phong trả lời: "Khúc Thiêm Trúc 'giết' bạn trai!"

Lục Lục đã hiểu ra tại sao Khúc Thiêm Trúc trở về rồi phát điên. Cô nghĩ ngợi, rồi tiếp tục: "Cả thảy đã có bao nhiêu đôi nam nữ rơi vào cuộc thí nghiệm này?"

"Kể cả hai vị, là sáu đôi."

"Kết quả ra sao?"

"Năm đôi trước kết quả như nhau, người này 'giết' người kia. Chỉ có hai vị thì khác, hai vị đều lựa chọn để đối phương sống, sau đó cùng trốn ra. Thí nghiệm này đã kết thúc, tỷ lệ là 5/1."

Chu Xung bỗng cầm chén trà hắt vào mặt Điền Phong. Động tác rất bất ngờ. Lục Lục giật mình vội ngăn anh lại. Trà rất nóng, nhưng Điền Phong không hề kêu ca, trái lại vẫn tủm tỉm cười nhìn Chu Xung. Nước trà ròng ròng trên mặt Điền Phong, có một cọng trà còn dính trên lông mày.

Toàn thân Chu Xung run rẩy, anh chửi luôn: "Mày nghĩ gì trong đầu thế? Thế mà gọi là thí nghiệm à? Đó là trò chơi bệnh hoạn! Trò chơi này không chỉ khiến các đôi nam nữ chia lìa mà còn mãi mãi trở thành kẻ thù của nhau! Mày biết không?"

Lục Lục đưa cho Điền Phong cái khăn giấy, khẽ nói: "Xin lỗi…"

Điền Phong lau mặt, ôn tồn nói: "Không sao." Rồi anh ta lại mỉm cười, nói: "Sau chuyện này, tôi xin bù đắp tổn thất cho họ, ai 'giết' người được đền bù 200.000 đồng, ai bị 'giết' được đền bù 800.000 đồng."

Chu Xung lại định đứng lên, Lục Lục kéo anh ngồi xuống. Anh gắt to: "Mày tưởng mày dùng tý tiền bẩn là có thể khiến các đôi trai gái trên đời này tàn sát lẫn nhau chắc?"

Điền Phong mỉm cười: "Nhưng, họ đều đã nhận cả."

Chu Xung nổi điên: "Còn Khúc Thiêm Trúc thì sao? Cô ta đã hóa điên vì cái thí nghiệm ấy! Cô ta cầm tiền để làm cái chó gì?"

Vẻ mặt Điền Phong hơi buồn buồn: "Cô ấy quá nhạy cảm… tôi sẽ bù đắp cho cô ấy nhiều hơn nữa. Không chỉ là về kinh tế."

Chu Xung gào lên: "Mày là tội phạm!"

Điền Phong lại mỉm cười: "Là tội gì?"

Chu Xung nói một tràng: "Mày mớm cho người ta biết cách giết người, ép buộc người khác giết người, dụ dỗ họ giết người! Mày…"

Điền Phong vẫn bình tĩnh: "Nếu anh là quan tòa, thì luật sư của tôi sẽ nhắc anh rằng anh hãy mở từ điển pháp luật ra xem kỹ đã, rồi hãy gán cho người khác tội danh. Ngoài ra, dù là nói mớm, đe dọa hay dụ dỗ… nhưng có ai chết không? Rất tiếc phải nói để anh biết: trên thế giới này không có một điều luật nào phù hợp để buộc tội tôi."

Lục Lục kéo tay Chu Xung, nói: "Anh đừng nóng nảy quá. Để em hỏi anh ấy." Chu Xung tức tối nhìn ra chỗ khác, im lặng.

Lục Lục nhìn Điền Phong, bất ngờ hỏi: "Thị trấn Đa Minh đó nằm ở đâu?"

"Chỗ đó thực ra không phải thị trấn, mà chỉ là một trung tâm nghỉ dưỡng do chúng tôi mở ra. Những năm cuối thế kỷ trước, vào đêm thất tịch[1] mỗi năm, chúng tôi đều chọn ra 30 đôi nam nữ trong số các đôi chúng tôi đã môi giới thành công, mời họ đến nghỉ dưỡng miễn phí. Những ngày bình thường khác trong năm, ở đó tiếp đón các du khách lẻ tẻ. Về sau tôi biến nó thành nơi thí nghiệm."

[1] Ngày 7 tháng 7 âm lịch, ngày Ngưu Lang - Chức Nữ gặp nhau (truyền thuyết Trung Hoa).

"Nhưng tại sao chúng tôi đi tìm, lại không thấy nữa?"

“Để các cuộc thí nghiệm tiến hành được thuận lợi, chúng tôi phải dùng các thủ đoạn che giấu…”

“Anh không thể nói ra à?”

“Nay thí nghiệm đã kết thúc, tất nhiên có thể nói ra. Hai người không tìm thấy, rất có thể là do hiểu sai về cự ly. Nó không cách Đồng Hoảng 14km, thực tế là nó không thuộc địa phận Đồng Hoảng. Xung quanh Đồng Hoảng là ba huyện, nơi ấy thuộc về một trong ba huyện đó, nhưng nó lại rất gần Đồng Hoảng. Tuy nhiên, điều quan trọng nhất khu vực đó lại không bắt được sóng di động.”

“Người ở đó đều là nhân viên của các anh? Họ có biết rõ sự việc không?”

“Đúng! Ở đó có cả thảy 43 người, kể cả anh lái xe đón hai vị.”

Bí mật đã được bật mí, vậy thì chẳng có gì đáng sợ nữa, nhưng Lục Lục lại nhớ đến hai cô lễ tân một cao một thấp trong khách sạn, về bà già đẩy xe nôi, về cô chủ tiệm hàng thủ công, về người công an cao cao… Cô thấy lạnh sống lưng.

“Có hai thị trấn Đa Minh, phải không?”

“Không. Chỉ có một căn cứ thí nghiệm.”

“Nhưng tại sao sau khi chúng tôi trốn ra rồi, sau đó lại đi vào một thị trấn rất giống thị trấn Đa Minh?”

“Khu vực đó toàn là đường vòng quanh co uốn khúc, có lẽ các vị đã quay trở về điểm xuất phát.”

Lục Lục nghĩ ngợi, rồi hỏi: “Thoạt đầu, máy tính của tôi vô cớ xuất hiện tấm ảnh cưới ma, cứ như có đôi mắt ẩn trong đó giám sát sinh hoạt của chúng tôi, chắc cũng là anh bày trò?”

“Có thể là nhân viên của tôi làm. Họ muốn tìm thêm càng nhiều đối tượng thí nghiệm, có lẽ họ đã dùng một số thủ pháp đặc biệt nào đó.”

“Ý anh là hacker?”

“Đại loại là thế. Thực ra, việc cô lên mạng cũng gần giống như cô vén rèm cửa sổ nhà mình, công khai rộng mở lòng mình cho người ta nhìn vào. Trên đời này có hai loại người: người có việc làm và không có việc làm. Kẻ nhòm ngó cô cũng thế, người không có việc làm chính là hacker, người có việc làm là nhân viên của các công ty phần mềm diệt vi-rút. Cô không cho hacker xem thì cho nhân viên diệt vi-rút xem. Có rất nhiều hacker về sau được các công ty diệt vi-rút tuyển dụng, rồi cũng trở thành nhân viên diệt vi-rút. Thực ra công ty diệt vi-rút chính là hacker, họ phải chế tạo ra vi-rút sau đó lại giả vờ đi diệt vi-rút! Tóm lại là cô phải để cho họ xem, còn họ muốn xem gì thì đó là việc của họ.”

“Nhưng tôi đã từng nhờ một người bạn rất giỏi máy tính đến, là một cao thủ của Trung Quốc, anh ta nói Laptop của tôi chẳng bị sao cả.”

Điền Phong lại cười: “Chi tiết đó tôi không rõ lắm, nhưng theo tôi thì không ngoài hai khả năng này: hoặc là vì nhân

viên của chúng tôi siêu hơn, họ là đẳng cấp quốc tế; hoặc là, người mà cô nhờ đã bị chúng tôi mua chuộc rồi!"

"Nhưng sao các anh biết tôi muốn sửa máy tính?"

"Chuyện gì chúng tôi muốn biết, đều sẽ biết được hết! Xin lỗi vì đã xúc phạm."

"Chắc người mù kia cũng là người của các anh?"

"Tôi không thích gọi ông ta là người mù. Ông ấy tên là Lý Cường, một diễn viên tài ba nhất mà chúng tôi đã thuê. Còn một người nữa hóa trang thành ông già 120 tuổi, nằm trong ngôi nhà cũ, tiếc rằng chẳng ai trong các vị vào đó xem."

Lục Lục dừng lại một lát, rồi lại hỏi: "Chúng tôi nhìn thấy ở bãi tha ma ngoài thị trấn một con vật giống trẻ đứa sơ sinh, có đuôi, lại phát ra tiếng người. Nó là gì thế?"

Điền Phong bỗng không cười nữa, hình như câu hỏi này đụng đến một điều kiêng kỵ gì đó. Thái độ của anh ta khiến Lục Lục căng thẳng.

Cuối cùng anh ta cũng nói: "Trên đời này lại có động vật biết nói hay sao? Tôi không hiểu."

Lục Lục quan sát ánh mắt Điền Phong, cô nói: "Sếp Điền ạ, tôi muốn hỏi câu cuối cùng, tại sao anh lại làm thí nghiệm?"

Ánh mắt Điền Phong trở nên u buồn, lát sau anh mới nói: "Năm 2000 tôi có một người bạn gái, cô ấy là họa sĩ. Hai chúng tôi rất yêu nhau. Có lần tôi đi cùng cô ấy về nông thôn vẽ tranh phong cảnh, rồi cô ấy bị bắt cóc. Bọn khốn ấy đã có được tất cả những gì chúng muốn, sau đó chúng bắt đầu bỡn cợt chúng tôi. Tên trùm nói rằng, một trong hai chúng tôi phải chết, nếu không sẽ bị giết cả hai. Hắn đếm từ một đến mười, ai muốn sống thì giơ tay lên. Khi hắn đang đếm thì bạn gái tôi nói nhỏ với tôi 'anh giơ tay đi'. Lúc đó đầu óc tôi mụ đi, không nghĩ nổi điều gì nữa. Khi hắn đếm đến mười thì tôi từ từ giơ tay lên… Đó là một câu chuyện cũ, một cơn ác mộng mà tôi rất không muốn nhớ đến…"

Lục Lục nhỏ giọng: "Xin lỗi…"

Điền Phong lấy lại vẻ bình tĩnh: "Không sao. Quả nhiên bọn khốn ấy đã giết bạn gái tôi rồi chúng bỏ trốn. Tôi vô cùng đau đớn, rồi tôi làm đám cưới ma với cô ấy. Tấm ảnh cưới ma xuất hiện đầu tiên trên mạng, chính là tôi và bạn gái tôi."

Lục Lục ngờ ngợ: "Đó là anh và bạn gái? Tại sao hai người lại mặc thứ trang phục cổ xưa ấy?"

Điền Phong nói: "Ở địa phương đó có một ông già đã từng chủ trì đám cưới ma nhiều năm về trước, ông ấy có kinh nghiệm, chứ tôi không biết gì, lúc đó tôi như kẻ đang ngủ mê, tất cả do ông ta thu xếp."

Lục Lục nhớ ra, tivi đã từng nói rằng "tấm ảnh cưới ma đầu tiên, do một nhà nhiếp ảnh mua được từ một gia đình nông dân ở tỉnh Sơn Tây".

Điền Phong nói tiếp: "Tôi năm nay 33 tuổi, có rất nhiều người kể cả giới truyền thông tò mò tại sao tôi vẫn sống độc thân. Tôi và bạn gái đã làm đám cưới ma, tức đã thành vợ chồng, nên tôi nghĩ, chúng tôi chỉ là sống ở hai thế giới khác nhau. Tôi không thể lấy ai khác."

Lục Lục hiểu rằng không nên hỏi nữa. Tất cả đều đã rõ ràng, nhưng lại hình như chưa thật rõ ràng.

Điền Phong nói thêm: "Sau khi lập ra trang web "Lưới tình", sự nghiệp của tôi ngày càng phát triển, rồi tôi muốn làm thí nghiệm để xem người khác khi gặp tình huống tương tự thôi, họ sẽ thế nào. Nói thật, tôi mong sao mọi người đều lựa chọn mình sống, người kia chết; như thế, tôi sẽ được an ủi phần nào. Cũng có nghĩa là tôi muốn tìm cho mình một phương thuốc chuộc tội, nếu không lương tâm tôi sẽ mãi mãi bị cắn rứt…"

Nghe đến đây, Lục Lục cảm thấy hình như cô và Chu Xung đã làm điều sai trái, không đem lại cho Điền Phong chút an ủi nào, thậm chí còn làm anh ta bị ám ảnh về hành động ngày trước của mình hơn.

Cô nhìn sang Chu Xung, khẽ nói: "Ta về thôi…"

"Khoan đã. Tôi còn có việc quan trọng muốn nói."

Lục Lục lập tức nhìn Điền Phong.

"Trong lần thí nghiệm này, hai vị đã thắng. Năm đôi trước thật đang buồn, còn hai vị thật đáng mừng. Họ đã được bù đắp thỏa đáng thì các vị càng xứng đáng để được bù đắp nhiều hơn. "Lưới tình" xin tặng hai vị một chuyến du lịch 15 ngày, tự chọn đi bất cứ nơi nào trên thế giới, hưởng thụ dịch vụ năm sao bạch kim…"

Chu Xung đứng bật dậy: "Không thèm!" Rồi anh khoác tay Lục Lục bước đi.

Điền Phong vẫn mỉm cười: "Hãy suy nghĩ đi. Và có thể gọi điện cho tôi bất cứ lúc nào."

Lục Lục bị Chu Xung kéo đi, cô lúng túng, ngoảnh lại nói: "Cảm ơn, chào anh!"

Ra khỏi phòng trà, Lục Lục vùng ra khỏi tay Chu Xung, nói: "Anh chê tiền hay sao? Một cơ hội quá tuyệt vời!"

Chu Xung dừng lại, nghiêm chỉnh nói: "Em ạ, nếu em còn nhắc lại chuyện này nữa thì đừng trách anh!" Lục Lục thấy sợ, im bặt.

Trên đường phố xe cộ chạy vun vút, khách bộ hành không ngớt qua lại, không thể biết ai là người giàu ai là người nghèo. Trong đám đông kia, có người thiện tâm, có kẻ dã tâm ác độc, nhưng nhìn bề ngoài và vẻ mặt thì thảy đều na ná nhau; giống như đàn chim bồ câu đang bay, không thể biết con nào nhiều ngày tuổi hay ít ngày tuổi hơn.

Chu Xung vẫn im lặng, Lục Lục nghĩ ngợi một lúc rồi nói nhỏ: "Mai chúng ta đi chụp ảnh cưới, được chứ?"

Mọi ngày cứ về đến nhà là Chu Xung đi tắm luôn, nhưng hôm nay thì khác. Anh nói với Lục Lục: "Vào đây với anh."

"Để làm gì?"

"Ta xem lại tấm ảnh cưới ma đầu tiên gửi đến máy tính của chúng ta."

"Anh muốn xem bạn gái của anh ta trông thế nào à?"

“Lát nữa anh sẽ nói.”

Cả hai vào thư phòng. Chu Xung ngồi xuống ghế, bật máy tính. Lục Lục đứng sau lưng cúi xuống ghé nhìn qua vai anh. Cô bỗng nói: “Chắc chắn đôi mắt ấy vẫn còn trong máy tính và đang nhìn chúng ta.”

“Kệ thây nó.”

Rất nhanh, anh tìm thấy tấm ảnh cưới ma đó. Anh nhìn thật kỹ, đúng thế thật, người nam giới trong tấm ảnh đúng là Điền Phong đã hóa trang! Chu Xung cúi sát màn hình xem đi xem lại.

Lục Lục nghi hoặc: “Anh đang nhìn gì vậy?”

Chu Xung không đáp, Lục Lục thấy sờ sợ, cô cũng cúi sát nhìn thật kỹ cô gái đứng cạnh Điền Phong trong tấm ảnh.

Cô ta đã chết hơn chục năm, trong một lần về vùng nông thôn Sơn Tây để vẽ tranh. Cô ta sẽ chẳng bao giờ ngờ rằng mười năm sau, tấm ảnh của mình lan truyền khắp trên mạng và có hàng vạn người xem…

Chu Xung bỗng nói một câu khiến Lục Lục sợ chết khiếp: “Lục Lục nhìn lại tấm ảnh này xem có phải vẫn là một người không?”

Chương 59: Triệu Tĩnh

Chiều nay mẹ Khúc Thiêm Trúc không đi làm, bà ở nhà nói chuyện với con gái. Cho đến giờ bà vẫn không biết Thiêm Trúc và Triệu Tĩnh đã đi đến nơi nào, bị sốc bởi chuyện gì, để rồi khi quay về thần kinh trở nên không bình thường thế này.

Vừa rồi chồng bà gọi điện nói rằng Triệu Tĩnh đã về Bắc Kinh. Bà lập tức nghiến răng ken két, nghĩ bụng, gặp gã này nhất định bà phải tính sổ với gã.

Hai mẹ con trò chuyện, rồi chợt có tiếng gõ cửa. Bà mẹ bước ra. Triệu Tĩnh đến! Bà đứng ngây người, rồi bỗng nổi giận quát: “Triệu Tĩnh, anh lôi con gái tôi đi đâu? Anh đã trở về ra sao? Anh hà hiếp hành hạ nó như thế nào? Nó đã biến thành con bé dở người rồi, biết không?”

Triệu Tĩnh chỉ nhẹ nhàng nói: “Bác ạ… cháu xin lỗi, xin lỗi…”

Bà vẫn bực tức to tiếng: “Xin lỗi là xong hay sao? Vào đây!” Triệu Tĩnh bước vào. Thiêm Trúc nghe thấy tiếng Triệu Tĩnh, cô từ từ bước ra ngơ ngác nhìn anh như vẫn đang trong cơn mê: “Anh là ai…”

Thực tế là hôm nay Triệu Tĩnh mới về đến Bắc Kinh, Thiêm Trúc từng nói nhìn thấy anh ở ga tàu điện ngầm là sai, có lẽ chỉ là cô tưởng tượng như vậy. Sau khi trở về anh lập tức gọi điện cho Thiêm Trúc nhưng cô tắt máy. Anh lại gọi

điện cho bố dượng Thiêm Trúc, mới biết cô đang có vấn đề thần kinh, nên anh vội chạy đến đây.

Anh mỉm cười nhìn cô, nói: "Anh là Triệu Tĩnh!"

Mẹ Thiêm Trúc vẫn đang trong cơn nổi giận: "Nói đi, thế là sao?" Rồi bà nói với con gái: "Con cứ để mẹ giải quyết." Thiêm Trúc đờ đẫn nhìn Triệu Tĩnh, hình như cô đang cố nhớ lại điều gì đó.

Triệu Tĩnh nói: "Bác ạ, chúng cháu đi du lịch, rồi bị người ta khống chế, cháu vừa mới trốn về được."

Bà mẹ cười nhạt: "Hừ! Anh phủi tay giũ sạch cả? Dù đúng là thế, thì tại sao anh không báo công an, tại sao lại có người gửi cho chúng tôi 200.000 đồng? Đó là ai? Con gái tôi giờ đã hóa điên, tiền thì có ích gì? Dù đã xảy ra chuyện gì, tôi chỉ muốn hỏi anh tại sao lúc đó anh không bảo vệ con gái tôi? Anh luyện cơ bắp để làm gì! Còn anh thì an toàn, chẳng sao cả!"

Triệu Tĩnh nhỏ nhẹ: "Sự việc rất phức tạp, cháu sẽ nói chuyện riêng với bác sau được không? Bây giờ nói thì không hay… cháu e Thiêm Trúc sẽ bị kích động." Mẹ Thiêm Trúc nói: "Nó đã hai lần chạy đến vùng tây nam tìm anh. Nếu không được người tốt giúp đỡ thì chúng tôi đã mất con rồi, anh biết không hả? Anh có biết không?" Bà vừa nói vừa nức nở khóc.

Triệu Tĩnh nhìn Thiêm Trúc, mắt anh cũng rơm rớm: "Sao Thiêm Trúc dại thế, đi tìm anh làm gì? Nguy hiểm lắm!" Rồi anh quay sang nói với bà mẹ: "Bác cứ để cháu nói chuyện riêng với Thiêm Trúc." Bà nói: "Được! Nhưng tôi và anh chưa nói xong đâu, nhớ đấy! Dù phải chờ bao lâu, anh cũng phải giải thích với tôi cho ra nhẽ, anh đã đưa con gái tôi đi đâu…"

Triệu Tĩnh lo lắng nói: "Vâng, cháu hứa…" Rồi anh cầm tay Thiêm Trúc dắt vào phòng của cô, khép cửa lại. Anh trào nước mắt, tay nâng khuôn mặt cô lên: "Em có hiểu anh nói gì không? Anh là Triệu Tĩnh, em còn nhớ không?" Thiêm Trúc mơ hồ nhìn anh.

"Lúc đó em làm thế đối với anh, hoàn toàn chỉ là bất đắc dĩ, anh biết, anh không oán trách gì em…"

Thiêm Trúc vẫn ngây dại nhìn Triệu Tĩnh.

"Thực ra anh không chết, đó là… một trò đùa quái ác. Hôm sau anh tỉnh lại, thấy mình đã bị đưa đến một nơi khác. Bọn họ không để cho anh gặp em… Bây giờ thì ổn rồi, đã không còn nguy hiểm gì nữa."

Thiêm Trúc vẫn như ngây như dại.

"Từ nay chúng ta sẽ sống thật tốt, anh sẽ chăm sóc em, em sẽ chóng bình thường trở lại! Mà kể cả em cứ vẫn như thế này cũng không sao, anh sẽ vẫn ngày ngày ở bên em, kể chuyện vui cho em nghe. Chúng ta sẽ không đi du lịch nữa, chúng ta sẽ chỉ ở nhà cho yên ổn, chúng ta sẽ cùng nhau trò chuyện, cùng nấu ăn, cùng đi dạo, cùng ngắm bầu trời…" Nói đến đây Triệu Tĩnh nghẹn ngào. Thiêm Trúc vẫn mơ hồ nhìn anh.

"À, Thiêm Trúc, họ cho anh 800.000 đồng, những 800.000 đồng! Chúng ta đã có kha khá tiền! Sáng nay anh đã chuyển vào tài khoản của em. Từ trước đến nay em vẫn là người giữ tiền của chúng ta mà. Từ nay em thích mua gì thì cứ mua. Miễn là em thấy vui, em chóng khỏe lại. Anh không cần gì cả, anh chỉ muốn em vui."

Thiêm Trúc vẫn ngây ngô nhìn anh.

"Tuần sau chúng ta kết hôn, được chứ? Những ngày vừa rồi không thấy em, anh vẫn nghĩ phải mua cho em bộ áo cưới… chúng ta sẽ mua một bộ áo cưới đẹp nhất Bắc Kinh! Em thích không? Nào, bây giờ chúng ta về nhà. Đã có anh rồi, em không phải sợ gì hết…"

Thiêm Trúc lắc đầu. Cuối cùng cô cũng nói: "Tôi muốn tìm Triệu Tĩnh."

Triệu Tĩnh ngớ người ra, nước mắt tuôn trào: "Anh là Triệu Tĩnh đây. Anh đã kể cho em nghe rất nhiều truyện cười, em còn nói là chúng chẳng có gì đáng cười, em quên rồi sao?..."

Thiêm Trúc lập tức ngẩng đầu, sắc mặt có nét vui mừng. Triệu Tĩnh cầm tay cô, từ từ bước ra. Anh nói với mẹ Thiêm Trúc: "Bác ạ, cháu đưa Thiêm Trúc về nhà."

Bà mẹ lập tức kêu lên: "Anh định đưa nó đi? Tôi đã đồng ý chưa? Hả? Đã được tôi cho phép chưa? Nếu anh lại để con gái tôi đi mất thì sao?"

Triệu Tĩnh nói: "Cháu hứa với bác, sẽ tuyệt đối không xảy ra chuyện như thế nữa. Hiện nay Thiêm Trúc đã ở tình trạng này, bác không thể chăm sóc được cô ấy đâu. Là chồng, chỉ có cháu mới có thể chăm sóc Thiêm Trúc mãi mãi!"

Bà mẹ bỗng nín lặng. Rồi bà nhìn cô con gái, nói: "Thiêm Trúc, con muốn về với anh ta hay muốn ở lại đây với mẹ?"

Thiêm Trúc như một đứa trẻ, chỉ tay vào Triệu Tĩnh. Bà mẹ ngẫm nghĩ, rồi nói: "Được, anh đưa nó đi, nhưng nếu anh lại xử tệ với nó thì coi chừng, tôi sẽ liều mạng với anh ngay!"

Triệu Tĩnh hứa: "Bác yên tâm." Triệu Tĩnh dắt Thiêm Trúc bước đi, rồi ra khỏi khu chung cư.

Anh không gọi tắc-xi. Trời nắng đẹp, anh muốn dẫn cô đi dạo. Thiêm Trúc ngoan ngoãn, lặng lẽ đi bên Triệu Tĩnh. Anh vừa đi vừa nói: "Thiêm Trúc, em không thể xa Triệu Tĩnh, em yên tâm, anh sẽ đưa em đi tìm anh ta. Từ nay anh sẽ ở bên em, anh sẽ là người bạn rất trung thành; nếu chưa tìm ra, anh vẫn mãi mãi đưa em đi tìm, vừa đi vừa kể chuyện vui cho em nghe, được không?"

Chương 60: Trường Thành và Hồ Tiểu Quân

Tối nay Trường Thành đã gặp Hồ Tiểu Quân đúng như lời nói của ông thầy bói mù. Cô cõng cái giá gỗ, chầm chậm đi từng bước, vất vả đi đến gần Trường Thành: "Nặng quá… anh vác hộ em một lúc…" Trường Thành choáng váng, ngã vật xuống sàn bất tỉnh.

Không rõ sau đó bao lâu anh tỉnh lại, trời vẫn tối đen. Anh nhìn thấy Tiểu Quân đang ngồi trên đi-văng vừa ăn quà vặt vừa xem tivi. Màn hình hiện lên bảng màu xanh đỏ ca-rô để hiệu chỉnh, chứ không có chương trình gì. Không thấy cô đeo cái giá gỗ nữa. Trường Thành ngây người nhìn Tiểu Quân, không rõ đó là người hay ma.

Tiểu Quân nhìn vào màn hình, nói: "Anh không sợ chết khiếp chứ?" Giọng cô vẫn khàn khàn. Trường Thành nhận ra nét thù hận ghê gớm trong giọng nói ấy. Trực giác mách bảo anh cô không phải là ma. Tại sao Tiểu Quân vẫn sống? Cô trở về như thế nào, chắc chắn trong đó chứa đựng những bí mật cực kỳ phức tạp. Anh không thể nghĩ ra.

Anh khẽ gọi: "Tiểu Quân…"

Tiểu Quân vẫn không nhìn Trường Thành, nói: "Em đã chết một lần, anh chết ngất một lần, coi như hòa! Chúng ta chấm dứt quan hệ."

Trường Thành quỳ sụp xuống đất, trào nước mắt: "Tiểu Quân, anh xin lỗi em! Chuyện đó là như thế nào, em nói cho anh biết, được không em?"

Tiểu Quân nhìn Trường Thành, nói: "Không có gì. Đó chỉ là cuộc thử nghiệm. Anh vẫn nói rằng nếu em chết thì anh sẽ đi cùng em đúng không? Cuộc thử nghiệm này là để xem trong thâm tâm anh, tính mạng anh hay tính mạng em quan trọng hơn."

Trường Thành lau nước mắt, không khóc nữa: "Em đã dựng nên tất cả những chuyện này?"

Tiểu Quân cười lạnh lùng: "Em không rách việc như thế đâu."

Trường Thành rất tò mò, hỏi: "Vậy thì là ai làm?"

Tiểu Quân đáp: "Rồi họ sẽ nói chuyện với anh và còn chi tiền cho anh nữa. Em đã bị anh giết, dù sao cũng coi như đã chết một lần, họ đền bù cho em 800.000 đồng; anh giết em, chắc sẽ bị giày vò cắn rứt, ngày mai anh sẽ được đền bù 200.000 đồng."

Trường Thành không ngớt chớp mắt: "Thật là bất ngờ…"

Tiểu Quân lạnh lùng: "Dù sao anh cũng không phải lẩn trốn nữa."

Trường Thành đứng dậy, gượng gạo bước lại ngồi bên Tiểu Quân: "Tiểu Quân hãy tha thứ cho anh. Từ này chúng ta sẽ sống bên nhau suốt đời…"

Tiểu Quân tránh sang bên, rất bình tĩnh nói: "Anh ngồi xa tôi ra. Chúng ta đăng ký kết hôn hơi sớm, giờ lại phải làm thủ tục… Đơn ly hôn tôi đã soạn xong, đặt trên giường trong gian phòng dành cho trẻ nhỏ, tôi đã ký rồi. Anh chịu khó ra ủy ban mà nộp."

Trường Thành sững sờ, giọng nài nỉ: "Tiểu Quân, em hãy nghe anh giải thích…"

Tiểu Quân ngắt lời: "Căn nhà này phải thuộc về tôi, các thứ khác thuộc về anh tất. Bây giờ anh khỏi cần nói gì nữa, việc duy nhất anh nên làm là ra khỏi nhà này ngay. Tôi phải tiếp tục xem tivi. Nếu anh muốn nghe tôi góp ý điều gì, thì tôi mong anh sau khi ra khỏi đây, anh hãy đứng thẳng lưng, suốt đời nên đứng thẳng cho ra dáng một người đàn ông, chứ đừng lấm lét thậm thụt như hiện nay nữa."

Trường Thành lại rơm rớm nước mắt: "Tiểu Quân, anh mong em cho anh cơ hội…"

Tiểu Quân bình thản nhìn Trường Thành, nói: "Ra đi!"

Trường Thành kêu lên: "Tiểu Quân!"

Tiểu Quân vẫn bình thản nhìn anh, nói: "Anh có ra không?"

Trường Thành còn định nói gì đó nhưng trước ánh mắt giá lạnh của Tiểu Quân, anh nín lặng, đứng dậy rồi từ từ bước đi, ra đến cửa, anh sải bước trở vào… và một lần nữa lại quỳ sụp xuống: "Tiểu Quân! Chúng ta là một đôi, mãi mãi là một đôi! Gần đây công ty chúng ta gặp khó khăn sắp phá sản đến nơi, nhưng nay chúng ta đã có tiền! Chúng ta gộp cả lại sẽ là một triệu! Rót tiền vào thì lại cứu vãn được, sẽ rất nhanh biến thành hai triệu, ba triệu! Em sẽ có cuộc sống của nữ triệu phú! Tương lai tốt đẹp đang chờ chúng ta, Tiểu Quân! Em đừng lạnh lùng như thế này nữa, em nghĩ xem trước đây anh đã rất tốt với em! Anh là chồng em…"

Tiểu Quân vẫn lặng lẽ nhìn Trường Thành, nói: "Anh chớ hòng toan tính 800.000 ngàn đó của tôi, trừ phi anh giết tôi lần nữa! Anh không đi chứ gì? Được, tôi cho anh ở lại nốt đêm nay, sáng mai tôi đến dọn dẹp nhà cửa. Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa."

Nói rồi Tiểu Quân nhảy xuống sàn, đi đôi bốt ngắn cổ màu tím, rồi mở cửa bước ra.

Trường Thành gọi to: "Tiểu Quân!" Nhưng chỉ nghe thấy tiếng cửa sập "rầm" một tiếng.

Chương 61: Càng bất ngờ hơn

Ngoài cửa sổ bỗng vọng vào tiếng pháo nổ rền vang không dứt. Những chùm sáng đủ màu rực rỡ nở tung trên bầu trời đêm thăm thẳm.

Đã quá 10 giờ đêm, bước sang năm mới, Chu Xung và Lục Lục mỗi người đều già đi một tuổi, nhưng họ không bận tâm, họ đang chăm chú nhìn tấm ảnh cưới ma trên màn hình.

Ảnh ghép, vẫn chỉ là một con người. Nhìn kỹ sẽ thấy nhân vật "nam" có cặp lông mày rậm, còn "nữ" thì lông mày cạo nhẵn thành một vệt thanh mảnh. Ngoài ra, "nam" mở mắt, hơi ngượng nghịu nhìn vào ống kính, "nữ" nhắm mắt, không thể hiện gì.

Lục Lục lặng người hồi lâu sau mới nói: "Không phải! Rõ ràng cô gái này thấp hơn anh ta."

Chu Xung chỉ vào cái váy của cô gái: "Em nhìn xem có phải cái váy này quá nặng không? Đầu gối cô ta nhô ra, rõ ràng cô ta đang ngồi khom xuống!" Lục Lục nhìn lại, đúng thế thật!

Chu Xung tức giận: "Gã Điền Phong nói dối!"

Lục Lục vẫn không hiểu: "Tại sao anh ta phải nói dối?"

Chu Xung nói: “Anh biết sao được! Hắn đã bày ra bao trò khỉ, chắc chắn hắn phải có âm mưu lớn hơn nữa. Ngày mai anh sẽ tìm hắn nói chuyện!”

Lục Lục nói: “Chúng ta… bao giờ đi chụp ảnh cưới?”

Chu Xung nhìn Lục Lục, rồi anh đứng dậy ôm ghì cô, nói: “Làm rõ cái chuyện này đã rồi sẽ chụp, được không? Cả đời chỉ một lần kết hôn, anh không muốn…, chúng ta phải nhận ra đôi mắt mình vẫn còn nỗi băn khoăn.” Lục Lục gật đầu.

Chu Xung nói tiếp: “Em yên tâm, em nhất định sẽ được nhìn thấy đại dương.” Lục Lục lại gật đầu.

Hôm nay ngày 1 tháng 1 năm 2011, buổi sáng Chu Xung gọi điện cho Điền Phong, “Điền tiên sinh, tôi muốn gặp anh nói chuyện.”

Điền Phong hỏi: “Anh đã thông suốt rồi à?”

Chu Xung nói gọn lỏn: “Về một việc khác.”

Điền Phong đồng ý luôn: “Thế à? Được!”

Chu Xung nói: “Tôi muốn gặp anh bây giờ.”

Điền Phong hỏi: “Ở đâu?”

Chu Xung trả lời: “Lại ở phòng trà Khai Hoa.”

Điền Phong gật đầu: “Được! Trong vòng 35 phút nữa tôi sẽ đến.”

Điện thoại xong Chu Xung cùng Lục Lục ra khỏi nhà. Họ đi đến ga tàu điện ngầm, Lục Lục hỏi: “Liệu có thể lại gặp người mù đó không?”

Chu Xung nói: “Ông ta tên là Lý Cường.”

Lục Lục rất ngạc nhiên: “Anh vẫn còn nhớ kia à? Tối qua em thấy anh tức điên, ngỡ là anh không để ý.”

Chu Xung khẳng định: “Chắc chắn ông ta không ra nữa.”

Lục Lục hỏi lại: “Tại sao?”

Chu Xung đáp: “Ông ta đã hoàn thành sứ mệnh.”

Lục Lục băn khoăn: “Lần đầu gặp ông ta, em đã nói hình như ông ta đứng đó để chờ chúng ta! Trực giác của nữ giới bao giờ cũng đúng.”

Tuyến hành lang vắng người, có hai phụ nữ bày sạp hàng, một người bán găng tay, bít tất, một người bán các loại kẹp… tài liệu. Anh chàng thấp bé hát rong vẫn có mặt, đang vừa đệm ghi ta vừa hát bài "Thảo Nguyên". Không thấy người mù.

Kể cũng lạ, hôm đầu tiên họ gặp Lý Cường ở đây, cũng chỉ có hai người bán hàng rong, và một anh hát rong.

Lúc đi qua anh hát rong, Chu Xung lại rút ra 50 đồng đặt vào cái hộp giấy trước mặt anh ta.

Lục Lục nói nhỏ: "Một vé tàu điện ngầm chỉ 2 đồng, lần nào anh cũng cho 50 đồng, tức là 52 đồng; nếu lần sau đi đâu mà tiền tắc-xi không quá 53 đồng thì anh thà đi tắc-xi còn hơn."

Chu Xung nói: "Đừng hẹp hòi thế."

Ở ga tàu điện ngầm treo tấm biển quảng cáo rất lớn: Ảnh viện áo cưới Tình Yêu. Đó là hiệu chụp ảnh cưới lớn nhất Bắc Kinh.

Lục Lục kéo tay Chu Xung: "Chúng ta sẽ đến đó chụp ảnh được không?"

Chu Xung mỉm cười: "Xin chiều theo ý cô dâu!"

Đi tàu điện ngầm đến các cuộc hẹn, cũng có cái hay là chuẩn giờ. Lần này họ không bị muộn như lần trước. Trong phòng trà Khai Hoa chỉ có một mình Điền Phong, anh ta vẫn ngồi vị trí hôm qua, trước mặt vẫn là một tách cà phê bình thường. Hình như anh ta đoán trước được điều gì đó, trông mặt anh ta rất nặng nề.

Cả hai bước đến, Chu Xung ngồi phịch xuống luôn, chỉ có Lục Lục nói: "Chào anh Điền."

Điền Phong nói: "Chào hai vị. Hai vị uống gì… hay vẫn là trà hoa cúc?"

Lục Lục nói: "Gì cũng được."

Điền Phong lại gọi ấm trà hoa cúc.

Lục Lục chú ý quan sát khuôn mặt Điền Phong. Đúng là anh ta! Chú rể trong tấm ảnh cưới ma chính là anh ta; và cô dâu cũng là anh ta! Cô gái mà anh ta kể, cô gái vẽ tranh, cô gái bị hại cách đây chục năm không hề tồn tại! Nhưng tại sao anh ta phải bịa ra một con người không hề tồn tại?

Chu Xung không muốn phí lời với Điền Phong, anh nói toạc móng heo luôn: "Cả hai người trong tấm ảnh cưới ma đều là anh! Tôi muốn nghe anh nói xem tại sao anh lại lừa chúng tôi? Yên tâm, hôm nay tôi sẽ không hắt nước trà vào anh nữa đâu." Điền Phong sửng sốt, sắc mặt anh ta càng u ám, thậm chí có nét đau thương, Lục Lục chằm chằm nhìn anh ta.

Chu Xung gằn giọng: "Điền tiên sinh! Tôi hỏi anh đấy!"

Điền Phong mở miệng, giọng rất thấp: "Tôi biết mà, hai người sẽ hỏi tôi điều này… tôi mong hai người sẽ giữ kín cho tôi."

Lục Lục nói: "Chúng tôi hứa."

Những lời của Điền Phong khiến cả Chu Xung lẫn Lục Lục há mồm trợn mắt. Anh ta nhìn ra cửa sổ, khẽ nói: "Thực ra tôi ái nam ái nữ…" Im lặng phải đến một nửa phút.

"Lưới tình" là trang web môi giới hôn nhân lớn nhất toàn quốc, sáng lập ra nó lại là một người có vấn đề về giới tính, thật không sao tưởng tượng nổi!

Khi nói ra bí mật này, trông Điền Phong thật buồn bã, thiểu não hết mức. Nếu vì xã hội như một kim tự tháp thì anh ta là người hùng đứng trên đỉnh chóp, khó mà với tới được; nhưng về phương diện giới tính rất nguyên thủy thì anh ta thật sự là một kẻ yếu, một người bị xã hội coi thường vì chẳng giống ai. Lục Lục lập tức tin lời anh ta nói. Nhìn khuôn mặt, nếu nói anh ta là nam, thì nên công nhận là một chàng trai xinh đẹp; nếu nói là nữ, thì nên nói đây là cô gái tuấn tú.

Một người ái nam ái nữ vừa làm chú rể vừa làm cô dâu, vừa làm người sống vừa làm người chết, chụp ra tấm ảnh cưới ma quái dị để lừa hàng triệu người… tại sao lại thế?

Điền Phong tiếp tục: "Cũng tức là, cơ thể tôi có tinh hoàn và cũng có buồng trứng…" Nói đến đây khuôn mặt Điền Phong thoáng hiện một nét bẽn lẽn nữ tính. Anh hơi dừng lại rồi nói tiếp: "Nhiễm sắc thể của nam là XY, của nữ là XX, nhưng nhiễm sắc thể của tôi lại là XO cực hiếm hoi." Lục Lục và Chu Xung đều chưa nghe nói về nhiễm sắc thể này.

Cuối cùng Chu Xung cũng nói, giọng đầy châm biếm: "Thế thì tôi nên gọi anh là anh Điền, hay cô Điền?"

Điền Phong cười ngượng nghịu nhưng không trả lời, chỉ khẽ nói: "Hai vị thử tách tên tôi ra, rồi lại ghép lại mà xem, thực ra trong đó là toàn bộ các bí mật."

Lục Lục kinh ngạc: "Hả?"

Điền Phong gợi ý thêm: "Tên tôi, Điền, Phong, hai vị ngẫm nghĩ mà xem…"

Lục Lục nghĩ ngợi, rồi nói: "Phong Điền! Anh là người Nhật à?"

Điền Phong lắc đầu.

"Điền địa… được mùa…"

Điền Phong lại lắc đầu.

"Hay là hai chữ Do, và Phỉ?"

Anh ta vẫn lắc đầu. Rồi nói: "Hai nhân vật Vương Hải Đức và Diệp Tử Mi là do tôi bịa ra, rồi nhanh chóng lan truyền trên mạng. Thực ra thì tôi chính là Vương Hải Đức và cũng đồng thời là Diệp Tử Mi. Hai vị xem, chữ Điền tách ra rồi trộn lại sẽ được chữ Diệp, chữ Phong tách ra rồi xếp lại sẽ được chữ Vương…[1]"

[1] Phép chiết tự, như đã chú thích. Các chữ Điền, Diệp, Phong, Vương: 田, 叶, 丰, 王.

Đầu Lục Lục bỗng vỡ òa, đúng là thế thật! Sao trước đây mình không chú ý nhỉ?

Điền Phong tiếp tục: "Người ái nam ái nữ sau một thời gian nào đó, tâm lý của họ sẽ dần thiên về một trong hai giới tính, họ sẽ đi giải phẫu chỉnh hình là xong. Nhưng tôi thì không, tôi thật sự không biết mình có xu hướng nam tính hay nữ tính; tôi không thích đàn ông, cũng không muốn làm đàn ông; tôi không thích phụ nữ, cũng không muốn làm phụ nữ…"

Lục Lục dường như rất hiểu sự cô độc của Điền Phong, một nửa nhân loại là nam, nửa kia là nữ, nhưng anh ta lại không biết mình thuộc bên nào, thì chỉ còn cách bị gạt ra rìa.

Điền Phong nói: "Y học gọi những cá thể như tôi là lưỡng tính dị dạng. Có lẽ tâm lý tôi cũng dị dạng, "Tôi từ nhỏ khi trưởng thành tôi giao du với rất nhiều bạn, vậy thì cũng có tình bạn. Nhưng xưa nay tôi không hề biết tình yêu là gì. Bài từ khúc của Nguyên Hiếu Văn[2] có một câu như thế này*: Hỏi thế gian, tình là thứ chi chi, sao lại khiến người ta vì nhau mà sống chết?* Điều này tôi không hiểu. Lẽ nào, vì tình yêu có người dám tự nguyện từ bỏ cả mạng sống?

[2] Nguyên Hiếu Văn là nhà thơ đời Tống (1290 – 1257). Từ khúc là một thể văn vần có thể cùng diễn xướng với âm nhạc.

Chu Xung hỏi: "Cho nên anh mới làm thí nghiệm?"

Điền Phong buồn bã gật đầu: "Đúng!"

Chu Xung vẫn còn băn khoăn: "Tại sao mỗi đôi nam nữ cứ phải chụp một tấm ảnh?"

Điền Phong trả lời: "Chỉ là để làm kỷ niệm mỗi lần thí nghiệm mà thôi."

Ngoài phố bỗng có chiếc ôtô tải hạng nặng chạy qua, làm rung cả cửa kính của phòng trà. Nội thành từ lâu đã có lệnh cấm những xe như thế này chạy vào, chẳng rõ nó từ đâu chui ra.

Chu Xung nhìn Lục Lục: "Em muốn hỏi gì nữa không?"

Lục Lục lắc đầu.

Chu Xung đứng lên, nói: "Nào, chúng ta đi chụp ảnh cưới."

Lục Lục đứng dậy, khẽ nói: "Cảm ơn sự cởi mở của sếp Điền… Bye bye!"

Điền Phong mỉm cười, nói: "Lưới tình" vẫn còn nợ hai vị một chuyến du lịch lãng mạn, hai vị có thể liên hệ với tôi bất cứ lúc nào."

Lục Lục cũng mỉm cười: "Được!"

Lúc ra khỏi cửa phòng trà, Lục Lục ngoái nhìn lại, Điền Phong vẫn ngồi ở góc đại sảnh đăm đăm nhìn theo bóng cô và Chu Xung, nhìn anh ta thật buồn bã và cô độc. Tách cà phê trước mặt anh ta đã nguội lạnh từ lâu.

Trên đường, Chu Xung nói: "Nếu anh ta không nói thì anh không biết hai câu đó ở đâu ra."

Lục Lục ngạc nhiên: "Hai câu nào?"

Chu Xung nói: "Hai câu '*Hỏi thế gian, tình là thứ chi, sao lại khiến người ta vì nhau mà sống chết?'*. Anh cứ tưởng nó là ca từ trong bài hát 'Mai Hoa Tam Lộng'."

Lục Lục trêu: "Anh là ca sĩ, chuyên biểu diễn nghệ thuật, vậy mà lại nằm ở tầng thấp trong nền văn hóa!"

Chu Xung đùa lại: "Kìa, em nói to thế? Cả phố đều là diễn viên và ca sĩ đấy!"

Lục Lục nháy mắt: "Em sợ anh chắc? Cả phố đều là nhà văn nhà thơ như em thì có!"

Cả hai đều bật cười hồn nhiên. Họ đều rất hồn nhiên.

Lục Lục và Chu Xung đều rất thoải mái vì cho rằng mình đã biết rõ mọi bí mật. Mọi chuyện chẳng qua là từ một anh chàng giới tính quái dị mà thôi. Rồi họ hào hứng đi chụp ảnh cưới…

Chương 62: Một ngày mới

"Ảnh viện áo cưới 'Tình yêu' quá là hoành tráng! Lục Lục và Chu Xung như bước vào thế giới của những câu chuyện đồng thoại. Khung cảnh được bày trí như muốn nhắn nhủ một thông điệp cổ tích "từ đó hoàng tử và công chúa hạnh phúc bên nhau mãi mãi". Khi cả hai đang đứng trong phòng tiếp khách để chọn áo cưới, có một cô gái bước đến nói: "Chụp ảnh cưới ở chỗ chúng tôi có hai hình thức là chụp trong nhà và ngoài trời, anh chị chọn hình thức nào ạ?"

Lục Lục nhìn Chu Xung: "Bên ngoài lạnh lắm, ta chụp trong nhà."

Chu Xung gật đầu: "Ừ!"

Cô gái tiếp tục nói: "Trang phục kiểu Trung Quốc gồm các mốt: mộng ảo tương lai, thời trang hiện đại, kinh điển truyền thống. Ngoài ra còn có mốt theo phong cách Dân Quốc…"

Lục Lục đắn đo.

Chu Xung nói: "Chúng tôi ưng mốt hiện đại."

Cô gái: "Vâng. Mốt hiện đại gồm bộ Chi tôn, bộ Hiển quý, bộ Vinh hoa…"

Chu Xung hỏi: "Bộ nào đắt nhất?"

Cô gái mỉm cười: “Bộ Chi tôn.”

Chu Xung chọn ngay: “Được. Chi tôn.”

Có đến bảy tám người phục vụ họ, người lo quần áo, người lo hóa trang, người phụ trách ánh sáng, người bố trí phông nền, người chụp ảnh… có cảm giác cô dâu chú rể cứ như là hai ngôi sao.

Lúc chụp ảnh, người thợ ảnh nói: “Cười lên!”

Chu Xung nhìn vào ống kính mỉm cười.

Người thợ ảnh lại nói: “Cô dâu cười lên nào!”

Chu Xung lại nhìn ống kính cười tươi hơn.

Người thợ ảnh vẫn chưa vừa ý: “Cô dâu hơi nghiêm nghị thì phải? Nào, cả hai cùng cười lên!”

Không hiểu tại sao Lục Lục không thể cười được. Mắt nhìn vào ống kính nhưng đầu óc cô lại nghĩ đến căn nhà cô ở “thị trấn Đa Minh”, cái bàn cổ điển, cái gương vuông, hai cái ghế bành, bức tranh cổ, tấm thảm đỏ nâu viền trắng, cái máy ảnh có ba chân có bánh xe, bên trên phủ mảnh vải đen…

Loay hoay mãi mới chụp xong. Khi họ ra khỏi “Ảnh viện áo cưới Tình Yêu” thì đã hơn 1 giờ chiều. Bên cạnh có một hiệu ăn Nhật Bản, Lục Lục vốn rất thích đồ ăn Nhật, cả hai bèn vào đó ăn trưa.

Họ đang gọi món thì di động của Chu Xung reo chuông. Anh mở ra xem, rồi nhìn Lục Lục nói: “Anh phải nghe điện thoại.”

Lục Lục cười: “Anh cứ nghe đi.”

Chu Xung cầm điện thoại bước ra ngoài.

Chừng hơn mười phút sau anh quay vào, ngồi xuống rồi nói: “Một chiến hữu hẹn gặp anh.”

“Bao giờ?”

“Chiều nay. Lát nữa em cứ về nhà nghỉ ngơi, anh sẽ về sau.”

“Anh ạ, anh nên nghĩ lại xem, nếu chúng ta đi du lịch kết hôn thì chắc sẽ rất tốn kém; dù Điền Phong là người như thế nào cũng mặc, anh ta tự nguyện chi trả cho chúng ta, sao chúng ta lại phải từ chối? Nếu anh ghét anh ta đến thế thì chi bằng trả lại họ cả thù lao bài hát anh đã hát cho “Lưới tình” cho xong!”

Chu Xung thì cắm cúi ngồi ăn các món sushi, không nói gì.

“Em nghĩ thế này, chúng ta vẫn đi du lịch Thanh Đảo, rồi trở về. Anh không thích gặp anh ta nữa chứ gì? Em sẽ đến

yêu cầu "Lưới tình" thanh toán các khoản chúng ta đã chi dùng, được không? Sau đó ngày 15 chúng ta cưới."

Chu Xung im lặng. Lục Lục nói: "Im lặng tức là đồng ý!" Chu Xung đáp gọn lỏn: "Không thể!"

Buổi chiều, Lục Lục một mình về nhà, Chu Xung đi gặp bạn. Anh bước chầm chậm đến một công viên yên tĩnh. Trên con dốc nhỏ chênh chếch có bãi cỏ nửa vàng nửa xanh rất phẳng phiu sạch sẽ, hệt như một bức tranh dưới ánh mặt trời, Tiểu Quân đang ngồi đó chờ anh. Phía sau lưng cô là những lùm cây rậm rạp cành lá rất thẳng.

Chu Xung rảo bước đến. Đây là lần đầu tiên hai người thật sự gặp mặt kể từ khi chia tay. Từ xa đã nhìn thấy Chu Xung đang bước lại, Tiểu Quân mỉm cười. Chu Xung cũng mỉm cười bước đến trước mặt cô, ngồi xuống bãi cỏ.

Tiểu Quân ngẩng đầu, nói: "Trời đẹp thật!"

"Ừ!"

"Anh xem, bầu trời cứ như vừa được tắm gội."

"Ừ!"

Tiểu Quân ngoảnh sang nhìn kỹ đôi mắt, sống mũi, khuôn miệng Chu Xung, rồi khẽ nói: "Anh gầy đi đấy!"

Chu Xung vẫn trả lời bằng một từ duy nhất: "Ừ!"

Tiểu Quân thở dài, cầm chai nước khoáng đặt bên cạnh đưa anh: "Anh uống nước đi!"

"Cảm ơn, anh có đem theo." Khi anh mở túi xách lấy ra chai nước khoáng đưa lên miệng tu ừng ực, sau đó quệt miệng, nói: "Gần đây em vẫn ổn chứ?"

Tiểu Quân đặt chai nước xuống, nói: "Rất ổn."

Chu Xung gật đầu: "Thế thì tốt…"

Tiểu Quân khẽ khàng: "Cảm ơn anh, Chu Xung."

Chu Xung ngạc nhiên: "Cảm ơn gì chứ?"

Tiểu Quân cúi đầu: "Anh đã làm rất nhiều thứ vì em…"

Chu Xung mỉm cười: "Không có gì. Lúc đó mẹ em rất lo lắng… thực ra anh có giúp được gì đâu.

Lát sau Tiểu Quân bỗng nói: "Anh có còn yêu em không?"

Chu Xung nhìn cô hồi lâu, rồi mới nói: "Từ trước đến nay anh luôn yêu em."

Tiểu Quân cúi đầu. Rồi nói rất nhỏ nhẹ: “Hôm nay là ngày 1 tháng 1 năm 2011 – ngày bắt đầu của một năm mới. Chúng ta… nên làm lại từ đầu!”

Chu Xung đưa chai nước lên miệng uống, mắt nhìn ra phía xa xa, khẽ nói: “Tiểu Quân, anh sắp kết hôn. Hôm nay anh vừa đi chụp ảnh cưới.”

Tiểu Quân lập tức ngẩng đầu: “Khi nào?”

Chu Xung: “Ngày 15 tháng 1.”

Anh bỗng nhớ ra Tiểu Quân và Trường Thành cũng dự định kết hôn vào ngày 15 tháng 1, anh nghĩ lẽ ra mình không nên nói câu này, bèn bổ sung một câu: “Xin lỗi, ngày này bọn anh đã dự định từ lâu…”

Tiểu Quân bẽn lẽn mỉm cười.

“Em biết cô ấy rồi… một cô gái rất bình thường.”

“Cô ấy rất tốt. Chúc hai người hạnh phúc.”

“Cảm ơn em.”

Lát sau Chu Xung bỗng nói: “Anh sẽ giúp em nện cho hắn một trận, được không?”

“Ai?”

“Trường Thành.”

Tiểu Quân thở dài: “Anh vẫn cứ như đứa trẻ con… không cần thiết!”

Chu Xung gật đầu, không nói gì nữa.

Lát sau, Tiểu Quân nói: “Chu Xung, anh có thể hát cho em nghe một bài không?”

“Em thích nghe bài gì?”

“Bài anh đã hát cho “Lưới tình”.”

“Được.”

Dưới ánh nắng chan hòa, Chu Xung cất tiếng hát.

Dù người đi, bỏ căn phòng hoang hóa,

Thì cũng để chìa khóa lại cho anh.

Dù người đi, để tình mọc rêu xanh,

Thì cứ kê nguyên lành hai chiếc ghế.

Dù người mang nhan sắc cho nhân thế,

Thì cũng xin gửi lại chiếc gương soi.

Dù người ngả vào kẻ khác mất rồi…

Hát xong, anh nhận ra Tiểu Quân đã nước mắt đầm đìa. Anh đưa tay lau nước mắt cho cô, khẽ nói: "Kìa em, đừng khóc…"

Khi Chu Xung về đến nhà thì trời vẫn còn sáng, Lục Lục không hỏi anh đi đâu, cô đã chuẩn bị xong bữa tối, các món ăn đang tỏa hương thơm ngào ngạt.

Lúc ăn cơm, Lục Lục lại nhắc đến chuyến du lịch: "Anh ạ, ngày kia là ngày mùng 3, chúng ta đi Thanh Đảo, ngày 13 trở về, được không?"

"Được!"

"Anh đồng ý để cho "Lưới tình" thanh toán cho chúng ta chứ?"

"Tùy em."

Lục Lục reo lên: "Ha ha… phu quân tốt quá! Em nói thật nhé, em đã gọi điện cho Điền Phong. Anh ta tưởng chúng ta sẽ chọn đi Hawai, hoặc đảo Bali hay những nơi nổi tiếng trên thế giới… em nói chúng tôi đi Thanh Đảo thì anh ta bật cười."

"Tiền trảm hậu tấu à?"

"Em to gan dám làm thế, không vì cậy rằng anh yêu em, em biết anh không thể chịu nổi việc em được đằng chân lân đằng đầu đâu. Ta sẽ đi như thế nào, anh biết không?"

"Ý em là gì?"

"Khứ hồi bằng trực thăng!"

Chu Xung mắt trợn tròn: "Trực thăng đưa đón?"

Từ bé đến giờ, đãi ngộ lớn nhất của anh được hưởng là việc "Lưới tình" chỉ trả vé máy bay khoang hạng nhất, đó là lần anh đi Thượng Hải dự cuộc họp báo. Nhưng lần này lại là trực thăng!

“Hai giờ chiều ngày mùng 3, chúng ta sẽ đến văn phòng của “Lưới tình”, trực thăng đỗ trên nóc nhà chờ chúng ta. Chuyến du lịch kết hôn lãng mạn xa hoa này là độc nhất ở Trung Quốc cũng nên! Chúng ta thật hạnh phúc!”

Hồi lâu sau Chu Xung mới lẩm bẩm một câu: “Mẹ kiếp, họ giàu thật!”

Chương 63: Trước khi lên đường

Sáng hôm sau Chu Xung và Lục Lục chuẩn bị hành lý và các vật dụng cần thiết cho chuyến đi. Chiều, Lục Lục gọi điện cho mẹ Khúc Thiêm Trúc hỏi thăm tình hình cô ta. Bà cho biết Triệu Tĩnh đã trở về và đưa Thiêm Trúc về nhà rồi. Lục Lục rất cảm động, Chu Xung đã kỳ thị oan cho anh chàng luyện thể hình ấy rồi, anh ta thật tốt bụng. Mẹ Thiêm Trúc lại nói: “Lục Lục cháu thật tốt nết, hôm nào rảnh rỗi, cháu đến chỗ bác ăn cơm, bác sẽ làm bánh gói nhân dưa chua cho mà ăn.”

Lục Lục cảm động: “Bác khách khí quá!”

Mẹ Thiêm Trúc nói: “Dù là thời nào vẫn có người tốt bụng, hôm qua có đôi vợ chồng già đến nhà bác hỏi thăm Thiêm Trúc, họ rất thông cảm và còn cho nó ít tiền nữa. họ đều là công nhân về hưu, nhìn cách họ ăn mặc là biết ngay họ chẳng khá giả gì, bác quyết không nhận nhưng cuối cùng họ vẫn cứ để lại và còn nói khi hai bác đi làm thì họ có thể giúp chăm sóc Thiêm Trúc. Chăm sóc một bệnh nhân đã thần kinh lâu ngày, sẽ rất phiền hà cho họ… bác phải từ chối.”

Lục Lục bỗng cảnh giác: “Bác có quen họ không?”

“Không.”

“Sao họ biết chuyện Thiêm Trúc?”

“Bác cũng không rõ…”

“Bác có hỏi tên họ không?”

Bà ta nghĩ ngợi, rồi nói: “Ông già họ Vương, bà vợ họ Diệp thì phải…”

Lục Lục giật mình nghĩ ngay đến Vương Hải Đức và Diệp Tử Mi. Tên của Điền Phong ẩn chứa hai chữ Vương và Diệp, liệu có phải đó là họ của cha và mẹ anh ta? Nói cách khác, đôi vợ chồng già ấy có thể là cha mẹ Điền Phong không?

Nhưng cô lại nghĩ, Điền Phong giàu có là thế, cha mẹ anh ta không thể có vẻ nghèo khó như vậy. Tuy nhiên Lục Lục vẫn hỏi thêm: “Bác có hỏi số điện thoại của họ không?”

“Có, bác có ghi lại.”

“Bác đọc cho cháu nhé! Hôm nào đó cháu về phỏng vấn và viết bài biểu dương họ.”

“Ừ! Đúng là nên biểu dương.” Rồi bà đọc số điện thoại cho Lục Lục ghi lại.

Buổi tối, Chu Xung nghĩ xem tivi phát lại một chương trình biểu diễn nhạc rock. Bỗng di động reo chuông, Lục Lục nhìn máy: là Tiểu Quân gọi đến. Cô lặng lẽ bước ra ban công nghe máy.

“Tiểu Quân!”

“Lục Lục, ngày 15 tháng 1 cậu kết hôn à?”

Lục Lục hơi chần chừ, rồi đáp: “Đúng thế.”

“Hôm đó tớ sẽ làm phù dâu cho cậu được không?”

Lục Lục nói ngay: “Được!”

Tiểu Quân cười, nói: “Thế thì… tớ có thể mặc áo cưới không?”

Lục Lục ngạc nhiên. Tiểu Quân cũng mặc áo cưới thì sẽ có hai cô dâu hay sao? Cô bỗng thấy chua xót, nói: “Được, cậu cũng mặc.”

“Thật chứ?”

“Đương nhiên là thật.”

Tiểu Quân mừng rỡ reo lên: “Tôi sẽ mua một bộ áo cưới đẹp nhất! Nhất trí thế nhé! 15 tháng 1 cậu cứ đợi tớ.”

“Ừ, tôi sẽ đợi.”

“Bye bye!”

“Ừ, bye cậu…”

Hôm nay thật khác thường, cả hai chỉ nói với nhau mấy câu rồi kết thúc. Có phần tẻ nhạt. Chắc Tiểu Quân đang rất buồn. 15 tháng 1 cũng là ngày Tiểu Quân định kết hôn với Trường Thành, bây giờ dự định đó đã hoàn toàn bị xóa sổ. Chu Xung là người yêu cũ, lại kết hôn đúng vào ngày này, khác nào xát muối vào vết thương của Tiểu Quân? Nhưng Lục Lục không thể hiểu Tiểu Quân nghĩ gì khi nêu ra ý kiến làm phù dâu cho cô.

Từ ban công nhìn xuống, Lục Lục thấy ánh đèn mờ ảo, sáng tối chập chờn. Đây là cõi hồng trần. Liệu có bao nhiêu người thật sự tìm thấy một nửa kia của mình? Có bao nhiêu người tìm thấy gần giống nửa kia? Có bao nhiêu người tìm thấy nửa kia của một người khác? Và, liệu có bao nhiêu người không thể tìm thấy nửa kia?

Chương 64: Đi ra biển cả

Đúng 2 giờ chiều ngày 3 tháng 1, Chu Xung cùng Lục Lục đến trụ sở của "Lưới tình". Quả nhiên trên nóc nhà có chiếc trực thăng trắng tinh hai cánh quạt đang chờ. Hai cô gái mặc đồng phục màu đen đứng hai bên cửa ca-bin mỉm cười chờ họ.

Chu Xung và Lục Lục đều nhìn nhau, hồi hộp. Họ lên máy bay. Có chỗ ngồi đôi, trải chân len êm mịn, tay vịn có nút bấm để chỉnh độ nghiêng của ghế, hoặc ngả hẳn ra thành cái giường đôi nho nhỏ.

Ngay trước mắt là một màn hình rất lớn. Sau khi đóng cửa ca-bin, trực thăng khởi động. Tiếng ồn vừa phải, động cơ hoạt động khiến Chu Xung và Lục Lục cảm thấy toàn thân rung rung. Khoang này cách biệt với khoang lái, họ không nhìn thấy phi công. Trực thăng bốc lên, nhanh chóng rời khỏi tòa nhà và dâng độ cao lao vút về phía trước. Chu Xung và Lục Lục có cảm giác hơi lâng lâng. Lục Lục nói với Chu Xung: "Thế mà anh định từ chối! Nếu không đi anh sẽ hối hận đến chết!"

Một cô gái vén rèm bước vào, nói: "Chào anh chị! Đã đến giờ ăn hoa quả, anh chị dùng thứ gì?"

Chu Xung nói: "Không cần đâu. Cảm ơn."

Lục Lục hích anh một cái: "Các cô có hoa quả gì?"

Cô gái trả lời: "Quả có nước là cam quýt, các loại dưa, quả có nhân là nho, quả có hạt là…"

Lục Lục thấy loạn trước các loại hoa quả mà cô gái đó liệt kê: "Cam quýt vậy!"

Cô gái lại hỏi: "Cam vàng, kim quất, bưởi tây, bưởi ta. Anh chị dùng thứ nào?"

Lục Lục đáp: "Kim quất."

Cô gái lịch sự: "Được ạ. Xin chờ một lát."

Cô ta quay ra, lát sau bưng vào hai cái khay rất đẹp, trên có các miếng kim quất đã thái, nhưng rất ít, và cả khăn giấy ướp nước hoa thơm ngát. Một cô khác bước đến kéo cái bàn ra cho Chu Xung và Lục Lục, sau đó đặt khay lên.

Lục Lục nói: "Cảm ơn."

Cô gái đầu tiên hỏi: "Anh chị có cần xem chương trình gì không?"

Chu Xung đáp: "Không."

Vẫn cô ta hỏi: "Anh chị nghe nhạc không?"

Lục Lục hỏi lại: "Có nhạc gì?"

Cô gái ấy liệt kê: "Nhạc Blues, Classical Music, New Age, World Music, ca nhạc Trung Quốc…"

Chu Xung xen vào: "Có bài hát chủ đề của "Lưới tình" Không?"

Cô gái cười: "Có!"

Chu Xung bảo: "Cô mở nó là được."

Cô gái đó đáp: "Vâng."

Cô ta lui ra. Lát sau trong ca-bin vang lên giọng hát của Chu Xung, chất lượng âm thanh rất tốt, tiếng ca như bốn phương dội đến, hết sức tuyệt vời. Cả hai vừa nghe hát vừa nhìn ra cửa sổ. Bên dưới là mây trắng trải rộng, sáng chói mắt; phía xa là biển bao la một màu xanh thẳm, trong như ngọc bích.

Lục Lục đột ngột nói: "Tiểu Quân gọi điện nói muốn làm phù dâu cho em, em đã đồng ý."

Chu Xung hơi ngạc nhiên, nói: "Thế à?"

"Cô ấy còn hỏi cô ấy có thể mặc áo cưới không. Em cũng ừ rồi."

Chu Xung không nói gì.

"Cô ấy thật đáng thương. Hay là, em đổi lại: hôm đó để cho Tiểu Quân làm cô dâu, em làm phù dâu?"

Chu Xung gắt lên: "Chỉ nói vớ vẩn!"

Khoảng hai tiếng sau, cô gái thứ hai vén rèm bước vào, mỉm cười: "Thưa hai vị, hiện giờ chúng ta đang bay qua bầu trời Trịnh Châu, tôi xin giới thiệu đôi nét: Trịnh Châu là thành phố đầu não tỉnh Hà Nam, bắc giáp Hoàng Hà, tây giáp núi Tung Sơn, là một trong tám kinh đô cổ của Trung Hoa…"

Chu Xung ngắt lời: "Cảm ơn, tôi chỉ muốn hỏi còn bảo lâu nữa thì đến Thanh Đảo?"

Cô gái đó nói: "Từ Trịnh Châu đến Thanh Đảo 690km, phải bay khoảng một giờ mười phút."

Chu Xung nói: "Cảm ơn."

Lúc sẩm tối, cô gái đầu tiên lại bước vào mỉm cười nói: "Mời anh chị dùng bữa tối. Anh chị cứ chọn món."

Lục Lục hỏi: "Có những món gì?"

Cô gái A: "Cơm Trung Quốc, cơm Tây, cơm Nhật, Thái Lan."

Chu Xung nói gọn lỏn: "Cho hai bát mì."

Cô gái lại liệt kê: "Chúng tôi có mì xào tương Bắc Kinh, mì Dương xuân Thượng Hải, mì vằn thắn Quảng Châu, mì nước Hồng Kông, mì ống Italia, mì bò Đài Loan…"

Chu Xung vẫn dùng giọng điệu cũ: "Mì xào tương."

Cô gái mỉm cười: "Vâng. Xin chờ một lát."

Không lâu sau đó cô ta bưng vào hai bát mì phong cách cổ điển, đựng một lượng mì rất ít, cùng lúc đó cô gái thứ hai bưng vào cái khay trông cũng rất cổ điển, đựng tương xào và các loại rau, gia vị…

Hai người ngồi trên chuyên cơ ăn mì. Ngoài kia trời dần tối, Lục Lục thấy hơi buồn ngủ, cô đắp cái chăn len lên hai đầu gối, ngả đầu vào vai Chu Xung, nhắm mắt lại.

Lát sau cô nói như trong mơ: "Sau mãi vẫn chưa đến nhỉ?"

Đôi khi một câu nói vu vơ chẳng có mối liên hệ nào lại khiến cho người ta phải nghi ngờ.

Không hiểu sao Chu Xung cảm thấy lo lắng. Ngoài kia trời càng lúc càng tối, mặt trời đã lặn, không thế lực nào ngăn được nó.

Một lúc lâu sau Lục Lục lại lẩm bẩm: "Kìa, em hỏi anh, anh hỏi họ xem?" Thì ra cô không hề ngủ.

Chu Xung ghé sát tai Lục Lục, nói nhỏ: "Anh có cảm giác chúng ta bị bắt cóc…"

Lục Lục tiếp tục nhắm mắt. Mấy chục giây sau cô bỗng ngồi thẳng dậy: "Anh nói gì?"

Chu Xung khẽ nói: "Anh nói là anh có cảm giác chúng ta bị bắt cóc."

Vừa nói xong thì chiếc trực thăng bỗng rung chuyển rất dữ, hình như bị luồng khí lưu cực mạnh tác động, thân máy bay nghiêng đi. Lục Lục vội nắm chặt cánh tay Chu Xung kêu lên: "Sao thế?"

Chu Xung ngoái đầu gọi: "Cô ơi!"

Cô gái đầu tiên nói: "Chúng ta đã bay vào vùng trời Thanh Đảo, khoảng năm phút nữa sẽ rơi."

Chu Xung và Lục Lục đều sửng sốt. Chu Xung nói: "Rơi?"

Cô gái mỉm cười như hối lỗi vì sự sơ suất của mình: "Xin lỗi, tôi nói không chuẩn, sẽ hạ cánh." Cô ta nhoẻn cười rất tươi rồi vén rèm bước ra. Nghiệp vụ của cô ta không cho phép được nói nhầm kiểu ấy. Chu Xung và Lục Lục đều có cảm giác cô ta cố ý nói thế, nhất là nụ cười sau cùng của cô ta, hình như có nét thâm thúy nào đó.

Cả hai cảm thấy sẽ có chuyện chẳng lành. Lục Lục ghé sát ở cửa kính nhìn xuống phía dưới, cô bỗng nói: "Chu

Xung, anh nhìn đi…”

Chu Xung vội ghé nhìn. Từ độ cao này không thể nhìn rõ mặt đất nhưng có thể thấy ánh đèn thưa thớt rải rác, trông như ma trơi. Đây đâu phải Thanh Đảo? Rõ ràng là một vùng hoang vắng!

Lục Lục ngoảnh nhìn tấm rèm rồi lại nhìn Chu Xung, cô run run nói: “… Chết dở, chúng ta lại trở lại ‘thị trấn Đa Minh’ rồi!”

Chương 65: Tuyệt đường

Nghe câu này của cô, Chu Xung như bị ai đó giáng một cú chí mạng vào đầu. Đúng thế, họ lại bị đưa về thị trấn Đa Minh! Sau khi rời Bắc Kinh, trực thăng không bay về phía đông mà là bay về phía tây! Cả hai mải hưởng thụ “đãi ngộ đẳng cấp 5 sao bạch kim” mà quên rằng họ đang đuổi theo mặt trời về chiều!

Chiếc trực thăng đang hạ cánh rất nhanh, Chu Xung thấy ù cả tai, có cảm giác lục phủ ngũ tạng sắp trào lên miệng. Anh quay phắt lại gào lên: “Tiếp viên!”

Tấm rèm kéo ra, hai nam giới to lớn xuất hiện, họ mặc đồng phục đen, đeo kính râm, sắc mặt vô cảm. Họ bước thẳng đến chỗ Chu Xung. Chu Xung đứng lên định phản kháng nhưng lập tức bị hai gã khống chế.

Lục Lục hét lên: “Các người làm gì thế?” Một gã bình thản đáp: “Đẳng cấp 5 sao bạch kim đang thực hiện một vụ bắt cóc!”

Gã kia lấy thừng trói hai tay Chu Xung thật chặt, rồi gã lấy băng vải đen bịt mắt cả Chu Xung lẫn Lục Lục. Trước mắt hai người chỉ là một màn tối đen. Thôi, thế là xong!

Lục Lục khóc nức nở, nói: “Chu Xung, em xin lỗi…”

Cô nghe thấy Chu Xung gằn giọng: “Đừng khóc!” Cô lập tức kìm lại.

Chiếc trực thăng rung lên dữ dội một chặp, sau đó bất động. Rõ ràng nó đã tiếp đất. Hai gã to lớn kèm Chu Xung và Lục Lục chui ra. Gió thổi rất mạnh, họ lại ngửi thấy mùi quen thuộc, hình như là mùi mì đậu hoa ở miền tây nam, thứ mùi trong cơn ác mộng hôm nào.

Không phải nghi ngờ gì nữa, họ đã trở lại thị trấn Đa minh. Họ đi qua một vùng bằng phẳng, lên mấy bậc thềm rồi bước qua cửa kính, chân giẫm lên thảm, bước vào một căn phòng hình như là thang máy; thang máy hạ xuống. Cuối cùng họ bị đưa ra, rồi lại bước trên đất bằng, đi vào một căn nhà…

Lục Lục vừa đi vừa cảm nhận mặt đất dưới chân, vừa cố nhớ lại… hình như trực thăng đỗ trước cửa khách sạn ở thị trấn đa minh, sau đó bước lên mấy bậc thềm, vào căn phòng 109 đáng sợ, rồi tụt xuống 18 tầng dưới mặt đất…

Cô đã đoán đúng. Khi họ tháo băng bịt mắt ra cho cô, cô thấy mình và Chu Xung lại đứng trong căn nhà cũ dưới

lòng đất với cái bàn cổ bày hương nến, hoa quả. Điền Phong đang ngồi trên một trong hai chiếc ghế bành, không còn vẻ trang nhã của một đại gai trên mạng, cũng không còn nét ưu tư của một người ái nam ái nữ nữa. Anh ta lặng lẽ nhìn Chu Xung và Lục Lục với sắc mặt có phần kỳ quái. Ánh đèn mờ mờ chiếu chênh chếch, khuôn mặt anh ta trông cực đáng sợ.

Mặt đất vẫn trải tấm thảm có viền trắng, có thể thấy bên ngoài tấm thảm là nền lát gạch.

Điền Phong nói với hai gã to lớn: "Cởi trói cho anh ta." Một gã bước đến cởi thừng trói tay Chu Xung, rồi ném thừng vào một góc nhà. Điền Phong lại nói: "Các người lui ra. Tôi chưa gọi thì không được vào." "Vâng." Hai gã bước ra và khẽ khép cửa lại.

Căn phòng cũ âm âm sặc mùi ma quỷ chỉ còn lại ba người. Điền Phong nhìn lên nóc nhà, khẽ nói: "Cõi nhân gian chắc gió đang to lắm, nhưng ở đây rất yên tĩnh." Lục Lục không dám ho he, chỉ thấp thỏm chờ đợi.

Điền Phong lấy tay xoa mặt mình, rồi nhìn Chu Xung, nói: "Anh đã hắt nước trà vào mặt tôi." Chu Xung nhìn anh ta, im lặng.

"Nhưng hôm nay chúng ta không bàn chuyện đó. Tôi mời hai vị đến đây, chỉ có một mục đích: một trong hai người phải chết! Ảnh viện chụp ảnh cưới cho hai vị cũng là người của "Lưới tình" chúng tôi, có điều, họ không biết ai sẽ sống ai sẽ chết.

Lục Lục run run.

"Tôi đã thí nghiệm năm cặp tình nhân, họ đều cho tôi kết quả hài lòng. Tôi không thể có được tình yêu như của các người nhưng tôi không buồn, vì tình yêu chỉ là một sự dối trá đẹp đẽ."

Lục Lục chú ý đến mấy từ anh ta nói: *không thể có được*, *của các người*, và *tình yêu*…

Ánh mắt anh ta hơi có chút băng giá, giọng nói vẫn nhỏ nhẹ: "Nhưng các người lại nói với tôi rằng tình yêu là cao nhất, vì nó, có thể bỏ cả mạng sống! Cái kết quả ấy khiến tôi đau khổ biết mấy, các người biết không?

Tôi đã sở hữu tất cả, nhưng lại không có tình yêu! Tôi không muốn tình yêu lại là như thế! Tôi phải đạp đổ cái thứ hoàn mỹ này!

Vì thế… trong hai người phải có một người chết. Chết ngay đêm nay!"

Lục Lục cảm thấy cô và Chu Xung đã đến ngày tận thế. Cô hối hận đến cùng cực. Nếu cô nghe lời Chu Xung, mặc xác thằng cha quái nhân này không bận tâm nữa, cả hai đi tàu hỏa rồi ra ngắm biển, thì sẽ là chuyến lữ hành hạnh phúc biết bao! Lòng ham muốn hưởng lạc của cô đã khiến cả hai rước họa vào thân…

"Tôi lưu ý hai vị: lần này không chết giả. Trong thí nghiệm lần trước, hai vị đã không lựa chọn theo yêu cầu của tôi, cho nên bây giờ quy tắc phải thay đổi. Tuy nhiên, dù ai bắt lấy đối phương phải chết thì người ấy vẫn không phải chịu bất cứ trách nhiệm hình sự nào. Người của tôi sẽ thi hành việc giết chóc. Người còn sống sẽ được tặng mười triệu nhân dân tệ.'

Nói đến đây Điền Phong nhìn Chu Xung: "Nếu anh lựa chọn bạn gái anh chết, tôi sẽ cho cô ta chết ngay, anh chỉ cần

nói một câu! Anh sẽ sống và sẽ trở thành triệu phú."

Anh ta lại nhìn Lục Lục: "Nếu cô lựa chọn bạn trai cô chết, tôi sẽ cho anh ta chết ngay, cô chỉ cần nói một câu! Cô sẽ sống và sẽ trở thành triệu phú."

Lục Lục và Chu Xung đều nín lặng.

"Nếu cả hai đều lựa chọn đối phương chết, thì đương nhiên chỉ còn cách bốc thăm vậy!" Nói đến đây anh ta cười hềnh hệch: "Đêm nay ai trong hai vị sẽ chết? Quả là một câu đố thú vị. Tôi đã hơi sốt ruột rồi đấy, Hay là, hai vị tự bàn bạc xem?"

Lục Lục và Chu Xung vẫn im lặng, và cùng nhìn anh ta, Lục Lục không thể để Chu Xung chết, cô cũng tin rằng anh không thể để cô chết. Bây giờ trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất: cùng lắm là cô và Chu Xung cùng chết.

Điền Phong tiếp tục: "Tôi sẽ đếm. Đếm từ một đến mười, trong lúc đó ai muốn người kia chết thì giơ tay! 1… 2… 3…"

Lục Lục có cảm giác Chu Xung đang run.

Điền Phong: "4…5… 6…"

Lục Lục cảm thấy Chu Xung càng lúc càng run.

Điền Phong: "7…8… 9…"

Chu Xung bất ngờ thọc tay vào túi áo lấy ra con dao nhíp, bấm một phát lưỡi dao bật ra, đồng thời lao vào Điền Phong, cực nhanh. Lục Lục sửng sốt, nghe tiếng Chu Xung hét lên: "Cho mày chết!" Rồi đâm luôn.

Tất cả xảy ra trong chớp mắt.

Lục Lục không biết Chu Xung lấy đâu ra con dao đó, tại sao lúc hai gã to lớn trói anh lại không phát hiện ra con dao anh giấu trong người? Điền Phong thấy Chu Xung lao đến, gã đờ ra không kịp đếm nốt số "10".

Chu Xung đâm rất mạnh, Lục Lục nghe thấy tiếng mũi dao "khục" vào xương Điền Phong, nhát dao hơi chếch sang trái nhưng vẫn xuyên qua cổ hắn; đứng ở chỗ Lục Lục có thể nhìn thấy mũi dao lòi ra phía sau gáy hắn.

Chu Xung không rút dao ra, anh quay lại kéo tay Lục Lục kêu lên: "Chạy!"

Lục Lục không nhúc nhích, đứng ngây nhìn Điền Phong.

Chu Xung gọi to: "Kệ hắn ta, chạy đi!" Cô vẫn đứng im, dường như sợ quá đến mức mất hết hồn vía.

Chu Xung cảm thấy thần sắc của Lục Lục rất kỳ lạ, anh bèn ngoảnh lại nhìn, và chính anh cũng đờ ra. Cảnh tượng trước mắt khiến anh sắp phát điên: dưới ánh đèn hoe vàng, Điền Phong cúi đầu, hai tay nắm chuôi con dao nhíp, đang cố sức rút con dao ra… rồi hắn rút được ra thật! Sau đó hắn từ từ ngẩng lên, nhìn chằm chằm Chu Xung, mắt hắn biến

thành màu lục lấp lóe, trông thật ghê rợn. Hắn hơi ngẩng đầu lên, vết thương ở cổ hắn rất nhỏ, đen nhờ nhờ, chỉ có một tý máu rỉ ra.

Chu Xung và Lục Lục như đang xem một đoạn phim rùng rợn, chân tay hai người cứng đơ, lúng túng, không biết sẽ xảy ra chuyện gì sau đó. Đó là việc của đạo diễn. Nhưng, đạo diễn đang ở đâu?

Điền Phong đứng dậy, rời khỏi ghế bành, bước từng bước về phía Chu Xung. Rồi hắn nhẹ nhàng nói: "Anh không nên cắt ngang tôi.. tôi phải đếm lại vậy! 1, 2, 3…" Điều đáng sợ là vết thương trên cổ Điền Phong đang từ từ thu nhỏ lại, cuối cùng liền hẳn không thấy gì nữa! Hắn đưa ống tay áo lên chùi cổ, tay áo vẫn trắng nguyên.

Chu Xung kéo Lục Lục bước lùi lại. Sau lưng họ là bức tường nhà. Điền Phong nhìn họ, bước đến gần, vẫn giọng nói ấy: "4, 5, 6…"

Chu Xung và Lục Lục tựa lưng vào tường, hết đường thoát. Họ đã lùi ra ngoài tấm thảm viền trắng, đứng trên sàn lát gạch. Điền Phong đứng trên tấm thảm, bước đi chầm chậm, tiếp tục đếm: "7, 8, 9…" Lúc nguy cấp, đàn ông bao giờ cũng bình tĩnh hơn phụ nữ. Bất ngờ Chu Xung cúi xuống tóm lấy mép tấm thảm rút lại thật mạnh, Điền Phong bị giật lập tức ngã ngửa. Chu Xung nhanh chóng hất tấm thảm lên người hắn rồi đẩy lăn một vòng, tấm thảm đã bọc kín toàn thân hắn…

Vậy là lần thứ hai Điền Phong không thể đếm đến mười.

Chu Xung ngoảnh lại gọi Lục Lục: "Mau đưa anh sợi dây thừng!" Lục Lục hoang mang chạy về phía cái bàn cổ. Chu Xung hét lên: "Nhầm hướng rồi!"

Lục Lục cuống lên, nhìn khắp xung quanh không thấy dây thừng đâu. Cửa bỗng mở toang, hai gã to lớn chạy vào, họ không đeo kính râm nữa, khuôn mặt hao hao giống nhau, hình như là anh em ruột.

Chu Xung bỗng tiu nghỉu, Lục Lục cũng tuyệt vọng.

Một trong hai người nhanh chóng nhặt sợi dây thừng, chạy đến thúc đầu gối ghì chặt Điền Phong trong tấm thảm, và nhanh tay buộc thừng trói chặt cả bọc. Người kia cũng chạy đến hỗ trợ.

Chu Xung ngạc nhiên nhìn họ. Một trong hai người vừa thở vừa nói: "Vừa rồi chúng tôi đã nhìn thấy mọi chuyện, sợ chết khiếp! Chúng tôi chỉ là người được thuê, không hề biết anh ta lại là quái vật! Phải trói cho kỹ!"

Cả ba trói Điền Phong xong xuôi thì hai người to lớn liền bỏ chạy. Chu Xung cũng đứng lên, nắm tay Lục Lục chạy theo họ.

Bên ngoài tối đen như mực, lờ mờ nhìn thấy căn phòng 109 ở không xa. Họ tiếp tục chạy. Chu Xung ngoảnh lại nhìn căn phòng cũ đang hắt ra thứ ánh sáng vàng vọt và bỗng dựng tóc gáy: tấm thảm cuộn tròn đã dựng đứng lên và đang nhảy "huych, huych" đuổi theo họ, nó như một cái chiếu bọc tử thi.

Cả bốn người chạy vào phòng 109. Một anh to lớn ấn nút, căn phòng nhanh chóng chạy lên. Sau 18 giây nó trở lại vị trí cũ của căn phòng 109 trong khách sạn. Hai người kia tiếp tục chạy ra ngoài. Chu Xung và Lục Lục cũng chạy theo họ. Khi chạy ra đến quầy lễ tân, Chu Xung và Lục Lục nhìn thấy hai cô gái lễ tân một cao một thấp đang đứng thẳng người, miệng nở nụ cười thường trực. Một trong hai người to lớn gọi họ: "Mau chạy đi!" Hai cô gái ngạc nhiên. Hai người to lớn không giải thích gì thêm, tiếp tục chạy ào ra ngoài. Chu Xung và Lục Lục cũng chạy ra luôn.

Ngoài đường gió to như bão, cây cối nghiêng ngả rũ rượi. Bốn người chạy ra khỏi Ngõ Tối rồi chạy lên con đường Dao Găm. Lần này Chu Xung không nhìn thấy bà già đẩy xe nôi, cũng không thấy gã công an rởm. Người trên phố lèo tèo đang lầm lũi bước đi trong gió. Họ đều là diễn viên!

Hai người to lớn chạy đến bên ôtô Santana hơi cũ, thúc khuỷu tay đập vỡ cửa kính, mở cửa xe rồi ngồi vào hàng ghế trên, một người cầm lái. Chu Xung và Lục Lục chạy ào đến, không hỏi một câu, mở luôn cánh cửa cánh cửa sau chui vào.

Người cầm lái ngoảnh nhìn họ, hình như định nói gì đó.

Chu Xung nói luôn: "Anh ơi, chúng ta sinh tử có nhau, anh cho chúng tôi đi cùng!"

Anh ta không nói gì, khởi động xe rồi nhấn ga phóng vút đi. Anh ngồi bên hạ cửa kính xuống, thò đầu ra hô lên: "Người thuê chúng ta đến đây là quái vật, mọi người mau chạy đi mà giữ lấy mạng!"

Chiếc xe Santana chạy qua rất nhiều ngã ba ngã tư, phóng về phía Đồng Hoảng. Lục Lục nắm chặt cánh tay Chu Xung. Chu Xung ngoảnh lại nhìn, ánh trăng mờ mờ, con đường Vô Miên vắng ngắt, không thấy cuộn thảm kia đuổi theo nữa.

Chương 66: Trên chuyến tàu 1655

Xe vẫn vùn vụt lao đi.

Chu Xung nói với hai người to lớn: "Các anh có biết địa điểm vừa nãy thuộc huyện nào không?"

Anh cầm lái im lặng, anh kia ngoảnh lại nói: "Chúng tôi không biết."

Chu Xung lại hỏi: "Nơi ấy cách Đồng Hoảng bao xa?"

Vẫn là anh này nói, dằn từng chữ rất chậm: "Đã nói rồi, bọn tôi không biết."

Chu Xung chỉ mới hỏi hai câu mà anh ta đã khó chịu. Lục Lục kín đáo kéo tay Chu Xung.

Xem ra, khi đụng đến vấn đề "thị trấn Đa Minh" thì thấy rằng cả hai người này vẫn là người của Điền Phong, cả hai đều không muốn tiết lộ quá nhiều bí mật. Chỉ khi đối mặt với tên quái vật nửa người nửa ma kia thì họ mới đứng về phía Chu Xung và Lục Lục, vì cả bốn người đều là đồng loại.

Lát sau Chu Xung lại hỏi: "Chẳng lẽ tất cả các anh đều không biết ông chủ có vấn đề à?"

Anh cầm lái vẫn lặng thinh, anh ngồi bên lại ngoảnh xuống khẽ nói: "Bọn tôi không biết gì hết. Anh im đi được

không? Đến Đồng Hoảng, đường ai nấy đi, không ai quen ai hết!"

Chu Xung nhìn ra ngoài cửa xe, không nói gì nữa. Hình như hai người này sợ lỡ lời tiết lộ ra điều gì đó nên chính họ cũng không nói chuyện với nhau. Nửa giờ sau thì xe chạy vào Đông Hoảng.

Chiếc Santana rẽ vào một con ngõ rồi đỗ lại. Hai người to lớn xuống xe, không chào Chu Xung và Lục Lục, sải bước đi thẳng rồi mất hút. Họ bỏ xe lại.

Lục Lục nhìn Chu Xung: "Chúng ta nên thế nào?"

Chu Xung đáp: "Đi!"

Lục Lục hỏi: "Đi đâu?"

Chu Xung: "Đến khách sạn Trở Về ở gần đồn công an."

Cả hai xuống xe, vừa đi vừa ngoái lại nhìn. Con ngõ này không có đèn đường, tối om, chỉ có ánh trăng mờ mờ cho thấy trên đầu có những đám dây điện chằng chịt, ven đường có một thùng rác to tướng bên trong rỗng không, xung quanh nó có nhiều đống rác ngổn ngang, gió đang thổi tung bay những mảnh giấy bẩn. Phía xa xa là ngọn đèn đường tù mù với ánh sáng nhợt nhát đang đung đưa theo gió trong đêm, càng khiến người ta cảm thấy bất an.

Họ đang đi về phía khách sạn Trở Về.

Lục Lục mở lời: "Thằng cha ấy không phải người."

Chu Xung nói tiếp: "Cũng không phải ma."

"Vậy hắn là thứ gì?"

"Tạm gọi hắn là siêu nhân vậy. Trước đây anh nghĩ người chết là đáng sợ, nhưng xem ra người không chết còn đáng sợ hơn."

"Chắc hắn sẽ còn đuổi theo chúng ta."

"Em yên tâm, hắn không thể nhảy tưng tưng đến Đồng Hoảng được."

Lục Lục bỗng dừng lại, khẽ nói: "Nhìn kìa…"

Chu Xung nhìn theo hướng tay cô chỉ; chỗ ngọn đèn đường xa xa, có một bóng người đang đi về phía Chu Xung và Lục Lục. Thân hình người ấy trên dưới to như nhau, bước đi nhấp nhô rất cao. Lục Lục níu chặt áo Chu Xung: "Chính là hắn!"

Chu Xung biết anh và Lục Lục không thể lùi bước, vì như thế hai người sẽ phải quay lại chốn hẻo lánh và càng cách xa khách sạn Trở Về.

Chu Xung nói: "Đây đã là phố xá có nhà cửa hẳn hoi, hắn sẽ không dám đến… ta phải quan sát thêm xem sao…" Vừa nói anh vừa sờ trên mặt đường, và tìm được một nửa viên gạch. Anh kéo Lục Lục đứng nép vào bức tường ven đường.

Lục Lục run rẩy: "Anh nhìn kìa, hắn đang nhảy."

Chu Xung trấn an: "Đừng lo. Mắt nhìn ban đêm không chuẩn, dễ hoa mắt và tưởng tượng lung tung."

Chu Xung nhìn lên phía trên, bức tường không cao, chắc bên trong là nhà dân. Anh nói nhỏ: "Em còn nhớ anh đã nói gì chứ? Nếu gặp nguy hiểm, em cứ chạy, đó là cách có lợi nhất cho cả hai chúng ta. Hiểu chưa?"

Lục Lục run run: "Vâng, hiểu rồi…"

Chu Xung ngồi thụp xuống, nói: "Nào, đứng lên vai anh!"

Lục Lục ngơ ngác: "Để làm gì?"

Chu Xung nói: "Em trèo qua tường, trốn vào trong đó."

Lục Lục do dự. Lúc cái bóng kia đã đi qua vùng sáng ngọn đèn, bắt đầu đi vào khoảng tối trên đường, hai người không thể nhìn thấy hắn nhưng vẫn nghe thấy tiếng chân bước của hắn càng lúc càng gần.

Chu Xung quát nhỏ: "Mau lên!"

Lúc này Lục Lục mới đứng lên vai Chu Xung. Chu Xung đứng dậy. Bức tường vừa khéo ở ngang bụng Lục Lục. Cô nói: "Em nhảy à?" Chu Xung hối thúc: "Nhảy vào đi!" Lục Lục nhoài người sang bên kia, nhảy xuống.

Gã kia đang đi đến gần, dưới ánh trăng, có thể nhận ra đó là hình người, nhưng thực ra chỉ là một gã béo đầu đội mũ vuông chần bông, hai tai mũ thả xuống, hai mang tai, lòa xòa tới tận vai. Hình như gã đang say rượu, bước đi nghiêng ngả…

Chu Xung vẫn rất cảnh giác nhìn chằm chằm vào khuôn mặt mơ hồ của gã dưới cái mũ to xù. Anh lo rằng gã là Điền Phong cải trang. Hình như gã không nhìn thấy anh đứng nép bên tường, gã cứ thế ngật ngưỡng bước đi.

Lục Lục đứng trong bức tường gọi: "Chu Xung…"

"An toàn rồi!"

"Không phải hắn à?"

"Chỉ là một gã béo."

"Em sẽ ra nhé?"

Chu Xung không nhịn được cười. Vì Lục Lục không thể ra được.

Chu Xung nói: "Yên tâm. Anh sẽ nhảy vào cùng kênh em ra."

Lục Lục hối thúc: "Mau lên!"

Chu Xung đứng im, nói: "Nhưng lại không có ai công kênh anh, anh không nhảy vào được."

Bên trong, Lục Lục sắp phát khóc: "Nếu chủ nhà biết thì họ sẽ nghĩ em là kẻ trộm."

Chu Xung như chợt nghĩ ra: "Ngốc thật? Sao không mở cổng mà ra?"

Lục Lục nín lặng. Chỉ lát sau Chu Xung nghe thấy có tiếng động ở cổng, Lục Lục đã mở then cài cổng rồi bước ra. Cô nói nhỏ: "Ta cứ để cổng họ mở như thế à?"

Chu Xung nói: "Thì em cài then vào!"

Lục Lục ngơ ngác: "Cài rồi thì em vào thế nào được?"

Chu Xung bật cười: "Đúng! Thế thì em đừng thắc mắc nữa."

Nói rồi Chu Xung vứt nửa hòn gạch xuống đất, dắt tay Lục Lục tiếp tục bước về phía trước.

Lục Lục hỏi: "Ta sẽ báo công an chứ?"

"Sự việc đã vượt ra ngoài tầm tay công an rồi."

"Thế thì phải làm gì?"

"Em từng nói là có một đôi vợ chồng già có thể là cha mẹ Điền Phong đúng không?"

Lục Lục: "Em chỉ đoán thế."

"Mai chúng ta trở về Bắc Kinh, tìm đôi vợ chồng già ấy, nếu họ đúng là cha mẹ của Điền Phong thì có lẽ chúng ta sẽ khám phá ra lai lịch của gã quái vật kia."

Lục Lục bỗng nói: "Lỡ cha mẹ hắn cũng là người bất tử thì sao?"

Chu Xung sững người: "Không phải lỡ… mà là rất có khả năng đó! Được thôi! Em đừng đến, chỉ mình anh đến là đủ. Giả sử cả nhà họ đều là người bất tử thì thế giới này sẽ nguy to. Gã béo vừa nãy đi qua, tay cao thủ chữa máy tính cho em, các chiến hữu thân nhất của anh… liệu tất cả mọi người có phải người bất tử không? Chúng ta phải làm rõ chuyện này."

Lục Lục khẽ nói: "Nhưng có lẽ đây không phải việc của chúng ta…"

“Bây giờ chúng ta đang bị hắn truy đuổi, chúng ta phải nghĩ cách.”

Hai người đã đi ra đường quốc lộ, không xa phía trước là khách sạn Trở Về.

Chu Xung ngoảnh mặt sang Lục Lục: “Anh hát có hay không?”

Lục Lục không hiểu anh hỏi thế để làm gì: “Hay!”

Chu Xung nói tiếp: “Khỉ thật, thế mới nói anh chỉ là một gã ca sĩ.”

Họ vào khách sạn, làm thủ tục thuê phòng. Khéo thật, họ vào ngay phòng 108 sát vách căn phòng lần trước từng ở. Lúc đi đến cửa phòng, Lục Lục ngoảnh nhìn xung quanh, hành lang vắng vẻ, vậy là đã an toàn.

Vào phòng rồi, Lục Lục khóa cửa, cài chốt cửa sắt chống trộm, rồi bước đến giường nằm phịch ngay xuống. Đã có thể yên tâm nghỉ ngơi. Hôm nay Chu Xung tắm gội lâu gấp hai lần mọi ngày. Lục Lục nghe thấy tiếng nước xối rửa tay rất lâu, hình như Chu Xung muốn rửa thật sạch cái cảm giác “giết người” ở bàn tay.

Rồi anh cũng bước ra.

Lục Lục hỏi: “Hôm kia anh đi gặp Tiểu Quân phải không?”

Chu Xung hơi sững người: “Đúng.”

“Sao anh phải nói dối em?”

“Hiện giờ cô ấy đã cùng một phe với chúng ta.”

“Đừng ngụy biện! Cô ấy gặp anh để làm gì?”

“Nói là muốn dự đám cưới của chúng ta, muốn làm phù dâu cho em.”

“Anh không bịa đấy chứ?”

“Tuyệt đối không.”

Hai người tắt đèn, nằm riêng hai giường.

Chu Xung nói: “Em nghĩ xem, chúng ta ra ngoài để làm gì?”

Lục Lục trả lời: “Chúng ta đi du lịch kết hôn.”

Chu Xung nói tiếp: “Nhưng hiện nay chúng ta có giống cặp vợ chồng đi hưởng tuần trăng mật không? Chúng ta cứ

như hai đồng nghiệp cùng đi công tác."

Lục Lục phì cười, xuống giường, bước sang giường của Chu Xung. Hai người vừa ôm choàng lấy nhau thì bỗng nghe thấy ngoài hành lang có tiếng bước chân. Hành lang trải thảm dày và êm, người bình thường bước trên đó không thể gây ra tiếng động, nhưng tiếng động này lại giống như tiếng nhảy "huych… huych…" cho nên mới nghe thấy rất rõ.

Lục Lục định nói gì đó, Chu Xung liền bịt ngay miệng cô. Hai người lặng im tiếp tục nghe.

Chẳng lẽ gã quái vật đó đã chạy đến tận đây? Sao hắn biết họ vào khách sạn này? Ngực hai người áp chặt nhau, người này có thể thấy rõ tim người kia đang đập thình thịch.

Bước chân ấy dừng lại trước cửa phòng 108. Sau đó nó tiếp tục bước đi một đoạn, rồi lại quay trở lại, đứng trước cửa phòng 108! Hình như gã đánh hơi thấy mùi gì đó nhưng chưa thật chắc chắn. Chu Xung khẽ ngồi dậy, xuống giường, nhón chân bước ra cửa, nhòm qua mắt thần. Lát sau anh lại rón rén bước về phía Lục Lục.

Lục Lục hồi hộp hỏi: "Ai thế?"

Chu Xung thầm thì: "Đúng là hắn!"

Lục Lục sợ hết hồn. Chu Xung không dám bật đèn, anh sờ điện thoại, ghé mặt xuống, ấn phím gọi quầy lễ tân. Đã quá đêm khuya, không thấy ai nhấc máy.

Gã đứng ngoài kia đã gõ cửa "Cộc, cộc, cộc…" trong đêm yên tĩnh nghe rõ mồn một, chắc cả tòa nhà này phải nghe thấy. Chu Xung gọi lại cho lễ tân, thầm kêu: "Mau nghe đi chứ!"

Gã đứng ngoài hành lang vẫn không ngừng gõ cửa, tiếng gõ từng nhịp vang lên "Cộc, cộc, cộc…"

Lục Lục thầm nghĩ, rồi khẽ nói: "Hay là… khách sạn này cũng là của bọn kia?"

Đã có người nghe máy: "Xin chào."

Chu Xung nói giọng thật thấp: "Có người cứ gõ cửa phòng chúng tôi, mau gọi bảo vệ lên đây!"

"Vâng, chúng tôi sẽ cử bảo vệ sẽ lên!"

Tiếng gõ cửa vẫn vang lên.

Lục Lục ôm chặt Chu Xung, cả hai ngồi chờ bảo vệ. Có lẽ gã đứng ngoài cửa đánh hơi thấy mùi gì đó nên không gõ cửa nữa, nhảy tưng tưng về phía bên phải hành lang, tiếng bước chân kỳ quái xa dần rồi không thấy gì nữa.

Phía bên trái hành lang vang lên những tiếng bước chân chạy rất nhanh, chắc là hai người bảo vệ. Họ đến trước cửa phòng 108 gõ cửa nhè nhẹ. Chu Xung bước ra quan sát qua mắt thần, đúng là bảo vệ, anh bèn mở cửa, nhìn sang bên phải hành lang. Không một bóng người.

"Có người gõ cửa phòng các vị à?"

“Vừa rồi hắn gõ cửa liên tục. Các anh vừa lên thì hắn đi luôn.”

“Đi về phía nào?”

“Bên kia.”

“Chúng tôi sang đó xem sao. Anh cứ nghỉ đi. Khách sạn chúng tôi tuyệt đối an toàn.”

“Cảm ơn.”

Hai người bảo vệ bước đi rồi, Chu Xung mới khóa cửa trở lại giường. Anh sờ mặt Lục Lục, nói: “Đừng sợ.”

“Vừa nãy anh nhìn thấy hắn, trông hắn ra sao?”

“Giống Điền Phong.”

“Vẫn quấn tấm thảm à?”

“Không. Vai hắn vác tấm thảm.”

Lục Lục lại run bắn. Cả hai nằm xuống giường, chờ đợi. Không thấy tiếng bước chân của gã quái vật kia, cũng không thấy tiếng bước chân của hai người bảo vệ nữa. Im lặng như cõi chết.

Chu Xung nói: “Sáng sớm chúng ta sẽ ra ga ngay. Ở đó đông người.”

Lục Lục đồng tình: “Chúng ta mua vé và ở đó luôn, để chờ tàu.”

Lát sau Chu Xung lại nói: “Nghĩ lại, kể cũng sợ thật. Nếu lúc anh đâm mà hắn “chết” thật, thì anh sẽ biến thành hung thủ, khi anh bị vào tù rồi, hắn lại đội mồ chui ra…”

Lục Lục suy nghĩ một lát: “Nếu hắn bị giết thật, công an sẽ khám nghiệm tử thi, hắn sẽ lộ nguyên hình. Rất có thể người hắn toàn nhồi bằng tóc cũng nên…”

Đêm đó cả hai đều không ngủ, trời vừa sáng họ ra khỏi phòng 108. Lục Lục cảnh giác nhìn bốn phía. Vẫn còn sớm, hành lang vắng tanh. An toàn.

Họ xuống tầng trệt, ra quầy lễ tân làm thủ tục trả phòng. Không thấy ai khác ở đại sảnh. An toàn.

Ra khỏi khách sạn, họ đi bộ ra ga. Dọc đường chỉ nhìn thấy hai công nhân đang quét rác, một ông già đang tập thể dục, không thấy khách bộ hành nào. An toàn.

Mười phút sau họ đã đến nhà ga tàu hỏa, người ở đây đông hơn. Lục Lục vẫn cảnh giác quan sát từng người. Không thấy gã quái vật, cũng không thấy ai vác tấm thảm. An toàn.

Họ đến quầy bán vé mua hai vé giường mềm. Sau đó bước vào phòng chờ tàu, ăn sáng tại quầy McDonald's, rồi ra ghế dài ngồi chờ. Lục Lục buồn ngủ díp mắt, cô nằm gối đầu lên đùi Chu Xung, ngủ luôn. Chu Xung không dám ngủ, anh nhìn về phía cửa ra vào quan sát kỹ từng người.

Cứ thế, đến trưa vẫn không nhìn thấy gã quái vật ấy. Lục Lục chợt tỉnh giấc, mơ màng ngồi dậy, nói: "Bây giờ anh chợp mắt đi!"

"Anh không ngủ."

"Không nhìn thấy hắn chứ?"

"Không. Ở đây đông người, dù phần lớn là người lao động làm thuê, nhưng họ vẫn là đồng loại với chúng ta. Đó mới là điều quan trọng. Anh tin rằng hắn không dám mò đến."

Hai người mua hai suất cơm hộp ăn trưa, rồi uống nước. Chuyến tàu 1655 đã bắt đầu soát vé. Lục Lục vẫn không yên tâm, lúc xếp hàng, cô vẫn nhìn ngó xung quanh. Không thấy gã quái vật ló mặt.

Họ lên tàu, rồi bước vào khoang giường nằm, có thể tạm thở phào. Gian này còn có hai người nữa, là hai mẹ con, cô con gái chừng 11-12 tuổi. Hai mẹ con trèo lên nằm và khe khẽ nói chuyện. Chu Xung lên giường, ngủ luôn.

Đến sẩm tối, cả hai hoàn toàn chắc chắn trên tàu rất an toàn, họ sang toa nhà bếp ăn bữa tối rồi trở về giường. Hai mẹ con bà kia vẫn rì rầm trò chuyện, bà mẹ nói tiếng địa phương, Chu Xung và Lục Lục nghe không hiểu, bé gái nói tiếng phổ thông.

Trời dần tối hẳn. Lúc Chu Xung và Lục Lục cũng khe khẽ trò chuyện, nhưng chẳng biết từ lúc nào cả hai đều im lặng lắng nghe hai mẹ con nằm giường trên nói chuyện. Hình như bà mẹ đang kể chuyện cho con nghe, giọng đều đều chậm rãi. Lát sau bé gái ngắt lời: "Tại sao ông ta cứ mỉm cười mãi?"

Bà mẹ trả lời gì đó.

Bé gái lại hỏi: "Tại sao nó cứ khóc mãi?"

Bà mẹ lại nói gì đó.

Lát sau bé gái lại ngắt lời: "Ông ta là người lớn, tại sao lại đóng giả làm trẻ con?"

Bà mẹ lại giải thích…

Lát sau bé gái lại hỏi, có vẻ sợ hãi: "Tại sao ông ta không thể chết được?"

Lục Lục và Chu Xung giật bắn người. Hai mẹ con họ đang nói về chuyện gì?

Đến lúc toa tàu tắt đèn thì mẹ con họ không nói chuyện nữa.

Tàu vẫn chạy, thỉnh thoảng dừng lại ở các ga xép rồi lại ì ạch tiến lên. Nó xuyên qua bình minh, lao về hướng Bắc Kinh, càng lúc càng gần.

Trưa hôm sau, hai mẹ con vẫn ngồi giường trên nói chuyện. Chu Xung và Lục Lục ngồi giường dưới nhìn ra ngoài cửa sổ. Giữa miền đất hoang thổ nhấp nhô, có dòng sông đang lấp lánh chói mắt dưới ánh mặt trời. Xa xa là dãy núi hoang vu trập trùng. Một con đường quốc lộ song song với đường sắt, cùng trải ra xa, xa mãi…

Bên ngoài chợt có tiếng chân bước. Ngoài đó là một hành lang hẹp, thường có người qua lại. Nhưng Lục Lục rất nhạy cảm, nhận ra tiếng bước chân dừng lại ở cửa toa của mình. Cô hồi hộp, khẽ nói: "Chu Xung, hình như có người đến…"

Chu Xung vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Chắc là nhân viên của tàu."

Cánh cửa bỗng "xẹt" mở ra, Lục Lục kêu lên: "Là hắn!"

Chu Xung quay phắt lại, quả nhiên nhìn thấy gã quái vật! Mặt gã trắng nhợt, đang mỉm cười nhìn Chu Xung và Lục Lục, ánh mắt rất mừng rỡ.

Chu Xung và Lục Lục đều sững sờ. Thời gian dường như ngừng trôi, chỉ con tàu vẫn tiếp tục rung lắc di chuyển. Lúc này có một anh công an giao thông đường sắt đi qua, định né người tránh gã quái vật để đi tiếp. Chu Xung vội gọi to: "Anh công an ơi…" Anh công an giao thông đường sắt dừng lại nhìn vào toa giường nằm của họ. Chu Xung đứng vụt dậy chạy ra nói luôn: "Tôi muốn hỏi anh chút việc…"

Gã quái vật không quay đầu lại, chỉ nhìn lên giường trên của hai mẹ con kia, hỏi: "Đây là gian số mấy?"

Bé gái lanh lảnh đáp: "Gian số tám."

Gã quái vật mỉm cười, nói: "Xin lỗi, tôi vào nhầm." Rồi gã rất vui vẻ nhìn Lục Lục, sau đó quay người, đứng sát bên Chu Xung và người công an, bước đi.

Người công an nói: "Nói đi, có việc gì à?"

Chu Xung giả bộ hỏi: "Chuyến tàu này… khi nào đến Bắc Kinh?"

"Vẫn còn sớm. Ít ra phải hai tiếng nữa."

"Vâng… cảm ơn."

Người công an đường sắt bước đi. Chu Xung quay vào nói với Lục Lục: "Cầm hành lý, đi theo anh!"

"Đi đâu?"

"Đừng hỏi nữa."

Lục Lục vội thu xếp hành lý, rồi cùng Chu Xung ra khỏi gian số tám. Gã quái vật đi sang phía trái, hai người rẽ rang

hướng ngược lại. Đi qua vài chỗ nối toa, họ bước sang toa ghế cứng. Ở đây khách chật ních, có rất nhiều người phải đứng, không khí hơi nặng, đầy mùi nước trà.

Chu Xung và Lục Lục bước vào giữa toa, đứng lại, tay bám vào các lưng ghế. Chu Xung nói: "Ở đây đông người, hắn sẽ không dám đến."

Lục Lục nhìn chăm chăm vào cửa toa mà hai người vừa vào nói nhỏ: "Sao hắn lại biết chúng ta đi chuyến tàu này nhỉ?"

"Anh biết sao được?"

"Sao lúc nãy anh không nói luôn với người công an ấy?"

"Hắn đang là Chủ tịch hội đồng quản trị của "Lưới tình", nên công an sẽ không tin anh! Anh nói là hắn không thể chết, thì anh chứng minh kiểu gì? Người công an kia sẽ thử cầm dao đâm hắn hay sao?"

Lục Lục im lặng. Quả nhiên không thấy gã quái vật đi vào toa này.

Cả hai đứng độ hơn nửa giờ, thì tiếng loa vang lên: "Hành khách chú ý, tiếp theo là ga Tần Thị, hành khách nào xuống Tần Thị xin chuẩn bị hành lý…"

Chu Xung quyết định: "Xuống tàu!"

Lục Lục ngơ ngác: "Sao lại xuống?"

Chu Xung: "Chúng ta phải cắt đuôi! Từ Tần Thị về Bắc Kinh rất sẵn tàu xe, chúng ta đổi chuyến khác."

Lục Lục đi theo Chu Xung lách ra cửa toa. Vài phút sau đoàn tàu dừng ở ga Tần Thị. Chu Xung và Lục Lục lấm lét xuống tàu rồi nấp sau một cái cột to, quan sát xem gã quái vật ấy có xuống không. Khách xuống tàu rất đông, họ tấp nập rảo bước ra cửa ga. Không thấy gã quái vật xuống tàu.

Hai phút sau, chuyến tàu 1655 đóng các cửa toa, xình xịch lăn bánh, tiếp tục chạy về hướng Bắc Kinh. Lục Lục định cất bước thì Chu Xung kéo lại, nói nhỏ: "Cứ chờ thêm, coi chừng gã nhìn qua cửa sổ thấy chúng ta thì gã sẽ nhảy xuống cũng nên." Khi con tàu 1655 đã đi thật xa rồi, hai người mới bước ra.

Thềm nhà ga vắng tanh, chỉ thấy vài nhân viên đường sắt đang đẩy những cái xe bán thực phẩm, không còn bóng hành khách nào.

Chu Xung bước lại gần hỏi thăm họ về chuyến tàu tiếp theo chạy về Bắc Kinh. Rồi hai người ra khỏi cửa sổ ba, đi sang cửa sổ một. Khoảng 30 phút sau thì chuyến tàu D vào ga. Tàu này chạy về Bắc Kinh. Chu Xung và Lục Lục lên tàu, họ chọn vị trí ngồi cuối toa.

Chu Xung nói: "Em đưa anh số điện thoại của đôi vợ chồng già, bây giờ anh gọi cho họ. Đến Bắc Kinh, em cứ về nhà trước, còn anh sẽ đi gặp họ."

Lục Lục mở di động, nhắn số máy đó sang máy của Chu Xung. Anh gọi luôn.

Giọng một người phụ nữ có lẽ tuổi đã già vang lên: "Ai đấy?"

Chu Xung thoáng nghĩ, rồi nói: "Chào bác. Cháu là bạn của Khúc Thiêm Trúc, có chút việc cần gặp bác và bác trai nói chuyện."

"Khúc Thiêm Trúc… là cô gái bị tâm thần phải không?"

"Vâng."

"Cậu gặp chúng tôi về việc gì?"

"Nói qua điện thoại e không tiện. Nếu có thể, sau hai tiếng nữa cháu xin đến nhà hai bác được không ạ?"

Bà ta che máy lại, hình như để bàn với ai đó, lát sau bà ta nói: "Được, cậu cứ đến. Chúng tôi ở phòng 101 nhà 3, khu công nhân viên xưởng dược Hoa Đức."

"Vâng, cảm ơn bác."

Kết thúc cuộc gọi. Lục Lục hỏi: "Họ nói sao?"

"Anh cảm thấy đôi vợ chồng già này không có vấn đề gì."

Chuyến tàu D chuyển bánh, số ghế trên toa này trống một nửa. Chu Xung đi sang toa kế tiếp, mua vé bổ sung, rồi quay lai ngồi xuống bên Lục Lục.

Lục Lục nói: "Em sẽ đi cùng anh."

Chu Xung từ chối: "Không. Em cứ về nhà."

Lục Lục chợt nghĩ ra: "Thế nếu hắn đến tận nhà chúng ta thì sao?"

Chu Xung ngớ ra. Đúng thế, đôi mắt thằng cha ấy có thể chui vào máy tính của hai người, hắn còn cử người mù mai phục ở tuyến hành lang tàu điện ngầm chờ họ, thì hắn thừa sức mà đến tận nhà họ!

Anh ngẫm nghĩ, rồi nói: "Được, em đi với anh. Anh và họ không biết nhau, có thêm một cô gái đến thì họ cũng yên tâm hơn…"

Lục Lục bỗng nhiên im lặng như bị hóa đá. Chu Xung ngạc nhiên nhìn cô. Cô đang chăm chú nhìn vào cửa toa trước mặt.

Chu Xung ngờ ngợ… anh quay phắt sang nhìn. Gã quái vật kia lại xuất hiện!

Gã đứng tựa vào cửa toa, mỉm cười nhìn họ, đôi mắt gã ánh lên niềm vui.

Lục Lục bám lấy Chu Xung, càng lúc càng nắm chặt anh hơn.

Chu Xung nhìn chăm chăm vào gã, khẽ nói: "Đừng sợ! Đang trên tàu, hắn chẳng dám giở trò…"

Lục Lục vẫn nắm chặt Chu Xung. Anh nói: "Mở nhạc đi!" Lục Lục vẫn bất động.

Chu Xung gỡ tay cô ra, lấy di động, mở bài hát.

Dù người đi, bỏ căn phòng hoang hóa,

Thì cũng để chìa khóa lại cho anh.

Dù người đi, để tình mọc rêu xanh,

Thì cứ kê nguyên lành hai chiếc ghế.

Dù người mang nhan sắc cho nhân thế,

Thì cũng xin gửi lại chiếc gương soi.

Dù người ngả vào kẻ khác mất rồi,

Thì cũng để bóng hình xưa ở lại…

Trong toa còn rất nhiều chỗ trống nhưng gã quái vật không ngồi, hắn cứ đứng đó tựa cửa mỉm cười, vĩnh viễn không mệt mỏi, như thể nụ cười không bao giờ dứt ra được khỏi miệng hắn. Hắn cứ thế nhẫn nại nhìn họ.

Sau một lúc rất lâu, Lục Lục khẽ nói: "Sao hắn không bước lại?"

"Anh đã nói rồi mà, hắn không dám đến!"

"Lát nữa xuống tàu, hắn cứ bám theo ta thì sao?"

"Ra khỏi ga, ta lên tắc-xi luôn, hắn không thể đuổi kịp."

"Nếu hắn cũng lên tắc-xi bám theo?"

"Thì ta dẫn hắn về nhà luôn thể!"

Gã quái vật đứng cách Chu Xung và Lục Lục khoảng hai chục mét, chắc chắn không nghe thấy hai người nói gì, nhưng hắn cũng không tò mò, hắn vẫn mỉm cười đứng đó lặng lẽ nhìn họ.

Lúc bị kẻ khác giám sát, thời gian như trôi qua thật chậm chạp; như câu thơ của Ba Âm Bác La[1] chỉ:

Chậm như những nếp nhăn dịch chuyển,

Chậm như những tấm ảnh bạc mà,

Chậm như dòng suối khô cạn,

Chậm như mặt trời đang lặn,

Chậm như đứa trẻ trở thành ông già…

[1] Ba Âm Bác La (Bút danh Thôi Nham) là nhà văn nhà thơ đương đại Trung Quốc, người dân tộc Mãn.

Cuối cùng, tiếng loa cũng vang lên: "Hành khách chú ý sắp đến ga Bắc Kinh đây là ga cuối cùng, quý vị hãy chuẩn bị hành lý…" Gã quái vật không nhúc nhích, gã vẫn đứng tựa cửa toa tàu mỉm cười nhìn họ.

Hành khách rào rào đứng lên lấy hành lý trên giá xuống, rồi bước về phía cửa toa mà gã quái vật đang đứng.

Chu Xung đeo túi lên vai, dắt Lục Lục đi về cửa toa khác. Ngoảnh lại nhìn, thấy gã quái vật cũng đã nhúc nhích, gã nghển cổ, vừa mỉm cười vừa đi ngược hướng với đám đông hành khách bước về phía hai người.

Lúc Chu Xung và Lục Lục đi đến cửa toa thì tàu vẫn chưa vào ga, cả hai đành đứng lại. Sau lưng họ còn có một số hành khách khác. Gã quái vật lách lên sát hai người, tựa lưng vào vách toa, tiếp tục mỉm cười lặng lẽ nhìn họ.

Chỗ cửa toa rất chật, hai bên chỉ cách nhau nửa bước chân. Chu Xung và Lục Lục thậm chí ngửi thấy mùi nước hoa cao cấp tỏa ra từ người gã quái vật. Họ không ngoảnh lại nhìn, chỉ nhìn ra ngoài toa tàu, hai con tim như bị thắt lại.

Hơn một tháng trước, Chu Xung được gã phỏng vấn, bốn hôm trước, cả ba người ngồi trong phòng trà Khai Hoa nói chuyện, hai ngày trước Chu Xung cầm dao nhíp đâm xuyên cổ gã… thế mà lúc này hai bên đứng cạnh nhau như không hề quen biết!

Những phút giây kinh khủng làm đông cứng tâm trí Chu Xung và Lục Lục, may sao cuối cùng đoàn tàu cũng dừng lại, hai người xuống tàu, chạy ào ra ngoài ga. Lục Lục vừa chạy vừa ngoái nhìn, gã quái vật vẫn mỉm cười và đang đuổi theo họ.

Chu Xung và Lục Lục ra khỏi nhà ga, gã cũng ra theo.

Bên đường là bãi đỗ tắc-xi, cả hai chạy đến nhanh chóng chui vào một chiếc xe. Lục Lục nhìn ra ngoài cửa kính, kêu lên: "Hắn đến!" Thoắt cái gã quái vật đã đến chỗ họ. Chu Xung và Lục Lục ngồi hàng ghế sau. Gã chạy đến cửa bên lái xe ngồi, giật cửa chui vào, đóng cửa "xịch" một cái. Anh lái xe cho rằng khách có ba người, bèn nổ máy.

Chu Xung kêu lên: "Anh ơi, chúng tôi không đi chung với người khác. "

Anh lái xe ngoảnh nhìn Chu Xung và Lục Lục, rồi lại nhìn gã quái vật, nói: "Các vị không phải là một à?"

Gã quái vật cười, nói với anh ta: "Tất nhiên là một! Chúng tôi cùng ngồi máy bay đi, rồi cùng ngồi tàu hỏa trở về! Đi thôi!"

Chu Xung kêu lên: "Hắn bịa đấy!"

Gã quái vật không nói thêm, chỉ mỉm cười như cũ, sắc mặt rất tươi nhìn Chu Xung và Lục Lục.

Anh lái xe không hiểu là chuyện gì, đành bảo với người lên sau: "Mời anh xuống, kẻo lỡ việc của tôi."

Gã quái vật cũng không gây khó dễ với anh ta, mở cửa bước xuống. Chiếc tắc-xi chạy đi rồi, gã cười rũ ra và nhìn theo Chu Xung, Lục Lục trên xe.

Xe chạy đi, Chu Xung và Lục Lục nhìn lại phía sau. Khách đi tắc-xi rất đông, những chiếc xe che khuất đường nên họ không nhìn thấy gã quái vật. Không thể biết gã có lên chiếc tắc-xi nào không…

Từ nhà ga chạy đến khu nhà ở của nhân viên xưởng dược Hoa Đức mất nửa giờ. Cả hai luôn ngoái nhìn phía sau. Xe cộ rất đông, dù các loại xe chen nhau chạy trên đường…

Khi đến gần khu nhà Hoa Đức, thì sự đông đúc đã giảm đi, nhưng có một chiếc tắc-xi cứ bám riết họ. Xe đó không bật đèn "xe chở khách", vị trí bên cạnh lái xe bỏ trống, tức là khách đang ngồi ghế sau, trong xe tối om, không thể nhìn rõ trong xe có những ai.

Lục Lục nói: "Chắc hắn đang ngồi trong xe đó…"

Chu Xung trấn an: "Khu nhà công nhân viên xưởng dược phẩm đông người, ta cứ vào đi!"

Lục Lục bỗng nói: "Nếu trong đó đều là đồng loại với hắn thì sao?"

Chu Xung không bận tâm, cười nói: "Cùng lắm là chúng ta nộp mạng cho họ! Thằng cha khốn kiếp này vẫn muốn chúng ta chết đấy thôi!"

Hình như anh lái xe biết có điều gì đó không bình thường, bèn nói: "Có chuyện gì thế?"

Chu Xung bình thản: "Không liên quan gì đến anh." Anh ta im lặng lái xe vào khu nhà Hoa Đức.

Lục Lục ngoái lại nhìn, nói: "Chiếc tắc-xi kia biến đi rồi."

Chu Xung cũng ngoái lại nhìn, đúng là không thấy nó bám theo, nó đã chạy thẳng lên phía trước.

Lục Lục thở phào: "Hắn không trong xe đó à?"

Chu Xung trầm ngâm: "Nếu hắn ở trong xe đó, chứng tỏ hắn sợ gặp cha mẹ mình."

Chương 67: Lai lịch người ấy

Chu Xung và Lục Lục xuống xe, tìm đến phòng 106 nhà 3, gõ cửa.

Một bà già ra mở cửa cho họ. Đứng sau bà là một ông già. Cả hai đều ăn mặc bình dị như những người già bình thường về hưu, Chu Xung và Lục Lục vẫn tỏ ra rất kính trọng họ.

Chu Xung nói luôn: "Chào bác, cháu là bạn của Khúc Thiêm Trúc, đây là Lục Lục bạn gái cháu."

Bà già có vẻ ân cần: "Ừ, hai cháu vào đây!"

Chu Xung và Lục Lục thong thả bước vào, họ nhìn một lượt. Căn hộ rất chật, đèn điện cũng không sáng mấy, nhà có rất nhiều đồ đạc, đều là đồ cũ kỹ đã dùng nhiều năm, bộ ghế đệm cũng bạc phếch.

Cả hai ngồi xuống đi-văng, hai ông bà già rót nước mời, rồi cũng ngồi xuống. Ánh mắt họ có nét ngóng chờ, không biết hai người này đến có việc gì.

Chu Xung vào thẳng vấn đề: "Cháu xin hỏi bác trai quý danh là gì ạ?"

Ông già hơi ngạc nhiên, đáp: "Vương Hải Đức."

Lục Lục lập tức cho rằng họ là cha và mẹ của Điền Phong.

Chu Xung lại hỏi bà già: "Còn bác gái…"

Bà già đáp: "Tôi là Diệp Tử Mi."

Chu Xung nhìn Lục Lục, rồi lại hỏi: "Hai bác biết anh Điền Phong chứ?"

Hai ông bà nhìn nhau, và đều im lặng.

Lát sau, ông già nói: "Tôi đoán ra rồi, hai người đến vì nó…"

Chu Xung hỏi: "Chuyện là thế nào ạ?"

Vương Hải Đức thở dài, rồi ông kể về đứa con trai Điền Phong yêu thương của mình. Ông nói rất chậm rãi, vẻ mặt vừa hạnh phúc vừa có nét bi thương. Chu Xung và Lục Lục cũng dần hình dung được sự thật về con người bất tử kia với bao tình tiết buồn vui trải dài theo dòng thời gian. Cả hai thấy người bỗng ớn lạnh như đang ở trong cái nóng gay gắt của mùa hạ, bất chợt cái lạnh cắt da cắt thịt của mùa đông tràn về.

Vương Hải Đức và Diệp Tử Mi đều làm ở xưởng dược phẩm Hoa Đức, chuyên sản xuất thuốc tây, đây là xưởng dược lớn nhất Bắc Kinh thời đó. Hải Đức làm về bảo quản nguyên liệu, Tử Mi làm công nhân nạp thuốc, đóng gói.

Năm 1972 họ kết hôn, nhưng rất lâu sau Tử Mi không sinh nở, hai vợ chồng đã chữa trị ở nhiều bệnh viện nhưng vẫn không có kết quả.

Năm 1977, mồng 7 Tết âm lịch, xưởng dược lại hoạt động như mọi ngày. Hai vợ chồng họ không thể ngờ đó lại là ngày họ gặp nhân vật oan gia ấy.

Vừa nghỉ tết xong, công việc của xưởng rất bề bộn. Hải Đức vốn cần cù, nên hôm đó sau khi tan tầm vẫn ở lại dọn dẹp nhà kho. Bỗng nghe thấy tiếng trẻ sơ sinh khóc, ông bèn đi tìm. Ông thấy trong cái thùng nguyên liệu có một đứa bé được bọc trong bộ đồng phục nữ công nhân xưởng dược. Mở ra nhìn kỹ, thấy tay trái của nó thiếu ngón cái, tay phải của nó thiếu ngón giữa (ngón cái tượng trưng nữ tính, ngón giữa tượng trưng nam tính). Không có dấu hiệu bị thương tích, chứng tỏ bẩm sinh đã thiếu ngón.

Hải Đức đoán rằng một cô gái nào đó của xưởng dược đã sinh ra đứa bé, thấy nó bị khuyết tật bèn lén vứt đi. Ông thấy xót thương cho một sinh linh bé nhỏ đã bị ruồng bỏ khốn khổ. Ông lại nghĩ đến Tử Mi, vợ ông không thể sinh con. Hải Đức nghĩ bụng, nếu Tử Mi đồng ý thì vợ chồng ông sẽ nuôi. Nó bị vứt ở trong nhà kho, âu cũng là duyên phận.

Hải Đức bèn cởi áo bông ra bọc kín đứa bé, rồi lại bế nó về nhà. Tử Mi thấy chồng bế đứa bé sơ sinh về bèn hỏi chuyện. Hải Đức thuật lại việc mình tìm được đứa bé ra sao. Không ngờ Tử Mi hết sức mừng rỡ, nói ngay: "Chúng ta sẽ nuôi. Nó sẽ là con trai chúng ta."

Từ đó Tử Mi xin thôi việc để chuyên ở nhà chăm sóc con. Hai tháng sau họ đến gặp một cán bộ ở Phòng tuyên truyền của xưởng dược, ông ta đặt tên cho đứa bé là Điền Phong, hai chữ này hàm chứa họ của cha và họ của mẹ.

Về sau, họ nhớ lại một chi tiết rất kỳ lạ khi đứa bé được sáu tháng, có một hôm vào lúc nửa đêm Tử Mi bỗng đánh thức Hải Đức dậy, hoảng hốt nói: "Con đâu rồi?" Hải Đức sờ khắp giường, không thấy đứa bé đâu cả.

Hải Đức vội bật đèn nhìn khắp. Nhà chỉ có hai vợ chồng và đứa con sáu tháng vừa mới biết ngồi, nó có thể đi đâu được?

Hải Đức vội xuống giường đi tìm và bỗng nghe thấy từ bên ngoài vọng vào tiếng khóc của đứa bé, vội chạy ra thì thấy Điền Phong đang nằm gần cửa ra vào khóc oe oe, ông vội bế nó lên quay về phòng ngủ.

Tử Mi rất kinh ngạc, nói: "Sao con có thể ra tận cửa được?"

"Chắc là con tự bò ra."

"Người ta vẫn bảo tám tháng mới biết bò cơ mà. Con đã biết bò rồi chắc?"

"Anh chịu, không biết."

Hai vợ chồng đều là người rất tốt nhưng không hề có kinh nghiệm nuôi con, phải hơn một năm họ mới nhận ra cơ quan sinh dục của đứa bé có vấn đề, không rõ là trai hay gái. Được bác sĩ tư vấn, hai vợ chồng mới biết nó là ái nam ái

nữ, nhưng bác sĩ cũng nói không phải vấn đề nghiêm trọng, sau này lớn lên, đứa bé sẽ có xu hướng giới tính rõ ràng hơn, lúc đó đi viện phẫu thuật chỉnh hình là sẽ ổn cả.

Kể từ đó hai vợ chồng hết lòng chăm sóc Điền Phong, tằn tiện dè sẻn tích cóp để sau này làm phẫu thuật cho con.

Thời kỳ đầu nó dường như không có vấn đề gì, chỉ riêng lúc tập đếm thì nó nhất định không nói ba chữ số 3 – 6 – 9, dù dạy nó đếm cả chục lần, nó vẫn chỉ đếm 1, 2, 4, 5, 7, 8. (Chu Xung và Lục Lục không biết về chuyện con số mã vùng bí hiểm 142857 của thị trấn Đa Minh, cho nên cả hai đều không biết chi tiết này chứa đựng bí ẩn sâu xa). Ngoài cái tật "đếm" này ra, nó không có gì khác những đứa trẻ khác.

Năm Điền Phong tám tuổi, một buổi tối Vương Hải Đức xếp sách vở vào cặp hộ con, ông nhận thấy con dao gọt bút chì có dính vết máu, ông vội hỏi tại sao, nó nói vừa nãy nó dùng con dao gọt bút chì giết một con giun. Ông không để ý nữa.

Về sau, ông vài lần phát hiện ra lưỡi dao gọt bút chì lại có vết máu, ông hỏi nó, đều nói là giết giun. Cho đến một hôm Vương Hải Đức vô tình phát hiện ra một bí mật kinh khủng, ông sợ gần chết.

Ngày 26 tháng 2 năm 1985 tức mồng 7 tháng Giêng âm lịch, vợ chồng ông vẫn coi ngày này là sinh nhật của Điền Phong, hôm đó tan tầm trở về nhà, trên đường ông ghé qua cửa hàng mua quà và một cái bánh ga-tô để tổ chức sinh nhật cho nó. Thằng bé vốn có tật chán ăn nên Vương Hải Đức phải cố ép nó, nó mới miễn cưỡng ăn hết một miếng bánh ga-tô. Ăn xong nó nói: "Bố mẹ ơi, con đi chơi đây!"

Ông hất tay nói: "Đi đi!" Nó lập tức chạy đi.

Ông vốn định ra rửa bát đĩa, bỗng cảm thấy vẻ mặt thằng bé có gì đó không ổn, ông bèn bảo vợ dọn dẹp, rửa bát, còn ông lặng lẽ đi theo. Hôm đó bầu trời vàng úa, ánh nắng rất không bình thường, ông thấy nó đến một bãi đất trống ở giữa khu nhà cao và bức tường vây. Thằng bé bỗng ngoảnh lại, ông vội nấp sang bên. Lát sau ông ghé nhìn ra. Dưới ánh hoàng hôn u ám, ông thấy nó rút trong túi ra con dao gọt bút chì, sau đó cởi khuy áo, đưa dao vào rạch một vệt dài trên bụng rồi thò tay vào moi mấy nắm gì đó ra vứt xuống đất, chắc là các thứ vừa ăn, xong xuôi, nó cài khuy áo lại, ngồi thụp xuống vùi đất lên. Sau đó nó đứng dậy tung tăng chạy đi…

Vương Hải Đức ngây đờ. Khi đã hoàn hồn, ông chạy một mạch về nhà.

Ông không kể lại chuyện này với Diệp Tử Mi, sợ bà không chịu đựng nổi cú sốc này. Ông ngồi trên đi-văng hút thuốc liên tục, không hiểu nổi tại sao thằng bé lại rạch bụng và moi các thứ trong dạ dày ra.

Chừng nửa giờ sau, Điền Phong vui vẻ chạy nhảy về nhà, ông chằm chằm nhìn, không thấy nó có gì khác thường cả. Ông lại bước ra cửa ngồi hút thuốc lá, tiếp tục suy nghĩ nát óc. Vợ chồng ông đã nuôi Điền Phong tám năm, cả hai đều hiểu rõ con mình. Nó cũng biết vui buồn, ấm ức, hờn dỗi như bao đứa trẻ khác. Không thể là ma quỷ. Biết đâu, nó là đứa trẻ có khả năng đặc biệt?

Tuy Điền Phong không phải con đẻ, nhưng nó đã lớn lên trong nhà này từ hồi mới sinh, nên cũng chẳng khác gì con đẻ. Ngay cả con mèo con chó đã gắn bó với người ta vài tháng, người ta cũng không nỡ vứt nó đi, huống chi là con người!

Ông không muốn công khai chuyện này, kẻo thằng bé sẽ khốn đốn, khốn đốn ra sao thì ông không biết. Ông chỉ biết đời nó sẽ rất bi thảm. Nó là con ông, ông không bảo vệ nó thì ai bảo vệ nó đây?

Ông tự dặn lòng tuyệt đối không nói cho Diệp Tử Mi biết. Kể từ đó, ông giám sát thằng bé rất chặt chẽ.

Một buổi tối, nó chưa ăn gì cả đã buông bát đũa chạy đi chơi. Vương Hải Đức kín đáo đi theo. Nhưng nó không chơi với đứa trẻ nào mà chạy ra ngoài khu tập thể nhân viên xưởng dược, rồi đi đến chỗ bức tường vây, ở đó có lỗ cống thoát nước không nắp đậy, nó bèn chui xuống mất hút.

Vương Hải Đức rảo bước đến, cũng nhảy xuống xem xét. Thì ra cống ngầm thông với xưởng dược. Thằng bé bò trở lại nơi nó được "sinh ra"?

Bò đi hết cống ngầm là chân tường nhà kho, xưởng dược, ở đó có một lỗ thông hơi bé tẹo, không ai có thể chui lọt. Nào ngờ thằng bé lại chui đầu vào được, sau đó người nó ngọ nguậy, cuối cùng cả người chui hẳn vào! Vương Hải Đức cực kỳ kinh ngạc.

Vương Hải Đức quay lên, nằm rạp xuống đất nhìn về phía kho. Kho rất rộng, chất vô số thùng các-tông đựng nguyên liệu là các hóa chất. Từ chỗ Vương Hải Đức không thể nhìn thấy thằng bé đang ở chỗ nào. Ông chỉ biết đứng chờ.

Khoảng năm phút sau nó bất ngờ xuất hiện, mồm đang nhai thứ gì đó, dưới cằm còn dính những vết bột kết tinh óng ánh vàng, nó vừa đi vừa đưa ống tay áo lên chùi mồm…

Vương Hải Đức đứng dậy đi vòng vào trước nhà kho, chờ vài phút. Rồi ông lấy chìa khóa ra mở cửa kho bước vào. Ông nhìn khắp lượt, các loại thùng hộp đựng vẫn đậy kín, nhưng ông tin chắc thằng bé vào đây là để ăn vụng các thứ dược liệu!

Ông thẫn thờ ngồi xuống ghế, cố nhớ lại… và bỗng nhận ra rằng thằng bé này từ bé đã thường xuyên nửa đêm lùi ra ngoài nhà, chạy đến kho dược liệu "nơi sinh" của mình để ăn vụng các loại hóa chất.

Khi nó được sáu tháng, tại sao nửa đêm hai vợ chồng ông lại không thấy nó đâu? Lần ấy Diệp Tử Mi ngẫu nhiên thức dậy không thấy con; khi tìm thấy nó ở cửa ra vào, tức là nó đã trở về nhưng chưa kịp bò về giường nằm; nó thấy đèn sáng, hiểu rằng cha mẹ đã không thấy mình đâu, nó bèn giả vờ khóc…

Cũng tức là, từ khi được sáu tháng nó không chỉ biết bò mà còn biết chạy nữa!

Vương Hải Đức nhớ lại, khi xưa ông nhặt nó từ nhà kho đem về, chắc nó chỉ giả vờ thế thôi, biết đâu lúc ấy nó đã biết chạy, thậm chí còn chạy nhanh hơn cả người lớn…

Ông càng nghĩ càng sợ. Tại sao nó lại thích ăn nguyên liệu hóa chất? Ông từng xem tivi, ở tỉnh Cam Túc có một bé gái thích ăn đất, miền đông bắc có một phụ nữ thích ăn phân hóa học, lại có một người nào đó thích ăn thủy tinh… Những hiện tượng này các nhà khoa học không thể giải thích nổi.

Có phải thằng bé này cũng dị thường như những người đó không?

Nếu nó chỉ thích ăn những thứ quái dị thì cũng không sao, nhưng điều oái oăm nhất mà ông chứng kiến là Điền Phong có thể rạch bụng mình, sau đó nó vẫn chẳng sao cả. Việc này khiến ông không sao hiểu nổi. Ông cũng không thể chia sẻ với vợ. Như vậy, ông không những che giấu vợ, mà còn không làm tròn trách nhiệm với xưởng dược. Ông đã suốt đời cần cù làm việc ở xưởng dược, hết lòng vì công việc, nhưng chính ông đã lơ là tắc trách trong quản lí, ông biết rõ đứa

con mình thường mò vào nhà kho ăn vụng nguyên liệu thuốc nhưng ông không báo cáo cấp trên, cũng không ngăn chặn nó…

Điền Phong dần lớn lên, nó đi học, kết quả học tập luôn đứng đầu lớp, chưa từng bị xếp thứ hai. Vợ chồng Vương Hải Đức, Diệp Tử Mi chăm nuôi nó như con đẻ. Sau này dù không cần trực tiếp tắm rửa động chạm vào thân thể đứa con nữa, nhưng hai ông bà vẫn nhớ rõ sự khiếm khuyết về giới tính của thân thể nó.

Khi Điền Phong học cấp III, có một lần Hải Đức thử thăm dò Điền Phong: "Con cảm thấy mình giống con trai hay con gái?"

Điền Phong cười: "Có lúc con cảm thấy mình giống con trai, lại có lúc cảm thấy mình giống con gái."

Hải Đức nói: "Hay là… cha đưa con đi viện khám xem sao?"

Điền Phong trả lời: "Con không cần! Con thấy cứ thế này là rất ổn rồi." Ông đành thôi, không nói gì nữa.

Học xong trung học, Điền Phong thi đỗ vào một trường đại học có uy tín. Đây là niềm an ủi duy nhất đối với Hải Đức.

Hôm Điền Phong lên đường tựu trường, tối hôm đó nhà chỉ còn lại hai ông bà. Ông bèn kể cho Diệp Tử Mi tất cả mọi chuyện. Suốt nửa giờ bà như người mất hồn, rồi bà khóc rưng rức, khóc suốt đêm.

Hai ông bà đã nuôi Điền Phong khôn lớn. Nó là người tình cảm, rất yêu mến và luôn quấn quýt với bố mẹ. Nó chưa từng làm hại hai người. Vậy nên giải quyết thế nào đây? Chỉ còn cách mãi mãi coi nó như con mình.

Khi Điền Phong học năm thứ ba đại học, nghỉ hè nó về nhà, ông bà Vương Hải Đức và Diệp Tử Mi rất mừng, ngày ngày nấu những món ngon lành nhất cho con ăn. Cũng như các đứa trẻ khác, Điền Phong hồi nhỏ lười ăn nhưng lớn rồi thì lại bình thường. Chính trong mùa hè ấy, ông Vương Hải Đức lại phát hiện ra một bí mật kinh khủng.

Một buổi chiều hai người đi chợ mua thức ăn, nhưng hôm đó họ lại không mang đủ tiền. Ông bảo bà đứng chờ, còn ông về nhà lấy thêm tiền.

Khi về đến cửa, ông nghe thấy trong nhà có những âm thanh kỳ quái, ông cảnh giác ghé tai lắng nghe. Nhưng không thể nhận ra Điền Phong đang làm gì trong đó. Ông bèn vòng ra cửa sổ phía sau nhìn vào, ông giật mình kinh hãi: trên giường của Điền Phong chất đầy bàn chải đánh răng, có vài chiếc lại ngọ ngoạy ở đằng chuôi. Khiếp đảm hơn, là đầu giường có một con vật trông giống như đứa trẻ sơ sinh, nhưng có cái đuôi dài và nhỏ. Lúc đó Điền Phong mặc đồ con gái lòe loẹt, quay lưng ra cửa sổ. Như một nữ phù thủy, khi nó đưa tay trái lên thì đám "bàn chải" trên giường dựng cả lên và nhảy xuống đất. Còn khi nó đưa tay phải lên thì con vật ngồi ở đầu giường chạy vòng quanh nó…

Ông Vương Hải Đức đờ đẫn hồi lâu, rồi ông lùi ra, quay trở lại cửa vào, lấy chìa khóa mở cửa bước vào.

Căn phòng ngủ của Điền Phong đang đóng. Ông gọi to: "Điền Phong!" Cửa mở, nó đã giấu bộ quần áo nữ đi, chỉ thò đầu ra nói: "Bố đã về à?" Ông giả bộ hờ hững hỏi: "Ai đang ở trong đó thế?" Điền Phong cười khì khì: "Con nuôi thú cưng, bố cứ kệ con." Ông không nói gì nữa, lấy tiền rồi đi ra.

Về sau ông không bao giờ nhìn thấy những cái bàn chải đó và con vật kia nữa, nhưng cảnh tượng hôm đó ông tuyệt

đối không thể quên. Mỗi lần nhớ lại người ông đều nổi gai ốc.

Điền Phong tốt nghiệp đại học, Hải Đức và Tử Mi cảm thấy mình đã thật sự hoàn thành nghĩa vụ nuôi nấng Điền Phong, không uổng công ông bà nhặt nó về từ kho dược và nuôi nấng nó từ ngày mồng 7 Tết âm lịch năm 1977.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Điền Phong đi Singapore, hai năm sau trở về Trung Quốc, sáng lập ra trang web "Lưới tình".

Vợ chồng Vương Hải Đức và Diệp Tử Mi dần về già. Họ là đôi vợ chồng bình thường nhưng vĩ đại. Điền Phong từ nhỏ bị bỏ rơi, họ đã nuôi nấng anh ta như con đẻ, khi Điền Phong trưởng thành, có sự nghiệp huy hoàng, ông bà chỉ tự coi mình như cha mẹ nuôi, chưa từng mong anh ta sẽ báo đáp và không bao giờ làm phiền anh ta.

Điền Phong cho họ tiền, họ không nhận, mua cho họ thứ nọ thứ kia, họ cũng không nhận. Điền Phong thuê người giúp việc cho họ, mua nhà cho họ, họ đều từ chối… Hai vợ chồng già đầy bản lĩnh chỉ sống bằng đồng lương hưu của mình.

Hai ông bà đều rất nhạy cảm và ý tứ, không bao giờ bước chân đến công ty của Điền Phong. Họ không muốn người nhân viên của Điền Phong nhìn thấy cha mẹ của sếp họ rất bình thường…

Có lẽ là ý trời, tháng trước Điền Phong về nhà, nằng nặc đòi đón cha mẹ đến tham quan công ty; hai ông bà không thể từ chối. Họ thay quần áo mới, lên chiếc xe ôtô cao cấp, rồi đi đến tòa nhà văn phòng của "Lưới tình". Họ không ngờ khu văn phòng của cậu con trai lại sang trọng đến thế.

Điền Phong dẫn cha mẹ đi xem một lượt, rồi đưa họ về phòng làm việc ngồi nghỉ. Anh ta rất bận bịu, vừa nói chuyện với cha mẹ được một lúc thì đã có người vào tìm, anh ta đi ra. Hai ông bà phải ngồi suông ở đó hơn một tiếng đồng hồ vẫn không thấy con về.

Ông Hải Đức đi đi lại lại trong phòng, thấy trên bàn làm việc của Điền Phong có mấy tờ tài liệu, bèn liếc nhìn. Thì thấy mấy chữ "Vương Hải Đức" và "Diệp Tử Mi"! Ông không hiểu tại sao tên ông và vợ mình lại nằm trong tài liệu của con trai. Rất tò mò, ông bèn cầm lên đọc, đó chính là "Đề án thí nghiệm thị trấn Đa Minh" rất chi tiết. Đọc xong, ông không nói gì hết.

Thế giới này thay đổi quá nhanh, sau khi về hưu ông hầu như xa cách với xã hội bên ngoài, có rất nhiều thứ ông không biết.

Rồi Điền Phong quay về, anh ta muốn đưa cha mẹ đi ăn, ông bà nhất quyết từ chối và đòi trở về nhà. Điền Phong đành cử xe đưa cha mẹ về.

Hai hôm sau, buổi tối, hai ông bà ngồi xem tivi thì thấy đưa tin về vụ mất tích của Khúc Thiêm Trúc. Ông Hải Đức nhớ đến những trang tài liệu mình đã đọc ở chỗ Điền Phong, thì hiểu ra ngay: cô gái ấy là vật thí nghiệm của Điền Phong!

Ông im lặng không hé răng với ai, cũng như năm xưa, khi ông biết rõ Điền Phong ăn vụng dược liệu của xưởng dược, ông đấu tranh tư tưởng mãi, cuối cùng quyết định im lặng. Ông chỉ nói cho Diệp Tử Mi biết chuyện. Cả hai vợ chồng rất lo lắng cho đứa con, đồng thời lo cho cô gái vô tội Thiêm Trúc bị liên lụy. Và, chính bản thân họ cũng vô cùng sợ hãi.

Về sau họ dò la nghe ngóng, biết được địa chỉ của Khúc Thiêm Trúc, lại được biết Thiêm Trúc bị sốc rồi hóa điên, họ cảm thấy mình có tội. Hai vợ chồng ngồi bàn bạc đến khuya, hôm sau họ tìm đến nhà Thiêm Trúc ngỏ ý muốn đưa cô ta

về nhà chăm sóc, nhưng cha mẹ Thiêm Trúc từ chối. Cuối cùng hai vợ chồng để lại cho Thiêm Trúc từ chối. Cuối cùng hai vợ chồng để lại cho Thiêm Trúc đáng thương một khoản tiền khiêm tốn mà họ dành dụm được…

Khi ông Vương Hải Đức kể cho khách nghe, bà Diệp Tử Mi ngồi bên nước mắt tuôn lã chã. Kể xong, ông nhìn Chu Xung và Lục Lục bằng ánh mắt bất an, rồi thấp thỏm khẽ hỏi: "Liệu chúng tôi… có tội không?"

Lục Lục hiểu ý ông định nói là tội "che giấu tội phạm". Lục Lục rơm rớm nước mắt, nói: "Hai bác đã làm phúc cho đời rất nhiều, sao lại có tội được? Hai bác là người tốt, rất rất tốt."

Ông Hải Đức xoa xoa hai bàn tay thú nhận, nói "Cha mẹ nào mà chẳng nuôi nấng và yêu thương con cái, chúng tôi cũng chỉ là người rất bình thường thôi…" Rồi ông lại thận trọng hỏi: "Nhưng con chúng tôi… nó có tội không?"

Lục Lục nhìn Chu Xung, Chu Xung nói: "Bác chờ một lát, cháu và bạn cháu phải bàn bạc riêng một chút."

Ông Hải Đức lập tức cảm thấy căng thẳng, bà Tử Mi cũng không khóc nữa, ngây nhìn Chu Xung. Có lẽ họ tưởng Chu Xung và Lục Lục là người của tòa án. Ông Hải Đức vội nói: "Vâng, vâng."

Gian ngoài mà họ đang ngồi là phòng tiếp khách, Chu Xung và Lục Lục bước vào phòng ngủ, đóng cửa lại.

Chu Xung nói: "Rất có thể Điền Phong không phải là người."

"Thế ư?"

"Chỉ là nghi ngờ thôi. Anh dự đoán có lẽ anh ta là vật phẩm được sinh ra từ một số hóa chất nào đó kết hợp lại…"

Lục Lục im lặng. Cô cảm thấy Chu Xung nói đúng. Hồi trước đi học ở thị trấn, cô từng nhìn thấy có rất nhiều con côn trùng đen đen bé bằng hạt gạo bay trong nhà vệ sinh, đập chết thì chúng chỉ là mùn đen, không có máu, không có thịt hoặc phủ tạng, nhưng chúng vẫn sống và bay lượn. Còn những con sâu quái dị mà cô thấy ở Bắc Kinh, cho đến bây giờ thì cô ngờ rằng vì căn nhà của Chu Xung cũ kỹ lâu đời, Chu Xung thì ưa sạch sẽ nên anh để quá nhiều thứ hóa chất sát khuẩn trong toilet, rất có thể con quái trùng "bàn chải đánh răng" cũng là sản phẩm của hóa chất, giống như những con bọ đen kia.

Đã có những sinh vật hóa học cấp thấp thì cũng phải có những sinh vật hóa học cấp cao. Ví dụ Điền Phong. Anh ta không phải người lưỡng tính của nhân loại, cũng không phải do cha mẹ sinh ra, anh ta bẩm sinh đã không có giới tính.

Xét từ khía cạnh bản năng động vật vốn có, thì mục đích của tình yêu là để phát triển thế hệ sau. Nhưng anh ta không phải kết quả của tình yêu, mà là hậu quả của hóa chất. Xét từ một ý nghĩa nào đó, thì hóa chất và sinh vật là tử thù của nhau. Giống như Điền Phong từng nói: anh ta có cha mẹ yêu thương, tức là có tinh thần, anh ta có vị trí cao trong xã hội, có rất nhiều tình bạn ở mức độ khác nhau, nhưng anh ta không có tình yêu. Vì thế anh ta tràn ngập hận thù đối với tình yêu của loài người.

Có lẽ khi nằm khóc oe oe trong nhà kho dược liệu, anh ta đã có đủ trí khôn của một người trưởng thành, đã có thể đi lại dễ dàng trong cống ngầm tối tăm để kiếm thức ăn. Nhưng vì muốn có một gia đình đầm ấm, nên anh ta đã lựa chọn vợ chồng Vương Hải Đức và Diệp Tử Mi…

Chu Xung nói: "Em còn nhớ người mù chứ? Ông ta đi vào xưởng hóa chất ở ngoại ô Bắc Kinh, lát sau lại quay ra.

Anh cho rằng rất có thể ông ta là đồng loại của Điền Phong và cũng là người bất tử, ông ta vào xưởng hóa chất là vì trong đó có thức ăn. Ông ta rõ ràng bị hỏng mắt, nhưng vào lúc xung quanh vắng người ông ta lại có thể chạy như bay, vậy ông ta có phải người bình thường không? Khi đến nhà ông ta, chúng ta nghe thấy ông ta nói "đừng tranh nhau nữa, các ngươi 11 người, ai cũng có phần", căn nhà bé tẹo ấy có thể chưa 11 người hay sao? Chắc chắn là 11 con sâu hoặc con vật giống đứa trẻ sơ sinh, chúng đều thích ăn hóa chất…"

"Anh cho rằng các sinh vật đó đều là đồng loại của Điền Phong?"

"Anh không thể khẳng định."

"Liệu có phải chúng đã có sự… tiến hóa không?"

"Nghĩa là sao?"

Lục Lục nói: "Nghĩa là từ con sâu biến thành quái vật giống đứa trẻ sơ sinh, rồi từ quái vật giống đứa trẻ sơ sinh biến thành người bất tử…"

Chu Xung lắc đầu: "Anh ngờ rằng những sinh vật ấy đều là một phần của gã Điền Phong."

Lục Lục rùng mình. Cô chưa thật hiểu rõ, nhưng càng mơ hồ như thế cô càng cảm thấy câu nói này thật đáng sợ.

Chu Xung nói: "Ông Vương Hải Đức vừa nói có lần bắt gặp Điền Phong mặc đồ phụ nữ, như một phù thủy điều khiển bọn sâu bọ kia nhảy nhót; tay trái của gã không có ngón cái, tay phải không có ngón giữa; anh cảm thấy đám sinh vật ấy chính là ngón cái và ngón giữa của gã."

Lục Lục lại rùng mình. Thứ quái trùng ấy từng xuất hiện ở nhà cô, cũng tức là ngón tay của Điền Phong thò lên cái lỗ thoát nước trong toilet… Còn con quái vật giống đứa trẻ sơ sinh xuất hiện ở bãi tha ma, có nghĩa là khi hai người chạy ra khỏi thị trấn Đa Minh thì một ngón tay của Điền Phong vẫn bám đuổi theo họ…

Lục Lục hỏi: "Bây giờ ta nên làm gì?"

Chu Xung nói: "Chúng ta không đối phó nổi gã quái dị này, ta phải báo công an bắt hắn. Ta sẽ bảo họ xét nghiệm ADN thì sẽ biết ngay hắn có phải người bình thường hay không."

Lục Lục băn khoăn: "Liệu công an có tin không?"

"Chúng ta phải động viên hai ông bà Vương Hải Đức và Diệp Tử Mi ra làm chứng cùng với chúng ta. Họ là cha mẹ nuôi của Điền Phong, công an không thể không tin."

"Nhưng họ rất thương yêu con, em nghĩ họ sẽ không chịu."

"Ta cứ thử xem sao."

Bàn bạc một lúc, cả hai ra ngoài. Bố mẹ nuôi của Điền Phong căng thẳng nhìn họ, như thể đang chờ tuyên án.

Chu Xung ngồi xuống, chậm rãi nói: “Hai bác ạ, các hành vi của Điền Phong là phạm pháp, ít nhất cũng là tội bắt giữ người phi pháp, anh ta đã làm hại Khúc Thiêm Trúc, đồng thời cũng gây ra nỗi ám ảnh tâm lý lâu dài cho nhiều người khác. Hôm kia hai chúng cháu suýt nữa bị anh ta giết chết, may sao chúng cháu đã trốn thoát. Mai chúng cháu sẽ đến công an trình báo, mong rằng hai bác sẽ ra làm chứng. Cháu biết hai bác rất thương yêu anh ta, nhưng cháu cũng tin rằng hai bác là người biết bảo vệ cái đúng.”

Hai người già nhìn nhau. Bà Diệp Tử Mi bắt đầu lau nước mắt.

Ông Vương Hải Đức khẽ hỏi: “Anh bảo chúng tôi phải làm gì?”

Chu Xung nói: “Bác chỉ cần kể lại các hành vi bất thường của Điền Phong từ nhỏ đến giờ là được.”

Ông Hải Đức lại hỏi: “Nó có bị kết án không?”

Chu Xung trả lời: “Đó là việc của tòa án, cháu không rõ.”

Ông Hải Đức châm thuốc lá, rít những hơi thật dài.

Lát sau, bà Tử Mi lau khô nước mắt, nói rành rọt: “Anh chị yên tâm, chúng tôi không bênh con đâu! Ông ơi, ông nghĩ sao?”

Ông Hải Đức trầm ngâm một lúc rồi đáp: “Nhà nước có pháp luật. Ngày mai chúng tối sẽ cùng anh chị đi gặp công an.”

Chu Xung mừng rỡ: “Cảm ơn hai bác! Sáng sớm mai chúng cháu sẽ đến đón hai bác.”

Rồi anh đứng lên khẽ nói với Lục Lục: “Chúng ta về nhà thôi.”

Lục Lục nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài tối om. Cô lại nhìn hai ông bà già, hỏi: “Hai bác ơi, Điền Phong sợ gì nhất?”

Hai ông bà nhìn nhau, không hiểu ý cô.

Lục Lục giải thích: “Từ nhỏ, anh ta sợ gì nhất, ví dụ, lửa hoặc nước…”

Ông Hải Đức nghĩ ngợi, rồi nói: “Hình như nó dị ứng với thảo dược, có lần nó bị cảm, tôi đưa nó đi bốc thuốc, vừa vào cửa, ngửi thấy mùi thảo dược nó bị ngất luôn… Có vấn đề gì à?”

Lục Lục trả lời qua quýt: “Cháu chỉ thuận miệng hỏi thế thôi.”

Chương 68: Đêm trước khi báo công an

Cả hai chào ông bà già rồi ra về. Lục Lục và Chu Xung rảo bước ra cổng chính của xưởng dược phẩm Hoa Đức. Đây là một khu tập thể rất cũ kỹ xập xệ, tất cả đều một màu xám xám, nhà cửa chen chúc, nhân khẩu rất đông, gần như không có sân vườn hay công viên làm không gian cho người tập thể dục và trẻ nhỏ vui chơi.

Một đứa bé đang gồi xổm dưới ánh đèn đường mờ mờ, nghịch thứ gì đó. Hai người đi qua, nhận ra nó đang cầm con dao gọt bút chì cứa vào một con sâu. Một phụ nữ thò đầu ra từ một cửa sổ trên gác, gọi nó về nhà. Đứa bé cất con dao vào túi, nhìn lại con sâu bị cắt thành hai đoạn rồi hùng hục chạy về.

Lục Lục và Chu Xung ra khỏi cổng chính, lên tắc xi. Nửa giờ sau họ về đến nhà.

Vào nhà rồi, Chu Xung bỗng hỏi: "Tối nay chúng ta vẫn chưa ăn gì cả."

"Em không thấy đói."

"Anh sẽ ra mua mấy gói mì ăn liền."

"Vâng. Em phải viết một lúc đã."

"Lúc này mà em còn có thể ngồi viết lách?"

"Hôm nay em sẽ viết về vụ án kinh thiên động địa này và tung tin lên mạng."

"Rất hay!"

Sau đó Chu Xung đi mua mì ăn liền. Lục Lục bước vào thư phòng.

Cô bật máy tính, mở trang word mới. Cô bỗng do dự. Đôi mắt kia chắc chắn đang nấp trong máy tính, nó sẽ chấp nhận đứng nhìn cô phanh phui bí mật hay sao? Rất có thể cô vừa viết xong thì tất cả sẽ bị xóa sạch…

Lục Lục mở trang web "Lưới tình", đăng nhập diễn đàn, lập một thread nội dung mới, tiêu đề là "Người bất tử ở ngay bên cạnh bạn." Cô định viết xong đoạn nào thì đăng luôn đoạn ấy.

Viết xong đoạn thứ nhất, cô đưa lên diễn đàn suôn sẻ, mạng vẫn chạy bình thường, diễn đàn cũng không từ chối, từ ngữ cũng không bị biến thành các chữ số vô nghĩa…

Lục Lục cảm thấy vui, cô hăm hở định viết tiếp. Tung được bí mật này lên mạng cũng tức là thông báo cho toàn thế giới biết. Nhưng cô dừng lại, nhìn quanh bốn bề. Cô ngỡ rằng gã quái vật ấy đã thu đôi mắt trong máy tính lại, và chính gã đã mò đến tận đây. Biết đâu lúc này gã đang đứng ngoài cửa sổ theo dõi cô!

Cô đưa mắt nhìn từng cửa sổ, ngoài kia tối nhờ nhờ, không thấy khuôn mặt trắng nhợt của gã. Lục Lục yên tâm, trở vào thư phòng định viết đoạn thứ hai.

Nhưng đi đến cửa thì cô dừng bước.

Lục Lục vốn nhạy cảm. Đó là cái nhạy cảm cố hữu của dân chuyên viết lách. Đôi khi người ta chết vì sự nhạy cảm

này, nhưng đôi khi chính sự nhạy cảm lại cứu người ta khỏi mối nguy hiểm.

Cô xoay người lại bước vào toilet, bật đèn. Lỗ cống, nắp vẫn đậy, tất cả vẫn bình thường. Cô lại nhìn lên cái cốc đựng bàn chải đánh răng, cái bàn chải xanh nhạt của cô vẫn còn nhưng cái bàn chải màu đỏ của Chu Xung thì biến mất!

Cô lập tức nhìn khắp toilet, nhìn thật kỹ từng chỗ có lỗ thoát nước, cái hốc tối ở chỗ cái quạt thông gió đã bị tháo – đều không thấy gì khả nghi, vòi nước vẫn chui xuống tường, nước trong bệ xí vẫn trong suốt, nhì vào sâu hơn cũng chỉ thấy tôi tối, không có gì khả nghi.

Bỗng Lục Lục nghe thấy tiếng "cách" ở la-va-bô, cô nhìn vào miệng vòi nước, vừa kịp nhìn thấy có một vật màu đỏ thụt vào rất nhanh. Chân tay cô bỗng lạnh toát!

Lục Lục biết, đó chính là một con quái trùng vừa chui vào! Không biết nó đã tha cái bàn chải răng của Chu Xung đi đâu. Nó muốn ngụy tang thành cái bàn chải đỏ của Chu Xung rồi "đứng" vào cái cốc, nhưng khi nó vừa chui ra khỏi vòi nước thì nhìn thấy Lục Lục, nên nó lại trốn vào đó.

Gã quái vật kia đã thò ngón tay vào trong nhà này rồi!

Cô vội bước ra và lập tức gọi điện cho Chu Xung: "Anh đang ở đâu?"

"Đang ở hiệu tạp hóa."

"Anh về ngay! Trong toilet lại xuất hiện con sâu quái dị ấy!"

"Anh sẽ về ngay."

Lục Lục không dám vào toilet và vào thư phòng đề viết bài nữa, cô thấp thỏm bất an đứng sau cửa ra vào chờ Chu Xung.

Chừng 20 phút sau, có tiếng bước chân ở ngoài hành lang. Cô mở cửa. Chu Xung tay cầm hai gói mì sợi và còn xách một túi nilon không rõ đừng gì.

Nhưng Lục Lục ngửi thấy mùi nồng hắc của thảo dược.

"Anh mua thảo dược à?"

Chu Xung đóng cửa lại, rồi nói: "Sau khi nghe em gọi điện, anh vội chạy ngay ra hiệu thuốc bắc."

"Liệu có tác dụng không nhỉ?

"Cứ thử xem sao."

"Em ngẫm nghĩ và càng tin rằng gã quái vật ấy là sinh vật hóa học! Hắn sinh ra trong xưởng thuốc tây, hắn sợ thảo dược. Thuốc tây không có sự sống, thảo dược là vật chất hữu cơ có sự sống…"

“Mặc xác hắn là gì. Chắc chắn đêm nay hắn sẽ đến! Anh đi nấu mì.”

“Em không muốn ăn đâu.”

“Phải ăn, ăn no rồi chờ hắn!”

Nói rồi Chu Xung đi vào bếp. Lục Lục lại ngồi trước máy tính tiếp tục viết bài.

Vẫn là buổi tối, đêm vẫn chưa về khuya. Phía dưới sân vọng lên tiếng trẻ con nô đùa hồn nhiên, thỉnh thoảng có tiếng xe chạy qua bấm còi.

Chu Xung bưng ra hai bát mì, cả hai ngồi ăn. Sau đó Chu Xung nói: “Em cứ tiếp tục viết đi!”

“Được, anh không đi đâu hết!”

Lục Lục tiếp tục viết bài.

Đoạn hai.

Đoạn ba.

Đoạn bốn…

Trẻ con ở dưới sân khu chung cư lần lượt trở về nhà, cũng không nghe thấy tiếng ô tô nữa. Hẳn người người đã bắt đầu chìm sâu trong giấc ngủ. Đêm càng về khuya càng yên tĩnh, chỉn còn tiếng gõ bàn phím của Lục Lục “lách cách, lách cách…” như những tín hiệu điện đài bí mật trong thời khủng bố trắng phát ra thế giới bên ngoài. Cả căn nhà vẫn không có dấu hiệu gì khác thường.

Khi Lục Lục viết xong đoạn cuối cùng thì đã là hơn 2 giờ sáng. Cô viết cả thảy hơn một vạn chữ và đã đưa tất lên diễn đàn, cô để lại địa chỉ email của mình. Cô không viết hẳn ra tên Điền Phong, mà thay bằng XX.

Lục Lục ngoảnh nhìn Chu Xung, nói: “Em đã viết xong. Có lẽ đêm nay không xảy ra chuyện gì đâu. Ta đi ngủ thôi!”

Chu Xung vẫn căng tai lắng nghe, rồi anh nói: “Đúng! Ngủ cho sung sức, mai chúng ta đến công an mới có thể trình bày mạch lạc được.”

Lục Lục tắt máy tính, đứng dậy, cùng Chu Xung đi vào phòng ngủ.

Họ lên giường, tắt đèn. Lục Lục nói: “Thế là phí tiền mua thảo dược.”

“Cũng chẳng tốn là mấy.”

“Anh mua những thứ gì? Biết đâu mai chúng ta ốm sẽ dùng đến nó cũng nên.”

“Thảo dược phải biết phối hợp thì mới gọi là thuốc. Anh chỉ mua bừa mấy thứ…”

Trong căn nhà yên tĩnh bỗng vang lên một tiếng “cạch…” hình như có người gõ cửa.

Cả hai im bặt không nói gì hết.

“Cạch, cạch!”

Đúng là có người gõ cửa, gõ hai tiếng! Nhưng người ấy không gõ vào cánh cửa sắt chống trộm mà là gõ vào cửa kính.

Lục Lục giọng run run: “Cửa toilet…”

Chu Xung gật đầu, im lặng.

Các cánh cửa trong nhà đều là cửa gỗ, chỉ có cửa toilet … lắp kính.

Lục Lục run run giọng: “… Hắn đã vào à?”

Chu Xung nói thật khẽ: “Lúc này ngón tay hắn đang gõ.”

Lục Lục hỏi: “Ý anh là… con sâu?”

Chu Xung đáp: “Ừ.”

Một lát sau tiếng gõ cửa lại vang lên: “Cạch, cạch, cạch.”

Lần này là ba tiếng!

Lục Lục thì thào đứt quãng: “Gói thảo dược, anh để đâu?”

“Ngay bên cạnh anh.”

“Chắc sẽ không ăn thua…”

“Cứ chờ thêm xem sao.”

“Cạch, cạch, cạch, cạch, cạch!”

Lục Lục bám riết cánh tay Chu Xung.

Nếu lúc này mà có hàng xóm đang từ tầng dưới đi ngang qua, chắc chắn Lục Lục sẽ mở cửa sổ ra kêu cứu. Nhưng bên ngoài im ắng tuyệt đối, cả khu chung cư đã ngủ say.

“Cạch, cạch, cạch, cạch, cạch, cạch!”

Bây giờ biến thành sáu tiếng! Nhưng nhịp gõ vẫn rất chậm như trước, không hề vội vàng. Cả hai cùng nằm bất động, hít thở thật khẽ, căng tai lắng nghe.

Lát sau tiếng gõ ấy lại vang lên, mỗi lần đều thêm một tiếng. Cuối cùng, nghe giống như một người đang cần mẫn băm nhân thịt bánh gối.” Cạch, cạch, cạch, cạch, cạch, cạch, cạch, cạch,…”

Âm thanh ấy bỗng ngừng lại. Cả hai chờ hồi lâu vẫn không thấy nó tiếp tục.

Lục Lục càng thấy căng thẳng, cô nói thật khẽ: “Hay là… nó bò ra rồi? Ta bật đèn xem sao.”

Chu Xung lắc đầu: “Bật đèn sáng chúng ta sẽ bất lực.” Lục Lục im lặng.

Chờ sau một hồi nữa, bỗng cửa phòng ngủ “kẹt” một tiếng rồi mở ra! Lục Lục kêu “a…” một tiếng, Chu Xung nhìn chăm chăm ra cửa phòng ngủ. Nhờ ánh trăng rất yếu rọi vào, họ có thể nhìn thấy sàn nhà phòng khách lờ mờ loang loáng.

Không có ai bước vào. Đối phương đã khống chế cửa phòng ngủ, hai người không thể ra, bây giờ cái giường là căn cứ phòng ngự cuối cùng của họ.

Bỗng có thứ gì đó lướt qua cánh tay Lục Lục, mềm mềm, mát mát! Cố hét lên “Rắn!” Rồi cô ngồi phắt dậy ôm chặt Chu Xung.

Chu Xung cũng run run, anh lập tức bật đèn. Ở cửa có một cái đuôi thon dài nhanh chóng rút ra ngoài, rồi mất hút. Cả hai đều sợ tái mặt. Tuy không nhìn thấy thân hình nhưng họ có thể khẳng định nó chính là con quái vật trông rất giống đứa trẻ sơ sinh! Vậy gã quái vật kia đã thò hai ngón tay vào tận nhà họ!

Phòng ngủ sáng lên thì ngoài kia trở nên tối hơn.

Lục Lục nói không rõ lời nữa: “Di động đâu?”

Chu Xung thì thầm: “Của anh để ở phòng khách. Của em đâu?”

Lục Lục nói: “Hình như để ở thư phòng…”

Điện thoại cố định cũng không để trong phòng ngủ, mà là đặt cạnh tivi. Lúc này họ mất cả quyền gọi điện thoại cầu cứu! Thời gian vẫn từng giây trôi đi. Phòng khách tối om ngoài kia cũng im ắng. Nhưng Lục Lục và Chu Xung đều hiểu rõ cái gì đến thì nhất định sẽ đến. Quả nhiên, ngoài phòng khách bỗng vỡ òa tiếng cười he hé của một đàn trẻ sơ sinh! Quá bất ngờ! Cả hai đang ngồi trên giường run cầm cập. Không phải do một tiếng cười mở đầu kích thích những tiếng cười khác tiếp nối, mà là tất cả cùng cười vang, rất đều. Giống như có ai đó trong bóng tối giơ tay bắt nhịp cho bọn trẻ sơ sinh ấy cùng cười sằng sặc. Ở ngay trong phòng khách! Đúng thế, ở ngay trong phòng khách! Cứ thế cười, cười hehe… cười mãi… rồi tiếng cười trở nên không đều nữa, có đứa cười chậm lại, có đứa tiếp tục cười lâu hơn. Nhưng có điều tiếng cười vang càng lúc càng to. Nói cho công bằng, âm thanh tiếng cười này rất non nớt ngây thơ, nghe có vẻ vui tai. Nhưng trong lúc khuya khoắt của một đêm rất không bình thường, thì những tiếng cười không rõ từ đâu ấy lại khiến

người ta kinh hồn bạt vía. Cuối cùng, tiếng cười cũng ngưng bặt. Trên cầu thang sắt uốn lượn bỗng vang lên tiếng bước chân. Có người đang đi xuống!

Lục Lục co rúm người: "Chu Xung, hắn đến!"

Chu Xung cầm ngay túi thảo dược để bên cạnh, thực ra anh cũng không biết tiếp theo nên làm gì.

Tiếng bước chân xuống nửa chừng thì nó lại từ từ bước lên.

Lục Lục nhìn Chu Xung. Chu Xung vẫn chăm chú nhìn ra cửa phòng ngủ. Sau môt hồi lâu, họ không còn nghe thấy tiếng bước chân ấy nữa, hình như người kia đã biến mất trên gác.

Chu Xung nhẹ nhàng bước xuống giường. Lục Lục kéo lại: "Anh đi đâu?"

Chu Xung nói nhỏ: "Anh ra xem sao."

"Đừng ra."

"Anh đi lấy di động vào đây."

Lục Lục buông tay. Chu Xung rón rén bước ra cửa, thò tay ra sờ thấy công tắc đèn phòng khách, anh bật lên. Phòng khách sáng trưng. Chu Xung đứng ở cửa, bất động.

Lục Lục sợ hãi gọi: "Chu Xung."

Chu Xung không ngoảnh lại. Anh đã nhìn thấy thứ gì đó!

Lục Lục run run xuống giường, chân trần lập cập bước đến sau lưng Chu Xung, nhìn ra phòng khách. Cô tái mặt bủn rủn suýt ngã sụp xuống bàn.

Phòng khách xuất hiện vô số những con quái trùng giống như những chiếc bàn chải đánh răng dày đặc, chen chúc, đuôi của chúng đều dựng thẳng đứng. Trên tay vịn cầu thang, có hai con vật rất giống trẻ sơ sinh đang ngồi chễm chệ, lạnh lùng nhìn xuống cửa phòng ngủ. Gã quái vật ngồi trên bậc cầu thang, mỉm cười nhìn Lục Lục và Chu Xung. Hình như hắn đã nhiều đêm không ngủ, sắc mặt hắn trắng nhợt trông phát sợ nhưng ánh mắt hắn vẫn toát lên nét vui mừng cố hữu.

Cả bọn quái vật này từ đâu mọc ra?

Gã quái vật chậm rãi nói: "Tôi vẫn đang tìm hai người. Mấy hôm nay đói quá. Vừa nãy tôi đã vào toilet ăn bột giặt, kem dưỡng da, kem đánh răng của các người, và còn uống cả chai thuốc sát trùng nữa… Rất xin lỗi!"

Chu Xung nắm chặt tay Lục Lục, từng bước lùi lại.

Gã quái vật đứng dậy, từ từ bước xuống cầu thang, mỉm cười tiến về phía họ: "Tôi đã nói rồi: một trong hai người phải chết."

Chu Xung đẩy Lục Lục về phía giường, cứ như thầy phù thủy phù phép để trừ tà ma.

Gã quái vật bước đến cửa phòng ngủ thì dừng lại, tựa cửa, nhìn chằm chằm vào đám thảo dược, ánh mắt hắn càng trở nên vui mừng hơn.

Lục Lục cảm thấy mình sắp chết, không phải bị giết chết, mà là chết vì sợ. Liệu đám thảo dược này có chặn nổi hắn không? Hắn đã bước đến tận cửa phòng ngủ! Nhìn thấy thảo dược, hắn biết ngay là họ định dùng các thứ này để đánh vào tử huyệt của hắn, hẳn là hắn sẽ càng điên tiết hung hăng gấp bội!

Gã quái vật vừa nhìn thảo dược vừa nói: "Các người biết tôi sợ thảo dược chứ gì? Ha ha… thực ra tôi chỉ sợ có một cây thuốc, tên cây thuốc đó là "Điền Phong". Hai người có mua về không?"

Lục Lục vội nhìn Chu Xung có ý hỏi anh. Chu Xung sững sờ nhìn gã Điền Phong đang đứng cửa. Gay rồi! Anh không biết Điền Phong chỉ sợ một cây thuốc "Điền Phong"! Nhưng cũng không thể trách ông Vương Hải Đức, khi Điền Phong đi theo ông đến hiệu thuốc bắc, vừa bước vào hắn đã ngất xỉu, lúc đó có vô số mùi thảo dược bay ra, ông Hải Đức không thể biết chỉ có mùi cây "Điền Phong" mới khiến hắn sợ hãi…

Điền Phong lại nói: "Hay lắm! Không thấy ở đây có vị thuốc ấy, nhưng nó cũng không thể có nữa, vì nhiều năm nay nó đã bị tuyệt chủng rồi! Ha ha ha… Trên thế giới này, có một thứ mới sinh ra thì phải có một thứ cũ lụi tàn, chắc chắn là thế…"

Nói đến đây hắn từ từ ngẩng đầu lên. Bỗng hắn ta ngưng bặt tiếng cười, sắc mặt vô cảm nhìn Chu Xung rồi lại nhìn Lục Lục, giọng hiểm độc: "Nào các người trả lời đi… ai chết?"

Chu Xung cũng sắp rụng rời. Anh bốc thảo dược ném tới tấp vào Điền Phong: "Thằng bệnh hoạn! Tao giết mày!"

Thật bất ngờ.

Các thứ thảo dược vừa ném vào mặt vào người Điền Phong, hắn bỗng mở to mắt, tay bám chặt khung cửa… hình như bị chóng mặt.

Chu Xung sửng sốt, tiếp tục bốc thảo dược ném vào Điền Phong. Cơ mặt hắn bắt đầu vặn vẹo…, mồm mấp máy phều phào "… phải chết một người…" Rồi hắn loạng choạng lui lại mấy bước, lùi khỏi tầm nhìn của Lục Lục và Chu Xung.

Lục Lục nhìn Chu Xung, Chu Xung … một cái ra hiệu đừng động đậy, sau đó anh cầm túi thảo dược, xuống giường, từ từ bước ra cửa phòng ngủ. Lục Lục nín thở nhìn Chu Xung.

Chu Xung bước đến cửa, nhìn ra ngoài. Anh lại sững sờ, không động đậy.

Lục Lục run run hỏi "Sao thế?"

Chu Xung đờ đẫn: "Không thấy… tất cả không thấy đâu nữa."

Chương 69: Một kết cục bi thảm

Không thấy Điền Phong. Không thấy hai đứ trẻ sơ sinh bốn chân có đuôi dài. Không thấy đám quái trùng hình bàn chải đánh răng.

Căn nhà trở lại như trước, mọi chuyện vừa xảy ra cứ như một cơn ác mộng. Nhưng mùi thảo dược vẫn rất đậm, chứng tỏ chẳng phải họ đang sống trong một cơn mơ.

Xem ra, gã quái vật nói dối hắn chỉ sợ thảo dược "Điền Phong", thực ra hắn sợ mọi thứ thảo dược.

Lục Lục và Chu Xung cứ thế ngồi thức cho đến sáng. Không thấy gã quái vật xuất hiện, các "ngón tay" của gã cũng không xuất hiện nữa.

Mặt trời sớm mai lên nhanh, cả thành phố đã thức dậy, ngoài kia đã có người qua lại, đã bắt đầu nghe thấy tiếng ôtô chạy.

Chu Xung thu đám thảo dược lại nhét vào hai túi nilon, sau đó anh và Lục Lục mỗi người xách một túi, ra khỏi nhà.

Sau một đêm mệt mỏi thức trắng, họ vào một quán nhỏ gần khu chung cư ăn quẩy và uống sữa đậu nành thật no bụng, khiến cả người nóng rực. Sau đó họ lên tắc-xi đi đến khu tập thể xưởng dược Hoa Đức. Hai vợ chồng ông bà Vương Hải Đức và Diệp Tử Mi đã đứng chờ ở cổng, họ ăn mặc chỉnh tề như chuẩn bị đi dự một buổi lễ trang trọng, Lục Lục và Chu Xung đưa họ đến Sở công an, gặp tổ trọng án.

Tiếp họ là một công an rất trẻ, họ Hồng, giọng nói hơi giống giọng miền đông bắc. Nếu không có bộ sắc phục công an trên người, trông anh ta rất giống diễn viên điện ảnh Tôn Hồng Lôi.

Chu Xung rất biết cách kể lại các tình tiết sự việc. Anh không kể mọi chuyện theo trình tự mà kể ngược dòng thời gian, bắt đầu từ hơn 1 giờ sáng hôm nay Chủ tịch hội đồng quản trị trang mạng "Lưới tình" là Điền Phong xuất quỷ nhập thần hiện ra trong nhà anh, đe dọa anh và Lục Lục, tức là hành vi "ban đêm đột nhập nhà công dân". Tiếp theo, anh kể về ngày 3 tháng 1 cả hai bị lừa bịp, bị bắt đưa đến một ngôi nhà cũ, Điền Phong ép một trong hai người phải chết, tức là "có âm mưu phạm tội"; tiếp đến, anh kể Điền Phong khống chế tự do của hai người, tức là tội "bắt cóc"; còn việc hắn ta định giết người, tức là tội "giết người bất thành".

Sau đó Chu Xung lại kể về hai vụ mất tích ở Bắc Kinh, nói rằng đó là thí nghiệm bệnh hoạn của Điền Phong. Anh nói hiện giờ một nạn nhân đã bị tâm thần, nhưng ít nhất có thể tìm được một người đứng ra làm chứng. Lục Lục hiểu rằng Chu Xung muốn nói tới Hồ Tiểu Quân.

Tiếp theo Chu Xung nói về xuất thân của Điền Phong, anh giới thiệu với công an Hồng: "Hai ông bà Vương Hải Đức và Diệp Tử Mi ngồi đây, là cha mẹ nuôi của Điền Phong. Hai vị này có thể chứng thực rằng những lời tôi nói là sự thật."

Công an Hồng tỏ ra rất chuyên nghiệp, anh không chỉ ngồi nghe kể chuyện mà còn chăm chú ghi biên bản rất tỉ mỉ. Chu Xung kể rất rõ ràng về xuất thân của Điền Phong để hai vợ chồng Vương Hải Đức không phải kể lại nữa. Hai ông bà không bác lại một điều gì, tức là hoàn toàn công nhận.

Cuối cùng, công an Hồng nói: "Vụ án này rất nghiêm trọng, các vị chờ một lát, tôi vào báo cáo với lãnh đạo." Nói rồi anh ta cầm biên bản vừa ghi chép vừa bước đi. Cả bốn người yên lặng ngồi chờ.

Vợ chồng Vương Hải Đức và Diệp Tử Mi ngồi trên ghế dài, họ rất căng thẳng, hầu như không dám động đậy. Lục Lục muốn hai người họ cảm thấy nhẹ nhõm hơn, cô đến chỗ bình nước rót hai cốc đưa cho họ, họ thận trọng đỡ lấy rồi đặt lên bàn, không uống một ngụm.

Đã hơn 40 phút trôi qua, chưa thấy công an Hồng quay lại, Lục Lục cảm thấy lo lắng, nhìn Chu Xung: "Nếu họ lờ đi, không quan tâm thì sao?"

Chu Xung nói: "Cách đây ít hôm, anh nghe bản tin, họ nói rằng ở một khu vực thuộc địa phận Tứ Xuyên xuất hiện một con thú lạ, toàn thân đen tuyền, dài hơn 1m, có bốn răng dài, thường nằm im trên cây, hễ người đến gần thì nó nhảy xuống cắn, tấn công rất nguy hiểm. Dân chúng đã báo 110. Sau đó công an dùng súng bắn thuốc mê khống chế nó, rồi đem đến cho cơ quan chuyên môn. Vụ việc chúng ta gặp rắc rối hơn vụ con thú lạ rất nhiều, nếu công an không vào cuộc thì ai vào cuộc?"

Sau gần một giờ công an Hồng mới trở lại, anh ta chưa kịp nói gì thì di động của Vương Hải Đức đổ chuông, ông nhìn di động rồi nói: "Con trai tôi gọi…"

Công an Hồng nói luôn: "Bác ơi, bác đừng nói mình đang ngồi ở sở công an để anh ta yên tâm, và hỏi xem anh ta đang ở đâu. Bác nghe đi."

Vương Hải Đức càng căng thẳng, lưỡng lự, hình như ông sợ mình không làm được. Công an Hồng nói: "Bác cứ nghe đi!"

Ông làm theo, giọng trở nên rất không bình thường: "A lô…" Mọi người chăm chú nhìn ông. Mắt ông nhìn thẳng về phía trước, nhưng miệng chỉ thảng thốt kêu lên "A… a… a…" Lát sau ông bỗng ngoảnh nhìn Chu Xung, và lại nói vào máy "Ừ…" sau đó ông đưa máy cho anh: "Con trai tôi muốn nói chuyện với anh."

Chu Xung sững sờ. Lục Lục run rẩy. Công an Hồng ngây đờ.

Chu Xung cầm lấy máy, bình tĩnh nói: "Tôi đây."

Giọng của Điền Phong: "Tôi biết anh và cha mẹ tôi đang ngồi với nhau ở Sở công an. Nhưng không sao, tôi chỉ muốn gặp mặt cha mẹ tôi lần cuối, phiền anh đưa họ đến đây được không?"

Chu Xung hỏi: "Đến đâu?"

Điền Phong nói: "Tôi ở thị trấn Đa Minh chờ họ. Nơi đó là khu nghỉ dưỡng Song Nhĩ Sơn, thuộc địa phận huyện Y Long, cách huyện 48km về phía nam, cách Đồng Hoảng 22km về phía tây bắc. Cảm ơn anh." Điền Phong chủ động tắt máy luôn.

Nơi đó cách Đồng Hoảng 22km! Chu Xung đã từng mở rộng bán kính tìm kiếm từ 14 km lên 20km, chỉ kém 2km.

Công an Hồng hỏi: "Hắn nói gì?"

Chu Xung trả lời: "Hắn muốn tôi đưa hai bác đây đến thị trấn Đa Minh, nói là muốn gặp cha mẹ lần cuối…"

Vợ chồng ông Hải Đức hiểu ý câu nói đó là gì, hai ông bà đều sững sờ.

Công an Hồng lại hỏi: "Các vị có thể tìm thấy thị trấn Đa Minh đó không?"

"Anh cho tôi mượn máy tính."

"Được!"

Chu Xung bước đến bàn máy tính, tra cứu bản đồ Quý Châu. Thì ra là phía nam huyện Y Long có một vùng đất nhô lên cao, ba mặt bị huyện Đồng Hoảng vây lại, đối chiếu các cự ly, thì "thị trấn Đa Minh" nằm ở điểm cực nam của vùng đất nhô lên này.

Chu Xung chỉ vào bản đồ, nói: "Nó ở đây. Gọi là khu nghỉ dưỡng Song Nhĩ Sơn. Thuộc địa phận huyện Y Long."

Công an Hồng nói: "Chiều nay chúng ta lên đường đi Quý Châu. Các vị có vấn đề gì không?"

Chu Xung đáp: "Không."

Công an Hồng nhìn sang đôi vợ chồng già. Ông Vương Hải Đức nặng nề gật đầu.

Công an Hồng nói: "Tôi đi bố trí người và xe."

Ngày 6 tháng 1 năm 2011, Chu Xung và Lục Lục lại đi miền tây nam một lần nữa.

Lần đầu họ đi bằng ôtô của Sở công an. Tổ trọng án bố trí hai xe công an. Chu Xung và Lục Lục ngồi cùng xe với công an Hồng, vợ chồng ông Vương Hải Đức ngồi cùng xe với hai công an khác.

Dọc đường, công an Hồng hỏi thêm về tình hình Điền Phong. Họ nói chuyện cởi mở thoải mái hơn lúc ở Sở công an, Lục Lục cũng kể về những sự việc khách quan, chủ quan xảy ra trong những ngày qua.

Xe đi qua Hồ Bắc… Hồ Nam… rồi vào đến địa phận Quỳ Châu. Chu Xung bỗng nghĩ ra một điều, anh cầm túi thảo dược đưa cho công an Hồng: "Anh nên cầm thứ này."

"Không cần đâu!"

"Súng của anh không có tác dụng với hắn."

Công an Hồng trả lại Chu Xung túi thảo dược: "Hai người cứ tự bảo vệ cho mình là tốt rồi."

Chu Xung không ép nữa, nói: "Anh Hồng ạ, tôi khẳng định gã Điền Phong không thuộc loài người, bắt được hắn, các anh cho xét nghiệm ADN sẽ biết ngay hắn là thứ gì."

Công an Hồng im lặng.

Hai xe cứ chạy suốt ngày đêm, 8 giờ sáng ngày 7 tháng 1 họ đến công an huyện Y Long, dừng ở đó gần nửa giờ. Công an huyện Y Long cũng cử một xe và ba công an phối hợp hành động cùng công an Bắc Kinh.

8 giờ 45 phút cả đoàn đến khu nghỉ dưỡng Song Nhĩ Sơn.

Nhìn khung cảnh trước mắt, Chu Xung và Lục Lục đều tròn mắt kinh ngạc, "thị trấn Đa Minh" chỉ còn là một vùng hoang tàn đổ nát!

Mùi khói thuốc nổ TNT tràn ngập trong không khí, khét lẹt. Quán ăn, quán trà, quán bi-a, hiệu làm đầu, ngân hàng, bưu điện, nhà trẻ, cửa hàng bán ngư cụ, cửa hàng công nghệ phẩm, ngôi nhà ở khu đất cao, các khu mộ ven thị trấn… đều bị san phẳng, vài mảng tường nham nhở còn sót lại đang bốc khói đen.

Không thấy xác người. Có lẽ xác "diễn viên" được Điền Phong thuê đã được chuyển đi trước khi phá hủy nơi này.

Xa xa, ở vị trí cũ của khách sạn, thấy có bóng người. Chắc là Điền Phong!

Chu Xung và Lục Lục dẫn vợ chồng ông Vương Hải Đức đi theo những người công an tiến về phía đó.

Điền Phong đứng trên chỗ đất bằng phía trước khách sạn, bốn phía chất đầy củi, mùi xăng nồng nặc bay khắp chốn. Xung quanh anh ta là vô số quái trùng trông rất giống bàn chải đánh răng, lại có hai con vật rất giống đứa trẻ sơ sinh đang nằm, bọn chúng đều bất động, cứ như một đám trò chơi. Khách sạn đã biến thành một cái hố khổng lồ sâu hút, cái thế giới trong lòng đất ấy đã sụp đổ, có lẽ mãi mãi không ai có thể làm rõ cấu tạo và nguyên lý hoạt động của nó ra sao.

Mọi người dừng lại cách Điền Phong vài chục mét.

Công an Hồng hiểu Điền Phong định làm gì, anh nói với một công an đứng bên: "Mau gọi xe cứu hỏa và cứu thương!"

Anh này nói: "E sẽ không kịp nữa!"

Công an Hồng ra lệnh: "Chúng ta cần ADN của hắn. Mau lên!"

Anh này vội chạy về xe công an dùng bộ đàm gọi xe cứu hỏa và cứu thương.

Công an Hồng gọi to: "Anh Điền Phong! Chúng ta không nhất thiết phải đối đầu! Chúng ta có thể hợp tác! Anh đang nôn nóng manh động!"

Điền Phong thản nhiên nói: "Nếu bàn hợp tác, thì cứ về văn phòng gặp trợ lý của tôi."

Sau đó anh ta trào nước mắt, nhìn vợ chồng ông Vương Hải Đức nói: "Thưa cha mẹ, được gặp cha mẹ, con rất mãn nguyện. Kiếp sau con vẫn xin làm con trai của cha mẹ! Vẫn là địa điểm nhà kho xưởng dược Hoa Đức, nếu nhìn thấy con thì cha mẹ phải bế con về nhà!" Nói xong anh ta tay run run lấy bật lửa ra.

Bà Diệp Tử Mi kêu lên thảm thiết: "Con trai của mẹ!" Rồi bà định chạy đến, nhưng bị ông Vương Hải Đức kéo lại ôm chặt. Bà gục đầu vào ngực ông khóc nức nở, rồi ngất lịm. Công an Hồng tiếp tục kêu gọi: "Anh Điền Phong đừng làm bừa! Chúng ta cần nói chuyện!"

Điền Phong ngoảnh mặt về phía Chu Xung và Lục Lục, ngậm ngùi nói: "Hai người đã thắng! Hãy nhớ điều này: tôi bị tình yêu của hai người đốt cháy!" Sau đó anh ta lại nhìn vợ chồng ông Vương Hải Đức, nói: "Con xin cảm ơn cha mẹ. Kiếp sau chúng ta sẽ lại gặp nhau."

Mọi người chưa kịp hành động thì ngọn lửa khổng lồ đã bùng lên, không thấy mái tóc của Điền Phong đâu nữa, quần áo của anh ta cũng bốc cháy. Anh ta loạng choạng bước lên mấy bước rồi lại lùi lại, gào lên thảm thiết: "Cha mẹ ơi… con yêu cha mẹ… con…" Rồi anh ta đổ vật xuống, đau đớn vật vã lăn lộn…

Điều kỳ lạ là đám quái trùng và hai con vật giống trẻ sơ sinh kia vẫn bất động, mặc kệ cho lửa thiêu đốt, chúng chỉ giống như các đồ vàng mã dùng để hiến tế.

Gió thổi về hướng tây bắc, ngọn lửa cũng tạt về hướng tây bắc, khói đen và tro bụi bốc lên khắp bầu trời xanh, tất cả chỉ còn lại những âm thanh "lép bép…" và tiếng kêu "a… ha ha ha…" của Điền Phong phát ra từ đám khói lửa.

Lục Lục đưa tay bịt mắt. Ông Vương Hải Đức ôm bà vợ, ngây nhìn đứa con trong đám lửa, đôi mắt ông không một giọt nước mắt.

Đám lửa đã cháy liền nửa giờ mà vẫn còn rất dữ dội, không ai có thể tiếp cận. Điền Phong biến thành một cái xác đen thui, biến dạng, càng lúc càng không giống hình người, cuối cùng chỉ còn là đám xương đen, dần dần sụp xuống.

Khi xe cứu hỏa và cứu thương phóng đến nơi thì tất cả đã muộn. Nhân viên y tế chẳng thể cứu vãn được gì, họ chuyển bà Diệp Tử Mi lên xe rồi truyền dịch. Lính cứu hỏa dập lửa, phải mất một giờ mới dập xong. Xác Điền Phong chỉ còn là đám tro đen, tro đen là chất vô cơ, không thể giám định AND.

Chu Xung và Lục Lục chỉ có thể đứng xa nhìn. Một hồi lâu sau Chu Xung khẽ nói: "Kết thúc, tất cả đã kết thúc!"

Lúc ra về, Chu Xung và Lục Lục lại nhìn thấy tấm biển màu xanh dựng ở đầu con đường vào "thị trấn Đa Minh", nó đang khẽ rung rung trong gió, bên trên viết dòng chữ: "Mã vùng bưu chính địa phương: 142857". Nó là vật hoàn chỉnh duy nhất còn sót lại.

Chương 70: Niềm vui tân hôn

Ngay sau khi về đến Bắc Kinh, Chu Xung và Lục Lục dẫn công an Hồng đến chỗ ở của người mù.

Họ bước vào căn nhà cũ nát ở ngoại ô phía đông Bắc Kinh. Cửa chính và phụ đều khóa. Công an Hồng đạp cửa gian phụ bước vào, bên trong không có giường, chỉ thấy một đống đồ lặt vặt. Hỏi các nhà lân cận, họ nói nhà đó đã lâu không có ai ở.

Cũng không ngờ các bài phóng sự của Lục Lục đăng trên "Lưới tình" chẳng thu hút sự chú ý của dư luận. Số lần truy cập không vượt quá 1000! Thế mà Lục Lục đã gần như phải mạo hiểm cả tính mạng để khám phá ra những bí mật động trời đó. Chẳng khác gì cô buộc phải đồng hành với ma quỷ trong sự kinh hoàng tột độ, khi đi đến một bãi rộng gặp rất rất nhiều người, cô bỗng chỉ tay vào con ma kêu lên "nó không phải là người" nhằm cảnh báo, nhưng mọi người chỉ hờ hững nhìn cô, họ không bận tâm. Sau đó, ai đang nói chuyện, ai đang đi dạo, ai đang bán hàng, ai đang thả diều, ai đang trượt pa-tanh, ai đang múa hát… tất cả vẫn tiếp tục việc mình đang làm.

Có thể có hai khả năng: một là, mọi người không tin chuyện này là có thật, hai là mọi người đã gặp quá nhiều chuyện quái dị trong cuộc sống, nên không chuyện gì có thể kích thích hệ thần kinh mạnh mẽ của họ nữa, việc gì không liên quan đến họ thì họ phớt lờ.

Vài hôm sau, Lục Lục và Chu Xung nghe nói trang mạng "Lưới tình" đã lựa chọn được Chủ tịch hội đồng quản trị mới, họ Đông; vì ông ta không liên quan gì đến cau chuyện này nên không cần nhắc đến.

Tất cả đã kết thúc, Chu Xung và Lục Lục bắt tay vào chuẩn bị cho hôn lễ.

Ngày 15 tháng 1 là một ngày nắng đẹp. Sau khi vô số gian nan trắc trở đã qua đi, hôm nay thật sự là một ngày vô cùng đặc biệt.

Đám cưới của Chu Xung và Lục Lục tổ chức tại khách sạn Đại Bắc Kinh, mẹ Chu Xung cùng chồng và cha mẹ Lục Lục đều từ tỉnh xa về dự, đông đảo bạn bè của hai người đều có mặt, cả các *fan* trung thành của Chu Xung cũng đến dự.

Họ đã đặt năm bàn tiệc, cuối cùng phải cần đến 10 bàn.

Chu Xung mặc bộ vest trắng muốt, Lục Lục mặc bộ váy cưới màu đen tuyền, *trông họ thật đặc biệt.*

Không hiểu sao Hồ Tiểu Quân không đến, Lục Lục gọi điện thì thấy tắt máy. Theo lệ thường, đám cưới sẽ kết thúc trước giờ trưa, Lục Lục và Chu Xung chờ đến hơn 11 giờ vẫn không thấy bóng Tiểu Quân đâu, họ đành tiến hành mà không có phù dâu.

Trình tự tương đối đơn giản, người chủ trì đọc giấy chứng nhận đăng ký kết hôn, sau đó chú rể trao nhẫn cho cô dâu, rồi cả hai bái thiên địa. Chu Xung và Lục Lục chưa được nhận giấy đăng ký kết hôn trong buổi lễ, họ chỉ được nhận một khối pha lê tím tựa như quyển sách mà người chủ trì hôn lễ trao cho, trên đó khắc chữ "Chu Xung – Lục Lục".

Không ai biết rằng, khi Chu Xung và Lục Lục đang cùng nhau bái thiên địa thì Hồ Tiểu Quân đi khỏi nhà, cô lên chiếc xe buýt chạy ra ngoại thành, khách trên xe thưa thớt. Cô mặc chiếc áo nhung giản dị, không trang điểm, nên cũng không ai chú ý đến cô.

Xe chạy càng xa khu trung tâm, hành khách càng vắng. Xe đã chạy đến bến cuối cùng rồi vòng trở lại. Tiểu Quân bước xuống, không trở về theo xe nữa.

Cô sẽ mãi mãi không trở về. Cô bước đi, đi tìm điểm dừng chân cuối cùng của mình.

Khi cô đi đến một dốc núi hoang vắng, xung quanh hết sức yên tĩnh, chỉ có tiếng gió vây quanh. Chính là nơi cô cần

tìm!

Tiểu Quân cởi áo nhung, rồi mở ba lô lấy ra bộ áo cưới trắng tinh khôi, tà áo buông dài quét đất. Cô từ từ mặc vào. Không có ai mặc giúp nên cô loay hoay mãi mới cài được hàng khuy sau lưng.

Rồi cô lại mở ba lô lấy ra một lọ thuốc ngủ, một chai nước khoáng. Cô nhìn bầu trời trong xanh trên đầu mình lần cuối, rồi dốc tất cả số thuốc ấy vào miệng. Sau đó cô nằm xuống, đặt chiếc di động bên tai, để cho giọng hát của Chu Xung vang mãi không dứt. Đôi mắt Tiểu Quân nhẹ nhàng khép lại.

Ở chỗ không xa, có con chim rừng "chích chích chích…" kêu lên mấy tiếng rồi bay vụt đi.

Bầu trời sâu thẳm. Mặt đất rất lạnh, bộ áo cưới trên người Tiểu Quân khẽ lay động.

Tương lai thì quá dài và hồi ức thì quá đẹp.

Tiếng hát sâu lắng của Chu Xung vang bên tai Tiểu Quân.

Dù người đi, bỏ căn phòng hoang hóa,

Thì cũng để chìa khóa lại cho anh.

Dù người đi, để tình mọc rêu xanh,

Thì cứ kê nguyên lành hai chiếc ghế.

Dù người mang nhan sắc cho nhân thế,

Thì cũng xin gửi lại chiếc gương soi.

Dù người ngả vào kẻ khác mất rồi,

Thì cũng để bóng hình xưa ở lại.

Dù thế giới của người giờ xa mãi,

Thì cũng lưu cột mốc để anh hay.

Dù người theo ai bước đến tương lai,

Thì quá khứ cứ gửi anh trọn vẹn.

Dù cùng ai người nguyện cầu vĩnh viễn,

Sau vĩnh viễn người lại thuộc về anh.

Dù người hẹn với anh có lai sinh,

Thì kiếp này cũng cho anh kỷ niệm.

Chương 71: Bức thư bí hiểm

Ngày thứ hai sau tân hôn, Chu Xung mới biết tin Hồ Tiểu Quân tự sát.

Người đầu tiên phát hiện ra là một anh lái xe tải. Lúc đó thi thể Tiểu Quân đã đông cứng. Nghe nói, cảnh tượng lúc đó vô cùng bi thương thê thảm, đất bụi và cỏ rác bám đầy trên bộ váy cưới, bên cạnh Tiểu Quân là lọ thuốc trống không và nửa chai nước khoáng, di động vẫn đang phát đi phát lại một bài hát…

Chu Xung suốt một ngày trời lầm lì không nói năng gì.

Hôm sau Chu Xung và Lục Lục đi đưa tang Tiểu Quân. Điều bất ngờ là Khúc Thiêm Trúc và Triệu Tĩnh cũng có mặt. Chu Xung và Lục Lục nhìn thấy họ nhưng họ không nhìn thấy hai người. Hình như Thiêm Trúc đã bình phục, cô khoác tay Triệu Tĩnh, sắc mặt nặng nề.

Không thấy Trường Thành.

Vợ chồng Chu Xung đi tắc-xi về nhà, Chu Xung ngồi nhìn mãi ra ngoài cửa kính xe, im lặng.

Lục Lục lắc tay anh, khẽ nói: "Cô ấy đã đi rồi, chúng ta vẫn phải tiếp tục sống. Nên lạc quan thì hơn."

Chu Xung ngoảnh lại, đôi mắt anh rơm rớm, nói nhỏ: "Từ nay chúng ta hãy thương yêu con cá vàng ở nhà hơn nữa, được không?"

Lục Lục gật đầu.

Tối ngày thứ ba sau khi cưới, Lục Lục nhận được một email gửi từ Singapore.

"Tôi là Abel, sau khi đọc bài viết của cô trên diễn đàn của "Lưới tình", tôi nhớ đến người bạn gái của anh trai tôi ngày trước, cô ấy tên là Điền Phong. Điền Phong dong dỏng cao, rất xinh đẹp, nhưng bị thiếu mất hai ngón tay. Cô ấy từ Trung Quốc sang Singapore, quen anh tôi, rồi hai người yêu nhau. Nửa năm sau, một hôm anh tôi gọi điện cho tôi nói rằng Điền Phong không bình thường, lần đầu tiếp xúc với thân thể Điền Phong, anh tôi nhận ra cô ấy không phải nữ cũng không phải nam. Lúc đó anh tôi vô cùng sửng sốt và không biết nên làm gì. Về sau anh tôi lại nhận thấy cô ấy có một cái tật kỳ quặc không giống ai: cô ấy rất hay ăn vụng thuốc tân dược, có thể ăn được cả một lọ. Điều đáng sợ nhất là, trước đó mấy hôm họ đi chơi công viên, cô ấy bị đứt tay, anh tôi đưa cô ấy vào viện băng bó, nhưng chưa đi ra khỏi công viên thì vết thương của cô ấy đã liền lại, không còn dấu vết gì nữa. Anh tôi về đến nhà, càng nghĩ càng thấy sợ. Hôm sau anh tôi gọi điện cho Điền Phong, nói là hai người chia tay. Cô ấy chẳng bảo sao, chỉ nói là muốn gặp anh tôi. Khi anh tôi đang

gọi điện cho tôi thì cô ấy đã đứng trước cửa nhà, anh tôi bèn dừng điện thoại. Không ngờ ba tiếng sau, Sở công an gọi điện cho tôi báo tin nhà anh trai tôi bị hỏa hoạn, anh và bạn gái đều chết cháy! Cô ta đã hại anh trai tôi, cô ta đã liều mạng cùng chết với anh…"

Lục Lục ngây đờ.

Nếu bức thư này không phải một trò đùa, thì cô gái mà Abel nói đến chính là Điền Phong! Hai vợ chồng ông Vương Hải Đức từng kể, tốt nghiệp đại học, Điền Phong đi Singapore hai năm. Không ngờ, khi sang một nước khác anh ta lại xuất hiện trong hình hài của nữ giới, và còn thử yêu đương nữa! Khi bị đối phương phát hiện ra sự bất thường, đòi chia tay thì "anh ta" lại tự thiêu để cả hai cùng chết…

Lục Lục lập tức liên tưởng đến việc anh ta tự thiêu ở "thị trấn Đa Minh".

Liệu anh ta có chết không?

Cô bước ra khỏi thư phòng. Chu Xung đang ngồi trước bể cá lặng lẽ ngắm con cá vàng đang bơi đi bơi lại. Cô đứng phía sau choàng tay ôm anh, cả hai cùng ngắm nhìn. Lát sau cô bỗng nói: "Chu Xung, nếu gã Điền Phong lại quay lại thì sao?"

Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập: http://www.luv-ebook.com